ΘΗΣΑΥΡΟΣ

100 ΣΕΛΙΔΕΣ ◆ ΔΡΑΧΜΕΣ 4

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

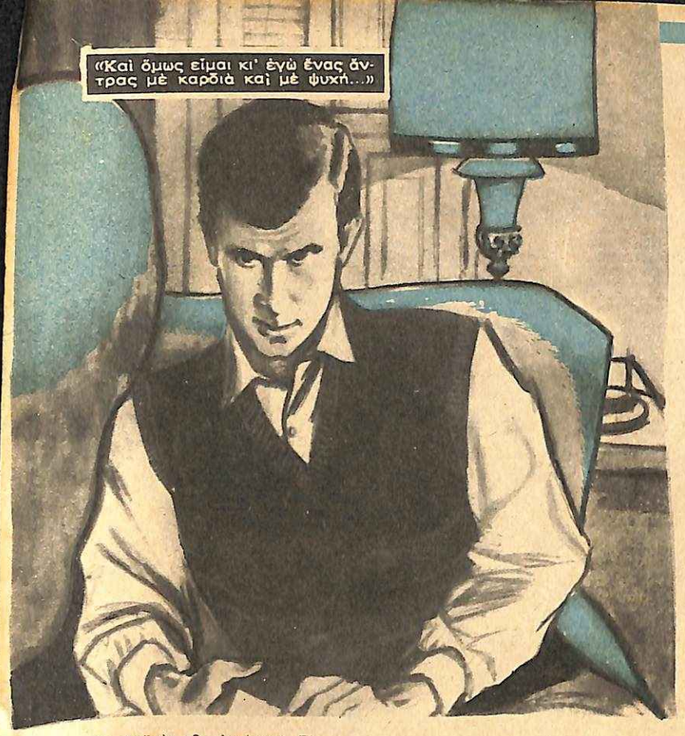

ΠΙΟ ΨΗΛΑ ἀπὸ τὴ μοῦρα

Ο καῦμός τῆς ἀσχήμιας. Σ' αὐτὸν δίνω προτεραιότητα. Τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἀνθρωπιά. Σπάνια ἀκούεται ἡ φωνή της. Θέλει κουράγιο ἀπέναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ σου γιὰ νὰ πῇς στὸν ἄλλον: «Κύριε, εἶμαι ἀσχημη, εἶμαι ἀσχημος. Δὲ μὲ κυττάζουν. Μὲ ἀποτροπιάζονται. Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ βλέμμα ἐρωτικό. Δὲ γνώρισα ἐρωτικὴ θωπεία».

Φωνὲς σπαρακτικές. Τίποτα δὲ συγκινεῖ περισσότερο ἀπ' αὐτές. Φθάνουν κάπου-κάπου στὴ στήλη μας. Τὰ νειάτα, ποὺ ἀδικήθηκαν ἀπὸ τὴ φύσι καὶ ζητοῦν μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ ξεσπάσουν. Τὴ διέξοδο αὐτὴ τὴ βρίσκουν στὸ ἀνώνυμο γράμμα. Τὸ δέχομαι μὲ σεβασμό, ὅπως ὀφείλει νὰ δέχεται κανεὶς τὸν πόνο συνανθρώπου.

Κατὰ κανόνα, οἱ φωνὲς ὀδύνης ἔχουν γυναικεία προέλευσι. Στὴ γυναῖκα περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα τὸ στοιχεῖο ἀσχήμια καὶ ὁμορφιὰ παίζουν τὸν πιὸ μεγάλο ρόλο. "Οταν μιλᾶμε δὲ γιὰ ὁμορφιά, δὲν ἐννοοῦμε τὴν καλλονή. Πολλὲς ὄχι ὡραῖες, ἀκόμα καὶ ἄσχημες, κυριαρχοῦν στὸ ἐρωτικὸ μάτι. Ὀνομάζουμε ὁμορφιὰ τὴν ἐλκτικὴ δύναμι, τὸ ἀσύλληπτο «κάτι», ποὺ ἀσχετα μὲ τὴν κατατομὴ τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἐμφάνισι, κάνει τὴ μιὰ τύπο ἐρωτικὸ καὶ τὴν ἄλλη τύπο ἀπωθητικό. Ἰδίως στὴν ἐποχή μας, ὅπου ἔχουν ἐντελῶς ἀλλάξει τὰ μέτρα τῆς ὁμορφιᾶς.

Σ' ἕνα ταξίδι, ποὺ ἔκανα τὸ καλοκαῖρι σὲ πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἔβλεπα τὰ ἄψυχα μαγνεκέν στὶς προθῆκες τῶν καταστημάτων μὲ γυναικεῖα εἴδη. Ἰσλαϊότερα, ὅλη ἡ προσπάθεια ἦταν οἱ κοῦκλες αὐτὲς νὰ ἔχουν τὰ συστατικὰ τῆς ὁμορφιᾶς — τῆς γεωμετρικῆς, ἂς ποῦμε, ὁμορφιᾶς. Τώρα, τὸ ἀντίθετο. Τὸ βάρος τοῦ ἐνδιαφέροντος πέφτει στὴν ἔκφρασι, στὸν ἀέρα, στὴν κίνησι. Βλέπετε κοῦκλες καταφανῶς ἀσχημες, ἀλλὰ τόσο θελκτικές, μὲ τόσο σέξ. "Ασχημες, ποὺ μαγνητίζουν περισσότερο ἀπὸ τὶς ὡραῖες.

Οἱ κοπέλλες ὅμως, ποὺ κατέχονται ἀπὸ τὸν καῦμὸ τῆς ἀσχήμιας εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ μένουν στὰ περιθώρια τοῦ ἔρωτα, ἀπόβλητες ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης. Κορίτσια, ποὺ δὲ θερμάνθηκαν ἀπὸ μιὰ ματιὰ. Τὸ χάδι τῆς μητέρας — ὅταν ὑπάρχη κι' αὐτό — εἶναι τὸ μόνο, ποὺ γνωρίζουν. Πηγαίνουν σὲ πάρτυ καὶ μένουν οἱ τελευταῖοι, ποὺ καλοῦνται σὲ χορό. Κάποτε οὔτε κἂν τὶς καλοῦν. Κι' ἂν τὶς καλέσουν, τὸ βλέπουν καλά, ὅτι εἶναι ἀπὸ εὐγένεια ἢ ἀπὸ φιλανθρωπία, ποὺ τὶς χορεύουν.

Δὲν εἶναι λεπτομέρειες κάτι τέτοια. Συνηθίσαμε στὸν πίνακα τῆς δυστυχίας νὰ σημειώνουμε τὴ φτώχεια, τὴν ἀρρώστεια, τὸ θάνατο, τὴν ἀπιστία. "Ισως γιατὶ αὐτὲς εἶναι δυστυχίες κραυγαλέες. Λὲς πολὺ πιὸ εὔκολα, ὅτι εἶσαι φτωχός, ὅτι ὑποφέρεις ἀπὸ μιὰν ἀρρώστια, ὅτι σ' ἔπληξε ὁ θάνατος, ὅτι εἶσαι θῦμα συζυγικῆς ἀπιστίας, παρὰ ὅτι ἡ ἀσχήμια σὲ στερεῖ τὴν ἐρωτικὴ μέθη.

"Ολα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ καλύψουν τὸ κενό. Πόσες πάμπλουτες δὲ θὰ πασαιτοῦνταν ἀπὸ τὰ πλούτη τους, γιὰ νὰ γίνουν ἐρωτικὰ ἐνδιαφέρουσες, κι' ἀντὶ νὰ ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὴν προῖκα στὸ γάμο, νὰ ὁδηγοῦνται σ' αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἔστω ἀπὸ τὴ συμπάθεια, ποὺ ἐμπνέουν.

Βλέπετε, τὰ λέμε ὁμάδ. Δὲ χρυσώνουμε τὸ χάπι, δὲ δίνουμε ψευτοπαρηγορίες. Πλῆγμα ἡ ἀπωθητικὴ ἀσχήμια. Συμφωνοῦμε ὡς πρὸς αὐτό. Νὰ συμφωνήσουν ὅμως καὶ ὅσοι βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πλέγματος, ὅτι τὸ κακὸ γίνεται χειρότερο μὲ τὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος, ποὺ τοὺς κυριεύει καὶ ποὺ τοὺς κάνει νὰ γίνωνται ἀκόμα πιὸ ἄχαροι ἀπ' ὅ,τι τοὺς ἔχει κάνει ἡ φύσι. Μιὰ ἀλλεγκρία, τὸ βάρος, ἡ ζωηρότητα, ἡ ἐπιβολὴ πάνω στὸν ἑαυτό τους, ὥστε ν' ἀποβάλουν τὴν ἔκφρασι τοῦ ἀδικημένου καὶ τοῦ συφοριασμένου, θὰ συντελοῦσε ἴσως στὸ νὰ ἐλαφρώση τὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα, ποὺ τοὺς συνθλίβει.

Εἴπαμε, ὅτι τὸ παράπονο γιὰ τὴν ἀσχήμια, κατὰ κανόνα, ἔχει γυναικεία προέλευσι. Κατὰ τὰ μακρὰ αὐτὰ χρόνια, ποὺ γινόμαστε δέκτης τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, δὲ θυμόμαι νὰ ἔτυχε ν' ἀκούσουμε διαμαρτυρία, ποὺ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ παράταξι. Τοὺς ἀκοῦμε συχνὰ νὰ τὰ βάνουν μὲ τὴ δειλία τους, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ξανοιχτοῦν σὲ ἀγῶνες κατηκτικούς. Δειλοί, ἀδέξιοι, ἄτολμοι, ζαρώνουν στὶς γωνιές, κοκκινίζουν ὅταν μιὰ κοπέλλα τοὺς ἀπευθύνη τὸ λόγο, τὰ χάνουν ὅταν παίρνουν οἱ ἴδιοι τὴν πρωτοβουλία, παθαίνουν τράκ, πέφτουν στὸ κωμικὸ κάποτε, κι' ἐνῶ κρύβουν πλούσιο κόσμο μέσα τους, φαίνονται τόσο ἄδειοι, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὴν ἀδιαφορία.

Τὸ καταλαβαίνουν καὶ ὑποφέρουν. Νάχης ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ σὲ προσέξουν καὶ ἡ δειλία νὰ σοῦ ἁφαιρῇ τὴν ἐρωτικὴ χαρά... Συχνὰ μᾶς ἔρχεται ἡ φωνὴ αὐτὴ τῆς δειλίας τῶν νέων. Δειλοὶ στὴν ἄμεση ἐπικοινωνία, γενναῖοι ὅταν διατυπώνουν στὸ χαρτὶ τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά τους, δίνουν ὅλο τὸ βάθος τοῦ πόνου τους.

"Αλλο ὅμως δειλός, κι' ἄλλο ἄσχημος. Δὲν ἔχω πρόχειρη στὴ μνήμη ἄλλη ἐπιστολή, ὅπου ὁ ἄσχημος ἄντρας νὰ ζητᾶ ἀνακούφισι στὸ ξέσπασμα. Τὴν ἀκοῦμε σήμερα μὲ ὑπογραφὴ καὶ μὲ διεύθυνσι.

«...Εἶμαι κι' ἐγὼ νέος εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Εἶναι ἡ ἡλικία τῶν εἰδυλλίων, τῶν πόθων, τῶν ἐρώτων. Δυστυχῶς, ἐγὼ ποτὲ δὲν πλησίασα κοπέλλα, οὔτε μὲ πλησίασε καμμιά. Μὲ ἀποστρέφονται. "Αλλες μὲ κυττάζουν μὲ οἶκτο, ἄλλες μὲ εἰρωνεία. Κι' αὐτό, διότι εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθῶ ἄσχημος. Κάτι χειρότερο, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ παρακάτω. Μιὰ παραμόρφωσι ἔντονη καὶ ἀποκρουστική. Ἀκόμα καὶ τοῦτο: ἡ παραμορφωσι εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ τοῦ δίνῃ τὴν ὄψι τοῦ διανοητικὰ καθυστερημένου. Ἐνῶ κάθε ἄλλο συμβαίνει. "Οχι μόνο καθυστερημένος δὲν εἶναι, ἀλλὰ ἤταν κι' ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου, κι' ὕστερα πάλι, χωρὶς νὰ ὑστερῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἰδικεύθηκε σ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ κλάδο.

Ὁ κόσμος ὅμως τὸν κρίνει ἀπὸ τὴ μορφὴ καὶ βλέποντάς τον σχηματίζει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πρόκειται γιὰ πνευματικῶς ἀνάπηρο.

Δὲν εἶναι μόνο οἱ γυναῖκες. Εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται γιὰ δουλειά. Μ' ἕνα σωρὸ προσόντα, καὶ νὰ μὴ βρίσκη θέσι. Ἰὸν διώχνουν, ὅπου κι' ἂν πάῃ. Οὔτε συζητοῦν, οὔτε τὸν ἀκοῦνε. "Ισως νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀρθρωσί του ἐλαττωματική, καὶ μόλις ἀνοίξη τὸ στόμα, διαβέτει ἀσχημα.

Χωρὶς δουλειὰ καὶ χωρὶς ἔρωτα. Τὸ δεύτερο τὸν πικραίνει περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Χιλιάδες νέοι, ὅπως αὐτός, ποὺ εἶναι χωρὶς θέσι. Ζωὴ ὅμως χωρὶς ἔρωτα; Βλέπει τοὺς ἄλλους συντροφευμένους καὶ ἀναλογίζεται πόση εὐτυχία πρέπει νὰ ὑπάρχη, ὅταν δύο καρδιὲς χτυποῦν στὸν ἴδιο ρυθμό, ὅταν δυὸ κορμιὰ φλογίζωνται ἀπὸ τὸν ἴδιο πόθο. Ἐτοια χαρὰ δὲν ὑπάρχει γι' αὐτόν. «Καὶ ὅμως, εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ ψυχή, ποὺ ποθεῖ τὰ κορίτσια, ποὺ θέλει νὰ παίξη, νὰ συζητήση, νὰ κάνη παρέα μαζί τους, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ νέοι τῆς ἡλικίας μου...».

Μὲ καρδιὰ καὶ αἰσθήσεις ἐρωτεύεται καὶ ποθεῖ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διάχυτο ἔρωτα, ποὺ τὸν βασανίζει, δυὸ φορὲς ὡς τώρα ἀγάπησε. Ἡ μιὰ ἤταν στὴ Σχολή, ὅπου εἰδικεύουν. Φυσικά, δὲν τόλμησε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Πρόσεξε ὅμως, ὅτι αὐτὴ δὲν τὸν κύτταζε εἰρωνικά, ὅπως οἱ ἄλλες. Ἰὸν ἔβλεπε σὰν ἕνα πνευματικὰ ὁμοιό της. Οἶκτος, ἄραγε, ἢ συμπάθεια; Θὰ ξεδιάλυνε τὴν ἀπορία του, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ τῆς ἀπευθύνη τὸ λόγο. Τὸ σύμπλεγμα τῆς δυσμορφίας στάθηκε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία. Ἀποφοίτησαν ἀπ' τὸ Σχολεῖο, χωρίστηκαν κι' οὔτε πιὰ τὴν ξαναεῖδε. Μιὰ ἄλλη τώρα τὸν φλογίζει. Ἀντίκρυ στὸ σπίτι του. Τὴ βλέπει κάθε μέρα. Τὴ βλέπει· τίποτα περισσότερο. Οὔτε νὰ τῆς χαμογελάσῃ τολμᾶ. "Ισως νὰ φοβᾶται, ὅτι, χαμογελῶντας, θὰ φανῇ ἀκόμα πιὸ ἄσχημος. «Εἶναι δίκαιο αὐτό; Νὰ περπατῶ μόνος καὶ νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ συνοδεύουν κορίτσια, ν' ἀκούω τὰ κατορθώματα τῶν ὁμηλίκων μου, νὰ βλέπω τὰ ζευγάρια στὸ γρασίδι τὸ καλοκαίρι, στὰ σινεμὰ τὸ χειμῶνα. Κι' ἐγὼ μόνος, μόνος, πάντα μόνος. "Ας θεοῦ μου, κι' ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτούς».

Καὶ ἡ τραγικὴ ἐρώτησι: «Ὑπάρχει, ἄραγε, τρόπος νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ ζήσω, ὅπως ζοῦνε οἱ ἄλλοι; Νὰ μὴν ἐμπνέω τὴν ἀποστροφή;».

"Αν ἤταν πλούσιος, θὰ κατακτοῦσε μὲ τὸν πλοῦτο του, ἢ θὰ κατέφευγε στὴν αἰσθητική, γιὰ νὰ ἀποβάλη μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι τὴ δυσμορφία του. Οἱ φιλάνθρωποι ὅμως δὲ διαθέτουν τὰ χρήματά τους γιὰ νὰ κάνουν ἐρωτικὰ ἐνδιαφέροντες τοὺς νέους, οὔτε τοὺς προικίζουν γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν τὸ δρόμο τοῦ ἔρωτα. "Επειτα, τί ἐνδιαφέρον μπορεῖ νάχη μιὰ κατάτκησι, ποὺ ἀγοράζεται μὲ τὰ λεφτά;

Ἀδικίες τῆς φύσεως. Γυναῖκες καὶ ἄντρες, σφαγισμένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα τους. Ὁ ἔρωτας εἶναι γι' αὐτοὺς ὁ ἀπαγορευμένος καρπός. "Ερωτας-σόλο. Ἀγαποῦν χωρὶς ἀνταπόκρισι. Κι' ἄλλοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀντα-πόκρισεως. Γιὰ τοὺς ἄρτιους ὅμως ἀνθρώπους ὑπάρχει ἡ εὐχέρεια νὰ στραφοῦν σὲ ἄλλη κατεύθυνσι. "Αν δὲν ἀπαντᾶ στὶς κλήσεις σου τὸ πρόσωπο ποὺ καλεῖς, ὑπάρχουν χιλιάδες ἄλλα πρόσωπα, ποὺ θὰ ἀπαντήσουν. Γιὰ τὴν ἔντονη ὅμως ἀσχήμια, ἡ ἄρνησι εἶναι καθολική. Ἀδάμ χωρὶς Εὔα. Ἀκόμα καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ πεζοδρομίου, ποὺ ἐμποτεύονται τὰ κάλλη τους, ὅταν δὲν ἀποκρούουν τὸ δύσμορφο, μὲ βάρος ψυχῆς τὸν ἀκολουθοῦν· καὶ ὅσο μένουν κοντά του, κλείνουν τὰ μάτια γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐνατένισι τῆς ἀποκρουστικῆς εἰκόνας.

Ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀνθρώπινα δράματα. Οἱ περήφανοι ἄνθρωποι τ' ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ γενναιότητα, στρέφοντας σὲ ἄλλα πεδία τὰ ἐνδιαφέροντά τους. Πόσες φορές, ποὺ ἡ ἀσχήμια δόηγεῖ σὲ μεγάλα ἔργα. Ἀπωθημένοι ἔρωτες, ποὺ γίνονται δημιουργοὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης. Δὲν εἶναι, φυσικά, ὁ δρόμος ἀνοιχτὸς σ' ὅλους. Ὅλοι ὅμως μποροῦν νὰ ὑψωθοῦν πάνω ἀπὸ τὴν ὀδύνη τους καὶ νὰ καλύψουν μὲ ἄλλο ὑλικὸ τὸ κενό, ποὺ ἀνοίγει ὁ ἔρωτας. Δὲν ὑποτιμοῦμε τὴ σημασία τοῦ ἐρωτικοῦ στοιχείου. Θὰ λέγαμε ψέμματα ἂν ὑποτιμούσαμε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς δημιουργίας.

Στὸν ἔρωτα ἡ ὁλοκλήρωσι, ἡ πληρότητα, ἡ μακαριότητα. Ὁ μυθολογικὸς Ἀνδρόγυνος, ποὺ κόπηκε στὰ δύο καὶ ἀπὸ τότε τὸ ἕνα μισὸ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ ἄλλο μισό, ἀποτελεῖ τὴν προαιώνια ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἔρωτας κυρίαρχη δύναμι. Δὲ νοεῖται ἀπόλυτη εὐτυχία χωρὶς αὐτόν. Τὸ ἀγαθὸ ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ στεροῦνται μόνο οἱ δύσμορφοι καὶ οἱ παραμορφωμένοι. Εἶναι καὶ οἱ πασήλικες, ποὺ ὁ χρόνος ἔρριξε στὸν Καιάδα τῆς Ἀφροδίτης· εἶναι κι' ἐκεῖνοι, ποὺ ἐνῶ διαθέτουν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ χαρίσματα, βρίσκονται σὲ ἀδυναμία νὰ νοιώσουν χαρὰ ἐρωτική. Πολύμορφες δραματικὲς καταστάσεις. Οἱ γενναῖοι ὅμως δὲ λυγίζουν. Πιὸ ψηλοὶ ἀπὸ τὴ μοῖρα τους, ἀπαντοῦν στὰ χτυπήματα μὲ καρτερία, μὲ ὑπερηφάνεια, μὲ στροφὴ τους σὲ ἄλλα ἐνδιαφέροντα, ποὺ παρουσιάζει ἡ ζωή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πῶς μεταφέρεται ἡ ξυλεία

Τὰ καναδικὰ ἐργοστάσια δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ μεταχειρίζονται γιὰ πρώτη ὕλη κορμοὺς δέντρων, ποὺ κόβονται ἀπὸ βάση μακρυνὰ καὶ ρίχνονται μέσα στὰ ποτάμια, γιὰ νὰ τὰ παρασύρη τὸ ρεῦμα τους ὡς τὸ ἐργοστάσιο. Τώρα, λοιπόν, γίνονται δοκιμὲς μιᾶς καινούργιας μεθόδου: Οἱ κορμοὶ κόβονται σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ εἰσάγονται σ' ἕνα σωλῆνα, διαμέτρου 20 πόντων, ὅπου διοχετεύεται νερὸ μὲ πίεσι καὶ τὰ σπρώχνει, ὥσπου νὰ φτάσουν στὸν προορισμό τους.

ΕΤΟΣ ΚΒ — ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1959 — ΑΡΙΘ. 1100

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

Ὁ ἄνθρωπος φαινόταν γελαστὸς καὶ στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένο τὸ συναίσθημα βαθυτάτης ἀνακουφίσεως. Τὸν ἐρώτησε, λοιπόν, κάποιος φίλος του, ποὺ συνήθως τὸν ἔβλεπε κατσούφη.

— Σὰν εὐχαριστημένος μοῦ φαίνεσαι σήμερα.

— Καὶ εἶμαι, αὐτὲς τὶς μέρες. Καὶ θὰ εἶμαι.

— Γιατί; Τί συμβαίνει αὐτὲς τὶς μέρες;

— Ἑορτές.

— Ἄ! Ὥστε ὅταν ἔρχωνται ἑορτὲς χαίρεσαι καὶ τόσο ἐμφανῶς μάλιστα.

— Ὄχι ἀκριβῶς. Ἀλλὰ ὅταν πλησιάζουν οἱ ἑορτὲς ἀλλάζει στάσι ἀπέναντί μου ἡ γυναίκα μου. Οὔτε καυγᾶς πλέον, οὔτε νεῦρα, οὔτε γκρίνια. Ἀλλὰ ὅλο χαμόγελο, περιποίησι καὶ ὑποχωρήσεις.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Ἁπλούστατα, γιατὶ περιμένει τὸ δῶρο της. Καὶ ὄχι μόνο τὸ δικό της, ἀλλὰ καὶ τῶν...δικῶν της. Σοῦ λέει, λοιπόν: "Ἂν τοῦ κάνω καυγᾶ μέρες πρὸ χρόνου, εἰς βάρος μου θὰ βγῇ. Κι' ἔτσι ἀπολαμβάνω τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρηνικῆς... συνυπάρξεως.

Τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι σύζυγοι.

*

Σ ΥΝΗΘΩΣ ἡ νύχτα τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ ὄχι τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ ἀφιερωμένη στὴν πανδαισία τῆς τράπουλας, σύμφωνα μὲ τὸ πατροπαράδοτο ἔθιμο, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ πάντες πρέπει νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους στὰ χαρτιά. Ὁ περὶ οὗ τὸ παρόν, κύριος, ὅμως, ἐθεάθη ἀγοράζων τρεῖς τράπουλες ἀπὸ ἕνα περίπτερο δέκα μέρες νωρίτερα. Καὶ κάποιος φίλος του ποὺ τὸν εἶδε, τὸν ἐρώτησε:

— Τράπουλες, Δημητράκη;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Γιὰ τὴν πρωτοχρονιά.

— Μὰ γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ ἔχουμε δέκα μέρες ἀκόμα. Γιατί τόσο βιαστικός;

— Τὶς πῆρα ἀπὸ τώρα γιὰ ν' ἀρχίσω τὴν... προπόνησι στὸ σπίτι. "Ετσι, τὴν πρωτοχρονιὰ θὰ εἶμαι καταρτισμένος καὶ δὲ θὰ τὴν πάθω σὰν τὴν περσινὴ ποὺ μὲ τίναξαν οἱ πιὸ ἔγγραμματοι!

Ὁρίστε, λοιπόν, ποὺ δὲν προπονοῦνται μόνο οἱ ἀθλητές. Καὶ ἡ τράπουλα θέλει τὴν προπόνησί της..

*

ΚΟΜΨΑ, γυαλίστερα καὶ... ἐλαφρά, ἐκυκλοφόρησαν τὰ μεταλλικὰ δεκάρικα. Ὅπως συμβαίνει πάντοτε μὲ τὰ νέα νομίσματα, ἐπροκάλεσαν τὴ γενικὴ περιέργεια, τὴν ὁποίαν φυσικά, θ' ἀκολουθήσῃ ἡ συνήθεια. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως γίνεται ἡ σχετικὴ κριτικὴ καὶ τὰ ἀναπόφευκτα.. μπερδέματα. Γιατὶ σὲ ὄγκο, καὶ ἐμφάνισι μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ τάλληρα.

— Ἕνα πακέττο τσιγάρα, παρακαλῶ καὶ ρέστα ἀπὸ δεκάρικο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ εἶναι τάλληρο!

Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ ἔχουν ἀστοισει περισσότερο, εἶναι οἱ πιτσιρίκοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀκριβῶς ἐπίγνωσιν τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀριθμοῦ πέντε ἀπὸ τὸν... δεκάρι τοῦ. Καὶ ἔτσι ἀκούστηκε ἕνας μικρὸς ποὺ εἶπε στὴ μαμά του:

— Μαμᾶ, νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα τάλληρο, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γράφουν... 10!

Καὶ πράγματι, ἡ μαμὰ ἔδωσε στὸν κανακάρη της ἕνα νόμισμα ποὺ ἔγραφε 10. Ἀλλὰ 10... λεπτά!

*

ΕΙΝΑΙ οἱ μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες φάλλονται τὰ κάλλαντα. Καί, γύρω ἀπὸ τὴ χαρούμενη αὐτὴ ὑπόθεσι, διαπράττονται καὶ πολλὰ σχετικά...καλαμπούρια.

Ἡ δεσποινίς, λοιπόν, —ἐνδιαφέρουσα καθ' ὅλας της τὰς... ἐκτάσεις — ἐβάδιζε μὲ βῆμα λικνιστικὸ στὸ δεξὶ πεζοδρόμιο τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας. Καὶ ὁ ἐρωτύλος νεαρὸς κύριος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀπόστασι τῶν δύο βημάτων. Ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ πέταξε τὴν πρότασί του:

— Παρντόν, μαμζέλ. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ;

Χαριτωμένα ἀπαντᾶ ἐκείνη ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφαλάκι της:

— Εὐχασιστῶ, ἀλλὰ μοῦ τᾶπαν ἄλλοι!

Κι' ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς γόης δὲ φαινόταν διατεθειμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ λεία του, γιατὶ πλησίασε ἀκόμη περισσότερο, ἡ ὁμορφη δεσποινὶς ἔδειξε σημεῖα ὅτι ἄρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή της.

— Ἄδικα, ἐπιμένετε! πρόσθεσε. Σᾶς εἶπα ὅτι μοῦ τὰ εἶπαν ἄλλοι!...

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὰ ἔχασε. Ἀλλά, μὲ τὴν ἑτοιμότητα πνεύματος ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ δὸν Ζουὰν τοῦ πεζοδρομίου, τῆς λέει:

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀλλοιῶς!

Ἐκείνη χαμογέλασε, ἡ ἀπόστασις τῶν δύο βημάτων... εὐθυγραμμίστηκε καὶ τὴ συνέχεια τὴν φαντάζεται κανείς. Πάντοτε ἔχει ἐπιτυχία κανεὶς ὅταν τὰ λέη... ἀλλοιῶς!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

"ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΝΥΦΟΥΛΑ"

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 στὰρ τοῦ σημερινοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, τῆς ὁποίας κάθε νέα ταινία εἶναι καὶ μιὰ ἐξησφαλισμένη ἐπιτυχία, εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ συναπαστικοῦ ΣΙΝΕ—ΡΟΜΑΝΤΣΟΥ, «Μιὰ πεντάμορφη νυφούλα» τοῦ ὁποίου τὴ δημοσίευσι ἐγκαινιάζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος του ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» στὴ σελίδα 91.

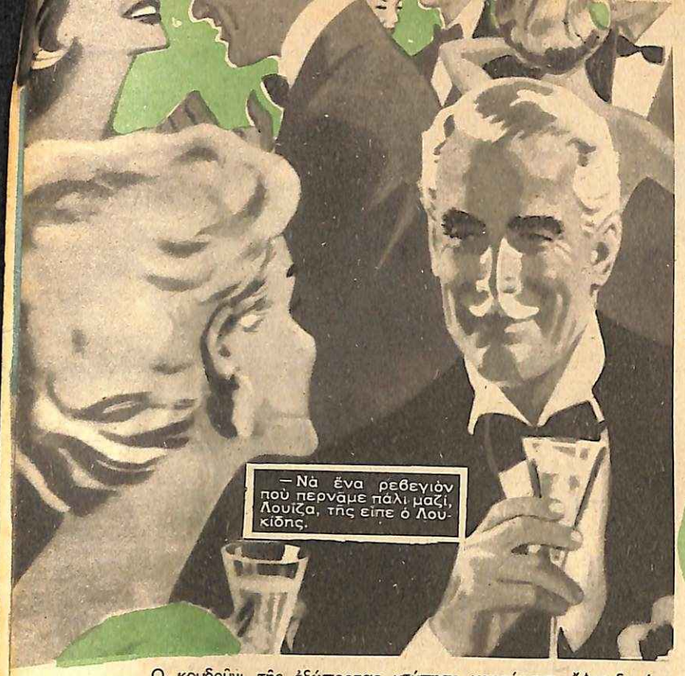

Ο κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας χτύπησε χαρούμενα. Ἄνοιξε ἡ ὑπηρέτρια, καὶ στὴ σκάλα τῆς πολυκατοικίας χυμήξανε τὰ χαρούμενα νειάτα! Ἀγκαλιάσανε τὸ Λουκίδη, δεξιὰ ἡ Ἀλίκη, ἀριστερὰ ὁ Πέτρος τὸν φιλήσανε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα καὶ τοῦ φώναξαν εὐθυμα:

— Ἔλα, μπαμπᾶ!
— Ποῦ νὰ ἔρθω; ἀπόρησε αὐτός.
— Ποῦ νὰ ἔρθῃς; Ρωτᾶς; Τί εἶναι ἀπόψε;
— Παραμονὴ Χριστουγέννων...
— Τί κάνουνε παραμονὴ Χριστουγέννων οἱ ἄνθρωποι;
— Πᾶνε γιὰ ρεβεγιόν...
— Ἔ, αὐτὸ θὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς!
— Ἐσεῖς, ναί· σύμφωνοι... Ὄχι ὅμως κι' ἐγώ.
— Γιατί ὄχι κι' ἐσύ;
— Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι γέρος...
— Οὔ! Γέροις! Δὲν εἶσαι καθόλου γέρος... Δὲν ἔχει σημασία ἂν περάσανε τὰ χρόνια...
— Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἀσπρίσανε τὰ μαλλιά μου;
— Ὄχι...
— Οὔτε ἂν βιαστήκατε νὰ μὲ κάνετε παπποῦ;
— Οὔτε... Σημασία ἔχει ὅτι ξημερώνουν Χριστούγεννα. Κι' ὅτι κλείσαμε ἕνα τραπεζάκι γιὰ ἔξη στὴ «Φαντασία»...
— Γιὰ ἕξη; ἀπόρησε ὁ Λουκίδης.
— Ναί... τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλίκη. Δύο ἐσὺ κι' ἡ μαμᾶ...
— Ἄλλοι δύο ἡ μητέρα μου κι' ὁ πατέρας μου... εἶπε ὁ Πέτρος.
— Κι' ἄλλοι δυὸ ἐσεῖς... συμπλήρωσε ὁ Λουκίδης.
— Ἀκριβῶς τέσσερις μεγάλοι — γιὰ νάσαστε νὰ λέτε τὰ δικά σας — καὶ δυὸ ἐμεῖς γιὰ νὰ σᾶς ἀκοῦμε...
— Δὲ θὰ πλήξετε μὲ τέσσερις γέρους;
'Η 'Αλίκη ἔβαλε τὶς φωνές:
— Πάλη τὰ ἴδιαι; Βαρέθηκα νὰ ἀκούω ὅτι εἴσαστε γέροι! Ἔλα, ἑτοιμάσου — ἑτοιμαστῆτε κι' ἐσὺ κι' ἡ μαμᾶ...
— Οἱ δικοί μου περιμένουν νὰ τοὺς πάρουμε ἀπὸ τὸ σπίτι... συμπλήρωσε ὁ Πέτρος.

Μὲ τὸ ζόρι σχεδὸν ντύθηκε ὁ Λουκίδης. 'Η 'Αλίκη τοῦ ἔδεσε τὴ γραβάτα, ὁ Πέτρος τοῦ φόρεσε τὸ σακκάκι. Ντύθηκε κι' ἡ Λουκιδαινα — πιὸ δυσκίνητη αὐτὴ — καὶ ξεκινήσανε.

*

'Η «Φαντασία» ἦτανε γεμάτη ὅταν φτάσανε. Τὸ τραπεζάκι τους ὅμως ἦτανε κρατημένο — γιὰ ἕξη — κοντὰ στὴν ὀρχήστρα. Κάτσανε, ὁ Λουκίδης, ἡ Λουκιδαινα, ὁ Παυλίνης, ἡ γυναῖκα του —οἱ γονεῖς τοῦ Πέτρου — κι' ἀπέναντι ὁ Πέτρος κι' ἡ 'Αλίκη. Κόσμος πολὺς καὶ χαρούμενος θορυβοῦσε γεμάτος κέφι. Γέλια γεμίζανε τὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἦτανε γεμάτη καπνοὺς ἀπὸ τσιγάρα.

'Η ὀρχήστρα ἔπαιζε μὲ μπρίο. Τὰ ζευγάρια γεμίζανε τὴν πίστα. 'Η 'Αλίκη κι' ὁ Πέτρος σηκωθήκανε πρῶτοι. Τοὺς μιμήθηκε τὸ πρῶτο ζευγάρι τῶν γέρων — ὁ Παυλίνης κι' ἡ Λουκιδαινα. Καὶ μείνανε στὸ τραπέζι ἡ μητέρα τοῦ Πέτρου κι' ὁ πατέρας τῆς 'Αλίκης.

Γιὰ λίγη ὥρα οἱ δυὸ γέροι μείνανε σιωπηλοί. Ὕστερα ὁ Λουκίδης μίλησε σιγά:

— Νὰ ἕνα ρεβεγιὸν ποὺ περνᾶμε πάλι μαζί. Λουΐζα...

Ἐκείνη κοκκίνισε σὰν κοριτσάπουλο.

— Μαζί!... μουμουρίσε σὰ μελαγχολικὴ ἠχώ του...

Ὕστερα ὁ Λουκίδης τόλμησε τὴν ποτενέμενη ἀναδρομή:

— Θυμᾶσαι;... Ἤμαστε παιδιὰ τότε... Καὶ παιδιὰ ἐρωτευμένα. Μέσα στὶς εὐαίσθητες καρδιές μας φούντωνε ζεστὴ ἡ ἀγάπη... Ἦτανε χριστουγεννιάτικη παραμονὴ καὶ τότε. Μιὰ τρελλοπαρέα μᾶς εἶχε παρασύρει σὲ μιὰ βόλτα μέσα στὴν παιγνιώνη χριστουγεννιάτικη νύχτα... Χιόνιζε. Οἱ νιφάδες πέφταν ἁπάνω στὰ ξανθὰ μαλλιά σου καὶ σὲ παρουσιάζανε γρηοῦλα—εἴκοσι ἐτῶν!... Γέλασες ἀμέριμνα, ὅπως γελᾶνε πάντα ἀμέριμνα τὰ νειάτα... Κι' ἐγὼ φίλησα τὰ χιόνια στὰ μαλλιά σου καὶ τάκανα νὰ λυώσουν

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

μὲ τὰ φιλιά μου... Τὰ θυμᾶσαι ὅλα αὐτά, Λουΐζα;

'Αναστατωμένη τὸν ἱκέτευε:

— Σώπα!...
— Γιατί νὰ σωπάσω;...
— Ἂν μᾶς ἄκουσε κανείς:

'Ο Λουκίδης χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Κι' ἂν μᾶς ἄκουσε, δὲ θὰ πιστέψῃ ὅτι μιλᾶμε γιὰ τέτοιες ἀνάρμοστες τρέλλες, ἀλλὰ ὅτι κουτσομπολεύουμε... Τὰ κουτσομπολιὰ εἶναι τὰ ἐρωτόλογα τῶν γερατειῶν...
— Καὶ γιὰ μᾶς τοὺς δύο εἶναι ἀνάρμοστο νὰ λέμε καὶ νὰ ἀκοῦμε αὐτὰ ποὺ λὲς κι' αὐτὰ ποὺ ἀκούω...
— Δὲν εἶναι τίποτε ἀνάρμοστο, Λουΐζα... 'Η καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲ γερνάει ἀνάλογα μὲ τὸ σῶμα του... Τσακίζει αὐτό, ρυτιδώνεται, καταρρέει· ἐκείνη ὅμως μένει, βασίλισσα τῆς νοσταλγίας μέσα στὰ ἐρείπια γιὰ νὰ ἀναπολῇ...
— ...Καὶ νὰ ρεζιλεύεται...
— Μὴν εἶσαι σκληρή, Λουΐζα, μὲ τὴ φτωχὴ καρδιά μας...
— Εἶμαι λογική. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφίνουμε τὴν καρδιά μας νὰ μᾶς παίζῃ ἐπικίνδυνα παιχνίδια.
— Κι' ἂν βρεθῇ μέσα στὴν ἴδια σκηνοθεσία τῆς νηθῆ;...
— Νὰ θυμηθῇ μόνο ὅτι ἔχει ὑποχρέωσι ἀπέναντι στὰ ἄσπρα μαλλιά μας νὰ κρατηθῇ εὐπρεπῆς!
— Τί αὐστηρὴ φρασεολογία!
— Εἶναι αὐτὴ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ σὲ «ἐπαναφέρῃ στὴν τάξι»...

'Ο χορὸς τελείωσε. Τὰ δυὸ ζευγάρια — τοῦ Πέτρου καὶ τῆς 'Αλίκης, τοῦ Παυλίνη καὶ τῆς Λουκιδαινας — γυρίσανε στὸ τραπέζι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ τὰ Κάλαντα.

'Ο Παυλίνης ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του:

— Μεσάνυχτα! εἶπε.

Ὕστερα ἔβαλε κρασὶ σὲ ὅλα τὰ ποτήρια καὶ σήκωσε εὐθυμα τὸ δικό του:

— Καλὰ Χριστούγεννα! φώναξε. Χρόνια πολλά.

Τσουγκρίσανε τὰ ποτήρια· ἤπιανε.

'Ο Λουκίδης ἤπιε ἀπανωτὰ δυὸ-τρία ποτηράκια.

— Τί κάνεις, μπαμπᾶ: τὸν μάλλωσε τουφερὰ ἡ 'Αλίκη. Θὰ μεθύσῃς!
— Νὰ μεθύσω... τῆς ἀποκρίθηκε. Ἔτσι, ἴσως γυρίσω λίγα χρόνια πίσω...

'Η ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ παλιὰ ταγκό. Ὅλοι σηκωθήκανε γιὰ νὰ χορέψουν. 'Η Λουΐζα

ΕΝΑ ΦΙΛΙ στὰ χιόνια

Βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λουκίδη! Καὶ μὲ τί ρίγος ἡδονικὸ ἄκουσε τὴ φωνὴ του νὰ τῆς μουρμουρίζῃ στ' αὐτὶ τὶς «ἀνάρμοστες» τρέλλες:

— Ἄκου τὸ «ταγκὸ τῶν ρόδων», Λουΐζα... νότες του ἔρχονται νὰ μᾶς ἀγκαλιάσουνε σὰ μελαγχολικὸς ἀνπίλαλος ἀπὸ ἄλλους κόσμους... Εἴμαστε νέοι παιδιά! Ἔχουμε τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ ὄνειρα! Θὰ παντρευτοῦμε μαζί!
— Μὴ μὲ σφίγγῃς! Εἶναι ντροπή...
— Εἶναι πολὺ φυσικό... Σὲ λίγο θὰ εἶσαι γυναῖκα μου!
— Φτωχέ μου τρελλέ! Εἶμαι τριάντα χρόνια γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου, κι' εἶσαι ἄλλα τόσα ἄντρας μιᾶς ἄλλης! Ἔχουμε παιδιά, καὶ τὰ παιδιά μας—τί περίεργο!—εἶναι παντρεμένα... ὁ γυιός μου μὲ τὴν κόρη σου...
— Τὰ παιδιά μας ἀποφασίσανε νὰ συνεχίσουν αὐτὸ ποὺ δὲν εἴχαμε τὴν τόλμη νὰ συνεχίσουμε ἐμεῖς Λουΐζα! 'Ο γυιός σου κι' ἡ κόρη μου βανεϊστήκανε τὸν καρατσιμημένο ἔρωτά μας γιὰ νὰ τοῦ δώσουνε καινούργια ζωή... Κι' ἔτσι ὁ ἔρωτάς μας γνώρισε μιὰν ἀπρόοπτη προέκτασι...
— Κι' ἀπὸ τὴ προέκτασι αὐτὴ βγήκανε τὰ ἐγγόνια μας!
— Μὴν εἶσαι φρίκτη, μικρή μου Λουΐζα... Μὴ μοῦ θυμίζῃς ὅτι εἶμαι παπποῦς!
— Κι' ἐγὼ μήπως δὲν εἶμαι γιαγιά;...
— Εἶσαι ἡ γλυκειά μου ἀγαπημένη κι' εἶμαι ὁ λατρευτός σου... Τὰ νιάτα μᾶς χαρίζουνε τὴν πιὸ ἀμέριμνη αἰσιοδοξία! "Ελα, ἄσε με νὰ φιλήσω τὰ χιόνια στὰ μαλλιά σου καὶ νὰ τὰ λυώσω μὲ ἕνα φιλί μου...
— Μὴν εἶσαι τρελλός! Τὰ χιόνια αὐτὰ δὲ λυώνουνε...

Τράβηξε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὰ χείλια του, ντροπιασμένη:

— Μά, ἐπὶ τέλους, τί θὰ πῇ ὅποιος μᾶς δῇ;...
— Ὅτι ἕνας νεαρὸς ἐρωτευμένος φιλάει τὰ χιόνια μιᾶς χριστουγεννιάτικης νύχτας στὰ μαλλιὰ μιᾶς κοπελλίτσας ποὺ λατρεύει!
— Ἂς κάτσουμε πιὸ καλά... Εἶσαι μεθυσμένος!

Τὸ ζευγάρι τῶν γέρων γύρισε στὸ τραπέζι του. Μὲ στοργικὸ ἐνδιαφέρον ἡ Λουΐζα παράγγειλε χαμηλόφωνα στὸ γκαρσόνι ἕναν τρικὸ καφέ...

'Ο Λουκίδης ὑποχρεώθηκε νὰ τὸν πιῇ, νὰ ξεμεθύσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ παρελθὸν στὸ παρόν...

Τότε πείστηκε ὅτι τὰ χιόνια στὰ μαλλιὰ τῆς Λουΐζας δὲν ἦταν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ λυώνουνε μὲ ἕνα φιλί...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γύρω στὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ

ΣΤΗΝ ἁπαλὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα στρέφεται ἡ σκέψι. 'Η νύχτα τῆς Βηθλεέμ, ποὺ πάνω ἀπὸ ἕνα σταῦλο ἐνανθρωπιζόταν ἡ θεότητα. Νοσταλγικὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν. Εἴκοσι αἰῶνες πίσω. Τὰ πρόσωπα ὅμως ποὺ συνθέτουν τὴ χριστουγεννιάτικη εἰκόνα, δὲν ἔπαυσαν ν' ἀποτελοῦν σὲ συγχρονισμένα σχήματα καὶ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς τὴν πραγματικότητα.

Ἔτσι καὶ σήμερα. Ἂς ἔχουν σαρώσει οἱ νέοι ἄνεμοι τὶς Μαρίες τῆς 'Ανατολῆς. Μοντέρνες καὶ ἀεροδυναμικές, τὶς κουρσίτσες τους ὁδηγοῦν οἱ σύγχρονες Μαρίες. Πάντα ὅμως στὸν ἑλληνικό μας καὶ στὸν ἄλλο κόσμο ὑπάρχουν Μαρίες, ὅπως 'Εκείνη, πού, δοῦλες Κυρίου, σταυρώνουν τὰ χέρια στὸ στῆθος γιὰ νὰ ψιθυρίσουν στὸν Ἄγγελο τὸ «γένοιτο μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου».

Μήπως δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ 'Ιωσὴφ ποὺ σκύβει τὸ κεφάλι στὸ βάρος τῶν οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων καί, πεζοπόρος αὐτός, περνᾶ τοὺς δύσκολους δρόμους τραβώντας ἀπὸ τὸ λουρὶ τὸ ὑποζύγιο μὲ τὴ Μητέρα καὶ τὸ Νεογέννητο;

Ὑπάρχει ὁ 'Ηρώδης ποὺ σκοτώνει τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν πάνω στὰ πρῶτα τους σκιρτήματα. Δὲν ἐλείψαν οἱ βοσκοί, ἁπλοῖ ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου, φτωχοὶ καὶ ἀγαθοί, δέκτες τῶν θείων καὶ ἀνθρώπινων μηνυμάτων. 'Ο λαὸς μὲ τὴν ἀγνὴ ψυχή, δίχως τὴ σοφία ποὺ δίνει ἡ μάθησι, ἀλλὰ μὲ τὴ διαίσθησι καὶ τὶς εὐπαθεῖς κεραῖες, πού, πρὶν ἀκόμα οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι συλλάβουν τὴν 'Αλήθεια, τὴ συλλαμβάνουν αὐτοὶ καὶ γίνονται τὸ ἀνθρώπινο τεῖχος ποὺ προστατεύει ὅλων τῶν ἐποχῶν τοὺς Μεσσίες. Στοὺς ποιμένες ποὺ φύλαγαν τὰ πρόβατά τους πρωτοπαρουσιάστηκε ὁ Ἄγγελος. Αὐτοὶ πρῶτοι πληροφορήθηκαν τὴ γέννησι τοῦ Σωτῆρα.

'Η λαχτάρα τῆς εἰρήνης καὶ τότε. 'Η εἰρήνη ἡ εὐδοκία τῶν ἀνθρώπων. «...Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ὅλα τὰ ἴδια σὲ διαφορετικὰ σχήματα.

Τὸ ποίημα αὐτὸ τῶν Χριστουγέννων δὲν εἶναι μόνο ἡ ἱστόρησι ἑνὸς γεγονότος. Δὲν εἶναι τὸ δημιούργημα μιᾶς ἡμέρας. Αἰῶνες αἰώνων χρειάστηκαν γιὰ νὰ δουλευτῇ. Πραγματικότητα, συμβολισμὸς καὶ ποίησι. Γύρω στὴν ἐνσάρκωσι τοῦ Θεοῦ, γενεὲς γενεῶν, λαοὶ καὶ χῶρες προσκόμισαν τὸ λιθάρι τους γιὰ νὰ πλάσουν ἔργο τέχνης μὲ τὴν πίστι τους. Μεγάλοι πολιτισμοὶ συνεργάσθηκαν γιὰ νὰ φυτέψουν, νὰ λιπάνουν καὶ νὰ στολίσουν τὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων. Ὑμνογράφοι, καλόγεροι, ἱστορικοί, ἡ γνῶσι τῶν σοφῶν, ἡ ἀφέλεια τῶν χωρικῶν, ὁ φανατισμὸς τῶν προσκυνητῶν, οἱ ἀνησυχίες, οἱ ὀπτασιασμοί, οἱ θρῦλοι, οἱ παραδόσεις, ζωγράφοι καὶ γλύπτες, ἡ 'Ανατολή, τὸ Βυζάντιο, ἡ Δύσι, οἱ ὁμίχλες τοῦ Βορρᾶ, ἔθιμα, φαντασίες, ἐλπίδες, δραματισμοὶ ἐνώθηκαν γιὰ νὰ σχηματίσουν τὸ σύνολο αὐτό, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἡμέρας. Γι' αὐτὸ εἶναι τόσο γεμάτη. Αἰώνων ὄνειρα πλανῶνται μέσα της. Περιλαμβάνει τὰ πάντα. Συμφωνία μὲ ὅλα τὰ μουσικὰ μοτίβα' πίνακας μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς παλέτας.

Δὲ λείπει καὶ τίποτα. 'Η γυναίκα, τὸ παιδί, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, τὰ ὡσαννὰ τῶν ἀγγέλων, οἱ Μάγοι μὲ τὰ δῶρα, ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ στὴ φάτνη τὸ λαμπρὸ ἄστρο.

Πινελιὲς γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ὅλος ὁ κόσμος καλεῖται νὰ πάρῃ τὸ μέρος του. 'Η μητέρα μὲ τὸ βρέφος στὸ μαστό, ὁ πατέρας μὲ τὶς εὐθύνες του, ὁ ἄνθρωπος ποὺ προσμένει τὸ λυτρωτή, ὁ ὁραματιστής, ποὺ ἀπογειώνεται πάνω σὲ φτερὰ ἀγγελικῶν ταγμάτων' καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸ παιδί, ποὺ ζῇ μέσα στὸ ὄνειρο τῶν χρωμάτων καὶ τῶν φώτων.

Στὸ παιδὶ ἀνήκει ἡ μέρα. Δική του ἡ γιορτή. Γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ συνεργάστηκαν καλλιτέχνες καὶ ποιητές. Τὴ φάτνη οἱ μεγάλοι τὴν προσκυνοῦν. Τὸ παιδὶ τὴ ζῇ, τὴ χαίρεται. Γιὰ τὸ παιδὶ στολίστηκαν οἱ προθῆκες, γι' αὐτὸ κρεμάστηκαν οἱ κάντρες καὶ' ἀναψαν τὰ πολύχρωμα κεράκια τοῦ δέντρου. Τί θὰ ὑπῆρχε ἀπὸ τὸ χριστουγεννιάτικο ποίημα ἂν δὲν τὸ ἐλάμπρυνε ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ; Ἂν πᾶτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὲ μεγάλες πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, θὰ μείνετε ἐκθαμβοὶ ἐμπρὸς στὸ θέαμα. Παιδιὰ γίνονται κι' οἱ μεγάλοι ὅταν ἀντικρύζουν τὴ φαντασμαγορία.

Κυλοῦν οἱ αἰῶνες. 'Αλλάζει ὁ κόσμος μορφή. Κατασκευαστὴς δορυφόρων ἔγινε ὁ ἄνθρωπος. Μηνύματα μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴ Σελήνη. Ἐξευτελισμὸς τῶν ἀποστάσεων. Ἀερόπλοια διασχίζουν τοὺς αἰθέρες. Γυρίζοντας τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεώς του καὶ ὁ τελευταῖος πολίτης ἀκούει φωνὲς ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ ἄλλο ἡμισφαίριο καὶ βλέπει σκηνὲς ποὺ ἀπαυτύσσονται σὲ χῶρες μακρυνές. Γοργὸς ὁ ρυθμὸς τῶν ἀναστροπῶν. Νέοι ἄνεμοι δημιουργοῦν νέες καταστάσεις, νέα ἰδανικά. Οἱ προβολεῖς τῆς ἐπιστήμης διαλύουν πλάνες, δυνατὰ γίνονται τ' ἀδύνατα. Κάθε τόσο κι' ἕνα θαῦμα. Τίποτα δὲν ἔμεινε σταθερὸ στὴ θέσι του. Τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὴ λαμπρότητα, τὴν ὑποβλητικότητα, τὴ γοητεία της. Μικρὸ θαῦμα τόχετε αὐτό;

Μέσα στὸ θύελλα τῆς καινούργιας ζωῆς, μὲ τοὺς ὄγκους τῶν οὐρανοξυστῶν, μὲ τὸ βόμβο τῶν ἀεροσκαφῶν, μὲ τὸν πυρετὸ τῶν ἀναζητήσεων, μὲ τὸν Ἴλιγγο τῆς ταχύτητας, ἡ φάτνη τῆς 'Ιουδαίας ἐξακολουθεῖ νὰ ἑνώνῃ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σὲ κοινὸ ἑορτασμό.

Πολλὲς οἱ ἀμφιβολίες τῶν σκεπτικιστῶν, πολλοὶ οἱ ἀρνητές, πολλοὶ οἱ ἄπιστοι. 'Αλλὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμα, ἐμποτισμένοι ἀπὸ τὴν ποίησι τῆς ἡμέρας συμμετέχουν στὸν ἑορτασμό. Γιατί, καὶ ὅταν ἀκόμα κάμπτεται ἡ θρησκευτικὴ πίστι, ὁ ἄνθρωπος ἀναζητεῖ πάντα μιὰ πηγὴ ὁμορφιᾶς, μιὰ πνοὴ ποιήσεως, ἕνα πέπλο μυστηρίου. Κουράζουν τόσο ἡ καθημερινὴ πεζότητα, ἡ τυραννία τῆς λογικῆς, τὸ σαράκι τῶν ἀμφιβολιῶν...

Τὰ Χριστούγεννα ζωντανεύουν τὴν παράδοσι καὶ τὴν ἀνάμνησι. 'Αναδρομὴ στὸ παρελθόν, ἀναβάπτισι στὴν κολυμβήθρα τῶν περασμένων, ζωντάνεμα τῶν κόσμων ποὺ ζήσαμε καὶ ποὺ ὑπῆρξαν οἱ κόσμοι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς προσδοκίας.

'Από τὸ στάδιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας περάσαμε ὅλοι μας, καὶ σήμερα μαζὶ μὲ τὸ θεῖο Βρέφος, γεννιέται ἕνα ἄλλο βρέφος, αὐτὸ ποὺ ἀποτέλεσε τὴ δική μας ἀφετηρία, τὸ ξεκίνημα τῆς δικῆς μας ζωῆς. Παιδιὰ γινόμαστε σήμερα, παιδιὰ ἀγνά, γεμάτα ψυχή, ἐνθουσιασμούς, ὄνειρα, καλὴ πίστι καὶ καλὴ θέλησι. Στοὺς καιροὺς τῆς ψυχικῆς παρθενίας φτερουγίζει ἡ φαντασία.

Δὲν ὑπάρχουν πιστεύοντες καὶ μὴ πιστεύοντες. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ στρέφουν τὰ βλέμματα πρὸς μιὰ Βηθλεὲμ καὶ πρὸς τὴ φάτνη, τὴ δική τους Βηθλεὲμ καὶ τὴ δική τους φάτνη, πρὸς τὴν περίοδο τῆς ἀγνότητας καὶ τῆς πίστεως, τότε ποὺ ἡ ψυχὴ ἦταν ἑτοιμη νὰ δεχθῇ τὸ θαῦμα.

Κι' ἀκόμα τὸ ποίημα τῶν Χριστουγέννων γοητεύει γιατὶ ἔχει μέσα του τὴν προσδοκία τῆς εἰρήνης. Αὐτὸ ἴσως. Εἴκοσι αἰῶνες ἀπὸ τότε ποὺ ἀντήχησε στὴν οἰκουμένη τὸ κήρυγμα. Ὅπου αἰῶνας τῶν πολέμων. 'Η ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἀπὸ προσδοκία ποὺ εἶναι, γίνεται πραγματικότητα. Εἰρηνικὰ τροπάρια ἐκτελεῖ μὲ κατάνυξι ἡ 'Ανατολὴ καὶ ἡ Δύσι. Ἄμιλλα ἔξω ἀπὸ τοὺς ναούς, ἀνάμεσα σὲ Κράτη καὶ σὲ ἄτομα, ποιὸς νὰ ἐπιδείξῃ μεγαλύτερη εἰρηνοφιλία. Χριστιανοὶ καὶ ἀλλόδοξοι τὴν εἰρήνη προβάλλουν γιὰ ἰδανικό τους. Δεξιοὶ καὶ 'Αριστεροί στ' ὄνομα τῆς εἰρήνης προβάλλουν ἀρκίζονται. Ουδαίγκτον καὶ Μόσχα μὲ κλάδο ἐλαίας παρουσιάζονται στὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις τους. Ἐλικρινεῖς ὅλοι. Δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἐραστὲς τοῦ πολέμου. Δὲν εἶναι γνωστὸ νὰ ἐρωτοτροπῇς μὲ τὸν πόλεμο ὅταν ξέρῃς ὅτι θὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀκεραιότητα, τὴ δικὴ σου καὶ τῶν παιδιῶν σου. Πρέπει ν' ἀνήκῃς στοὺς τρόφιμους τοῦ ψυχιατρείου γιὰ νὰ ἐκτελεῖς πολεμικὰ ἐμβατήρια. Οἱ δυνάμεις ποὺ διαθέτει ὁ ἄνθρωπος τοῦ 1959 εἶναι ἱκανὲς νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα ὅλη τὴ Γῆ!

'Η εἰρήνη τὸ πανανθρώπινο αἴτημα. Πρὸς αὐτὴν βαδίζουμε. Οἱ ἀφορὲς δὲν ἐκδηλώνονται παρὰ στὸν τρόπο τῆς ἐπιδολαίας. Πολεμοχαρεῖς ἄλλοτε οἱ ψυχὲς τῶν λαῶν ἔχουν ἀφοπλισθῇ σήμερα. Εἶναι δὲ μεγάλος αὐτὸς παράγων. Ἀπὸ τὶς ψυχὲς ἡ ἀρχή. Θάρρη ἡ σειρὰ καὶ τοῦ ὑλικοῦ ἀφοπλισμοῦ γιὰ νὰ γίνῃ πραγματικότητα ἡ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Ὅσο ἐξαλλοῦ κι' ἂν εἶναι θὰ τὸ σκεφθῇ πολὺ ὁ κυβερνήτης τοῦ καιροῦ μας, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπογράψῃ τὴν κήρυξι πολέμου. Τὰ μέσα τοῦ ὀλέθρου τείνουν νὰ ἐκμηδενίσουγεν τὸν κίνδυνο. Μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο. Εἶναι τόσο φυσικό... Ὅσο τελειοποιοῦνται τὰ ὄργανα τῆς καταστροφῆς, τόσο περιορίζονται οἱ πιθανότητες τοῦ πολέμου. Ἔτσι, ἡ ἐπιστήμη μὲ τὴν τεχνικὴ παίρνει στὴν ἱστορία τὴ θέσι τοῦ ἐπιμονοῦσι. Τὰ ὅπλα ποὺ ἐπενόησε, ἀντὶ νὰ στραφοῦν ἐναντίον τῆς εἰρήνης, στράφηκαν ἐναντίον τοῦ πολέμου. Λίγο ἀκόμα καὶ ὁ πόλεμος θὰ μείνῃ ἡ μαύρη ἀνάμνησι δσων τὸν ἔζησαν.

Ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς ὑμνητὲς τῶν πολέμων. Ἐβλεπαν στὶς ἔνοπλες συρράξεις χρυσόδουσι καὶ ἐξυγίανσι τῶν λαῶν. Ποιὸς ὁ ἀνοειτὰ σήμερα νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα καὶ νὰ καλέσῃ τοὺς λαοὺς σὲ ἀλληλοσφαγή; Κανείς, γιατὶ ὅλοι ξέρουν ὅτι ἕνας πόλεμος στὴν ἐποχὴ μας δὲ θὰ ἐξυγίαινε ἕνα λαό· θὰ ἔσβηνε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν πλανήτη μας.

Βέβαιοι γι' αὐτό, ἀγκαλιάζουμε πιὸ σφιχτὰ τὸ ὄνειρο τῆς εἰρήνης. 'Η εἰρήνη θεία ἐπιταγὴ καὶ πόθος τῶν ἀνθρώπων. Ἐλάχιστα τὰ βήματα ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπ' αὐτήν. Στὸ μεταξύ, μὲ ἐνδυμα γιορτῆς, μὲ ἱλαρότητα στὶς μορφές, μὲ ἀγαθότητα στὶς καρδιές, ζοῦμε τὶς μέρες αὐτὲς τὸ χριστουγεννιάτικο ποίημα ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ καὶ εἶναι τὸ ποίημα τῆς εἰρήνης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ποίησι τῶν ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τὸ χριστουγεννιάτικο ποίημα ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, εἶναι τὸ ποίημα τῆς εἰρήνης...

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ Αστέρια

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ - ΑΛΙΚΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ

ΜΕΤΑΞΥ των ἐρωτήσεων, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποβάλωμε στὸ νεαρὸ αὐτὸ καλλιτεχνικὸ μας ζευγάρι ὑπάρχει καὶ μιὰ τὴν ὁποία τελικὰ δὲν ἐκάναμε, γιατὶ τὴ θεωρήσαμε περιττή. Θέλαμε νὰ τοὺς ρωτήσωμε τί θὰ ἔκανε ὁ ἕνας, ἂν ἔνοιωθε μιὰ μέρα πὼς ὁ ἄλλος ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης δὲ μως καὶ ἡ Ἀλίκη Γεωργούλη εἶναι τόσο εὐτυχισμένοι, τόσο ἐρωτευμένοι καὶ ἔχουν τόση ἐμπιστοσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὥστε ὄχι μόνο οἱ ἴδιοι θεωροῦν ἀδύνατο κάτι τέτοιο, ἀλλὰ καὶ καταρθώνουν νὰ πείσουν ὅποιον τοὺς πλησιάση πὼς ὁ ἔρωτάς τους εἶναι ἀνεξάντλητος, πρῶτο γιατὶ ἔχει θεμελιωθῆ πάνω σὲ γερὲς βάσεις καὶ δεύτερο γιατὶ συμφωνοῦν σὲ ὅλα, σὰν νὰ εἶναι φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Θὰ πιστεύετε ἀσφαλῶς πὼς ἡ Ἀλίκη ὑπῆρξε πρώτη αὐτὴ θαυμάστρια τοῦ Ἀλέκου, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε ἤδη ἀπὸ τριετίας στὸ θέατρο, ὅταν ἐκείνη τελείωσε τὴ δραματικὴ σχολή. Κι' ὅμως ὁ Ἀλέκος ὁμολογεῖ μὲ εἰλικρίνεια πὼς γνώριζε καὶ θαύμαζε τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὰ 17 του χρόνια, ὅταν δηλαδὴ ἐκείνη δὲν ἦταν ἀκόμα παρὰ ἕνα κοριτσάκι 14 χρόνων.

Ἦταν φίλη μιᾶς ἐξαδέλφης του καὶ τοῦ ἔκανε ἀπὸ τότε ἐντύπωσι ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ χάρι τῆς παιδούλας ἐκείνης. Ἐπεδίωκε νὰ βρίσκεται κοντά της, κολυμποῦσε στὴν ἴδια πλάζ ὅπου σύχναζε κι' ἐκείνη κι' ἔνοιωθε μιὰ κρυφὴ χαρὰ κάθε φορά, ποὺ τὴν συναντοῦσε στὸ τράμ ἢ στὸ λεωφορεῖο. Κι' ὅμως δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τῆς ἐκδηλώση τὸ θαυμασμό του, οὔτε κἂν καὶ νὰ τῆς μιλήση ἀκόμα.

Τὸ 1948 γνωρίστηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσημα σ' ἕνα φιλικὸ πάρτυ κι' ἔγιναν ἀμέσως δυὸ καλοὶ φίλοι. Ὁ Ἀλέκος εἶχε κιόλας τότε γνωρίσει τοὺς πρώτους καλλιτεχνικοὺς του θριάμβους, ἐνῶ ἡ Ἀλίκη τελείωνε τὸ γυμνάσιο καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἐγγραφῆ στὴ Δραματικὴ Σχολή.

Ὅταν τρία χρόνια ἀργότερα οἱ δυὸ φίλοι ἔπαιζαν μαζὶ στὸ φίλμ «Εὖα» ὁ Ἀλεξανδράκης ἦταν παντρεμένος μὲ μιὰ πλούσια Ἀθηναία. Τὰ πλούτη ὅμως, ὅπως εἶναι γνωστό, σπάνια φέρνουν τὴν εὐτυχία κι' ἔτσι λίγο ἀργότερα τὸ ζεῦγος χώριζε ἀπὸ ἀσυμφωνία χαρακτήρων, ὕστερα ἀπὸ συμβίωσι δυὸ χρόνων.

— Στὸ φίλμ «Εὖα», μᾶς λέει ἡ Ἀλίκη, ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀλέκο —σύμφωνα μὲ τὸ σενάριο— καὶ κατόρθωνα στὸ τέλος νὰ τὸν κατακτήσω. Μὴ φανταστῆτε ὅμως πὼς ἐγὼ τὸν ξεμυάλισα.

Καὶ πράγματι χρειάστηκαν ἀκόμα πολλὰ χρόνια, γιὰ νὰ τῆς πῆ ὁ Ἀλέκος τὸ «σ' ἀγαπῶ», ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἢ τὸ κινηματογραφικὸ στούντιο.

Ὅταν τὸ 1955 ὁ Ἀλεξανδράκης χωρισμένος πρὸ πολλοῦ, ἔφτιαξε δικό του θίασο καὶ ἀνέβασε τὸ «Πὶκ-Νὶκ» στὴν «Γκλόρια» τῆς πλατείας Ἀμερικῆς, χρειάστηκε μιὰ ὡραία κοπέλλα, γιὰ νὰ τῆς ἀναθέση τὸ ρόλο τῆς φιλάρεσκης Μάτζυ. Σκέφτηκε τότε ἀμέσως τὴν Ἀλίκη Γεωργούλη καὶ τὴν κάλεσε νὰ συνεργαστοῦν. Εἶναι γνωστὸς ὁ θρίαμβος, ποὺ γνώρισαν καὶ οἱ δυὸ στὸ ἔργο αὐτό. Ἡ Ἀλίκη ἔπαιζε θαυμάσια τὸ ρόλο, ποὺ ὑπεδύθη λίγο ἀργότερα στὸν κινηματογράφο ἡ Κὶμ Νόβακ καὶ ἀπὸ τότε τὸ ζευγάρι μας δὲν ξαναχώρισε. Ἔπαιξαν μαζὶ στὴν «ὃη ἐντολή», στὸ «Ἦταν ὅλοι τους παιδιά μου», ἔκαναν μιὰ μεγάλη τουρνὲ καὶ στὶς 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1957 χόρεψαν τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα, ὄχι πάνω στὴ σκηνὴ πιά, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία μὲ πέντε μόνο... θεατές.

Ἔπαιξαν κατόπιν μαζὶ στὸ «Νησὶ τῶν γενναίων», γύρισαν φέτος «Τὸ ἀγοροκόριτσο» καὶ παίζουν τώρα στὸ θέατρο τοῦ Δημήτρη Μυράτ τὸ Ἔργο τοῦ Μανώλη Σκουλούδη «Ὑπόθεσις Ντρεύφους», τὸ ὁποῖο σημειώνει τόση ἐπιτυχία, ὥστε νὰ κάνη τὸν παραγωγὸ Κλέαρχο Κανιτσιώτη ν' ἀποφασίση νὰ τὸ μεταφέρη καὶ στὸν κινηματογράφο.

— Τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς τράβηξε καντά του; ρωτᾶμε τὴν Ἀλίκη.

— Τὸ κέφι του καὶ ἡ ἁπλότητά του, ἀπαντᾶ ἐκείνη. Ὁ Ἀλέκος ὅμως ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα. Εἶναι εἰλικρινής, αὐθόρμητος καὶ ἀγαπᾶ πολὺ καὶ μὲ σωστὸ τρόπο τὴ δουλειά του.

— Καὶ τὰ ἐλαττώματά του ποιὰ εἶναι;

— Εἶναι πολύ, πάρα πολὺ εὐγενικός, σὲ σημεῖο, ποὺ αὐτὸ νὰ τὸν ζημιώνη. Ἀνέλαβε πολλὲς φορὲς νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο ρόλους, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἀπεληφθη ἐκ τῶν ὑστέρων θὰ τὸν ἔβλαπταν ἐπαγγελματικά. Κι' ὅμως προτίμησε νὰ προγωρήση στὴν πραγματοποίησι τῆς συμφωνίας, ποὺ θὰ τὸν ζημίωνε, παρὰ νὰ στενογωρήση μὲ μιὰ ἄρνησί του ἕναν παραγωγὸ ἢ ἕνα σκηνοθέτη. Ἔχει καὶ δυὸ ἄλλα ἐλαττώματα: Ἀγαπᾶ τὸν ὕπνο καὶ τὶς λιχουδιές!

— Σᾶς ἐνοχλοῦν οἱ θαυμάστριές του;

— Κάθε ἄλλο. Εἶμαι ὑπερήφανη γι' αὐτές. Τὶς ξεχωρίζω μόνο σὲ δυὸ κατηγορίες. Σ' ἐκεῖνες, ποὺ τὸν θαυμάζουν γιὰ τὴν ὁμορφιά του καὶ τὶς ἄλλες ποὺ θαυμάζουν τὴν τέχνη του. Ὁμολογῶ δὲ πὼς οἱ δεύτερες μὲ συγκινοῦν περισσότερο.

Ρωτᾶμε ὅμως καὶ τὸν Ἀλέκο τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸν τράβηξε κοντὰ στὴν Ἀλίκη καὶ μαθαίνομε ἔτσι πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ τετράγωνη λογική της καὶ ἡ εἰλικρίνειά της.

— Καὶ ποιὰ εἶναι τὰ ἐλαττώματά της;

— Ἔχει μονάχα ἕνα: Στενοχωριέται μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ τὰ παίρνει ὅλα κατάκαρδα...

Συνεχίζοντας τὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις μας, μαθαίνουμε πὼς ἡ Ἀλίκη εἶναι πολὺ εὐέξαπτη καὶ νευριάζει εὔκολα, ἐνῶ ὁ Ἀλέκος εἶναι πάντα ἠρεμώτατος καὶ δὲ χάνει ποτὲ τὴν ψυχραιμία του. Βγάζομε ἔτσι τὸ συμπέρασμα πὼς τὸν τελευταῖο λόγο τὸν ἔχει πάντοτε ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλομε καὶ συμπαθείας.

— Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιά; ρωτοῦμε τὴν Ἀλίκη.

— Παρὰ πολύ. Δὲν τολμῶ ὅμως ν' ἀποκτήσω, γιατὶ νοιώθω πὼς πρέπει νὰ τοὺς ἀφοσιωθῶ ὁλοκληρωτικὰ καὶ δὲ σκοπεύω νὰ θυσιάσω πρὸς χάριν τους τὴν καριέρα μου καὶ τὴν ἐλευθερία μου. Μὲ τρομάζει ἀκόμα καὶ ἡ σκέψι ὅτι θὰ μὲ κρατοῦν αἰχμάλωτη στὸ σπίτι, ἐνῶ ἐγὼ θὰ θέλω νὰ πάω τὸ πρωὶ νὰ δῶ ἕνα ἐνδιαφέρον φίλμ. Δὲν ἐννοῶ μὲ κανένα τρόπο νὰ λείψη ἀπὸ τὰ παιδιά μου ἡ στοργὴ μου κι' αὐτὸ ἴσως ἐπειδὴ τὴν στερήθηκα ἐγὼ κι' ἔνοιωσα τὴν ἔλλειψί της.

Ἡ Ἀλίκη ποὺ γεννήθηκε στὸ Παλαιὸ Φάληρο στὶς 22 Δεκεμβρίου 1931 ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα 4 χρόνων. Ἀγαπᾶ ἔτσι πολὺ τὰ ταξίδια, ἀλλὰ εἶναι νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Ρωσία, ὅπου πιστεύει ὅτι τὸ θέατρο καὶ ἡ τέχνη γενικὰ ἔχει σημειώσει μιὰ ἐκπληκτικὴ πρόοδο.

Ὁ Ἀλέκος εἶναι πολὺ πιὸ ταξιδεμένος. Ἔχει κάνει μὲ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο περιοδεῖες, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπισκεφθῆ πολλὲς χῶρες. Ξεχωριστὴ ἐντύπωσι τοῦ ἔκανε ἡ Βενετία, ἀλλὰ τὸ Παρίσι εἶναι ἡ πόλις τὴν ὁποία θεωρεῖ ἰδεώδη γιὰ νὰ ζήση κανείς.

Καθὼς βλέπετε οἱ ἐπιθυμίες τῶν δυὸ συζύγων σχετικὰ μὲ τὰ ταξίδια διχάζονται. Τὸ ἴδιο διχασμένες εἶναι καὶ οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ μᾶς ἔδωσαν ὅταν τοὺς ρωτήσαμε τί θὰ ἤθελαν νὰ ἦσαν, ἂν δὲν εἶχαν ἐπιτύχει στὸ θέατρο. Ἡ μὲν Ἀλίκη θὰ ἦταν συγγραφεύς, ὁ δὲ Ἀλέκος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνειρο ἦταν ἀπὸ μικρὸς νὰ γίνη ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ πῆγε μάλιστα γιὰ μπῆκε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνη σκηνοθέτης καὶ πὼς ἔγινε ἠθοποιός... κατὰ λάθος. Δὲν ἐγκατέλειψε ὅμως τὸν ἀρχικὸ σκοπό του.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἀποκάλυψι, ποὺ μᾶς κάνει ὁ Ἀλέκος σχετικὰ μὲ τὸ ντεμποῦτο του στὸ θέατρο Κατερίνας τὸ καλοκαίρι τοῦ 1949. Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ὅταν ἡ Κατερίνα τὸν διάλεξε νὰ παίξη μαζί της στὴν «θθινοπωρινὴ παλίρροια». Τὸ θράδυ ὅμως τῆς γενικῆς δοκιμῆς ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ... ἀπαίσιο παίξιμό του καὶ μερικοὶ «εἰδικοὶ» ποὺ παρακολούθησαν τὴν παράστασι εἶπαν στὴν Κατερίνα πὼς ἔπρεπε νὰ προσέξη πιὸ νωρὶς τὸν ἠθοποιό, στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστευτῆ ἕνα τόσο σημαντικὸ ρόλο.

Κάποιες μάλιστα ἐφτασε στὸ σημεῖο νὰ τὸν χαρακτηρίση «ἀγγούρι ἐπὶ σκηνῆς». Τὸ «κακὸ» ἦταν ὅμως ἀθεράπευτο. Ἡ πρεμιέρα δὲ μποροῦσε ν' ἀναβληθῆ καὶ ἡ ἀντικατάστασι τοῦ Ἀλεξανδράκη ἦταν ἀδύνατη. Ἔτσι ὁλοι, ἀκόμα καὶ ἡ Κατερίνα, τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους ἀναλογιζόμενοι τὴν ἀπογοήτευσι τῶν θεατῶν τῆς πρεμιέρας. Κι' ὅμως ἡ πρεμιέρα αὐτὴ ὑπῆρξε ἕνα θρίαμβος ἄνευ προηγουμένου. Τὸ ἔργο καταχειροκροτήθηκε καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἀλεξανδράκης, γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ κριτικοὶ ἔγραφαν τὴν ἐπομένη τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια.

Καὶ τώρα ἂς στραφοῦμε πρὸς τὸ μέλλον. Τὸ ὄνειρο καὶ τῶν δυὸ εἶναι φυσικὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα δικό τους θέατρο καὶ νὰ παίζουν σ' αὐτὸ τὰ ἔργα ποὺ τοὺς ἀρέσουν, ἀρχίζοντας μὲ τὸ Ἔργο τοῦ Μαρσὲλ Αἰμὲ «Τὸ κεφάλι τῶν ἄλλων».

Ἔχουν ὅμως κι' ἕνα ἄλλο ὄνειρο: ν' ἀποκτήσουν μιὰ ὡραία βίλλα κοντὰ στὴ θάλασσα, τὴν ὁποία καὶ οἱ δυὸ λατρεύουν.

Κατὶ τώρα μιὰ ἐρώτησι, ποὺ μᾶς κάνει νὰ εἰσβάλωμε στὸν τομέα τῆς οὐτοπίας: Ἂν ἕνας μεγάλος παραγωγὸς τοῦ κινηματογράφου σᾶς ἔπετρεπε νὰ διαλέξετε τὸν ἢ τὴν παρτεναίρ σας ἀνάμεσα στὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος, ποιόν ἢ ποιὰ θὰ προτιμούσατε;

Ἀλίκη: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ διαλέξω ὄχι μόνο τὸν παρτεναίρ μου, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἔργο. Θὰ ἤθελα νὰ πρωταγωνιστήσω μαζὶ μὲ τὸν Χάρρυ Μπελαφόντε στὸ «Βαθειὲς εἶναι οἱ ρίζες».

Ἀλέκος: Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναφέρω τρία ὀνόματα γιὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνομαι τὴν ἴδια ἐκτίμησι. Ἡ Τζέννιφερ Τζόνς εἶναι ἡ πρώτη στὰρ ποὺ θαύμασα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ θαυμάζω. Σήμερα ὅμως νοιώθω τὸν ἴδιο θαυμασμὸ καὶ γιὰ δυὸ ἄλλες καλλιτέχνιδες: τὴν Τατιάνα Σαμοήλοβα καὶ τὴν Ὄντρεϋ Χέπμπορν. Θὰ ἄφινα λοιπὸν τὸν παραγωγὸ νὰ διαλέξη αὐτὸς μεταξὺ τῶν τριῶν.

Μένοντας στὸν τομέα τῆς οὐτοπίας, ρωτοῦμε ποιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι θὰ ἤθελαν νὰ εἶχαν. Χωρὶς νὰ διστάση καθόλου ἡ Ἀλίκη ἀπαντᾶ πρώτη καὶ δηλώνει: «Νὰ μποροῦσα νὰ σταματήσω γιὰ πάντα τοὺς πολέμους». «Ἐγώ, λέει ὁ Ἀλέκος, θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ κάνω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχισμένους».

Πρὶν ἐγκαταλείψωμε τὸ ζευγάρι μας ρωτοῦμε τὴν Ἀλίκη, ἂν ἔχη νὰ δώση στὶς ἀναγνώστριές μας κἀμμιὰ ξεχωριστὴ συμβουλὴ γιὰ τὴν ὁμορφιά τους:

— Νὰ εἶναι πάντα ἁπλές, μᾶς λέει. "Ετσι κερδίζουν περισσότερο. Νὰ εἶναι αὐτὲς ποὺ εἶναι καὶ νὰ μὴ μιμοῦνται ἄλλες, χάνοντας ἔτσι τὴν προσωπικότητά τους.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης καὶ ἡ Ἀλίκη Γεωργούλη σὲ μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ τῆς μεγάλης τους ἐπιτυχίας («Πὶκ-Νὶκ»).

— Πραγματικά, ἔχεις ὡραία φωνή, Μαίρη, ὅπως μοὐλεγες!...

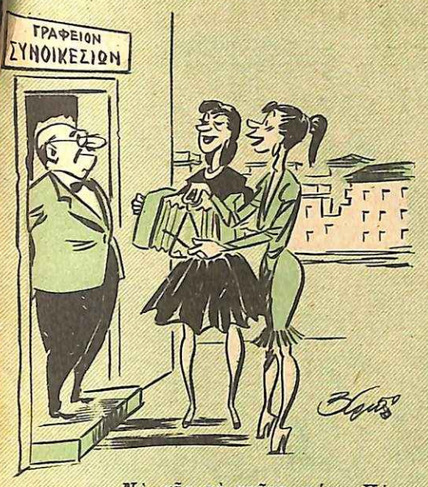

—Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε, κύριε Πάτροκλε, μήπως μᾶς πάη γοῦρι ἐφέτος;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ γάλος: Παρλεβοῦ φρανσαί;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

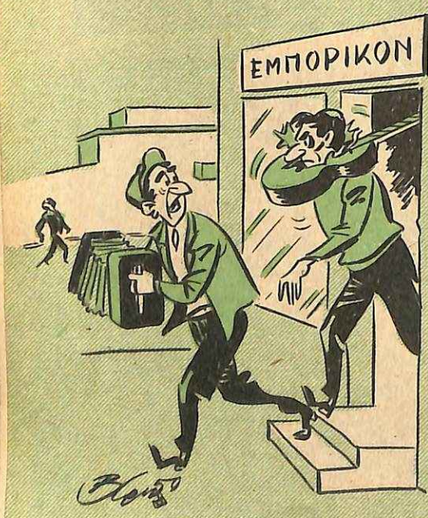

—"Ἀσκημη ὥρα διαλέξαμε νὰ τὰ ποῦμε σ' αὐτόνε! Μόλις εἶχε περάσει ἡ Ἐφορία!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Οἱ διασημότερες

Η ΑΣΠΙΛΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Μετὰ τὸν ἀτέλειωτη διάρκεια τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καὶ ἡ βραδύτης τῶν συγκοινωνιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦταν φυσικὸ νὰ ὑποβάλουν σὲ σκληρὴ δοκιμασία τὴ συζυγικὴ πίστη τῶν ξευγαριῶν, ποὺ χωρίζονταν τότε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόσταση. Καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε, καὶ σπουδαία σημασία, γιατί σ' αὐτοὺς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἐπέτρεπαν καὶ τὶς περιπέτειες καὶ τὶς ἀπιστίες καὶ τὶς ἐπίσημες ἀκόμη εὐνοούμενες: τὶς ὡραῖες σκλάβες ποὺ «πολεμικῶ δικαιώματι» μοιράζονταν μεταξύ τους καὶ ποὺ συχνὰ ἔφερναν καὶ πίσω στὸ σπίτι τους, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ γιὰ τὶς γυναῖκες, τὸ πρόβλημα ἦταν βαρὺ καὶ δύσκολο, ἰδίως ποὺ δὲν εἶχαν εἰδήσεις ἀπὸ ἢ γιὰ τοὺς ἄντρες τους, ποὺ ὑπῆρχαν μάλιστα μεγάλες πιθανότητες νὰ εἶχαν σκοτωθῆ στὶς μάχες, ἢ χαθῆ στὴ θάλασσα, πρὶν νὰ καταστάλαξη ἡ εἰρήνη.

Ἔτσι, τῆς Κλυταιμνήστρας ἡ συζυγικὴ ἀρετὴ δὲν ἄνθεξε καθόλου στὴν ἐποχὴ ἐκείνου τοῦ πολέμου. Στὴν ἀντίθετη δμως κατηγορία τῶν πιστοτάτων συζύγων, ἡ Ἱστορία τοποθέτησε τὴν ἄσπιλη καὶ ἀνεπίληπτη Πηνελόπη, ποὺ κι' ἔμεινε ἀπὸ τότε, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὸ κλασσικὸ καὶ πρότυπο ὑπόδειγμα τῆς δοκιμασμένης γυναικείας ἐμμονῆς στὸ συζυγικὸ καθῆκον. Ἡ περίπτωσή της ἦταν στ' ἀλήθεια ἐξαιρετική: γιατὶ ὁ σύζυγός της, ὁ περίφημος Ὀδυσσεὺς — ὁ βασιλιᾶς τῆς Ἰθάκης καὶ γυιὸς τοῦ Λαέρτη — τὴν ἄφησε στὸ νησί του γεωτάτη, πρὶν ν' ἀρχίση ἡ ἐκστρατεία τῆς Τροίας, μὲ βρέφος ἀκόμη, τὸ μοναδικὸ τους γυιὸ τὸν Τηλέμαχο, χρειάστηκαν δὲ 20 ὁλόκληρα χρόνια —τὰ 10 τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἄλλα 10 τῆς Ὀδύσσειάς του— γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα του, ἀφοῦ γλύτωσε σὰν ἀπὸ θαῦμα ἀπὸ χίλιους δυὸ κινδύνους!

★

Ἦταν λοιπὸν φυσικό, τὴν Πηνελόπη — ποὺ δὲν εἶχε στὴ μοναξιά της στὴν Ἰθάκη ἄλλη συντροφιὰ καὶ προστασία παρὰ τὸν Τηλέμαχο, τὶς θεραπαινίδες της καὶ τὸν γέρο πεθερό της, τὸν ἀγαθότατο Λαέρτη, — νὰ τὴν τραγουδήσουν, νὰ τὴν ἐξάρουν καὶ νὰ τὴν ἀπαθανατίσουν κι' οἱ ποιητὲς τοῦ κόσμου τὴν ἐξόμνησαν συστηματικά. Στὴ δὲ ζωγραφική, ξεχωρίζουν δυὸ ἰδίως περίφημοι πίνακές της, ἀπ' αὐτὴν δηλαδὴ ἐμπνευσμένοι: ὁ τοῦ Ἰταλοῦ Πιντουρίκιο (1509), ποὺ τῆς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ τῆς ἀφιερώση τὸ μόνο μὴ χριστιανικὸ ἢ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο του, τὴν Πηνελόπη μπρὸς στὸν ἱστό της, καὶ τοῦ Γάλλου Μερσὼν (1868) ποὺ τὴν παρέστησε θλιμμένη κι' ἀνειροπόλα, ἐνῶ τὴ χωρίζει ὁ ἱστός της ἀπὸ τὸν Ὀδυσσέα, γυρισμένο, ἀλλ' «ἀκόγνιτο» στὴν Ἰθάκη, ὅταν τὸν πρωτοαναγνωρίζη ἡ γρηὰ τροφός του, ἡ Εὐρύκλεια...

Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε στὴν ἱστορία της. Λίγα ξέρουμε γιὰ τοὺς γονεῖς της, ὅτι δηλαδὴ ἦταν κόρη ἑνὸς κάποιου Ἰκάριου. Ἡ πρώτη σελὶς τῆς θιογραφίας της μνημονεύεται στὸ Σ τῆς «Ὀδυσσείας», ὅταν ἡ ἴδια ἐπαναλαμβάνη τὰ λόγια ποὺ τῆς ἀπηύθυνε ὁ Ὀδυσσέας τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸν πόλεμο: «Γυναῖκα —τῆς εἶπε κρατῶντας τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ—, γυναῖκα, δὲν πιστεύω πὼς ὅλοι οἱ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ θὰ γυρίσουν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν τῆς Τροίας... Δὲν ξέρω, λοιπόν, ἂν κάποιος θεὸς θὰ μ' ἀφήση νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ, ἢ ἂν μήπως θὰ πρέπει νὰ πεθάνω ἐκεῖ. Ἐδῶ φρόντισε γιὰ ὅλα ἐσύ: Μὰ θυμᾶσαι πάντα τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου, ποὺ εἶναι σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, Πάνπερισσότερο τώρα, κατὰ τὴν ἀπουσία μου. Κι' ὅταν θὰ δῆς τοῦ γυιοῦ σου τὰ πρῶτα γένεια, παντρέψου ὁποιον θέλεις κι' ἄφησε τὸ σπίτι!»

Αὐτή, λοιπόν, ἦταν ἡ συμφωνία τους. αὐτὸς ὁ ὅρκος της κι' αὐτὴ ἡ διάρκεια τῆς ὑποχρεώσεώς της: νὰ τοῦ μείνη πιστὴ οὔτε λιγώτερα, οὔτε περισσότερα ἀπὸ 15 ἢ 17 χρόνια! Καὶ τὴ συζυγικὴ αὐτὴ ἀξίωσι, ἡ Πηνελόπη τὴ σεβάστηκε πάνω! Κι' ἡ ἀξία της, ποὺ δὲν παρεβίασε τὸ χρόνια κι' ὅλας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅπὸ τὴν πρώτη δεκαετία τῆς μοναξιᾶς της, ἀρχισαν νὰ τῆς φτάνουν φήμες ἀλλεπάλληλες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ὀδυσσέως. Μιὰ φορὰ ποὺ κάποιος «θεῖος τραγουδιστὴς» τῆς ἔψαλλε λυπητερὰ πολεμικὰ τραγούδια, τὸν σταματάει ἐκείνη προστακτικὰ καὶ τοῦ λέει ν' ἀλλάξη θέμα, γιατὶ αὐτὸ ποὺ διηγεῖται «τῆς σπαράζει τὴν καρδιά», μὲς στὸ «ἀνυπόφορο πένθος» ποὺ τὴ χτύπησε. Κι' ὁ Τηλέμαχος ἐπίσης τὴν ἴδια ἔχει βεβαιότητα: «Ὁ Ὀδυσσεύς, τῆς λέει, δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔχασε στὴν Τροία τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι θνητοὶ ἔχουν χαθῆ σὰν κι' αὐτόν...»

★

Ἀλλ' ἡ ἀξία της αὐξάνει, γιατὶ μέσα στὸ ἴδιο της παλάτι τὴν πολιορκοῦσαν καὶ πολλοί, ὡραῖοι, σπουδαῖοι εὐπατρίδες καὶ ἀδίστακτοι μνηστῆρες, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ τοὺς φιλοξενῆ ἐπὶ 3—4 ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ δὲ Τηλέμαχος μπῆκε πιὰ στὴν ἐφηβικὴ του ἡλικία, ζυγώνει δηλ. κι' ὁ Ὀδυσσεύς, πρὶν νὰ πάρη ἄλλον ἄντρα. Κι' εἶπου δόσκολα πιὰ μιὰ γυναῖκα ὑπομένει μιὰ μαλάχιστον, ὅταν τὴν ἄφησε ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος, ἀντικρύζοντας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ γυμὲ τὴν Πηνελόπη, ἀναγνωρίζοντας θέβαια ὅτι «σὰν τὴν κυττᾶς πρόσωπο μὲ πρόσωπο, ἔχει παράἄλλα καὶ προσθέτοντας ὅτι ἡ διαφορὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι εἶναι μιὰ θνητή, ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶναι «μιὰ χαλάσαει τὰ χρόνια, καὶ τὰ κλάμματα κι' οἱ ἀγωνίες κι' ἡ μοναξιά, ἀλλὰ συχνὰ ὁ "Ομηρος μιλάει καὶ γιὰ τὰ «μιμμύθια». ποὺ ἔβαζε, γιὰ νὰ τιῶν της...

Οἱ δὲ μνηστῆρες της; Γλεντοκοποῦν ἀμετακήνητοι μέα' στὸ παλίτι της χρόνια ὁλόκληρα. Κατατροχθίζουν ἔτσι σιγά-σιγὰ τὴν περιουσία της. Ἀκόμα καὶ διασκεδάζουν μὲ τὶς θεραπαινίδες της. Δὲν τὴν ἀφήνουν καλὰ-καλὰ νὰ δγῆ ἔξω, μὴ τυχὸν καταφύγη στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ποὺ τῆς διάλεγε. "Ενας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς θὰ μηνστῆρες —ὁ Ἀντίνοος— ἀπειλεῖ τὸ νεαρὸ Τηὅτε αὐτὸν οὔτε τὴ μητέρα του ὠφελεῖ, γιατὶ οἱ «φιλοξενούμενοί» της, ἀποφασισμένοι, νὰ μὴ φύγουν πρὶν διαλέξη ἡ Πηνελόπη ἕναν ἀπ' αὐτούς, θὰ τὴν ἀφήσουν μόνο μὲ «τὴν ἔνδοξη φήμη» τῆς πιστῆς συζύγου. Καὶ τὰ ἴδια λέει στὸ γυιό της κι' ἕνας ἄλλος μνηστήρ, ὁ Εὐρύμαχος.

Μὰ ἡ Πηνελόπη ἀνθίσταται στὸν πειρασμὸ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ λογική, —ἴσως ἀπὸ διαίσθησι θὰ τῆς ξανάρθη: «Δὲν μπορεῖ ν' ἀποφασίση —λέει ὁ "Ομηρος— οὔτε νὰ ἀποκρούση ἕναν ὁμέναιο ποὺ ἀπεχθάνεται, οὔτε νὰ θάλη ἕνα τέρμα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς δολοπλοκίες». Καὶ γιὰ νὰ παρατείνη τὴν ἐκκρεμότητα —ἴσως καὶ μὲ μιὰ κάποια φιλαρέσκεια— καταφεύγει κι' αὐτὴ στὸ δόλο καὶ στὴ γυναικεία πονηριά. «Δίνει σ' ὅλους ἐλπίδες. Μοιράζει στὸν καθένα ὑποσχέσεις. Στέλνει διαρκῶς μηνύματα. Μὰ ἡ σκέψη της ἄλλα σχεδιάζει». Καὶ τὸ τελευταῖο καὶ ἱστορικὸ τέχνασμά της, ἦταν ὁ περίφημος ἱστός της. δηλ. ἡ σχεδὸν ἀόκοπελειστική της ἀπασχόλησι σὲ μιὰ ἀτέλειωτη φαντουργικὴ ἐργασία, τῆς ὁποίας ὁ τερματισμὸς θὰ συμπέση —ἔλεγε— μὲ τὴν ἀπόφασι κάποιον ἀπ' τοὺς μνηστῆρες νὰ διαλέξη, τὴν ὁποίαν ὅμως φτιάνει κάθε μέρα καὶ καταστρέφει κάθε νύχτα! Καὶ ναί μὲν ἐξηγοῦσε στοὺς ἀνυπόμονους νὰ τοῦ πεθεροῦ της, τοῦ γέρο-Λαέρτη, μὴν τυχὸν ἀγανάκτησί της ὅτι θὰ ἄφηνα νεκρὸ καὶ ἀκάλυπτο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κατεῖχε τόσα ἀγαθά». Κάφθη, ὅταν τὴν εἶδαν νὰ χαλάη τὴ νύχτα τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας. Καὶ τότε πιὰ οἱ μνηστῆρες ἔγιναν ἔξω φρενῶν!

★

Ἐκεῖ, μιὰ φορά, εἶχαν φτάσει οἱ ἀγωνίες τῆς Πηνελόπης, ὅταν ἐπέτρωτο νὰ τῆς συμβῆ καὶ κάτι ρα, γιὰ νὰ πάη στὴν Πελοπόννησο, στὴν αὐλὴ τοῦ Νέστορος καὶ τοῦ Μενελάου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθη νέα τοῦ πατέρα του. Καὶ δὲν τὴν θασανίζει ἔτσι μονάχα ἡ ἀπουσία τοῦ γυιοῦ της ἀπὸ κοντά της —ποὺ τῆς εἶναι στήριγμα καὶ ψυχικὴ ἐνίσχυσι—, ἀλλὰ κι' ὁ φόβος της γιὰ τὴ ζωή του, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κίνδυνο μὴν θαλασσοπνιγῆ, μαθαίνει πὼς καὶ οἱ μνηστῆρες συνωμοτοῦν. γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν, πρὶν γυρίση στὴν Ἰθάκη. Καὶ θυθίζεται ἔτσι ἡ Πηνελόπη σὲ βαθειὲς σκέψεις: Πῶς θὰ τὸν σώση; Προσεύχεται καὶ κάνει θυσίες στὴν Ἀθηνᾶ. Συλλογίζεται νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τοῦ πεθεροῦ της, τοῦ Λαέρτη. Ἀλλὰ καὶ χάνει τὸν ὕπνο της. τὴν ὄρεξή της, τὴν ὑγεία της. Περισσότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν ἄντρα της, σκέπτεται τὸ παιδί της. Τί θὰ γίνη; Μὰ νὰ ποῦ ὁ τροχὸς τῆς τύχης ἀλλάζει ἀπότομα. Γυρίζει σῶος καὶ ἀκέραιος ὁ Τηλέμαχος,

ΓΥΝΑΙΚΕΣ τῆς Ἱστορίας

ἔπειτα ἀπὸ περιπέτειες, ὄχι βέβαια σὰν τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ κι' αὐτὲς ἐνδιαφέρουσες (τὶς ἔγραψε σ' ἕνα περίφημο διθλίο του ὁ Γάλλος Φενελὼν καὶ δὲν ἔχουμε λόγο νὰ τὶς διηγηθοῦμε ἐδῶ). Κι' ἐπὶ τέλους καταφθάνει κι' ὁ Ὀδυσσεύς.. Ἀλλ' ὁ πολυμήχανος αὐτὸς ἄνθρωπος, μὲ τὴν παροιμιώδη περίσκεψι καὶ σοφία του, θὰ προχωρήση πολὺ σιγὰ στὴν ἀποκάλυψι τῆς ταυτότητός του. Συναντᾶται πρῶτα, σὰν ἄγνωστος ξένος, μὲ τὸν Τηλέμαχο, στὴν καλύθη τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου, ποὺ εἶναι ἀφοσιωμένος στὴν οἰκογένειά του. Ἀνησυχεῖ θέβαια μήπως κατὰ τὴν ἀπουσία του, παντρεύτηκε ἡ Πηνελόπη. Ἀκούει δμως καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ χωρικοῦ ποὺ θεβαιώνει ὅτι ἡ Πηνελόπη «μένει ἀκόμα, μὲ τὴν καρδιά της γεμάτη θάρρος, στὸ θάθος τῆς κατοικίας της» καὶ «περνάει μέρες καὶ νύχτες ἀξιοθρήνητες, ποὺ πνίγονται μέσα σ' ἀδιάκοπα δάκρυα». Μαθαίνει ἐπίσης ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν κατάστασι ποὺ ἐπικρατεῖ μέσ' στὸ παλάτι, τὰ τῶν μνηστήρων, τὰ τῶν κινδύνων ποὺ ἀπειλοῦν τὸ παιδί του καὶ τὴ δυναστεία του. Καὶ τὸ σχέδιό του τὸ καταστρώνει, με πονηρότατη ἐπιμέλεια κι' ἀπὸ ὅλους κρύθει ἀκόμα πὼς εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς. Πρὸς τὸ παρόν, ἐμφανίζεται σὰν ἕνας ἁπλὸς πρόσφυγας Κρητικὸς καὶ παρακαλεῖ νὰ γίνη δεκτός.

Ἡ συνωμοσία δμως κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Τηλεμάχου παίρνει κάθε μέρα καὶ μεγαλύτερη σοβαρότητα. "Ολοι οἱ μνηστῆρες, κι' αὐτοὶ ἀκόμα ποὺ χρωστοῦσαν πολλὰ στὸν Ὀδυσσέα, συμφωνοῦν γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ γυιοῦ του. "Οσο γιὰ τὸν Ὀδυσσέα τὸν ἴδιο, τὰ μὲν νέα ποὺ φέρνει γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του ὁ Τηλέμαχος στὴ μητέρα του εἶναι ἀθέβαια καὶ θολά, —ἀλλ' αὐτὸς —παρὼν συγχρόνως μὰ κι' ἀγνώριστος— πείθει καὶ τὸν Τηλέμαχο, καὶ μέσω αὐτοῦ τὴν Πηνελόπη, νὰ τὸν δεχθοῦν σὰν ξένο στὸ παλάτι. Καὶ γίνεται δεκτός. Ὑρίσταται θέβαια μιὰν ἄγρια ἐπίθεσι ἀπὸ κάποιον Ἴρον, ποὺ δμως ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν τσακίζει στὸ ξύλο! Ἡ δὲ Πηνελόπη ἀφ' ἑνὸς μαλώνει τὸ γυιό της πὼς ἀνέχθηκε αὐτὴ τὴν ἄτιμη ἐπίθεσι ἐναντίον ἑνὸς ξένου, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐμφανίζεται στολισμένη καὶ περιποθητη μπρὸς στοὺς συνωμότες. κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα ζωηρὰ χρωματισμένο πέπλο... Γιατί, δασκαλεμμένη ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ, πρέπει νὰ τοὺς γοητέψη, νὰ τοὺς ἀφήση νὰ ἐλπίσουν ὅτι ἐγγίζει ἡ στιγμὴ ποὺ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς θὰ διαλέξη καὶ νὰ ματαιώση ἔτσι τὴν ἐκρηξι τῆς συνωμοσίας.

Μόλις τὴν εἶδαν οἱ μνηστῆρες της, ὅπως λέει ἐπὶ λέξει ὁ "Ομηρος, «αἰσθάνθηκαν νὰ λύνωνται τὰ γόνατά τους κι' ὁ ἐρωτικὸς πόθος μαγνήτισε τὴν καρδιά τους», τόσο «ποὺ εἶχαν ὅλοι τους μεγάλη ἐπιθυμία νὰ πλαγιάσουν κοντά της στὸ κρεθάτι της». Κι' ἀρχίζει ἡ προσφορὰ τῶν δώρων, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ καθένας τους πιστεύει νὰ τὴν κατακτήση. Κι' ὅταν ἔφυγε ἡ Πηνελόπη, μαζὶ μὲ τὶς φορτωμένες ἀπ' τὰ δῶρα θεραπαινίδες της, οἱ μνηστῆρες τὸρριξαν στὴν εὐθυμία, στὸ τραγούδι, καὶ στοὺς χορούς, μὲ τὸν Ὀδυσσέα ἄγρυπνον, ἀμέθυστον κι' ἀγνώριστον μεταξύ τους καὶ μὲ τὸ σχέδιό του —τὸ τολμηρὸ καὶ μελετημένο συγχρόνως— ἕτοιμο πρὸς ἐκτέλεσι. Γιατὶ ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοὺς παρασύρη σ' ἕνα ἀγώνισμα τόξου, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ κέρδιζε τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Πηνελόπης, χωρὶς ἀκόμη νὰ τῆς ἀποκαλύψη τὴν ταυτότητά του.

Καὶ ὅλα ἔγιναν ὅπως τ' ἀπεφάσισε. Μιὰ μακρυνὴ συνομιλία τῶν δύο συζύγων ἔπεισε τὴν Πηνελόπη ὅτι ὁ «ἄγνωστος» ποὺ ἦταν μπροστά της ἦταν κάποιος ἐπιφανὴς ξένος, ποὺ εἶχε πολὺ γνωρίσει καὶ περιποιηθῆ τὸν Ὀδυσσέα καὶ ποὺ τώρα ἔπρεπε μὲ τὴ σειρά της νὰ τὸν τιμήση ὅπως τοῦ ταίριαζε! Διατάζει, λοιπόν, μιὰ γρηὰ θεραπαινίδα της, τὴν Εὐρύκλεια, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἡ παραμάνα τοῦ Ὀδυσσέως, νὰ τὸν λούση καὶ νὰ τὸν ἀρωματίση. Κι' ἐπακολουθεῖ τὸ ὡραῖο ἐπεισόδιο, ὅπου πρώτη τὸν ἀναγνωρίζει ἀπὸ μιὰ παληὰ πληγὴ στὸ πόδι του, ποὺ τοῦ εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς ἀγριόχοιρου καὶ ποὺ τὴν ἤξερε θέβαια ἐκείνη ἀπ' τὰ νεανικά του χρόνια. Καὶ ξεπνιανται κι' ἄλλες ἀκόμη χαριτωμένες σκηνές. "Ετσι, ἡ Πηνελόπη διηγεῖται στὸν φιλοξενούμενό της κάτι περίεργα ὀνειρά της, γιὰ κάτι πάπιες ποὺ σκοτώνανταν γύρω της. Καὶ τοῦ ἐξομολογεῖται καὶ τὸ ἀγωνιῶδες πρόθλημά της, ἂν πρέπει νὰ μείνη πιστὴ στὸ σπίτι της καὶ στὸν ἄντρα της.

★

Κι' ἐκεῖνος; Φυσικὰ στὸ ἀνειρό της δίνει τὴν ἑρμηνεία ποὺ τὴν θολεύει. Οἱ πάπιες ἦσαν οἱ μνηστῆρες ποὺ θὰ ἐξολοθρεύονταν ὅλοι. Τὸ δὲ μέσον τῆς ἐξοντώσεως, τῆς τὸ ὑποθάλλει ὁ ἴδιος, κι' ἔτσι ἡ Πηνελόπη προτείνει τὸ ἀγώνισμα τοῦ τόξου ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἀκριθῶς ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ποὺ συνίστατο στὸ ἑξῆς: Θὰ παρέτασσαν στὴ γραμμὴ δώδεκα πελέκεις τρύπιους στὴ μέση κι' ὅποιος θὰ μποροῦσε νὰ περάση ἀνάμεσα τὸ θέλος, μὲ τὸ παληὸ τόξο τοῦ Ὀδυσσέως, ποὺ χρειαζόταν φαίνεται, ἐξαιρετικὴ δύναμι καὶ τέχνη, γιὰ νὰ τ. τανύση, θὰ ἔθγαινε νικητὴς καὶ τὴν ἐπομένη θα γινόταν ὁ σύζυγος τῆς Πηνελόπης.

Κι' ἡ ἴδια ἡ Πηνελόπη τρέχει στὴν ἀποθήκη καὶ θρίσκει τὸ περίφημο τόξο. Κι' ὅλοι οἱ μνηστῆρες, καθένας μὲ τὴ σειρά του, θὰ ἀποτύχουν προσπαθῶντας νὰ τὸ τανύσουν. "Οταν δὲ ζητήση χή, δὲν πιστεύει τὸ ἄγγελμα ποὺ τῆς φέρνει ἡ τροφός. "Επειτα, πείθεται μὲν γιὰ τὸ φόνο τῶν μνηστήρων, μὰ ἐπιμένει πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς σκότωσε ὁ Ὀδυσσεύς, ἀφοῦ ἔχει πεθάνει πρὸ πολλοῦ. "Επειτα, πάλι, σιγὰ-σιγὰ κλονίζεται, μπρὸς στὴν θεθαιότητα μὲ τὴν ὁποία τῆς μιλᾶ ἡ Εὐρύκλεια. Κι' ἐπὶ τέλους, κατεθαίνει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα κι' οἱ δύο σύζυγοι ἀντικρύζονται... Μὰ καὶ πάλι, ἐκεῖνος μὲν 'περιμένει ἀπ' αὐτὴ τὸ πρῶτο θῆμα, ἀλλ' ἐκείνη στέκεται διστακτική, ἀκίνητη, ἀποσθολωμένη. Καὶ συνέρχεται ἴσως κάπως, ὅταν τὴ μαλώνη ὁ Τηλέμαχος, ἀμφιθάλλει ὅμως ἀκόμη καὶ λέει στὸ γυιό της: «Παιδί μου, ἡ καρδιὰ μου εἶναι ναρκωμένη ἀπὸ στῆθος μου μέσα. Δὲ μπορῶ οὔτε ν' ἀρθρώσω λέξι, οὔτε νὰ κάνω ἐρωτήσεις, οὔτε κατάματα νὰ τὸν κυττάξω. "Αν εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ Ὀδυσσεὺς, ἂν αὐτὸς εἶναι ποὺ γυρίζει στὴν ἑστία του, εὔκολα θ' ἀναγνωρίσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, γιατὶ ὑπάρχουν μεταξύ μας κάποια σημάδια μυστικὰ ποὺ ξέρουμε οἱ δυό μας καὶ ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν γνωρίζουν».

Ὁ πολυμήχανος τότε θασιληᾶς τῆς Ἰθάκης θρίσκει πάλι τὴ λύσι. "Ολοι νὰ λουσθοῦν, νὰ καλοντυθοῦν, νὰ στολισθοῦν. Τὸ παλάτι νὰ πάρη γιορταστικὸ ὕφος. Κι' αὐτὸς στὴν τελικὴ του συνομιλία μὲ τὴν Πηνελόπη, νὰ φέρη τὴ συζήτησι ἐπάνω στὴν ἰδιορρυθμία τοῦ κρεθατιοῦ του, γιὰ νὰ ἐξηγήση τὸν πολύπλοκο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος τὸ κατασκεύασε... Κι' ὅλ' αὐτὰ ἔτσι γίνονται. Ὁπότε ἡ ἄψογη συζυγὸς του πείθεται πιὰ πὼς ἔχει τὸν ἄντρα της μπροστά της, ξεσπάει σὲ κλάμματα, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο, δικαιολογεῖται γιατὶ δίσταζε νὰ τὸν ἀναγνωρίση. «Δὲν μπορεῖ ν' ἀποσπάση τὰ ἄσπρα της μπράτσα ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἥρωος», ὅπως λέει ὁ "Ομηρος. Καὶ ἔπειτα, χάρις στὴν Ἀθηνᾶ ποὺ ἀναθάλλει τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὸν καλεῖ στὸ κοινό τους κρεθάτι, νὰ τελειώσουν τὴν ὡραιότερη αὐτὴ νύχτα τῆς ζωῆς τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ Ἰφιγένεια.

'Ο περίφημος ἱστός της ἦταν γιὰ τὴν Πηνελόπη ἡ ἀποκλειστικὴ σχεδὸν ἀπασχόλησί της...

Τὰ δυὸ παιδάκια στήριξαν τὸ ἔλατο στὸν τάφο τῆς ἀδελφῆς τους.

Τὸ χριστουγεννιάτικο ΔΕΝΤΡΟ

ΤΗΝ ἡμέρα ἐκείνη τὸ μικρὸ χωριὸ μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια του, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, εἶχε ὄψι γιορτινή. Ἦταν Χριστούγεννα.

Ἀπ' τὰ στενὰ δρομάκια, τὰ παράθυρα καὶ τὶς αὐλές, ξεχυνόταν στὴ μικρὴ πλατεία μιὰ βουὴ χαρμόσυνη. Στὶς ἀγαθὲς φυσιογνωμίες τῶν χωρικῶν ἀκτινοβολοῦσε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία. Τὰ παιδάκια μάλιστα, μὲ τὰ καλά τους ροῦχα, τὶς τρελλὲς φωνοῦλες τους, ἔδιναν τὸν πιὸ ὡραῖο τόνο στὴ μεγάλη ἡμέρα. Ἔτρεχαν, πηδοῦσαν, τραγουδοῦσαν, ξεφώνιζαν. Κι' ὅλα φλυαροῦσαν γιὰ τὴ χαρά, ποὺ τὰ περίμενε τὸ βράδυ, ὅταν θὰ μαζεύονταν γύρω στὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο, ποὺ κατάφορτο ἀπὸ παιγνίδια, γλυκίσματα καὶ δῶρα, ἠλέκτριζε τὴν παιδικὴ τους φαντασία.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ χαρούμενη ἐκείνη παιδικὴ συναυλία, ἔλειπαν τὴ φορὰ αὐτὴ δυὸ παιδάκια: Ὁ Ἄγγελος κι' ὁ Ἄρης.

Λυπημένα καὶ σιωπηλά, μὲ μάτια σχεδὸν βουρκωμένα, ἔβλεπαν μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια τὴ χριστουγεννιάτικη κίνησι, χωρὶς νὰ μποροῦν κι' αὐτὰ νὰ λάβουν μέρος στὴ χαρὰ τῶν φίλων τους καὶ συμμαθητῶν τους.

Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν, ἀφοῦ ἡ λύπη καὶ τὸ πένθος βασίλευε στὸ σπίτι τους; Δὲν εἶναι λίγοι μῆνες, ποὺ ἔχασαν τὴ μονάκριβη ἀδελφούλα τους, τὴ χαριτωμένη Στέλλα, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι. Μὲ τί καρδιὰ νὰ τρέξουν μοναχὰ τους τώρα χωρὶς ἐκείνη;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τρελλὲς φωνὲς ἀκούστηκαν ἔξω στὸ δρόμο. Δυὸ ἄλλα παιδάκια, ἀδελφάκια κι' αὐτά, περνοῦσαν, κρατῶντας ἕνα ὡραῖο, φουντωτὸ καὶ καταπράσινο ἔλατο, ποὺ θὰ χρησίμευε τὸ βράδυ γιὰ χριστουγεννιάτικο δέντρο.

— Κύτταξε, Ἄγγελε, τί ὅμορφο δέντρο, ποὺ τοὺς ἀγόρασε ὁ πατέρας τους, εἶπε ὁ Ἄρης.

— Μπᾶ! Τὸ δικό μας, πέρυσι, ἦταν καλύτερο... ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγελος, ἐνῶ συγχρόνως σκούπιζε δυὸ θάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ βουρκωμένα ματάκια του.

Στὸ βάθος τῆς κάμαρας κάθονταν ἄφωνοι καὶ μελαγχολικοὶ οἱ γονεῖς τῶν δυὸ παιδιῶν.

— Ξέρεις τί συλλογίζομαι; εἶπε ξαφνικὰ ἡ μητέρα στὸ σύζυγό της. Εἶναι ἄδικο νὰ τὰ κρατᾶμε ἔτσι κλεισμένα τὰ καϋμένα... Τὸ πένθος τὸ δικό μας δὲ στέκει στὴν ἡλικία τους...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σκεφτόμουν, εἶπε ὁ πατέρας.

Κι' εὐθὺς ἡ μητέρα φώναξε:

— Ἄγγελε! Ἄρη! Ἐλᾶτε ἐδῶ!...

Ἐκεῖνα τρέξανε κοντά της.

— Θέλετε νὰ πᾶτε στῆς Ἄννας τῆς γειτόνισσάς μας; Τὸ βράδυ θὰ κάνῃ τὸ δέντρο γιὰ τὶς ἀδελφοῦλες της. Πηγαίνετε καὶ σεῖς νὰ διασκεδάσετε...

Μιὰ ἰδιαίτερη χαρὰ φώτισε τὶς δυὸ παιδικὲς μορφές, ποὺ ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη σκίαζε τὸ παράπονο καὶ ἡ λύπη. Κι' ἔτρεξαν στὴν ἄλλη κάμαρα, γιὰ νὰ ντυθοῦν.

Στὸ μεταξύ, ἡ προνοητικὴ μητέρα, μιὰ καλόκαρδη νέα γυναῖκα, πλησίασε στὸ ντουλάπι καὶ μάζεψε ὅ,τι βρῆκε ἐκεῖ μέσα: Λίγα καρύδια, λίγα μῆλα, λίγα ζαχαρωτά, μερικὲς χρωματιστὲς κορδέλλες καὶ πράσινα, κόκκινα, κίτρινα κεράκια...

— Νά, πάρ' τε κι' αὐτά, εἶπε ἡ μητέρα στὰ παιδιά, γιὰ νὰ στολίσετε ὅλοι μαζὶ τὸ δέντρο τῆς Ἄννας, τῆς καλῆς γειτόνισσας...

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω κι' ἐγὼ λίγα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσετε ὅ,τι ἄλλο σᾶς χρειάζεται, πρόσθεσε ὁ πατέρας, συγκινημένος ἀπ' τὴν ἁθῶα ἐκείνη σκηνή.

Τὰ παιδιὰ φίλησαν τὸ χέρι του, φίλησαν στὸ πρόσωπο καὶ τὴ μητέρα τους καὶ πέταξαν ἔξω, σὰ δυὸ πουλιά, ποὺ ἀνοίγουν τὸ κλουβὶ καὶ βγαίνουν στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, ὁ Ἄγγελος στάθηκε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένος.

— Κρῖμα νὰ μὴν εἶναι δῶ μαζί μας κι' ἡ Στέλλα! εἶπε λυπημένα. Τί κρῖμα! Πόσο θὰ εὐχαριστιόταν! Θυμᾶσαι πέρυσι; Εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὸ δέντρο, ποὺ τῆς φτιάξαμε...

— Τὸ φτιάχνουμε καὶ τώρα; Πόσο θὰ χαρῇ!...

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἐκεῖ πάνω, στὸν οὐρανό;... ἀπόρησε ὁ Ἄρης.

— Ναί, μὰ ἐμεῖς θὰ πᾶμε νὰ τὴ βροῦμε, ἐδῶ κοντά, ποὺ τὴ σκέπασαν μὲ τὰ χώματα...

— Κι' ἡ μητέρα; Δὲ θὰ μᾶς μαλλώσῃ, ὅταν μάθῃ πὼς δὲν πήγαμε στῆς Ἄννας, τῆς καλῆς γειτόνισσας;

— Μπᾶ! Θὰ εὐχαριστηθῇ μάλιστα!

Ἔτσι, τὰ δυὸ ἀδέλφια, ξεκίνησαν μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασι.

Πλησίασαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους κι' ἀγόρασαν ἀπὸ τὸ γεροάμαξι. Κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ κανείς, γιατὶ τὸ μέρος ἦταν ἔρημο, σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, τὸ στόλισαν. Ὅταν ἔβαλαν καὶ τὰ κεράκια, ὁ Ἄρης θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχαν σπίρτα γιὰ νὰ τ' ἀνάψουν. Ἔτρεξε γρήγορα κι' ἀγόρασε ἕνα κουτί. Ἔπειτα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ νεκροταφεῖο, πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ λόφο. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Μπῆκαν μὲ κάποιο αἴσθημα δειλίας καὶ φόβου, γιατὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ μιὰ ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου κινοῦσε τὰ γύρω κυπαρίσσια. Ἔπειτα οἱ μαῦροι σταυροὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔδιναν κάτι τὸ σκυθρωπὸ καὶ ἄγριο στὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὰ παιδιά, γιὰ μιὰ στιγμή, σταμάτησαν σὰ φοβισμένα. Ὁ Ἄγγελος, παίρνοντας θάρρος, ἔσυρε τὸν Ἄρη ἀπ' τὸ χέρι.

— Νά, ἐδῶ πέρα κοιμᾶται ἡ Στέλλα μας, τοῦ εἶπε.

Καὶ προχώρησαν σ' ἕνα μικρὸ νεοσκαμμένο τάφο, ποὺ τὸν στόλιζαν ἀκόμη μαδημένα νεκρολούλουδα. Ἔσκαψαν τὸ χῶμα ὅσο μποροῦσαν καὶ στήριξαν τὸ ἔλατο. Ἔπειτα ἄναψαν τὰ κεράκια καὶ γονάτισαν μὲ χέρια σταυρωμένα.

— Στέλλα, μᾶς ἀκοῦς; Εἶσαι εὐχαριστημένη;... Ἔλα, ἔλα... νὰ δῇς τί ὡραῖο δέντρο, ποὺ σοῦ κάναμε!... εἶπε ὁ Ἄγγελος.

Κι' ἔσκυψαν στὸ ἔδαφος, σὰ νὰ περίμεναν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ τῆς ἀδελφούλας τους.

— Δὲ μᾶς ἀκούει... Δὲ θὰ εἶναι ἐδῶ... Καλὰ μᾶς ἔλεγε ἡ μητέρα πὼς τὴν πῆραν τ' ἀγγελάκια στὸν Παράδεισο! εἶπε ὁ Ἄρης.

— Ναί, ἀλήθεια... δὲ θὰ εἶναι πιὰ ἐδῶ... Ξέρεις;... Νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ παρακαλέσουμε τὸ Χριστὸ νὰ μᾶς τὴ στείλῃ πάλι ἀπόψε... Εἶναι τόσο καλὸς ὁ Χριστούλης, ποὺ θὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ θὰ μᾶς τὴν ξαναστείλῃ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἔσβυσε τὰ κεριὰ καὶ κάτι σὰ πένθιμος στεναγμὸς ἀκούστηκε ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια τρόμαξαν.

— Πᾶμε!... Πᾶμε νὰ φύγουμε, Ἄγγελε... ψιθύρισε ὁ Ἄρης.

Ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἀδελφό του κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν.

Εἶχε πιὰ νυχτώσει, ὅταν φτάσανε στὸ σπίτι τους.

Μπῆκαν μέσα δειλά. Κανεὶς θὲ τὰ πρόσεξε, γιατὶ στὴν κάμαρα τῆς μητέρας τους γινόταν μεγάλη φασαρία. Κάτι ἔκτακτο θὰ συνέβαινε, βέβαια. Δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες, μιὰ θεία τους κι' ἡ μαμμὴ τοῦ χωριοῦ πηγαινοερχόντουσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὁ πατέρας τους παράστεκε κοντὰ στὸ κρεβάτι, ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ μητέρα τους. Φαινόταν σὰ νὰ ὑπόφερε, σὰ νὰ πονοῦσε...

Τὰ ἀδέλφια δὲν κατάλαβαν τίποτα. Μιὰ στιγμή, σ' ἕνα δυνατὸ ξεφωνητό, στάθηκαν τρομαγμένα κι' ἔκαναν νὰ πλησιάσουν στὴν κάμαρα. Τὰ εἶδε ἡ θεία τους, τὰ πῆρε καὶ τὰ ὁδήγησε στὸ ἄλλο δωμάτιο.

— Εἶναι ἄρρωστη ἡ μητέρα; τὴ ρώτησε ὁ Ἄγγελος.

— Ὄχι, εἶναι καλά! Αὔριο, μάλιστα, θὰ σᾶς φέρῃ κι' ἕνα χριστουγεννιάτικο δῶρο... Ἐλᾶτε τώρα νὰ φᾶτε καὶ νὰ πλαγιάσετε...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ ἀδελφάκια κοιμόντουσαν, βλέποντας σ' ὄνειρό τους τὸ δῶρο τῆς μητέρας τους...

*

Τὸ πρωῒ βγῆκε ὁ πατέρας ἀπ' τὴν κάμαρα, κρατῶντας τυλιγμένο στὰ σπάργανα ἕνα μωρὸ καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν.

— Ἄγγελε!... Ἄρη!... Ξυπνῆστε πιά... Εἶναι ὥρα... Ξυπνῆστε νὰ δῆτε τὴν ἀδελφούλα σας, τὴν ἀγαπημένη μας Στέλλα, ποὺ μᾶς ἔστειλε τὴ νύχτα αὐτὴ ὁ Χριστούλης...

Τὰ δυὸ παιδιὰ ξύπνησαν. Κάρφωσαν τὰ μάτια τους πάνω στὸν πατέρα τους καὶ στὸ βρέφος.

— Α! τί καλά! εἶπε ὁ Ἄρης. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου τὴ Στέλλα!...

— Κι' ἐγώ, τὴ Στέλλα καὶ τὸ δῶρο τῆς μητέρας!... πρόσθεσε ὁ Ἄρης.

Τὰ παιδιὰ πετάχτηκαν πάνω κι' ἄρχισαν νὰ φιλοῦν τὸ βρέφος, ποὺ εἶχε κλειστὰ τὰ ματάκια του καὶ κοιμόταν.

— Βλέπεις, Ἄγγελε, ποὺ μᾶς ἄκουσε ὁ Χριστούλης καὶ μᾶς τὴν ξαναστειλε; εἶπε ὁ Ἄρης.

Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια διηγήθηκαν ὕστερα τὴν ἐπίσκεψί τους στὸ κοιμητήρι, τὸ στόλισμα ἐκεῖ τοῦ δέντρου καὶ ὅσα εἶπαν στὴν προσευχή τους. Ὁ πατέρας τὰ ἄκουγε καὶ δάκρυζε ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἔπειτα, εὐτυχισμένος, τάσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Μ. ΜΑΡΤΕΝ

Συγκινητικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

"Εἶσαι τὴ ζωή μου ΜΑΝΑ!..."

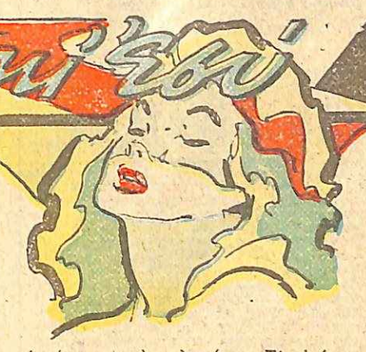

ΕΤΣΙ βρέχει πάντα στὴν Ἀθήνα:

Ἔτρεμε τὸ λυγερὸ κορμάκι τῆς Ἀγγελικούλας καθὼς χωνόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μάκη Λίτα. Δὲν θάξερε ὅμως κι' ἡ ἴδια νὰ πῇ ἂν ἦταν ἀπὸ τὸ κρύο, ἀπὸ τὴν κούρασι ἢ ἀπὸ τὴν ταραχή της. Εἶχε κολλήσει τὴ μυτίτσα της στὸ τζάκι κι' ἔβλεπε μὲ μάτια θλιμμένα τὴ βροχὴ νὰ μαστιγώνῃ ἀλύπητα τὶς κορυφὲς τῶν πεύκων καὶ τὰ λουλουδάκια στὸν κῆπο.

Λυγερὸς δίπλα της, δυνατός, ὁ Μάκης τὴν ἐσοφίζε ἀπάνω του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατοιχιάσῃ.

— Κουτό! Τί σὲ νοιάζει γιὰ τὴ βροχή: Τώρα πιὰ τελείωσαν τὰ βάσανά μας. Τώρα βρισκόμαστε ἀσφαλισμένοι. Ἂν μποροῦνε ἂς μᾶς βροῦνε...

— Δὲ θὰ μᾶς βροῦνε λές: ρώτησε φοβισμένα ἡ Ἀγγελικούλα.

— Κάποτε θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν, ἀποκρίθηκε αὐτὸς σοβαρός. Καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν. Τί γοῦστο ἔχει μιὰ ἀπαγωγή, χωρὶς τὴν περιπέτεια τῆς ἀνακαλύψεως;

— Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου κι' ἀπὸ τὴ ντροπή, ἂν ἀντικρύσω τὸν πατέρα μου!

— Πρέπει νὰ τόχῃς ὑπ' ὄψει σου, ὅτι κάποτε θὰ τὸν ἀντικρύσῃς. Δὲ τὰ εἴπαμε αὐτά· Ἀλλὰ γιατί νὰ βασανίζεσαι ἄδικα: Θὰ περάσουν δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, ὁπωσδήποτε. Στὸ μεταξύ, ἔχουμε καιρὸ νὰ ξεκουραστοῦμε, νὰ συνέλθουμε ἀπὸ τὶς περιπέτειες καί...

Ἕνα φιλὶ πάλι συμπλήρωσε τὴ φράσι του. Κι' ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη χώθηκε σὰν φοβισμένο πουλὶ στὴν ἀγκαλιά του.

— Σ' ἀρέσει ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Μάκης.

Ἔσεισε ἡ κοπέλλα μιὰ ματιὰ στὸ πελώριο περιβόλι ποὺ τριγύριζε τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀναστέναξε:

— Θὰ ἦταν παράδεισος, ἂν δὲν ἔβρεχε.

— Ἄσε τὴ βροχή. Τώρα βρισκόμαστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο δωμάτιο... Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα μεγάλα ξενοδοχεῖα στὴν Κηφισιά. Προτίμησα ὅμως αὐτὸ ἐδῶ, ποὺ εἶναι ἀπόμερο καὶ ἥσυχο. Δὲ θὰ τοὺς πάῃ στὸ νοῦ τους νὰ κυττάξουν ἀμέσως ἀμέσως ἐδῶ.

— Τί ὄνομα ἔδωσες:

— Παπαδόπουλός μὲ τὴ σύζυγό του, γέλασε ὁ Μάκης. Τρέχα γύρευε! Ἔλα, ν' ἀνοίξουμε τὶς βαλίτσες μας. Φαίνεσαι κουρασμένη... Τὰ ματάκια σου εἶναι θολά.

— Μὰ ξεχνᾶς πὼς δὲν κλείσαμε μάτι χτὲς τὸ βράδυ:

Τὴν κύτταξε μὲ τὰ ὁλόμαυρα μάτια του, ποὺ σπίθιζαν σὰν νὰ ἔσπαγαν μέσα τους χιλιάδες μικρὲς-μικρὲς παράξενα φωτερὲς μαζὶ καὶ σκοτεινὲς ἀχτίδες.

Τὰ εὐκίνητα σαρκωμένα του χείλη χαμογέλασαν τσαχπίνικα.

— Δὲ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ κλείσῃ μάτι κι' ἀπόψε τῆς εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ εἶδε κάποιο φόβο στὸ δροσερό, παιδιάστικο πρόσωπό της πρόσθεσε ἀμέσως:

— Καλά καλά, θὰ σ' ἀφήσω νὰ κοιμηθῇς νὰ συνέλθῃς. Σὲ λυπᾶμαι... Εἶσαι τόσο μικρή... τώρα ποὺ εἶσαι κουρασμένη μοῦ φαίνεσαι ἀλήθεια ἕνα παιδάκι.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς σὰν γυναίκα τώρα πιά: τὸν ρώτησε.

Καὶ τὸ ὁλόδροσο στοματάκι της, μικρὸ σγουρό, σὰν λουλούδι μισοανοιγμένο, πῆρε μιὰ παραπονιάρικη ἔκφρασι.

Πῆρε μέσα στὰ χείλη του τὰ χείλη της τὴν πόνεσε μὲ τὸ φιλί του. Ἡ μικρὴ ξεφώνισε.

— Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὲ ρωτᾶς τέτοια πράγματα...

Κι' ἡ Ἀγγελικούλα κοκκίνισε ἀπὸ εὐτυχία.

Ὅλη μαζὶ ἔμοιαζε μ' ἕνα ἀποιλιάτικο τσιαντάφυλλο. Τὸ προσωπάκι της, τέλεια παιδιάτικο, μὲ τὸ γρυσοροδόβινο δέρμα, μὲ τὰ γαλανοπράσινα μάτια μὲ τὸ πλαίσιο τῶν καστανόχρυσων μαλλιῶν, στρογγυλό, ἀγνό, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἀγγελικῆς ἀγνότητος καὶ καλωσύνης. Τὸ ἀνάστημά της ἦταν μέτριο, μᾶλλον ψηλό, τὸ κορμάκι της δεμένο, φουντωτὸ καὶ λυγερὸ μαζί. Τὸ σύνολό της ἕνα λουλούδι. Ὁ Μάκης δίπλα της, ψηλὸς — τὴν περιγοῦσε μισὸ κεφάλι — μελαχροινός, μὲ μαλλιὰ κυματιστά, ἐβένινα κομψός, ἀθλητικός, ἦταν ἀναμισθήτητα ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ἄντρες ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειρευτῇ μιὰ κοπέλλα.

Ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν τὶς βαλίτσες τους. Δύο πρόχειρα βαλιτσάκια δηλαδή, γιατὶ στὴ γρήγορη φυγή τους ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, αὐτὰ μόνο πρόφτασαν νὰ πάρουν μαζί τους. Ἡ Ἀγελικούλα ἔβαλε τὰ γέλια. Τώρα ποὺ δὲν κύτταζε ἔξω, τὸ σούρουπο καὶ τὴ βροχή, αἰσθανόταν καλύτερα:

— Νὰ δοῦμε τί πῆρα μαζί μου! Φοβᾶμαι πὼς θὰ ἔξασσα τὰ πιὸ χρήσιμα.

— Αὐτό, ἀσφαλῶς! γέλασε ὁ νέος. Βάζω στοίχημα πὼς θὰ πῆρες τρία-τέσσερα κολλιὲ καὶ βραχιόλια, καὶ θὰ ἔξασες τὴν ὀδοντόβουρτσα.

Σήκωσε θριαμβευτικὰ τὴν ὀδοντόβουρτσά της ἡ κοπελλίτσα:

— Ὁρίστε, κύριε, γιὰ νὰ μὴ μὲ κατηγορῇς ἄδικα.

— Εἶσαι σπουδαία κοπέλλα, λοιπόν! εἶπε ὁ Μάκης μὲ καλόβολη εἰρωνεία. Ἔλα, νὰ τελειώνουμε τὸ νοικοκυριό μας... Νύχτωσε κιόλας!

Ἔκλεισε τὶς γρίλιες, κατέβασε τὶς κουρτίνες.

— Ἔ; Δὲν εἶναι ὅμορφο τὸ δωμάτιο: Κύττα, ὅλα καινούργια. Σ' ἀρέσει ἡ φαλίτσα μας ἀγάπη μου;

— Μ' ἀρέσει, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγγελικούλα.

Καὶ πάλι πέρασε κάποιος φόβος στὰ μάτια της.

— Τώρα θὰ παραγγείλουμε κάτι νὰ φᾶμε ἐδῶ... κι' ἔπειτα...

Πῆγε κοντά της, τὴν ἀγκάλιασε, πῆγε νὰ τὴν πνίξῃ.

— Κι' ἔπειτα ἡ νύχτα θὰ εἶναι δική μας. Πόσο τὴ λαχταροῦσα αὐτὴ τὴ νύχτα, ἀγάπη μου. Πόσο τὴ λαχταροῦσα! Κι' ὅλα τὰ ἐμπόδια ὀρθώνονταν μπροστά μας! Πίστευα πιὰ πὼς δὲ θάρχόταν ποτὲ αὐτὴ ἡ στιγμή. Πές μου μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ: Εἶσαι εὐτυχισμένη:

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της:

— Ἂν δὲ σ' ἀγαποῦσα θἄκανα αὐτὸ πούκανα; τοῦ ψιθύρισε μὲ πόνο.

— Θέλω ὅμως νὰ εἶσαι καὶ χαρούμενη!

— Ἂν δὲν εἶχα τὸ φόβο, θὰ ἤμουν χαρούμενη.

— Μὰ γιατί φοβᾶσαι τόσο; Τί φοβᾶσαι στὸ κάτω-κάτω; Δὲν κόβουν κεφάλια τόσο εὔκολα.

— Τρέμω, δὲν ξέρω τὶ φοβᾶμαι.

— Στὸ εἶπα χίλιες φορές: Ἐσὺ δὲν ἔχεις εὐθύνη. Ὅλο τὸ βάρος θὰ πέσῃ ἀπάνω μου. Ἐσὺ εἶσαι δεκαεπτὰ χρόνων; ἀνήλικη. Ἐγὼ εἰκοσιεπτά. Καταλαβαίνεις τὶ εὐθύνη ἔχω. Ἀπαγωγὴ ἀνηλίκου! Μπορεῖ νὰ πάω φυλακή.

Τύλιξε τὰ χέρια της προστατευτικὰ γύρω στοὺς ὤμους του, λὲς κι' εἶχε φθάσει κιόλας ἡ ὥρα νὰ τὸν χάσῃ.

— Ὄχι... ὄχι. Ἂν πᾶς φυλακή, θὰ σκοτωθῶ.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ στάσι ποὺ θὰ τηρήσῃ ὁ πατέρας σου, εἶπε σοβαρὸς ὁ Μάκης. Ἂν θελήσῃ νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα, μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ μὲ στείλῃ στὴ φυλακή.

— Δὲ θὰ τὸν ἀφήσω ἐγώ, φώναξε μὲ πάθος ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα. Τώρα πιά, εἶσαι ἄντρας μου!...

— Ὄχι ἀκόμη, γέλασε αὐτός.

Κατέβασε τὰ μάτια της ἡ κοπελλίτσα, κι' ὁ Μάκης φώναξε:

— Ἐμπρός, λοιπόν! Νὰ φᾶμε, γιατὶ σίγουρα θὰ πεθάνω τῆς πείνας.

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Μιὰ νεαρὴ καμα-

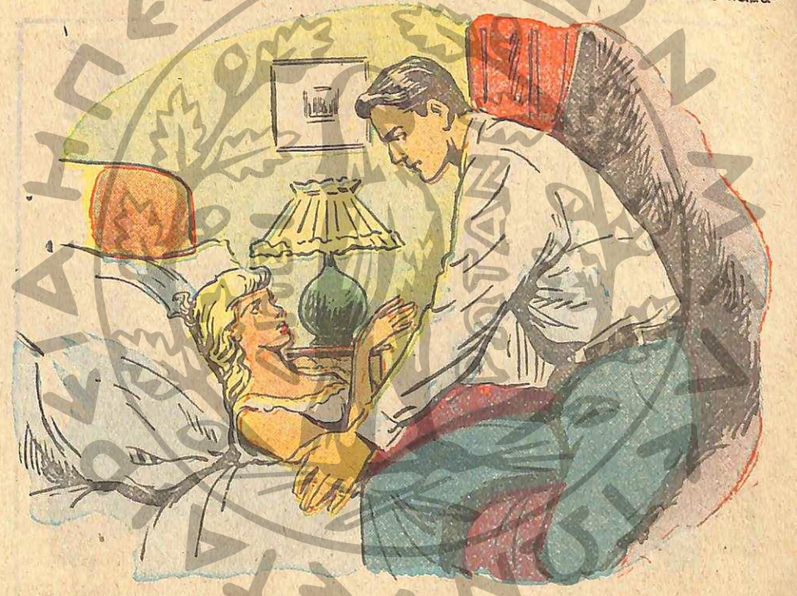

— Πές μου, ἀγαπημένε μου, τὸν ρώτησε ἡ Ἀγγελικούλα. Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα;

ριέρα ἐμφανίστηκε πεταχτή. Παρήγγειλε κάτι ὁ Μάκης καὶ σὲ λίγο ἡ κοπέλλα τοὺς ἔφερε ἕνα γεμᾶτο δίσκο.

— Καὶ τώρα, νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήση κανείς, εἶπε αὐτός, μὲ ὕφος κοσμικοῦ κυρίου, ποὺ θέλει νὰ πάρη τὸν ἀέρα. Ἡ κυρία εἶναι πολὺ κουρασμένη. Θὰ κοιμηθῆ νωρίς.

— Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ καμαριέρα καὶ στὸ πρόσωπό της πέρασε μιὰ πονηρὴ ἔκφρασι.

Εἶχε κιόλας σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ζευγάρι νεονύμφων.

Στὰ πρέθυρα τῆς εὐτυχίας

Ἡ Ἀγγελικούλα εἶχε πιὰ ξεχάσει ὅλους της τοὺς φόβους. Τὴν ἀγάγκασε νὰ πιῆ λίγο κρασὶ ὁ Μάκης κι' ἀσυνήθιστη αὐτὴ ἔνοιωθε τὸ αἷμα στὶς φλέβες της νὰ καίη. Αὐτὸ τῆς ἔφερνε ἕνα παράξενο συναίσθημα ξεγνοιασιᾶς, ποὺ τῆς ἦταν εὐεργετικὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἔτσι δὲν ἄκουγε ἔξω τὴ βροχή, ποὺ χτυποῦσε μονότονα, ἐκνευριστικά, στὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα, καὶ δὲν ἔνοιωθε ἐκείνη τὴν τρεμούλα στὴν καρδιά της ποὺ τὴ βασάνιζε ἀπὸ τὴ μοιραία στιγμὴ ποὺ εἶχε διαβῆ τὸ κατῶφλι τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ. Ἔτσι, μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, μπροστὰ στὸ καλοστρωμένο τραπεζάκι, μὲ τὸ ποτήρι ὅπου σπίθιζε σὰν ρουμπίνι ἀναλυτὸ τὸ κρασάκι, ὅλα φαίνονταν πιὸ εὔκολα.

Κι' ἔτσι ἄφησε τὸ Μάκη νὰ τὴν σηκώση στὰ χέρια του ἀνάλαφρα, σὰν πούπουλο, καὶ νὰ τὴν ξαπλώση στὸ κρεβάτι.

Ἔπειτα πετάχτηκε γελαστή, ταραγμένη λιγάκι, ντροπιασμένη λιγάκι, ἀλλὰ εὐτυχισμένη:

— Νὰ φορέσω τὸ νυχτικό μου... Γύρισε ἀπὸ κεῖ, μὴ κυττᾶς.

— Κουτό! Ἔκανε αὐτός, καὶ γύρισε τὴν πλάτη του γελώντας.

Μετὰ δυὸ λεπτά, χωμένη στὸ κρεβάτι μὲ τὰ ὁλόλευκα σεντόνια, ἡ κοπελλίτσα τὸν φώναξε.

— Βλέπεις; Δὲν ξέχασα τὸ νυχτικό, ψιθύρισε γιὰ νὰ πῆ κάτι.

Ἐπειδὴ τώρα ποὺ εἶχε πιὰ ζυγώσει ἡ μεγάλη στιγμή, τὴν ἔπιανε πάλι ὁ φόβος. Ἔγειρε ἀπάνω της.

— Κι' ὅλα νὰ τὰ ξεχνοῦσες, δὲν εἶχε σημασία, τῆς ἀποκρίθηκε τρυφερά. Τὸ μόνο ποὺ δὲ θάπρεπε νὰ ξεχάσης, εἶναι ἡ ἀγάπη μας... Ὅσο ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μέσα στὴν καρδιά μας, τ' ἄλλα χάνουν κάθε σημασία...

Πέρασε τὰ χέρια της στὸ λαιμό του, τὸν κύτταξε βαθειὰ - βαθειά. Τὰ μάτια του σπίθιζαν μὲ τὶς παράξενες μικρὲς φλογίτσες τους. Γυάλιζαν τόσο, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ κυττάξη πολλὴ ὥρα. Ὡστόσο βάσταξε τὴ ματιά του, καὶ τὸν ρώτησε τρυφερά. (Ἡ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 11) τὸ νέο συγκινητικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός μας κ.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ–ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΕΙΣΑΙ ΚΙ' ΕΣΥ ΜΑΝΑ!..

Μιὰ ἀγνὴ δεκαπεντάχρονη παιδούλα, πολύφερνη μοναχοκόρη, ποὺ πίστεψε στὰ σαγηνευτικὰ ἐρωτόλογα ἑνὸς κυνικοῦ προικοθήρα, ἐγκαταλείπει τὸ ἀρχοντικό της καὶ τὸν ἀκολουθεῖ στὴ μεγάλη καὶ θλιβερὴ περιπέτεια τῆς ἀπαγωγῆς, ποὺ εἶναι γεμάτη γι' αὐτὴν ἀπὸ τραγικὲς ἀπογοητεύσεις, σκληροὺς πόνους καὶ συντριπτικὲς συμφορές. Ἡ τραγικὴ ἡρωΐδα τοῦ ἔρωτα, ντροπιασμένη, διωγμένη, βυθισμένη στὴν ἀπόγνωσι, προσπαθεῖ νὰ ξαναφτιάξη τὴ ζωή της, μὰ βρίσκεται τώρα στοὺς σατανικοὺς ἐκβιασμούς τοῦ πρώην ἄντρα της, ποὺ ἔχει στὰ χέρια του τὸ παιδί τους. Ἔτσι, ἕνας καινούργιος Γολγοθᾶς ἀρχίζει γιὰ τὴ δύστυχη μητέρα, ποὺ συγκλονίζει κυριολεκτικὰ τὸν ἀναγνώστη ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ μεγάλου λυτρωμοῦ τῆς τραγικῆς ἡρωΐδας αὐτῆς τῆς πονεμένης ἐρωτικῆς ἱστορίας.

φωνή της δὲν ἦταν πιὰ παιδιάτικη τώρα, εἶχε τόνους γυναικείους:)

— Μ' ἀγαπᾶς; Πές μου ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά;

— Τί ἐρώτησι μιὰ τέτοια στιγμή!

— Ὄχι, τώρα θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς, πρόφερε μὲ φόβο. Τώρα Μάκη... Μ' ἀγαπᾶς γιὰ μένα γιὰ τὸ ἄτομό μου;

— Ποῦ πάει ὁ νοῦς σου; Τί θυμήθηκες; Τὰ λόγια τοῦ πατέρα σου;

— Ναί, Μάκη. Δὲν ξέρω γιατὶ μ' ἔπιασε ξαφνικὰ πάλι αὐτὸς ὁ φόβος. Πές μου, τώρα, πρὶν γίνω γυναίκα σου... Πές μου, ἀγαπημένε μου... Δὲ θὰ τὸ μετανοιώσω ποτέ; Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα;

— Τώρα μιλᾶς παιδιάτικα, Ἀγγελικούλα...

— Θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς, θέλω νὰ μοῦ ὁρκιστῆς... πὼς μ' ἀγαπᾶς πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο... πὼς εἶμαι ἡ πρώτη, ἡ μόνη γυναίκα στὴ ζωή σου... πὼς ἡ ἀγάπη σου δὲ θὰ σβύση ποτέ; ποτέ...

— Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ, τῆς ἀποκρίθηκε γοήγορα. Στὸ ἀπέδειξα. Δὲν περιφρόνησα τὰ λεφτά σου γιὰ τὴν ἀγάπη σου; Τί μοῦφερες; Τρία - τέσσερα χιλιάρικα στὴν τσάντα σου, ἀπὸ τὶς ἀτομικές σου οἰκονομίες, δὲν εἶναι ἔτσι; Δὲν πιστεύω νὰ μὲ πῆς προικοθήρα γι' αὐτό!

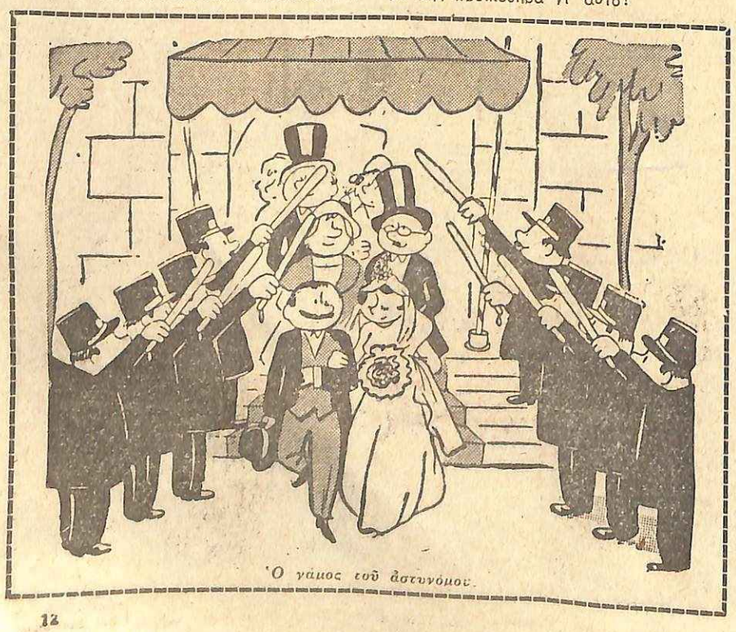

Ὁ γάμος τοῦ ἀστυνόμου.

— Κι' ἂν δὲ μᾶς δώση τίποτε ὁ πατέρας; Κι' ἂν μὲ ἀποκληρώση;

Τῆς φίλησε τὰ χείλη.

— Νὰ μὴ μιλᾶμε γιὰ χρήματα τώρα, ἀγάπη μου... Ἐγὼ ἐσένα ἀγάπησα, ἐσένα πῆρα. Οὔτε ἔδωσα σημασία στὴν προῖκα σου... Θὰ ἐργαστῶ γιὰ νὰ ζήσουμε... Θὰ σὲ κάνω βασίλισσα, μὴ φοβᾶσαι... Θά...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τους, ἔκανε τὸ Μάκη νὰ πεταχτῆ τρομαγμένος, ἐνῶ ἡ Ἀγγελικούλα ἔμενε σὰν κοκκαλωμένη στὸ κρεβάτι. Μιὰ φωνὴ αὐστηρὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου! Ἀνοῖξτε ἀμέσως!

— Μᾶς ἀνακάλυψαν! ψιθύρισε ὁ Μάκης, ταραγμένος

— Μάκη, φώναξε ἡ κοπέλλα πνιχτά. Πεθαίνω... Σῶσε με...

— Καλά, μὴ κάνης ἔτσι ἀποκρίθηκε αὐτός... Ἔπρεπε νάρθοῦν ἀπόψε κιόλας;... — Νὰ σηκωθῶ, νὰ ντυθῶ..

Ἡ πόρτα τραντάχτηκε.

— Ἀνοῖξτε ἀμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀλλοιῶς θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα!

— Κάθησε αὐτοῦ ποὺ βρίσκεσαι, ψιθύρισε ὁ Μάκης. Κι' ἂν σὲ ρωτήσουν, νὰ πῆς ὅτι ἔγινες κιόλας δική μου. τ' ἀκοῦς;

— Ντρέπομαι .. ὄχι...

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. τῆς εἶπε μ' φωνὴ τραχειά.

Καὶ πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἀνάκρισι στὸ Τμῆμα

Δυὸ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ δωμάτιο. Ἕνας ἀνώτερος, ὡς σαράντα ἐτῶν, μὲ ὕφος βλοσυρό, κι' ἕνα νέος, ποὺ φαινόταν νὰ διασκεδάζη μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. κι' ἔριξε ἀπάνω στὴν κοπέλλα μόλις μπῆκε, μιὰ ματιὰ γεμάτη περιέργεια.

— Περίφημα! φώναξε. Τὰ συγχαρητήριά μου... Καὶ σὲ σένα, νεαρέ μου, καὶ σὲ σένα, κοπέλλα μου...

Ὁ Μάκης προσπάθησε νὰ πάρη «ὕφος».

— Δὲν καταλαβαίνω. Μὲ ποιό δικαίωμα; — Τί τὴν ἔχεις τὴν δεσποινίδα; ρώτησε κοφτὰ ὁ ἀστυνομικός.

— Δὲν εἶναι δεσποινίς, εἶναι κυρία, ἡ γυναίκα μου...

— Τὶς ταυτότητές σας, ἀμέσως!

Ὁ Μάκης ἔβγαλε κι' ἔδειξε τὴν ταυτότητά του.

— Μάκης Λίτας... Ἐν τάξει... Κι' ἡ δεσποινὶς εἶναι ἡ Ἀγγελικὴ Λεοντίου. ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, δὲν εἶναι ἔτσι;

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Μάκης. μὲ μιὰ κίνησι, ποὺ δεικνυε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ τὸ διαψεύση.

— Ἔμπρός, φώναξε ὁ ἀστυνομικός. Σήκω, μικρή μου. κι' ἐλᾶτε κι' οἱ δυό σας μαζί μου...

— Δὲ θέλω... ὄχι, δὲ θέλω!... φώναξε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της ἡ κοπελλίτσα. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ...

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ σπίθισαν μὲ πονηρία. Ὁ ἄλλος ὅμως φώναξε κοφτά:

— Ὡς ἐδῶ ἦταν τὸ πανηγύρι, κοπελλίτσα μου. Τώρα θὰ πληρώσης κι' ἐσὺ τὴν ἐπιπολαιότητά σου, κι' αὐτὸς ὁ κύριος τὴν ἀσυνειδησία του. Ἔμπρός. χωρὶς πολλὰ λόγια, σήκω. πέρασε ἕνα ροῦχο καὶ πᾶμε στὸ τμῆμα.

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι, ψιθύρισε ἡ δύστυχη Ἀγγελικούλα καὶ ἔσπασε σὲ ἀναφυλλητά.

Ὁ Μάκης πῆγε κοντά της:

— Μὴ κάνης φασαρία, τῆς εἶπε σιγανά. Ἔτσι θὰ γινόταν κάποτε μοιραία. »Κρίμα ποὺ ἦρθαν ἀπόψε...καὶ μὴ ξεχνᾶς τί σοῦ εἶπα.

Ἔπειτα γύρισε στοὺς ἀστυνομικούς:

— Πῶς θὰ ντυθῆ ἡ δεσποινίς;

— Τρία λεπτὰ διορία, ἀποκρίθηκε κοφτὰ ὁ ἀστυνομικός. Ἡ πόρτα θὰ μείνη μισο - ἀνοιχτή.

Ἔκανε νόημα στὸ νεαρὸ ἀστυνομικό, κι' οἱ δυὸ μαζὶ βγῆκαν ἔξω στὸ διάδρομο.

— Ελα, γρήγορα. ψιθύρισε ὁ Μάκης στὴν κοπέλλα.

Τὴ βοήθησε νὰ ντυθῆ. κι' ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἔκανε τὸ μάθημα ψιθυριστά:

— Νὰ μὴ ντραπῆς νὰ πῆς ὅτι ἔγινες δική μου. τ' ἀκοῦς; Ἔχω τὸ λόγο μου... Δὲν καταλαβαίνεις; Ἂν ποῦμε τὴν ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ σὲ πάρη ὁ πατέρας σου, μιὰ χαρά. Ἐνῶ ἔτσι θὰ τὸ συλλογιστῆ.. Πρόσεξε καλά. Ἡ εὐτυχία μας κρέμεται ἀπὸ τὸ θάρρος σου κι' ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικότητά σου. Ἂν σὲ δοῦνε νὰ διστάζης ἢ νὰ

δειλιάζης, θὰ σὲ μπαρκάρουν ἀμέσως γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη...

— Ἕτοιμη; φώναξε ἀπ' ἔξω ὁ ἀστυνομικός.

Χλωμὴ σὰν φάντασμα προχώρησε ἡ κοπελλίτσα στὸ διάδρομο. Εἶχε φορέσει τὸ γαλάζιο της ταγέρ. καὶ τὰ μάγουλά της ἦταν διάφανα θαρρεῖς, ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Μετὰ λίγη ὥρα, πεθαίνοντας ἀπὸ ντροπή, ἀπαντοῦσε στὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις τοῦ ἀστυνόμου, στὸ τμῆμα:

— Ναί... Εἶμαι γυναίκα του... εἶμαι γυναίκα του. . Κι' ἂν μᾶς χωρίσετε θὰ σκοτωθῶ...

Ἔτρεμαν τὰ χείλη της. κι' ἦταν ἄσπρα. δὲν ἔμοιαζαν πιὰ μὲ ἀπολιάτικα μπουμπούκια. Τὸ παιδιάτικο προσωπάκι της εἶχε πάρει μιὰ πεισμωμένη, ἀπελπισμένη ἔκφρασι:

— Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ... Θέλω νὰ γίνω καὶ μὲ τὸ νόμο γυναίκα του!... Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς χωρίση.

— Ἔτσι νομίζεις, μικρή μου; εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ ἦταν ἕνας ὡριμος ἄντρας, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μὲ κάπως εἰρωνικὰ μάτια.

— Δὲν ξέρω τίποτα... Ξέρω πὼς τὸν ἀγαπῶ...

— Καὶ δὲν συλλογίστηκες ν' ἀφήσης τὸ σπίτι, σου. τὰ καλά σου;

— Ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὸν δώση. Ἔπρεπε ἢ νὰ σκοτωθῶ ἢ νὰ φύγω μαζί του.

— Τέλειωσες τὸ Γυμνάσιο;

— Πήγαινα στὴν ὀγδόη, τὸ καλοκαίρι θὰ τέλειωνα.

— Κι' ἦταν τόση βία νὰ παντρευτῆς, παιδί μου;

— Τὸν ἀγαπῶ...

Ἄλλο τίποτα δὲν ἤξερε νὰ πῆ ἡ κοπελλίτσα, ὥσπου τὸ στῆθος της φούσκωσε καὶ τ' ἀναφυλλητὰ τὴν ἔπνιξαν.

Ἡ ἀνάκρισι τοῦ Μάκη ἔγινε σὲ αὐστηρὸ τόνο:

— Δὲν ἀναλογίστηκες τὶς συνέπειες; Δεκαεφτὰ χρόνων κοριτσάκι βρέθηκες νὰ ξεμυαλίσης: Τὴ μοναχοκόρη ἑνὸς Βρασίδα Λεοντίου, ποὺ φημίζεται στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὰ πλούτη του καὶ γιὰ τὸ ἦθος τῆς οἰκογενείας του;

Ὁ Μάκης στεκόταν μπροστὰ στὸν ἀστυνομικὸ μὲ ὕφος πεισμωμένο μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

— Τὰ πλούτη της δὲ μ' ἐνδιαφέρουν ἀποκρίθηκε μὲ θράσος Ἐγὼ τὴν κοπέλλα τὴν ἀγάπησα, τὴ ζήτησα, καὶ δὲ μοῦ τὴν ἔδωσαν... Κι' αὐτὴ μ' ἀγαποῦσε... ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί μου. Ἂν δὲν τὴν ἔκλεβα, θὰ σκοτωνόταν!

Ἔγραψε τὶς καταθέσεις τους ὁ ἀστυνομικός, τὰ στοιχεῖα τους, κι' ὅταν τέλειωσε ὁ Μάκης ρώτησε μὲ θάρρος.

— Μποροῦμε τ' ρα νὰ πηγαίνουμε;

Τοῦρριξε ὁ ἀστυνομικὸς μιὰ εἰρωνικὴ ματιά:

— Πολὺ ἀνίδεος φαίνεσαι, νεαρέ μου ἀπὸ τέτοια ζητήματα... Πέρασε μέσα τώρα καὶ περίμενε.

Τοὺς ἔβαλαν σ' ἕνα δωμάτιο σκυθρωπό, μ' ἕνα ξύλινο πάγκο, μ' ἕνα τραπέζι.

— Ὡς πότε θὰ μείνουμε ἐδῶ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάκης.

— Καθῆστε τώρα ἐδῶ, καὶ θὰ καταλάβετε ὡς πότε θὰ μείνετε. τοὺ ἀποκρίθηκαν.

Νύχτα ἀγωνίας

Βαρειές, ἀτέλειωτες κυλοῦσαν οἱ ὧρες, λὲς καὶ τὸ εἶχαν βάλει πεῖσμα νὰ βασανίσουν τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι. Μὲ τὸ κεφάλι γερμένο στὰ χέρια της, ἀπάνω στὸν ξύλινο πάγκο, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ἡ Ἀγγελικούλα νὰ βρῆ κάποια ἀνάπαυσι. Κι' ἂν μποροῦσε νὰ ξεκουραστῆ λίγο τὸ κουρασμένο της κορμί δὲν τ' ἄφινε ἡ συλλογή, ἡ ἀγωνία, νὰ βρῆ ἡσυχία. Ἀντίκρυ της ὁ Μάκης, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, λαγοκοιμόταν. Τὸν παρατηροῦσε ὅτι κάθε τόσο τὸν ἔπαιρνε τὸν ὕπνο. Ἡ δική της ἡ ψυχὴ ὅμως ἀναταραζόταν ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία. Ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια τῆς φαινόταν ἕνα ἀπίθανο ὄνειρο. Μονάχα ποῦβλεπε τὸ Μάκη μπροστά της... Ἀλλοιῶς θὰ νόμιζε πὼς κοιμόταν καὶ ὀνειρευόταν. Πῶς βρισκόταν στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ ὡραῖο. ζεστό, φωτερό της δωμάτιο, στὸ μαλακό της τὸ κρεβάτι, καὶ πὼς ἔβλεπε ἕνα τέτοιο ἀπίθανο ὄνειρο.

Ἀλήθεια! Πότε κοιμόταν στὸ κρεβάτι της; Πόσος καιρὸς εἶχε περάσει;

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος
Ο
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
Σελίδες
100
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΦΩΤΟ-ΟΦΦΣΕΤ

Μιὰ νύχτα... Ὄχι χθές, προχθές, εἶχε κοιμηθῆ ὅμορφα - ὁμορφα ὅπως πάντα... Καὶ χθὲς εἶχε φιλήσει τὴ μητέρα της, εἶχε πῆ μιὰ θυμωμένη καληνύχτα τοῦ πατέρα της, κι' εἶχε ξαπλώσει. Δὲν εἶχε βγάλει ὅμως τὰ φορέματά της... κι' ἡ ἀπαγωγὴ ἔγινε μὲ ὅλους τοὺς κανόνες ὅπως στὰ μυθιστορήματα... Ναί... Ἄφησε νὰ κοιμηθοῦνε καλὰ - καλὰ ὅλοι, κι' ὅταν βεβαιώθηκε πὼς κανεὶς δὲν βρισκόταν ἄγρυπνος στὸ σπίτι, σηκώθηκε, πῆρε τὰ παπούτσια της στὸ χέρι, τὸ βαλιτσάκι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει, κατέβηκε τὴ σκάλα, ἄνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα... Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μάκη, μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὴν περίμενε στὴ γωνία...

Τὸ κορμί της κουρασμένο ἀναζητοῦσε τὴ θαλπωρὴ τοῦ κρεβατιοῦ της. Τὰ δεκαεπτά της χρονάκια ἤθελαν τὴ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ὡστόσο δὲν ἔκλαιγε. Θυμόταν τὰ λόγια τοῦ Μάκη:

— Νὰ μὴ δείξης ἀδυναμία, νὰ μὴ λυγίσης. Ἡ εὐτυχία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ στάσι σου.

Τὸν κύτταζε, ἀντίκρυ της, ποὺ κοιμόταν κι' ἡ καρδιά της ξεχείλιζε ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἦταν ὡραία κι' ἀρρενωπὴ ἡ φυσιογνωμία του.

Τὸ κομψό του παρουσιαστικό, τόσο ἀταίριαστο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κρατητήριο, τῆς φαινόταν σὰν μιὰ ἀγαπημένη παραφωνία. Σὰν κύμα ζεστό, γλυκό, ἀνέβηκε ἡ ἀγάπη στὴν καρδιά της.

— Γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου, γιὰ σένα, κάθε θυσία... Θὰ γίνω γυναίκα σου, ὅπως καὶ νάρθοῦνε τὰ πράγματα.. Θὰ γίνω γυναίκα σου, ἢ θὰ πεθάνω...

Ὁ Μάκης ἄνοιξε τὰ μάτια του, λὲς κι' ἄκουσε τὰ λόγια ποὺ πρόφερε ἡ ψυχή της.

— Δὲ μποροῦ νὰ κοιμηθῆς λιγάκι; τὴ ρώτησε χαμογελῶντας της.

— Ὄχι .. Δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι.

— Μὰ τί σκέπτεσαι πιὰ ὅλη τὴν ὥρα;

— Σκέπτομαι πόσο σ' ἀγαπῶ, τοῦ ψιθύρισε κυττάζοντάς τον μὲ λατρεία.

Τὰ μάτια του σπίθισαν μὲ τὰ χίλια τους φωτάκια.

— Αὐτὸ μοῦ φτάνει. Μονάχα μὴ χάσης τὸ θάρρος σου... Καί, κύττα νὰ κοιμηθῆς λιγάκι.

Ξανάκλεισε αὐτὸς τὰ μάτια του, ξανακοιμήθηκε, κι' ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε πάλι τὴν ἀγωνία νὰ τῆς σφίγγη τὴν καρδιά.

Ὁ πατέρας

Τὴν πῆρε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ὕπνος; Δὲ θάξερε νὰ πῆ. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔβλεπε ὄνειρο: Τὸν πατέρα της μπροστά της, μελαχρινό, ψηλό, τετράγωνο, μὲ τὰ μαῦρα διαπεραστικά του μάτια, μὲ τὰ ἴσια του χείλη, νὰ τὴν κυττάζη βουβός, μονάχα νὰ τὴν κυττάζη.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της. Νόμιζε πὼς θ' ἀντίκρυζε γύρω της σκοτάδια. πὼς βρισκόταν στὸ κρεβάτι της καὶ ὀνειρευόταν. Τὸ δωμάτιο ὅμως ἦταν φωτισμένο. Μιὰ θαμπὴ αὐγὴ ἔμπαινε ἀπὸ τὰ θολὰ τζάμια. Ἔβρεχε κι' ἔκανε κρύο. Καὶ μπροστά της ὁ Βρασίδας Λεοντίου, ὁ πατέρας της, στεκόταν μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος του, μὲ τὰ χείλη του σφιχτά, ἀκίνητος. Τὰ μάτια του μονάχα τῆς μιλοῦσαν. Διαπεραστικά, γεμᾶτα φοβέρα. ἀπελπισία, παράπονο.

Ἔκανε νὰ πεταχτῆ ἡ κοπέλλα. Τὰ γόνατά της ὅμως λύγισαν, ἀρνήθηκαν νὰ τὴ βαστάξουν καὶ σωριάστηκε πάλι στὸν ξύλινο πάγκο. Σὰν σὲ ὄνειρο εἶδε τὸ Μάκη πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα της. Τὸ ὕφος του ἦταν πιὸ πολὺ θριαμβευτικὸ παρὰ φοβισμένο. Τὰ χείλη του εἶχαν μιὰ πεισμωμένη κι' εἰρωνικὴ ἔκφρασι.

— Πατέρα!

Ἄθελά της, ὑποσυνείδητα, πρόφερε αὐτὴ τὴ λέξι.

— Δὲν ἔχεις πατέρα, ἀποκρίθηκε κοφτὰ ὁ Λεοντίου. Γιατί προφέρεις αὐτὴ τὴν ἱερὴ λέξι, μὲ τὰ χείλη σου ποὺ τὴ βεβήλωσαν;

Τώρα μόνον μποροῦσε νὰ σηκωθῆ ἡ Ἀγγελικούλα. Ἔνωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικά:

— Λοιπόν; Πῶς σᾶς φάνηκε τὸ σεντιβὲ ποὺ σᾶς ἔστειλα νὰ δῆτε; (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Συχώρα με, πατέρα!

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ σὲ συγχωρήσω;

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Πρέπει...

Σταμάτησε, γιατὶ ἤθελε νὰ ξεσπάσῃ σὲ ἀναφυλλητά. Ἔβλεπε ὅμως τὰ μάτια τοῦ Μάκη, στηλωμένα ἀνήσυχα ἀπάνω της, σὰν νὰ τῆς ἔγνεφαν νὰ μὴ λυγίσῃ.

— Θάρρεπε νὰ σὲ σκοτώσω, πρόφερε ὁ Βρασίδας Λεοντίου κοφτά. Μὲ ρεζίλεψες. Ὅλη ἡ Θεσσαλονίκη τὸμαθε κιόλας. Δὲν ξέρω ποῦ νὰ σταθῶ...

— Γιατί δὲ μ' ἄφινες νὰ παντρευτῶ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα; ψιθύρισε ἡ κοπελλίτσα κι' ἔνοιωσε μιὰ ζεστασιὰ στὴν καρδιά, καθὼς εἶδε τὸ Μάκη, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ πατέρα της, νὰ τῆς γνέφῃ ἀνεπαίσθητα, ἐπιδοκιμαστικά.

— Τολμᾶς;... ἔκανε ὁ Λεοντίου, σὰν νὰ πνιγόταν. Ζητᾶς τὴ συγγνώμη μου, κι' ὅμως τολμᾶς ἀκόμη νὰ μιλᾶς γιὰ τὸν ἄντρα αὐτόν, τὸν ἀπατεῶνα, τὸν προικοθήρα.

— Κύριε Λεοντίου, τὸν διέκοψε μὲ ὕφος ἀξιοπρεπὲς ὁ Μάκης... Ἂν δὲν ἀγαποῦσα τόσο τὴν Ἀγγελικούλα...

— Σώπα ἐσύ, θρασύδειλε, φώναξε κοφτὰ ὁ καπνοβιομήχανος. Μ' ἐσένα θὰ λογαριαστοῦμε ἀργότερα...Τώρα μιλῶ σ' ἐσένα.

Στήλωσε τὰ μάτια του διαπεραστικὰ στὴν κόρη του.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε... Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σὲ συγχωρήσω. Ἂν θέλῃς ὅμως νἄχῃς κάποια πιθανότητα μιὰ μέρα νὰ ξεχάσω κάπως αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶκανες, αὐτὸ τὸ χτύπημα ποὺ μοῦδωσες μέσα στὴν καρδιά, ἔλα ἀμέσως, χωρὶς ἀντιρρήσεις χωρὶς νὰ προφέρῃς ἔστω καὶ μιὰ λέξι... Ἔλα μαζί μου...

Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Βρασίδα, τὰ μάτια τοῦ Μάκη τὴ στήλωσαν ἀνήσυχα...

Ἡ Ἀγγελικούλα ὀρθώθηκε ἀντίκου στὸν πατέρα της.

— Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε, πατέρα;

— Στὸν τόπο μας, στὸ σπίτι μας, ποῦ ἀλλοῦ;

— Τόπος μου καὶ σπίτι μου τώρα εἶναι κοντὰ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπῶ, πρόφερε μὲ θάρρος ἡ μικρή.

Χλώμιασε ὁ Βρασίδας.

—Γιὰ τελευταία φορά, σὲ προειδοποιῶ, φώναξε... Θὰ μ' ἀκολουθήσῃς χωρὶς φασαρία καὶ χωρὶς ἀντιρρήσεις, ἂν θέλῃς κάποτε νὰ σὲ συγχωρήσω. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, τὸ ξέρεις πὼς δὲ σ' ἀφίνω κοντά του. Ὁ νόμος μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ πάρω μὲ τὴ βία κοντά μου. Ἔτσαι ἀνήλικη, ἔχω ὅλα τὰ πατρικὰ δικαιώματα. Κι' ἔχω ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ Θεοῦ κι' ἐναντι τῆς κοινωνίας. Δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀφήσω νὰ γίνης δυστυχισμένη. Τὸ ξέρω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὲ τραβάει στὴν καταστροφή, στὴ δυστυχία.

— Στὴν εὐτυχία, εἶπε μὲ σθένος ἡ μικρή. Δὲ μπορεῖς νὰ ξέρῃς ἐσὺ περισσότερα ἀπὸ μένα, πατέρα, τὶ μὲ κάνει εὐτυχισμένη καὶ τὶ δυστυχισμένη.

— Σὲ τυφλώνει τὸ πάθος, γι' αὐτὸ μιλᾶς ἔτσι. Ἐγὼ ὅμως βλέπω νηφάλια...

— Γιατί δὲ θέλεις νὰ γίνω γυναίκα του; πρόφερε ἡ Ἀγγελικούλα, καὶ κατάλαβε πὼς ἡ φωνή της ἔτρεμε καὶ πὼς τὰ δάκρυα ἤταν πάλι κοντά. Γιατί δὲν τὸν θέλεις γιὰ γαμπρό σου; Μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶναι φτωχός...

— Δὲ θὰ τὰ συζητήσουμε πάλι, τὴ διέκοψε ἀνυπόμονα ὁ πατέρας της. Τὰ συζητήσαμε ὅταν ἔπρεπε, ἤρεμα, ὅμορφα. Δὲν πείστηκες, καὶ μὲ ρεζίλεψες... Τώρα, θἀροθῆς κοντά μου. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἔλα.. Κι' ἀφοῦ δὲ θέλεις μὲ τὸ καλό, θὰ σὲ σύρω μὲ τὸ στανιό...

Ἔκανε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἡ κοπελλίτσα μακρυά του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε ἐπαναστατημένη:

— Δὲν ἔρχομαι. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ Μάκη... Ἂν μὲ χωρίσῃς, θὰ σκοτωθῶ...

Μιὰ μικρὴ ἐπαναστατεῖ

Τότε μπῆκε ὁ Μάκης στὴ μέση. Μὲ ὕφος σεμνὸ τώρα, γλυκομίλητος, στάθηκε μπροστὰ στὸν καπνοβιομήχανο:

— Κύριε Λεοντίου. δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψετε τὴν εὐτυχία μας. Ἕνα παιδὶ ἔχετε, μιὰ μοναχοκόρη. Γιατί νὰ τὴν κάνετε δυστυχισμένη;

— Θὰ σωπάσῃς ἐσύ; Κλέφτη...

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ βρίζετε... Ἐξ ἄλλου, σᾶς δηλώνω ὅτι δὲ θέλω τὰ λεφτά σας, δὲν τὰ καταδέχομαι. Τὴν Ἀγγελικούλα μόνο θέλω.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσετε. ἀσυνείδητε ἄνθρωπε; φώναξε ἔξαλλος ὁ πατέρας. Τί ἔχεις ἐξασφαλισμένο, γιὰ νὰ ζήσετε; Εἶσαι εἰκοσιεφτὰ χρόνων, κι' ἀκόμα ἄνεργος. δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἔχω τὸ δίπλωμά μου τῆς Παντείου. θὰ τὸ ἀξιοποιήσω...

— Δὲ τὸ πιστεύεις ποὺ τὸ λές. Γι' αὐτὸ τὴ μεγάλωσα σὰν Βασιλοπούλα τὴ μοναχοκόρη μου, γιὰ νὰ τὴν πάσῃς ἐσὺ κοντά σου, νὰ τὴν κάνῃς νὰ ὑποφέρῃ.

— Ἐσεῖς θὰ φταῖτε ἂν ὑποφέρῃ. Ἂν τῆς δώσετε ὅ,τι τῆς ἀνήκει. δὲ θὰ ὑποφέρῃ διόλου...

— Νὰ δώσω σὲ σένα προῖκα; φώναξε, μὲ τὶς φλέβες πεταμένες ἀπὸ τὸν ταραχὴ ὁ Λεοντίου.., Καλύτερα νὰ πεθάνω...

— Τότε, θὰ τὴ ζήσω ὅπως μπορῶ. Τὴν ἀγαπῶ...

Τοῦ γύρισε τὴν πλάτη ὁ Βρασίδας.

— Ἀγγελική, φώναξε κοφτά... Μὴν ἐξαντλῆς τὴν ὑπομονή μου. Ἔλα. πᾶμε...

— Ὄχι, πατέρα ποτέ...

— Θέλεις ὁπωσδήποτε νὰ μεταχειριστῶ βία;

— Θέλω νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Κατάλαβα ὅτι πᾶς στὴν καταστροφή σου...

Δίστασε μιὰ στιγμὴ ἡ κοπέλλα ἔπειτα, κάτω ἀπὸ τὴ ματιὰ τοῦ Μάκη. ποὺ τὴν παρώτρυνε. πῆγε κοντὰ στὸν πατέρα της. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν καθὼς πρόφερε τὰ δύσκολα λόγια:

— Πατέρα.. Δὲ μπορῶ πιά... κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ Εἶμαι ἡ γυναίκα του... Πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Βρασίδα σταμάτησε. Κύτταξε τὴν κόρη του σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὸ πρώτη φορά...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;...

— Ναί, πατέρα... εἶναι αὐτὸ ποὺ κατάλαβες... Γι' αὐτὸ ἂν μὲ νοιάσῃς, θὰ σκοτωθῶ... Στὸ λέω.. Θὰ βρῶ ὁπωσδήποτε τρόπο νὰ σκοτωθῶ. κι' ἂν ἀκόμα μὲ δέσῃς... κι' ἂν μὲ φυλακίσῃς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 4) τὴν καινούργια αἰσθηματικὴ σειρὰ τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ἡλιοβασιλέματα

Ὕστερα ἀπὸ ὁλόλαμπρες ἀνατολές, ἀκολουθοῦν πολλὲς φορὲς μελαγχολικὰ ἡλιοβασιλέματα στὴ ζωή... Ἄνθρωποι ποὺ ἀστραποβολήσανε σὰν ἐκτυφλωτικοὶ ἥλιοι, ἔρχεται μιὰ μέρα ποὺ γέρνουνε πρὸς τὴ δύσι, μὲ τὴ λάμψι τους ποὺ ἀτονεῖ σὲ μελαγχολικὸ ἡμίφως. Καὶ τότε, ὅταν τοὺς ἀγκαλιάζει τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἀναπολοῦν τὴν παλιά τους αἴγλη καὶ θυμοῦνται μὲ πικρὴ νοσταλγία τὰ παλιά...

✪✪

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 6) τὶς ἀποκαλυπτικὲς συνεντεύξεις τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.

ΛΙΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μὲ τὸ ἰδιάχριτο αὐτὸ καλλιτεχνικό του ρεπορτάζ, ὁ συνεργάτης μας κατώρθωσε νὰ εἰσδύσῃ στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀστέρων τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου μας, ποὺ εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου ἢ μὲ ἕνα μεγάλο ἔρωτα.

Πῶς ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο μεταξὺ Ζὺλ Ντασσέν καὶ Μελίνας Μερκούρη;...

Πῶς ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου καὶ ὁ Στέφανος Στρατηγός;...

Τί λένε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν τέχνη ὁ Βασίλης Διαμαντόπουλος καὶ ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου;...

Γιατί ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ τὴν Ἀλέκα Στρατηγοῦ...

Κι' ἕνα πλῆθος ἄλλα μικρὰ μυστικὰ μὲ τὰ δημοφιλῆ καλλιτεχνικὰ ζευγάρια.

70 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ

Τ' Αεροπλάνο τῆς Ὀλλανδίας ἐπονομάστηκε τὸ νέο αὐτὸ σκάφος ποὺ ἐκτελεῖ σήμερα συγκοινωνία στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, πάνω στὰ νερὰ τοῦ Βόλγα. Τὰ ἀριωθούμενα αὐτὸ πλοιάριο μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ 150 ἐπιβάτες γλυστρώντας πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ μὲ 70 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Εἰδικοὶ πύραυλοι τοποθετημένοι κάτωτσς ἀνυψώνουν τὸ σκάφος, ὅταν ἀναπτύξῃ ὅλη του τὴν ταχύτητα, ὥστε μόλις νὰ ἐγγίζῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἐνῶ ἄλλοι. ἰσχυρότατοι, τοποθετημένοι στὸ πίσω μέρος τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ γιὰ πλωτὸ μέσον ταχύτητα.

Ἐξωτικό, αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰ. Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα

Το ΜΥΣΤΙΚΟ της Μπιάνκας

14ον

Τὸ μόνο, ποὺ ἔλεγε κάθε τόσο ἡ Μπιάνκα, ἦταν αὐτὰ τὰ λόγια:

— Φαινόταν χτυπημένος στὴν καρδιά! Φαινόταν χτυπημένος στὴν καρδιά.

Ὅ,τι καὶ νὰ τῆς ἔλεγε ἡ Μαρία, δὲ μποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της. Τὰ μάτια του, ποὺ ἔμοιαζαν σὰ γυαλένια, καὶ τὸ γυρτό του κεφάλι, ποὺ τὸν ἔβλεπε ζαφνικὰ γερασμένο.

Στὸ σπίτι

— Φτάσαμε! εἶπε κάποια στιγμὴ ἡ Μαρία,

Ἡ Μπιάνκα ἀνατρίχιασε.

Ἦταν σούρουπο, μόλις ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ. Ὅσο καὶ νἄτρεχε τὸ αὐτοκίνητό τους, δὲν εἶχε ἀντικρύσει μπροστά τους τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κάρλο.

Ἔρριξε ἡ Μπιάνκα μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγωνία στὸ σπίτι, ποὺ φαινόταν κλειστό, ἔρημο.

— Νἄφθασε; ψιθύρισε.

Δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ τοὺς ὑπηρέτες, ποὺ τὴν κύτταζαν μὲ ματιὲς ἀνάμιχτες ἀπὸ περιέργεια καὶ λύπη.

Ἡ Μαρία ὅμως ρώτησε τὴν Περλίτα, ποὺ τρεξε νὰ τὶς ὑποδεχτῇ:

— Ὁ κύριος;

— Ἄχ, πῶς εἶναι!... ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι. Εἶπε πὼς περιμένει τὴν κυρία στὴν κάμαρά τους.

— Μπιάνκα! τῆς ψιθύρισε ἡ Μαρία. Πρόσεχε. Δὲν ξέρω τί σκέφτεσαι...

Χαμογέλασε αὐτὴ πικρά.

— Λὲς νὰ μὲ σκοτώσῃ, Μαρία; Τώρα πιά; Τί ἔχω νὰ χάσω;

Κι' ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

Μόλις τὴν ἄκουσε ὁ Κάρλο, σηκώθηκε. Στάθηκε μπροστά της, τὴν κύτταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια.

Ἔνοιωθε ἡ γυναῖκα τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ τρελλά. Τὸ μυαλό της γύριζε. Μέσα στὴ ζάλη της ὅμως καταλάβαινε πὼς ἡ ζωή της, ἡ εὐτυχία της ὅλη κρεμόταν ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπὸ τὴν πρώτη του λέξι.

Κι' ἡ πρώτη λέξι τοῦ Κάρλο ἦταν σὰν ἕνας λυγμός:

— Μπιάνκα! Συχώρα!

Ἕνα ξεφωνητὸ εὐτυχίας πνίγηκε στὸ στῆθος τῆς πονεμένης γυναίκας. Μὲ μιὰ ἀθόρμητη κίνησι ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἄντρός της.

— Κάρλο! Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ συχωρέσῃς. Γονατιστὴ σοῦ ζητάω συχώρεσι. Σ' ἔκανα τόσο νὰ πονέσῃς! Πῆγα νὰ σὲ σκοτώσω. Σ' ἔφερα στὸ χεῖλος τοῦ τάφου! Κάρλο! Θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ μὲ συχωρέσῃς;

Τῆς χάϊδεψε ἀργὰ τὰ μαλλιά, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη πίκρα καὶ τρυφερότητα μαζί.

— Τί εἶναι αὐτά, ποὺ πέρασα ἐγώ, μπροστὰ στὸ δικό σου τὸ μαρτύριο, Μπιάνκα; Τί εἶναι οἱ δικοί μου οἱ σωματικοὶ πόνοι μπροστὰ στοὺς πόνους τῆς μικρῆς σου ἀδερφῆς;

— Κάρλο, εἶπε ἡ Μπιάνκα μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή, θἄδινα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ μὴν ἦταν ὁ πατέρας σου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Κι' ἐγὼ θἄδινα ὅλη μου τὴ ζωή, εἶπε ὁ Κάρλο σκοτεινός. Ἀλλὰ ἦταν ὁ πατέρας μου, καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, λὲς καὶ τὰ πόδια του λύγιζαν.

Πῆγε καὶ γονάτισε κοντά του ἡ Μπιάνκα.

— Ἄντρα μου, εἶπε μὲ φωνὴ θερμή... Τώρα;...

Ἔτρεμε ἡ ψυχή της σ' αὐτὴ τὴ λέξι, ποὖκλεινε ὅλη της τὴν ἀγωνία.

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Κάρλο ἀκούστηκε τρεμάμενη:

— Τώρα;...

— Λές... μποροῦμε νὰ ξαναρχίσουμε;... ρώτησε ἀχνὰ ἡ γυναῖκα.

Δίστασε αὐτός, ἔπειτα κούνησε θλιμμένος τὸ κεφάλι.

— Ὁ πατέρας μου ζῆ. ἀποκρίθηκε. κι' ἡ ἀδερφούλα σου εἶναι πεθαμένη.

Τὸ αἷμα τῆς Μπιάνκας πάγωσε στὶς φλέβες της. Πρώτη φορά, ποὺ θυμόταν πὼς δὲν εἶχε πετύχει στὴν ἐκδίκησί της. Πρώτη φορά, ποὺ ἀναλογιζόταν, ὅτι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ὅρκο της.

Σηκώθηκε ἀργά, καὶ κύτταξε μὲ φόβο τὸν Κάρλο.

Ἔπειτα, βλέποντάς τον χλωμὸ σὰν πεθαμένο, ψιθύρισε:

— Ναί, ζῇ ὁ πατέρας σου... Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ψυχὴ τῆς μικρούλας τῆς Ἰνὲς δὲ θὰ γυρεύῃ ἄλλη ἐκδίκησι.

— Ὁ πατέρας μου ντροπιάστηκε, κι' ὅλη μας ἡ οἰκογένεια ἔπεσε στὸ Βοῦρκο, εἶπε ὁ Κάρλο σκοτεινός. Εἶναι πιὸ σκληρὴ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο αὐτὴ ἡ ἐκδίκησι.

— Μὲ μισεῖς γι' αὐτό, Κάρλο;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε αὐτὸς βλιμμένος. Κι' ἐγώ, στὴ θέσι σου, τὸ ἴδιο θἄκανα.

— Ἐσύ, στὴ θέσι μου, Κάρλο, θἄλεγες πὼς πέτυχες τὴν ἐκδίκησί σου;

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ναί, Μπιάνκα, ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα. Ἐγὼ θὰ καταλάβαινα πὼς ἐκδικήθηκα πιὸ σκληρὰ παρὰ ἂν εἶχα σκοτώσει. Ἀλλὰ ἐσύ, κάποια μέρα, θὰ σκεφτῇς πὼς ἡ μικρούλα ἡ Ἰνὲς εἶναι ἀκόμα παραπονεμένη στὸν τάφο της.

— Ὄχι! ψιθύρισε ἀδύνατα ἡ Μπιάνκα.

— Ναί! τῆς εἶπε αὐτὸς σταθερά.

Κι' ἡ Μπιάνκα χαμήλωσε τὰ μάτια. Κάτω ἀπὸ τὴ ματιὰ τοῦ ἄντρός της, σὰ νὰ καταλάβαινε κι' αὐτή, πὼς μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της κάτι πονοῦσε ἀκόμα, ὅπως ἄλλοτε. Κι' ὁ πόνος αὐτὸς ἴσως νὰ τὴν ἔφερνε μιὰ μέρα στὴ σκέψι...

Λὲς καὶ διάβαζε μέσα στὴν ψυχή της, εἶπε ὁ Κάρλο:

— Μιὰ μέρα, θὰ μ' ἀφίσῃς πάλι, Μπιάνκα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ ξέρω πὼς πᾶς γιὰ νὰ σκοτώσῃς τὸν πατέρα μου. Καὶ τότε δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί μπορῶ νὰ κάνω...

Ἔσκυψε ἡ Μπιάνκα τὸ κεφάλι.

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ εὐτυχία γιὰ μᾶς! ψιθύρισε.

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ εὐτυχία γιὰ μᾶς! ἐπανέλαβε σκοτεινὸς ὁ Κάρλο.

Ἀπόφευγαν τώρα νὰ κυτταχτοῦνε στὰ μάτια.

Μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ βάσταξε πολλὴ ὥρα ἀνάμεσά τους.

— Μπιάνκα, εἶπε ἔπειτα ὁ Κάρλο, μὲ φωνὴ σταθερὴ κι' ὀδυνηρή. Ἡ ἀγάπη μας ἦταν ἕνα ὄνειρο...

— Πρέπει νὰ φύγω! ψιθύρισε ἀχνὰ ἡ γυναῖκα.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Κι' ἡ Μπιάνκα σηκώθηκε.

Ὁ Κάρλο ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του.

— Κάρλο, παρακάλεσε ἡ Μπιάνκα. Ἄφησέ με νὰ μείνω κοντά σου ὅσο νὰ γίνης ἐντελῶς καλά. Ἄφησέ με...

— Ὄχι! εἶπε αὐτὸς σταθερά. Μπιάνκα, πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως. Αὔριο, μόλις χαράξῃ.

— Κάρλο!...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς δὲ μπορεῖς νὰ μείνῃς ἄλλο κοντά μου; φώναξε ὁ νέος μὲ σπαραγμό. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τρελλά;...

— Κάρλο! ξεφώνισε ἡ Μπιάνκα.

— Κι' ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ δὲ μπορεῖς νὰ μείνῃς ἄλλο κοντά μου; Γιατί, ἐπειτα, δὲ θὰ πιὰ ἀργὰ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας!

Οἱ λυγμοὶ τράνταζαν τὸ στῆθος τῆς γυναίκας.

— Θὰ φύγω, ψιθύρισε. Καταλαβαίνω, Κάρλο... Ἀπόψε θὰ ἑτοιμάσω τὰ πράγματά μου κι' αὔριο θὰ φύγω.

Σκυφτὴ σὰ γερόντισσα, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Στὴ Μαρία, ποὺ τὴν κύτταζε τρεμάμενη, εἶπε μονάχα:

— Ἑτοίμασε τὰ πράγματα, αὔριο φεύγομε.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησε ἡ γερόντισσα, μὲ χείλια πανιασμένα.

— Φεύγομε, ξανᾶπε ἡ Μπιάνκα.

Ἄλλη λέξι δὲν ἔρχοταν στὰ χείλη της.

Κι' ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε ἄγρυπνη, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, νὰ κυττάζῃ τὴ Μαρία, ποὺ ἑτοίμαζε τὰ πράγματα.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἑτοιμάσει τὰ πράγματά της γιὰ νὰ φύγῃ!

Τότε... Πρὶν ἑφτὰ χρόνια... Ἔτσι ἔκλαιγε καὶ τότε ἡ Μαρία. Κι' ἡ μικρούλα Ἰνὲς ἦταν πεθαμένη.

Ἔτσι κι' ἄπειρες φορές, ἀπὸ χτῆμα σὲ χτῆμα, κυνηγώντας μιὰ χίμαιρα. Ἔτσι κι' ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο... Μάζευαν τὰ ροῦχα τους στὶς βαλίτζες κι' ἔφευγαν. Μά, τότε, Ἐνῶ, τώρα, σὲ κάποιο δωματιο, κλεισμένος, μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχή, ἕνας ἄντρας ποὺ πούσε ἀκόμα...

Τὸ μυαλό της σάλεψε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Ὁ Κάρλο εἶχε δίκιο. Καταλάβαινε καλύτερα τὴν ψυχή της, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια. Θὰ ἔρχόταν μιὰ μέρα, ποὺ ἡ σκέψι, ὅτι ζῇ ὁ Ἀλόνσο, θὰ βάραινε στὴ ζωή της σὰ σκιὰ θανάτου. Καὶ τότε... Ὁ Κάρλο εἶχε δίκιο. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Ἐξιλέωσι

Ἡ αὐγὴ ἀνέτελλε ξάστερη, ἀλλὰ παγωμένη. Ἔτσι ἦταν καὶ τότε, πρὶν ἑφτὰ χρόνια... Μαρία. Ὅλα τάχω ἑτοιμα ἐγώ.

Ἡ Μπιάνκα ἀνατρίχιασε καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της.

— Ἑτοιμη! εἶπε. Καλύτερα ἔτσι. Νὰ μὴ ξαναδιδοῦμε.

— Ἔτσι τὸ σκέφτηκα κι' ἐγώ. Ἂν ξαναυσυνατηθῆτε, ὁ πόνος σας θὰ εἶναι πιὸ μεγάλος.

— Ἔλα, Μαρία, νὰ φύγουμε... Πὲς καὶ τῆς Περλίτας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Ενταντ

Τὸ δαιμόνιο

Ἕνας παπᾶς ξεκίνησε ἀπ' τὸ σπίτι του τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ λειτουργήσῃ.

Πῆρε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ τὸ παιδὶ ποὺ τοῦ βαστοῦσε δίπλα τὸ κερὶ νύσταξε καὶ κάθε τόσο ἀπειλοῦσε νὰ τοῦ κάψῃ τὰ γένεια.

Ἐπὶ τέλους, ὁ παπᾶς ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ τὸ Εὐαγγέλιο λέει ὅτι ὁ Χριστὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ ἑφτὰ δαιμόνια καὶ διάβασε:

—Ἐφάνη πρῶτον Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια...».

—Ἑφτά, παπᾶ, ἑφτά! τοῦ φώναξε διορθώνοντάς τον ὁ ψάλτης.

Κι' ὁ παπᾶς ξέσπασε, μὲ ἄγρια φωνή:

—Ἑφτὰ βρὲ κι' ἕνα αὐτὸ τὸ δαιμονισμένο ποὺ γυρεύει νὰ μοῦ κάψῃ τὰ γένεια, ὀχτώ!

Ο ΦΑΚΟΣ

«ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Σοβαρός, κομψός, καλλιεργημένος. Άνώτερος διπλωματικὸς ὑπάλληλος, 48 χρόνων. ΛΙΖΑ ΝΤΕΛΑΝΗ: Ἀφρὴ κοσμικὴ κυρία. Γυναῖκα του, 38 χρόνων. ΠΕΤΡΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Ἁπλός, ἠθικὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Σχεδὸν ἀφελής. 52 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σαλόνι τοῦ Ντελάνη, θράδυ, μετὰ τὸ φαγητό).

ΝΤΕΛΑΝΗΣ (διακόπτει τὸ διάθασμα τῆς ἐφημερίδος του): Νά! Εἶδες ποὺ μοῦ λὲς ὅτι εἶναι ἀνόητο νὰ διαθάζη κανεὶς τὶς μικρὲς ἀγγελίες;

ΛΙΖΑ (ἀφήνει τὸ «φολιὰν» ποὺ κρατάει): Τί συμθαίνει; Βρῆκες τίποτε ἐνδιαφέρον.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Καὶ πολὺ μάλιστα. Ἄκουσε. (Διαθάζει). «Ἀνδρόγυνον ἄτεκνον, ποὺ ἀγαπᾶ πολὺ τὰ ζῶα καὶ ἔχασε τὸ σκύλο του, ζητεῖ σκύλον ἢ σκυλίτσαν, νεαρῆς ἡλικίας καὶ καλῆς ράτσας. Δίδεται καλὴ ἀμοιθή. Τηλέφωνον» καὶ τὰ λοιπά...

ΛΙΖΑ (σηκώνεται ἀξαφνα): Τί ἐννοεῖς δηλαδή; Θέλεις νὰ δώσης τὴ Μπέμπα; Μὴ μὲ κάνης νὰ πάθω νευρικὴ κρίση!

ΝΤΕΛΑΝΗΣ (κατευναστικά): Μά... ἀγάπη μου, τώρα ποὺ προήχθην, ἐμεῖς διαρκῶς θὰ ταξιδεύουμε. Μπορεῖ νὰ λείψουμε ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ πέντε χρόνια. Ὁρίστε ὁ Παπαδόπουλος. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἄλλαξε τρεῖς πρεσθεῖες. Εἶναι δυνατὸν νὰ σέρνης μαζί σου καὶ... ζωντανὰ συφτανκάζ;

ΛΙΖΑ: Καὶ πῶς θ' ἀποχωριστῶ ἐγὼ ἀπὸ τὴ Μπέμπα; Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτή.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Ὑπερθολές! Θὰ στενοχωρηθῆς λιγάκι στὴν ἀρχή κι' ἔπειτα θὰ συνηθίσης. Ἀλλωστε... θὰ θάχης καὶ λόγο ν' ἀησυχῆς. Δὲν τὴ θάζουμε στὸ θορυφόρο σὰν τὴ Λάτκα. Τὴν ἐμπιστευόμαστε σ' ἕνα ἀντρόγυνο ζωοφίλων, ποὺ θὰ τὴν περιποιῆται στοργικώτατα.

ΛΙΖΑ: Μοῦ φαίνεται... πὼς θὰ μπορέσω νὰ συνηθίσω ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν τερατώδη σκληρότητά σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ κομψὸ θαρὺ σαλόνι ἑνὸς σπιτιοῦ).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (ὑποδεχόμενος τὸ Ντελάνη): Καθῆστε, παρακαλῶ κύριε.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Μερσί. (Κάθεται). Νὰ σᾶς πῶ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἡ ἰδιότης θοηθεῖ κάπως στὴ δημιουργία ἀτμοσφαίρας ἐμπιστοσύνης. Ἐγὼ ξέρω ποιός εἶστε ἀλλὰ σεῖς δὲν ξέρετε. Εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Τώρα προήχθην εἰς πρεσθευτήν.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Τὰ συγχαρητήριά μου!

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Εὐχαριστῶ. Ἡ προαγωγή μου ὅμως θὰ μὲ ἀναγκάση νὰ μετακινοῦμαι συνεχῶς. Γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ ἀποφασίσαμε νὰ δώσουμε τὴ Μπέμπα, ποὺ τὴν ἀγαπᾶμε ὑπερθολικά. Εἶναι, ξέρετε, ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό. Ὅμορφη, χαριτωμένη, κι' εὐφυέστατη.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (τρίθει τὰ χέρια του σὰ νὰ σαπουνίζεται, μὲ κάποιο «τράκ»): Μάλιστα!

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Εἶναι ἐπίσης πολὺ καλὴ πάστα. Εἶναι πιστὴ καὶ ἀφοσιώνεται, ὅταν τῆς φερθῆτε καλά.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Μάλιστα! Αὐτὸ εἶν' ἐνδιαφέρον.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Μόνον ποὺ... ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ τρυφερὸ σημεῖο... ἐγὼ, δυστυχῶς, δὲν ἔχω περιουσία. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς στέλνω ἕνα ποσὸν τὸ μῆνα, γιὰ νὰ θοηθῶ στὰ ἔξοδά της.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Μά τί λέτε, κύριέ μου; Οὔτε μιὰ πεντάρα! Ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς δώσω.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Ἐσεῖς, ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ;... Τέλος πάντων, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτὸ τὸ θέμα, ἂς προχωρήσουμε. Εἶναι λίγο παραχαϊδεμένη ἡ Μπέμπα.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Δὲν πειράζει.

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Νὰ σᾶς πῶ. Πειράζει. Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ σᾶς φιλάει, ἂν πᾶη νὰ πάρη ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα γλυκὸ καὶ δὲν τῆς τὸ δώσετε, δαγκώνει.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (ἐκπληκτος): Δαγκώνει;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Μάλιστα. Καὶ ξέρετε κάνει σὰ λυσσασμένη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φοθᾶστε. Ἅμα τῆς δώσετε τὸ γλυκὸ ἡσυχάζει ἀμέσως. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχε γεννήσει...

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Τ' εἶχε κάνει; Γεννήσει;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Ναί. Ἔχει κάνει τρεῖς γέννες.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Ζωντοχήρα εἶναι;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Μμμμ. Ἀρκετὲς φορὲς ἔμεινε ζωντοχήρα! Ἔχει κάνει πολλοὺς... «γάμους». Δηλαδή... παρανόμους! Γιατὶ ὅταν μᾶς κουθάλαγε στὸ σπίτι τοὺς φίλους δὲν τοὺς δεχώμαστε!

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (κατάπληκτος): Μὰ τί λέτε, κύριε;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Ἄ, ναί! Μὴν ἐκπλήττεσθε! Αὐτὰ θὰ τὰ γνετε. Θὰ σᾶς τὸ σκάη καὶ θὰ γυρίζη στοὺς δρόμους καὶ θὰ ρεμπελεύη!

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (σηκώνεται ἀπότομα): Κύριε, εἶστε τρελλός; Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴ σοθαρὴ σας ἐμφάνιση ἠρθ' ἐδῶ νὰ εἰρωνευθῆ ἐπάνω σ' ἕνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. «Γέννησε», «ρεμπελεύει». τί ἀηδίες εἶν' αὐτές;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ (ἀπορημένος): Μὰ γιατί σᾶς κάνει τόση ἐντύπωση; Εἴγατε σκυλί καὶ ξέρετε.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Σκυλί; Τί σχέσι ἔχει τὸ σκυλί;

ΝΤΕΛΑΝΗΣ: Μὰ δὲ ζητήσατε σκυλάκι μὲ τὴν ἀγγελία σας;

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Ἐγώ; Ἐγὼ κύριέ μου. Ζήτησα «θεσπινίδα ἢ κυρίαν», γιὰ νὰ τὴν νυμφευθῶ!

ΝΤΕΛΑΝΗΣ (χτυπάει τὸ μέτωπό του): Πῶ πῶ! Ἔκανα λάθος! Μπέρδεψα τὰ τηλέφωνα καὶ τὶς διευθύνσεις! Σᾶς ζητῶ ἀπελπίρως συγνώμην! Μ' ἐνδιαφέρει ὅμως καὶ ἡ δική σας ἡ ὑπόθεσι. Θὰ ζητήσουμε ἀμέσως.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Ὄχι, κύριε! Δὲ θέλω νὰ συζητήσουμε! Αὐτὴ τὴ φορὰ μπορεῖ νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ φορδάα! Πηγαίνετε. σᾶς παρακαλῶ!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

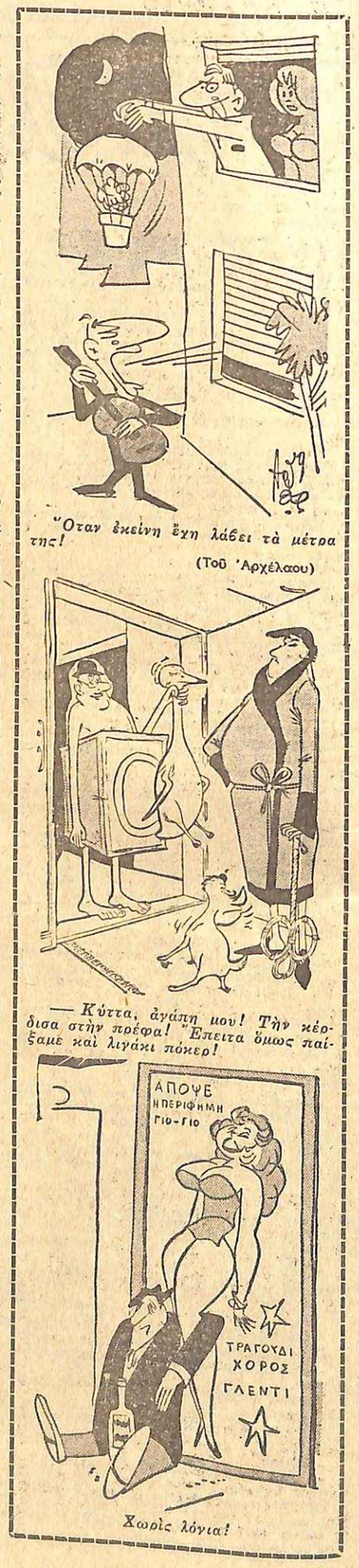

"Οταν ἐκείνη ἔχη λάθει τὰ μέτρα της!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— *Κύτα, ἀγάπη μου! Τὴν κέρδισα στὴν πρέφα! Ἔπειτα ὅμως παίξαμε καὶ λιγάκι πόκερ!*

Χωρὶς λόγια!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀτυχὴς ἔμπνευσις

Περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐν μέσω Χριστουγέννων
ὡς Δὸν Ζουὰν περίθλεπτος ἀντάζιος ἐπαίνων
περιπαθῶς ἠυδάνιζον τὰς δίδας καὶ μανδᾶμ
κι' ἐξέπεμπον βλεμματικῶς ἐρωτικὰ τὰμ-τάμ.
Κι' ἐν ὄψει εὑρισκόμενος ποικίλων εἰδυλλίων
καὶ ἐμπνευσθεὶς καλλανδικῶς ἐκ τῶν καμθανελλίων
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισον νὰ σπεύσω δίκως ἄλλο
καὶ εἰς Ἀτθίδα εὐειδῆ τὰ κάλανδα νὰ ψάλω.
Κι' ὦ Ζεῦ! κομψὴν νεανίδα μετ' οὐ πολὺ ἴδων
εὐθὺς τὴν ἠκολούθησον γοργῶς κι' ἀναφανδὸν
καὶ δίκως τὰς προθέσεις μου ποσῶς νὰ παραλείπω
πρὸς ταύτην ἐψιθύρισον: «Μαζὶ νὰ σᾶς τὰ εἴπω;»
Καὶ γὰρ ἠδιαφόρησεν ἐκείνη παραδόξως
πεισματωδῶς ἐπέμενον κι' αὐτίκα οὖν ἐνδόξως
τὴν δίδα ἐσταμάτησον μετ' ἀκραιφνοῦς ὁρμῆς
κι' ἐθόησον περιπαθῶς: «Νὰ σᾶς τὰ εἰ-
(πω Μίς;
Τουτέστιν τὰ καλάντια νὰ ψάλω!)» τῆς
(ἐξήγησον.
'Αλλὰ ὦ Ζεῦ, αὐτοστιγμεὶ ὁ φουκαρεὺς
(ἐρρίγησον
καθ' ὃ ἐκείνη ἤρξατο: «Βρὲ βλάκα!
(βρὲ μουλάρι!
Σαχλέ! Γαϊδουρογάϊδαρε! Χαλδᾶ! Μουρ
(λέ! Ζαγάρι!
Βρέ, ἀντὲ κάσου ἀπὸ δῶ γερο-παρα-
(λυμένε!
Κοθῶνι! Κτῆνος! Κουνενέ! Ζευξέκη!
(καὶ χαμένε!)».

Κι' ἀντὶ νὰ ψάλω κάλανδα ἐν πόζα
(ὀνειρευτὴ
Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα: Μοὶ τάψαλεν
(αὐτή!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τὰ Κάλαντα
ΚΙ' Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων στὰ χωριὰ τῆς Βαυαρίας

ΑΠΟ τότε, ποὺ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἔγραψε τὴν τόσο συγκινητικὴ ἱστορία γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ στὴ Βηθλεέμ, δὲ γιορτάζονται Χριστούγεννα, χωρὶς νὰ ψαλοῦν τὰ Κάλαντα. Ἡ λέξι Κάλαντα εἶναι λατινικὴ ἀπὸ τὸ Καλένδαι, ποὺ εἶναι ἡ ὀνομασία τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ καινούργιου χρόνου.

Ἐκείνη, λοιπόν, τὴν ἡμέρα, στὴν Ἀρχαία Ρώμη καὶ ἀργότερα στὸ Βυζάντιο, συνήθιζαν νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ γιορτάζουν τὸν καινούργιο χρόνο μὲ τραγούδια. Ἀπὸ τότε τὰ τραγούδια, ποὺ λέγονται τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὀνομάστηκαν Κάλαντα.

Στὴ δυτικὴ Εὐρώπη τὰ Κάλαντα ἦταν πολὺ σπάνια στὴν πρώτη χιλιετηρίδα μετὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ Χριστούγεννα δὲ γιορτάζονταν μὲ τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ χαρά, ποὺ γιορτάζονται σήμερα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνας καλόγερος, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀνώτερα ψυχικὰ χαρίσματα καὶ μὲ πραγματικὰ χριστιανικὰ αἰσθήματα, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης, ποὺ ζοῦσε στὴν Ἰταλία στὰ 1200, παρατήρησε μὲ θλῖψι του, πὼς πολλοὶ χριστιανοί, ποὺ δὲν ἤξεραν οὔτε νὰ διαθάσουν, οὔτε νὰ γράψουν καὶ ποὺ δὲ γνώριζαν οὔτε λατινικά, ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν καταλάθαιναν τίποτα ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸ μυστήριο τῶν Χριστουγέννων ἦταν γι' αὐτοὺς ἐντελῶς ἀκατανόητο.

Γιὰ νὰ τοὺς δώση, λοιπόν, νὰ τὸ καταλάθουν, κάλεσε τοὺς ἄλλους καλόγερους τοῦ μοναστηριοῦ καί, μὲ τὴ θοήθειά τους, ἐστησε ἕνα σωστὸ σταῦλο ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

"Εθαλε ἐκεῖ μέσα ἕνα γαϊδουράκι, ἕνα θόγκάκι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα τῆς φάτνης καί, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τρεῖς μεγάλες κοῦκλες, ποὺ παράσταιναν τὴν Παναγία, τὸν Ἅγιο Ἰωσὴφ καὶ τὸν νεογέννητο Χριστό. Ὕστερα χτύπησε τὴν καμπάνα καὶ οἱ χωρικοὶ ἄκουσαν τὴν πρόσκλησι του καὶ μαζεύτηκαν ἀπ' ὅλα τὰ γύρω χωριά, τὴ χριστουγεννιάτικη ἐκείνη νύχτα τοῦ 1223, μὲ δάδες καὶ φανάρια, ψέλνοντας καὶ τραγουδῶντας. Κι' ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν ἐκκλησούλα, εἶδαν ζωντανεμένη μπροστά τους τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τότε κάθε χρόνο, οἱ ἁπλοϊκοὶ χωριάτες μαζεύονταν γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ λάθουν κι' αὐτοὶ μέρος στὴν ἀναπαράστασι τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, τὸ θέμιο αὐτὸ διαδόθηκε καὶ σ' ἄλλα χωριὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἰταλία, καὶ ἦταν ἡ ἀρχὴ γιὰ τὰ Κάλαντα, ποὺ κάθε χρόνο, τὴν ἡμέρα αὐτὴ ψέλνονται σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Εὐρώπης.

Φυσικά, ὁ τρόπος, ποὺ ψέλνονται τὰ Κάλαντα, εἶναι διαφορετικὸς σὲ κάθε χώρα τῆ Εὐρώπης.

Στὴν Ἰταλία, τὰ Κάλαντα τὰ λένε «Καρόλο» καὶ δὲν τὰ ψάλλουν παιδιά. Κατεθαίνοι ἀπ' τὰ βουνὰ οἱ τσοπάνηδες μὲ τὶς φλογέρες τους καὶ τὶς πίπιζές τους, φορτωμένοι μὲ κανένα νεογέννητο ἀρνάκι ἢ κατσικάκι στοὺς ὤμους, στέκονται ἔξω ἀπὸ κάθε σπίτι τὸ θράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ λένε τὰ τραγούδια τους.

Τὸ ἴδιο περίπου γίνεται καὶ στὴ Σκωτία, ὅπου τὰ Κάλαντα φέλνονται μὲ τὴ συνοδεία τῆς γκάϊντας, τοῦ ἐθνικοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τῶν Σκωτσέζων.

Τὰ γραφικώτερα ὅμως Κάλαντα, ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι πιὸ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ποὺ εἶχε καθιερώσει ὁ "Αγιος Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης, εἶναι τὰ Κάλαντα, ποὺ ψέλνονται στὰ χωριὰ τῆς Βαυαρίας. Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ ντύνονται καὶ παριστάνουν ἄλλο τὴν Παναγία, ἄλλο τὸν "Αγιο Ἰωσήφ, ἄλλο τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, ἄλλο ἕνα βοσκό, ἄλλο μιὰ βοσκοπούλα κι' ἄλλο ἕνα μάγο. Τὸ κοριτσάκι, ποὺ παρασταίνει τὴν Παναγία φορτώνεται μιὰ μικρὴ κουνίτσα, ποὺ ἔχει μέσα μιὰ κούκλα, τὸ μικρὸ Χριστό.

"Ετσι ντυμένα τὰ παιδάκια γυρίζουν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ σὲ κάθε σπίτι, ποὺ θὰ μποῦν, στέκονται γύρω ἀπὸ τὴν κουνίτσα, δηλαδὴ τὴ φάτνη τοῦ Χριστοῦ καὶ ψέλνουν ἕνα παλαιὸ τραγούδι, ποὺ περιγράφει τὴ γέννησι καὶ ὅλα τὰ θαυμαστὰ φαινόμενα, ποὺ τὴ συνόδευσαν.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀσφαλῶς πιὸ συγκινητικὸ θέαμα ἀπὸ τὸ νὰ βλέπη κανεὶς τὰ παιδάκια αὐτὰ νὰ πεσπατοῦν ὧρες ὁλόκληρες μέσα στὰ χιόνια τοῦ Δεκέμθρη, γιὰ νὰ πᾶνε σὲ κανένα ἀπομονωμένο καλυθάκι τοῦ θάσους καὶ νὰ φέρουν στοὺς φτωχοὺς ξυλοκόπους, ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ, τὸ μήνυμα, ποὺ δίνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν οὐράνια ἀγαλλίασι σὲ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα.

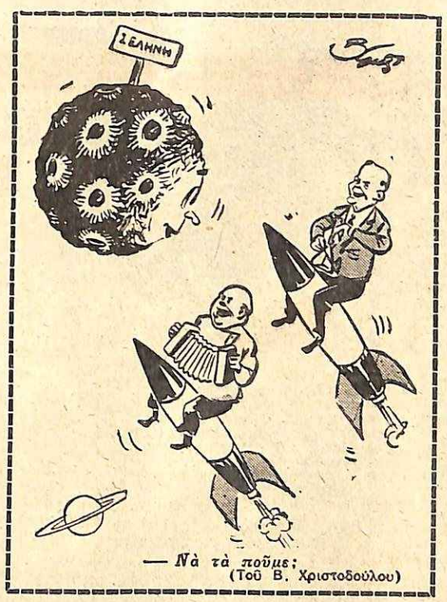

— *Νὰ τὰ ποῦμε;*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Τὴν σκάλα τοῦ 'Ιακὼβ κατηφορίζουνε
οἱ ἄγγελοι, μὲ τ' ἄσπρα τους φτερά.
— Χριστὸς γεννᾶται... σιγοψιθυρίζουνε
καὶ λάμπει μέσ' τὸν κόσμο ἡ χαρά.
Θνητοί, στιγμὲς ἀσύλληπτες περνᾶτε,
Χριστὸς γεννᾶται!...

*

'Ο "Υψιστος εὐδόκησε νὰ στείλη
στὸν κόσμο, τὸν Θεὸ τῆς Καλωσύνης,
τὸ μῖσος τὸ πυκνὸ νὰ καταστείλη,
νὰ λάμψη ὁ "Ηλιος τῆς Δικαιοσύνης.
— Ξεχνᾶτε τὶς κακίες σας, ξεγνᾶτε,
Χριστὸς γεννᾶται!...

*

Τὴν σκάλα τοῦ 'Ιακὼβ κατηφορίζουνε
οἱ ἄγγελοι ποὺ ἔρχονται στὴν γῆ
καὶ τ' ἄσπρα τὰ φτερά τους ἀνεμίζουνε
καὶ μέσ' τὴν Οἰκουμένη, ἀλλαγὴ
στὶς πίκρες, τὶς ὀδύνες καὶ τὶς ἔννοιες,
μὲ σάλπιγγες, σημαίνουν, ἀσημένιες.

*

Μονάχα τους θὰ φύγουν τὰ ἐρέβη,
μονάχη της θὰ λάμψη ἡ σκοτεινιὰ
ἡ 'Ελπίδα, πιὸ ψηλὰ θὰ ξαναέβη
κι' ὁ "Ηλιος λυώνει κάθε παγωνιά.
Θὰ γιανέτε, θνητοί, δὲ θὰ πονᾶτε
Χριστὸς γεννᾶται!...

*

— Σὲ φάτνη ταπεινὴ θὰ γεννηθῆς.
Θεάνθρωπε, κοπτὲ μᾶς θείας νέγνας
καὶ στὴν ζωή Σου θὰ ταπεινωθῆς.
Ὅσο δὲν ταπεινώθηκε κανένας...
Μὰ ὅλα αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ τὰ κάμψης.
γιατὶ θὰ λάμψης!

*

Γιατὶ εἶσαι ὁ Υἱὸς ὁ Εὐλογητὸς
στὸν κόσμο τὴν πορεία Σου νὰ κάνης...
Γεννήθηκες 'Αθάνατος Θνητός!
Θὰ σταυρωθῆς, μὰ δίγως νὰ πεθάνης.
Τὴν πίστι θὰ ἐδραιώσης στοὺς λαούς.
Θεὸς ποὺ καταργεῖ ἄλλους θεούς!

*

Τὴν σκάλα τοῦ 'Ιακὼβ κατηφορίζουνε
οἱ ἄγγελοι καὶ ψέλνουν μὲ χαρά:
— Χριστὸς γεννᾶται... Οἱ ἄνθρωποι ἀντιλ
(κρύζουνε
τὸ Φῶς, σὲ σκότη τόσο ξοφερά.
Θνητοί, στιγμὲς ἀσύλληπτες περνᾶτε.
— Χριστὸς γεννᾶται!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΓΙΑ δεύτερη φορά, ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, τὸ ἐπαμειθόμενο ἔπαθλο «Κοτοπούλη» δόθηκε στὴν πρωταγωνίστρια τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, "Αννα Συναδινοῦ.

Τὸ ἔπαθλο αὐτό, ποὺ θραθεύει τὴν καλλίτερη ἐρμηνεία ἀνεξαρτήτως κλάσεως ἠθοποιοῦ, κέρδισε ἡ "Αννα Συναδινοῦ μὲ τὴ δημιουργία της στὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις», ὅπου σὰν τραγικὴ ἡρωΐδα ἄφηκε ξεχωριστὴ ἐντύπωσι στὸ φετεινὸ φεστιθάλ της "Επιδαύρου.

✪ Ἡ φετεινὴ ὅμως θράθευσι εἶχε καὶ μιὰ ἐντελῶς ἀπρόοπτο ἐξέλιξι.

Μιὰ ἄλλη τραγωδός, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Θωμελικοῦ θιάσου» Λιάνα Μιχαήλ, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ στὴν τελευταία διετία δυὸ ὑπέροχες ἐρμηνεῖες, στὴν «Ἀνδρομάχη» καὶ στὸν «Ἰωνα», ὑπέθαλε ἔνστασι, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ὄχι μόνο δὲ θραθεύτηκε, ἀλλὰ οὔτε κἂν συμπεριελήφθη στὶς 21 ὑποψήφιες, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες, ἀντίθετα μὲ τοὺς ὅρους τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἐπάθλου, ἔχουν καριέρα μεγαλυτέρα τῶν 20 χρόνων.

✪ Δυὸ νέα ἔργα ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, ἡ ἐπιθεώρησι «Καλὴ Χρονιὰ» στὸ θέατρο «Κυθέλης» καὶ ἡ κωμῳδία «Ἑταιρεῖα θαυμάτων» στὸ «Κεντρικό».

Ἡ ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Κυθέλης», ποὺ γράφτηκε ἀπὸ τὸν Ἀλλέκο Σακελλάριο καὶ τὸ Χρῆστο Γιαννακόπουλο, στοὺς ὁποίους ἀφείλονται πολλὲς μεγάλες ἐπιτυχίες, περιλαμθάνει πολλὰ πρωτότυπα νούμερα-σκέτς κι' ἕνα πολὺ πρωτότυπο φινάλε, στὸ ὁποῖο σατυρίζονται οἱ τεράστιες θαπάνες τῶν λαῶν γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, χωρὶς νὰ ὁπολογίζεται καθόλου ἡ φτώχεια ποὺ μαστίζει ὅλο τὸν κόσμο.

Θὰ περιλαμθάνη ἐπίσης καινούργια τραγούδια τοῦ συνθέτου Ζάκ Ἰακωθίδη, ποὺ θὰ λανσάρουν ἡ Σοφία Σαμπὰχ καὶ ὁ Φάντης Δήμας.

Στὴν κωμῳδία τοῦ Ψαθᾶ, ἐξ ἄλλου, θὰ κάμη τὴν πρώτη της ἐμφάνισι ἡ νέα πρωταγωνίστρια τῆς πρόζας, Βέρα Ζαθιτσιάνου.

✪ Ὁ θίασος Κατράκη, ποὺ γύρισε στὴν «Ἑλλάδα —τώρα παίζει μὲ ἐπιτυχία στὴ Μακεδονία— ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ὅπως στὴν Τουρκία καὶ στὴν Κύπρο.

Πολλὲς δεξιώσεις ἔγιναν πρὸς τιμὴν τοῦ θιάσου, μιὰ δὲ σ' ἔνα ὡραιότατο μαρμάρινο μέγαρο τῆς Λεμεσσοῦ, τὸ «Λευκὸ σπίτι», μέλη.

✪ Ἡ Ναγὰ Μούσκουρη καὶ ὁ Στέλιος Καζαντζίδης, θὰ κάνουν τὸ καλοκαίρι τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι στὸ θέατρο.

Θὰ συμπράξουν μὲ τὸν νέο μουσικὸ θίασο ποὺ πρόκειται νὰ παρουσιάσουν στὸ «Ριάλτο» ἡ Κυψέλης, ἡ Μπελίντα, ἡ Σπεράντζα Βρανᾶ καὶ ἡ Ρένα Ντόρ.

✪ Τὸ νέο μπαλλέτο τοῦ Ἄγγ. Γριμάνη καὶ τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλεξίου, μετὰ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὴ Χαλκίδα, θὰ ἐμφανιστῆ τὰ Χριστούγεννα στὴν Ἀθήνα, ἀργότερα δὲ θὰ φύγη γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

✪ Ὁ θίασος Κατράκη, στὶς ἀρχὲς Φεθρουαρίου, ὅταν ὁ Φωτόπουλος φύγη γιὰ περιοδεία, θὰ ἐμφανιστῆ στὸ θέατρο τοῦ τελευταίου γιὰ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς χειμερινῆς σαιζόν.

Ὁ Κατράκης θὰ ἀνεθάση μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Πὶλ Μιοῦν, ποὺ σημείωσε ἐπὶ δυὸ χρόνια θρίαμθο στὸ Μπρουντουσαίν: Τὸ ἔργο νομεῖτε τὸν ἄνεμο» ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Τάκης Μουζενίδης.

✪ Ὁ Μᾶνος Χατζιδάκης, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συνθέσεις ποὺ ἔγραψε γιὰ ταινίες, θὰ κάνη τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὸ θέατρο μὲ μουσικὴ ἐπιθεωρήσεως, ποὺ θὰ γράψη τὸ καλοκαίρι γιὰ τὸ θέατρο «Ριάλτο».

✪ Μετὰ τὴν «Κασσιανή», ποὺ εἶναι τώρα ἕτοιμη, ὁ σκηνοθέτης Κ. Παρασκευᾶς θὰ συμπληρώση τὸ θυζαντινὸ τρίπτυχό του μὲ δυὸ ἀκόμη φιλμ, ἐπίσης ἐγχρωμα, τὴ «Θεοδώρα» καὶ τὸ «Θεόφιλο».

✪ "Υστερα ἀπὸ ξξη μηνῶν περιοδεία στὴν Εὐρώπη, γύρισε στὴν Ἀθήνα ἡ γνωστὴ ὀρχηστρὶς Λούκας, μὲ τὸν ἐξαιρετικὸ τραγουδιστὴ Τζίμη, ποὺ σημείωσε πραγματικὸ θρίαμθο, ἰδιαίτερα στὴν Ὁλλανδία, ὄχι μόνο μὲ ξένα, ἀλλὰ καὶ μ' ἑλληνικὰ τραγούδια.

✪ Στὸ μεταξὺ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν. φαίνεται, ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ Ἰταλικὰ συγκροτήματα.

"Ετσι, μετὰ τὸν Καροτόνε, θὰ ἀκούσουμε ἐλαφρὰς ἰουσικὴς

✪ Ἡ Ναγὰ Μούσκουρη λανσάρει στὴν ταινία «Ὅσο ὑπάρχουν γυναῖκες» ἕνα νέο πιτίτλο «Ἀλφα-θῆτα-γάμα».

✪ Στὴ Λέλα Μαστίνη, ποὺ θρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολι, ἔνιωαν προτάσεις νὰ ἀναλάθη τὴ διεύθυνσι μιᾶς ἑλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ὁπουάτ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

100 χρόνια για να καταλάβουμε ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Η άπιστία ήταν στά παλιά χρόνια ένα έγκλημα, πού 8 φορές στίς 10, έρχόταν σέ φῶς καί πού, όταν ή ένοχή βρισκόταν μέ τό μέρος τῆς γυναίκας, είχε συνήθως δραματικές συνέπειες. Σήμερα, λέει ὁ Άντρέ Μωρουά, ή άπιστία είναι δυσάρεστη μόνο όταν άνακαλύπτεται, πράγμα πού δέ γίνεται 8 φορές στίς 10 καί πού όταν γίνεται δέ δημιουργεί δράματα παρά σέ σπάνιες περιπτώσεις. Ή διαφορά όφείλεται στήν άλλαγή τοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς. "Ενας άπιστος σύζυγος ή μιά άπιστη σύζυγος έχουν σήμερα πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες νά μήν άνακαλυφθοῦν άπό ὅ,τι άλλοτε.

"Επειτα άπό τίς έρευνες τοῦ δόκτορα Κίνσεϋ, πολλοί άλλοι έπιστήμονες, σέ διάφορες χῶρες, προσπάθησαν νά έξακριβώσουν τό ποσοστό τῆς άπιστίας. Καμμιά γυναῖκα, ἔστω κι' ή πιό διάντροπη, δέ θά φωνάξη: «Πρόδωσα μιά φορά στή ζωή μου τόν άντρα μου», ή «τόν προδίδω τρεῖς φορές τήν έβδομάδα». Άλλ' όταν είναι βέβαιη πώς δέν πρόκειται νά έκτεθῆ ή νά κινδυνεύση, έκμυστηρεύεται τά πάντα. Καί δέ σταματάει μόνο στίς γενικές γραμμές.

Προχωρεῖ καί στίς λεπτομέρειες. Άπό τίς γενόμενες έρευνες, λοιπόν, προέκυψε, ὅτι άπό τίς 100 έγγαμες Βερολινέζες, ήλικίας κάτω τῶν 35 χρόνων, οί 43 προδίδουν τόν άντρα τους. Άπό τίς Παρισινές τῆς ἴδιας ήλικίας οί 41, άπό τίς Βιεννέζες οί 39, άπό τίς Νεοϋρκέζες οί 33, άπό τίς γυναῖκες τῶν Βρυξελλῶν οί 30, τῆς Ρώμης οί 27, τοῦ Λονδίνου οί 21, τῆς Μαδρίτης οί 18 καί τοῦ Άλγερίου οί 17.

Κι' οί άντρες; Γι' αὐτούς δέν ὑπάρχει στατιστική κι' είναι άμφίβολο ἄν θά μπορέση νά ὑπάρξη ποτέ, γιά τόν άπλούστατο λόγο, ὅτι άποφεύγουν τίς έκμυστηρεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Άλλ' ὁ Άμερικανός δόκτωρ Τζόνστων ὑποστηρίζει, ὅτι ὅλοι οί άντρες προδίδουν τίς γυναῖκες τους σέ φυσικό έπίπεδο καί πολλοί άπ' αὐτούς άλοκληρωτικά, δηλαδή στό φυσικό καί στό ψυχολογικό έπίπεδο.

Άλλά τί είναι ή άπιστία;

Οί Γάλλοι τοῦ 18ου αἰώνα, μέ τή μανία τους γιά τήν άκρίβεια καί τή σαφήνεια, χαρακτήριζαν μ' αὐτή τή λέξι μόνο τήν έκ μέρους τοῦ συζύγου ή τῆς συζύγου άθέτησι τῶν ὑποχρεώσεών τους, πού προέκυπταν άπ τή σχέσι τοῦ γάμου. Χρησιμοποιοῦσαν, τοὐναντίον, τή λέξι άστατος, γιά νά χαρακτηρίσουν τήν έλλειψι σταθερότητος ένός άντρα ή μιᾶς γυναίκας ἔξω άπό τή συζυγική σχέσι. Συνεπῶς, μόνο ὁ ἡ ή σύζυγος ἔχουν σήμερα πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες νά μήν άνακαλυφθοῦν άπό ὅ,τι άλλοτε.

"Ενας ἐρωτευμένος ἄντρας ἡ μιά ἐρωτευμένη γυναῖκα, ὅμως, μποροῦν νά εἶναι μόνο ἀστατοι.

Ή διάκρισι αὐτή, παρά τή φραστική άκριβολογία της, δέν ἔχει, ὅμως, πρακτική ἀξία. Γιατί, ὅπως στό γάμο, ἔτσι καί στή σοβαρή ἐρωτική σχέσι καί τά δυό μέρη ἀναλαμβάνουν ὡρισμένες ὑποχρεώσεις, πού ἡ ἀθέτησί τους ἀποτελεῖ άπιστία. Τό ὅτι, στήν πρώτη περίπτωσι, αὐτές οἱ ὑποχρεώσεις περιβάλλονται ἐπισημότερο χαρακτῆρα, εἶναι χωρίς ἰδιαίτερη σημασία.

Στή σημερινή ἐποχή, τό πρόβλημα τῆς άπιστίας παρουσιάζεται... άπό τήν άνάποδη. Στό παρελθόν, άκόμη καί τό πολύ προσφατο, γινόταν λόγος μόνο γιά τήν άπιστία (ἡ τήν άστάθεια) τῶν γυναικῶν, ἐνῶ γιά τούς ἄντρες δέ μιλοῦσε κανείς σχεδόν, σάν ἡ άθέτησι τῶν δικῶν τους ὑποχρεώσεων νά μή λογαριαζόταν.

Άλλά σήμερα οἱ γυναῖκες χαλᾶνε τόν κόσμο μέ τίς φωνές τους. Άκούγοντάς τις κανείς, θά σχημάτιζε τήν ἰδέα, ὅτι οἱ ἄντρες δέν κάνουν τίποτ' ἄλλο ἀπό άπιστίες κι' ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι τά αἰώνια θύματα. Τό γεγονός εἶναι, ὅτι οἱ ἄντρες, ὅταν τά πράγματα φτάνουν στήν αἴθουσα τῶν διαζυγίων, δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τήν κατηγορία γιά άπιστία. Άκόμη κι' ὅταν ἡ άπιστία βρίσκεται μέ τό μέρος τῆς γυναίκας τους, τή σκεπάζουν μεγαλόψυχα κάτω άπό τό γενικό χαρακτηρισμό τῆς «ἀσυμφωνίας χαρακτήρων». "Οπως ἀποκάλυψε τελευταῖα ἕνας Παρισινός δικηγόρος, άπό τά διαζύγια πού ἐκδίδονται γιά «ἀσυμφωνία χαρακτήρων» περισσότερα άπό τά μισά ὀφείλονται σέ άπιστία, πού βαραίνει συνηθέστερα τή σύζυγο. "Ετσι, μποροῦμε νά ποῦμε, ὅτι οἱ γυναῖκες παίρνουν σήμερα μιά «σεβάσμια». πού τούς τή χρωστοῦσαν οἱ ἄντρες. Τό φύλο τους εἶχε ἄλλοτε ὅλη τήν κατακραυγή γιά τήν ἀθέτησι τῶν συζυγικῶν ὑποχρεώσεων κι' ὄχι σπάνια πλήρωσε μέ τό αἷμα του τίς παρεκτροπές του. Σήμερα, ὅμως, ὅλο τό ἄδικο βρίσκεται (φαινομενικά τοὐλάχιστον) μέ τό μέρος τῶν ἀνδρῶν. Άκόμα κι' ὅταν οἱ γυναῖκες τους προδίδουν τή συζυγική πίστι, ἐκεῖνοι πρέπει νά σπκόσουν στούς ὦμους τους ὅλη τήν εὐθύνη καί ν' ἀναλάβουν τίς συνέπειες.

Αλλά ποιοι ρέπουν περισσότερο στήν άπιστία, οἱ ἄνδρες ἡ ἡ γυναῖκες; Καί ποιά αἴτια σπρώχνουν σ' αὐτήν τοῦ πράτους καί τίς δεύτερες; Ὑπάρχει ἰδιαίτερο κλίμα γιά τήν άπιστία τοῦ ἄντρα καί τῆς γυναίκας; Καί ποιά εἶναι τα συστατικά τῆς άπιστίας; Ή ψυχολογική άπιστία ἔχει μεγαλύτερη σημασία άπό τή φυσική ἡ ἀντίστροφα; Ὑπάρχει φυσική ἡ ψυχολογική προδιάθεσι στήν άπιστία κι' άπό ποιά σημάδια μπορούμε νά τήν άναγνωρίσωμε; Κι' άκόμη, ποιές εἶναι οἱ ἀλλοιώσεις, πού ἡ άπιστία προκαλεῖ στό φυσικό καί ψυχολογικό ἐπίπεδο καί πού μᾶς ἐπιτρέπουν νά τήν ἀντιληφθοῦμε;

Ἡ άπιστία ὀφείλεται σέ ψυχική διαταραχή;

Γιά ὅλους σχεδόν τούς ψυχολόγους, πού άπασχολήθηκαν μέ τό θέμα τῆς άπιστίας, ὁ ἄντρας, ὅπως κι' οἱ περισσότεροι άπό τούς ἄρρενες ἐκπροσώπους τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, εἶναι ἀστατος άπό τήν ἴδια του τή φύσι. Κατά τό δόκτορα Κίνσεϋ, «ἡ άπιστία στόν ἄντρα ὀφείλεται σέ μέγιστο βαθμό στόν πόθο του γιά ἀλλαγή». Ἡ ποικιλία ἀποτελεῖ ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο στό μάτια του, εἴτε πρόκειται γιά τή μουσική, εἴτε γιά τίς διασκεδάσεις, εἴτε γιά τή φιλολογία, εἴτε γιά τό φαγητό, εἴτε γιά τόν ἔρωτα. Ὁ δόκτωρ Κίνσεϋ ἔγραψε ἐπίσης: «Ὁ ἄνδρας, ἀν δέν τόν συγκρατοῦσε ἡ κοινωνία, θά ἔτρεχε ἀπό τή μιά γυναῖκα στήν ἄλλη σ' ὅλη του τή ζωή».

Πολλοί ψυχίατροι, ἐξ ἄλλου, βλέπουν τήν άπιστία σάν ψυχική διαταραχή ἡ σά νευροπαθητική κατάστασι. Ἄλλοι άκόμη ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς άπιστίας εἶναι ἡ ἐλλειψι ὡριμότητος καί ἡ ἐρωτική ψυχρότης. Κατά τόν Ἄγγλο ψυχίατρο Φράνκ Καπριό, ἡ άπιστία, ὅπως ὁ ἀλκοολισμός ἤ ἡ τοξικομανία, φανερώνει βαθειά καί θεμελιώδη διαταραχή τῆς προσωπικότητος, πού τίς αἰτίες της θἄπρεπε νά τίς ἀναζητήσωμε σέ ὡρισμένα περιστατικά τῆς παιδικῆς ἡλικίας». Ἀλλ' ἴσως θά μπορούσαμε νά βροῦμε ὅλες τίς αἰτίες τῆς άπιστίας συγκεντρωμένες στήν περίφημη φράσι τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου: «Ὁ γάμος χωρίς ἀγάπη ὁδηγεῖ στήν ἀγάπη χωρίς γάμο». Μιλῶντας, ὅμως, γιά ἀγάπη, θἄπρεπε νά συμπεριλάβωμε σ' αὐτήν καί τήν ἐρωτική ἁρμονία μεταξύ τῶν συζύγων.

Οἱ ἄνδρες, γιά νά καμουφλάρουν τήν ἐπιθυμία τους γιά ἀλλαγή, ἐπικαλοῦνται τή βοήθεια τῆς φύσεως, πού ἰσχυρίζονται πώς τούς προίκισε μέ πιό βίαια κι' ὁρμητικά ἐρωτικά ἐνστικτα. Ἀλλ' αὐτό δέν εἶναι πάντα σωστό. Τό θέμα αὐτό, τοῦ ποιός δηλαδή, ὁ ἄντρας ἤ ἡ γυναῖκα ἔχει ἰσχυρότερα ἐρωτικά ἐνστικτα, εἶχε ἀπασχολήσει καί τούς ἀρχαίους. Ὁ Τειρεσίας εἶχε ἀποφανθῆ, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη δοκίμαζε ἐννέα φορές μεγαλύτερη χαρά ἀπό τόν "Αρη. Ἡ θεά τοῦ ἔρωτος, ὅμως, γιά νά τόν τιμωρήση, ἐπειδή εἶχε προδώσει τό μυστικό της, τοῦ ἔβγαλε τά μάτια. Καί γι' αὐτό ὁ περίφημος μάντης τῆς ἀρχαιότητος παρίσταται σάν τυφλός.

Αὐτή ἡ βιαιότητα τῶν ἀνδρικῶν ἐρωτικῶν ἐνστίκτων ἄλλαστε, ἄν βέβαια ὑπάρχη, εἶναι σχετική. Κατά τό δόκτορα Κίνσεϋ, ἄν οἱ νέες ὑπομένουν τήν ἐρωτική στέρησι μέ μεγαλύτερη εὐκολία ἀπό τούς νέους, οἱ γυναῖκες, ὅμως, τῶν τριάντα χρόνων ἐξόντας καί κι' ἐπιθυμοῦν περισσότερη φλόγα ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν.

Αὐτή τήν ἐρωτική δίψα τῆς γυναίκας γύρω στά 30 χρόνια, τήν ξέρουν ὅλοι οἱ ἄνδρες. Ἡ δίψα αὐτή τή σπρώχνει, σέ πολλές περιπτώσεις, ὅτι ὁ ἄντρας της δέν ἀνταποκρίνεται στήν ἐρωτική ὁρμή της.

Ὁ "Οττο Βένινγκερ ἔγραψε, ὅτι δύο δρόμοι ἀνοίγονται γιά τήν ἔγγαμη γυναῖκα ἔπειτα άπό τά τριάντα: ὁ δρόμος τῆς μητρότητος κι' ὁ δρόμος τῆς άπιστίας. "Αν δέν ἔχη ν' ἀσχοληθῆ μέ τήση νά συμπληρώση τήν ἐρωτική τροφή της ἔξω άπό τή συζυγική στέγη.

Πολλοί συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ κοινοκτημοσύνη τῶν γυναικῶν, πού ἐπιτρέπει στούς πρωτογόνους λαούς, εὐνοεῖ περισσότερο τίς ἴδιες παρά τούς ἄντρες. Μποροῦμε ἀπό τίς ἐρωτικές ἐνοχλήσεις τῶν γυναικῶν τους, καθιέρωσαν τήν κοινοκτημοσύνη, πού ἀναγνώριζε στά τρυφερά ήμίση τους τό δικαίωμα ν' ἀναζητήσουν ἀλλοῦ τήν ἐρωτική τροφή, πού δέ μποροῦσαν νά τούς παραχωρήσουν οἱ ἴδιοι.

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ρυθμός τῆς ἐρωτικῆς ὁρμῆς διαφέρει στά δύο φῦλα. Διάντρες κι' οἱ γυναῖκες ἀποδίδουν σ' αὐτήν. "Ο βασιλείου) συγκεντρώνει ὁλόκληρη τήν προσοχή του στήν ἄμεση ἐρωτική χαρά. Οἱ ἐρωτικές σχέσεις δέν εἶναι γι' αὐτόν παρά μιά ἀπό τίς πολλές ἐκδηλώσεις τῶν δραστηριοτήτος του. Γι' αὐτό, τίς ξεχωρίζει μέ μεγάλη εὐκολία ἀπό τήν ὑπόλοιπη ζωή του καί τίς ἀπομονώνει. "Ετσι, τά πάντα καί σχεδόν δέν ἐνδιαφέρεται πιά γιά τή γυναῖκα. Μέ τή γυναῖκα, ὅμως, συμβαίνει ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Θά μποροῦσε νά πῆ κανείς, ὅτι ἡ ἀγάπη της ἀρχίζει ἀπό τή στιγμή, πού χόρτασε τή δίψα της.

Γιά τή γυναῖκα, τό χάρισμα τοῦ ἑαυτοῦ της στόν ἐκλεκτό της (σύζυγο ἡ ἀγαπημένο της), φωμα τῆς ἀγάπης της, εἶναι, τοὐναντίον, μόνο δοκίες της, εἶναι ἱκανή νά περιφρονήση ὁλότελα ἕναν ἄνδρα, πού ὡς χτές ἀκόμη τόν λάτρευε. Ὁ δρόμος στήν άπιστία εἶναι ἀπ' αὐτή τή στιγμή ἀνοιχτός.

Ἀλλ' ἄς μήν ἀδικοῦμε τή γυναῖκα. Δέν τή θέλει πάντα τήν άπιστία. Σέ πολλές περιπτώσεις, ὅμως, τή βρίσκει σάν ἀντιστάθμισμα στίς ἀπογοητεύσεις, πού τῆς δίνει ἡ συζυγική ζωή.

Ἀξιοσημείωτα, τοὐναντίον, γιά τήν προσηλωσι τῆς γυναίκας στόν ἄντρα της καί στήν ἀγάπη της, εἶναι τά ἀποτελέσματα μιᾶς ἐρεύνης, πού ἔγινε τελευταῖα στήν Ἀμερική. Τό ἐρώτημα ἦταν: «Ἄν ἐπρόκειτο νά ξαναζήσετε ἄλλη μιά φορά, θά διαλέγατε τόν ἴδιο ἄντρα (ἡ τήν ἴδια γυναῖκα) πού ἔχετε τώρα;

Στήν ἐρώτησι αὐτή, 50% ἀπό τίς γυναῖκες ἀπάντησαν «ναί», 25% ἀπόφυγαν νά πάρουν θέση καί 25% ἔδωσαν ἀρνητική ἀπάντησι. Τά 70% τῶν ἀνδρῶν, τοὐναντίον, ἀπάντησαν καθαρά καί ξάστερα «ὄχι».

Κάτι παρόμοιο ἔγινε καί στή Δυτική Γερμανία. Ἡ κυβέρνησι τῆς Βόννης, μ' ἕνα νόμο της, ἔδωσε τό δικαίωμα στίς ἔγγαμες γυναῖκες, πού οἱ ἄντρες τους εἶχαν ἐξαφανιστῆ στό ἀνατολικό μέτωπο καί πού ἀπό τέσσερα χρόνια δέν εἶχαν δώσει σημεῖα ζωῆς, νά ξαναπαντρευτοῦν. Ἀπό τότε, πολλοί ἀπό τούς ἐξαφανισθέντες, ἐαναγύρισαν. Οἱ γυναῖκες τους, πού πολλές ἀπ' αὐτές εἶχαν ἀποχτήσει, στό μεταξύ, παιδιά μέ τούς νέους συζύγους τους. Βρέθηκαν τότε «μπροστά σ' ἕνα τρομερό δίλημμα. Κι' ὅστόσο, οἱ περισσότερες δέ δίστασαν. Ἄφησαν τό δεύτερο σύζυγό τους καί ξαναγύρισαν κοντά στόν πρῶτο.

ΠΙΕΡ ΜΑΡΙΕΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ψυχοσωματικές αἰτίες, πού σπρώχνουν τή γυναῖκα στήν άπιστία.

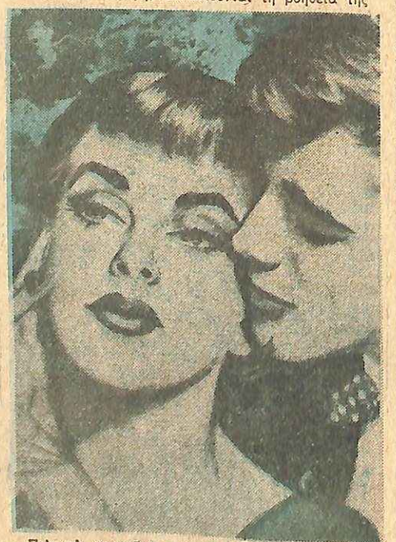

Γιά τή γυναῖκα, τό χάρισμα τοῦ ἑαυτοῦ της στόν ἐκλεκτό της ἀντί ν' ἀποτελῆ τό ἐπιστρέψιμο τῆς ἀγάπης της εἶναι τοὐναντίον μόνο ἡ ἀρχή της...

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Παραμονή ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ Χριστούγεννα, βράδυ. Ἀμέτρητο πλῆθος ἀνεβοκατεβαίνει τήν ὁδό Σταδίου, πλημμυρισμένη στά φῶτα. Στά μαγαζιά πήχτρα ὁ κόσμος, πού βγαίνει μέ δεμάτα. "Ολοι κρατοῦν δέματα, μικρά καί μεγάλα. Άντρες μόνοι τους, ζευγάρια, μπαμπάδες ἡ μαμάδες μέ τά παιδιά. Λάμπουν τά φῶτα, λάμπουν τά μάτια καί τά χαμόγελα στά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων. Άπό κάπου ἔρχονται κύματα μουσικῆς, ἀπό ἀλλοῦ χαρούμενες φωνές, ἀπό ἀλλοῦ ἀκοῦγονται τά Κάλαντα. Άνάμεσα σ' αὐτό τό ἀνάμιγμο πλῆθος εἶναι καί ὁ Χαρίλαος. "Ενας ἄνθρωπος μέχρι 55 χρόνων, λίγο παχύς, μέ συμπαθητικό πρόσωπο. Μά ἕνα πρόσωπο, πού δέν εἶναι γελαστό ἀπόψε, ὅπως ἄλλες βραδυές, πού δέν ἦταν ἐορταστικές κι' ἐπίσημες. Βαδίζει ἀργά κι' ἀφηρημένος. Κάπου-κάπου στέκεται μπροστά σέ μιά βιτρίνα καί χαζεύει. Κυττάζει, ἀλλά χωρίς νά παρατηρῆ. Τό βλέμμα του καρφώνεται στά ὁμορφα πραγματα, μά ταξιδεύει πολύ μακρυά, σά νά βλέπη κάτι, πού δέν ὑπάρχει, πού δέν ὑπῆρξε ποτέ.

"Επειτα συνεχίζει τό δρόμο του, μέ ἀργό βῆμα. "Ενας μεσόκοπος ἄνθρωπος τόν πιάνει ἀπό τό μπράτσο:

— Χαρίλαε! Χρόνια πολλά.

— Γειά σου, Δημητράκη. Φορτωμένος βλεπω.

— Ἄσε με, καθμένε. Ξεπενταριάστηκα σήμερα. Δέ βλέπεις ἐδῶ κάτι κουτάρες; Σιδηροδρομακι μέ ὀχτώ βαγόνια γιά τόν Τοτό, μεκανά γιά τό Λάκη, κούκλα πού ἀνοιγοκλείνει τά μάτια της γιά τή Ριρίκα. Καί σάμπως θά φτουρήσουν νομίζεις; Σέ μιά βδομάδα, θἄχουν διαλυθῆ. Μόνο ἡ κούκλα θά μείνη ὁτόγια, γιατί ἡ Ρίρικα τά προσέχει πολύ τά παιχνίδια της. Ἐσύ δέ φώνισες ἀκόμα;

— Τάχω στείλει ἀπό νωρίς στό σπίτι.

— Πᾶμε νά πιοῦμε ἕνα ποτηράκι, στό πόδι, γιά τό καλό τῆς ἡμέρας;

— "Οχι, Δημητράκη μου, εὐχαριστῶ. Ἡ Μαρίκα θά περιμένη στό σπίτι καί δέν κάνει νά τήν ἀφίσω μόνη της... Γειά σου καί χρόνια πολλά.

...Μόνη της! Κι' αὐτό εἶναι τό σαράκι, πού τρώει κι' ἀπόψε τό Χαρίλαο, ὅπως καί ἄλλες μέρες. Ναί, ἔστειλε ἀπό νωρίς τά ψώνια στό σπίτι... Τέτοιες μέρες, τοῦ ἀρέσει νά φωνίζη ὁ ἴδιος. Γώρα, λοιπόν, θά πάη στό σπίτι. Θα εἶναι στρωμένο τό χριστουγεννιάτικο τραπέζι, μέ τό λινό τραπεζομάντηλο καί τά καλά σερβίτσια. Καί, στή γωνιά, τό χριστουγεννιάτικο δέντρο, στολισμένο καί φωτισμένο, ὅπως κάθε χρόνο. Ἡ Μαρίκα θά τόν περιμένη, παχουλή καί νόστιμη πάντα, μ' ὅλα τά σαράντα ξξη της χρόνια. Θά φοράη τό καινούργιο της φόρεμα καί τό βραχιόλι, πού τῆς ἀγόρασε χτές καί τῆς χαρισε σήμερα. Θά φιληθοῦν καί θά καθήσουν στό τραπέζι. Κι' ἐπειτα;... Μονάχοι τους θά εἶναι, δυό ξερά κομμιά. Θά κουβεντιάζουν πότε-πότε, μά θά «περνοῦν κι' ὁλόκληρα τέταρτα» χωρίς νά μιλάη κανείς ἀπό τούς δυό τους. Κι' ὅμως, ὁ καθένας θά ξέρη, ὅτι ὁ ἄλλος συλλογίζεται τό ἴδιο πράγμα... Ἀπό τά γύρω σπίτια, θά φτάνουν τά χαρούμενα ξεφωνητά τῶν παιδιῶν, πού κάνουν σάν τρελλά μέ τά παιχνίδια τους. Καί στό ἀντικρυνό θά φαίνεται καθαρά, πίσω ἀπό τά φωτισμένα τζάμια, ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Στέλιου, μέ τά πέντε κουτσούβελα, πού χαλάνε τόν κόσμο μέ τίς ἀταξίες τους.

Κι' αὐτοί, μόνοι... Ὁ Θεός δέν τούς χάρισε παιδιά, Εἴκοσι χρόνια παντρεμένοι δέν εἶδαν αὐτή τή χαρά, πού τήν περίμεναν μέ λαχτάρα ἀπό τόν πρῶτο χρόνο. Τί γιατροῦς γύρισαν, τί φάρμακα, τί λουτρά! Τέλος, τό πῆσαν ἀποφασι. Αὐτή τήν εὐλογία τοῦ παιδιοῦ δέ θά τή δοκιμαζαν. Τό σπίτι τους δέ θ' ἀντηχοῦσε ἀπό τό γέλιο καί τό κλάμμα του, ἀπό τά πηδήματα καί τίς κουτρουβάλες του, πού γεμίζουν τό σπίτι ζωή καί δίνουν νόημα στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Δέ θ' ἀκουγαν τίς γλυκύτατες λέξεις «μπαμπά» καί «μαμά» καί, ἀργότερα, «παππού» καί «γιαγιά».

Καί μήπως εἶχαν ἀνήψια; Ἡ Μαρίκα ἦταν μοναχοκόρη. Κι' ὁ ἀδερφός τοῦ Χαρίλαου, ὁ Θωμᾶς, εἶχε φύγει ἀπό εἴκοσι χρονῶν στήν Ἀμερική. Εἶχε γίνει τέλειος Ἀμερικάνος καί τ ὀνομά του τό μετάφρασε: Τόμ. Παντρεύτηκε ἐκεῖ κι' ἀπόχτησε δυό παιδιά. Πρίν ἀπό τρία χρόνια, σ' ἕνα μοναδικό καί τελευταῖο ταξίδι στήν πατρίδα, τάφερε μαζί του. Μόλις καί κου τσομιλοῦσαν τά ἑλληνικά — σωστά Ἀμερικανόπουλα κι' αὐτά. Ὁ Μπίλ καί ἡ Λίλυ. Δέν τούς ἄρεσε τίποτα ἀπό τόν τόπο τοῦ μπαμπά τους καί δέν ἔβλεπαν τήν ὥρα νά φύγουν, νά γυρίσουν στήν Κόκα-Κόλα καί στό μπέιζ-μπώλ. Στό λίγο καιρό πού ἔμειναν, δέ μπόρεσαν νά τ' ἀγαπήσουν. Σά νά ἦταν ἀπό ξένη οἰκογένεια.

Κι' ἔτσι ἡ ζωή τους σερνόταν ἀσκοπα. Τί τό ὄφελος, πού εἶχε κάνει μιά περιουσία — τό σπίτι μέ τά πέντε δωμάτια, τά λεφτά στήν Τράπεζα, δυό οἰκόπεδα ἡ ἐμπορικό γρσφεῖο, πού εἶχε κι' ἐργαζόταν τόσο καλά; Γιά ποιό σκοπό; Ὅταν βάκλειναν τά μάτια τους, θά τά κληρονομοῦσαν ὁ Μπίλ καί ἡ Λίλυ, στό Μιτσιγκαν, πού δέν τά εἶχαν καί ἀνάγκη. Γιά τό Μιτσιγκαν δούλευε τόσα χρόνια;

*

Μ' αὐτές τίς μελαγχολικές σκέψεις, πού τίς ἔκανε πιό θλιβερές τό χριστουγεννιάτικο πανηγύρι, ὁ Χαρίλαος ἔφτασε στά Χαυτεῖα, χωρίς νά τό καταλάβη. Γύρω του τραπεζάκια, ὅπου πουλοῦσαν παιχνίδια καί σοματᾶς ἀπό τίς φωνές τῶν διαλαλητῶν, ροκάνες καί κουδουνίσματα. Ἐκεῖ, στήν εἴσοδο μιᾶς στοᾶς, στεκοταν ἕνας μικρός μ' ἕνα μάτσο μπαλλόνια. "Ετσι τυχαία τόν κύτταξε καί τά μάτια του διασταυρώθηκαν μέ τό βλέμμα τοῦ μικροῦ.

— Μπαλλόνια! "Εδῶ τά καλά μπαλλόνια... Πάρτε ἕνα μπαλλόνι, κύριε. Εἶναι καλό.

Ὁ Χαρίλαος στάθηκε καί τόν κύτταζε, χωρίς νά μιλάη. Ὁ μικρος, σά νά μυρίστηκε πελάτη, ἐξακολούθησε σ' ἕνα τόνο Ικεσίας:

— Θά πάρετε, κύριε; Πάρτε ἕνα, σᾶς παρακαλῶ!

Ἦταν τόσο ἀδύνατη καί συμπαθητική αὐτή ἡ φωνούλα, μά εἶχε καί τόση εὐγένεια. Τό παιδί, χωρίς παλτό, μ' ἕνα τριμμένο σακκάκι, ἕνα σάλι γύρω ἀπό τό λαιμό καί τρύπια παπούτσια, ἦταν καμπουριασμένο. "Ετσεμε ἀπό τό κρύο. Στό ἕνα χέρι κρατοῦσε τά μπαλλόνια, τό ἄλλο τό εἶχε χωμένο στήν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ. Ὁ Χαρίλαος ὅλο τό κύτταζε. Ἦταν χλωμό κι' ἀδύνατο. Ἀκούρευτα τά μαλλιά του, ἔπεφταν στό προσωπάκι του καί τά γαλανά του μάτια εἶχαν ἕνα παράπονο... Τό ἴδιο, πού εἶχε κι' ἡ φωνούλα του:

— Πάρτε, κύριε, γιά τό παιδάκι σας...

Ὁ Χαρίλαος πῆρε κοντά του, πῆρε ἕνα μπαλλόνι καί τοῦδωσε ἕνα δεκάρικο. Κι' ἔκανε νά φύγη.

— Τά ρέστα σας, κύριε, φώναξε ὁ μικρος καί τόν ἀκολούθησε.

— Δέν τά θέλω, παιδί μου. Κράτησέ τα.

— Μά τό μπαλλόνι κάνει μόνο δυό δραχμές. Πῶς θά κρατήσω δέκα;

Ὁ Χαρίλαος στάθηκε πάλι.

— Ἔλα δῶ.

Μπῆκε στη στοά, πού δέν εἶχε πολύ κόσμο.

— Πῶς σέ λένε;

— Βασιλάκη.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Ἐννέα.

— Καί τόσο μικρό σέ στέλνουν νά πουλᾶς μπαλλόνια;

— Τί νά κάνουμε, κύριε. Πρέπει νά φᾶμε.

— Καλά, κι' ὁ πατέρας σου;

— Δέν ἔχω πατέρα, κύριε... Μονάχα τή μητέρα μου καί δυό ἀδερφάκια.

— Κι' αὐτοί πουλάνε μπαλλόνια;

— "Οχι ἀκόμα. Εἶναι πιό μικρά ἀπό μένα.

— Πηγαίνεις σχολειο;

— Πῶς! Πηγαίνω. Στήν τρίτη δημοτικοῦ. Ἄμα θά βγάλω τό δημοτικό, ἡ μητέρα μου θά μέ βάλη σέ δουλειά.

— Σ' ἀρέσουν τά γράμματα;

— Πολύ. Μά δέ θά μπορέσω νά σπουδάσω.

"Εδωνε τίς ἀπαντήσεις μέ θάρρος καί γρήγορα καί μέ τή σπιθάτη ἐκείνη ἐξυπνάδα, πού ἔχουν τά παιδιά, πού μπαίνουν νωρίς στή βιοπάλη.

— Σήμερα πουλᾶς μπαλλόνια. Τίς ἄλλες μέρες, τί κάνεις;

— Πουλάω φυστίκια καί καραμέλλες. Εἶμαι ὁ προστάτης, βλέπετε.

— Καί πόσα βγάζεις τήν ἡμέρα;

— Καί δέκα καί δώδεκα. Τήν Κυριακή βγάζω καί εἴκοσι. Σήμερα ἔβγαλα πενῆντα. Ἄμα λες τριάντα καί θά τἰ, πάω σπίτι νά φωνισουμε. Πάρτε τα ρέστα σας..

Ὁ Χαρίλαος δέν ἄπλωσε τό χέρι του. Τά εἶχε στίς τσέπες τοῦ πανωφοριοῦ του. Κύτταζε παράξενα τό παιδί καί τοῦ ἤρθαν δάκρυα στά λοῦσαν πράγματα στίς ὁρασχμῆς, γιά νά κερδίψυχή, ὅπως ἐτοῦτος ἐδῶ ὁ μικρός. Καί, ξαφνικά, τοῦ εἶπε:

— Πόσα εἶναι τά μπαλλόνια;

— Δεκαπέντε, εἶπε ὁ μικρος.

— Τ' ἀγοράζω ὅλα. Ἔχω νά λαβαΐνω ὀχτώ ρέστα. Θά σοῦ δώσω, λοιπόν, ἄλλες...

— Εἰκοσιἑξι.

— Μάλιστα. Λοιπόν, εἶναι δικά μου.

Ὁρίστε, κύριε! εἶπε καταχαρούμενος ὁ μικρός καί πλοτείνε τά μπαλλόνια στό Χαρίλαο. Ἐκεῖνος τά πῆρε ἀπό τήν ἄκρη τῆς κλωστῆς κι' ἔτσι ὅπως ἦταν μαζεμένα, τ' ἀμόλυσε. Τό μικρος τά ἔβλεπε παραξενεμένος. Κι' ἐπειτα, ὁ Χαρίλαος τοῦ εἶπε:

— Ἔλα μαζί μου, Βασιλάκη.

Τόν πῆρε ἀπό τό χέρι. Ὁ μικρός ἀκολούθησε μέ ἀπορία κι ἐμπιστοσύνη. Μπῆκαν σ' ἕνα μεγάλο ἐμπορικό κατάστημα. Ὁ Χαρίλαος ζήτησε τό τηλεφωνο.

— Μαρίκα, ἄπόψε θ' ἀργήσω νάρθω... Μοῦ ἔτυχε κάτι. Ἔχω μιά... μιά ἀπησυχία. Εἶναι κάτι πολύ εὐχάριστο. Ναί, μπορεῖ νά κάνω καί δυό ὥρες ἴσως καί παραπάνω. (Ἔκλεισε). Πᾶμε κάτω, Βασιλάκη.

Κάτω ἦταν τό τμῆμα παιδικῶν ρούχων.

— Ρούχα, παπούτσια, παλτό, κάλτσες καί καπέλλο γιά τό νεκρο.

— Γιά μένα; ρώτησε ὁ μικρος, σά νά μή εἴσιαι...

— Ναί, παιδί μου... Γιὰ σένα
Ὁ Βασιλάκης ἔβγαλε τὰ παλιόρουχα, ποὺ φοροῦσε κι' ἄφησε νὰ τὸν ντύση ὁ ὑπάλληλος. Σὲ λίγο κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ θάμπωσαν τὰ μάτια του. Προχώρησε ἀκόμα πιὸ πολύ, ἤρθε κοντὰ στὸ κρύσταλλο καὶ κυτταζόταν μὲ μιὰ χαρούμενη καὶ βουθὴ ἔκπληξι. Μήπως ἔβλεπε ὄνειρο;

— Κι' ἕνα κασκόλ! εἶπε ὁ Χαρίλαος.

Τοῦ τύλιξαν καὶ τὸ κασκόλ στὸν ἀδύνατο λαιμό του.

— Εἶναι πρώτη φορά, ποὺ φοράω καινούργια ροῦχα! εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη στὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο κύριο. Πῶς θὰ φανῶ στ' ἀδερφάκια μου...

Καὶ σ' αὐτὴ τὴ λέξι μελαγχόλησε κι' ἔμεινε συλλογισμένο. Ὁ Χαρίλαος κατάλαβε.

— Πόσων χρονῶν εἶναι τ' ἀδερφάκι σου, Βασιλάκη;

— Ἑφτὰ χρονῶν ὁ Τάκης καὶ πέντε ἡ Φροσούλα.

— Διάλεξε καὶ γι' αὐτοὺς δ,τι θέλεις.

— Νὰ τοὺς πάρω παπούτσια; εἶπε δειλὰ ὁ μικρός.

— Νὰ τοὺς πάρης ἀπ' ὅλα. Καὶ παπούτσια καὶ ροῦχα καὶ παλτό...

— Ἀλήθεια, κύριε;

— Ἀλήθεια...

Λίγο πιὸ ὕστερα, φορτωμένοι μὲ δυὸ μεγάλα δέματα, ἐβγαίναν ἀπ' τὸ μαγαζί.

— Καὶ τώρα, Βασιλάκη, νὰ πᾶμε νὰ ψωνίσουμε καὶ φαγώσιμα.

Ψώνισαν γαλοπούλα, μακαρόνια, τυριά, βούτυρο, χριστόψωμα, φροῦτα, γλυκά, ἀκόμα καὶ παιχνίδια.

— Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σου, Βασιλάκη;

— Μακρυά... Πέρα ἀπὸ τὸ Παγκράτι.

— Ταξί!

Τὰ φόρτωσαν.

Μέσα στ' αὐτοκίνητο ὁ Βασιλάκης ἔβγαλε τὸ καπέλλο του. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, εἶπε στὸν ἄγνωστό του κύριο:

— Γιατί ὅλ' αὐτά, κύριε;

— Γιατί... γιατί... δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβης ἀκόμα, παιδί μου.

Ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ χάϊδεψε μὲ στοργὴ τὰ ἄταχτα μαλλιὰ τοῦ μικροῦ. Κι' ἔμεινε ἐκεῖ τὸ χέρι του γιὰ πολλὴ ὥρα. Βγῆκαν ἀπ' τὸ Παγκράτι.

— Πὲς στὸ σωφὲρ πρὸς τὰ ποῦ θὰ πάη...

Τὸ ταξὶ πέρασε κάποιες σκοτεινὲς ἀνηφορίες.

— Ἐκεῖ!

Ἦταν ἕνα σπιτάκι — μιὰ κάμαρα ὅλη κι' ὅλη, ἀσοβάτιστη, ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ φτωχόσπιτα, ποὺ εἶναι χαμένα στὰ ριζοβούνια τοῦ Ὑμηττοῦ. Ὥχρὸ φῶς ἀπ' τὸ πασάθυρο, ἔδειχνε πὼς φωτιζόταν μὲ λάμπα τοῦ πετρελαίου. Κατέβηκε πρῶτος ὁ Βασιλάκης κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μάνας:

— Βασιλάκη!... Ἐσὺ εἶσαι, παιδί μου; Ἐσύ; Πῶς;...

Μὰ ξοπίσω ἔμπαινε ὁ Χαρίλαος κι' ὁ σωφέρ, φορτωμένοι τὰ δέματα. Ἀμίλητη ἡ μάννα παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα καὶ τὰ δυὸ παιδιά, χωμένα στὸ κρεβάτι, μέσα σὲ κάτι παλιὲς στρατιωτικὲς κουβέρτες, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, εἶχαν κι' ἐκεῖνα γουρλώμενα τὰ ματάκια τους.

— Περίμενε, εἶπε στὸ σωφέρ, ὁ Χαρίλαος. Θὰ γυρίσουμε.

Μέσα σὲ κεῖνη τὴν ἄθλια καμαρούλα, ποὺ ὅλη κι' ὅλη ἡ ἐπίπλωσί της ἦταν τὸ σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, τρεῖς καρέκλες καφενείου, ἕνα μπαοῦλο καὶ μιὰ σαραβαλιασμένη ντουλάπα, ἀνοίχτηκαν τὰ δέματα. Τὰ παιδιὰ πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀγκάλιασαν τὰ ρουχαλάκια τους, καὶ τὰ παιχνίδια τους ἔκαναν χίλιες χαρές. Μέ ἀπορία εἶχε στηλωμένα τὰ μάτια της ἡ μητέρα στὸν ἄγνωστο κύριο.

— Μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως; εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ μητέρα ἔκανε μορφασμό: «Ποῦ;». Μόνο τὸ κουζινάκι ὑπῆρχε.

— Ναί, καλά εἶναι.

Μόλις χώρεσαν σὲ κεῖνη τὴν τρύπα, ὅπου ἔβραζε μιὰ χύτρα στὰ κάρβουνα.

— Ἄκουσε, κυρία μου... Ἐσὺ ἔχεις τρία παιδιά, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ τὰ θρέψης. Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ εἴμαστε δυὸ ἄνθρωποι, δυὸ καλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ μποροῦμε νὰ θρέψουμε πολλὰ παιδιά, μὰ ὁ Θεὸς δὲ μᾶς ἔδωσε κανένα. Μᾶς δίνεις τὸ Βασιλάκη γιὰ παιδί μας; Θὰ εἶναι καλὸ γιὰ ὅλους μας. Καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μᾶς. Πιὸ πολὺ γιὰ μᾶς. Δὲν τὸ κάνω ἀπὸ συμπόνοια γιὰ σᾶς, καὶ δὲ θέλω νὰ μ' εὐχαριστήσης. Ἀπὸ συμπόνια γιὰ μᾶς τὸ ζητάω. Ἡ τύχη τάφερε νὰ τὸ ἰδῶ ἀπόψε καὶ τὸ συμπάθησα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἔχη καλά, κύριε... Ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ μου. Νὰ τὸ ποῦμε καὶ στὸ ἴδιο ἄνωμος.

Φώναξαν καὶ τὸ Βασιλάκη.

— Ἄκου, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα. Ὁ κύριος καὶ ἡ γυναῖκα του θέλουν νὰ σὲ κάνουν παιδί τους. Θὰ ζήσης καλὰ μαζί τους. Δὲ θὰ πουλᾶς μπαλλόνια καὶ καραμέλλες πιά.

Ὁ μικρὸς ἔμεινε συλλογισμένος — τὸ προσωπάκι του πῆρε τὴν ἔκφρασι μεγάλου.

— Καὶ τὴ μαμᾶ μου; εἶπε καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Δὲ θὰ τὴ βλέπω;

— Καὶ τὴ μαμᾶ σου θὰ τὴ βλέπης καὶ τ' ἀδερφάκια σου. Καὶ θὰ πηγαίνης καὶ στὸ σχολεῖο καὶ στὸ Πανεπιστήμιο, ἄμα θὰ μεγαλώσης. Καὶ τ' ἀδερφάκια σου τὸ ἴδιο, ποὺ θὰ φύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ θὰ πᾶνε σὲ καλύτερο.

— Τότε... ἐν τάξει! ἀπάντησε ὁ Βασιλάκης.

— Λοιπόν, χαιρέτησε τώρα τὴ μαμᾶ καὶ τ' ἀδερφάκια σου καὶ πᾶμε στὸ καινούργιο σου σπίτι.

★

Ἐντεκα ἡ ὥρα, ὁ Χαρίλαος, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μικρό, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα.

— Κάτσε λίγο ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Κι' ὅταν σὲ φωνάξω θ' ἀνέβης.

— Ἀργήσες καϋμένε Χαρίλαε, παραπονέθηκε ἡ κυρία Μαρίκα, ὅταν ὁ ἄντρας της ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια. Ἄρχισα ν' ἀπηυχῶ.

— Μαρίκα, τῆς λέει ἐκεῖνος, ἄργησα γιατὶ σοῦ ἔφερα ἕνα μεγάλο Χριστουγεννιάτικο δῶρο.

— Τί δῶρο; ρωτάει ἡ Μαρίκα.

— Βασιλάκη! φωνάζει ὁ Χαρίλαος. Ἔλα ἀπάνω, παιδί μου.

Ὁ Βασιλάκης ἀνέβηκε κι' αὐτὸς καὶ στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ χώλ.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ χαριτωμένο παιδάκι; ρωτάει ἡ Μαρίκα.

— Τὸ παιδί μας, Μαρίκα. Ἀπὸ σήμερα εἶναι τὸ παιδί μας! Αὐτὸ τὸ παιδάκι...

— Μὴ μοῦ πῆς, Χαρίλαε... Καταλαβαίνω. Μοῦ τὰ λὲς ὕστερα... Ἔλα δῶ, παιδί μου... Ἔλα κοντά μου νὰ σ' ἀγκαλιάσω.

Καὶ τ' ἀγκάλιασε μὲ τὴ συγκρατημένη στοργὴ εἴκοσι χρόνων... Ἔπειτα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χαρίλαου καὶ ξέσπασαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα βουβὸ κλᾶμα χαρᾶς.

★

Κι' ἐκεῖνη τὴ χριστουγεννιάτικη νύχτα, τὰ πιὸ χαρούμενα σπίτια σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα ἦταν ἐκεῖνα τὰ δυό: Τὸ πλούσιο σπίτι τοῦ Χαρίλαου κι' ἡ ταπεινὴ καμαρούλα στὶς ὑπώρειες τοῦ Ὑμηττοῦ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 777

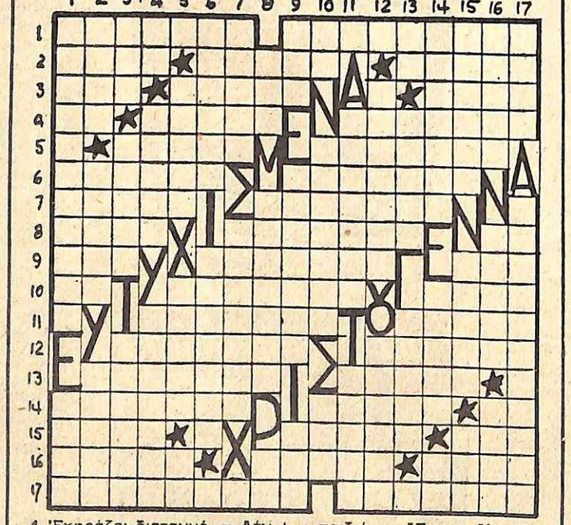

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Χριστός. — Ἐπωνυμία τοῦ Χριστοῦ.
2 Ἰσπανικὸ γυναικεῖο ὄνομα, ἀλλὰ καὶ νημάτια τοῦ ὀργανισμοῦ μας. — Συμπλήρωμα τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρικῆς κομψότητος. — Ἀφθονοῦν στὰ κρεοπωλεῖα.
3 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλυκ.) — Οἱ σκαλωσιὲς στὴν καθαρεύουσα. — Ἀπαραίτητο σ' ἕνα Ἰστιοφόρο.
4 Ἐκφράζει δισταγμό. — Δέντρο καὶ ὁ καρπός του.—Πόλις τῆς Γερμανίας, πρωτεύουσα τῆς Βαυαρίας.
5 Χρειάζονται ἐννέα γιὰ νὰ σχηματίσουν μιὰ μονάδα. — Δυνατὸς θόρυβος.
6 Φοβερὴ ἐπιδημικὴ ἀρρώστια. —Μαῦρες.
7 Τὸ μικρὸ ὄνομα πολλῶν στὰρ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου μας.— Στεγάζουν σπίτια (ἑνικός).
8 Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος. — Νοτιοανατολικὸς ἄνεμος. — Ἄκρα κωρὶς... ἄκρα.
9 Ἀρχικὰ ἱδρύματος. — Ὠχροκίτρινος. — Ἐπιφώνημα ποὺ θὰ σᾶς θυμίση τὸν Καραμπέτ.
10 Ἅγιος. — Πρωτεύουσα ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες καὶ ὡραῖες πόλεις τῆς Ν. Ἀμερικῆς. — Ἕνα ἀλφάβητο φέρει τὸ ὄνομά του.
11 Δὲν εἶναι καθόλου ἀπαιτητικοί. — Γαλλίδα συγγραφέως, ποὺ πέθανε τελευταία.
12 Τὰ ὑψηλότερα μέρη μιᾶς ὁροσειρᾶς. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
13 Λαογραφικὴ ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου. — Ὁ ἠλεκτρισμὸς τὴν ἀκρήτεψε.
14 Ἥρως τῶν Τρώων, ἀλλὰ καὶ περίφημο ἐπικὸ ποίημα τοῦ Βιργ.λίου. — Εἶναι οἱ πνεύμονες μιᾶς μεγαλουπόλεως. —Συνεχόμενα στὰ πυκνά.
15 Κατοικίδιο ζῶο (δημοτ.). — Ξηροὶ καρποὶ (καθ.).—Πρέπει.
16 Εἶναι τὰ... ψάρια. — Πρόσωπο ποὺ σχετίζεται μὲ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. — Τὸ μικρὸ ὄνομα ἑνὸς δυναμικοῦ ἀστέρος τοῦ Χόλλυγουντ.
17 Θιλοξενοῦν ἀρρώστους.—Τὴν δίνουμε ἐδῶ γιὰ κάθε λέξι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μᾶς ἐξασφαλίζουν ὁ·άφορα προϊόντα, ποὺ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα (καθ.). — Στρατιωτικὸς ἢ πολιτικὸς βαθμοῦχος στὴν Τουρκία.
2 Λέγονται καὶ γκέμια. — Μιὰ τέτοια ἔκλειψι εἶναι σπάνια. —Χωριὸ τοῦ Σουλίου, μὲ περίφημο ὁμώνυμο φρούριο.
3 Τὴν λάτρευαν οἱ ἀρχαῖοι.— Ἑορτάζει στὶς 21 Μαΐου. — Μεγάλο λιμάνι τῆς Ν. Κίνας.
4 Μισὸ βάλς. — Ἐξ αἰτίας. — Σχετίζονται μ' ἕνα σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος (οὐδ.).
5 Ἀρρώστια, ποὺ προτιμᾶ τὰ παιδιά. — Ἔχομε ὅλοι δυὸ καὶ τὶς προσέχομε σὰν τὰ... μάτια μας (καθ.). — Ἀνεστραμμένο ἄρθρο.
6 Τὰ κατάβαθα τῆς Γῆς.—Φτωχόσπιτα (καθ.).
7 Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ σκηνὴ γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. —Νησὶ τῶν Κυκλάδων.
8 Νέα κοπέλλα (δημ.). — Ἀποκρουστικὰ πτηνά. — Τὰ μέλη μιᾶς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος (ὀπτικῶς).
9 ... Σίλβα: Βραζιλιανὸς πρωταθλητής. — Ἔχει σχέσι μὲ μέρος τοῦ συνόλου. — Ἡ κάτοικος μιᾶς τῶν Δωδεκανήσων.
10 Ἄρθρο (πληθ.). — Δὲν λείπουν ἀπὸ κανένα στρωμένο τραπέζι (καθαρ.). — Ὅλος.
11 Ἥπιος. — Σύγχρονος Ἕλλην μυθιστοριογράφος καὶ σεναριογράφος (ἐπών.).
12 Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χαρτὶ. — Ἕνα τόπι ὑφάσματος ἔχει δυὸ καθ' ὅλο του τὸ μῆκος (ἐδῶ μόνο μιά).
13 Θεότης τῶν σταυρολέξων.— Ἡ φύσις τὸν ἔχει ἀδικήσει. —Τὴν φοροῦν στὶς θερμὲς χῶρες.
14 Παίρνουν μὲ τὴ βία κάτι, ποὺ δὲν τοὺς ἀνήκει. — Τεμαχίδια ὕλης. — 21.
15 Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, πιὸ γνωστὸς ὡς Πάνιτσα.— Χρεάζονται πολλὰ γιὰ νὰ γίνη ἕνας πόλεμος. — Ἀρχικὰ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ μὲ φιλανθρωπικὴ ἀποστολή.
16 Δίνει κέφι σὲ μιὰ συντροφιά. — Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ ἀνέδειξε πολλοὺς θαλασσοπόρους.—Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία.
17 Ἅγιος (ξεν.).—Ἔχουν σχέσι μὲ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ (οὐδ.).

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ (Λουτράκι)

Ἡ λύσι τοῦ 776 στὴ σελ. 84

Χιούμορ

— Τί κακό, ποὺ μὲ βρῆκε!... Ἡ καινούργια ὑπηρέτριά μου σπάζει ὅ,τι πιάση στὰ χέρια της.

— Νὰ τὴν ὑποχρεώσετε νὰ πληρώνη τὰ σπασμένα.

— Δὲ θάφταινε γι' αὐτὸ ὁλόκληρος ὁ μισθός της.

— Ἔ, τότε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸν αὐξήσετε!

★

Ὁ γιατρός: Γιατί μοῦ ἐπιστρέψατε τὸ λογαριασμό, ποὺ σᾶς ἔστειλα, χωρὶς ν' ἀνοίξετε κἂν τὸ φάκελλο;

Ὁ πελάτης: Μά, γιατρέ, μοῦ ἔχετε πῆ ν' ἀποφεύγω τὶς δυνατὲς συγκινήσεις!

★

— Παρατήρησα πὼς οἱ γυναῖκες κατεβάζουν τὴ φωνή, ὅταν ζητᾶνε κάτι.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Κι' ἐγὼ ἐπίσης παρατήρησα πὼς τὴν ἀνεβάζουν ὅταν δὲν πετυχαίνουν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦν.

★

— Λοιπόν... ζητάω τὸ χέρι τῆς κόρης σας. Τί τῆς δίνετε;

— Τὴν εὐχή μου!

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες...

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες, ἂν καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια,
οἱ ἄρχοντες ἀνήκουνε καὶ ζοῦν στὰ παραμύθια
κι' οἱ πιὸ πολλοί σας, σήμερα, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ὄχι σας,
δὲν εἴδατε... χιλιάρικο ποτὲ στὸ ποστοφόλι σας!
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ἐν πάσῃ περιπτώσει
καὶ μ' ὅλο ποὺ μᾶς τάραξε ἡ γκίνια μας ἡ τόση,
ἂς ποῦμε νέοι κι' ἔφηβοι κι' ἐνήλικες καὶ γέροι:
«Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἡ φύσις ὅλη χαίρει...»!

★

Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται ὁ ποιητὴς τῶν ὅλων
κι' εἰς ἐποχὴν εὐοίσκεται γλεντζέδων ἀσυτσόλων,
ποὺ γιὰ μπουζούκια ἔχουνε σεβντάδες ἀνιάτους
καὶ σβύσανε τὴν... ποίησι μὲ μιὰ διπλοπενγιὰ τους.
Γιὰ «Μαντουμπάλες» κόπτονται, πεθαίνουν γιὰ «Μαγγάλες»,
πετᾶνε, γιὰ γατῆρι τους, ποτήρια καὶ μπουκάλες,
ἢ ἄλλοι πιὸ θερμόαιμοι ἀλληλομαγαιρώνονται
καὶ λόγω μουσικότητος, τὰ ἤθη... ἐξημερώνονται!

★

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, κατὰ τὰ εἰωθότα,
γιὰ νὰ χαρίσῃ σ' ὅλους μας τὶς γνώσεως τροφές,
ποὺ διαρκῶς τὸν ὕπνο σας... μπολντόζες τὸν ταράζουν...
κι' οἱ φοιτηταὶ ἀγῶνες των ἐντόνως συνεγίζουν,
γιατὶ τὰ «φῶτα», σήμερα, πανάκριβα στοιχίζουν!
Συχνὰ συλλαλητήρια σκαρώνουνε συνάμα,
ζητῶντας γαύλου ἡμίσεως νὰ γίνουν δικαιοῦχοι,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ δοῦνε τέτοιο πρᾶμα
κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' οἱ... λεωφορειοῦχοι!

★

Ἐπῆς Βηθλεὲμ τὸ σπήλαιον Χριστὸς γεννᾶται
(πάλι,
ξανὰ τὴν θείαν γέννησιν ἀγγέλων πλῆθος ψάλλει
κι' ἀμέτρητοι συνάνθρωποι, μὲ βλέμμα ἀνειροπόλον
τ' ἀστέρια βλέπουν ἔμπονα καὶ τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον...
Πρὸς σὰ ἐρέβη στρέφουνε τὸ βλέμμα τους τουτέστι,
διότι ὁ τιμάριθμος στοὺς οὐρανοὺς μετέστη
καὶ κατ' ἀνάγκην ἕκαστος τῆς ἀγορᾶς μας μύστης
σ' αὐτὸν ἐκπέμπει, σήμερα, τὸ «Δόξα ἐν... ὑψίστοις»!

★

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται οἱ μάγοι μουδιασμένοι
καὶ δίχως τὰ συνήθη τους τὰ δῶρα φορτωμένοι,
γιατὶ ὅλα τὰ Πέρσικα τὰ δῶρα, ἀνεξαιρέτως,
ὁ Σάγιας τὰ προσέφερε εἰς τὴν... Ντιμπὰϊ ἐφέτος!
Χρυσάφι τῆς ἐδώρισε, πετράδια καὶ κοχύλια,
ζαφείρια, ἐλεφαντόδοντες, λαγοῦς καὶ πετραγήλια,
γαλιὰ διαμαντοστόλιστα, παλάτια καὶ σεράγια
κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ θλίβεται ἡ... Σορά-
για!

★

Ἐξ Ἀθηνῶν διέρχονται οἱ μάγοι μ' ὅλα ταῦτα
κι' ἀργίζει μέσ' στοὺς δρόμους μας τὸ «μούγ-
γισμα τὰ καὶ κλάψ' τα
διότι τοὺς μπερδεύουνε οἱ λάκκοι μας οἱ τόσοι
καὶ ποῦ ὑπάρχει διάβασις, «μέ... πόθον ἐρωτῶσι!»
Παντοῦ ὅμως σκοντάφτουνε σὲ λόφους καὶ ὀρύγ-
ματα
κι' ἀκούοντας τῶν πόλισμαν τ' ἀτέλειωτα... σφυ-
ρίγματα
ἰδέες σγηματίζουνε, δικαιολογημένες,
πὼς εἶναι κάπου γύρω τους τῆς Φάτνης οἱ... ποι-
μένες

★

Ὡς ὁδηγόν τους, πάντοτε, λαμπρὸν ἀστέρα ἔ-
γοντα:
σὲ βοσκοτόπια ἀπρόσιτα ἐν τέλει φτάνουν τρέχο-
ντας
μὰ πουθενὰ δὲ βρίσκονται ποιμένες καὶ βουκόλοι,
γιατὶ σὲ φίλια ἐγγώρια... ἀστέρες γίναν ὅλοι...
Ἀστὴρ ὁ Θύμιος ἔγινε, ἡ Χάϊδω, ἡ Κοντύλω,
ὁ Γιάννος, ἡ Παγώνα του, ἡ Μπίλλιω, ἡ Μπιλ-
κι' οἱ ρεζισὲρ ἀγάλλονται καὶ τρίβουν τὰ γεράκια
οἱ δὲ φιλοθεάμονες θρηνοῦν τά... ταλληράκια τους!

Τὴν Φάτνη, πάντως, φτάνουνε κι' ὑμνοῦν
(κι' οἱ τοεῖς τὸν Πλάστη,
γιατὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸ κλεινό μας Ἄστυ
κι' αὐτοὶ καὶ οἱ καμῆλες τους δὲν ἔδωσαν αἰτίες,
γιὰ νάχουνε μπλεξίματα μέ... γραφειοκρατίες!
Διότι τοὺς ἐδίδαξε ἡ πεῖρα κι' ἡ σοφία,
πὼς στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουνε ἀτέλειωτα γραφεῖα
καὶ μανδαρῖνοι ἀμέτρητοι, μὲ ζῆλον ἀπαράμιλλον,
ποὺ διϋλίζουν κώνωπα καὶ καταπίνουν... κάμηλον!

★

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, στὴν Φάτνη του
(τὴν ἴδια
κι' οἱ Ἕλληνες τὸ ρίξανε στῆς τύχης τὰ παιγνίδια,
λαγεία παίρνουν ἄλλοι τους, «πρὸ - πρὸ» παίζουν
(πολλοὶ τους,
ἢ τρέχουν στὸν Ἱππόδρομο νὰ πιάσουν τὴν «καλὴ
Μά, δυστυχῶς, ἡ γκίνια τους δὲν ἐννοεῖ νὰ σπάσῃ,
ἀλλ' οὔτε κι' ἡ γασούρα τους κατά τι νὰ κοπάσῃ
καὶ κέρδος ἔχουν, πάντοτε καὶ κατὰ πρῶτον λόγον,
μονάχα οἱ προπο-πράκτορες κι' ἡ Φάτνη τῶν... ἀ-
λόγων!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες μικρῶν καταστημάτων
μικρῶν κτισμάτων κάτοχοι καὶ μικρο-οικη-
τόρες,
ποὺ διαρκῶς τὸν ὕπνο σας... μπολντόζες τὸν ταρά-
ζουν,
γιατὶ οἱ σοφοὶ ἀρμόδιοι γραμμὲς ὅλο χαράζουν...
Καινούργιους δρόμους βάλθηκαν νὰ κόψουν ἐν' Α-
θήναις,
νὰ φτιάξουν ὡραιότατες πλατεῖες καὶ πισίνες,
νὰ μὴν ἀφήσουν ὀρθιο σπιτάκι μέσ' στὴν πόλι
κι' οἱ... ἐργολάβοι ἀγάλλονται καὶ γαίρει ἡ... «κτί-
σις» ὅλη!

★

Καλὴν ἡμέραν Ἕλληνες μικρο-φτωγοσυντή-
ρητοι,
ποὺ εἶναι ἡ μιζέρια σας μεγάλη κι' ἀναντίρρητη
κι' ὑπόσχεσιν λαμβάνετε, ὡστόσο, νεωτέραν
ὅτι θὰ δῆτε κάποτε κι' ἐσεῖς... καλὴν ἡμέραν!
Καὶ πάλιν οἱ αὐξήσεις σας τουτέστιν ἀναβάλλονται,
μὲ «θὰ» ξανὰ οἱ μέρες σας κι' οἱ μῆνες σας κυλᾶνε
κι' ἐνῶ ἡ φύσις γαίρεται κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλον-
ται,
τὰ ροῦχα... κλαῖνε ἀπάνω σας κι' οἱ σόλες σας...
γελᾶνε!

★

Χριστὸς γεννᾶται, φίλοι μου, κατὰ τὰς πα-
ραδόσεις
κι' ὅσοι ἔχετε ἀγεξόφλητες τοῦ φόρου σας τὶς δό-
σεις,
Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν γλεντῆστε καὶ γιορτῆστε
κι' ἀπ' τὸν... Ἡρώδη ἔφορα κρυφὰ ὅσο μπορεῖτε...
Γιατὶ καὶ τὸ γλεντάκι σας μπορεῖ, γνωὶς ν' ἀγνῆσι,
ὡς πλούσιο... τεκμήριον νὰ τὸ ὑπολογίσῃ
κι' ἀντὶ ἀγαλλιάσεως, ἀγαπητοί μου φίλοι,
θὰ δῆτε, ὁπωσδήποτε, τὸν οὐρανό... σφοντύλι!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες τρανοὶ τῆς οἰκουμέ-
νης,
μὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος τῆς ἀναστατωμένης,
ποὺ σὲ ταξίδια ἀογίσατε κι' οἱ δυὸ σας νὰ τὸ ρίχνετε
καὶ τὴν «καλὴ σας θέλησι» γιὰ «ὕφεσι» νὰ δεί-
χνετε...
Εὐγήν, λοιπόν, ἐκφράζουμε καὶ πόθον μας διάπυρον,
αὐτὴ σας ἡ προσπάθεια στὴ μέση νὰ μὴ μείνῃ,
νιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀγάλλωνται οἱ οὐρανοὶ ἐπ' ἀ-
πείρου
κι' οἱ ἄγγελοι νὰ ψάλλουνε τό: «Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ὁ Ἅγιος Μαυρίκιος πρὶν ἀπὸ τὸ μαρτύριο...

Ἡ «Θηβαϊκὴ ΛΕΓΕΩΝΑ»

Ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς ἑβδομάδος

Τὸν καιρὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (3ος αἰώνας), ποὺ εἶχε κηρύξει ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ σκληροὺς διωγμοὺς ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρχε μιὰ περίφημη γιὰ τὴν ἀνδρεία της, καὶ τὶς νίκες της στρατιωτικὴ μονάδα, ἡ «Θηβαϊκὴ Λεγεώνα». Ἐπὶ κεφαλῆς της βρισκόταν ὁ Μαυρίκιος, ποὺ ἦταν πιστὸς χριστιανός. Ἀλλὰ καὶ στὶς τάξεις της δὲν ἦταν λίγοι ὅσοι ἀνήκαν στὴ νέα θρησκεία.

Ὁ Διοκλητιανὸς ὑπήγαγε αὐτὴ τὴ λεγεῶνα στὶς διαταγὲς τοῦ στρατηγοῦ Μαξιμιανοῦ, ποὺ μὲ πολὺ στρατὸ εἶχε ἀναλάβει ἕνα ἀμείλικτο ἀγώνα στὴν κεντρικὴ Εὐρώπη ἐναντίον διαφόρων βαρβαρικῶν φυλῶν. Τὸ ἔτος, λοιπόν, 287, ἡ «Θηβαϊκὴ Λεγεώνα» περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, πηγαίνοντας στὴ Γαλατία.

Ξαφνικά, ὅμως, εἰδοποιήθηκε νὰ σταματήσῃ. Ὁ ἴδιος ὁ Μαξιμιανὸς ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ καλῶντας τὸν Μαυρίκιο τοῦ γνωστοποίησε, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχοληθῇ μὲ κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ καθαρῶς στρατιωτικά του καθήκοντα. Ἐχθροὶ τῆς Ρώμης δὲν ἦταν μονάχα οἱ ἐπιδρομεῖς τῶν περιοχῶν ἐκείνων ἀλλὰ κι' οἱ χριστιανοὶ ποὺ ζοῦσαν ἐκεί. Ἡ λεγεώνα θὰ ἀναλάμβανε, λοιπόν, νὰ ξεκαθαρίσῃ κι' ἀπ' αὐτοὺς τὸ ἔδαφος

Ἀλλὰ ὁ Μαυρίκιος ἀποκρίθηκε στὸν Μαξιμιανό:

— Δὲ μπορῶ νὰ ὑπακούσω σὲ τέτοια διαταγή. Μάθε, ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ χριστιανός. Κι' ὄχι μόνο ἐγώ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μου.

Ὁ Μαξιμιανὸς ἔπεσε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ σύννεφα μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη. Πῶς ἦταν δυνατὸν ὁ πιὸ γενναῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ νὰ εἶναι μέλος τ.ς Ἐκκλησίας; Καὶ πῶς νὰ παραδεχόταν, ὅτι ἕνα τμῆμα αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ μὲ τόσο ἔξοχο πολεμικὸ ποιὸν σὰν τὴ «Θηβαϊκὴ Λεγεῶνα», τὸ ἀποτελοῦσαν κατὰ μέγα μέρος χριστιανοί;

Ὡστόσο αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Κι' ἕνας μονάχα τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ, σύμφωνα μὲ τὸ ἄκαμπτο αὐτοκρατορικὸ διάταγμα, ποὺ δὲν ἔκανε ἐξαίρεσι γιὰ κανένα ἄτομο, ἐφ' ὅσον τὸ ἄτομο αὐτὸ παρέμενε στὴ χριστιανικὴ πίστι. Ὁ Μαξιμιανός, λοιπόν, πνίγοντας τὴ βαθειά του ἐκτίμησι, πληροφόρησε τότε τὸν Μαυρίκιο, ὅτι ἂν δὲ θυσίαζε στὰ εἴδωλα, ἂν δὲν ἀπαρνιόταν τὴν πίστι του στὸν Χριστὸ κι' ἂν δὲ συμμορφωνόταν μὲ τὴ διαταγὴ νὰ λάβῃ μέρος στὸν διωγμό, θὰ εἶχε μαζὶ μὲ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦσαν, τὴν τύχη κάθε ἄλλου χριστιανοῦ.

Ὁ Μαυρίκιος, γαλήνιος, εἶπε τότε:

—Ὅσο γιὰ μένα, σὲ βεβαιώνω ἀπὸ τώρα ὅτι θὰ συμβῇ ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ λές. Οἱ ἄνδρες μου θὰ ἀποφασίσουν ὁ καθένας μόνος του.

Ἀλλὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς κανείς, ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο τοὺς κοινοποιήθηκε ἡ διαταγὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ, δὲ βρέθηκε ποὺ νὰ μὴ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ὅλοι —ἦταν ἑβδομήντα τὸν ἀριθμὸ—δήλωσαν:

— Εἴμαστε καὶ μένουμε χριστιανοί!...

Ἀνάμεσά τους, πρῶτος καὶ καλύτερος, ἦταν κι' ὁ Φωτεινός, ὁ γιὸς τοῦ Μαυρικίου. Ὁ Μαυρίκιος, ὁ Φωτεινὸς κι' οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ στρατιῶτες δέθηκαν τότε πισθάγκωνα κι' ὁδηγήθηκαν σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν καταυλισμὸ τῆς λεγεώνας.

Οἱ συνάδελφοί τους, ποὺ εἶχαν ὁρισθῇ γιὰ τὸ φριχτὸ ἔργο τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς ἐκτελέσεως, τοὺς ἔφεραν μπροστὰ στὸν Μαξιμιανό. Ὁ στρατηγὸς καθόταν σ' ἕνα πρόχειρο βῆμα, ἀνάμεσα στοὺς εἰδωλολάτρες ἀξιωματικούς του, ἐνῶ ἀπὸ πίσω του ἕνας λεγεωνάριος κρατοῦσε τὴ σημαία τῆς λεγεώνας, ἕνα μπρούντζινο ἀετὸ μ' ἀνοιχτὰ φτερά, πάνω σὲ ξύλινο κοντάρι

Ὁ Μαξιμιανὸς κάλεσε τότε τὸν Μαυρίκιο καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό.

— Εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία, ποὺ σᾶς δίνεται, τοὺς εἶπε. Σὲ λίγο θὰ εἶναι πολὺ ἀργά.

Ὁ Μαυρίκιος γύρισε καὶ κύτταξε τοὺς ἄνδρες του καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους τὴν ἀπάντησι ποὺ ἤθελε, δηλαδὴ τὴν ἀπόφασί τους νὰ μὴ πτοηθοῦν ἀπὸ τὸν ἐπικείμενο θάνατο, προχώρησε πρὸς τὸ βῆμα κι' εἶπε στὸν Μαξιμιανό:

—Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς, κάνε το γρήγορα. Μὴ χάνης τὰ λόγια σου.

Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε τότε στὰ τραχεῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ.

— Θὰ δοῦμε, εἶπε, ἂν σὲ λίγο θὰ δείχνῃς αὐτὸ τὸ κουράγιο.

Καὶ πρόσταξε νὰ θανατωθῇ πρῶτος ὁ Φωτεινός, ἐλπίζοντας ὅτι τὸ θέαμα ἐκεῖνο θὰ λύγιζε τὴν καρδιὰ τοῦ Μαυρικίου.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἀναζήτησαν τότε ἐκεῖνα τοῦ πατέρα. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς λίγες στιγμές, οἱ ψυχές τους ἔδειξαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὸ μεγαλεῖο τους. Τὸ βλέμμα τοῦ γιοῦ ἔλεγε: «Πατέρα, προσφέρω τὸ αἷμα μου μὲ χαρὰ στὸν οὐράνιο βασιλέα μας Κύττα, εἶμαι ἄξιος γιὸς σου». Τὸ βλέμμα τοῦ Μαυρικίου ἔλεγε: «Παιδί μου, δὲν δειλιάζω, δὲν λιποψυχῶ, δὲν ὑποκύπτω μπροστὰ σ' ὅ,τι θ' ἀντικρύσω. Προχώρα. Ἔρχομαι ἀπὸ πίσω σου».

Ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὁ Μαυρίκιος κι' οἱ ὑπόλοιποι χριστιανοὶ καὶ λεγεωνάριοι εἶχαν ἀποκεφαλισθῆ.

Τὸ ὁμαδικὸ αὐτὸ μαρτύριο ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ὅπως ἦταν ἐπόμενο καὶ φυλάχθηκε στὴ μνήμη τῶν χριστιανικῶν γενεῶν μὲ ἰδιαίτερη λάμψι Τὸ διηγοῦνται μὲ συγκινητικὴ ἁπλότητα κείμενα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Στὴ θέσι ὅπου προσφέρθηκε ἡ ἔνδοξη αὐτὴ ἑκατόμβη μαρτύρων, χτίσθηκε ἀργότερα ἡ σημερινὴ πόλις, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Ἅγιος Μαυρίκιος. Ὑπάρχει ἐπίσης κι' ἕνας θαυμάσιος πίνακας τοῦ μεγάλου ζωγράφου Δομηνίκου Θεοτοκοπούλου, ποὺ παριστάνει τὴ θυσία τοῦ Μαυρικίου.

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τὴ μνήμη τῶν ἁγίων αὐτῶν μαρτύρων στὶς 27 Δεκεμβρίου.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

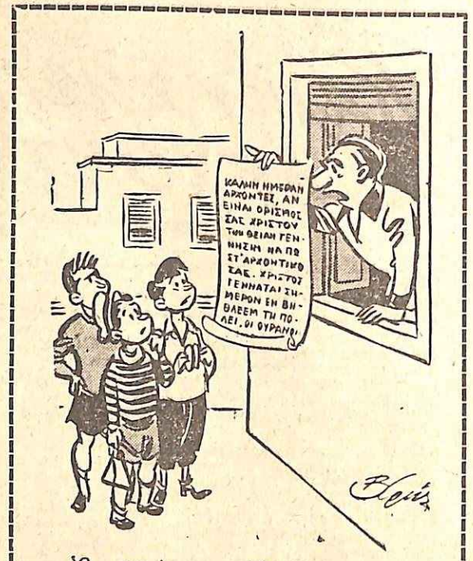

Ὁ... σπάγγος: Τί νὰ μοῦ πῆτε; Ὁ,τι-στε, τὰ ξέρω ὅλα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Γιατί ἔγινε λάθος, κυρία; Ὁ μικρὸς πέρασε ἀπ' τὸ κατάστημα ποὺ ὁλίγου καὶ παρήγγειλε αὐτὰ τοφάγος!...

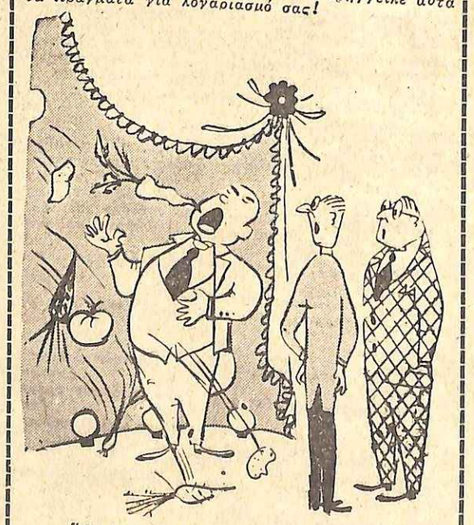

— Ὅλα αὐτὰ τὸν ἐνθουσιάζουν γιατὶ εἶναι χορ-

Οἱ ἀρχόντες τῶν Ἀθηνῶν

ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ: Πῶς περνᾶ τὴν ἡμέρα της ἡ σύζυγος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ

Ψηλή, στητή, νέα καὶ χαριτωμένη, ἁπλὴ καὶ καταδεκτική. Αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικά, ποὺ συγνέτουν τὴν προσωπικότητά της. Τὴ μαντέψατε; Ἂν ὄχι, κάνουμε τὶς συστάσεις. Ἡ κ. Ἀμαλία Καραμανλῆ, σύζυγος τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ δῶ τὸ ἀνεγνωστικὸ κοινὸ τοῦ «Θησαυροῦ», ἀπὸ κεῖ.

Μὴν ἀπορῆτε, ποὺ δέχεται μὲ τόση εὐκολία αὐτὴ τὴ γνωριμία. Τὸ βλέμμα της τὸ γλυκὸ χαμόγελό της καὶ οἱ ἁπλοὶ τρόποι της, ὅλα πειθοῦν, ὅτι τῆς προξενεῖ μεγάλη εὐχαριστησι νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅλο τὸν κόσμο, τὸν «λαό». Μπορεῖ, βέβαια, ἡ σημερινὴ ζωὴ καὶ οἱ ἀσχολίες της νὰ μὴν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπικοινωνῇ ἄμεσα μαζί του. Πάντοτε, ὅμως, σκέπτεται τὰ χρόνια, ποὺ ζοῦσε ἀνάμεσά του, τὶς φιλενάδες της, τὶς συμμαθήτριες, τὰ γειτονόπουλα καὶ ὅλους τοὺς παιδικούς της φίλους.

— Συχνὰ λαβαίνω γράμματα, λέει ἡ κ. Καραμανλῆ, ἀπὸ παληοὺς φίλους τῆς μαθητικῆς μου ζωῆς, ποὺ μοῦ θυμίζουν ἐκεῖνα τὰ ξένοιαστα χρόνια.

— Καὶ ἀπὸ ἐπισκέψεις;

— Πάντα φροντίζω νὰ μοῦ μένουν μερικὲς ἐλεύθερες ὧρες, γιὰ νὰ κουβεντιάσω καὶ νὰ θυμηθῶ τὰ παληά...

*

Δὲ σᾶς εἶναι ἄγνωστο τὸ ὄνομα τῆς κ. Ἀμαλίας Καραμανλῆ, τῆς πρώτης κυρίας τῶν Ἀθηνῶν. Σίγουρα θὰ τὴν ἔχετε δῆ, τουλάχιστον στὶς ἐφημερίδες, νὰ ποζάρῃ μόνη της ἢ στὸ πλευρὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ—συζύγου της. Καί, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ γλυκειὰ ὁμορφιὰ της, τὸ κομψὸ της σῶμα καὶ ἡ νεορὴ ἡλικία της.

Καί, ξέρετε κάτι; Ἡ κ. Ἀμαλία Καραμανλῆ εἶναι ἡ νεαρώτερη πρωθυπουργίνα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἴσως τοῦ κόσμου ὅλου. Ἡ ἡλικία της; Μολονότι γυναίκα, δέν... κρύβει τὰ χρόνια της. Ἄλλωστε καὶ νὰ ἤθελε νὰ τὰ κρύψῃ δὲ θὰ μποροῦσε, ἐφ' ὅσον εἶναι πρώτη στὸ προσκήνιο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι, λοιπόν, 29 χρόνων.

Καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ κλασσικὸ της προφίλ, τὰ ζωηρὰ μάτια της, τὰ μακρυὰ καστανὰ μαλλιά της, τὸ διάφανο δέρμα της τὸ ἐκφραστικό της στόμα καὶ τὸ καλλίγραμμο σῶμα της, ὅλα μαζί, συνθέτουν τὴν εἰκόνα τῆς γυναίκας, ποὺ θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τῶν Ἀθηνῶν. Γνήσιος ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς ἑλληνικῆς ὁμορφιᾶς.

Ὅπου καὶ νὰ βρίσκεται, σὲ ἑλληνικὰ ἢ ξένα σαλόνια προκαλεῖ ἐντύπωσι. Ὅταν, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, βρέθηκε στὸ ἀρχηγεῖο τοῦ ΝΑΤΟ, στὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της, ἄκουσε τὶς φιλοφρονήσεις πολλῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν προσωπικοτήτων, ποὺ τὴ θαύμασαν γιὰ τὴ κομψότητά της καὶ τὴν ὡραιότητά της. Ἐκεῖ τὴν χαρακτήρισαν σὰν τὴν ὡραιότερη καὶ νεαρώτερη πρωθυπουργίνα.

— Οἱ Ἕλληνες εἶπαν, πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὴν πρωθυπουργίνα τους.

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο.

*

Καὶ τώρα, λίγη ἱστορία. Μία ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν καὶ στό... συγγενολόϊ τῆς πρώτης κυρίας τῶν Ἀθηνῶν. Συμφωνεῖτε;

Γεννήθηκε στὴν Πάτρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια βρεθήκε στὴν Ἀθήνα, ὅπου καὶ μεγάλωσε. Γνήσιο, λοιπὸν τέκνο τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ. Κάτω ἀπ' οὐτὸν μεγάλωσε, ἔζησε καὶ ζῇ, γνωρίζοντας πικρές, χαρές, στενοχώριες παιδιάστικες ἀγάπη καὶ δημοτικότητα. Στὸ πρῶτο της σπίτι, στὴν ὁδὸ Μεθώνης, κοντὰ στὴν πλατεία Ἀμερικῆς, ἔκανε, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς της, τὰ ὄνειρά της γιὰ τὸ μέλλον.

—Ὅλα τὰ εἶχα σκεφθῆ εἶπε κάποτε. Ἀλλά, ὅτι θὰ γινόμουν πρωθυπουργίνα, ποτέ!

Βέβαια ὁ κύκλος της ἢ καταγωγή της, οἱ συγγενεῖς της συνηγοροῦσαν γιὰ μιὰ συζυγικὴ ζωὴ διπλὰ σὲ κάποιο πολιτικό. Σὲ πρωθυπουργό, ὅμως; Ἦταν φυσικό, νὰ μὴν ἐφθαναν ὡς ἐκεῖ τὰ ὄνειρα.

Ἡ γιαγιά της ἡ κ. Ἀμαλία Κανελλοπούλου, τὴν ὁποία ἡ σύζυγος τοῦ κ. Καραμανλῆ λατρεύει κυριολεκτικά, εἶνοι ἀδελφὴ τοῦ Δημητρίου Γούναρη, τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς πρώτης Μετανοεμβριανῆς Κυβ·ρνήσεως τοῦ 1920. Πατέρας της εἶνοι ὁ κ. Ἀναστάσιος Κανελλόπουλος ἀδελφὸς τοῦ σημερινοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος.

Ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία πέβανε πε,·σι, εἶχε ξαναπντρευτῇ στὴν Πάτρα. Καὶ ἡ Ἀμαλία, μοναχοκόρη ἔζησε καὶ ἀνατράφηκε στὴ πλατεία Ἀμερικῆς, στο περιβάλλον καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς γιαγιᾶς της, ποὺ τὴν θεωρεῖ κάτι περισσότερο ἀπὸ δεύτ.ρη μητέρα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἀκόμη καὶ σήμερα τὶς περισσότερες ὧρες της ἡ κ. Ἀμαλιο τὶς περνάει... στὴν κ. Ἀμαλία, δηλαδὴ στὴ γιαγιά της. Τὴ πρωτοχρονιὰ ξεχωρίζει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ βασιλόπιττα. Τὸ Πάσχα λίγα κουλουράκια καὶ μερικὰ κόκκινα αὐτά.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴ γιαγιά, λέει μὲ τὴν ἀφέλεια, ποὺ τὴν διακρίνει. Καὶ πάει νὰ εὐχηθῇ «χρόνιο πολλὰ» καὶ «τοῦ χρόνου» στὴ γερόντισσα, ποὺ ζῇ σήμερα σὲ βαθειὰ γηρατειά.

Πρὶν πντρευθῇ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδος, συνήθιζε νὰ κάθεται, μαζὶ μὲ τὴ γιαγιά της φυσικά, σχεδὸν κάθε βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Κανηλώρου, στὴν πλατεία Ἀμερικῆς, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν γνωριμία. Ἐκεῖ ἔτρωγε τὸ γλυκό της καὶ περίμενε ἕως ἀργὰ νὰ ἔρθῃ ὁ θεῖος της ὁ Κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Καὶ σ' αὐτὸν ἔχει, ἐπίσης, μεγάλη ἀδυναμία, ποὺ δὲν ὑπερβαίνει, ὅμως τὴν ποθολογικὴ της ἀγάπη γιὰ τὴ γιαγιά.

Τὸ καλοκαίρι καὶ πρὶν. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν γάμο της, τῆς ἀρέσει νὰ ἐπισκέπτεται. καὶ νὰ περνᾶ λίγες ἡμέρες στὴν Πάτρα, στὸ σπίτι τῶν προγόνων της. Ἐκεῖ τῆς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ κάπως ἀπὸ τὸ «πρωτόκολλο» καὶ τὶς σκοτοῦρες, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ νὰ νοιώσῃ, πῶς εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ἡ κ. Καραμανλῆ ἔχει βγάλει τὸ Γυμνάσιο στὴν Ἰδιωτική. Σχολὴ τοῦ Κρίκου στὴν Ἀθήνα, Γνωρίζει δέ, νὰ μιλᾶ μὲ ἄνεσι τὰ γαλλικὰ ἀγγλικὰ καὶ γερμανικά, πρᾶγμα, ποὺ τὴν διευκολύνει νὰ κινῆται ἄνετα στὶς ξένες χῶρες ὅπου ταξιδεύει. συνοδεύοντας τὸν σύζυγό της στὶς ἐπίσημες ἐποφές του μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ξένων κρατῶν.

*

— Μάλιστα, ἡ κυρία εἶναι μέσα καὶ σᾶς περιμένει...

Μ' αὐτὰ τὰ ἁπλὰ λόγια θὰ σᾶς ὑποδεχθοῦν στὸ σπίτι τῆς κ. πρωθυπουργοῦ, ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Κολωνακίου. Μετὰ τὸν γάμο της, ἡ κ. Ἀμαλία ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μεθώνης καὶ ἐγκατεστάθηκε στὸ Κολωνάκι. Εἶναι στὸ δεύτερο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας, ἕνα διαμέρισμα ἁπλό, μὲ πέντε εὐρύχωρα δωμάτια καὶ μπαλκόνια. ποὺ βλέπουν στὸ Λυκαβητό. Αὐτὸ εἶναι τὸ βασίλειο, τὸ ἀποκλειστικὰ δικό της. γιατὶ δὲν εἶναι μόνο πρωθυπουργίνα, ἀλλὰ καὶ «νοικοκυρά».

— Μοῦ ἀρέσει ν' ἀνακατεύωμαι καὶ στὴ ζαχαροπλαστική, λέει χαμογελώντας ἀλλὰ «ἐρασιτεχνικά».

Δὲι ὑπάρχει μέσα στὸ σπίτι τίποτε τὸ περιττό, τίποτε τὸ ἀσυμβίβαστο μὲ τὸ ἁπλὸ περιβάλλον. Τὰ πάντο ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸ γοῦστο τῆς πρώτης κυρίας τοῦ σπιτιοῦ κσὶ τῆς χώρας, ποὺ εἶναι συγχρόνως λεπτὸ καὶ «προσγειωμένο». Ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ «λίβινγκ—ρούμ» μέχρι τ' ἀνθοδοχεῖα καὶ τὰ ἀμπαζοὺρ. Τὸ κάθε ἀντικείμενο εἶναι στὴ θέσι, ποὺ πρέπει, καὶ συνδυάζεται μὲ τὸ περιβάλλον ἀπόλυτα.

Τὰ τρία «δωμάτια ὑποδοχῆς»— ἕνα μεγάλο σαλόνι, μία τραπεζαρία κι' ἕνα γραφεῖο—συγκοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ μεγάλες «φυρταρωτὲς» πόρτες. Παντοῦ εὐρυχωρία καὶ ἁπλοχωρία. "Ὅλα δείχνουν τὴν γυναῖκα ποὺ τῆς ἀρέσει ἡ τάξι.

Ἡ κυρία Ἀμαλία Καραμανλῆ, σύζυγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος.

*

Μὲ τὸν κ. Καραμανλῆ παντρεύθηκε στὶς 31 Μαΐου τοῦ 1952, ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ὑπουργὸς Δημοσίων "Ἔργων ἐπὶ κυβερνήσεως Παπάγου. Πῶς γνωρίστηκαν; Λιγάκι ἀδιάκριτη ἡ ἐρώτησι, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησι εἶναι προφανῶν κύκλων, ὅπου τὴν συνώδευε ὁ θεῖος της, ὁ κ. Παν. Κανελλόπουλος Ἀμοιβαῖο αἴσθημα, ποὺ λένε

Πάντως καὶ μετὰ τὸν γάμο της ἐξακολούθησε νὰ φέρεται, ὅπως κοι πρῶτα καὶ νὰ διατηρῇ τὴν κοριτσιστικὴ ἁπλότητα καὶ χάρι. Τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ κ. Καραμανλῆς ἀνέλαβε τὴ πρωθυπουργία, ἡ κ. Ἀμαλία ἦταν καλεσμένη στὸ σπίτι κάποιας φίλης της γιὰ γεῦμα. Μόλις λοιπόν. πληροφορήθηκε, ὅτι εἶναι πιὰ κυρία πρωθυπουργοῦ, τὴν παίρνει ἀμέσως στὸ τηλέφωνο:

— Μὲ συγχωρῆς, ἀπολογήθηκε, ἀλλὰ δὲ θὰ μποδέσω νὰ σ' ἐπισκεφθῶ γιατὶ ὁ σύζυγός μου ἔγινε πρωθυπουργὸς καὶ θὰ ἔχουμε ἐνα σωρὸ ἐπισκέπτες.

*

Κ·τὶ τώρα λίγα «μικρὰ μυστικά».

Ἡ πρώτη κυρια τῆς Ἀθήνας δὲν πολυκάνει κοσμικὴ ζωή, χωρὶς βέβαιο, νὰ ἀγνοῇ ἐοτω καὶ ἐλάχιστα τὸ πρωτόκολλο καὶ δὲν διστάζει ἀρκετὸν ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο χρόνο της στὸ διάβασμα καὶ στὴ ζωγραφική, μὲ τὴν ὁποίαν ἀσχολεῖται ἐρασιτεχνικὰ καὶ, ὅπως λένε ἔχει ἀρκετὸ ταλεντο Εἶναι ἕνα εἶδος «χομπυ» κι' αὐτό. Ἀσχολεῖται, ἐπίσης, ποὺ καὶ ποὺ μὲ τὸ «μάουσειο» ἂς τὸ πουμε τοῦ Γούναρη, τὸ ὁποῖον ἐπιμελεῖται ὁ πατέρας της καὶ βρίσκεται στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας Ἐκεῖ, ὑπάρχουν χειρόγραφα. ἀντικείμενο τοῦ Γούναρη, ὅπως, τ. χ. τὸ σολὸ του τὸ νιλέτο του κατατρυπημένο ἀπὸ τὰ φονικὰ βλήματα κ. ἄ.

Ἡ συνήθισμενη της «πορεία» εἶναι ἡ κ. Εὐδοξία Μακρῆ, σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ποὺ εἶναι στὴν ἡλικία λίγο μεγαλύτερή της

Ἡ σύζυγος τοῦ πρωθυπουργοῦ εἶναι πάντοτε κομψὰ ντυμένη, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λεξὶ τῆς μόλας ἀλλά, πρὸς Θεοῦ ὄχι ἐξωφρενισμοί. Μὲ λεπτὸ γοῦστο καὶ χαρι. Προτιμάει συνήθως τὸ λευκὸ χρῶμα

Κάπου - κάπου, πίνει μὲ τὸν σύζυγό της κανένα ποτηράκι ρετσινα. Εἶναι λιγάκι ρωμαντική. Εἶναι ἐπίσης. καλόκαρδη. καταδεκτικὴ καὶ ἁπλή.

Ξένες προσωπικότητες εἶπαν πριν λίγα χρόνια στὸ Παρισι καὶ τώρα τελευταία τὸ ἐπανέλαβαν στὴν Ἰταλία: «Οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὴν πρωθυπουργίνα τους».

Δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζὶ τους,

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Λια Ιωαλδη.

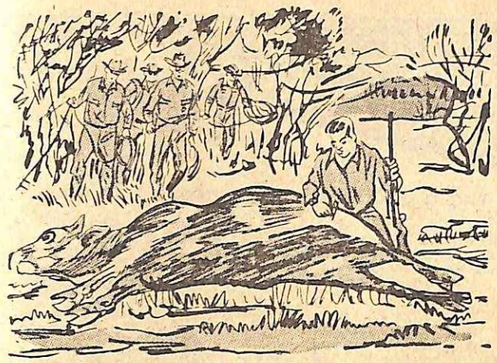

Το ι.ρωτότυπο όπλο, άντι για σφαίρες, έκσφενδονίζει σύρ.γγες που περιέχουν ναρκωτικές ουσίες. Το ζώο πέφτει τότε σε αδράνεια κι' είναι δυνατόν να το κάμωμε, ό,τι θέλομε.

Το όπλο, που άντὶ νὰ σκοτώνη ΑΠΟΚΟΙΜΙΖΕΙ!..

Έκσφενδονίζει σύριγγες μὲ ναρκωτικὲς ουσίες

Ποὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Μικαὲλ Γκρζίμεκ, γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μεγάλου ζωολογικοῦ κήπου τῆς Φρανκφούρτης, γύρισε ἀπὸ ἕνα κυνήγι στὴν Ἀφρικὴ φέρνοντας 300 ζωντανὲς ἀντιλόπες καὶ δορκάδες. Ἀλλὰ μὴν φαντασθῆτε πὼς τοὺς ἔστησε παγίδες γιὰ νὰ τὶς πιάσῃ. Χρησιμοποίησε τούναντίον, ἕνα ὅπλο, ὅπως τὰ συνήθη κυνηγετικὰ ὅπλα. Ἡ «σφαῖρα» αὐτοῦ τοῦ ὅπλου, ὅμως, ἀντὶ νὰ σκοτώνη τὸ ζῶον, τὸ ἀποκοιμίζει.

Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ὅπλο ἔχει ἀποκληθῆ «Κὲπ-Τσόρ». Τὸ ἀνακάλυψε ἕνας νεαρὸς χημικὸς μηχανικὸς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γεωργίας, ὀνόματι Πάλμερ. Ὅπως εἴπαμε, μοιάζει μὲ τὰ συνήθη κυνηγετικὰ ὅπλα. Ὅταν πιέσῃ κανεὶς τὴ σκανδάλη ἀκούγεται ἕνα σφύριγμα ὅπως στὰ ὅπλα μὲ πεπιεσμένον ἀέρα κι' ἀμέσως φεύγει ἀπὸ τὴν κάννη του μιὰ ἀστραπή. Αὐτὴ ἡ ἀστραπὴ εἶναι μιὰ σύριγγα μὲ ἀλουμίνιο ἐφωδιασμένη στὴν ἄκρη μὲ μιὰ Βελόνα ἀπὸ πλατίνα. Μόλις ἡ βελόνα γνωθῇ στὸ δέρμα τοῦ ζώου τὸ ἔμβολο τῆς σύριγγος ἀπελευθερώνεται καὶ κατέρχεται προκαλώντας ἔτσι τὴν ἔξοδο τοῦ ὑγροῦ ποὺ περιέχεται σ' αὐτήν. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι συνήθως ἕνα ἀλκαλοειδὲς τῆς νικοτίνης, ποὺ, ἂν δὲν ἀποκοιμίζη τελείως τὸ ζῶο, τὸ κάνει ὅμως. ἀνίκανο ν' ἀντιδράσῃ. Ὁ κυνηγὸς μπορεῖ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ τὸ κάμῃ ὅ,τι θέλει π.χ. νὰ τὸ κλείσῃ μέσα σ' ἕνα κλουβί, νὰ τὸ βάλη μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ σ' ὁποιαδήποτε ἀπόστασι κτλ.

Μὴ νομίζετε, ὅμως, ὅτι ἀρκεῖ νὰ βάλη κανεὶς τὸ «Κὲπ-Τσόρ» στὸν ὦμο του γιὰ νὰ πιάσῃ ὅσα ζῶα θελήσῃ. Πρέπει, πρῶτα-πρῶτα. νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ πάῃ νὰ τὰ βρῇ. Καὶ δεύτερον πρέπει νὰ εἶναι καλὸς σκοπευτής. Γιατὶ δὲ θὰ χρειασθῇ μόνο νὰ πετύχῃ τὸ ζῶον. Πρέπει νὰ τὸ πετύχῃ ἐπίσης στὸ κατάλληλο μέρος. Ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι π. χ. ἢ στὴ σπονδυλικὴ στήλη ἢ στὸ κάτω μέρος τῶν ποδιῶν θὰ εἶναι ἄσκοπο γιατὶ ἡ Βελόνα. χτυπώντας πάνω στὰ κόκκαλα. θὰ σπάσῃ.

Τὸ «Κὲπ-Τσόρ» εἶναι ἀποτελεσματικὸ ἀκόμη καὶ σὲ ἐλέφαντες. Οἱ κυνηγοὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου χρησιμοποιοῦν αὐτὸ τὸ ὅπλο γιὰ νὰ πιάνουν λιοντάρια, ταύρους κτλ.

Ἀλλὰ τὸ «Κὲπ-Τσόρ» χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς. Στὸ ζωολογικὸ κῆπο τῆς Βασιγκτῶνος π. χ. ἕνας θηλυκὸς ἱπποπόταμος ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια τῶν μαστῶν. Σὲ ὡρισμένες ὧρες τῆς ἡμέρας, λοιπόν, τὸν ἄρχιζαν στὸ τουφεκίδι. Κάθε τουφεκιὰ ἦταν μιὰ ἔνεσις πενικιλλίνης. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔγινε σ' ἐλάχιστο διάστημα καλά. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θεραπεύθηκε καὶ μιὰ ἐλαφίνα, ποὺ εἶχε ἕνα ἀπόστημα στὰ πλευρά.

Ὑπάρχουν σήμερα δύο τύποι «Κὲπ-Τσόρ». Τὸ ἕνα εἶναι ἕνα πιστόλι. ποὺ χρησιμοποιεῖται κυρίως στοὺς ζωολογικοὺς κήπους γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ ἔνεσις σ' ἕνα ἄρρωστο λιοντάρι μιὰ τίγρι κτλ. Ἡ ἐκσφενδόνισι τοῦ Βλήματος. δηλαδὴ τῆς σύριγγας μὲ τὸ κατάλληλο φάρμακο, γίνεται ἀπὸ ἀπόστασι ἑνὸς ἢ δύο μέτρων. Τὸ δεύτερο εἶναι μιὰ καραμπίνα ποὺ βάλλει ἀπὸ ἀπόστασι 45 μέτρων. Χρησιμοποιεῖται προκειμένου γιὰ ζῶα ποὺ ζοῦν σ' ἐλεύθερη κατάστασι καὶ ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τὰ πλησιάσωμε ἀπὸ πολὺ κοντά. Καὶ στοὺς δυὸ τύπους, ἡ «πυροδότησις» γίνεται μ' ἕνα καψούλι μὲ συμπεπιεσμένον ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Στὸ Γουόμινγκ,μερικοὶ κυνηγοὶ κατόρθωσαν νὰ πιάσουν πάνω ἀπὸ τετρακόσια ἄγρια ἄλογα. μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Βομβαρδίζοντάς τα μὲ σύριγγες ποὺ περιεῖχαν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀλκαλοειδὴ τῆς νικοτίνης. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἐξετάσθηκαν κατόπιν ἀπὸ κτηνιάτρους, ποὺ ἐξακρίβωσαν ὅτι δὲν παρουσίαζαν καμμιὰ διαταραχή. Ἡ κατάστασι τῆς νάρκης καὶ τῆς ἀδρανείας ποὺ ἡ ἔνεσις προκαλεῖ στὸ ζῶον εἶναι προσωρινή!

Τὸ ὑποδερμικὸ αὐτὸ ὅπλο χρησιμοποιεῖται σήμερα σὲ μεγάλη κλίμακα ἀπὸ τοὺς κτηνιάτρους. Μὲ μιὰ πιστολιά, τὸ ἄρρωστο ἢ πληγωμένο ζῶο ἢ τὸ πουλὶ ἠρεμεῖ ἀμέσως καὶ δέχεται ἀδιαμαρτύρητα τὶς περιποιήσεις ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ κατάστασί του. Μὲ παρόμοιες πιστολιὲς εἰσάγονται στὸν ὀργανισμό του τὰ φάρμακα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα.

Τὸ πιστόλι αὐτὸ παρέχει ἐπίσης πολύτιμες ὑπηρεσίες κατὰ τὶς μεταφορὲς ζώων μὲ σιδηρόδρομο. αὐτοκίνητο ἢ πλοῖο. Τὰ ζῶα. στὶς περιπτώσεις αὐτές. προσβάλλονται ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς «πυρετὸς τῶν μεταφορῶν» καὶ ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ κάποιο ἰό. Τὸ ζῶο ἀδυνατίζει τότε κι' ὁ κτηνοτρόφος ζημιώνεται ὄχι λίγα χρήματα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια βάρους. χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὸ ὅτι φτάνει ἄρρωστο στὰ σφαγεῖα.

Ἀλλὰ μερικὲς δόσεις πενικιλλίνης προλαμβάνουν ἢ θεραπεύουν αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Γιὰ νὰ κάμῃ κανείς. ὅμως, ἕνεσι σ' ἕνα ζῶο ἀπαιτεῖται ὁλόκληρη διαδικασία. Πρέπει νὰ τὸ πιάσῃ. νὰ τοῦ δέσῃ τὰ πόδια του καὶ νὰ τὸ ἀκινητοποιήσῃ δυὸ ἢ τρία λεπτὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν ἔνεσι. Μὲ τὸ «Κὲπ-Τσόρ» ὅμως δὲν γοειάζεται τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἕνας μόνον ἄνθρωπος μπορεῖ σ' ἐλάχιστη ὥρα νὰ ἐκσφενδονίσῃ στὸ κάθε ζῶο τὴν ἀπαραίτητη δόσι τοῦ φαρμάκου.

Τὸ «Κὲπ-Τσόρ» θ' ἀντικαταστήσῃ ἐπίσης τὴν ἀπόχη τοῦ μπόγια. προκειμένου γιὰ τὰ ἀδέσποτα σκυλιά.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 18) τὴν πρωτότυπη σειρὰ ἀπὸ ἀποκαλυπτικά, ἀλλὰ καὶ διαφωτιστικὰ συγχρόνως ἄρθρα, ποὺ πρέπει νὰ τὰ παρακολουθήσουν ὅλοι οἱ ἀναγνῶστες καὶ οἱ ἀναγνώστριές μας

100 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ την ἐρωτικὴ ἀπιστία

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀπιστίας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης — Γιατὶ προδίδουν οἱ ἄνδρες καὶ γιατὶ οἱ γυναῖκες. — Ψυχοσωματικὲς αἰτίες, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἀπιστία. — Ἡ ἀπιστία εἶναι μεγαλύτερη στοὺς ἄνδρες ἢ στὶς γυναῖκες; — Τὸ ἰδιαίτερο κλίμα, ποὺ εὐνοεῖ τὴν ἐρωτικὴ ἀπιστία καὶ στὰ δύο φύλα. — Ποιὰ ἔχει μεγαλύτερη σημασία, ἡ ψυχολογικὴ ἢ ἡ φυσικὴ ἀπιστία; — Οἱ γάμοι χωρὶς ἔρωτα καταλήγουν σ' ἔρωτα χωρὶς γάμο; — Τὸ πολύπλοκο πρόβλημα τῆς ἐρωτικῆς ἁρμονίας ἀνάμεσα στοὺς συζύγους. — Ὑπάρχει φυσιολογικὴ καὶ ψυχολογικὴ προδ ἄθεσι στὴν ἀπιστία. — Πῶς μποροῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ ἡ ἀπιστία προκαλεῖ στὸ φυσιολογικὸ καὶ ψυχολογικὸ ἐπίπεδο; — Χαρακτηριστικὰ σημάδια. — 100 τρόποι γιὰ ν' ἀνακαλύψετε ἂν ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα σας σᾶς προδίδη. — Τὸ βαρόμετρο τῆς πίστεως.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΑΛΛΑΓΗ ΦΥΛΟΥ

Θὰ μπορούσατε νὰ πιστέψετε πὼς ἡ χαριτωμένη αὐτὴ νέα εἶναι ἕνας πρώην λοχίας τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ; Πρόκειται γιὰ τὸν λοχία Κάρλο—Ἐρνέστο Μὸχ Λέοντ, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε φῦλο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, ποὺ ἔκανε στὴ Δανία. Ὁ Κάρολος, ποὺ ἔγινε ἔτσι Καρλόττα πανέτρεψε τὴν πρὸ ὀλίγου στὸ Μαϊάμι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν μὲ τὸν Ράλφ Χέϊνταλ. Ὁ γάμος τους ὅμως κινδυνεύει νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος γιατὶ ἡ Καρλόττα ἀπέκρυψε ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς ἀρχὲς τὸ γεγονὸς ὅτι ἄλλαξε φῦλο.

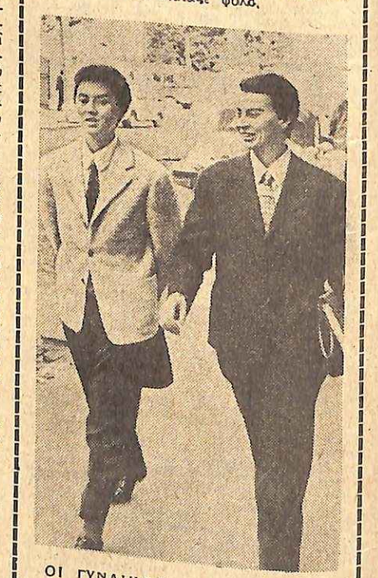

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσαν στὸ φίλμ «Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν καυτό» ὁ Τόνυ Κέρτις καὶ ὁ Τζὰκ Λέμον. παίζοντας ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ ρόλο τους μεταμφιεσμένοι σὲ γυναῖκες τὸ ἀσθενὲς φῦλον, ἀποφάσισε ν' ἀντεπιτ θῇ καὶ ἡ Γαλλίδα Γκιζέλα Σόφιο (ἀριστερά) θὰ πρωταγωνιστήσουν σὲ μιὰ νέα κωμῳδία, ποὺ θὰ γυρισθῇ στὰ ἰταλικὰ στούντιο ντυμένες ἀντρικά.

ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τὰ ὀρφανὰ τῶν δολέμων

Τραγικὰ παιδιὰ μὲ ἀξέχαστες περιπέτειες

ΔΕΝ εἶναι εὔκολο νὰ δώσῃς τὴ χαρὰ σ' ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν ἔγει τοὺς γονεῖς του. Ὅταν μάλιστα αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἦταν καλοὶ καὶ τὸ εἶχαν μεγαλώσει μὲ στοργὴ κι' ἐνδιαφέρον, τότε τὰ πράγματα ἀπερδεύονται. Σὲ κάθε λόγο σου, σὲ κάθε χάδι, σ' ἕνα βλέμμα συμπόνιας ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴ ψυχὴ του οἱ ἀναμνήσεις καὶ τοῦ πληγώνουν τὴν καρδιά. Κι' ὅσο εἶναι μικρό, ὅσο δὲ μπορεῖ νὰ κάνη συγκρίσεις. ὅταν δὲν ἔγη σαφῆ ἐπίγνωσι τῆς καταστάσεώς του. μπορεῖ νὰ τοῦ ξεγελάσῃς τὸν καϋμὸ μ' ἕνα δωράκι ἢ ἕνα γλυκὸ λόγο. Μὰ ὅταν εἶναι μεγάλο κι' οἱ ἀναμνήσεις τῶν γονέων του εἶναι ζωντανές, κάθε στιγμὴ ξεπηδοῦν οἱ διάφορες εἰκόνες τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλοντος καὶ τοῦ φέρνουν τὰ δάκουα στὰ ὰτια. Κι' ἡ ὀρφάνια του γίνεται πιὸ βαρειὰ κι' ἀληθινὰ ἀβάστακτη αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Γι' αὐτὸν ἄραγε τὸν ὀρφανὸ θὰ γεννηθῇ κι' ἐφέτος ὁ Χριστός:

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι κι' ἀοκετὲς πλούσιες κυρίες τῆς παλαιᾶς ἀθηναϊκῆς ἀοχοντιᾶς. ἐξοδεύουν πάντα νὰ βοηθοῦν τέτοιες ἡμέρες τὰ ὀρφανὰ κι' Ἰδιαίτερα τὰ τραγικὰ ὀρφανὰ τοῦ πολέμου.

Μέσα στὶς Παιδοπόλεις, ὅπου τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Βασίλισσας ἔγει μαζέψει καὶ στεγάσει τὰ περισσότερα παιδιὰ τῆς θύελλας τῶν πολέμων καὶ τῶν αἱματηρῶν συρράξεων, προσπαθοῦν πάντα μιὰ τέτοια νύχτα. νὰ λάμπῃ τ' ἄστοο τῆς Βηθλεέμ... Κι' ἀκόμη στὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ στὰ ὀρφανοτροφεῖα τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου». τοῦ «Ἁγίου Παύλου», τοῦ «Ἁγίου Πολύκαρπου», στὸ «Ἀμαλίειον», στὸ «Ἐθνικὸ Ὀρφανοτροφεῖο» ποὺ συντηρεῖ 48 παιδάκια ἀπὸ τριῶν ὡς ἕξη γρόνων, στὸ «Ζάννειον». στὸ «Χατζηκυριάκειον» στὸ ὀρφανοτροφεῖον «Θεομήτωρ», στοῦ «Χατζηκώστα» καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλα ἱδρύματα. ποὺ λειτουργοῦν τόσο εὐδόκιμα.

Βοηθοῦνται ἀκόμη κι' ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ποτὲ δὲ θὰ ξεγάσουν νὰ τοὺς στείλουν ἕνα νοιστουγεννιάτικο δῶρο.

Ἔτυγε ποτὲ νὰ περάσετε τὰ Χριστούγεννα σ' ἕνα τέτοιο ἵδρυμα: Ἔτυγε νὰ παρακολουθήσετε αὐτὰ τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κοριτσια στὴν ὀρφάνια τους καὶ τὴ μοναξιά τους: Ἔτυγε νὰ παρακολουθήσετε τὶς συνομιλίες τους καὶ νὰ δῆτε τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει τὸ προσωπικὸν ὅλων αὐτῶν τῶν ἱδρυμάτων:

Εἶναι κάτι ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ περιγράψῃ μὲ λίγα ἁπλὰ λόγια. γιατὶ κάθε ὀρφανὸ ἔγει τὴν τραγικὴ ἱστορία του. Εἶναι πολλὲς γιλιάδες αὐτὰ τὰ ὀρφανά. ποὺ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους ἡ καταιγίδα τοῦ πολέμου. Χρειάστηκαν πολλοὶ μῆνες Ἰατρικῆς περιθάλψεως, στοργικῶν φροντίδων καὶ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ κάθε τέτοιο ὀρφανὸ νὰ ἡμερέψῃ καὶ νὰ ξενάσῃ τὴ φοίκη ποὺ ἀντίκρυσε τὸ βλέμμα του. Καὶ δὲν εἶχαν ἀντικρύσει λίγα γεγονότα τ' ἀθῶα ὰτια τῶν παιδιῶν. Δὲν εἶδαν λίγες ἀνατριγιαστικὲς σφαγές. Βομβαρδισμοὺς καὶ ἐφιαλτικὲς σκηνὲς τοῦ πολέμου.

Κι' ὕστερα πόσες καὶ πόσες ἡμέρες καὶ μῆνες πείνας καὶ ἀπεγνωσμένης ἐγκαταλείψεως καὶ φτώχιας καὶ δυστυχίας..

Τὰ περισσότερα ὀρφανὰ ὅταν τὰ μάζεψαν στὶς Παιδοπόλεις. τὰ εἶνε τσακίσει ἡ ἀρρώστια; τὰ παράσιτα. ἡ ἐνκατάλειψι

Πολλὰ ἔμοιαζαν μὲ ἀγρίμια. Ἄλλα εἶγαν φόβερούς ἐφιάλτες στὸν ὕπνο τους. Μερικὰ εἶναν νάσει ἀπὸ τὶς στεροήσεις καὶ τὰ βάσανα τὸ μυαλό τους. Καὶ τὰ περισσότερα εἶναν συνηθίσει στὴν ἀλητεία καὶ τὴν ἐλεύθερη ζωή.

Μὰ σιγὰ σιγὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀρφανὰ ὑπῆκαν σὲ κάποια τάξι. Ἔμαθαν νὰ εἶναι καθοά. νὰ νοικοκυρεύωνται. νὰ πηγαίνου στὸ σγολεῖο τους.

Πολλὰ ἀγόρια εἶναι σήμεοα καλοὶ ἄνθρωποι καὶ πολλὰ κορίτσια θαυμάσιες νοικοκυρές.

Κι' ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ στοργικὴ ἀτμόσφαιρα ἀκούγονται οἱ δροσερὲς φωνοῦλες τους νὰ λένε πρωῒ-πρωῒ τὰ κάλαντα καὶ στὴν ἐκκλησία νὰ ὑμνοῦν τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. ...

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἱδρύματος λάμπει ὁλόφωτο μὲ τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια του τὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων. Μικροὶ ζωγράφοι καὶ καλλιτέγνες. τὰ ἴδια αὐτὰ ὀρφανά. τὸ ἔγουν στολίσει μὲ μιὰ ὅμορφη φάτνη στὴ Βάσι του.

— Καλὰ εἶναι ὅλα αὐτά, μᾶς ἔλενε ἕνα κοριτσάκι. Καὶ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ δῶρα καὶ τὰ ζεστὰ ροῦχα καὶ τ' ὅμορφο τραπέζι. Μὰ νοιώθω πὼς κάτι λείπει...

— Τί λείπει:

— Ἡ μάνα! Ἂς εἶχα τὴ μάνα μου κι' ἂς ἤμουν στὸ χωριὸ στὴν καλύβα μας. Κι' ἂς ἔτρεχα στὸ λόγγο νὰ φέρω κλαδιὰ γιὰ γ' ἀνάψουμε τὸ φοῦρνο καὶ νὰ ψήσουμε τὸ Χριστόψωμο...

Ἕνα ἄλλο κορίτσι, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, καθόταν ἀποτραβηγμένο στὴ γωνιὰ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἱδρύματος. Καθόταν σταυροπόδι καὶ σκάλιζε τὰ βότσαλα.

Ἦταν γαμένο στὶς μελαγγολικὲς σκέψεις του καθὼς ἄκουγε τ' ἄλλα μικρὰ παιδιὰ νὰ λένε τὰ κάλαντα.

— Γιατί δὲ πᾶς κι' ἐσὺ μὲ τ' ἄλλα παιδιά; τὸ ρωτήσαμε.

— Γιατὶ ἔγει κοπῆ ἡ φωνή μου...

— Πῶς ἔγει κοπῆ. Κρύωσες:

— Ὄχι, μὰ ὅταν λέω τὰ κάλαντα. μὲ παίρνει τὸ κλάμα. Ἔτσι ἦταν καὶ τότε μιὰ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. ποὺ πάτησε τὸ χωριὸ μας ὁ ἐχθρός. Ἡ μητέρα ζύμωνε τὰ γλυκὰ στὸ σπίτι. Καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ σοκούλα ἄργισαν νὰ ἀντηγοῦν τὰ πολυβόλα.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπ:α μ' ἔβγαλε τὴν ἄλλη ἡμέρα ἕνας στρατιώτης μας.

Ἔπειτα κατηφόρισαν στὰ σπίτια μας οἱ ἐχθροί. Ἦταν ἄγριοι καὶ βουτηγμένοι στὸ αἷμα.

»Χτύπησαν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἄφησαν στὸν τόπο.

»Ἅρπαξαν τὴ μάνα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἔσυραν πέρα στὴν ἐρημιὰ Βούτηξαν ὅ,τι ὑπῆρχε στὸ σπίτι κι' ὕστερα τοῦ ἔβαλαν φωτιά.

»Ἔτσι κάηκε τὸ καλύβι μας. Ἐγὼ εἶχα λουράδες κάτω ἀπὸ ἕνα ἄδειο βαρέλι στὴν αὐλὴ καὶ τὴ γλύτωσα. Μὰ οἱ γονεῖς μου βρέθηκαν ἀργότερα σκοτωμένοι. ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι κάτοικοι τοῦ γωριοῦ. Ἔτσερξα τότε καὶ γώθηκα στὴν ἐκκλησία. Κούφτηκα κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα. Ὁ παπᾶς κρεμόταν στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ ἕνα γοντρὸ σχοινί.

»Τὸν εἶχαν κρεμάσει οἱ φασίστες γιατὶ εἶχαν βοῆ φυλαγμένη μέσα στὸ ἱερὸ τὴν ἑλληνικὴ σημαία... Κι' ἐκεῖ λοιπὸν ἔμεινα ὅλη τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, μέσα στὴν ἄδεια ἐκκλησία. Καὶ μόνο ὁ δυνατὸς ἀνεμος κινοῦσε κάθε τόσο τὸ σκοινὶ ἀπ' ὅπου ἦταν κρεμασμένος ὁ παπᾶς καὶ χτυποῦσε τὴν καμπάνα...

»Ὅταν συνῆλθα τὴν ἄλλη μέρα. ὅλο τὸ γωριὸ εἶγε σκορπιστῆ σ' ἐρείπια. Ὅλους τοὺς εἶδα σκοτωμένους. Γύριζα μισότρελλη ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

»Ἀργότερα μὲ μάζεψε ἕνα συνεργεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ...

Ἡ ἀδελφὴ ἑνὸς ἄλλου Ἱδρύματος μᾶς ἐξιστόρησε μιὰ ἄλλη τραγικὴ χριστουγεννιάτικη νύχτα.

— Ἐδῶ, μᾶς εἶπε, στὴν Παιδόπολι μεγάλωσα. Σπούδασα καὶ ζήτησα ὡς γάοι τ' ἄλλα ὀρφανά.

»Ὅταν μ' ἐμάζεψαν ἤμουν ὀχτὼ γρόνων, Μ' εἶγαν βοῆ ευλιασμένη κάτω ἀπὸ τὸ γκρεμισμένο σπίτι μας. Μιὰ βόμβα ἐνθρικοῦ ἀεροπλάνου εἶγε σκορπίσει σὲ γίλια κομμάτια τὸ καλύβι μας τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων!...

»Οἱ γονεῖς μου εἶγαν σκοτωθῆ. Ἐγὼ ὅμως γλύτωσα, γιατὶ μερικὰ δοκάρια τῆς στέγης, ὅπως ἔπεσαν, ἄφησαν ἕνα κενό. Ἀνισε. τρομαγμένος. ὅταν δέγτηκε τὸ δακούγο ἀέριο καταπρόσωπα τὸν ἀντιλήφθηκε ἕνας ἀστυφύλακας καὶ τὸν συνέλαβε!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μιὰ ἔξυπνη ἐφεύρεσι

Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ λειτουργοῦν, ὅπως θὰ ἔγουν διαβάσει πολλοὶ ἀναγνῶστες μας. ὡρισμένα αὐτόματα μηγανήματα, ὅπως ἄλλα μοιράζουν τσιγάρα ἢ σοκολάτες, αὐτὰ «γαλάν» τὰ γαρτονομίσματα.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὅμως, γινότανε σκέψι νὰ καταγνηθοῦν τὰ τόσο πρακτικὰ αὐτὰ μηγανήματα. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ὅλοι οἱ Βρῆ μιὰ θαυμάσια λύσι γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθοῦν. εἶγοντάς τα στὸ μηγάνημα καὶ τὰ. Ἡ ἀπομάκουσι. ὅμως. τῶν αὐτομάτων μηγανημάτων ἀπὸ τὴν κυκλοφορία ματαιώθηκε τὴν τελευταία στιγμή. γάρις στὴν ἐφεύρεσι μιᾶς συσκευῆς. προσαρμοζόμενης στὸ μηγάνημα καὶ ποὺ ὄχι μόνο εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐλέγξη τὴν γνησιότητα τῶν γαρτονομισμάτων ἀλλὰ καὶ ποὺ. μόλις ἐπισημάνῃ ἕνα πλαστό. θέτει ἀμέσως σὲ λειτουργία μηγανισμό. ποὺ ἐκσφενδονίζει δακούγόνο ἀέριο στὸ πρόσωπο τοῦ δράστη!

Τὸ πρῶτο θῦμα τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς στάθηκε ἕνας σεσημασμένος παραναράκτης. ποὺ τὸ ἀτύγημά του δὲν περιωρίστηκε. λιστα. μόνο... στὰ δάκρυα! Καθὼς ἐφώγγο ἀέριο καταπρόσωπα τὸν ἀντιλήφθηκε ἕνας ἀστυφύλακας καὶ τὸν συνέλαβε!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ρεβεγιόν ΤΟΥ 1929

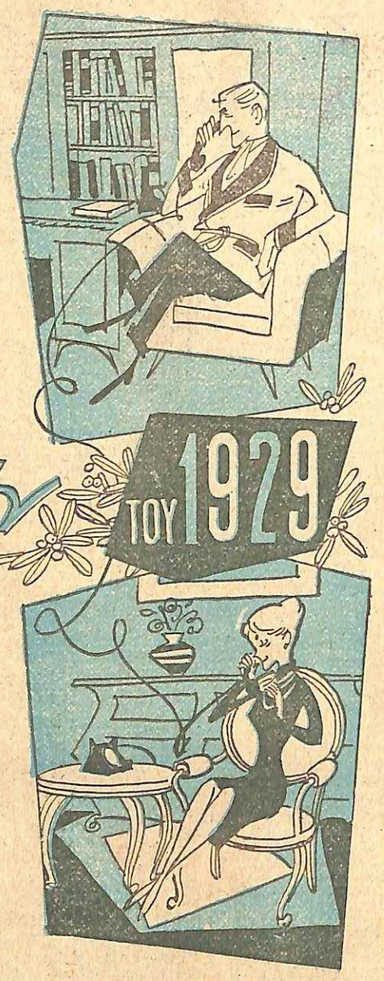

(Νύχτα Χριστουγεννιάτικης παραμονῆς. Ἐκεῖνος καπνίζει σιωπηλὸς μέσα στὸ γραφεῖο του, φυλλομετρῶντας ἕνα βιβλίο ποὺ δὲν καταφέρνει νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του. Τὸ ρολόϊ ἀπέναντί του προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὰ μεσάνυκτα. Μέσα στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία, ἀκούγεται τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σβύνει τὸ τσιγάρο του καὶ σηκώνει ἀνόρεχτα τὸ ἀκουστικό): Λέγετε... (Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούγεται. Πιὸ νευρικά, πιὸ δυνατά). Λέγετε, λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, διστακτικά): Περνᾶς μόνος σου ρεβεγιόν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθει μιὰ ἀνατριχίλα στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς της): Πιὸ καλὰ μόνος, παρὰ κακὰ συντροφευμένος...

ΕΚΕΙΝΗ (πιὸ σιγά, μὲ κάτι σὰν τρυφερὸ παράπονο): Ἤσουν κακὰ συντροφευμένος μαζί μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ παίξῃ κάπως ὑποφερτὰ τὸ θέατρό του): Μαζί σου;... Μά.. δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὲ ξέρω...

ΕΚΕΙΝΗ (ὁρμητικά): Μὴν προσπαθῇς νὰ μὲ πείσῃς ὅτι στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς μου ἡ καρδιά σου δὲν ἔκανε προσκλητήριο νοσταλγίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί;... Βλέπω ἔχεις τὴν ἴδια πάντα πεποίθησι ποὺ εἶχες καὶ ἄλλοτε

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶδες ποὺ μὲ κατάλαβες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νομίζει ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα τῆς ἀσκοπης ὑποκρισίας): Γιὼς μὲ θυμήθηκες;

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ θυμήθηκα γιατί... εἶναι Χριστουγεννιάτικη παραμονή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λοιπόν; Ποῦ θὰ περάσῃς τὸ ρεβεγιόν σου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀνάμεσα στὴν πολυκοσμία τῶν βιβλίων μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πικρὸ σαρκασμό): Τί εὔθυμη συντροφιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρίσκεις προτιμότερη τὴν πολυκοσμία ἑνὸς κέντρου διασκεδάσεως μὲ μισομεθυσμένους ἠλίθιους;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὴ ἡ πολυκοσμία δημιουργεῖ τὴ χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα: Οἱ φωνές, τὰ κάλλαντα, οἱ ροκάνες, οἱ σφυρίχτρες. Ἔχουνε σφυρίχτρες τὰ βιβλία σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐτυχῶς ὄχι...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί εὐτυχῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά τους.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ὑπάρχει ἀξιοπρέπεια τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων... Οἱ ἀγέλαστοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀγκαλιαστοῦνε μὲ τοὺς ἀμίλητους συμβούλους τῆς Ἐπικρατείας καὶ νὰ κάνουνε τρελλὸ κέφι! Ἡ νύχτα δὲν ἐπιτρέπει σοβαρότητα καὶ συνοφρύωσι. Ἀπόψε ὅλοι χορεύουνε καὶ πηδᾶνε—ἀπὸ τοὺς ἀνδρώπους, ὡς τὰ ποτήρια! Ἐσὺ πῶς κρατιέσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ οὔτε χορεύω. οὔτε πηδάω...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὴ φωνή της ποὺ φτάνει σὰ χοῦι στὰ αὐτιά του): Κι' ὅμως, ἄλλοτε δὲν ἤταν ἔτσι—καὶ πηδοῦσες, καὶ χόρευες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄλλοτε ἤταν... ἄλλοτε!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ θυμήσου... Πρῶτα - πρῶτα, σὰν κι' ἀπόψε, ἀπὸ νωρὶς ἀρχίζαμε νὰ στολίζουμε τὸ δέντρο μας: Μπαλλίτσες, φασουλῆδες, ἀστράκια—ὅλα ἀπὸ κουστάλλινο ἀφρό... Σκαρφαλώναμε στὰ κλαδιὰ ποὺ τὰ διακοσμοῦσε τὸ χιόνι—ἕνα μαλακὸ ψεύτικο χιόνι, ὁπὸ μεταξωτὸ βαμπάκι—καὶ τὰ στόλιζε μιὰ διάφανη ὁμίχλη ἀγορασμένη μὲ τὴν πήχη... Τὸ σπιτάκι μας ἤτανε ζεστό, μέσα στὶς πιατέλλες ξεχείλιζαν οἱ λιχουδιές, στὶς μπουκάλες σπινθροβολοῦσαν τὰ ποτά, ἡ ζέστη ἦταν ἀρωματισμένη μὲ ψενεξέδες καὶ ζουμπούλια ποὺ γεμίζανε τὰ βάζα.. Κι' ὕστερα, μ' ἔπαιρνες καὶ γυρίζαμε στὴν παγωμένη χριστουγεννιάτικη νύχτα! Παίρναμε μπάλα τὰ κέντρα, τὶς ταβέρνες κάπου κατασταλάζαμε, κι' ἐκεῖ ζούσαμε τὸ χριστουγεννιάτικο πανηγύρι τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κεφιοῦ! Κι' ὕστερα, ὅταν βγαίναμε τρεκλίζοντας, κυττάζαμε ψηλὰ γιὰ νὰ δοῦμε ἂν εἶχαν ἀνοίξει οἱ οὐρανοί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρασύρεται): Καὶ βρίσκαμε ὅτι εἶχαν ἀνοίξει γιὰ νὰ βρέξουν ἀπάνω μας εὐτυχία!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πικρὸ θρίαμβο): Εἶδες ποὺ τὸ λές;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ μοῦ ὑπέβαλες νὰ τὸ πῶ...

ΕΚΕΙΝΗ (γλυκά, πειστικά): Λοιπόν, ἔλα νὰ ξαναζήσουμε μιὰ τέτοια χριστουγεννιάτικη νύχτα—σὰν ἄλλοτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδὸν μὲ φρίκη): Τί λές;

ΕΚΕΙΝΗ: Λέω νὰ ξεχάσῃς τὶς ἀνησίες καὶ τὶς παρεξηγήσεις ποὺ μᾶς κρατᾶνε τόσα χρόνια χωρισμένους, καὶ νὰ ἔρθῃς νὰ μὲ πάρῃς γιὰ νὰ πλανηθοῦμε μέσα στὴν εὐτυχία τῆς χριστουγεννιάτικης νύχτας ποὺ εἶναι γεμάτη παγερὴ θαλπωρή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί χαριτωμένο «σχῆμα ὁ ξύμωρον»!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί· ἡ νύχτα τῶν Χριστουγέννων κατεβάζει τὸ θερμόμετρο τοῦ τοίχου στὸ μηδέν, ἐνῶ ἀνεβάζει τὸ θερμόμετρο τῆς καρδιᾶς στὸ σαράντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παγερὴ θαλπωρή! Τί γοητευτικὴ παραδοξολογία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Οἱ ἄγγελοι τῆς Γεννήσεως μαδοῦνε τὰ πιὸ λευκά τους πούπουλα γιὰ νὰ στείλουνε νὰ στροβιλιστοῦνε στὴ Γῆ σὰ νιφάδες... Ἡ Φύσις ὅλη μακιγιάρει κι' ἐξωραΐζει τὴν πιὸ γοητευτικὴ ὁμορφιά της γιὰ νὰ σκηνοθετήσῃ τὸ πιὸ αἰσιόδοξο γιορταστικὸ κὰρτ-ποστάλ... Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μόνο πανηγυρικὴ ἡμερομηνία καὶ μεγάλη σκόλη· εἶναι ποίημα ἀμέριμνης χαρᾶς!... Εἶναι γλέντι γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους: Οἱ μικροὶ ξετρελλαίνουνται μὲ τὰ δῶρα ποὺ παίρνουν, οἱ μεγάλοι μὲ τὰ δῶρα ποὺ δίνουν. Οἱ καμπάνες κομματιάζουν τὰ πιὸ διάφανά τους κρύσταλλα γιὰ νὰ ὀργανώσουν μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ Θαύματος τὸν Ὄρθρο τῆς Μαγείας! Καὶ οἱ ἄνθρωποι ξημερώνονται ἀγκαλιασμένοι, μὲ τὰ χείλια τους ἑνωμένα—πιστοὶ στὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης ποὺ προπαγανδίζει τόσο πειστικὰ ὁ νεογέννητος Θεός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σῶπα.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί νὰ σωπάσω;... Ἐπειδὴ βάλαμε νὰ σωπάσῃ ὁ ἀντίλαλος τῆς χαρᾶς γύρω μας;... Ἐπειδὴ φυλοκιστήκαμε θελητικά, ἐγὼ μέσα στὸ πεῖσμα μου κι' ἐσὺ μέσα στὴν ἀνοησία σου;... Τί νὰ σοῦ κάνουνε, φτωχέ μου ἀγαπημένε, τὰ βιβλία ποὺ σὲ τσιγυρίζουν ἀπόψε; Ἄνοιξέ τα ὅλα, καὶ ἂν βρῇς μιὰ γραμμὴ χριστουγεννιάτικης εὐτυχίας, κρέμασέ την, ἀντὶ γιὰ γκί, κάτω ἀπὸ τὴ λάμπα σου—καὶ φώναξέ με νὰ φιληθοῦμε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ τρυφερὴ ἀγανάκτησι): Ἐπὶ τέλους! Ποιά εἶναι ἡ πρόθεσί σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἱκετευτικά): Νὰ σὲ πάρω στὸ παρελθὸν μαζί μου!... Νὰ ἀνεβοῦμε στὸ ἔλκυθρο τῆς γοητείας καὶ νὰ γλυστρήσουμε μὲ ἀμέριμνα ἁπανω στὴν παγωμένη λίμνη τῶν ἀναμνήσεων. Ἔλα νὰ περάσουμε Χριστούγεννα ἀγκαλιασμένοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πικρὴ πεποίθησι): Δὲ γίνεται... Δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ—δὲν πρέπει νὰ γίνῃ!

ΕΚΕΙΝΗ (ὅλο καὶ πιὸ γλυκά): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατὶ ἔτσι! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις; Ἂν τολμήσουμε, θὰ μᾶς σταματήσῃ στὴν πόρτα ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ ὑφος ξερὸ θὰ μᾶς διατάξῃ νὰ «ἐπανέλθουμε στὰ ἴδια»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀξιοπρέπεια δὲν ὑπάρχει ἀπόψε... Τὴ σαρώσανε τὰ Κάλαντα, οἱ χαρούμενες εὐχές, οἱ κεφάτες φωνὲς τῶν μεθυσμένων ποὺ εὔχονται καὶ δέχονται «χρόνια πολλά»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διστακτικά): Εἶδες τὸν καθρέφτη σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (ὁρμητική, ἀσυγκράτητη): Τὸν καθρέφτη μου τὸν ἔσπασα, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ χαρίσῃ ἑφτὰ χρόνια εὐτυχίας! Διαγράφω τὰ ἀσήμια τῶν μαλλιῶν μου, σβύνω τὶς ρυτίδες μου, ἰσιώνω Κι' εἶσαι νέος κι' ἐσύ! Εἴμαστε δυὸ χαρούμενα παιδιά, ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ περάσουνε τὸ ρεβεγιὸν τῶν Χριστουγέννων ἀμέριμνα, ἀγκαλιασμένα, μὲ τὰ χείλη τους τὸ ἕνα ἁπάνω στὸ ἄλλο ποὺ θὰ μουρμουσὲ δυὸ φιλιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἠλεκτρισμένος ἀπὸ τὰ λόγια της, πετάγεται ὀρθός): Περίμενέ με! Ἐρχουμαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ σὲ περιμένω κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι σου μὲ ἕνα ταξί... Ἔλα νὰ περάσουμε μαζὶ ὄχι τὸ ρεβεγιὸν τοῦ 1959—ἀλλὰ τοῦ 1929...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν εὔθυμη ἠχώ της):... Τοῦ 1929!... (Πετάει βιαστικὰ τὴ ρόμπα του, φοράει ἕνα μπλὲ κοστοῦμι καὶ βγαίνει γιὰ νὰ πλανηθῇ στὸ χριστουγεννιάτικο παραθυρο—μαζί της!)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✿✿

Ὁ νόμος προστατεύει τὸ «Μπάρμπα-Χριστεύλη»

Στὴ Γαλλία, ἕνας πατέρας ἔκανε ἀγωγὴ στὸ δάσκαλο τοῦ γυιοῦ του, γιατὶ εἶχε καταστρέψει τὴν πίστι τοῦ μικροῦ στὸ «Μπαρμπα—Χριστούλη» (ἕνα θουλικὸ ποσῶπο, ἀνάλογο μὲ τὸ δικό μας Ἅγιο Βασίλη). Τὴν ἀπέσυρε δὲ μόνον ὅταν ὁ δάσκαλος δέχθηκε νὰ δώσῃ ἕνα ἀξιόλογο ποσὸν σὲ κάποια φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσι

Ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς πολιτεῖες ὑπάρχουν νόμοι ποὺ ἀπαγορεύουν στὶ ἑνὸς παιδιοῦ στὸ «Μπαρμπα — Χριστεύλη». Ὁ παραβάτης πληρώνει πρόστιμο 10—15 δολλάρια.

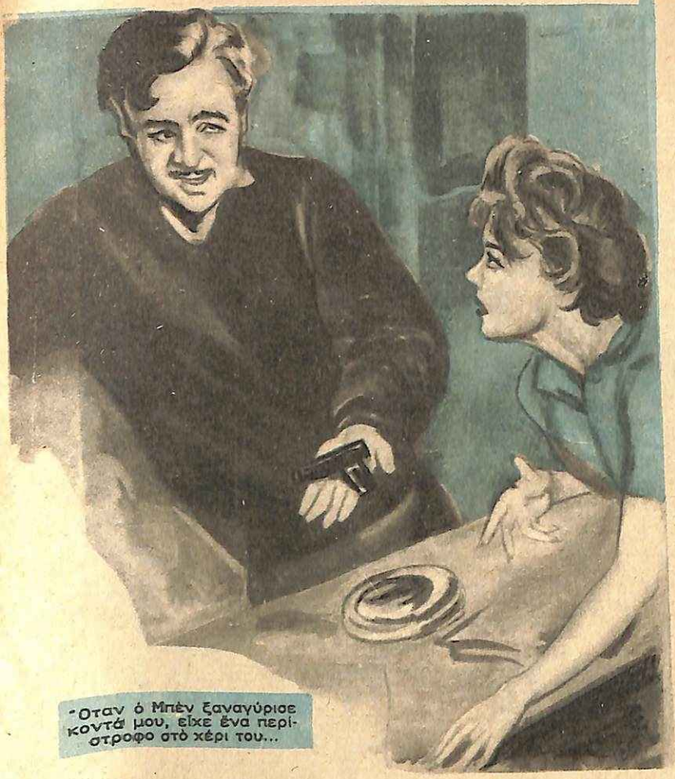

"Οταν ὁ Μπέν ξαναγύρισε κοντά μου, εἶχε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι του...

Τὸ δίλημμα

ΟΛΟΙ μὲ νομίζουν γιὰ τρελλὴ κι' ἄκουσα νὰ λένε γύρω μου πὼς τὴν ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Κι' ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. 'Ακοῦστε την, λοιπόν:

Μὲ λένε Λουΐζα Μύλλερ, εἶμαι δεκαοχτὼ χρόνων καὶ ζοῦσα μαζὶ μὲ τὸν Μπὲν Τζίλιμπερσον. "Ολοι μᾶς νόμιζαν γιὰ πατέρα καὶ κόρη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Τὸν γνώρισα στὸ σπίτι μου, στὸ Κεντάκυ. 'Ο Μπὲν ἔκανε δουλειὲς μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μου. Εἶχα ἀρχίσει ἀπὸ κάμποσο καιρὸ νὰ μὲ φλερτάρη καί, μ' ὅλο ποὺ κόντευε τὰ πενῆντα, τὸν ἀγάπησα. "Η τουλάχιστον τὸ πίστεψα. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχνε γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ γκριζόμαυρα μαλλιὰ καὶ τὴ σοβαρὴ ἔκφρασι κολάκευε τὴν παιδιάστικη ματαιοδοξία μου. "Ημουν τότε μόλις δεκάξη χρόνων... 'Ο πατέρας μου δὲν θάδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί του γιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Αὐτὸ τὸ ξέραμε κι' οἱ δύο. 'Ο Μπέν, λοιπόν, μοῦ πρότεινε νὰ φύγωμε κρυφά, ὅπως κι' ἔγινε.

Πήγαμε μαζὶ στὴν 'Ινδιάπολι, ὅπου ὁ Μπὲν νοίκιασε μιὰ ἀπόμερη βίλλα. «Εἶναι καλύτερο νὰ κρυφτοῦμε μερικοὺς μῆνες, γιὰ νὰ μὴν μᾶς ἀνακαλύψουν οἱ δικοί σου», μοῦ εἶπε. Κι' ἐγώ, ἄλλωστε, τόβριskα σωστό. 'Ο Μπὲν μὲ λάτρευε καὶ δειχνόταν πολὺ τρυφερὸς μαζί μου. Δὲν θὰ μποροῦσα νάχω τὸ παραμικρὸ παράπονο. 'Αλλὰ ζοῦσα σὰν φυλακισμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴ βίλλα. "Οταν βγαίναμε ἔξω — πρᾶγμα ποὺ γινόταν πολὺ σπάνια — μοῦ φερνόταν σὰν νὰ ἤμουν κόρη του. Καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε μπροστὰ στὴν παραδουλεύτρα, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ ἀπόγεμα. "Οταν, ὅμως, μέναμε μόνοι γινότανε ἄλλος ἄνθρωπος. 'Ηταν τότε ἕνας τρυφερὸς ἐρωτευμένος, ποὺ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες. Μιὰ μέρα τοῦ θύμισα πὼς ἔπρεπε νὰ νομιμοποιήσωμε τὶς σχέσεις μας. «"Επειτα ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, ὁ πατέρας μου δὲ θὰ ἔχη ἀντίρρησι», τοῦ εἶπα. —«'Εχεις δίκηο, μοῦ ἀπάντησε. Τὸ σκέφτηκα κι' ἐγώ... 'Αλλ' ἂς περιμένωμε λίγο καιρὸ ἀκόμη» —«Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι εἶναι καλύτερο νὰ παίζω τὸ ρόλο τῆς κόρης σου κοντά σου;» τοῦ εἶπα. — «Εἶσαι κόρη μου μόνο γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου μοῦ ἀπάντησε. Γιατί, λοιπόν, δὲ θέλεις νὰ καταλάβῃς πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα;... Μικρή μου, Λουΐζα, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι εἶσαι τὸ πολυτιμώτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχω στὸν κόσμο. Χωρὶς ἐσένα δὲ θάθελα νὰ ζήσω οὔτε στιγμή...». Κατάλαβα πὼς εἶχε στενοχωρηθῆ καὶ δὲν εἶπα τίποτα ἄλλο.

Κάποτε ἄλλοτε, ὅταν ταῦ ξαναμίλησα γιὰ γάμο, μοῦ ἀπάντησε: «Φοβᾶμαι πὼς ὁ γάμος θὰ μὲ κάμῃ νὰ σὲ χάσω...».

Καταλάβαινα τώρα πὼς δὲν εἶχα ἀγαπήσει ποτὲ τὸν Μπέν. 'Ο πόθος νὰ βρῶ λίγη στοργή, ποὺ μοῦ ἔλειπε στὸ σπίτι μου — ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου διασκέδαζαν κάθε βράδυ καὶ δὲν εἶχαν ἐνδιαφερθῆ ποτὲ στὰ σοβαρὰ γιὰ μένα — κι' ἡ φυσικὴ τάσι ποὺ αἰσθάνεται κάθε νέα γιὰ κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, γιὰ τὴν περιπέτεια μὲ εἶχαν σπρώξει κοντά του. 'Αλλὰ τώρα ἔβλεπα καθαρὰ μέσα στὴν ψυχή μου... Καὶ δὲν ἔβλεπα μόνο στὴ δική μου ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ Μπέν... 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ λάτρευε. 'Αλλ' ἡ λατρεία του ἦταν ἀνάμικτη μ' ἕναν τρελλὸ φόβο. Τὰ χρόνια ποὺ μᾶς χώριζαν τὸν ἔκαναν νὰ τρέμῃ μήπως μὲ χάσῃ. Γι' αὐτὸ μὲ εἶχε φέρει σ' αὐτὴ τὴν ἀπόμερη βίλλα καὶ μὲ παρουσίαζε σὰν κόρη του. Γι' αὐτὸ ἀνέβαλλε ὁλοένα τὸ γάμο μας. Γιατί, μετὰ τὸ γάμο μας, δὲ θὰ εἴχαμε λόγο νὰ κρυβώμαστε. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε ὁ Μπέν. "Ετσι, προτιμοῦσε τὸ ψέμα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, αὐτὸ τὸ γάμο δὲν τὸν ἤθελα οὔτε ἐγὼ πιά. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελα ἦταν ἡ ἐλευθερία μου. "Ηθελα νὰ ζήσω, ν' ἀγαπήσω καὶ ν' ἀγαπηθῶ. Αὐτὸ τὸ «ἐρζάτς» τῆς ἀγάπης δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε πιά... 'Αλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, λυπόμουν τὸν Μπέν.

Πέρασαν κι' ἄλλοι μῆνες. Μιὰ μέρα, τέλος τοῦ εἶπα πὼς εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω. Χλώμιασε ἀμέσως. «'Αλλ' ἂν θέλης, θὰ παντρευτοῦμε καὶ σήμερα», μοῦ ἀπάντησε.—«Ποιὸς σοῦ μίλησε γιὰ γάμο;» τοῦ εἶπα σκληρά. —«'Αλλὰ νομίζω πὼς μοῦ εἶχες πῆ πολλὲς φορὲς ὅτι ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦμε» τραύλισε. —«'Ηταν μιὰ ἰδέα, ποὺ εἶχα ἄλλοτε, ἀπάντησα. 'Απὸ ἕνα κοριτσίστικο κεφαλάκι σὰν τὸ δικό μου περνᾶνε πολλὲς ἰδέες...» —«Δὲν μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν Λουΐζα;» μὲ ρώτησε. —«Σοῦ εἶπα ὅτι θέλω νὰ φύγω, ὅτι θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴ ζωή ἀπάντησα. 'Αρκετὰ κράτησε αὐτὴ ἡ περιπέτεια. "Ας εἴμαστε λογικοί, Μπέν. Οἱ δρόμοι μας δὲν ταιριάζουν. Αὐτὸ τὸ ἤξερες προτοῦ μὲ πείσῃς νὰ σ' ἀκολουθήσω. 'Αλλὰ τώρα τὸ κατάλαβα κι' ἐγώ. "Ας ἀκολουθήσωμε, λοιπόν, ὁ καθένας τὸ δικό του δρόμο». 'Ο Μπὲν ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι του. «Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα δρόμος χωρὶς ἐσένα, εἶπε. Αὐτὸ τὸ ξέρεις καλά, Λουΐζα». —«Προτιμᾶς, λοιπόν, νὰ μὲ κρατᾶς φυλακισμένη;» τὸν ρώτησα. —«"Οχι», μοῦ ἀπάντησε. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

"Οταν ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε ἕνα περίστροφο στὰ χέρια του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἠρεμία ποὺ δὲν τὴν εἶχα ξαναϊδῆ ποτὲ ἄλλοτε.

— Λουΐζα, μοῦ εἶπε, τὸ ξέρεις πὼς δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Προσπάθησα νὰ σὲ κρατήσω ὅσο περισσότερο μπορούσα, ἀλλὰ καταλαβαίνω τώρα πὼς κάθε προσπάθεια εἶναι μάταιη. Δὲ μ' ἀγαπᾶς δὲ μ' ἀγάπησες ποτὲ ἴσως, στὰ μάτια σου ὅμως, διαβάζω μιὰ μεγάλη συμπόνοια γιὰ μένα. Γι' αὐτό, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ σκοτώσῃς. Θὰ εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ χέρι σου... "Ω δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα. »"Οπως βλέπεις, πιάνω αὐτὸ τὸ περίστροφο μὲ τὸ χέρι μου καὶ τ' ἀποτυπώματά μου θὰ μείνουν πάνω του. Σὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πιέσῃς τὴ σκανδάλη. Θὰ διευθύνω μόνος μου τὴν κάννη στὴν καρδιά μου. Θὰ πυροβολήσῃς μόνο μιὰ φορά, γιὰ νὰ πιστευτῇ πὼς αὐτοκτόνησα... Πρόσεξε ὅμως! "Αν δὲν μὲ σκοτώσῃς ἐσύ, θὰ σὲ σκοτώσω ἐγὼ καὶ κατόπιν θὰ σκοτωθῶ! Δὲ θάθελα, ὅμως, νὰ τὸ κάμω... 'Η λύσι ποὺ σοῦ προτείνω εἶναι καλὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Μετὰ τὸ θάνατό μου, θὰ ξαναβρῇς τὴν ἐλευθερία σου. Θὰ κάμῃς θὰ εἶναι ἔγκλημα. "Αν πρέπει νὰ μοῦ δείξῃς τὴ συμπόνοια σου... 'Η σφαῖρα ποὺ θὰ μοῦ ρίξῃς θὰ εἶναι γιὰ μένα ἡ λύτρωσι. Θὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη...

Εἶχε φέρει τὸ περίστροφο κοντά μου κι' εἶχε γυρίσει τὴν κάννη πρὸς τὸ στῆθος του. Μὲ τὸ δεξί του χέρι εἶχε πιάσει ταυτόχρονα τὸ δικό μου καὶ προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ τὸ δάκτυλό μου στὴ σκανδάλη.

Δὲν εἶμαι βέβαιη γιὰ τὸ τί ἔγινε κατόπιν. "Ημουν σὰν ὑπνωτισμένη κι' εἶναι πιθανὸν ὅτι ἔβαλα τὸ δάκτυλό μου στὴ σκαδάλη. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ μὴν ἔκαμα καὶ τίποτα. "Ακουσα, ξαφνικά, ἕνα δυνατὸ κρότο κι' ἕνα σύννεφο καπνοῦ μὲ χώρισε ἀπὸ τὸν Μπέν... "Οταν διαλύθηκε αὐτὸς ὁ καπνός, εἶδα τὸν Μπέν, ξαπλωμένο ἀνάσκελα στὸ πάτωμα. 'Απὸ τὸ στῆθος του ἔτρεχε αἷμα... "Εσκυψα ἀμέσως πάνω του καὶ προσπάθησα νὰ τοῦ μιλήσω. 'Αλλὰ δὲν μ' ἄκουγε πιά. 'Ο θάνατός του ἦταν ἀκαριαῖος. Μόνο τὰ μάτια του εἶχαν στηλωθῆ πάνω μου. 'Αλλὰ τὸ βλέμμα του δὲν ἔδειχνε κακία, οὔτε λύπη. 'Ηταν τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ φεύγει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή...

Εἶπα τὴν ἱστορία μου στοὺς ἀστυνομικούς. Βεβαιώνοντάς τους πὼς ἐγὼ εἶχα σκοτώσει τὸν Μπέν, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἴσως σωστό, 'Αλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ γέλασαν μαζί μου. Πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Μπὲν εἶχαν βρῆ ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«'Η Λουΐζα δὲν εἶναι κόρη μου, ἀλλὰ φίλη μου. Εἶμαι ἕνας ἄθλιος... Καταχράστηκα τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ τὴν ἔκαμα δυστυχισμένη. Δὲ μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωή...»

Φαίνεται, ὡστόσο, πὼς ἡ κατάστασί μου τοὺς ἀνησύχησε, γιατὶ μὲ πῆγαν σὲ μιὰ κλινική, ὅπου βρίσκομαι τώρα. Οἱ γιατροὶ δὲ μὲ πίστεψαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. "Ολοι λένε πὼς ὁ Μπὲν αὐτοκτόνησε καὶ πὼς τὴν ἱστορία γιὰ τὸ θάνατό του τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ μυαλό μου. 'Εγώ, ὅμως, ξέρω πὼς δὲν εἶμαι τρελλή. Καὶ ξέρω ἀκόμη πὼς ἄδικα προσπαθοῦν νὰ μὲ κάνουν καλά. 'Η ἀρρώστια μου εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν γιατρεύονται. Γιατὶ βρίσκεται στὴν ψυχή μου. Εἶναι σὰν νὰ κόπηκε μέσα μου ἡ ἴδια ἡ ρίζα τῆς ζωῆς. 'Απὸ τὴν τραγικὴ ἐκείνη ἡμέρα, ποὺ ὁ Μπὲν μοῦ ζήτησε νὰ πιέσω τὴ σκανδάλη ὅλα ἔπαψαν νὰ ἔχουν ἐνδιαφέρον γιὰ μένα.

ΕΛΕΝ ΡΟΤΖΕΡΣ

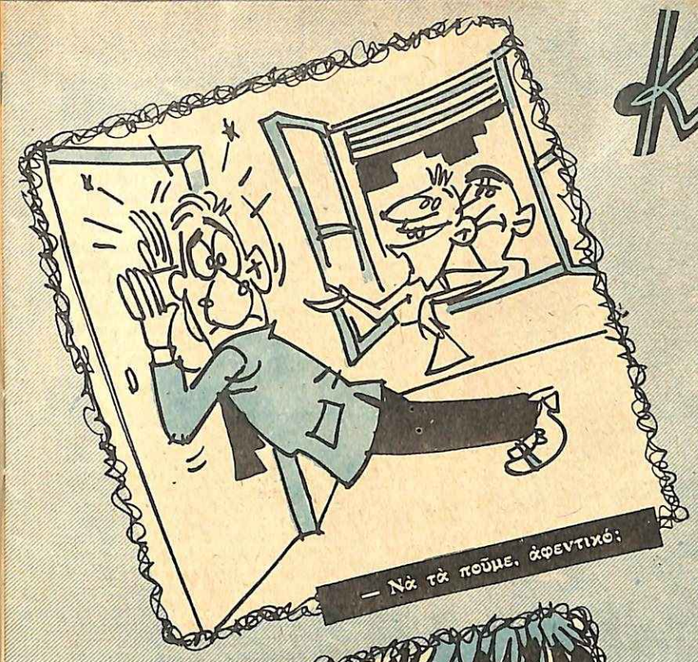

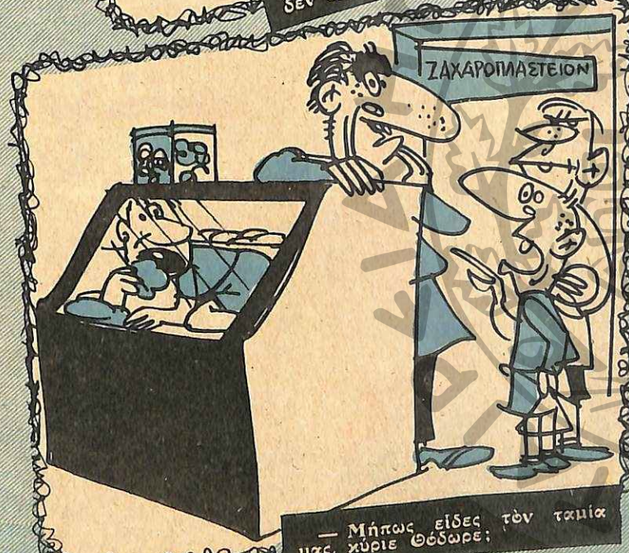

Κλαγγες... τοῦ Ἀχελάου

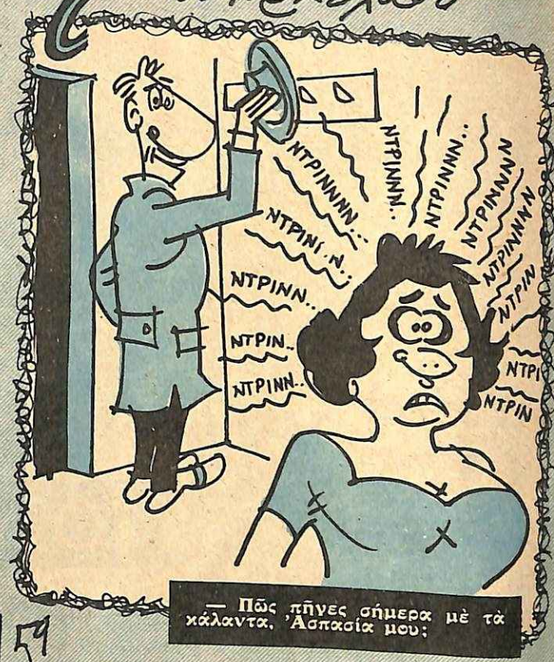

Πρέπει νὰ εἶναι γιὰ τὴ γυναῖκα ἕνα ἔξυπνο παιγνίδι

Τὸ ντύσιμο γιὰ τὴ γυναῖκα εἶναι ἕνα ἔξυπνο παιχνίδι, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ὑπογραμμίζη τὰ ὅμορφα μέρη τοῦ σώματός της καὶ νὰ κρύβη τὶς ἀτέλειές της. Ἀλλὰ τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἔχει τοὺς κανόνες του, ποὺ δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες. Ἔτσι, μιὰ γυναῖκα 40 χρόνων δὲ θὰ ντυθῆ ὅμοια μὲ μιὰ νέα 20 χρόνων, καὶ ἀντίστροφα. Ὅ,τι ταιριάζει στὴ μιά, δὲν πηγαίνει στὴν ἄλλη. Καὶ δὲν πρόκειται μόνον γιὰ τὸ ντύσιμο. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὸ μακιγιάζ, τὸ ντένισμα κτλ.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιοὶ εἶναι οἱ κανόνες τοῦ παιγνιδιοῦ γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς κρίσιμες ἡλικίες τῆς γυναίκας, τὰ 20 καὶ τὰ 40 χρόνια.

Στὴν πρώτη ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἡλικίες, ἡ γυναῖκα κάνει τὴν ὁριστικὴ καὶ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισή της στὸν κόσμο. Στὴ δεύτερη, βρίσκεται στὸ ἀπόγειο τῆς ὡριμότητός της καί, χωρὶς νὰ εἶναι γρηά, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ περάση γιὰ νέα.

Α) Ἡ νέα τῶν 20 χρόνων

Μαλλιά.— Ὄχι παραφορτωμένο καπέλλο π. χ. σὲ σχῆμα φτερῶν πουλιοῦ. Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ τὰ βέλα. Σᾶς ταιριάζουν τὰ μπερέ, τὰ φουλάρια ποὺ δένονται κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, τὰ δικτυωτά, οἱ χτένες ὅλων τῶν εἰδῶν, οἱ κορδέλλες μὲ φαρδειοὺς φιόγκους, τὰ φυσικὰ ἄνθη.

Χτένισμα.— Ὄχι πολύπλοκα χτενίσματα. Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ πλατινὲ μαλλιὰ καθὼς καὶ τὶς ριζικὲς μεταβολὲς χρωματισμοῦ (ἀπὸ μαῦρα ξανθὰ ἢ ἀντίστροφα). Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ ξανοίξετε λίγο τὰ μαλλιά σας ἐδῶ κι' ἐκεῖ (σολέϊγ).

Μακιγιάζ.— Μπορεῖ νὰ εἶναι ἐλαφρὰ «σοφιστικέ». Θ' ἀποφύγετε, ὅμως, τὶς ὑπερβολές.

Γιακάδες καὶ σάρπες.— Θ' ἀποφύχετε τὰ ἀβυσσαλέα ντεκολτέ, ποὺ δὲ σταματοῦν πουθενά. Μπορεῖτε, ἀντίθετα, νὰ φορέσετε πουλόβερ μὲ ψηλοὺς γυριστοὺς γιακάδες (ἂν ἔχετε ψηλὸ λαιμό), ἢ σκοῦρες μπλοῦζες ποὺ νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐφαρμοσμένες στὸ σῶμα σας. Ὅλες οἱ σάρπες σᾶς ταιριάζουν.

Πουκάμισα.— Θὰ ἀποφύγετε τὰ πουκάμισα ποὺ στολίζονται μὲ μικρὲς τρυπίτσες καθὼς καὶ τὰ πολὺ διάφανα. Μπορεῖτε, ἀντίθετα, νὰ φορέσετε πουκάμισα καὶ ζιλὲ σὲ ἀνδρικὸ στύλ, πουλόβερ μὲ ἢ χωρὶς μανίκια, γραβάτα ἢ φιογκάκι κτλ.

Κοσμήματα.— Θὰ ἀποφύγετε τὰ βαρυὰ κοσμήματα, τὰ κρεμαστὰ σκουλαρίκια, τὰ βαρύτιμα κολλιέ. Τὰ κοσμήματα φαντεζὶ ταιριάζουν καλύτερα στὴν ἡλικία σας. Μπορεῖτε νὰ τὰ ποικίλετε μ' ἕνα καλὸ δακτυλίδι ἢ ἕνα χρυσὸ βραχιόλι πολὺ λεπτὸ ἢ μὲ μερικοὺς χρυσοῦς κρίκους.

Ντραπέ.— Ἀποφυγετέ τα ὅσο μπορεῖτε περισσότερο.

Χρώματα.— Ὅλα τὰ χρώματα εἶναι καλὰ γιὰ σᾶς. Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ βιολετιὰ ἢ τὰ μώβ. ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε μόνο σὲ... μικρὲς δόσεις (π.χ. γιὰ νὰ φτιάξετε μιὰ ζώνη ἢ ἕνα μαντηλάκι ποὺ θὰ βάλετε στὸ στῆθος σας κτλ.).

Φοῦστες.—Κοντές, μακρειές, φαρδειές. ἐφαρμοστές, ὅλες σᾶς ταιριάζουν (ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴ διάπλασι τοῦ κορμιοῦ σας).

Κάλτσες.— Μακρειές. κοντές, ὡς τὸ γόνατο, χρωματιστές. Προσέξετε, ὅμως! Πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογες μὲ τὸ ντύσιμό σας. Δὲ μπορεῖτε π. χ. νὰ φορέσετε κάλτσες φαντεζὶ μ' ἕνα φόρεμα ἁμπιγιὲ ἢ σοσόνια μὲ ψηλὰ τακούνια. Θ' ἀποφύγετε ἐξ ἄλλου, τὶς κάλτσες «φυμέ».

Γουναρικά.— Ὅλα. Καλὸν εἶναι, ὅμως, ν' ἀποφύγετε τὰ πολὺ βαρυὰ ποὺ σᾶς μεγαλώνουν.

Παπούτσια.— Θ' ἀποφύγετε τὰ λουριὰ γύρω στοὺς ἀστραγάλους. Ἐπίσης τὰ πολὺ ψηλὰ τακούνια. Μπορεῖτε, ἀντίθετα, νὰ φορέσετε παπούτσια χωρὶς τακούνια (μοκασσὲν) ἢ μὲ πολὺ χαμηλὰ τακούνια (σπόρ).

Β) Ἡ γυναῖκα τῶν 40 χρόνων

Μαλλιά.— Θὰ ἀποφύγετε τὰ πολὺ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ τὰ πολὺ στρωτά. Τὰ πρῶτα δὲν ταιριάζουν στὴν ἡλικία σας. τὰ δεύτερα σᾶς γερνάνε. Θὰ

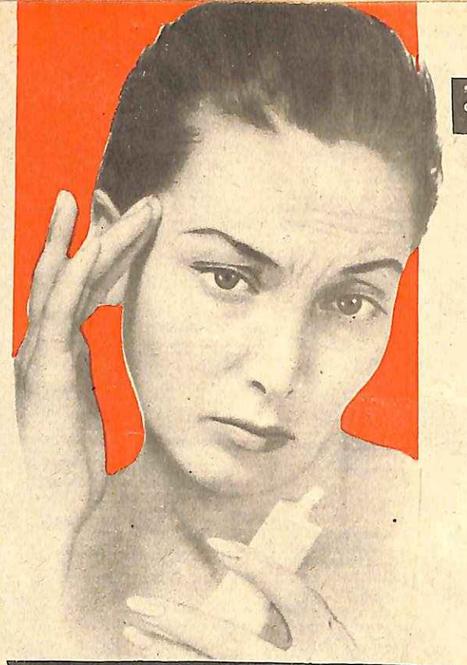

Τὰ κοσμήματα φαντεζὶ ταιριάζουν καλύτερα στὴ νέα τῶν εἴκοσι χρόνων.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΑ 20 ΚΑΙ ΣΤΑ 40

Ἡ γυναῖκα τῶν 40 χρόνων πρέπει ν' ἀποφεύγη τὰ μακρυὰ καὶ πολὺ στρωτὰ μαλλιά...

ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ μπερὲ καὶ τὰ φουλάρια γύρω στὸ κεφάλι. Οἱ τόκες, ὅπως καὶ τὰ πλατύγυρα καπελλίνα, εἶναι πολὺ καλὰ γιὰ σᾶς. Ἐπίσης τὰ βέλα, λευκά, μαῦρα, «φυμὲ» ἢ χρωματιστά.

Χτένισμα.— Τὸ χτενισμά σας πρέπει νὰ εἶναι σοβαρό, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ζωηρό. Ἀποφύγετε τὰ ἔντονα βαψίματα (μαῦρο σὰν τὰ φτερὰ τοῦ κόρακα, κόκκινο, στὸ χρῶμα τοῦ καφετόν κτλ.). Προτιμῆστε μερικὲς μπούκλες πλατινέ.

Μακιγιάζ.— Ὄχι μαῦρο κραγιόν στὰ μάτια. Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ σκοτωμένα χρώματα γιὰ τὰ χείλη. Τὸ μακιγιάζ σας πρέπει νὰ εἶναι ζωηρό, ἀλλὰ διακριτικό.

Γιακάδες καὶ σάρπες.— Θ' ἀποφύγετε τὶς βαρειὲς μάλλινες σάρπες (ποὺ σᾶς γερνάνε), τοὺς ψηλοὺς καὶ κολλαριστοὺς γιακάδες, τὶς ρωσικὲς μπλοῦζες. τὰ πολὺ σφιχτὰ κορσάζ. Τὸ ντεκολτέ σας πρέπει νὰ εἶναι ἁπλόχωρο κι' οἱ γιακάδες σας μέτριοι. Προτιμῆστε τὰ ἐλαφρὰ σάλια.

Πουκάμισα.— Θὰ ἀποφύγετε τὰ ἀντρικὰ πουκάμισα, καθὼς καὶ τὰ πουκάμισα μὲ κλειστοὺς γιακάδες. Τὰ πουκάμισά σας πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρά, ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ ἢ ζέρσεϋ.

Ζῶνες.— Σᾶς ταιριάζουν περισσότερο οἱ χαμηλὲς ζῶνες ντραπέ.

Κοσμήματα.— Δὲν ὑπάρχουν περιορισμοί. Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ πολλὰ κοσμήματα. Ἐπίσης τὰ πολὺ φανταχτερά, ποὺ εἶναι καλύτερο νὰ τὰ ἀφήσετε γιὰ τὶς πιὸ νέες.

Ντραπέ.— Τὰ ντραπὲ εἶναι φτιαγμένα γιὰ σᾶς. Μὴν τὰ παρακάνετε, ὅμως!

Χρώματα.— Ἀποφύγετε τὸ μαρρόν. τὸ κόκκινο σκοῦρο καὶ τὶς ὁλόμαυρες τουαλέττες, ποὺ δὲν ξανοίγονται ἀπὸ τίποτα. Τὰ γκρίζα, τὰ λιλά, τὰ βιολετιά, τὰ μώβ εἶναι πολὺ καλὰ γιὰ σᾶς. Προτιμῆστε τὰ ψοιχτὰ χρώματα ἀπὸ τὰ σκοῦρα. Τὰ πρῶτα θὰ σᾶς δείξουν πιὸ νέα.

Φοῦστες.— Θὰ ἀποφύγετε τὶς πολὺ κοντὲς φοῦστες. ὅπως ἐπίσης τὶς πολὺ φαρδειὲς καὶ τὰ φουρό.

Κάλτσες.— Ἀποφύγετε τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ χρώματα. Οἱ «φυμὲ» εἶναι προτιμώτερες. Θὰ ἀποφύγετε φυσικά. τὶς χρωματιστὲς κάλτσες καὶ τὰ σοσόνια. Ἡ κάλτσα πρέπει νὰ συνοδεύη πάντοτε τὴ γυναῖκα τῶν 40 χρόνων στὸ ντύσιμό της.

Γοῦνες.— Ἀποφύγετε τὶς γοῦνες μὲ πολὺ ψιλὲς τρίχες. Ὅλες οἱ ἄλλες γοῦνες εἶναι πολὺ καλὲς γιὰ σᾶς. Προσέξετε μόνο νὰ μὴν χανόσαστε μέσα σ' αὐτές.

Παπούτσια.— Ὄχι χαμηλὰ ταμούνια καὶ βαρειὲς σόλες. Τὸ τακούνι εἶναι ἀπαραίτητο σὲ σᾶς. Ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ πολὺ ψηλά.

Ἡ ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΤΙΓΑΣ

Δύσκολα θὰ τἄβγαζε πέρα ἀκόμα κι' ἡ πιὸ προκομένη νοικοκυρά, ἂν τῆς ἀναθέτανε νὰ ἑτοιμάση μιὰ Χριστουγεννιάτικη πουτίγκα, σὰν ἐκείνη ποὺ φτιάχτηκε πρὸ ἐτῶν εἰδικὰ γιὰ ἕνα λαϊκὸ πανηγύρι στὸ Ντεβονσάϊρ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πουτίγκα αὐτὴ εἶχε βάρος τετρακοσίων κιλῶν.

Χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν κατασκευή της διακόσα κιλὰ ἀλεύρι, ἑβδομήντα κιλὰ βωδινὸ λίπος, ἑβδομήντα κιλὰ σταφίδες καὶ διακόσια σαράντα αὐγά.

Τὸ μίγμα ἔβραζε συνεχῶς μέσα σ' ἕνα καζάνι ἐργοστασίου ζυθοποιΐας. ἀπὸ τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου ὡς τὸ βράδυ τῆς Τρίτης.

Ἀφοῦ ἑτοιμάσθηκε ἡ πουτίγκα, τὴ φορτώσανε σ' ἕνα κάρρο. ποὺ τὸ τραβοῦσαν ὀχτὼ βώδια. τὴ στολίσανε μὲ κορδέλλες καὶ πρασινάδες καὶ τὴν περιφέρανε στοὺς δρόμους.

Στὸ τέλος τὴν κόψανε καὶ τὴ μοιράσανε στοὺς φτωχούς.

Συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Τὸ ἀγέρωτο

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Α΄

Ὁ περιηγητὴς ποὺ πηγαίνει ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ Φονταινεμπλώ, ἀκολουθῶντας τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, συναντάει μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ βίλλες,σπαρμένες στὶς πεδινὲς ἐκτάσεις ποὺ διασχίζει τὸ ποτάμι.

Στὴν περιφέρεια τοῦ Κορμπεΐγ, πάνω ἀπ' τὸ ἄλσος τοῦ Μποασίζ, ὑψώνονται οἱ καπνοδόχοι τῶν μηχανουργικῶν ἐργοστασίων Βιλεντιέ. Διευθυντής τους ἦταν ἄλλοτε ὁ Ἐρρίκος Βιλεντιέ, ποὺ εἶχε μείνει χῆρος μ' ἕνα κοριτσάκι 10 χρονῶν, τὴν Ἐριέττα.

Ἡ βίλλα Μπουὰ - Μυρέ, ὅπου κατοικοῦσαν τότε οἱ Βιλεντιέ, ἦταν ἕνα κτίριο μὲ κοινὴ καὶ ἀκομψη ὄψι. Βρισκόταν στὴ μέση ἑνὸς κήπου, τριγωνισμένου ἀπ' τὸ δάσος. Λίγο πιὸ κάτω, τὸ δάσος αὐτὸ τελείωνε στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Μέσα στὸν κῆπο, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὴ βίλλα, εἶχαν χτιστῆ δυὸ περίπτερα.

Ὁ Βιλεντιὲ ἔμενε στὴ βίλλα του μὲ μιὰ γρηὰ θεία του. τὴ Σοφία, ποὺ κρατοῦσε τὸ νοικοκυριό του.

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο ὡστόσο, εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ καὶ μιὰ ἄλλη γυναίκα: Ἡ Ζακελίνα Ζελινιέ, μιὰ κοπέλλα 19 χρονῶν. Εἶχε προσληφθῆ γιὰ δασκάλα τῆς Ἐριέττας κι' ἔμενε οτὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ἀριστεροῦ περιπτέρου.

Ἦταν ψηλή, ὁμορφη, μὲ μάτια καὶ μαλλιὰ καστανὰ καὶ μὲ παρθενικὸ πρόσωπο. Στὴ ματιά της καθρεφτιζόταν ἡ εἰλικρινὴς κι' ἀνυπόκριτη ψυχή της. Ὅταν χαμογελοῦσε, τὰ κάτασπρα δόντια της λάμπανε σὰν μαργαριτάρια.

Κόρη ἑνὸς ἐμποροπλοιάρχου, ποὺ εἶχε πεθάνει φτωχός, ἀνατράφηκε ἀπὸ κάποιους μακρυνοὺς συγγενεῖς της, δουλεύοντας στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ ξεπληρώνη τὸ ψωμί της. Ὡστόσο, καθὼς ἦταν ἔξυπνη κι' ἐργατική, εἶχε κατορθώσει συγχρόνως νὰ παρακολουθήση νυκτερινὰ μαθήματα, νὰ πάρη ἕνα πτυχίο, καὶ νὰ διορισθῆ δασκάλα στὸ Φονταινεμπλώ. Ἀπὸ κεῖ τὴν πῆρε, μὲ σύστασι κάποιου γνωστοῦ του, ὁ Βιλεντιέ, γιὰ νὰ τῆς ἀναθέση τὴ μόρφωσι τῆς κόρης του.

Ἔζησε στὴν ἀρχὴ εὐτυχισμένη, στὸ ἡσυχο καὶ μονότονο ἐκεῖνο περιβάλλον. Ξαφνικὰ ὅμως, ἤρθε κάτι νὰ ταράξη τὴ γαλήνη της: ὁ ἔρωτας ποὺ ἔνοιωσε γι' αὐτὴν ὁ Βιλεντιέ.

Ὁ Ἐρρῖκος Βιλεντιέ, ἡλικίας 35 χρονῶν, εἶχε χαρακτῆρα βίαιο καὶ ἰσχυρὰ πάθη. Τύπος δυναμικὸς κι' ἀποφασιστικός, ἐξασκοῦσε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιβολὴ στοὺς γύρω του. Λίγο καιρὸ ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε στὴ βίλλα του ἡ Ζακελίνα, κυριεύθηκε ἀπ' τὸν πόθο νὰ τὴν κατακτήση.

Κι' ἐκείνη, σχεδὸν δίχως νὰ τὸ καταλάβη. παρασύρθηκε ἀπ' τὴ δίνη τοῦ πάθους του κι' ἔγινε δική του, φιλενάδα του—πρὶν συλλογιστῆ καλὰ-καλὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, πρὶν ἀκόμη πεισθῆ πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Ἀπ' ὅλα ὅσα προηγήθηκαν ἀπ' τὸ σφάλμα της, δὲν ἔμεινε στὴ σκέψι της παρὰ τὸ μεθῦσι ἀπ' τὰ λόγια ποὺ τῆς ψιθύριζε μὲ πάθος:

— Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου!

Ἦταν τόσο ξαφνικὴ ἡ θύελλα, ὥστε ἡ Ζακελίνα δὲν πρόλαβε ν' ἀγαπήση πρίν. Δὲν ἀγάπησε, παρὰ μετὰ τὸ λάθος της. Ἦταν ὅμως φύσι φλογερή, ὅπως κι' ὁ φίλος της. Ἔβλεπε ἄλλωστε πὼς στὸν ἔρωτα ἐκεῖνον παιζόταν ἡ ζωή της. Ρίχτηκε λοιπὸν σ' αὐτόν, ὅπως ρίχνεται κανεὶς σὲ μιὰ ἄβυσσο, μὲ κλειστὰ μάτια...

Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ζωή της στὴ βίλλα ἦταν εὐχάριστα μονότονη. Ὅλη τὴ μέρα ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἐργασία της. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ὁ Βιλεντιὲ τῆς φερνότανε τόσο μετρημένα. ὥστε δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποπτευθῆ τὸν ἔνοχο ἐρωτά τους.

Δὲν κυτάζονταν ποτὲ στὰ μάτια, δὲν ἀνταλλάσσανε οὔτε ἕνα χαμόγελο. Ἡ Ζακελίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται σὰν ξένη, ποὺ τὴν πληρώνανε γιὰ μιὰ ὡρισμένη δουλειά.

Μά, ὅταν βράδυαζε. τελείωνε ἡ προσποίησι, γιὰ ν' ἀρχίση ὁ πυρετὸς τοῦ πάθους..

Μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἄφινε ὁ Ἐρρῖκος, ἐκείνη τοῦ πέρασε στὸ δάχτυλο ἕνα ἁπλὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι, χωρὶς μεγάλη ἀξία, μ' ἕνα παράξενο ἀνάγλυφο σύμπλεγμα.

— Νὰ τὄχης πάντα μαζί σου, τοῦ σύστησε. Μόνο δυὸ τέτοια ὑπάρχουν. Νὰ τὸ ἄλλο! Τὸ κρατάω ἐγώ... Ὁ πατέρας μου ποὺ μοῦ τὰ χάρισε, τὰ εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα Ἰνδὸ τεχνίτη ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή... Κύτταξε τὶ παριστάνουνε: Δυὸ φίδια, τόσο μπλεγμένα μεταξύ τους, ὥστε θάταν ἀδύνατο νὰ τὰ ξεχωρίση κανείς. Καταλαβαίνεις, Ἐρρίκο;...

— Καταλαβαίνω! Δέχομαι τὸ δῶρο σου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς τίποτα δὲ θὰ μᾶς χωρίση.

— Τίποτα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ θάνατο! πρόσθεσε ἐκείνη μὲ θέρμη

*

Ὡστόσο. εἶχε δῆ καὶ κάποιος ἄλλος τὴ Ζακελίνα καὶ τὴν εἶχε βρῆ ὡραία. Κάποιος ἄλλος, εἶχε στηρίξει πάνω της τὰ ὄνειρά του γιὰ τὸ μέλλον.

Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Ντενὶ Ζερβουάζ, ὁ ἀρχιεργάτης τῶν ἐργοστασίων.

Οἱ τρακόσιοι ἐργάτες τοῦ Βιλεντιὲ λέγανε γιὰ τὸ Ζερβουάζ:

—Ἂς βρεθῆ ἕνας νὰ τοῦ δανείση 100 χιλιάδες φράγκα, καὶ μέσα σὲ δέκα χρόνια θὰ ἔχη 10 ἑκατομμύρια!

Ψηλός, ρωμαλέος, ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια, ἥσυχος καὶ σταθερὸς στὶς κινήσεις του, πέντε χρόνια νεώτερος ἀπ' τὸν ποιστάμενό του, ὁ Ντενὶ εἶχε ζωηρὴ ἀντίληψι κι' ἤξερε στὴν ἐντέλεια τὴν τέχνη του. Ἦταν ἀπ' τὰ ἀνήσυχα ἐκεῖνα πνεύματα ποὺ γεννιῶνται γιὰ τὶς μεγάλες ἐφευρέσεις.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτός, μὲ τὸ πλατὺ μέτωπο καὶ τὴ γαλήνια ματιά, ἀγαποῦσε τὴ Ζακελίνα. Τὴν ἀγαποῦσε βαθειὰ καὶ ἥρεμα, ὅπως ἀγαπᾶνε τὰ παιδιά.

Ὅσες φορὲς θέλησε νὰ τῆς ἐκφράση τὸν ἔρωτά του, δὲ βρῆκε τὸ θάρρος, γιατὶ τὰ χέρια του ἦταν μουντζουρωμένα κι' ἡ μπλούζα του γεμάτη λεκέδες...

Ἡ Ζακελίνα ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ταίριαζε σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Θὰ τὸν ἀγαποῦσε, ἂν ἤξερε τὰ αἰσθήματά του, ἂν τῆς ἔλεγε μιὰ λέξι. Δὲ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ βρῆ τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς της, ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει ἕνας ἄλλος μ' αἰσθησιασμό.

Ὅταν ὅμως τὸ ἀποφάσισε ἐπιτέλους, ἦταν πολὺ ἀργά...

Τὴ συνάντησε μονάχη, μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, νὰ κυττάζη ἀφηρημένα τὶς μαούνες ποὺ ταξιδεύανε πρὸς τὸ Παρίσι, δεμένες πίσω ἀπὸ μικρὰ ρυμουλκὰ Κατόρθωσε τότε νὰ ποοφέρη, μὲ μιὰ ἀγωνία ποὺ τοῦ ἔπνιγε τὴ φωνή:

— Δεσποινίς, θὰ ἤθελα πολύ.. Θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀκούγατε μιὰ στιγμή...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι. Κι' ἀπ' τὴ φανερὴ ταραχή του, ἀπ' τὴν τρεμούλα τῶν χεριῶν του, ἀπ' τὰ χαμηλωμένα μάτια του, κατάλαβε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν λυπήθηκε.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα, κύριε Ζερβουάζ; τὸν ρώτησε.

— Τί θέλω;... Νά, ἤθελα νὰ γίνετε γυναῖκα μου!...

Σκοὐπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Καί, γιὰ νὰ μὴν ἀφίση τὴ Ζακελίνα νὰ μιλήση ἀμέσως, σὰν νὰ φοβόταν μιὰ δυσάρεστη ἀπάντησί της, ἔσπευσε νὰ προσθέση:

— Μὴ βιαστῆτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε! Μοῦ χρειάστηκε μεγάλη ἀπόφασι, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅ,τι σᾶς εἶπα... Γιατί σᾶς ἀγαπῶ πολύ! Μὴ σᾶς νοιάζη ποὺ εἶμαι ἕνας ἁπλὸς τεχνίτης! Θὰ γίνω πλούσιος μιὰ μέρα, πολὺ πλούσιος!

Τὰ μάτια του λαμπανε ἀπὸ αὐτοπεποίθησι Χτύπησε τὸ μέτωπό του κι' ἐξακολούθησε:

— Ἔχω ἐδῶ, στὸ μυαλό μου, τὰ σχέδιά

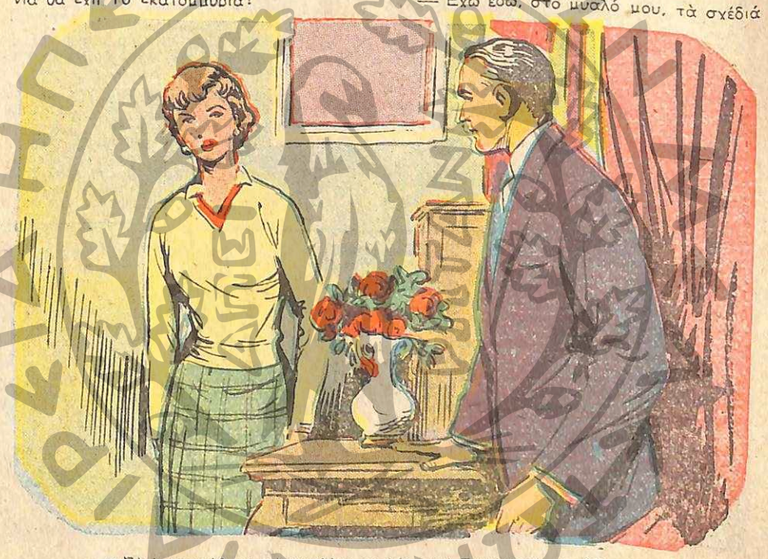

— Σὲ ὑποπτεύθηκα πῶς μοῦλεγες ψέματα! Συχώρεσέ με, Ἐρρῖκο!

μου... Κι' ἂν σᾶς εἶχα καὶ σᾶς κοντά μου, τὸ θάρρος μου θὰ διπλασιαζότανε... Δὲν ἔχω ἐλαττώματα. Σᾶς ἀγαπῶ ὅσο περισσότερο μπορεῖ ν' ἀγαπήση ἕνας ἄντρας... Δὲν πειράζει ἂν δὲ μπορῆτε νὰ μ' ἀγαπήσετε ἀμέσως. Θὰ περιμένω... Καί, στὸ μεταξύ, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς κάνω πολὺ εὐτυχισμένη...

Τὸ θάρρος του ἐξαντλήθηκε πιά, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ξερόβηξε, γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του καὶ φάνηκε πὼς παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ ἕνα ψαρὰ ποὺ ἔρριχνε τ' ἀγκίστρι του στὸ ποτάμι λίγο πιὸ πέρα...

Στὰ ἁπλὰ κι' ἀνυπόκριτα λόγια του, ἡ Ζακελίνα διέκρινε μιὰ βαθειὰ ἀφοσίωσι καὶ μιὰ ἀπεριόριστη τρυφερότητα.

Σκέφτηκε τότε πὼς εἶχε ἴσως δίκηο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ πὼς θ' ἀποτελοῦσαν οἱ δυό τους ἕνα πολὺ ταιριασμένο ζευγάρι.

Μὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τοῦ δώση καμμιὰ ἐλπίδα! Ἔπιασε τὸ χέρι του μέσα στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε μαλακά:

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ συλλογίζεστε, κύριε Ζερβουάζ. Ἡ ἀγάπη σας δὲ μὲ προσβάλλει καθόλου. Θὰ μποροῦσα νὰ γίνω γυναῖκα σας. Ἀλλά...

— Ἀρνιέστε; ρώτησε ἐκεῖνος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Πρέπει!

Ὁ Ζερβουὰζ εἶχε λεπτὴ ψυχή. Δὲν τοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ νὰ ρωτήση τὴν κοπέλλα ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀρνήσεώς της, ποὺ τοῦ τὴν παρουσίαζε σὰν καθῆκον.

Δὲν ὑποπτεύτανε τίποτα τὸ κακὸ εἰς βάρος της. Ὡστόσο, ἡ κατηγορηματικὴ ἐκείνη ἀπάντησί της τὸν εἶχε ταράξει.

— Οὔτε ἀργότερα δεσποινίς; τὴ ρώτησε.

Ἡ Ζακελίνα κούνησε τὸ κεφάλι της, συγκινημένη:

— Ὄχι, κύριε Ζερβουάζ... Θὰ ἦταν κακὸ νὰ σᾶς ἀφίσω μιὰ μάταιη ἐλπίδα...

Οἱ ὦμοι τοῦ Ζερβουὰζ λυγίσανε σὰν νὰ τοὺς βάραινε ἕνα ἀσήκωτο φορτίο. Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει. Στριφογύριζε στὰ χέρια του τὸ καπέλλο του μ' ἀμηχανία.

— Καμμιὰ φορά, γίνομαι ἀνόητος μὲ τὰ ὄνειρά μου... μουρμούρισε μὲ κόπο. Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινίς!...

Κι' ἀπομακρύνθηκε. σκυφτός...

*

Ὁ Βιλαντιὲ μάντεψε τὸν ἔρωτα τοῦ Ζερβουὰζ γιὰ τὴ Ζακελίνα καὶ τὸν ἀπέλυσε δίχως αἰτία. Ἐκεῖνος δὲν παραπονέθηκε. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε δεχτῆ τὴν ἄρνησι τῆς Ζακελίνας, ἦταν τόσο ἀφηρημένος, ὥστε δὲ φαινότανε νὰ καταλαβαίνη οὔτε τὰ κοινότερα πράγματα. Παραμελοῦσε ἀκόμα καὶ τὴ δουλειά του.

Ὡστόσο, ἡ ἀπόλυσί του τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη κάπως.

— Πολὺ καλά, κύριε, ἀπάντησε στὸ Βιλεντιέ. Σᾶς ἔχω προσφέρει ἀρκετὲς ὑπηρεσίες, ὥστε νὰ μὴν ἔχω καιμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντί σας. Δὲ θἄβρισκα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ φύγω μόνος μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διώχνετε σεῖς... Χαίρετε!

Εἶχε μερικὲς οἰκονομίες. Νοίκιασε ἕνα σπιτάκι, κάπου ἐκεῖ κοντὰ — γιατὶ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴ Ζακελίνα.

Ὕστερα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὰ σχέδιά του, τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰ μοντέλα του, κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἀκούραστα, μέρα καὶ νύχτα...

*

Ἦταν μιὰ ἥσυχη καὶ ζεστὴ Βραδυὰ τοῦ Ἰουλίου.

Κάθε κίνησι εἶχε σταματήσει. Δὲν ἀκουγότανε παρὰ τὸ μονότονο τοαγοῦδι τῶν τριζονιῶν καὶ πιὸ πέρα τὸ ρυθμικὸ κόασμα τῶν βατράχων. Κάπου-κάπου, ἔφτανε ἀπὸ μακρυὰ τὸ σφύριγμα τῆς σειρήνας κάποιου ρυμουλκοῦ.

Ἔτσι ἥσυχες καὶ μονότονες ἦταν ὅλες οἱ Βραδυὲς στὴ Βίλλα...

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ὁ Βιλεντιὲ ἔδωσε τὸ χέρι του στὴ Ζακελίνα κι' ἔσφιξε δυὸ φορὲς τὸ δικό της. Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο σύνθημα.

Ὕστερα ἀποτραβήχτηκαν ὅλοι στὶς κάμαρές τους. Τὰ φῶτα σβύσανε καὶ κάθε κίνησι ἔπαψε στὴ Βίλλα...

Ἔπειτα ἀπὸ μεσὶς λεπτὰ ὅμως, ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα καὶ μιὰ σιλουέτα γλύστρησε πρὸς τὸ ἀριστερὸ περίπτερο...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Βιλεντιὲ εἶχε διακρίνει κάποια ἀνησυχία στὸ πρόσωπο τῆς Ζακελίνας.

Τὰ χαρακτηριστικὰ της τοῦ εἶχαν φανῆ σὰν κουρασμένα. Εἶχε προσέξει πὼς δὲν ἔτρωγε σχεδόν.

Δυὸ φορὲς εἶχαν συναντηθῆ οἱ ματιές τους, ἀντίθετα μὲ τὶς συνηθισμένες προφυλάξεις τους. Κι' ὁ Βιλεντιὲ εἶχε δῆ ζωγραφισμένο κάποιο τρόμο στὰ μάτια τῆς κοπέλλας...

Ἡ κρυφὴ σχέσι τους διαρκοῦσε ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, κι' ὡς τώρα κανένα σύννεφο δὲν εἶχε σκιάσει τὴν εὐτυχία τους. Μόλις ἡ Ζακελίνα ἔδειχνε κάποια ἀνησυχία, ὁ Βιλεντιὲ ἔσπευδε νὰ τὴ διαλύση μὲ τὴ στερεότυπη ὑπόσχεσί του:

— Σὲ λίγο θὰ γίνης γυναῖκα μου!

— Γιατί ὄχι ἀπὸ τώρα, Ἐρρῖκο:

— Δὲν ὑπάρχει βία...

— Σὲ παρακαλῶ, Ἐρρῖκο κάνε γρήγορα, ὥστε νὰ συγκαιρέσω στὸν ἑαυτό μου τὸ παραστράτημά μου!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸν περίμενε σ' ἕνα σαλονάκι, ἐπιπλωμένο ἁπλὰ καὶ μὲ γοῦστο. Δὲν εἶχε ἀνάψει φῶς. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο μπαίναινε οἱ ἀσημένιες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἡ Ζακελίνα ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βιλεντιέ.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 31) τὸ συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως

ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ

Ἡ ὁμορφη Λιλιάν, ἕνα ρωμαντικὸ καὶ ἀτίθασσο κορίτσι, ἀγαπάει τρελλὰ ἕνα νέο, ἀλλ' ὁ ἔρωτάς της αὐτὸς βρίσκει μπροστά του χίλια ἐμπόδια, ποὺ φαίνονται ἀνυπέρβλητα: ἕνα δικαιολογημένο ἔγκλημα τῆς μητέρας της, ποὺ ὑπερασπιζόταν τὴν τιμή της, τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο νὰ γίνη ἄντρας της, τὸ θανάσιμος μῖσος τῆς ἀδελφῆς της, ποὺ εἶναι καὶ ἀντίζηλός της... Μὰ ἡ ἀγάπη θριαμβεύει στὸ τέλος κι' οἱ δυὸ καρδιές, ποὺ ἀγαπιοῦνται, θὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ λουλουδένια δεσμὰ τοῦ γάμου.

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Ζακελίνα μὲ τρομάζεις! Τί συνέβη:

— Μιὰ μεγάλη χαρά, Ἐρρῖκο... Εἶμαι μητέρα!

Ὁ Βιλεντιὲ ἔκανε μιὰ κίνησι τόσο ἀπότομη, ὥστε ἡ Ζακελίνα ξέφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του.

— Κακὸ αὐτό! μουρμούρισε. χωρὶς νὰ κρύβη τὴ δυσαρέσκειά του.

Ἀκολούθησε μιὰ σύντομη σιωπή. Μά, ὅσο κι' ἂν ἦταν σύντομη, ἔφτασε γιὰ νὰ σπάση τὸ δεσμὸ ποὺ ἕνωνε τὶς δυὸ καρδιές τους!

Ἡ Ζακελίνα ἔνοιωσε ἕνα πόνο φριχτὸ καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ κίνδυνος ποὺ ὀρθωνότανε μπροστά της ἀπειλητικός. τῆς κλόνιζε τὰ λογικά...

— Ἄ, εἶναι πολὺ κακό. Ἔ:... ψιθύρισε μὲ κόπο.

Ἐκεῖνος γονάτισε δίπλα της, ἔπιασε τὰ χέρια της καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση:

— Μιὰ τέτοια εἴδησι, ἔτσι ξαφνικά κάνει ἐντύπωσι... Μὰ δὲ μᾶς νοιάζει, στὸ κάτω-κάτω. Θὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας, ὥστε νὰ μὴν καταλάβη κανεὶς τίποτα. Ἀργότερα θὰ δοῦμε τί πρέπει νὰ γίνη... Θὰ σκεφτοῦμε... Εἶμ' εὐχαριστημένος, σὲ βεβαιῶ. πολὺ εὐχαριστημένος!

Ἡ Ζακελίνα σηκώθηκε, ἔκλεισε τὸ παράθυρο, τράβηξε τὶς κουρτίνες κι' ἄναψε τὸ φῶς, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ἀπόρησε ὁ Βιλεντιέ. Γιατί ὅλ' αὐτὰ τὰ φῶτα:

— Θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σου...

Κάθησε πάλι κοντά του καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του. ἐπίμονα, σὰν νἄθελε νὰ διαβάση στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, σ' ἀγαπήσω, ὅταν ἡ ἀγάπη σου σὲ ἔπεσε σὰν κεραυνός. Σήμερα σοῦ ἀνήκω. σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ γιατὶ ἔγινα δική σου... κι' ἀκόμα, γιατὶ φοβᾶμαι... Ναί, φοβᾶμαι. γιατὶ καταλαβαίνω πὼς κρατᾶς στὰ χέρια σου τὴ ζωή μου καὶ τὴν εὐτυχία μου...

»Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... Ἐρρῖκο; νοιώθω πὼς ἂν ἤμουν γυναῖκα σου, θὰ σ' ἔκανα εὐτυχισμένο... Ἤσθε ἢ στιγμὴ νὰ πάρης μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι! Δὲ μποροῦμε νὰ περιμένουμε πιά... Πές μου. τί σκοπεύεις νὰ κάνης:

— Ἄκουσε! Ἡ εἴδησι αὐτὴ μὲ βρῆκε ἀπροετοίμαστο. Γιὰ τὴν ὥρα, νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ δείξουμε τίποτα. Ἀργότερα, ὅταν θὰ πρέπει ν' ἀποκαλυφθῆς, θὰ βροῦμε κάποια πρόφασι γιὰ νὰ πᾶς κάπου. μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Κανένας δὲ θὰ φανταστῆ τὸν πραγματικὸ λόγο...

»Θ' ἀφίσουμε κάπου τὸ παιδί, σὲ μιὰ παραμάνα. Φυσικά, δὲ θὰ τοῦ λείψη τίποτα... Καὶ σὺ θὰ ξαναγυρίσης στὴ θέσι σου, κοντά μας. Θὰ μὲ ξαναβρῆς, θὰ ξαναβρῆς τὴν ἀγάπη μου... Δὲν ἀμφιβάλλεις. βέβαια, πὼς σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Ζακελίνα δὲν τὸν ἄφινε ἀπ' τὰ μάτια της. Τὸ βλέμμα της εἶχε μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία της δὲν ἔδειχνε τίποτα. Ὁ χαρακτήρας της δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ μποροῦν νὰ ἱκετέψουνε.

— Ναί, ναί, μ' ἀγαπᾶς... εἶπε μὲ παράξενο ὕφος. Κι' ὅταν ξαναγυρίσω ἐδῶ, τί θὰ κάνης:

— Δὲ ζήσαμε ὡς τώρα εὐτυχισμένοι: Δὲ μποροῦμε ἀκόμα νὰ εὐτυχήσουμε: Ποιὸς θὰ ὑποπτευτῆ τὸ ἐλάχιστο:... Νοιώθω γιὰ σένα μιὰ πραγματικὴ ἀγάπη, ποὺ θὰ γίνη ἀκόμα βαθύτερη μὲ τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ μᾶς ἑνώση ἀδιάσπαστα!

Μὰ ἡ διαβεβαίωσι ἐκείνη ἐχοάταν πολὺ ἀργά. ἀφοῦ εἶχε προηγηθῆ ἡ βαθειὰ πληγή...

— Ναί, εἶπε μὲ πνιγμένη φωνὴ ἡ Ζακελίνα, ξέρω πὼς εἶμαι μιὰ φιλειρήνα γιὰ τὴν ὁποία μπορεῖ κανεὶς νὰ περηφανεύεται... Τόσο βολικὴ γιὰ σένα, κοντά σου. μέσα στὸ σπίτι σου!... Ἀλλοίμονο! Μὲ εἶχες ἀφίσει νὰ κάνω κάποιο ἄλλο ὄνειρο... Πές μου. τί θὰ γίνω ἂν δὲ μὲ παντρευτῆς:

— Μήπως θὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ὅταν θἄνης τ' ὀνομά μου:

— Μήπως θὰ μ' ἀγαπᾶς λιγώτερο:... Ἔπειτα, εἶναι τὸ παιδί μας! Θὰ τ' ἀφίσης ἔρημο. ἀπροστάτευτο. δίχως ὄνομα:

— Ἄκουσε, Ζακελίνα! Πρέπει νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα μυστικὸ ποὺ μοῦ κοστίζει! Ἡ δουλειά μου δὲν πηγαίνει καλά. Ἂν δὲ μὲ βοηθήση κάποιο τυχαῖο, περιστατικό. θ' ἀναγκαστῶ νὰ κλείσω τὸ ἐργοστάσιο. Ἡ Βιομηχανία περνάει μεγάλη κρίσι...

»Αὔριο. φεύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Θὰ μείνω δυὸ μέρες ἐκεῖ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ βοῶ κάποιο μέσον γιὰ νὰ διορθώσω τὴ θέσι μου. Μὲ συγχωρῆς ποὺ σὲ λύπησα. ἀγάπη μου! Ἤθελα νὰ σοῦ τὰ κούψω ὅλ' αὐτά... Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ περιμένης λίγο ἀκόμα. νὰ κάνης ὑπομονὴ ὡς τὴ μέρα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ πῶ: «Τώρα δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία μας. Ἔλα!»

Σιγὰ-σιγά. τὸ πρόσωπο τῆς Ζακελίνας φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ καινούργια ἐλπίδα.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν τῆς εἶχε φανῆ σκληρὸς ὁ Ἐρρῖκος κι' εἶχε ἀκούσει τὴν ἀποκάλυψί της χωρὶς καιμιὰ ἐκδήλωσι τρυφερότητος:

Βέβαια, θὰ ποοτιμοῦσε νὰ τῆς ἔλεγε: «Εἶμαι φτωχός! Θέλεις νὰ συμμεριστῆς μαζί μου ἕνα ἀβέβαιο μέλλον γεμᾶτο κινδύνους:»

Τί μεγαλύτερη ἀπόδειξι ἀφοσιώσεως θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώση:...

Μά. τελοσπάντων δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀδικῆ... Τὸν εἶχε κρίνει πολὺ αὐστηρά.

— Σὲ ὑποπτεύθηκα πὼς μοῦλεγες μέματα... τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κάπως δισταχτική. Συχώρεσέ με. Ἐρρῖκο! Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς πρέπει νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη:

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι! ἀπάντησε ἐκεῖνος σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του καὶ κολλῶντας τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Ἡ Ζακελίνα δὲν τοὔθερε ἀντίστασι. Τῆς χρειαζόταν τόσο πολὺ νὰ τὸν πιστέψη!

Ὅταν κατὰ τὰ ξημερώματα, ὁ Βιλεντιὲ γύρισε στὴν κάμαρά του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ λείψω δυὸ μέρες... Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ τὰ μάθη ὅλα... Στὸ γυρισμό μου. θὰ τὴ βρῶ ἡσυχώτερη. Ἡ μπόρα θἄχη περάσει...

*

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὶς 3 τ' ἀπόγεμα ἕνα ἁμάξι σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴ Βίλλα καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ μιὰ χοντρὴ γυναῖκα, μὲ κοινὸ πρόσωπο καὶ μὲ ἄσπρο φόρεμα.

Φαίνεται πὼς ἡ θεία Σοφία περίμενε τὴν ἐπίσκεψί της. γιατὶ ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχτῆ.

Ἡ Ζακελίνα ἔκανε μάθημα στὴν Ἐριέττα, στὸ σαλονάκι τοῦ ἰσογείου. Ἀκούγοντας τ' ἁμάξι. ἡ μικὴ σηκώθηκε καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Αὐτὴ θἄναι ἡ κ. ντὲ Μονοιέ! εἶπε χαρούμενα.

Ἡ Ζακελίνα, ἀδιάφορη, τὴν κάλεσε γιὰ νὰ συνεχίση τὸ μάθημά της. Ἀλλ' ἡ Ἐριέττα πρόσθεσε. χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 25) τὸ ὁλοζώντανο καὶ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ἀθηναϊκὸ ρεπορτάζ

Οἱ πρῶτες Κυρίες ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ὅπως τὶς εἶδε καὶ τὶς παρουσιάζει ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πῶς περνοῦν τὴν ἡμέρα τους στὸ σπίτι ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι οἱ γυναῖκες τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, τῶν μεγιστάνων τοῦ χρήματος καὶ τῶν διαπρεπῶν ἀνθρώπων τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Ἐπιστήμης.

★ Ἀγνωστες λεπτομέρειες ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴ ζωή τους, οἱ προτιμήσεις τους, οἱ μικρὲς ἀδυναμίες τους καὶ τὰ μικρὰ μυστικά τους.

★ Θὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισί τους αἱ σύζυγοι τῶν κ. κ. Καραμανλῆ, Βενιζέλου, Παπαπολίτη, Γρίβα, Μαρκεζίνη ἢ κ. Λίνα Τσαλδάρη, ἢ κ. Κυβέλη καὶ ἄλλες σύντροφοι τοῦ βίου διακεκριμένων προσωπικοτήτων.

μιὰ λέξι μπορεῖ νὰ πληγώση σὰν μιὰ μαχαιριά:

— Φαίνεται πὼς εἶναι ἡ καινούργια μου μαμά... Εἶναι πολὺ πλούσια, κι' ὁ μπαμπᾶς θὰ τὴν παντρευτῆ τὸν ἄλλο μῆνα...

Ἡ Ζακελίνα δὲ μπόρεσε ν' ἀκούση τὴ συνέχεια γιατὶ ἔπεσε λιπόθυμη...

*

Ὅπως τὸ εἶχε πῆ, ὁ Βιλεντιὲ γύρισε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. Δὲν ἦταν πολὺ ἥσυχος... Πῶς θὰ φερνόταν ἄραγε ἡ Ζακελίνα;...

Τὴν ἤξερε περήφανη κι' ἀνίκανη νὰ προκαλέση σκάνδαλο. Τὸ εἶχε ὑπ' ὄψι του, αὐτό, καὶ δὲ φοβόταν. Ἀλλωστε, ἡ κ. ντὲ Μονοιὲ ἦταν πολὺ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ δὲ θἀ νοιαζόταν γιὰ κάτι τέτοια...

Ὡστόσο, δὲ θἄταν πολὺ εὐχάριστα τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονα τῆς Ζακελίνας...

«Δὲ βαρυέσαι! σκέφθηκε ὁ Βιλεντιέ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Μιὰ στιγμὴ εἶν' αὐτή. Θὰ περάση...».

Ὡς τὸ μεσημέρι, ἔμεινε στὸ ἐργοστάσιο. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, παρουσιάστηκε στὴν τραπεζαρία. Φίλησε τὴ θεία Σοφία καὶ τὴν Ἐριέττα.

Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη ἡ Ζακελίνα, χτύπησε ἡ καρδιά του.

Ἐκείνη ἦταν ὡραία, ὅπως πάντα. σοβαρή, δίχως κανένα ἴχνος ταραχῆς.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ἐρρίκος ξανάφυγε γιὰ τὸ ἐργοστάσιο. ὅπου ἔμεινε ὡς τὸ βράδυ.

Ἔπειτα ἀπ' τὸ δεῖπνο, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ χωρίσουν, ὁ Βιλεντιὲ ἔσφιξε δυὸ φορὲς τὸ χέρι τῆς Ζακελίνας. Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο σύνθημα.

«Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Ἐρρίκος. Φαίνεται πὼς δὲν ξέρει ἀκόμη τίποτα!...

Ἡ κοπέλλα τὸν περίμενε στὸ ἴδιο σαλονάκι, μὲ τὸ παράθυρο κλειστό. Καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' εἶχε σταυρωμένα τὰ χέρια της πάνω στὰ γόνατά της.

Δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ προσποιῆται. Ἡ κωμωδία εἶχε τελειώσει!

Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' τὸ κορμί της, ὅταν ἄκουσε τὰ βήματά του.

Δὲ σηκώθηκε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Ὅταν μπῆκε ἐκεῖνος, τὴ βρῆκε στὴν ἴδια θέσι, ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα.

— Καθῆστε νὰ μιλήσουμε, τοῦ εἶπε ψυχρά.

Ὁ Βιλεντιὲ κατάλαβε τότε πὼς τὰ ἤξερε ὅλα.

Μὲ ὕφος ἁπλό, σὰν νὰ μιλοῦσε γιὰ τὰ κοινότερα πράγματα, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Εἴσαστε ἕνας ἄθλιος, ἕνας παλιάνθρωπος. Ντρέπομαι ποὺ σᾶς ἀγάπησα... Μὴν περιμένετε ἀπὸ μένα παρακλήσεις, οὔτε φοβέρες...· Ὅταν ἔμαθα τὸ γάμο ποὺ θὰ κάνετε, ὅταν κατάλαβα πόσο ἄτιμος εἴσαστε, θέλησα νὰ φύγω ἀμέσως, χωρὶς νὰ σᾶς ξαναδῶ... Μὰ ἔμεινα γιατὶ ἔχω κάτι σοβαρὸ νὰ σᾶς πῶ. Ἀκοῦστε το καὶ μὴ τὸ ξεχάσετε ποτέ.

»Κάνατε ἕνα φριχτὸ ἔγκλημα, ὄχι τόσο γιατὶ ἐγκαταλείπετε μιὰ κόρη ἀφοῦ τὴ διαφθείρατε καὶ πρόκειται νὰ γίνη μητέρα, ὅσο γιατὶ σκοτώνετε τὴν ψυχή της! Αὐτὴ ἡ νέα δὲν πίστεψε στὸ ψέμμα, δὲ φανταζότανε πὼς μποροῦσε νὰ ὑπάρχουν τέτοιες ἀτιμίες... Ἐσεῖς τὴν ποτίσατε μὲ κακία! Κυτάχτε με καὶ πῆτε μου: Μ' ἀναγνωρίζετε;

Πῆγε πιὸ κοντά του. Προσχματικά, ἦταν ἀλλαγμένη. Τὸ ἥσυχο καὶ καθαρὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἔκφρασι σκληρή. εἰρωνική καὶ πικρή.

— Ἡ ἀτιμία σας, ἐξακολούθησε, σκότωσε ὅ,τι ἀγνὸ καὶ ὡραῖο ὑπῆρχε μέσα μου... Μοῦ φέρνει σκέψεις ποὺ τρομάζουν καὶ μένα τὴν ἴδια! Μὲ κάνετε νὰ νοιώσω τὸ ψέμμα καὶ τὴν ὑποκρισία τῆς ζωῆς.

»Εἶναι τέτοιο τὸ γκρέμισμά μου, ὥστε δὲν ξέρω τὶ θὰ γινόμουν, ἂν δὲν ἤμουν μητέρα... Αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία μου. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ ἔχω στὰ σπλάχνα μου, μὲ συγκρατεῖ καὶ δὲ μ' ἀφίνει νὰ πέσω στὴν ἀτιμία ἢ στὸ ἔγκλημα...

»Βλέπετε πὼς λογικεύομαι, πὼς μιλάω ἥσυχα, σχεδὸν χωρὶς μῖσος... Ντρέπομαι μονάχα γιὰ σᾶς καὶ λυπᾶμαι ποὺ σᾶς πίστεψα... Μὴν προσπαθῆστε νὰ δικαιολογηθῆτε, εἶναι περιττό!

»Δὲ θὰ σᾶς ξαναδῶ πιά! Μὴν τὸ ξεχνᾶτε, αὐτό... Ὅποια κι' ἂν θἄναι ἡ τύχη μου, κατήφορο, ἐσεῖς θὰ μείνετε ἕνας ξένος γιὰ στὸ δρόμο μου! Ἂν τυχὸν ὅμως τὸ ἐπιζητήσετε αὐτό, ἀλλοίμονό σας!...

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα. τὴν ἄνοιξε καὶ παραμέρισε λίγο, γιὰ νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάση.

Ἐκεῖνος ψιθύρισε, ταραγμένος:

— Ζακελίνα, δὲν εἶμαι ἔνοχος ὅσο πιστεύεις!... Ἂν τὸ ἤθελες, θὰ μπορούσαμε νὰ μείνουμε ἀκόμη εὐτυχισμένοι...

— Φύγετε γρήγορα! τὸν ἔκοψε. Μὴ γίνεσθε ἀκόμη πιὸ ἄτιμος!

Τὰ χείλη της τρέμανε ἀπ' τὸ θυμό της. Μὲ συγκρατιότανε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Ὁ Βιλεντιὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, πέρασε ἀπὸ μπροστά της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

*

Τὴν ἑπομένη, ἡ Ζακελίνα ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἔφευγε καὶ ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται. γιὰ οἱς ἀργοπορία.

Τὸ ἀπόγευμα ὅμως, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐκπληρώση ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τὰ καθήκοντά της καὶ νὰ μὴ δώση ὑπόνοιες, συνώδευσε τὴν Ἐριέττα στὸν περίπατο.

Κατὰ τὶς τέσσερις ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζη ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα. Ἡ Κατερίνα ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιστρέψη βιαστι-

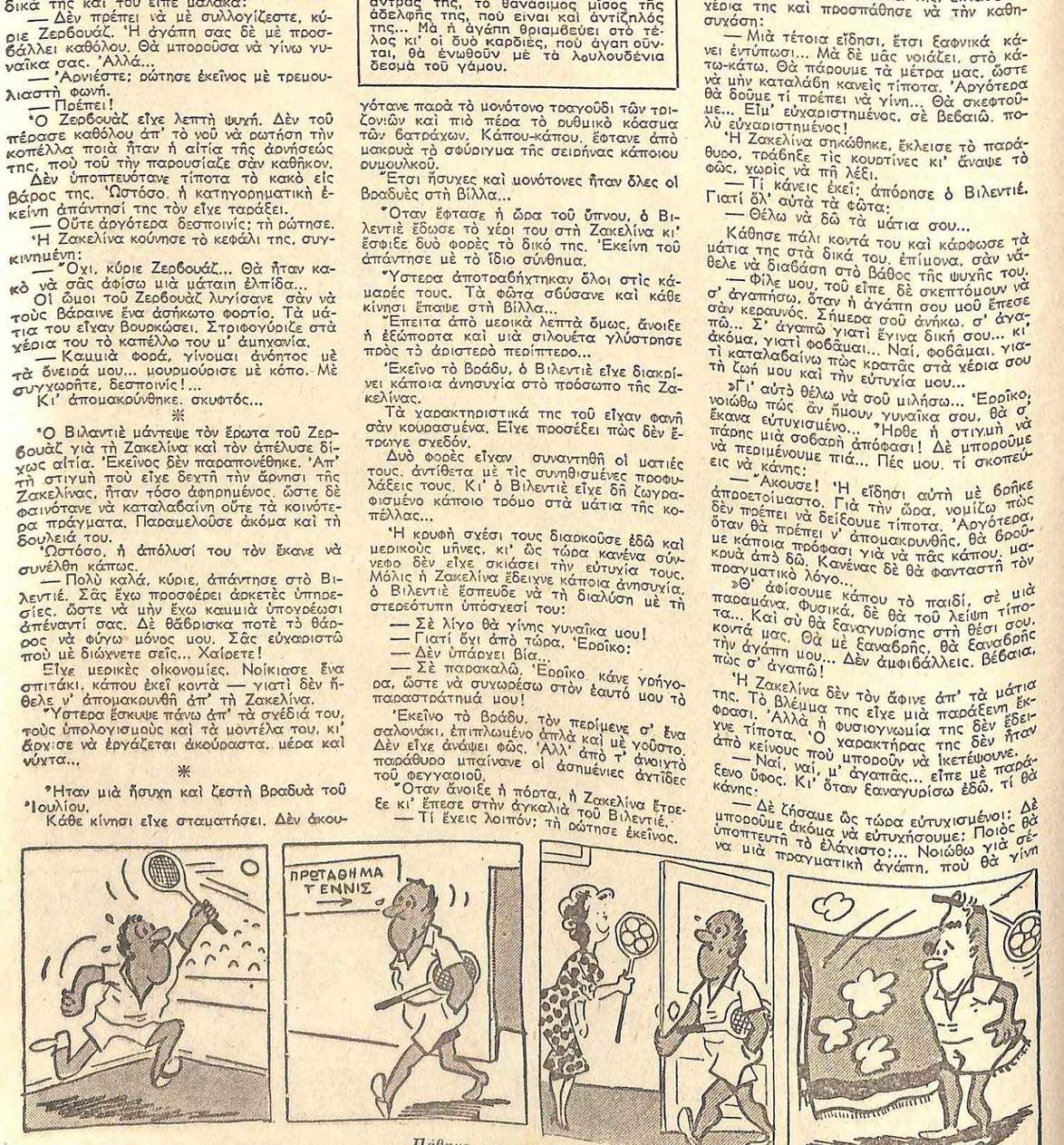

Πάθημα πρωταθλητοῦ τοῦ τέννις.

Ἕνα πρωτότυπο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

κὰ στὴν ἔπαυλι, γιὰ νὰ μὴ τὴν προλάβη ἡ θύελλα.

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά της, εἶδε μὲ ἀπορία, ὅτι ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της ἦταν μισάνοιχτη.

Ἀπὸ μέσα ἀκουγόταν ὁ θόρυβος ἐπίπλων ποὺ μετακινοῦνταν καὶ χαρτῶν ποὺ τσαλακώνονταν βιαστικά.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ σταμάτησε. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε τὴν γέμισε ἀηδία.

Ὁ Βιλεντιέ, γοητατισμένος γάμω, ἔψαχνε πυρετικὰ γιὰ νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐξαφανίση τὰ γράμματα ποὺ τῆς εἶχε στείλει.

Δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν ἐρχομό της κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάχνη.

Μιὰ περιφρονητικὴ φωνὴ πίσω του τὸν σταμάτησε:

— Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὰ ζητήσετε Ἐροΐκο. Γιατί ψάχνετε μόνος σας;

Τινάχτηκε ἐπάνω σὰν νὰ εἶχε φάει καμουτσικιὰ κι' ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ πρόσωπο κόκκινο ἀπὸ ταραχή, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.

Ἐκείνη πρόσθεσε μὲ φωνὴ ψυχρὴ καὶ εἰρωνική, δείχνοντας τὰ ἀνοιγμένα συρτάρια καὶ τὰ σκόρπια πράγματά της:

— Τί ἀπερισκεψία! Νάρθῆτε ἔτσι νωρὶς στὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ ψάχνετε σὰν λωποδύτης! Ἂν σᾶς ἔβλεπε ἡ κυρία ντὲ Μονριέ!

Καὶ συγχρόνως, χωρὶς νὰ τὸν προσέχη, ταχτοποίησε τὰ ἔπιπλα, ξανάκλεισε τὰ συρτάρια καὶ μάζεψε τὰ πράγματά της.

Πηγαινερχόταν, μάζευε, ταχτοποιοῦσε, περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του, χωρὶς νὰ τὸν προσέχη καθόλου.

— Ζακελίνα εἶπε τέλος ἐκεῖνος, σᾶς ἔφερα τὰ γράμματά σας... Νά τα... Δῶστε μου τὰ δικά μου...

— Τὰ γράμματα ποὺ σᾶς ἔστειλα δὲ μοῦ ἀνήκουν πιά. Κρατῆστε τα, ἂν τὰ θέλετε. Ὅσο γιὰ τὰ δικά σας, χθὲς θὰ ἤμουνα διατεθειμένη νὰ σᾶς τὰ δώσω πίσω...

— Τὰ θέλω...

— Σήμερα σᾶς τὸ ἀρνοῦμαι... Ναί, σᾶς τὸ ἀρνοῦμαι γιατὶ εἶδα ὅτι ἡ ψυχή σας εἶναι τόσο ταπεινὴ καὶ γυδαία, ὥστε φοβοῦμαι ἐκ μέρους σας κάποια καινούργια προδοσία... Μὲ κάνατε νὰ καταλάβω ὅτι πρέπει νὰ προστατεύσω τὸν ἑαυτό μου καὶ θὰ ἤμουνα πολὺ ἀνόητη νὰ χάσω ἕνα τέτοιο ὅπλο.

Ὁ Βιλεντιὲ ὥρμησε καὶ ἅρπαξε τὰ χέρια της.

— Δῶσε μου τὰ γράμματά μου! φώναξε ἐξαλλος.

— Δὲ θὰ σᾶς τὰ δώσω!

— Θὰ μοῦ πῆς ποῦ τάχεις κρυμμένα!

Ἡ Ζακελίνα γλύμιασε ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὸ σφίξιμό του καὶ εἶπε:

— Ἄ! Τὸν ἀνανδρο!

Ὁ Βιλεντιὲ τὴν ἔσπρωξε πίσω καὶ φώναξε:

— Στὸ κάτω-κάτω δὲ μ' ἐνδιαφέρει...

Καὶ βγῆκε, ἐνῶ ἐκείνη στεκόταν ὑπερήφανα μὲ τὸ ἴδιο περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἡ Ζακελὶν ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 49) τὴν κυριολεκτικὰ συναρπαστικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας, κ.

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ξένες ἀρχόντισσες ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΗΣΤΕΣ

Μυθιστορηματικοὶ ἔρωτες, τρυφερὰ εἰδύλλια, αἰσθηματικὲς τραγωδίες, μὲ ἡρωΐδες ξένες ἀριστοκράτισσες, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἥρωες γνωστοὺς «Βασιλεῖς τῶν ὀρέων».

★ ΣΟΦΙΑ ΜΙΣΤΡΑΛ (Φίλη τῆς Τζένυ Θεοτόκη, ποὺ ἀγάπησε τὸν ἀρχιληστὴ Τζάκα).

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΟΥΤΖΕΡΙ ('Η πεντάμορφη Βενετσιάνα κι' ὁ καπετὰν-Ζαρκάδας).

ΛΟΥΙΖΑ ΜΠΑΝΚΟΛΙ ('Η Ἰταλίδα ὑποκόμησσα κι' ὁ πρῶην ἀρχιληστὴς Μέγας).

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ ΕΓΚΕΡΤ ('Η Βαυαρὴ συνοδὸς τῆς Ἀμαλίας κι' ὁ ἀρχιληστὴς Μαυροδήμος).

ΜΑΡΙΑ ΤΟΡΕΛΛΙ ('Η ὡραία τραγουδίστρια κι' ὁ ἀρχιληστὴς Κατσαρός).

ΜΑΙΡΥ ΣΜΙΘ ('Η Ἀγγλίδα περιηγήτρια κι' ὁ λήσταρχος Μαργώνης).

κλπ., κλπ.

Μετὰ ἕξη μῆνες, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Βανδέας, γέννησε ἕνα κοριτσάκι καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Λιλιάν.

Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τὸ ἐμπιστεύτηκε στοὺς συγγενεῖς της, στὴ Νάντη, ποὺ εἶχαν ἀναθρέψει κι' αὐτήν.

Ὅταν συνῆλθε ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ζήτησε νὰ βρῆ μιὰ θέσι.

Ἐκεῖ δοκίμασε τὴ σκληρὴ ἀπογοήτευσι τῶν ἐλπίδων ποὺ διαψεύδονται καὶ τὴν πίκρα τῶν δελεαστικῶν προτάσεων ποὺ γινόντουσαν στὴν ὁμορφιά της.

Σ' ὅλη της τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀπογοήτευσι δὲν εἶχε, γιὰ νὰ παίρνη κουράγιο, παρὰ τὴν ἀγάπη της μικρῆς Λιλιάν

Τέλος, ἕνα βράδυ ποὺ γύριζε μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ τὴν ὑγρασία, στὸ μικρὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχε νοικιάσει στὴ σοφίτα ἑνὸς παληοῦ σπιτιοῦ, ἄκουσε πίσω της μιὰ μαλακὴ καὶ δειλὴ φωνή:

— Ἐσεῖς! Ἐσεῖς, δεσποινὶς Ζακελίνα! Γύρισε κι' ἀναγνώρισε τὸν Ντενὶ Ζερβουάζ.

Χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ἔνοιωσε μιὰ ἀνακούφισι.

Προχώρησαν μαζί. Ἐκεῖνος τῆς μίλησε γιὰ τὶς προσπάθειές του, γιὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦσε γιὰ τὶς ἐλπίδες του.

Ἐκείνη πάλι τοῦ ἐξιστόρησε τὶς δυστυχίες της, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρη τίποτα γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Βιλλεντιὲ καὶ γιὰ τὸ παιδί της.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ὁ Ζερβουὰζ ἦρθε ἀπὸ τὸ Σαὶν-Πὸρ γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ. Ἔπειτα οἱ ἐπισκέψεις του ἔγιναν συχνότερες.

Ὁ Ζερβουὰζ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ...

Μιὰ μέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε, τῆς εἶπε μὲ δειλία:

— Θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου; Εἶμαστε καὶ οἱ δυὸ φτωχοί, ἀλλὰ ποιὸς ξέρει μπορεῖ νὰ γίνη αὐριο;

Ἡ Ζακελίνα δὲν δίστασε. Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ κράτησε τὸ μυστικό της.

Β'.

Η δυστυχία

Μετὰ τὸ γάμο τους, ὁ Ζερβουὰζ καὶ ἡ Ζακελίνα, εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι τοῦ Σαὶν-Πόρ.

Ὁ Ζερβουὰζ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη χωρὶς δουλειὰ καὶ οἱ μικρές του οἰκονομίες κόντευαν νὰ ἐξαντληθοῦν τελείως

Κάθε μέρα γύριζε στὸ Παρίσι καὶ προσπαθοῦσε νὰ πουλήση τὶς ἐφευρέσεις του καὶ τὰ σχέδιά του, χωρὶς νὰ τὸ καταφθώνη.

Ἡ δυστυχία, τώρα ποὺ εἶχε κοντά του καὶ τὴ Ζακελίνα, τοῦ παρουσιαζόταν πιο ἀπειλητική.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Κάθε βράδυ ὁ Ζερβουὰζ γύριζε κατάκοπος κι' ἀπογοητευμένος ἐνῶ ἡ Ζακελίνα, πάντα ὑπομονετικὴ καὶ τρυφερή, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορῆ καὶ νὰ τὸν ἀνακουφίζη.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ χρόνια δυστυχίας, καὶ κατὰ τὴ διάρκειά τους ἡ Ζακελίνα κατώρθωσε νὰ πάη τρεῖς φορὲς στὴ Νάντη γιὰ νὰ δῆ τὸν κόρη της.

Ἔπειτα πάλι ἡ δυστυχία, ἡ ἀπογοήτευσι, ἡ πεῖνα...

★

Μιὰ μέρα ποὺ ἔλειπε ὁ Ντενί, ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάστηκε στὴ Ζακελίνα.

Ἦταν ἕνας πάμπλουτος καὶ ἰδιόρρυθμος Ἀμερικανός, ὁ Ρόμπερτ Ρόμπερτσον, ποὺ γύριζε τὸν κόσμο γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλήξι του.

Ἐκείνη τὴ χρονιὰ εἶχε μείνει στὴν Ἐπαυλι Πριμερόζ. Ἐκεῖ κοντὰ εἶχε δῆ τὸν Ζακελίνα καὶ τὴν εἶχε ἐρωτευτῆ.

Μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀποφασιστικότητα πῆγε καὶ τὴ βρῆκε. Τῆς φανέρωσε τὸ σίσθημά του καὶ τῆς ζήτησε νὰ τὸν παντρευτῆ καὶ νὰ φύγουν μαζί.

Ἡ Ζακελίνα τοῦ ἀρνήθηκε κατηγορηματικά, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀπογοητεύτηκε.

«Σᾶς ἀγαπῶ σὰν τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἄντρας, τῆς ἔγραψε. Θὰ περιμένω βήπως ἀλλάξετε γνώμη καὶ θὰ μένω πάντοτε πιστός, εἰλικρινὴς καὶ ἀνυστερόβουλος φίλος σας».

Ἡ Ζακελίνα συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ βαθὺ αἴσθημα ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Ἔχω ἕνα μυστικό. Δὲν εἶμαι μόνη μου! Ἔχω μιὰ κόρη καὶ ὁ ἄντρας μου δὲν τὸ ξέρει. Θὰ παίρνατε μαζί μ' ἐμένα καὶ τὴν κόρη μου;

— Ὅταν θελήσετε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θὰ φέρω, τὴν κόρη σας καὶ θὰ σᾶς περιμένω μὲ τὸ ἀμάξι μου νὰ φύγουμε. Θὰ σᾶς σεβαστῶ ὥσπου νὰ νομιμοποιήσουμε τὴν ἕνωσί μας.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀκόμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ζακελίνα πάλευε μὲ τὸν ἑαυτό της.

Ἕνα Βράδυ, ὁ Ζερβουὰζ γύρισε κατάκοπος, ὅπως πάντα, καὶ ἄπραχτος. Εἶχε δουλέψει σὰν χαμάλης ὅλη τὴν ἡμέρα. γιὰ νὰ κερδίση λίγα φράγκα. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀπόγνωσί του ἦταν τόση, ὥστε ἡ Ζακελίνα δὲν τόλμησε νὰ του μιλήση.

«Ὢ! σκέφτηκε, εἶναι προτιμότερο νὰ τὸν ἀφίσω. Ἡ παρουσία μου εἶναι γι' αὐτὸν ἕνα βάρος, μιὰ φροντίδα...»

Ἔγραψε λοιπὸν στὸν Ρόμπερτσον:

«Αὔριο τὸ βράδυ, θὰ μὲ περιμένετε στὶς δέκα στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Φροντίστε νὰ ἔχετε μαζί σας τὸν κόρη μου».

Ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἑπομένη τὴν ἔπνιγε ἡ ἀνησυχία.

Ἡ σκέψι ὅτι θὰ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸν κόρη της κι' ὅτι δὲ θὰ ξανακαχωνιάζόντουσαν πιά, τὴν ἔκανε σὰν τρελλή.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐποκειτο νὰ φύγη ἡ Ζακελίνα, ὁ ἄντρας της γύρισε λίγο ποὶν ἀπὸ τὶς δέκα τὸ Βράδυ.

«Οταν τὸν εἶδε ἡ Ζακελίνα. ἄφησε μιὰ φωνή.

Ὁ Ζερβουὰζ ἦταν μουσκεμένος καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κοριτσάκι, ποὺ φαινόταν ἀναίσθητο.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἡ μητέρα ἀναγνώρισε τὴν Λιλιάν.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἐκεῖνο τὸ Βράδυ ὁ Ζερβουὰζ γύρισε στὸ σπίτι του περισσότερο ἀπογοητευμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Στὸ σκοτισμένο του μυαλὸ ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν περίεργες ἰδέες.

— Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί, μουρμούρισε μὲ σφιγμένα δόντια... Ὢ! πῶς θὰ ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ!... Νὰ σκοτώσω, ναί, νὰ σκοτώσω κάποιον...

Καὶ τὸ χέρι του ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὸ μαχαῖρι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του.

«Οταν πλησίασε στὸ σπίτι του, διέκρινε ξαφνικὰ μιὰ σκιὰ ποὺ περπατοῦσε ἀργὰ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

—Νὰ ἐκδικηθῶ! μουρμούρισε ὁ Ζερβουὰζ σὰν ὑπνωτισμένος. Βγάζοντας τὸ μαχαῖρι του.

Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ περίμενε νὰ πλησιάση ὁ ἄγνωστος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Ρόμπερτσον πλησίασε. Ὁ Ζερβουὰζ τὸν ἀναγνώρισε.

— Εἶναι ὁ ἑκατομμυριοῦχος Ἀμερικανός... Τόσο τὸ καλύτερο ποὺ εἶναι πλούσιος...

Δυὸ βήματα ἀκόμη...

Ὁ Ρόμπερτσον ἔχει προσπεράσει

Ὁ Ζερβουὰζ σηκώνει τὸ μαχαῖρι καὶ εἶναι ἕτοιμος. Πηδᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ θάμνο. ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ σπαραχτικὴ παιδικὴ φωνὴ τὸν σταματᾶ.

Ὁ Ρόμπερτσον εἶχε φροντίσει νὰ φέρη τὴν Λιλιὰν ἀπὸ τὴ Νάντη καὶ τὴν εἶχε βάλει κοιμισμένη μέσα στὸ ἀμάξι του, ποὺ ἦταν σταματημένο στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ παραλάβη τὴ Ζακελίνα ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀμερικανὸς ἔκοβε βόλτες, λίγο παρακάτω. περιμένοντας τὴ Ζακελίνα. κι' ἐκεῖ συνάντησε τὸν Ζερβουάζ.

Ἡ Λιλιὰν ξύπνησε ξαφνικὰ κι' ὅταν βρέθηκε μόνη της, τρόμαξε. Πλήδηξε τότε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ θέλησε νὰ φύγη. Ἀλλά, καθὼς ἦταν ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ὕπνο, ποχώρησε στὸ σκοτάδι, πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ πρὶν προλάβη νὰ φυλαχτῆ ἔπεσε στὸ νερό, βγάζοντας τὶ φωνὴ ποὺ ἄκουσε ὁ Ζερβουάζ

Ὁ Ρόμπερτσον γύρισε κι' ἀναγνώρισε τὸν Ζερβουὰζ. Χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔξω κολύμπι. Μιὰ περιουσία γιὰ σᾶς ἂν σώσετε τὸ παιδί!

Τὸ μαχαῖρι εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ζερβουάζ. Χωρὶς νὰ ἀκούση τί τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ρόμπερτσον, ὥρμησε στὸ ποτάμι καὶ πήδησε στὸ νερό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκε πάλι, κρατώντας στὸν ὦμο του τὸ ἀναίσθητο σῶμα τῆς μικρῆς. Πλησίασε μ' εὐκολία τὴν ὄχθη καὶ βγῆκε, χωρὶς νὰ δεχτῆ τὴ βοήθεια ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Ρόμπερτσον. Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν εἶχε πλησιάσει καὶ προχώρησαν μαζὶ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ζερβουάζ.

Ἡ Λιλιὰν δὲν ἦταν νεκρή.

Ἡ Ζακελίνα, πνίγοντας τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ἀγωνία της, περιποιήθηκε τὴ μικρή, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ συνέλθη.

Ὁ Ρόμπερτσον θέλησε νὰ κρατήση τὴν ὑπόσχεσί του, ἀλλὰ ὁ Ζερβουὰζ δὲ δέχτηκε καμμία ἀμοιβή.

Ἡ Ζακελίνα ἐπωφελήθηκε ἀπὸ μιὰ στιγμή, ποὺ ὁ ἄντρας πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο γιὰ νὰ βγάλη τὰ μουσκεμένα ροῦχα του, πλησίασε τὸν Ρόμπερτσον καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ρόμπερτσον, ξεχάστε ὅ.τι ἔγινε καὶ σκίστε τὸ γράμμα μου. Ἦταν μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς... Τὸ καθήκον μου εἶναι νὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ μείνω...

Μὲ τὸ μελαγχολικὸ καὶ ἥσυχο ὕφος του, ὁ Ρόμπερτσον τῆς ἀπάντησε:

— Δὲ φαντάζεστε τί εἶναι γιὰ ἕναν ἄνθρωπο νὰ σβάνη τόσο κοντὰ στὴν εὐτυχία καὶ νὰ τὴ βλέπη νὰ τοῦ φεύγη!... Θὰ γίνη ὅπως θέλετε καὶ θὰ μείνω εἰλικρινὴς φίλος σας...

— Μὲ δικαιώνετε γι' αὐτὸ ποὺ κάνω;

— Ναί, καὶ σᾶς ἐκτιμῶ ἀκόμη περισσότερο, ἔστω καὶ μὲ θυσία μου...

Πῆρε τὸ χέρι της, τὸ φίλησε μὲ σεβασμὸ καὶ συγκίνησι κι' ἔφυγε.

Ὁ Ζερβουὰζ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ ἀγνώστου παιδιοῦ. Ἡ ἀστυνομία προσπάθησε νὰ μάθη ἀπὸ ποὺ εἶχε ἔρθει, ἀλλὰ παιθενὰ δὲν εἶχε ζητηθῆ κανένα χαμένο παιδί.

Ἡ Λιλιὰν ἔμενε πάντα στὸ σπίτι τοῦ Ζερβουὰζ καὶ ἡ Ζακελίνα ἔδειχνε τόση ἀγάπη γιὰ τὴ μικρή, ὥστε κατώρθωσε νὰ τοὺς πείση νὰ τὴν κρατήσουν, ἂν δὲν τὴν ζητοῦσε κανείς.

Πέρασαν ἔτσι ἀκόμη ἑξὶ μέρες. Ἡ μικρὴ εἶχε συνηθίσει ὁλότελα τὸ κυκλοφορητὸ της περιβάλλον καὶ εἶχε πῆ τ' ὄνομά της:

— Λιάν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ μικρὴ Λίντα Μάρτελ, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς 75ούτιδος Λένας Μπουγκοάρντ, ποὺ θεραπεύθηκε ἀπ' αὐτὴν μὲ ἁπλὴ ἐπίθεσι τῶν χεριῶν.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ με τὰ χέρια του!...

Ἡ καταπληκτικὴ περίπτωσι τῆς Λίντας Μάρτελ

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀσχολεῖται τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τὴ μικρὴ Λίντα Μάρτελ, ποὺ φαίνεται ὅτι τὰ χέρια της ἔχουν ἀναλγητικὲς καὶ πιθανὸν θεραπευτικὲς ἰδιότητες.

Ἡ Λίντα εἶναι σήμερα τριῶν χρόνων. Ὅταν γεννήθηκε, παρουσίαζε σημαντικὲς παραμορφώσεις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ φαίνονταν ἀθεράπευτες. Γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ τῆς ἔδιναν μόνο μερικοὺς μῆνες ζωῆς. Ἀλλά, παρὰ τὴ δυσοίωνη αὐτὴ πρόβλεψι, ἐπέζησε καὶ πέρυσι τῆς ἔγιναν δυὸ ἐγχειρήσεις, ποὺ καλυτέρευσαν σημαντικὰ τὴν κατάστασί της. Τὸ μέλλον ὅμως, παραμένει ἀβέβαιο. Καὶ σήμερα ἀκόμη ἡ μικρὴ Λίντα δὲ μπορεῖ νὰ σταθῆ ὄρθια, οὔτε νὰ περπατήση. Μπουσουλτζει μόνο. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἀλλοίθωρη καὶ οἱ ἀντιδράσεις της ἔχουν κάτι τὸ ἀκανόνιστο.

Οἱ ἐκπληκτικὲς ἰδιότητές της ἐκδηλώθηκαν μόλις τὴν ξαναφέραν στὸ σπίτι της ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι. Χάιβεψε τότε μὲ τὰ χεράκια της τὸ μέτωπο τοῦ πατέρα της, ποὺ ἀπὸ χρόνια ὑπέφερε ἀπὸ τρομακτικὲς ἡμικρανίες κι' ἀμέσως τὸν ἔκαμε καλά. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θεράπευσε ἕνα θεῖο της, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοὺς στὸ κάτω μέρος τῶν ποδιῶν καὶ περπατοῦσε μὲ μεγάλη δυσκολία.

Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ σπίτι της κι' ἡ μικρὴ Λίντα κατώρθωσε νὰ τοὺς ἀνακουφίση καὶ μερικοὺς νὰ τοὺς θεραπεύση. Οἱ κυριώτερες ἀπὸ τὶς θεραπεῖες ποὺ ἐπέτυχε ὡς σήμερα εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Θεράπευσε ἕναν ἔμπορο ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ χρόνια ἰσχιαλγία καὶ κοῦτσινε. Ἐξαφάνισε τοὺς πόνους μιᾶς γυναίκας ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ρευματισμούς. Ἔκανε ἕνα ἀσθενῆ νὰ ξαναβρῆ τὴ χρῆσι τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, ποὺ ἦταν ἀκίνητο ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐξαφάνισε τὸ σπασμωδικὸ βῆχα ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ψευδοκρούπ. Ἔκαμε ἕνα παιδάκι νὰ κουνήση τὰ χέρια του, ποὺ ἦταν παράλυτα ἀπὸ καιρό. Θεράπευσε τὴν 75ετίδα Λένα Μπουγκοάρντ, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἰσχιαλγία κι' ἀπὸ δέκα χρόνια δὲν εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

Ἡ Λίντα Μάρτελ μένει μὲ τοὺς γονεῖς της στὴ μικρὴ νῆσο Γκερνσέυ (μεταξὺ τῶν γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν ἀκτῶν). Ἐχει τέσσερα ὑγιέστατα καὶ γεροδεμένα ἀδερφάκια, ἡλικίας 8 — 13 χρόνων. Ὅπως εἶναι εὐνόητο, δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τὰ χεράκια της. Ὅταν τὴ ποῦν νὰ τὰ βάλη κάπου, τὰ βάζει γελώντας, ὅπως βάκανε γιὰ νὰ παίξη. Κι' ὡστόσο, τὰ μικρὰ χέρια τῆς Λίντας ἔχουν καταπληκτικὲς ἰδιότητες. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐπίσης ὅτι, ὅταν κάνη τὶς θεραπεῖες της, δὲ βρίσκεται σὲ καταληπτικὴ κατάστασι, ὅπως συμβαίνει μὲ πολλοὺς θεραπευτές. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι ἀσυνείδητη καὶ γι' αὐτὸ ἐχει πιὸ κερδοφόρα ἀποτελέσματα. Στὴν περίπτωσι τῆς κυρίας Μπουγκοάρντ, ποὺ ἀναφέραμε, ἡ θεραπεία ἦταν ἀκαριαία. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ ἦταν ἀπὸ δέκα χρόνια καρφωμένη στὸ κρεβάτι της σηκώθηκε ἀμέσως, ντύθηκε μόνη της καὶ περπάτησε. Ἐκπλήκτη γιὰ τὸ «θαῦμα», ἔκαμε τὴν ἴδια μέρα διάφορες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

Ματιές σε όλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ κομψὴ κυρία μὲ τὸ καγκουρώ

Τὰ σκυλιὰ κι' οἱ γάτες ἐξακολουθοῦν νὰ συγκεντρώνουν πάντα τὶς μεγαλύτερες συμπάθειες. Ἀλλά, τὸν τελευταῖο καιρό, ἐκάμαν τὴν ἐμφάνισί τους κι' ἄλλα ζῶα στὸ πλευρὸ κομψῶν κυριῶν, ποὺ φαίνεται, δὲν προτιμοῦν τὴ συντροφιὰ τους ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι, στὸ Λονδῖνο, ἐμφανίστηκαν κυρίες, ποὺ κάνουν τὸν περίπατό τους, σέροντας μαζί τους λεονταράκια, μικρὲς ἀλεποῦδες, πιθήκους, κλπ. Στὴν Κοπεγχάγη, ἐξ ἄλλου, μιὰ νεαρὴ κυρία κάνει τακτικὰ τὸν περίπατό της, ἔχοντας μαζί της ἕνα καγκουρώ.

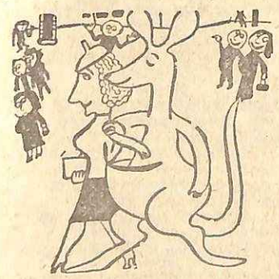

Ἕνας γάμος, ποὺ διαρκεῖ μόνο τρεῖς ὧρες

Τὸ ρεκὸρ αὐτὸ ἀνήκει στὴν Ἀδριανὴ Γκάστσια καὶ τὸν Ἔλμερ Μπόυντ. Ἡ Ἀδριανὴ εἶναι μιὰ ὡραιοτάτη Ἰσπανίδα, 25 χρόνων, ποὺ μένει στὸ Δονδῖνο. Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, γνωρίστηκε μ' ἕναν Ἀμερικανό, τὸν Ἔλμερ Μπόυντ, ἡλικίας 29 χρόνων. Ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀλληλογραφοῦν καί, στὸ τέλος, ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Ὁ γάμος τους ἔγινε ἕνα ἀπομεσήμερο, στὶς 2. Μετὰ τὴν τελετή, ὁ Ἔλμερ προφασίστηκε, ὅτι εἶχε κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ κι' ὅτι θὰ πήγαινε ἀργότερα νὰ βρῆ τὴ σύζυγό του. Ἀλλ' ἡ Ἀδριανὴ ἔμαθε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὁ Ἔλμερ ἔτρεξε σ' ἕνα γειτονικὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου ἐπιβιβάστηκε στὸ πρῶτο ἀεροπλάνο, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Στὶς 5 ἡ Ἀδριανὴ ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου καὶ ταὐτόχρονα μήνυσι γιὰ ὑπεξαίρεσι, γιατὶ ὁ Ἔλμερ, φεύγοντας, εἶχε πάρει μαζί του κι' ὅλα τὰ κοσμήματά της (προφανῶς... γιὰ νὰ τὴ θυμᾶται).

Κατάπιε τὸ κλειδὶ τοῦ αὐτοκινήτου!

Στὸ Ναπιὲ τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἕνα αὐτοκίνητο ἔπαιρνε κάθε πρωὶ τοὺς μικροὺς μαθητὲς ἀπὸ τὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ τοὺς πάη σχολεῖο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Δαυὶδ Χίλ. Ἀλλ' ἕνα πωῒ, ὁ Δαυὶδ δὲν ἤθελε νὰ πάη σχολεῖο. Καθὼς μπῆκε, λοιπόν, στὸ αὐτοκίνητο, πῆρε τὸ κλειδὶ τῆς μίζας καὶ οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τὸ κατάπιε. Ὁ σωφέρ τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ βάλη ἐμπρὸς τὴ μηχανή, ἄρχισε νὰ ψάχνη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ βρῆ τὸ κλειδί. Καί, στὸ τέλος, τηλεφώνησε στὸ γκαράζ, νὰ τοῦ στείλουν ἄλλο!... Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι, στὸ μεταξύ, οἱ μικροὶ ἐπιδέτες τοῦ αὐτοκινήτου παινγῴριζαν μὲ θορυβώδεις ἐκδηλώσεις τὴν καθυστέρησι, ποὺ κράτησε ὁλόκληρη ὥρα. Ὅσο γιὰ τὸ Δαυίδ, μεταφέρθηκε σὲ νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ γιατροὶ τοῦ ἔβγαλαν τὸ κλειδὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μαγνήτου.

Τὸν σκότωσε γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρη

Ἡ Ἀγγελίνα Σάλλερ, ἀπὸ τὸ Μπάρλινγκτων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶχε μείνει ἀνύπαντρη ὡς τὰ 47 της χρόνια. Τελευταῖα, ὅμως, κατάφερε νὰ πείση τὸν Ρόμπερτ Βόουελ, ἡλικίας 68 χρόνων, ὅτι θὰ ἦταν ἡ ἰδεώδης σύζυγος γι' αὐτόν. Ὁ Βόουελ, ὅμως, μετάνοιωσε κι' ἄρχισε νὰ ἀναβάλλη διαρκῶς τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου. Στὸ τέλος, ἡ Ἀγγελίνα ἔγασε τὴν ὑπομονή της καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄπιστο. Μιὰ μέρα, λοιπόν, τὸν προσκάλεσε νὰ κάμουν μαζὶ ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχὴ κι' ἐκεῖ τὸν σκότωσε.

Ἡ μητέρα, ἡ κόρη κι' ὁ φίλος

Στὸ Παρίσι ξετυλίχτηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ τραγῳδία ὅμοια μ' ἐκείν

Περιπετειῶδες, κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΦΡΑΝΚ ΜΠΑΡΕΤ

ΘΑΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

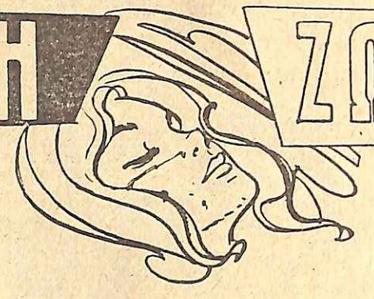

7ον

— Ὄχι δά! εἶπε. Ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ φόνο τοῦ Πήτερ Μπῆμις ὅσο ἂν σκότωνα ἕνα λυσσασμένο σκύλο!

Ἦταν ἕνας ληστής, ἕνας κακοῦργος, ποὺ μὲ κρατοῦσε στὴ διάθεσί του δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια, φοβερίζοντάς με πὼς θὰ προκαλοῦσε τὴν αἰώνια ντροπὴ τῆς κόρης μου. Μοῦπαιρνε σιγὰ-σιγὰ τὰ χρήματα, ποὺ κέρδισα παράνομα...

»Μὰ πρέπει νὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα: Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ τοῦδωσε τὸ παιδὶ μέσα στὸ κιβώτιο, γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα! Εἴχαμε δώσει ραντεβοὺ τὴ νύχτα. Ἤμουν μεταμφιεσμένος. Ἔλπιζα πὼς δὲ θὰ μ' ἀναγνώριζε.

»Ἀλλ' αὐτὸς μὲ γνώρισε! Γιατὶ εἶχε μάτια, ποὺ βλέπανε μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ δουλειά του... Μοῦ εἶπε ὕστερα, πὼς ἀνακαλύψῃ τὸ παιδὶ καὶ τὸ ξανάφερε στὴ ζωή. Ἀλλὰ καμμιὰ προσφορά μου δὲ μπόρεσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ ἢ νὰ μοῦ πῇ ποῦ θὰ τὸ ξανάβρισκα.

»Ἡ ἄρνησί του ὀφειλόταν δίχως ἄλλο καὶ στὸν παπποῦ σας, ποὺ θὰ φοβόταν, ὅτι ἤθελα νὰ πάρω πίσω τὸ παιδὶ γιὰ νὰ τὸ ἐξαφανίσω, ἀφοῦ εἶχα ἀποτύχει τὴν πρώτη φορά. Ξέρουμε δὲ ὅτι ὁ παπποῦς σας συμπαθοῦσε τὴν Ψυχή!

»Ἡ κατάστασι αὐτὴ κράτησε δώδεκα χρόνια. Ὕστερα διάβασα τὴ δημοσίευσί σας στοὺς «Τάϊμς» κι' ἐπικοινώνησα μαζί σας διὰ μέσου τοῦ πρακτορείου τοῦ Λονδίνου. Ὅταν ἔμαθα πὼς ἡ κοπέλλα, ποὺ εἴχατε βρῇ, ἦταν ἐκείνη, ποὺ εἶχα ζητήσει ἄλλοτε νὰ ἐξαφανίσω, ἔχασα κυριολεκτικὰ τὸ κεφάλι μου!

»Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ διάλεξε ὁ Πήτερ Μπῆμις γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ λεφτά. Ὅπως συνήθιζε, μὲ φοβέρισε πὼς θὰ δημιουργοῦσε σκάνδαλο.

»Τοῦ εἶπα τότε νὰ παρουσιάσῃ τὸ κορίτσι, ἂν μποροῦσε. Κι' ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴν ἀνοησία μου, τοῦδειξα τὰ ἴχνη, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ.

»Μοῦ εἶχε περιγράψει τὴ νέα σὰν ἕνα κορίτσι ὄντως καὶ ρωμαλέο, ποὺ ἤξερε ἕνα ἐπάγγελμα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ. Περίμενα νὰ τὴ βρῷ χοντροφτιαγμένη, χυδαία... Φαντάζεσθε, λοιπόν, ποιὰ ἐντύπωσι δοκίμασα, ὅταν ἔμαθα πὼς εἶχα καταστρέψει τὰ νειάτα ἑνὸς τόσο τρυφεροῦ καὶ χαριτωμένου πλάσματος!

»Ὁ Θεὸς μάρτυς μου! Δὲν εἶχα σκεφθῆ ποτὲ νὰ τὴ βάψω ζωντανή! Γιατὶ εἶχα προσπαθήσει νὰ τὴ σκοτώσω; Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς ἔφερα ἐδῶ.

»Μὴν περιμένετε νὰ δικαιολογηθῶ γιὰ τὴ διαγωγή μου. Θὰ ἤθελα μονάχα, τὴ μέρα ποὺ θὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια, νὰ μὴν κοκκινίσῃ πολὺ γιὰ μένα ἡ Ἔθελ...

»Εἶχα πάντρευτῆ παρὰ τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου, κι' ἐκεῖνος μὲ ἀποκλήρωσε. Ἤμουν σπάταλος καὶ τεμπέλης, ἀνίκανος νὰ σοβαρευτῶ καὶ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου. Ἡ γυναίκα μου πέθανε.

»Ἡ Ἔθελ ἀρρώστησε. Πλήρωσα μὲ τὰ τελευταῖα μου λεφτὰ ἕνα γιατρό, ποὺ μοῦ δήλωσε πὼς ἡ κόρη μου δὲ θἄβγαζε τὸ χειμῶνα ἂν δὲν τὴν πήγαινα γιὰ λίγο καιρὸ στὴ Μαδέρα!

»Τότε ἀκριβῶς πέθανε ὁ πατέρας μου. Δίχως φίλους κι' αὐτός, ὅπως ἐγώ, κι' ἐλάχιστα πλασμένος γιὰ νὰ ἐμπνέῃ στοργή, εἶχε υἱοθετήσει ἀπὸ μικρὸ ἕνα κοριτσάκι καὶ τὸ παρουσίαζε σὰ γενικὴ κληρονόμο του. Ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, τὸ κοριτσάκι ἀκεῖνο ἦταν ἀσθενικό, τόσο ποὺ φρονοῦσαν ὅλοι πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε ν' ἀκολουθήσῃ στὸν τάφο τὸν πατέρα μου.

»Ὁ πατέρας μου, ποὺ τὸ ἤξερε αὐτό, εἶχε φροντίσει νὰ ὁρίσῃ ὅτι, ἂν πέθαινε τὸ κοριτσάκι, ἡ περιουσία του θὰ περνοῦσε σὲ μένα, γιατ' δὲν ἤθελε παρὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ γιὰ λίγα χρόνια.

»Τότε ἔθεσα τὸ ἑξῆς ἐρώτημα στὸν ἑαυτό μου: "Ἐπρεπε ν' ἀφήσω τὴν κόρη μου νὰ πεθάνῃ, ὅταν, γιὰ νὰ τὴ σώσω, δὲν εἶχα παρὰ νὰ ἐξαφανίσω ἕνα παιδὶ καταδικασμένο ἤδη σὲ θάνατο;

»Δὲ δίσταζα, φυσικά. Ἡ κόρη μου ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα. Ἡ ἄλλη δὲν ἦταν τίποτε γιὰ κανένα... Ἅρπαξα, λοιπόν, τὸ κοριτσάκι καὶ τοὔδωσα μιὰ ἰσχυρὴ δόσι ναρκωτικοῦ. Τὸ νόμιζα νεκρό, ὅταν τὸ παράδωσα στὸν Πήτερ Μπῆμις.

»Ὁ Θεὸς ἂς μοῦ ἀρνηθῇ τὴν εὐσπλαγχνία Του, ἂν δὲ λέω τὴν ἀλήθεια!

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε, πιὸ ἤρεμα:

— Δὲ θέλω ν' ἀποφύγω τὴν τιμωρία. Κάθε ἄλλο!... Τὸ κακό, ποὺ ἔκανα στὴ δυστυχισμένη Ψυχή, πρέπει νὰ πληρωθῇ... Ὁ καιρὸς θὰ δείξῃ ἂν ξόφλησα τὸ χρέος μου.

*

Ὁ σὲρ Ντύνκαν δὲν ξαναγύρισε στὸ Λὰ Γκαρέν.

Ἡ Ἔθελ προσπάθησε νὰ πεισθῇ πὼς ταξίδευε γιὰ τὴν ὑγεία του. Πέρασε ἕνας μήνας χωρὶς νὰ πάρουμε καμμιὰ εἴδησί του.

Μιὰ μέρα, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε ὁ παπποῦς μου. Φαινόταν τρομαγμένος.

— Ἔλα γρήγορα μαζί μου! μοῦ εἶπε. Μὴ μοῦ κάνῃς ἐρωτήσεις καὶ περιορίσου μόνο σ' ὅσα θ' ἀκούσῃς.

Τὸν ἀκολούθησα. Τραβήξαμε πρὸς τὸ «Μισὸ Δρόμο».

— Δὲ βλέπω τί κερδίζει κανεὶς τιμωρῶντας τὸν ἑαυτό του, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ παπποῦς μου. Ὅποιος ἀφίσῃ μιὰ φορὰ τὸν ἴσιο δρόμο, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτόν, ἔστω κι' ἂν ἀπαρνηθῇ τελείως τὴ ζωή...

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησα.

— Νὰ μιλᾶς μόνο ὅταν σοῦ τὸ ζητᾶνε, ἀπάντησε ὁ γέρος ἐπιτακτικά.

Σώπασε λίγο κι' ὕστερα ξέσπασε:

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω τίποτα! Ἔχω νὰ δῶ τὸν πατέρα ἕνα μῆνα. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ἔμεινα ἀπέναντι καὶ περνοῦσα τὶς μέρες μου, διαβάζοντας τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ εἶναι γραμμένα στοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ...

»Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, ὀνειρεύομαι κάθε νύχτα τὴ μικρή. Ἀνατριχιάζω τότε στὸν ὕπνο μου καὶ μουσκεύομαι ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα, γιατὶ φαντάζομαι πὼς ξέχασα νὰ τῆς στείλω φαγητό... Δὲν ἀντέχω πιά!...

Κύτταξε πρὸς τὴ θάλασσα. Βλέποντας τὸ σπίτι, φάνηκε νὰ συνέρχεται κάπως. Στριφογύρισε τὴ γλῶσσα του μέσα στὸ στόμα του, ὅπως συνήθιζε, καὶ μοῦ εἶπε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του:

— Θὰ κατεβῆς στὶς σπηλιές!

Σταμάτησα, ἀναστατωμένος στὴ σκέψι πὼς θὰ ξανάβλεπα τὴ φυλακὴ τῆς δυστυχισμένης μου Ψυχῆς.

— Ἐμπρός, προχώρει! πρόσθεσε ὁ παππούς μου. Θὰ κατέβαινα κι' ἐγώ, ἂν εἶχα τὴ δύναμι... Ὄχι πὼς φοβᾶμαι μήπως δὲ μπορέσω νὰ ξανανεβῶ! Τί χρειάζεται στὸν κόσμο ἕνας γέρος σὰν ἐμένα;...

Ξαφνικά, ἔλαμψε μέσα στὸ νοῦ μου ἡ ἀλήθεια!

— Τί θὰ βρῶ στὶς σπηλιές; ρώτησα.

— Ἐκεῖνο... τὸ σὲρ Χένρυ Ντύνκαν! ἀπάντησε ὁ παπποῦς μου.

— Ἀπὸ πότε βρίσκεται ἐκεῖ κάτω;

— Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα... Ἤρθε μιὰ μέρα νὰ μὲ βρῇ καὶ μοῦ εἶπε πὼς θἄμενα στὸ σπίτι σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἂν τὸν ἐξυπηρετήσω.

»Κατάλαβα τὴ σκέψι του: Ἤθελε νὰ τιμωρηθῇ σύμφωνα μὲ τὸ σφάλμα του... Καὶ τὸ βρῆκα πολὺ σωστό.

»Κάθε μέρα λοιπόν, τοῦ σφύριζα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ φαγητό του... ὅπως σφύριζα ἄλλοτε σ' ἐκεῖνη! Μὰ δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά μου κανένα ὡραῖο τραγούδι γιὰ εὐχαριστία.

»Δὲν τὸν ἄκουγα ποτέ. Ἤξερα μόνο πὼς ζοῦσε, γιατὶ ξανανέβαζα τὸ καλάθι ἄδειο.

»Σήμερα ὅμως, ὅσο κι' ἂν σφύριξα, ὅσο κι' ἂν φώναξα, δὲν ἄγγιξε κανεὶς τὰ τρόφιμα!... Πρέπει νὰ κατεβῆς νὰ δῇς τί τοῦ συμβαίνει.

Πραγματικά, κατέβηκα στὸ πηγάδι, γεμᾶτος ἀγωνία καὶ θλῖψι. Οἱ ἀναμνήσεις μου ξυπνοῦσαν ὅλες μαζὶ καὶ μοῦ σφίγγανε τὴν καρδιά.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ἄναψα τὸ κερὶ καὶ διευθύνθηκα ψηλαφητὰ πρὸς τὴ σκοτεινὴ σπηλιά.

Καὶ στὸ κρεβάτι τῆς Ψυχῆς, ἀνάμεσα στὰ πράγματα, ποὺ δείχνανε τὴ φυλακισμένη ζωή της, βρῆκα νεκρὸ τὸ σὲρ Χένρυ Ντύνκαν!

Ἀπὸ πάνω του κρέμονταν τὰ πολύχρωμα κουρέλια, ποὺ στόλιζαν ἄλλοτε τὸ κρεβάτι τῆς Ψυχῆς. Στὸν τοῖχο ὑπῆρχε τὸ ἀνάγλυφο ποὺ εἶχα σκαλίσει μαζί της. Ἡ ἄμμος διατηροῦσε ἀκόμα τὶς πατημασιές της...

*

Ὁ ἥλιος σκόρπισε τὰ σύννεφα. Ἡ Ἔθελ εἶναι πιὰ γυναίκα μου.

Ὅταν παίρνω τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου, δοκιμάζω ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίσῃ ὁ Οὐρανός.

Χτὲς τὸ βράδυ, εἴχαμε μείνει στὸν κῆπο, ὥσπου βγήκανε τὰ πρῶτα ἀστέρια. Προχωρούσαμε σιγὰ-σιγά, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, βωβοὶ κι' εὐτυχισμένοι.

Ξαφνικά, ἡ Ἔθελ σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε, μὲ σιγανὴ φωνή.

— Ἄκουσε, Μπέρναρ!...

Ἕνας ἀδύνατος ἦχος ἔφτασε ἀπὸ μακρυὰ στ' αὐτιά μας, γιὰ νὰ σβύσῃ σιγὰ-σιγά. Ἔθελ.

— Ὁ πρῶτος κορυδαλλός! ψιθύρισε ἡ

Μὰ ἐγὼ νόμισα πὼς ἀναγνώρισα τὴ χαμένη φωνὴ τῆς Ψυχῆς, ποὺ τραγουδοῦσε τώρα τὴν εὐτυχία ἑνὸς νέου κόσμου...

ΤΕΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Χριστὸς γεννᾶται

Τῶν Χριστουγέννων τὴ γιορτὴ
ξαναγιορτάζει ἡ Ρωμηοσύνη
κι' εἶναι γιορτὴ ποὺ ἀπαιτεῖ
κέφι, τραγοῦδι κι' εὐφροσύνη.
Πλάι στῆς κάβας τὸ στουπὶ
πρέπει, ἑπομένως, νὰ βρεθοῦμε,
γιὰ νἄκουμ' ὄψι χαρωπὴ
καὶ γενικῶς νά... εὐφρανθοῦμε!

*

Μὲ ρετσινούλα ζηλευτὴ
ναῦρουμε αὐθόρμητα τὸ κέφι,
γιατὶ μ' αὐτή, μόνο μ' αὐτὴ
φεύγουν τὰ μαῦρα μας τὰ νέφη...
Γίνονται οἱ πίκρες μας καπνός
καὶ οἱ καρδιές μας περιβόλι,
κι' ἔτσι... ἀγάλλονται ἐμφανῶς
κι' οἱ οὐρανοὶ κι' ἡ πλάσις ὅλη!

*

Φίλοι πιστοὶ τῶν ταβερνῶν
πρέπει ἀκόμα, μὴν ξεχνᾶτε,
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν
νὰ ποῦμε τὸ «Χριστὸς γεννᾶται».
Γιατὶ ὁ Σωτὴρ μας, ὡς γνωστὸν
ἔχει τὸν οἶνον εὐλογήσει
καὶ πρὸ αἰώνων σε- (βαστῶν,
ἔχει γιὰ μᾶς θαυμα- (τουργήσει.

Καὶ πιὸ ἁπλὰ καὶ πιὸ (λιανὰ
τὰ ὅσα εἶπα γιὰ νὰ (κάμω,
σᾶς ἐνθυμίζω τῆς (Κανὰ
τὸν πολυθρύλητο τὸ (γάμο...
Ὅπου ὁ Χριστὸς κά- (ποιον καιρὸ
καὶ σ' ἕνα ὑπέροχό (του θᾶμα,
πῆρε τὸ ἀκώνευτο (νερὸ
κι' οἶνον τὸ ἔκαμ' ἐν (τῷ ἅμα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Ἀθήνα ἀπέκτησε πολλὰ καὶ καλὰ ξενοδοχεῖα. Καὶ ἄλλα χτίζονται ἀκόμη, ὥστε σύντομα οἱ κλίνες τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας καὶ πρώτης τάξεως θὰ φθάσουν —καθὼς ὑπολογίζουν οἱ εἰδικοὶ— τὶς δέκα χιλιάδες γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Ἂς δοῦμε τώρα τί γινόταν, ἀπὸ ἀπόψεως ξενοδοχείων, καὶ στὴν πρὸ ἑκατονταετίας Ἀθήνα, ὅταν ἡ πόλις ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὁ πληθυσμός της δὲν περνοῦσε τὶς 50 χιλιάδες κατοίκων.

Ἐπὶ μία εἰκοσαετία (1840—1860) ἡ ὁδὸς Αἰόλου—ἡ Αἰολικὴ ὁδός, ὅπως τὴν ἔλεγαν τότε—ἦταν ὁ καλύτερος δρόμος τῆς Ἀθήνας καὶ σ' αὐτὸν βρίσκονταν καὶ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα. Προηγουμένως, στὰ πρῶτα ὀθωνικὰ χρόνια, τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι καὶ τὰ ἀθηναϊκὰ ξενοδοχεῖα—ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάνῃ ξενοδοχεῖα!—εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν περιοχὴ ἐκείνη. Ἐκεῖ ἦταν καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ λειτούργησε στὴ νεώτερη Ἀθήνα τὸ 1832.

Ὁ Ἐδμόνδος Ἀμπού, ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1852 καὶ περιέγραψε τὴ ζωή της, μὲ πολὺ χιοῦμορ καὶ περισσότερη κακία. Γράφει γιὰ τὰ ἀθηναϊκὰ ξενοδοχεῖα ὅτι εἶναι «ἀκριβὰ καὶ ἄσχημα γιατὶ ἔχουν πολὺ ὀλίγους ταξιδιῶτες. Μερικοὶ τουρίστες ξεπέφτουν σ' αὐτὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ εἰσόδημά τους γιὰ τὸ χρόνο. Ὅταν ἡ Ἀθήνα θὰ γίνῃ ἕνας τόπος ὅπου οἱ ξένοι θὰ ἔρχωνται ὅλες τὶς ἐποχὲς τότε καὶ οἱ ξενοδόχοι θὰ κερδίζουν καὶ οἱ ταξιδιῶτες θὰ περνοῦν καλύτερα. Στὸ μεταξὺ τὰ δωμάτια εἶναι μόλις ἐπιπλωμένα, ἡ καθαριότης ἀμφίβολος, ἡ ὑπηρεσία κακὴ καὶ ἡ τροφὴ περισσότερο ἀπὸ μετρία».

Ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ καλύτερο ἦταν τῶν Ξένων, ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀνοίξει στὴ γωνία πλατείας Συντάγματος καὶ Φιλελλήνων, ἐκεῖ ὅπου σήμερα ὑψώνεται τὸ μέγαρο Γιαννάρου. Ἦταν τὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος. Σὲ μερικὰ χρόνια γύρω ἀπὸ τὴν πλατεία θὰ εἶναι τὰ καλύτερα ἀθηναϊκὰ ξενοδοχεῖα Τότε, ὅμως, μεταξὺ τοῦ 1850 καὶ τοῦ 1860 ἡ Αἰολικὴ ὁδὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὁ δρόμος τῶν καλῶν ξενοδοχείων. Τὸ καλύτερο ἀπὸ αὐτὰ ἦταν τῆς Ἀγγλίας. Βρισκόταν ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα. Τὸ κτίριο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας ἐνώθηκε ἀργότερα μὲ τὸ γειτονικό του εὐρισκόμενο καὶ τότε κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἀποτελέσανε, μὲ διάφορες προσθῆκες καὶ βελτιώσεις, τὸ σημερινὸ μέγαρο τῆς Τραπέζης.

Γιὰ χρόνια τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας ἦταν τὸ καλύτερο τῆς Ἀθήνας. Σ' αὐτὸ πήγαιναν, οἱ διπλωμάτες, οἱ ἐπίσημοι ξένοι καὶ οἱ κοσμικώτεροι Ἀθηναῖοι. Τὰ βράδυα γινόταν καὶ παιχνίδι στὴ μία ἀπὸ τὶς δύο μεγάλες αἴθουσες τοῦ ξενοδοχείου. Μεταξὺ τῶν θαμώνων του ὁ «ἐπιφανέστερος καὶ ἐμφανέστερος», κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ, ἦταν ὁ τότε φούρναρος γιὰ τὸν ἑλληνικὸ τουρισμὸ καὶ ξεφοῦσε ὑποχρέωσί του

ΠΩΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ τὸν χρόνο ποὺ γεννήθηκε

ΠΟΙΑ ὄψι παρουσίαζε ὁ κόσμος τὸ «Ἔτος μηδέν», δηλαδὴ τὸ χρόνο ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός; Ὡς τώρα, ἐλάχιστα ἔχουν γραφτῆ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, γιατὶ τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεανθρώπου ἐπισκίαζε, καὶ ἐπισκιάζει, κάθε ἄλλη σύγχρονή του ἱστορικὴ πραγματικότητα. Ἔτσι, ἡ ἀναδρομὴ αὐτή, ποὺ κάνομε σήμερα στὸ «Ἔτος μηδέν», παρουσιάζει ἕνα ἐντελῶς ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, γιατὶ φωτίζει, γιὰ πρώτη φορά, ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές της τὴν περίοδο ἐκείνη τῆς ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητας.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τί γινόταν, σὲ κάθε σημεῖο τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, ἐδῶ καὶ 1959 ἀκριβῶς χρόνια:

1.— Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης βασιλεύει στὴν Ἰουδαία. Στὴν Ἱερουσαλὴμ συνεχίζεται δραστήρια ἡ ἀνοικοδόμησι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ποὺ ἔχει ἀρχίσει 29 χρόνια νωρίτερα.

2.— Ἡ Μάγχη ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸ σύνορο τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ στενοῦ, οἱ βρετανικὲς φυλὲς ζοῦν (ἀπὸ τότε...) σὲ «λαμπρὴ ἀπομόνωσι».

3.— Κατὰ μῆκος τοῦ Ρήνου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ δεύτερο φυσικὸ σύνορο, οἱ Ρωμαῖοι ἔχουν κατασκευάσει ὀχυρωματικὰ ἔργα γιὰ τὴν προστασία τους ἀπὸ τὶς βάρβαρες γερμανικὲς φυλές. Συγχρόνως, κατασκευάζονται στὴν Μαγεντία κινητοὶ καταπέλτες —τὰ κανόνια τῆς ἐποχῆς— ποὺ ἐκσφενδονίζουν, ἀντὶ γιὰ βλήματα, πελώριους λίθους στὸν πολιορκητή.

4.— Οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες, διοικούμενες ἀπὸ τὸν Δροῦσο, ἔχουν καταφέρει ἀποφασιστικὰ πλήγματα στοὺς Γερμανούς, σὲ σειρὰ ἐκστρατειῶν μεταξὺ τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Ἔλβα. Μολονοῦτο, ἂν καὶ ἡττημένοι, οἱ Γερμανοὶ παραμένουν ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴ Ρώμη.

5.— Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου, ποὺ εἰσήγαγαν στὴ νότιο Γαλατία οἱ Ἕλληνες ἀποικοι τῆς Μασσαλίας, ἐπεκτείνεται ὁλοένα. Ἔχει φτάσει τώρα ὡς τὸ σημερινὸ Μπορντώ.

6.— Ἡ ρωμαϊκὴ κατοχὴ ἔχει ἀνεβάσει τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τῆς Γαλατίας. Παντοῦ χτίζονται ναοί, ἔργα κοινῆς ὠφελείας, ὑδραγωγεῖα.

7.— Τὰ ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐλέγχουν τὶς ἱσπανικὲς καὶ γαλατικὲς ἀκτές. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ βγοῦν στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Ὁ Ἀτλαντικὸς εἶναι μιὰ περιοχὴ γεμάτη μυστήριο — τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

8.— Στὴν Ἀγγλία, ἔχει ἀρχίσει ἡ ἐκμετάλλευσι τῶν πρώτων κοιτασμάτων κασσιτέρου, ἀλλά...

9.— ...ἐξακολουθεῖ τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν διαφόρων φυλῶν. Ὁ Κυνοβελῖνος, ἀρχηγὸς τῆς πιὸ ἰσχυρῆς ἀνάμεσα τους, θὰ περάση στὴν ἀθανασία ἀπὸ τὸν Σαίξπηρ, μὲ τὸ ὄνομα Κυμβελῖνος, στὸ «Ὄνειρο θερινῆς νυκτός».

10.— Γιὰ πρώτη φορά, ὁ ρωμαϊκὸς στόλος ριψοκινδυνεύει, ἀκολουθῶντας τὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Γαλατίας, νὰ φτάση ὡς τὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἔλβα καί, κατόπιν, ὡς τὴν Γιουτλάνδη.

11.— Στὴν ἀνατολικὴ Γερμανία, ὀργανώνονται ἐμπορικὲς ἀνταλλαγές. Ἀνταλλάσσονται γουναρικὰ μὲ γυαλικὰ καὶ μὲ μπροῦντζο.

12.— Ἕνας κίνδυνος προβάλλει ἀπὸ τὶς ρωσικὲς στέππες: Ἀπωθημένοι ἀπὸ τὴν Κίνα, οἱ Οὖννοι κατευθύνονται πρὸς τὰ δυτικά...

13.— Διωγμένη, μετὰ ἀπὸ γερμανικὲς ἐπιδρομές, ἀπὸ τὰ ἐδάφη της στὴν κοιλάδα τοῦ Μάϊν, ἡ φυλὴ τῶν Μαρκομάνων μεταναστεύει καὶ βρίσκει καινούργια πατρίδα στὴ Βοημία.

Οἱ κομψευόμενες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς συνηθίζουν τὸ ντούς! Τὰ δημόσια λουτρὰ εἶναι ὅλα ἐφωδιασμένα μὲ εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις ντούς, ἀρκετὰ συγγενεῖς πρὸς τὶς σημερινές.

14.— Στοὺς κάμπους καὶ στὰ δάση τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ὅπου δὲν ἔχει εἰσδύσει ὁ ρωμαϊκὸς πολιτισμός, ὑπάρχουν ἀκόμη πρωτόγονες φυλές. Ἀγνοοῦν τὴ γεωργία καὶ ζοῦν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ κυνήγι.

15.— Στὰ λιμάνια, ποὺ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες στὶς ἀκτὲς τῆς Μαύρης Θάλασσας (Εὐξείνου Πόντου) ἀνθεῖ ἡ ἐμπορικὴ κίνησι. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπίσης ξεκινοῦν τὰ καραβάνια, ποὺ πηγαίνουν, περνῶντας ἀπὸ τὸν Καύκασο καὶ τὴν Κασπία θάλασσα, στὴν Κίνα καὶ τὴν Σαμαρκάνδη καὶ γυρίζουν φορτωμένα μετάξι.

16.— Στὴν Ἰταλία, ἔχει κατασκευαστῆ εὐρύτατο ὁδικὸ δίκτυο. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος ἔχει ἐπισκευάσει μὲ ἔξοδά του τὴν Φλαμινία Ὁδό, ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὴ Ρώμη στὸ Ἀρμίνιο —τὸ σημερινὸ Ρίμινι— καὶ καταλήγει σὲ μιὰ ἀψῖδα θριάμβου.

17.— Βορείως τοῦ Δουνάβεως, στὴ σημερινὴ Ρουμανία, βασιλεύει ἀκόμη πυκνὸ σκοτάδι πρωτογονισμοῦ καὶ βαρβαρότητας.

18.— Κοιτάσματα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἔχουν ἀνακαλυφθῆ στὴν Ἱσπανία, στὴν περιοχὴ τῶν Ἀστουριῶν.

19.— Στὴν Ἱσπανία καὶ στὴ Γαλατία, ὁ κόσμος παθαίνεται... γιὰ τὶς κοῦρσες, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲ γίνονται ἀκόμη ἱπποδρομίες, ἀλλ' ἁρματοδρομίες. Οἱ θεατὲς στοιχηματίζουν γουναρικὰ καὶ πιθάρια μὲ κρασὶ ἢ μὲ μέλι στὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ἁρματοδρόμο.

20.— Στὴ Ρώμη, βασιλεύει ἐπιτέλους ἡ εἰρήνη. Οἱ Ρωμαῖοι πολῖτες ἐπαναλαμβάνουν, μὲ ἱκανοποίησι, τὴ φρᾶσι τοῦ Αὐγούστου: «Βρῆκα μιὰ πόλι χτισμένη μὲ πέτρα καὶ θ' ἀφήσω μιὰ πόλι χτισμένη μὲ μάρμαρο!»

21.— Στὴν Ἰλλυρία, ὡστόσο —τὴ σημερινὴ Γιουγκοσλαβία— οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες μάχονται ἀκόμη ἐναντίον τῶν βαρβάρων φυλῶν, μὲ σκοπὸ νὰ μεταφέρουν τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας στὸ Δούναβι.

22.— Ἡ Ἑλλάδα, χάρις στὰ ἀπέραντα δάση τῆς Μακεδονίας, κάνει τεράστιο ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο ξυλείας.

23.— Στὴν Ἱσπανία, οἱ Ρωμαῖοι χτίζουν πόλεις, προοριζόμενες νὰ φιλοξενήσουν τοὺς ἀπόμαχους λεγεωναρίους.

24.— Γιὰ τὶς μεγάλες ἐμπορικὲς μεταφορές, δὲν ὑπάρχει παρὰ μονάχα ἕνας δρόμος: ἡ θάλασσα. Οἱ ἐφοπλιστὲς τῆς Καρχηδόνος κάνουν χρυσὲς δουλειές!

25.— Οἱ θαλάσσιες ὁδοὶ παρουσιάζουν ἀπόλυτη σιγουριά. Ὁ ρωμαϊκὸς στόλος τὶς ἔχει ἀπαλλάξει ἀπὸ τοὺς πειρατές, ποὺ εἶχαν ἀπονεκρώσει τὸ ἐμπόριο.

26.— Τὰ χρυσᾶ ρωμαϊκὰ νομίσματα εἰκονίζουν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ θεὸ Ἀπόλλωνα. Γιατὶ στὸν Ἀπόλλωνα ἦταν ἀφιερωμένος ὁ ναὸς τοῦ Ἀκτίου, ὅπου ὁ Αὔγουστος, ποὺ ὀνομαζόταν τότε ἁπλῶς Ὀκτάβιος, ἐνίκησε τὸν Ἀντώνιο, τριανταένα χρόνια πρίν.

27.— Ἡ ἀποκατάστασι τῆς εἰρήνης στὴ Ρώμη ἔχει εὐνοήσει τὴν ἀνάπτυξι τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς γεωργίας. Ξεχωριστὴ αὔξησι ἔχουν σημειώσει ἡ παραγωγὴ κρασιοῦ καὶ πηλίνων σκευῶν.

28.— Ἡ Ἀθήνα, ἡ ἰσχυρότερη ἄλλοτε ἀπὸ ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πόλεις, ἔχει χάσει ἐντελῶς τὴν πολιτικὴ ἐπιρροή της. Παραμένει, ἐν τούτοις, διάσημη γιὰ τὶς σχολὲς τῶν φιλοσόφων της.

29.— Στὴ Μικρὰ Ἀσία, ἔχει ἐμφανιστῆ μιὰ νέα θρησκεία, ποὺ θεοποιεῖ τὸ Ρωμαῖο αὐτοκράτορα Αὔγουστο! Ναοὶ ἀφιερωμένοι σ' αὐτὸν ἔχουν ἀνεγερθῆ στὴν Πέργαμο καὶ στὴ Νίκαια.

30.— Τὰ αὐτοκρατορικὰ νομίσματα ἔχουν ἰσχὺ σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία, ἀλλὰ οἱ δυτικὲς ἐπαρχίες, πλούσιες σὲ κοιτάσματα ἀργύρου, ἔχουν ἱδρύσει δικά τους νομισματοκοπεῖα καὶ κόβουν νομίσματα, μὲ παραστάσεις συχνὰ τοπικῶν συμβόλων.

31.— Οἱ πλοῦσιοι στοιχίζουν ἀκριβά, ἀλλὰ ἐπίσης

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὄψι τοῦ κόσμου ἐδῶ καὶ 1959 χρόνια.

ὁ Χριστός

καὶ ἡ τεχνικὴ πρόοδος. Ἔτσι, ὁ Αὔγουστος ὑποχρεώνει τοὺς πολῖτες νὰ γνωρίσουν στὶς ἀρχὲς τὴν οἰκονομική τους κατάστασι καὶ ἱδρύει τὴν πρώτη φορολογικὴ ὑπηρεσία. Στὴν Ἰουδαία, τὴ στιγμὴ ποὺ γεννιέται ὁ Χριστός, ἔχει ἀρχίσει ἡ καταβολὴ τῶν φόρων.

32.— Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συμφωνία μὲ τοὺς Ρωμαίους, οἱ Πάρθοι ὑποχρεώνονται νὰ ἀποδώσουν τὰ λάβαρα τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων ποὺ αἰχμαλώτισαν, τὸ 53 π.Χ., μὲ τὴν ἥττα τοῦ Κράσσου. Γιὰ τὸν ἑορτασμὸ αὐτῆς τῆς συμφωνίας, κόβεται ἕνα νέο ρωμαϊκὸ νόμισμα, ποὺ παριστάνει ἕνα βασιλέα τῶν Πάρθων νὰ προσφέρη γονατιστὸς ἕνα λάβαρο.

33.— Ἀνατολικὰ τῶν Στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους —τοῦ σημερινοῦ Γιβραλτάρ— ἡ Μαυριτανία ἀρχίζει νὰ δημιουργῆ ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ τὴ Ρώμη. Προσφέρει φροῦτα, μάρμαρο καὶ ἐλεφαντόδοντο.

34.— Ἡ Καρχηδών, ἐχθρά, ἄλλοτε, καὶ ἀντίζηλος τῆς Ρώμης, δὲν εἶναι πιὰ παρὰ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Μένει, ὡστόσο, ἕνα σημαντικὸ λιμάνι, ἀπὸ ὅπου μεταφέρεται στὴ Ρώμη τὸ ἀφρικανικὸ σιτάρι κι' ἄλλα προϊόντα.

35.— Ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄλλο ἐμπόριο γίνεται μὲ ἐπίκεντρο τὴν Καρχηδόνα: Ἐκεῖ φτάνουν, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν μὲ πλοῖα στὴ Ρώμη, τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν «ἀναψυχὴ» τῶν Ρωμαίων, καὶ οἱ μαῦροι σκλάβοι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς.

36.— Γιὰ τὶς μικρὲς συναλλαγές, κυκλοφοροῦν νομίσματα ἀπὸ χαλκό, ποὺ στὴ μιὰ πλευρά τους εἰκονίζεται ἡ μορφὴ τοῦ Αὐγούστου καὶ στὴν ἄλλη ἀναγράφονται οἱ τίτλοι του.

37.— Ὁ Τιβέριος, ἀργότερα, θὰ γίνη αὐτοκράτορας. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, δὲν ἔχει ἀναγνωριστῆ ἀκόμα σὰν διάδοχος τοῦ Αὐγούστου. Ζῆ μόνος κι' ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμο, στὴ Ρόδο.

38.— Τὸ λάδι γνωρίζει ἐξαιρετικὴ ζήτησι στὴ Ρώμη καὶ χρησιμοποιεῖται στὸ μαγείρεμα τῶν περισσότερων φαγητῶν. Οἱ μεγαλύτερες ποσότητες, γιὰ τὴν τεράστια κατανάλωσι, ποὺ γίνεται, εἰσάγονται ἀπὸ τὴ Βόρειο Ἀφρική.

39.— Σὲ σιτάρι, ὁ κυριώτερος τροφοδότης τῆς Ρώμης εἶναι ἡ Αἴγυπτος, ποὺ τῆς προμηθεύει τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ἐτησίας καταναλώσεως.

40.— Οἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ Σφίγγα θεωροῦνται ὡς τὰ θαύματα τοῦ κόσμου καὶ προσελκύουν πολλοὺς ἐπισκέπτες — τουρίστες, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα!

41.— Τὸ ἀνθηρὸ ἐμπόριο τῆς Ρώμης μὲ τὶς Ἰνδίες διεξάγεται κυρίως ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ δρομολόγιο τῶν πλοίων ἀκολουθεῖ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, διασχίζει τὸν Περσικὸ Κόλπο καὶ καταλήγει σὲ μικρὰ λιμάνια στὴν ἀκτὴ τοῦ Μαλαμπάρ.

42.— Στὴν Κίνα, ὁ βουδδισμός, ποὸερχόμενος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, κερδίζει ὁλοένα καὶ περισσότερους πιστοὺς καὶ τείνει νὰ ἀντικαταστήση τὴν παλιὰ ταοϊστικὴ θρησκεία.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΩΡΥ

Στὴ Γαλλία, τὸν καιρὸ τῆς Τρομοκρατίας ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου ὁποιαδήποτε ἱεροτελεστία στὶς ἐκκλησίες.

Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1793, μερικοὶ ἐπαναστάτες συνέλαβαν τὸν ἀββᾶ Μωρύ, ποὺ ἔκανε κρυφὰ καὶ μυστικὰ τὴ χριστουγεννιάτικη λειτουργία σὲ μιὰ ἐκκλησίτσα κοντὰ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου.

Οἱ φανατικοὶ τρομοκράτες ἅρπαξαν τὸν ἀββᾶ καὶ τὸν ἔσυραν στὴν πλατεία τῆς Γρέβης γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν στὸ μεγάλο φανάρι της χωρὶς κἂν νὰ τὸν δικάσουν.

— Στὸ φανάρι! Στὸ φανάρι! φώναζαν.

Μόλις ἔφτασαν στὴν πλατεία, ἔδεσαν ἕνα σχοινὶ στὸ φανάρι της κι' ἄρχισαν τὶς σχετικὲς προετοιμασίες τοῦ κρεμάσματος. Ὁ ἀββᾶς τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ ἀπόλυτη ἀπάθεια, χωρὶς νὰ δείχνη παρασιτικὸ φόβο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸν πλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐτοσχέδιους αὐτοὺς δημίους γιὰ νὰ τοῦ περάση τὴ θηλιὰ τῆς κρεμάλας στὸ λαιμό.

— Ἐδῶ, τοῦ εἶπαν, δείχνοντάς του τὸ φανάρι ἐδῶ θὰ σὲ κρεμάσουμε!

— Δὲ μοῦ λέτε παιδιὰ εἶπε τότε ὁ ἀββᾶς Μωρύ ἄρα θὰ μὲ κρεμάσετε ἀπὸ τὸ φανάρι, θὰ σωθῆτε γρήγορα, καλύτερα;

Ἡ φράσι αὐτὴ ἔφτασε νὰ ἀλλάξη ἀμέσως τὶς διαθέσεις τοῦ πλήθους.

Τόσο ἐνθουσιάσθηκε ἀπὸ τὴν ἑξυπνη ἐκείνη ἀπάντησι τοῦ ἀββᾶ ὥστε ἀντὶ νὰ τὸν κρεμάση τὸν ἔβγαλε τὴ θηλιὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τὸν πῆρε στὰ χέρια καὶ τὸν περιέφερε θριαμβευτικὰ στοὺς δρόμους!

Συμπληρώσατε τό δώρον σας μέ ἕνα

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Εἶναι τό εὐγενέστερο δῶρο!

Γιατί ἕνα Λαχεῖον μπορεῖ νά εἶναι:

Τά 6 Σπίτια τοῦ 1ου Τυχεροῦ

Τά 3 Σπίτια καί τό αὐτοκίνητο τοῦ 1ου τῶν 7 προνομιούχων Σειρῶν

Τό 1.000.000 μετρητά τοῦ Δώρου

Ἤ ἕνα σπίτι, ἕνα Αὐτοκίνητο καί μετρητά ἀπό τά κέρδη ὅλων τῶν Σειρῶν

πού εἶναι ἐφέτος πολύ περισσότερα ἀπό κάθε ἄλλη φορά.

Σκεφθῆτε πόση χαρά θά φέρη ἕνα ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ

Τί θά χαρίσετε ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

Οἱ συμβουλές τῶν Γερμανῶν παιδαγωγῶν καί ψυχολόγων γιά τό λεπτό αὐτό πρόβλημα

Τί πρέπει νά χαρίσωμε στά παιδιά μας; Κάθε φορά, πού πλησιάζουν οἱ γιορτές, ὅλοι οἱ γονεῖς ἀντιμετωπίζουν τό ἴδιο αὐτό, ἐπίμονο καί βασανιστικό, πρόβλημα. Καί ἡ λύση του, ὅπως ξέρουν, δέν εἶναι πάντοτε εὔκολη.

Οἱ Γερμανοί παιδαγωγοί καί ψυχολόγοι, πού ἀσχολήθηκαν συστηματικά μέ τό λεπτό αὐτό πρόβλημα, τονίζουν, ὅτι δέν πρέπει νά ὑποτιμοῦμε καθόλου τή σημασία του. Γιά τό παιδί, ἡ στιγμή, πού θά τοῦ προσφερθοῦν τά πρωτοχρονιάτικα δῶρα του, εἶναι μιά ἀπό τίς πιό ἔντονες τῆς ζωῆς του. Ἡ χαρά, ἡ ἱκανοποίησι ἤ ἡ ἀπογοήτευσι, πού θά αἰσθανθῆ, θά παίξουν ἕναν ἀποφασιστικό ρόλο στή διαμόρφωσι τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου.

Δυστυχῶς — παρατηροῦν οἱ εἰδικοί αὐτοί Γερμανοί ἐπιστήμονες — δέν ἐκτιμοῦν ὅλοι οἱ γονεῖς ὅσο ἐπιβάλλεται τή σπουδαιότητα τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρωτοχρονιάτικου δώρου, πού θά προσφέρουν στό παιδί τους. Ἀλλά καί ἐκεῖνοι, πού τή συναισθάνονται καί τήν ἐκτιμοῦν, πέφτουν πολλές φορές σέ βασικά λάθη, μέ ἀποτέλεσμα τό παιδί νά δοκιμάζη, ἀνάλογα μέ τή μορφή, πού θά ἔχη τό «λάθος», ἐκνευρισμό ἤ ἀποκαρδίωσι ἀπό τό δῶρο, πού προορίζεται νά τοῦ δώση τή χαρά. Ἐκνευρισμό, κατά κανόνα, δοκιμάζει ἕνα παιδί, ὅταν τοῦ χαρίζωμε ἕνα παιχνίδι ἀταίριαστο μέ τήν ἡλικία του, καί ἀποκαρδίωσι, ὅταν τό παιχνίδι αὐτό δέ συμβιβάζεται μέ τίς κλίσεις του, ἤ δέν εἶναι ἱκανό νά κεντρίση τή φαντασία του.

Ἕνα ἀπό τά συνηθισμένα λάθη, πού κάνουν, καθώς ἔχει παρατηρηθῆ, σέ πολύ περισσότερες περιπτώσεις, οἱ πατεράδες, παρά οἱ μητέρες, εἶναι πώς χαρίζουν στά παιδιά τους δ,τι δέ χάρισαν στούς ἴδιους οἱ γονεῖς τους, ὅταν ἦταν μικροί! Ξεχνοῦν, ὅμως, πώς οἱ δικές τους ἀπωθημένες ἐπιθυμίες, ἀπό τόν καιρό τῆς παιδικῆς ἡλικίας τους δέν εἶναι ἀναγκαστικά καί ἐπιθυμίες τῶν δικῶν τους παιδιῶν.

Οἱ μητέρες σπάνια κάνουν ἕνα τέτοιο λάθος — τό ἔνστικτό τους τίς ἐμποδίζει ἀπό τό νά ταυτίσουν τήν ἰδιοσυγκρασία τοῦ παιδιοῦ μέ τή δική τους — κάνουν, ὅμως, κάτι ἀκόμη χειρότερο: Πιό ματαιόδοξες καί πιό ζηλόφθονες ἀπό τούς ἄντρες τους, παρασύρονται στήν ἐκλογή τοῦ δώρου, πού θά κάνουν, ἀπό τό δῶρο, πού ἔκανε ὁ ἄλφα γνωστός ἤ ὁ βήτα γείτονας στό δικό του παιδί! Ἐννοώντας νά μήν ὑστερήσουν, ἄν τό δῶρο αὐτό εἶναι ἰδιαίτερα φανταχτερό ἤ ξεχωριστά ἀκριβό, παρασύρονται νά ψωνίσουν τό ἴδιο, ἤ ἕνα καλύτερο τῆς ἴδιας κατηγορίας, γιά τό παιδί τους, χωρίς συχνά νά λάβουν ὑπ' ὄψι τους πώς αὐτό δέν ἔχει οὔτε τήν ἴδια ἰδιοσυγκρασία, οὔτε τήν ἴδια ἡλικία μέ τό παιδί τοῦ γνωστοῦ ἤ τοῦ γείτονα.

Στό σημεῖο αὐτό, οἱ Γερμανοί παιδαγωγοί δείχνονται ἐξαιρετικά αὐστηροί: «Τή στιγμή — λένε, ἀπευθυνόμενοι στίς μητέρες — πού θά διαλέξετε τό παιχνίδι τοῦ παιδιοῦ σας, θά ξεχάσετε ἐντελῶς τί κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἡ ἐκλογή του ἀνήκει ἀποκλειστικά σ' ἐσᾶς καί εἶναι δική σας εὐθύνη!».

Στά κριτήρια, μέ τά ὁποῖα θά ξεκινήση ἕνας πατέρας ἤ μιά μητέρα, γιά νά ἀγοράση τό παιχνίδι τοῦ παιδιοῦ του, ἡ ἡλικία τοῦ παιδιοῦ του πρέπει νά κατέχη τήν πρώτη θέσι. Ὅλα τά παιχνίδια δέν εἶναι, καθώς ξέρουμε, κατάλληλα γιά ὅλες τίς ἡλικίες, καί ἄν ἐπιχειρήση λ. χ. κανείς νά ἀγοράση ἕναν ἠλεκτρικό σιδηροδρομάκο σέ ἕνα ἀγοράκι 4 ἤ 5 ἐτῶν, δέ θά καταφέρη τίποτ' ἄλλο παρά νά ταλαιπωρήση καί νά ἐκνευρίση τό παιδί, πού δέ θά μπορῆ νά συλλάβη σωστά τό μηχανισμό τοῦ παιχνιδιοῦ καί νά τό χειριστῆ μέ σιγουριά καί μέ ἄνεσι. Ἀντίθετα, ἕνα παιδί 6 ἐτῶν, εἶναι «ὥριμο» πιά γιά ἕνα τέτοιο δῶρο.

Βασικά, «καλό» παιχνίδι εἶναι — κατά τόν ὁρισμό, πού δίνουν οἱ Γερμανοί παιδαγωγοί καί ψυχολόγοι — τό παιχνίδι, πού γοητεύει τήν παιδική φαντασία. Ἐπιπλέον, προσθέτουν, πρέπει νά συγκεντρώνη τίς ἑξῆς τρεῖς ἰδιότητες: Νά εἶναι ὠφέλιμο, στερεό καί ἁπλό.

Ὅμως, χρειάζεται νά ἀναλύσωμε τί ἀκριβῶς ἐννοοῦν μέ καθεμιά ἀπό τίς τρεῖς αὐτές λέξεις. Τό ὠφέλιμο δέν πρέπει νά τό συγχέωμε, φυσικά, μέ τό πρακτικό. Ὠφέλιμο εἶναι κάθε παιχνίδι, πού διεγείρει τίς πνευματικές λειτουργίες τοῦ παιδιοῦ, πού τό βοηθάει νά σκεφθῆ καί ἀκονίζει τό μυαλό του. Ταυτόχρονα, ὅμως, πρέπει νά εἶναι καί ἁπλό, προσαρμοσμένο, δηλαδή, στή φυσιολογική δεκτικότητα τοῦ μυαλοῦ του καί χωρίς νά ξεφεύγη ἀπό τά ὅρια τῶν γνώσεών του. Βασική προϋπόθεσι, τέλος, εἶναι καί ἡ στερεότητα τοῦ παιχνιδιοῦ, γιατί ἡ πρόωρη καταστροφή του σκοτώνει στό παιδί τή μισή χαρά του.

Ὡστόσο, ἡ γνῶσι τῶν προϋποθέσεων αὐτῶν δέ λύνει ὁριστικά καί τό πρόβλημα. Πολλά παιχνίδια εἶναι ἱκανά νά γοητεύσουν τήν παιδική φαντασία, καί εἶναι ἀκόμη «ὠφέλιμα στερεά καί ἁπλά», χωρίς νά εἶναι ὅλα κατάλληλα γιά τήν εἰδική περίπτωσι τοῦ παιδιοῦ, στό ὁποῖο θέλουμε νά τά προσφέρωμε. Γιά νά ἐξακριβώσωμε ποιό εἶναι ἐκεῖνο, ἀνάμεσα σέ ὅλα αὐτά, πού πρέπει νά διαλέξωμε, ἐπιβάλλεται νά μελετήσωμε τίς κλίσεις καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ παιδιοῦ μας καί νά ἐξιχνιάσωμε, μέ τίς κατάλληλες ἐρωτήσεις, τούς κρυφούς του πόθους.

Μέ κανένα τρόπο, ὅμως, τονίζουν οἱ Γερμανοί ἐπιστήμονες, δέν πρέπει νά καταλήξωμε στήν εὔκολη λύσι τῆς ἄμεσης ἐρωτήσεως μέ τήν ἐλπίδα πώς θά εὐχαριστήσωμε περισσότερο τό παιδί μας, χαρίζοντάς του ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού ζητάει. Τό παιδί δέν εἶναι μεγάλος, γιά νά ἔχη καταστραλαγμένες καί ἀποσαφηνισμένες προτιμήσεις καί ἐπιθυμίες. Ἐξ ἄλλου, ἐκεῖνο, πού τό γοητεύει περισσότερο σ' ἕνα πρωτοχρονιάτικο δῶρο, εἶναι ἡ ἔκπληξι, ἡ χαρά τοῦ ἀπροσδόκητου. Ἄν τό παιδί μποροῦσε νά ἐκφραστῆ στή γλῶσσα τῶν μεγάλων θά ἔλεγε πώς ἐκεῖνο, πού θέλει ἀπό σᾶς, εἶναι νά τοῦ χαρίσετε κάτι, πού καί νά τοῦ ἀρέση καί νά τοῦ ταιριάζη, ἀλλά καί πού νά μήν τό περιμένη! Ἀφαιρῶντας, λοιπόν, ἀπό ἕνα παιχνίδι τό στοιχεῖο τῆς ἐκπλήξεως, ἀφαιρεῖτε τή μισή γοητεία του...

Ἀκόμη κάτι, πού δέν πρέπει, κατά τούς Γερμανούς παιδαγωγούς, νά λησμονοῦν οἱ γονεῖς, ὅταν πρόκειται νά ἀγοράσουν τά πρωτοχρονιάτικα δῶρα γιά τά παιδιά τους, εἶναι πώς ζοῦμε σέ μιά ἐποχή ἐντελῶς διαφορετική ἀπό ἐκείνη, πού ἦταν οἱ ἴδιοι παιδιά. Καί πώς κάθε σχεδόν σημερινό παιδί εἶναι γέννημα καί θρέμμα τῆς «τεχνοκρατούμενης αὐτῆς ἐποχῆς — εἴτε μᾶς ἀρέσει, εἴτε ὄχι. Ὑπάρχουν, στίς ἡμέρες μας, παιδιά, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπό ὁμαδικά πειράματα, πού ἔγιναν, πού ξέρουν, σέ ἡλικία 2½ ἐτῶν, νά ξεχωρίζουν μιά μηχανή Ντήζελ ἀπό μιά ἠλεκτρική καί πού σέ ἡλικία 4 ἐτῶν, ἀποστηθίζουν ὅλες τίς μάρκες αὐτοκινήτων ξεχωρίζοντας καί ἀκριβῶς ἀνάμεσά τους!

Θά ἦταν σφάλμα, λοιπόν, ὑπακούοντας στίς δικές μας ρομαντικές παρορμήσεις, νά ἀποκλείσωμε, ἀπό τά παιχνίδια, πού θά διαλέξωμε, ἐκεῖνα πού ἐκφράζουν σέ μικρογραφία τόν «τεχνοκρατούμενο» αὐτό κόσμο.

Παρακολουθῆστε ἀπό τό σημερινό τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 26) τήν καινούργια σειρά αἰσθηματικῶν διαλόγων τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΛΥΑΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ἐκεῖνος καί Ἐκείνη σέ μιά καινούργια ἐρωτική ἐξόρμησί τους, μέ τρόπο πικάντικο, αἰσθηματικό καί χαριτωμένο, θά μᾶς χαρίσουν μέ ἐνδιαφερόντες διαλογικούς διαξιφισμούς μελαγχολία καί κέφι...

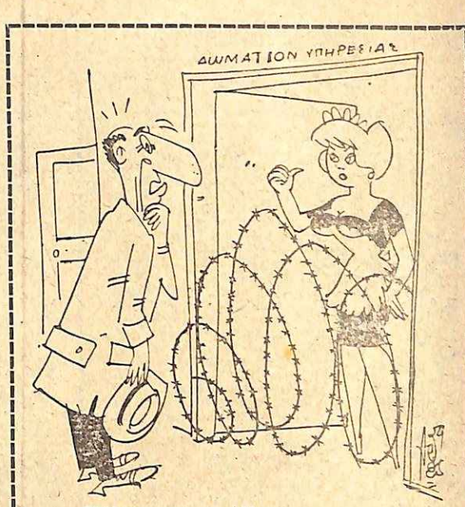

— Μάλιστα, κύριε. Ἡ κυρία πῆγε ἀπόψε νά παίξη κουν - κάν!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Παρακαλῶ, κυττάξτε τί ὡραῖο πόδι κάνουν οἱ κάλτσες πού πουλάω!

ΓΡΙΠΠΗ

— Φοβᾶται, λέει, μή τοῦ κολλήσω τό μικρόβιο!

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ὁ Μανωλιὸς

Μ Α ποῦ τὰ πετύχαμε ὅλα τὰ σαΐνια μαζεμένα ἔ; Μετὰ ἀπὸ τὸ φίλο μας τὸν Πρίνο, ὁ φίλτατός μας ὁ Καλτσᾶς καὶ σήμερα ὁ ἀγαπητός μας ὁ Γλίτσης. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ;... Ἐμμανουὴλ Γλίτσης τοῦ Γρηγορίου κλάσεως 1908. Καὶ ὑπηρετεῖ ποῦ παρακαλῶ; Στὸ πυροβολικό. Δηλαδὴ σὲ τεχνικὸ ὅπλο. Ποῦ νὰ ξέρανε αὐτοὶ ποὺ τὸν «ἐπέλεξαν» γιὰ τὸ πυροβολικὸ ὅτι ὄχι μόνο γιὰ κανένα ὅπλο δὲν ἔκανε ὁ κακομοίρης. ἀλλὰ οὔτε γιὰ... κουμπούρα Δημητσανίτικη. Κι' ὅμως, μιὰ καὶ πῆγε στὸ πυροβολικό, ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ κι' αὐτὸς τὴν ἐκπαίδευσή του. Καὶ πραγματικὰ τὴν.. ὑπέστη, φυσικά, μόνο ὡς ἀπόπειρα, Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόπειρα τὸ τί δὲν τοῦ κόστισε! Ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ πυροβολητοῦ καὶ τοῦ ἐλάτου —ὑπηρετοῦσε στὸ Πεδινό— κατέληξε... μόνιμος ἀγγελιαφόρος τῶν γραφείων τοῦ λόχου.

Στεκόταν πάντα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ λόχου, ἕτοιμος γιὰ τὴν ἐκτέλεσι κάθε παραγγελίας. Δηλαδὴ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε τὸ «ἕτοιμος» εἶναι... ποῦ λέει ὁ λόγος. Γιατὶ ἔπρεπε, ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἔβινε τὴν παραγγελία, νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ πολλὲς φορές, γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ τὴ μπάσῃ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Μανωλιοῦ μας καὶ νὰ θάλῃ ὕστερα τὸ Μανωλιὸ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ ἄλλες τόσες φορές. Ἀλλοιῶς κινδύνευε, ὄχι μονάχα νὰ μὴν ἐκτελεστῇ ἡ παραγγελία, ἀλλὰ νὰ ἐκτελεστῇ ὅπως τὴν εἶχε συλλάβει ὁ... Μανωλιος νοῦς.

Ἐλᾶτε ὅμως ποῦ πάω' ὅλα αὐτὰ ἔκανε καμμιὰ φορὰ καὶ τοῦ κεφαλιοῦ του; Μὲ τοὺς μῆνες ποὺ εἶχε ἀγγελιαφόρος, εἶχε πιστέψει στὸ τέλος ὅτι εἶχε τόσο ἐννοήσει, τὴν ὑψηλὴ ἀποστολή του, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ὁδηγιῶν ἰδιαιτέρων καὶ ἐπαναλήψεων.

— Δὲ μοῦ λὲς Μανωλιό. τοῦ λέει μιὰ μέρα ὁ ἐπιλοχίας του, ἐπάνω στὸ τραπέζι μου εἶχα ἕνα γράμμα. Τί ἔγινε; Δὲν τὸ βλέπω...

— Ἐγὼ τὸ πῆρα, κυρ-ἐπιλοχία μου, ἀπαντᾶ ὁ Μανωλιὸς μὲ κάποια λάμψι ἰδιαίτερη στὰ μάτια, σὰν νὰ εἶχε κάνει κάποιο κατόρθωμα. Ἐγὼ τὸ πῆρα καί, μιὰ καὶ εἶχα νὰ ρίξω κι' ἐγὼ ἕνα γράμμα στὸ Ταχυδρομεῖο τὸ ἔριξα κι' αὐτό...

— Τί ἔκανες βρὲ χαζέ;... δὲν εἶδες ὅτι τὸ γράμμα δὲν εἶχε διεύθυνσι;

— Πῶς δὲν τὸ εἶδα κυρ-ἐπιλοχία; Τὸ εἶδα καὶ τὸ παρατεῖδα... Ἀλλὰ γιὰ θάλακα μ' ἔγεις κυρ-ἐπιλοχία μου... Ξέρω ἐγὼ ἀπὸ τέτοια... Καὶ τὸ κατάλαβα ἀμέσως... Μπῆκα ἀμέσως στο νόημα!..

— Τί μπῆκες καὶ κατάλαβες βρὲ κούταβλε; τοῦ λέει θυμωμένος ὁ ἐπιλοχίας.

— Μπῆκα κυρ-ἐπιλοχία μου!... Μπῆκα σοῦ λέω!... Μόλις εἶδα τὸ γράμμα κλειστὸ καὶ χωρὶς διεύθυνσι, εἶπα μέσα μου: «Ὁ κυρ-ἐπιλοχίας μου ἔγει γράψει κάτι τὸ πολὺ ἐμπιστευτικὸ σὲ κάποιον, ποὺ δὲ θέλει νὰ μάθουμε τὸ ὄνομά του» «Ἐμπιστευτικὸν ἀπόρρητον». ὅπως γράφουν καὶ τόσα ἔγγραφα... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ πῆρα καὶ τὸ ρίξα στὸ Ταχυδρομεῖο... Δὲ σοῦπα ὅτι ξέρω ἐγὼ ἀπὸ τέτοια;...

*

— Τί ἔγεις ἐσὺ Γλίτση —ρωτάει, ὁ γιατρὸς τοῦ συντάγματος τὸ Μανωλιό, ποὺ ἔχει δηλώσει ἀσθένεια ἐκεῖνο τὸ πρωί.

— Ὑποφέρω ἀπὸ ζαλάδες καὶ πονοκεφάλους ἀπαντάει ὁ Μανωλιός.

Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξετάζει καὶ μετὰ τοῦ ὁρίζει μιὰ δίαιτα φαρμακευτικὴ καὶ τροφικὴ καὶ τοῦ προσθέτει:

— Κύτταξε ν' ἀκολουθήσῃς πιστὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ παράγγειλα. Νὰ παίρνῃς τακτικὰ τὰ φάρμακά σου καὶ νὰ μὴν κάνῃς ἁταλίες ἀπὸ φαγητό σου... Καὶ ἄκουσε καὶ ἕνα ἄλλο... Πρόσεξε... Μόνο δέκα τσιγάρα τὴν ἡμέρα... Οὔτε ἕνα παραπάνω.

Φεύγει ὁ Μανωλιὸς μὲ τὴ δίαιτα γραμμένη στὸ χαρτί. γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ πιστότατα. Περνᾶνε τρεῖς μῆνες καὶ μιὰ μέρα ὁ γιατρὸς τοῦ συντάγματος συναντᾶ τὸν Μανωλιὸ στὸν περίβολο τοῦ στρατῶνος. Τὸν θυμήθηκε. καὶ...

— Δὲν μοῦ λὲς ἐσὺ —τοῦ λέει— δὲν εἶγες ἔρθει πρὸ τριῶν μηνῶν ν.ὸ ἰατρεῖο καὶ παρεπονέισο γιὰ κάτι ζαλάδες καὶ πονοκεφάλους;

— Μάλιστα κύριε ἐπίατρε. μάλιστα...

— Ἔκανες τὴ δίαιτα ποὺ σοῦ εἶπα:... Πῆρες κανονικὰ τὰ φάρμακά σου:

— Μάλιστα, κύριε ἐπίατρε... μόνο.

— Τί μόνο;... Γιὰ πές μου...

— Μονο κεῖνα τὰ τσιγάρα μὲ παΐδεψαν πολύ...

— Κατάλαβα, κατάλαβα... Δὲν κατάφερες νὰ τὰ φτάσῃς στὰ δέκα. Ἔ;

— Πῶς δὲν κατάφερα... Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! Ὅταν βάλω κάτι στὸ μυαλό μου. ἐγὼ τὸ καταφέρνω!... Ἀλλὰ τὸ τί ὑπέφερα. δὲ λέγεται!... Ἐγὼ ποὺ δὲν εἶγα θάλει τσιγάρο στὸ στόμα μου. κατνίζω τώρα δέκα τσιγάρα τὴν ἡμέρα!...

Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Σὰν πολὺ αἰσιόδοξοι δὲν εἴμαστε, Τιμολέων, μὲ τὸ λαχεῖο ποὺ ἀγοράσαμε;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἄ, μὲ συγχωρῆτε, κύριε. Νόμιζα πὼς ἦταν ἡ κυρία!...

— Πάλι ἐσύ;... Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, ἀρχίζω νὰ σὲ θαυμάζω γιὰ τὸ κουράγιο σου!...

Η ΠΟΥΝΤΙΓΚΑ τῶν Χριστουγέννων

Ἀγγλικὰ ἔθιμα πέντε αἰώνων

ΠΟΥΘΕΝΑ ἀλλοῦ δὲ γιοστάζονται τὰ Χριστούγεννα μὲ τόση σοβαρότητα. ὅσο στὴν Ἀγγλία. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶναι πὼς γιορτάζονται κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. ὅπως πρὶν ἀπὸ 4 ἢ 5 ἴσως αἰῶνες.

Πραγματικά, εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς σὲ ποιὰ ἐποχὴ ἀνάγονται οἱ συνήθειες, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ κυριαρχοῦν στὸν ἐορτασμὸ τῶν ἀγγλικῶν Χριστουγέννων.

Μιὰ ἀπ' τὶς συνήθειες αὐτὲς εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὅλα τὰ παιδιά, ἀκόμα καὶ τῶν λόρδων, ξεγλυστράνε ἀπ' τὰ σπίτια τους, τὸ πρωῒ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, γιὰ νὰ πάνε νὰ πουνε τὰ Κάλαντα. Πρέπει νὰ φύγουν κρυφά, χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ κανείς. Σχηματίζουν ὕστερα συντροφιὲς μ' ἄλλα παιδιά, πρωτότυπες χορωδίες ἢ μπάντες, καὶ παίρνουν τοὺς δρόμους, λέγοντας τὰ Κάλαντα.

Τέλος, γυρίζουνε στὸ σπίτι τους, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους τους. Ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ νὰ τὰ κατασάιαση τότε ὁ πατέρας τους, ζητῶντας τους λόγο γιὰ τὴν ἀπουσία τους.

— Ἡ μητέρα μου θὰ σᾶς πῇ ποῦ ἤμουν, ἀπαντοῦν τὰ παιδιά.

Καί, πλησιάζοντας τὴ μητέρα τους, τῆς ψιθυρίζουν στ' αὐτί:

— Πῆγα νὰ δῶ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

— Καὶ τὴν εἶδες, παιδί μου;

— Τὴν εἶδα καὶ τὴν ἔψαλα.

— Τότε πρέπει νὰ τὴν ἀκούσωμε κι' ἐμεῖς! λέει ἡ μητέρα, φιλῶντας τὸ παιδὶ στὰ δυό του μάγουλα.

Ἀμέσως τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν τὸν ὕμνο τῶν Χριστουγέννων. Ὁ πατέρας γελάει τώρα καὶ τοὺς δίνει μιὰ φούχτα νομίσματα.

Τὰ μικρὰ Ἐγγλεζόπουλα δὲ βάζουν στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ τὰ παπούτσια τους, ὅπως γίνεται σ' ἄλλα μέρη, ἀλλὰ τὶς κάλτσες τους. Πρόκειται γιὰ ἕνα πολὺ παλιὸ ἔθιμο, ποὺ ἀγνοεῖται ἡ προέλευσί του.

Τὰ Χριστούγεννα γιὰ τοὺς Ἄγγλους ταυτίζονται μὲ τὴν πουντίγκα. Βέβαια. τῶν κι' ὁλόκληρο τὸ χρόνο πολλὲς πουντίγκες. Ἀλλὰ — ὅπως λέει ὁ Ντίκενς — καμμιὰ δὲν εἶναι τόσο μεγάλη, τόσο ὡραία καὶ τόσο νόστιμη, σὰν τὴ χριστουγεννιάτικη.

Νὰ τώρα κι' ἡ συνταγὴ τῆς γνήσιας ἀγγλικῆς πουντίγκας:

Παίρνετε μιὰ λίμπρα (450 γραμμάρια) ἁλεῦρι, ἄλλο τόσο βωδινὸ λίπος φιλοκομμένο, ἄλλα τόσα ψίχουλα καὶ 10 αὐγά. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑλικὰ μαζὶ θ' ἀποτελέσουν μιὰ ζύμη, ποὺ τὴ ζυμώνετε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ γίνῃ ὁμοιογενής. Ὕστερα προσθέτετε μισὴ λίμπρα ζάχαρη, μισὸ ποτῆσι κονιὰκ καὶ τὸ χυμὸ δυὸ λεμονιῶν. Ξανανοστερα προσθέτετε μισὴ λίμπρα ζάχαρη, μισὸ ποκατεύετε καλὰ καὶ ρίχνετε μέσα στὴ ζύμη 1½ λίμπρα κορινθιακὴ σταφίδα, μισὴ λίμπρα σμυρναϊκὴ σταφίδα, 1 οὐγγιὰ μπαχαρικὰ καὶ μισὴ λίμπρα «κάττπλο» (ἕνα μίγμα ἀπὸ φλοῦδες πορτοκαλιῶν, ἀνανᾶ, κλπ.).

Τέλος, ὅλ' αὐτὰ μαζὶ μπαίνουν σ' ἕνα μεγάλο τέντζερη καὶ βράζουν 6 ὧρες συνέχεια.

Ἡ μεγαλύτερη πουντίγκα, ποὺ φτιάνεται στὴ Μεγάλη Βρετανία, εἶναι τῆς Ἀγγλικῆς Αὐλῆς. Ζυγίζει τὸ λιγότερο 70 λίμπρες. Τὴ σκεπάζει ἕνας «βώρακας» ἀπὸ παγωμένη ζάχαρη, καὶ στὴ μέση του σχηματίζονται, μὲ ψημένους καρπούς τὰ μονογράμματα τῶν βασιλέων. Τὴ μουσκεύουν δὲ μὲ 5 λίμπρες «πόντς».

Στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίνας, μοιράζονται κάθε χρόνο στοὺς φτωχούς, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, 100 πουντίγκες. Εἶναι ἕνα ἔθιμο παλιό, ποὺ τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ τ' ἀλλάξῃ.

Ἕνα ἄλλο ἔθιμο ἐπιβάλλει στοὺς Ἰδιοκτήτες τοῦ θεάτρου Ντρούρυ - Λάϊν νὰ μοιράζουν κάθε Χριστούγεννα μεγάλες πουντίγκες σ' ὅλο τὸ προσωπικό τους.

Τὸ ρεκόρ. ὅμως, τῆς μεγαλύτερης πουντίγκας ἀνήκει στοὺς Ἀμερικανούς: Μιὰ νύχτα παραμονῆς Χριστουγέννων, ἕνα κάρρο ἔφερε πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Γκαίτυ» τῆς Φιλαδέλφειας μιὰ πουντίγκα βάρους 500 κιλῶν! Ὕστερα μιὰ ἀτσαλένια ρόδα τὴν ἔκοψε σὲ κομμάτια τοῦ κιλοῦ, ποὺ μοιράστηκαν στοὺς θεατές.

Μὲ μεγάλη ἐπισημότητα γιορτάζεται ἐπίσης στὰ πλοῖα τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἡ γιορτὴ τῆς πουντίγκας. Δυὸ ναῦτες τὴν κρατᾶνε πάνω στοὺς ὤμους τους καὶ τὴν περιφέρουνε πάνω στὴ γέφυρα, πρὶν κοπῇ καὶ μοιραστῇ. Ὅλη δὲ τὴν ἑπόμενη βδομάδα, ὅταν συναντηθοῦνε δυὸ πλοῖα, οἱ ναῦτες τοῦ ἑνὸς φωνάζουνε μὲ τὸν τηλεβόα:

— Ἡ πουντίγκα μας ζύγιζε 50 λίμπρες!

— Κακόμοιροι! ἀπαντᾶνε οἱ ἄλλοι. Ἡ δική μας ζύγιζε 60!

Ἐννοεῖται ὅτι... οἱ ψευτιὲς δίνουν καὶ παίρνουν, σ' αὐτὸ τὸ συναγωνισμό!...

Κάποιος Ἄγγλος δημοσιογράφος ὑπολόγισε, ὅτι οἱ πουντίγκες. ποὺ καταβροχθίζονται τὰ Χριστούγεννα στὴν Ἀγγλία, θ' ἀποτελοῦσαν ὄλες μαζὶ ἕνα ὄγκο μὲ μῆκος καὶ πλάτος 15 μέτρων ἢ ἀλλοιῶς 3375 κυβικὰ μέτρα!

Κι' ἕνας ἄλλος περίεργος ὑπολογισμός: Τὰ φάρμακα, ποὺ καταναλίσκονται στὶς ἑπόμενες μέρες, γιὰ νὰ ταχτοποιηθοῦν τὰ χαλασμένα στομάχια τῶν Ἄγγλων, θὰ μποροῦσαν νὰ γεμίσουν μιὰ μπουκάλα ψηλὴ σὰν τὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου!

Τέσσερες πριγκήπισσες ποὺ πλήττουν!...

Στὸ μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Ἀμέρικαν Γουήκλυ» δημοσιεύτηκε τὸ παρακάτω ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρο γύρω ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Σουηδίας.

Η ΠΙΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η πριγκήπισσα Μπριγκίτα τῆς Σουηδίας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ μόνη πριγκήπισσα στὸν κόσμο, ποὺ ἔχει φωτογραφηθῆ... μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια στὸν ἀέρα στὸ γυμναστήριο! Ἡ πριγκήπισσα Ντεζιρὲ τῆς Σουηδίας εἶναι ἡ μόνη ποὺ τὴν ἐδίωξε ἡ ἀστυνομία ἀπὸ ἕνα κινηματογράφο γιατὶ ἦταν ἀνήλικη. Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα καὶ οἱ ἀδελφές της εἶναι οἱ μόνες ποὺ περιμένουν στὴν οὐρὰ γιὰ νὰ ψωνίσουν στὰ μαγαζιά, χωρὶς τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας, τελείως ἀνενόχλητες ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες τους. Καὶ εἶναι ἐπίσης οἱ μόνες βασιλικὲς πριγκήπισσες, ποὺ ἀναφέρονται ὀνομαστικὰ στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο μαζὶ μ' ὅλους τοὺς κοινοὺς θνητούς.

Πράγματι, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Σουηδίας διαφέρει ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, κι' ἡ συμπεριφορὰ τοῦ σουηδικοῦ λαοῦ ἀπέναντί της εἶναι ἀληθινὰ μοναδική.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ Σουηδία κυβερνᾶται πάνω ἀπὸ 25 χρόνια ἀπὸ τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα, ποὺ βασικὴ ἀρχὴ του εἶναι ἡ κατάργησι τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ! Γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ παράδοξο, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ κόμματος ἔλεγε σ' ἕνα ξένο δημοσιογράφο:

«Δ ατηροῦμε τὴ μοναρχία, γιὰ τὴν ὥρα, γιατὶ θαυμάζουμε πολὺ τὸ βασιλιά. Εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος».

Πράγματι, ὅλοι οἱ Σουηδοὶ ἀγαπᾶνε τὸ μονάρχη τους Γουσταῦο Στ', ποὺ τὸν βλέπουνε συχνὰ νὰ σκαλίζῃ τὰ βιβλία στὰ διάφορα βιβλιοπωλεῖα τῆς Στοκχόλμης.

Οἱ τέσσερες πριγκήπισσες ἀσχολοῦνται μὲ κοινωφελῆ ἔργα, βοηθῶντας τοὺς φτωχοὺς τῆς πόλεως. Τὸ «χαρτζηλίκι» τους εἶναι μετρημένο. Φτιάνουν μόνες τους τὰ φορέματά τους, καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔχει σπουδάσει οἰκιακὴ οἰκονομία.

Μαζὶ μὲ τὴ μητέρα τους, πριγκήπισσα Σίβυλλα, καὶ τὸ μικρὸ ἀδελφό τους Κάρολο, 13 χρονῶν καὶ διάδοχο τοῦ θρόνου, μένουν σ' ἕνα διαμέρισμα ἀπὸ 12 δωμάτια, στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα. Ἀντὶ γιὰ τὰ βαρειὰ μεταξωτὰ καὶ βελοῦδα τοῦ ὑπολοίπου παλάτ οῦ, τὰ δωμάτια τῶν κοριτσιῶν εἶναι διακοσμημένα μὲ ἐλαφρὰ κρετόν καὶ μὲ μοντέρνα ἐπίπλωσι.

Ἡ πριγκήπισσα Σίβυλλα, κόρη ἀπὸ 12 χρόνια καὶ ὁμορφη ἀκόμη, εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς, τὸ γένος Σὰξ Κοβούργου. Ὡστόσο, καίτοι ξένη, Γερμανίδα, εἶναι τὸ δημοφιλέστερο μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Οἱ Σουηδοὶ τὴν ρέπ βάλλουν μὲ τὴ συμπάθειά τους, γιὰ τὰ ἀτυχήματα ποὺ τῆς ἔχουν συμβῆ.

Ἔχασε τὸν ἄντρα της, τὸ διάδοχο Γουσταῦο Ἀδόλφο, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, τὸ 1947. Ἂν δὲ συνέβαινε τὸ δυστύχημα αὐτό, θὰ γινότανε μιὰ μέρα βασίλισσα τῆς Σουηδίας. Τώρα ὅμως τὰ δικαιώματα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου ἀνήκουν στὸ γυιό της Κάρολο, τὸν ἔγγονο τοῦ σημερινοῦ βασιλιᾶ.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπ' τὴ χηρεία της, οἱ Σουηδοὶ συμπαθοῦσαν τὴν πριγκήπισσα Σίβυλλα, γιατὶ ὁ σύζυγός της... δὲν τῆς ἦταν καθόλου πιστός! Πράγματι, ὁ πρίγκηψ Γουσταῦος Ἀδόλφος εἶχε ἀρκετὲς τρυφερὲς φιλενάδες, μεταξὺ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τῆς Στοκχόλμης!

Ἀπὸ τὶς τέσσερες κόρες της, ἡ δημοφιλέστερη εἶναι ἡ δεύτερη, ἡ Μαργαρίτα, ἡλικίας 22 χρονῶν. Ἔχει ἀνάστημα 1.80 (ὅπως καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡλικίας 22 χρονῶν. Ἔχει ἀνάστημα 1.80 (ὅπως καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡλικίας 22 χρονῶν. Τρελλαίνεται γιὰ τὰ σπόρ, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ της Μαργαρίτα).

Ενδιαφέρουσα ζωή

Αὐτὰ ποὺ πειράζουν τὴν καρδιὰ

Ἡ ἐργασία καὶ ὁ ἔρως, ἡ ζέστη καὶ τὸ κρύο

Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἐκπληκτικότερος μῦς τοῦ σώματός μας; Ἡ καρδιά.

Ὅταν εἶμαστε σὲ ἀνάπαυση, ἐργάζεται μόνο μέ τὸ 1/10 τῆς ἱκανότητός της. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη κάνωμε γυμναστικὴ ἢ μιὰ πολὺ βαρειὰ δουλειά, ἡ καρδιὰ μας διατηρεῖ πάντα μιὰ ἐφεδρεία δυναμικότητος 30% τὸ λιγώτερο, γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ προσπάθεια.

Μιὰ ὑγιὴς καρδιὰ δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ πάθῃ ὅλάτη, ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν ἰσχυρότερη προσπάθεια. Γιατί, ὅταν πλησιάσωμε στὸ ὅριο τῆς ἀντοχῆς της, λειτουργεῖ ἀμέσως ἕνας ἀσφαλιστικὸς μηχανισμὸς τοῦ ὀργανισμοῦ μας: ἡ λιποθυμία, ποὺ μᾶς κάνει νὰ σταματήσωμε κάθε προσπάθεια καὶ νὰ πέσουμε ὁριζάντια, δηλαδὴ σὲ τέτοια στάσι ὥστε ἡ καρδιὰ νὰ ἐργάζεται λιγώτερο κι' ἔτσι νὰ συνέλθῃ πιὸ γρήγορα.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τοὺς διάφορους παράγοντες ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσουν τὴν καρδιά.

Βαρειὰ ἐργασία καὶ σωματικὴ ἄσκηση: Οἱ περισσότεροι γιατροὶ πιστεύουν ὅτι ἡ συνεχὴς σωματικὴ ἐργασία καὶ ἡ γυμναστικὴ δυναμώνουν μιὰ καρδιὰ ὑγιᾶ. Ὑπάρχουν πράγματι ἐνδείξεις ὅτι ἀποτελοῦν ἀσφάλεια κατὰ τῶν καρδιακῶν προσβολῶν. Κατὰ τὶς στατιστικές, οἱ καρδιακὲς κρίσεις εἶναι τρεῖς φορὲς συχνότερες σ' ὅσους ἐργάζονται ἐλαφρὰ (δασκάλους, σωφέρ. ὑπαλλήλους γραφείων) παρὰ σ' ἐκείνους ποὺ κάνουν βαρειὲς δουλειὲς (λεβητοποιούς, ἀνθρακωρύχους λιμενεργάτες).

Φυσικὸς ἔρως: Οἱ καρδιολόγοι τὸν θεωροῦν γενικὰ σὰν μιὰ μορφὴ ἀσκήσεως ὄχι βλαβερῆς γιὰ τὶς ὑγιεῖς καρδιὲς καὶ σὰν ἕνα ὠφέλιμο μέσο χαλαρώσεως τῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως. Συνιστοῦν λοιπὸν ἀκόμη καὶ στοὺς καρδιακοὺς νὰ συνεχίσουν τὴν ἐρωτικὴ τους ζωὴ ὅπως καὶ πρὶν πάθῃ ἡ καρδιά τους, φτάνει μόνο ν' ἀποφεύγουν τὶς καταχρήσεις καὶ νὰ διαθέτουν ὕστερα ἀρκετὴ ὥρα γιὰ ξεκούρασι καὶ ὕπνο.

Οἱ κρυφὲς καὶ παράνομες ὅμως ἐρωτικὲς σχέσεις μπορεῖ ν' ἀποτελέσουν μιὰ ἀπειλὴ γιὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὑπέρτασι (πίεσι), γιατὶ ὁ φόβος μήπως ἀνακαλυφθοῦν τοὺς προκαλεῖ μιὰ ὑπερέντασι.

Ζέστη καὶ ὑγρασία: "Οσο θερμότερη καὶ ὑγρότερη γίνεται ἡ ἀτμόσφαιρα, τόσο περισσότερο κουράζεται ἡ καρδιὰ μας γιὰ νὰ διατηρήσῃ κανονικὴ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας. Σὲ μιὰ πολὺ ζεστὴ καὶ ὑγρὴ ἡμέρα, μπορεῖ νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ 60% τοῦ αἵματός μας στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματός μας. Ἡ καρδιὰ ἀναγκάζεται τότε νὰ λειτουργήσῃ γρηγορώτερα γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ μὲ ἀρκετὸ αἷμα τοὺς πνεύμονες, τὸν ἐγκέφαλο κλπ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ τῆς ζέστης αὐξάνονται ἀπὸ τὴ βαρειὰ δουλειά, τὴ σωματικὴ ἄσκηση, τὰ βαρυὰ ροῦχα καὶ φαγητά, τὴν ἔκθεσι στὸν ἥλιο. Γιὰ νὰ τὰ περιορίσωμε ὅσο τὸ δυνατόν, πρέπει νὰ φοράμε ἐλαφρὰ ροῦχα καὶ καπέλλο γιὰ τὸν ἥλιο, νὰ τρῶμε ἐλαφρὰ (λιγώτερο κρέας καὶ λίπος) καὶ νὰ ἀποφεύγωμε τὰ παγωμένα ποτὰ ποὺ ἀνεβάζουν τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος.

Οἱ μεσόκοποι, ποὺ χρειάζεται, νὰ ἐργαστοῦν μὲ ζεστὸ καιρό, πρέπει ν' ἀρχίζουν νὰ ἐργάζωνται ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν ἄνοιξι καὶ νὰ αὐξάνουν σιγὰ-σιγὰ τὴ δουλειά τους ὥστε νὰ συνηθίσῃ ὁ ὀργανισμός τους.

Κρύο: "Οταν πέφτῃ ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία ἡ καρδιὰ μας καταβάλλει περισσότερη προσπάθεια, γιὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ ζεστούς, στέλνοντας περισσότερο αἷμα στὸ δέρμα καὶ στὰ ἄκρα μας. Συγχρόνως, αὐξάνονται οἱ καύσεις στὸν ὀργανισμό μας, καὶ συνεπῶς ἡ καρδιὰ κουράζεται περισσότερο, γιὰ νὰ στείλῃ στοὺς ἱστοὺς τὸ ἀπαιτούμενο ὀξυγονωμένο αἷμα. Πάντως, μιὰ κανονικὴ καρδιὰ ἀντέχει εὔκολα στὴν πρόσθετη αὐτὴ ἐπιβάρυνσι.

Ὕψος: Στὰ μεγάλα ὕψη, ὅπου ὁ ἀέρας περιέχει λιγώτερο ὀξυγόνο, ἡ καρδιὰ ἀναγκάζεται νὰ ἐργαστῇ ἐντατικώτερα, γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ μ' αὐτὸ τοὺς ἱστούς. Γι' αὐτό, οἱ νεοφερμένοι στὰ ὀρεινὰ μέρη νοιώθουν στὴν ἀρχὴ κούρασι καὶ δὲ μποροῦν νὰ ἐργαστοῦν ἀρκετά.

Ἀλκοόλ: Τὸ ἀλκοόλ εἶναι ἕνα ἥπιο διεγερτικὸ τῆς καρδιᾶς, ποὺ ἐντείνει λίγο τὴ λειτουργία της. Σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις ὅμως, μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν καρδιακὸ μῦν (περισσότερο θλάπτει ὡστόσο τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ ἧπαρ). Κυρίως, ἡ ἐπίδρασί του στὴν καρδιὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μᾶς ἐπηρεάζει ψυχικά. "Αν μᾶς φέρνῃ δηλαδὴ ἐρεθισμὸ καὶ ὑπερέντασι, δὲν πρέπει νὰ πίνωμε. "Αν ὅμως μᾶς προκαλῇ μιὰ ἀνακουφιστικὴ χαλάρωσι, καλὸ εἶναι νὰ συνοδεύωμε τὸ φαγητό μας μ' ἕνα-δυὸ ποτήρια κρασί.

Καφεκατσάτ: Ἡ καφεΐνη ποὺ περιέχουν, εἶναι διεγερτικὸ τῆς καρδιᾶς. Σὲ ὡρισμένα ἄτομα μάλιστα, προκαλεῖ ταχυσφυγμία ἢ ταχυπαλμία. Δὲ φέρνει ὅμως ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς.

Κάπνος: Συστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος κι' ἔτσι φορτώνει μὲ πρόσθετη ἐργασία τὴν καρδιά. Ἄλλα ἄτομα ἐπηρεάζονται, περισσότερο κι' ἄλλα λιγώτερο.

Ὑπάρχουν ὡστόσο ἄνθρωποι ποὺ νοιώθουν τόση χαλάρωσι μὲ τὸ κάπνισμα κι' ἐκνευρίζονται τόσο πολὺ ὅταν τὸ στερηθοῦν, ὥστε οἱ γιατροὶ δὲν τοὺς συνιστοῦν νὰ τὸ κόψουν· ἀκόμη κι' ἂν εἶναι καρδιακοί. Πάντως, εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ ποσοστὸ τῶν καρδιακῶν εἶναι διπλάσιο μεταξὺ ἐκείνων ποὺ καπνίζουν πολύ.

Ἐγκυμοσύνη: Κουράζει τὴν καρδιὰ τῆς μητέρας περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἰδίως τὸν ἔννατο μῆνα, ἡ καρδιὰ τῆς ἐγκύου ἐργάζεται κατὰ 50% παραπάνω, γιὰ νὰ τροφοδοτῇ μὲ αἷμα τὸ ἔμβρυο. Οἱ ὑγιεῖς καρδιὲς ἀντέχουν σ' αὐτὴ τὴν κατατόνησι. Ἀλλὰ καὶ πολλὲς καρδιακὲς γυναῖκες μποροῦν νὰ γίνουν μητέρες, ἀρκεῖ νὰ βρίσκωνται ὑπὸ ἰατρικὴ ἐπίβλεψι στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης τους.

Φαγητό: Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βαρὺ γεῦμα ἡ καρδιὰ ἐργάζεται περισσότερο καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὰ πολλὰ λίπη θλάπτουν τὴν καρδιὰ καὶ τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, δημιουργοῦντας ἕνα στρῶμα χοληστερόλης μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Παχυσαρκία: Ἔχει ἀποδειχθῆ μὲ στατιστικὲς ὅτι οἱ θάνατοι ἀπὸ καρδιακὰ καὶ κυκλοφοριακὰ νοσήματα εἶναι πολὺ συχνότεροι μεταξὺ τῶν παχυσάρκων. παχὺ μεταξὺ τῶν ἀδύνατων. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ἡ καρδιὰ τους κουράζεται περισσότερο, γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ σῶμα τους μὲ αἷμα.

Ὀρμόνες: Μεταξὺ 35 καὶ 55 ἐτῶν οἱ ἄντρες ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους εἶναι τριπλάσιοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Εἶναι δέ 5½ φορὲς περισσότεροι οἱ ἄντρες αὐτῶν τῶν ἡλικιῶν ποὺ παθαίνουν ἀρτηριοσκλήρωσι, παρὰ οἱ γυναῖκες. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὶς θηλυκὲς γενννητικὲς ὁρμόνες, ποὺ προστατεύουν τὴν καρδιὰ καὶ τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα τῶν γυναικῶν. Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ χορηγηθοῦν προληπτικὰ τέτοιες ὁρμόνες καὶ στοὺς ἄντρες, γιατὶ τοὺς «γυναικοποιοῦν».

Ὑπερέντασι: "Οσοι ζοῦν καὶ ἐργάζονται ὑπὸ συνθῆκες συνεχοῦς ὑπερεντάσεως, κουράζουν περισσότερο τὴν καρδιά τους, γιατὶ εἶναι ἀνίκανοι ν' ἀναπαυθοῦν ὕστερα πραγματικά.

Ἀνάπαυσι καὶ ὕπνος: Στοὺς ὑγιεῖς χρειάζονται 8 ὧρες ὕπνου κάθε νύχτα καὶ στοὺς καρδιακοὺς περισσότερες. Ἀπαγορεύονται ἐξ ἄλλου στοὺς καρδιακοὺς τὰ σπόρ που προϋποθέτουν ἀνταγωνισμό.

Ἡλικία: "Οσο περνοῦν τὰ χρόνια, ἡ καρδιὰ ἀρρωσταίνει εὐκολώτερα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μετὰ τὰ 40 πρέπει νὰ πάψουμε νὰ ἐργαζώμαστε, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ μὴ τὸ παρακάνωμε.

✿✿

Ὁ πραγματικὸς ὑπερθυρεοειδισμός

Ὁ ὑπερθυρεοειδισμὸς χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀπώλεια βάρους, ταχυπαλμία, νευρικότητα καὶ ἀϋπνία. Πολλὲς φορὲς ὅμως, τὰ φαινόμενα αὐτὰ ὀφείλονται σὲ νευρικὴ ἐξάντλησι. Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ μποροῦν νὰ γελαστοῦνε καὶ νὰ ὑποθάλουν τὸν ἄρρωστο σ' ἐγχείρησι δίχως λόγο. Ἡ διάκρισι μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ καὶ τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως, βασίζεται στὶς μεταβολὲς τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως καὶ στὴ μυϊκὴ ἀϋναμία, ποὺ παρατηροῦνται μόνο στὴν πρώτην περίπτωσι, κι' ὄχι στὴ δεύτερη.

Οἱ κίνδυνοι τῶν ἀεριωθουμένων

Τὸ προσωπικὸ τῶν ἀεροδρομίων πρέπει νὰ παίρνῃ εἰδικὰ μέτρα, ὅταν πλησιάζῃ πολὺ τὰ ἀεριωθούμενα ποὺ προσγειώθηκαν ἢ ποὺ ἑτοιμάζονται ν' ἀπογειωθοῦν. Γιατί, σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ 40 μέτρα, ὁ θόρυβος τῆς ἐξατμίσεώς τους ἔχει ἔνταση 120 «ντεσιμπὲλ» καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μόνιμες βλάβες τῆς ἀκοῆς, ἂν δὲν εἶναι φραγμένα τ' αὐτιὰ μὲ εἰδικὰ βουλώματα.

Οἱ ἀκτῖνες Χ φέρνουν καρκίνο

Τὰ βλαβερὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀκτίνων Χ στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθοῦν μετὰ πολλὰ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀκτινοθεραπεία ποὺ τὰ προκάλεσε. Πράγματι, στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Χάρβαρδ, οἱ ἐρευνητὲς ἀσχολήθηκαν μὲ τὶς περιπτώσεις 167 ἀτόμων, ποὺ εἶχαν πάθει μόνιμες βλάβες τῶν ἱστῶν καὶ ἐξελκώσεις, πολλὰ χρόνια ἀφοῦ ἔκαναν ἀκτινοθεραπεία γιὰ ἀκμὴ, κρεατοελιές, ἔκζεμα, ὑπερτρίχωσι κλπ. Στὰ 22% ἀπ' αὐτὰ παρουσιάστηκε καρκίνος, 28 χρόνια κατὰ μέσον ὅρον μετὰ τὴν ἀκτινοθεραπεία. Ἰδιαίτερως σοβαρὲς φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ συνέπειες τῆς θεραπείας τῆς ἀκμῆς μὲ ἀκτῖνες Χ: Ἀπὸ 10 τέτοιες περιπτώσεις ποὺ ἐξετάστηκαν, παρουσιάστηκε καρκίνος στὶς 9.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἡ ἀκτινοθεραπεία, ἂν μπορῇ νὰ ἐφαρμοστοῦν ἄλλες θεραπευτικὲς μέθοδοι, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ αἰσθητικοὺς λόγους κι' ὄχι γιὰ πραγματικὲς ἀσθένειες.

Νέο ἐμβόλιο

Ἄρχισε νὰ παρασκευάζεται στὴν Ἀμερικὴ ἕνα τετραδύναμο ἐμβόλιο, ποὺ παρέχει προστασία κατὰ τοῦ κοκκύτη. τοῦ τετάνου, τῆς διαθερίτιδος καὶ τῆς πολιομυελίτιδος. Ὡς τώρα ὑπῆρχε τὸ τριδύναμο ἐμβόλιο, στὸ ἑξῆς ὅμως θὰ εἶναι τελειοποιημένο ἔτσι. Ὥστε νὰ προστατεύῃ κι' ἀπ' τὴν πολιομυελίτιδα. Ἡ καλλίτερη μέθοδος χρησιμοποιήσεώς του εἶναι μὲ τέσσερις ἐνέσεις κατὰ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα.

Ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι τοῦ διαβήτου

Σ' ἕνα εἰδικὸ συνέδριο κατὰ τοῦ διαβήτου, ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῆς Ν. Ὑόρκης. ἀνακοινώθηκε καὶ μιὰ νέα καὶ γρήγορη μέθοδος ἐξετάσεως τῶν «προδιαβητικῶν» ἀτόμων. Βασίζεται στὴν κλασσικὴ δοκιμασία, ποὺ καθορίζει τὴν ἱκανότητα τοῦ σώματος στὸ νὰ χρησιμοποιῇ κανονικὰ ὁτ σάκχαρο. Μὲ τὴν προσθήκη ὅμως κορτιζόνης. ἡ μέθοδος αὐτὴ γίνεται πιὸ εὐαίσθητη, κι' ἐπομένως ἐπιτρέπει τὴν ἐγκαιρότερη διάγνωσι τῆς παθήσεως.

Πῶς ἐνεργοῦν τὰ ἠρεμιστικὰ

Ἡ «Νιαλαμίδη» εἶναι ἕνα νέο ἠρεμιστικὸ φάρμακο, 12 φορὲς ἰσχυρότερο ἀπ' τὴν «ἰπρονιαζίδη», μὲ δινέργειες (ὑπόταση ἢ ἴκτερο). Βρίσκεται ὅμως ἀκόμα στὸ στάδιο τῶν δοκιμῶν.

Τὰ φάρμακα αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἐξουδετερώνουν ὡρισμένα ἔνζυμα τοῦ σώματος, κι' ἔτσι συντεποσότητος διεγερτικῶν ὁρμονῶν μέσα στὸν ἐγκέφαλο.

Η ΑΡΤΗΡΙΑΚΗ ΠΙΕΣΙ ΘΑ ΜΕΤΡΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

Ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμονας, ὁ δόκτωρ Γκρὴν, ἐπενόησε μιὰ καινούργια συσκευὴ γιὰ τὴ μέτρηση τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀπτελεῖται ἀπὸ ἕνα «φυσέκι» ποὺ περνιέται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ ποδιοῦ. Τὸ «φυσέκι» αὐτὸ ἔχει στὸ ἐσωτερικό του ἕνα πιεζοηλεκτρικὸ κρύσταλλο, ποὺ μεταβάλλει τὶς σφύξεις σὲ ἠλεκτρικὸ δυναμικό. Ἕνας εἰδικὰ βαθμολογημένος πίνακας μετράει τὴν ἔντασι αὐτοῦ τοῦ ρεύματος καὶ μᾶς δίνει τὸ ὕψος τῆς πιέσεως. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ παρέχει πολλὰ πλεονεκτήματα σχετικὰ μὲ τὴν παλαιά, ἴσως σὲ περιπτώσεις ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ συνεχὴς παρακολούθησις τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως ἑνὸς ἀσθενοῦς.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ
τοῦ καταρράκτου

Μιὰ πάθησι μὲ ἄγνωστα αἴτια

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ τοῦ καταρράκτου εἶναι σήμερα ἡ κοινότερη ἀπὸ τὶς σοβαρὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Σ' αὐτὸ συντείνει τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζοῦνε τώρα περισσότερα χρόνια, ἐπομένως προσβάλλονται πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Ὁ καταρράκτης εἶναι ἕνα θόλωμα τοῦ φακοῦ τοῦ ματιοῦ.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐκ γενετῆς, ἀπὸ κληρονομικότητα, ἢ γιατὶ ἡ μητέρα εἶχε πάθει «ἐρυθρὰ» κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐμφανισθῇ σὲ κάθε ἡλικία, ἀπὸ μιὰ βλάβη ἢ μόλυνσι τῶν ματιῶν. Οἱ περισσότεροι ὅμως καταρράκτες ἔρχονται σὰν συνέπεια τῶν γηρατειῶν.

Στὰ 80 χρόνια τους, τὰ 75% τῶν ἀνθρώπων παρουσιάζουν κάποια θολερότητα τοῦ φακοῦ, γενικὴ ἢ ἐντοπισμένη σὲ μικρὲς κηλίδες, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καταρράκτης – ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπηρεάζῃ τὴν ὅρασι. Ὅταν ὅμως αὐξηθῇ ἡ θολερότης αὐτή, λιγοστεύει σιγὰ-σιγὰ ἡ ὅρασις, ὥσπου καταλήγει κανεὶς νὰ βλέπῃ μόνο τὸ δυνατὸ φῶς. Ποτὲ ὡστόσο δὲν ἐπέρχεται τελεία τύφλωσι ἀπ' τὸν καταράκτη μονάχα.

Γιατὶ ὡρισμένα ἄτομα παθαίνουν καταράκτη ἀπὸ τὰ 50 χρόνια τους, ἐνῶ ἄλλοι φτάνουν σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία χωρὶς νὰ θολώσῃ σημαντικὰ ὁ φακὸς τῶν ματιῶν τους; Ἡ αἰτία δὲν εἶναι γνωστή. Πάντως, δὲν παίζει σπουδαῖο ρόλο ἡ κληρονομικότης σ' αὐτὸ τὸν τύπο τοῦ καταράκτου, κι' ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇ κανεὶς μήπως πάθη αὐτὴ τὴν ἀσθένεια ἐπειδὴ τὴν εἶχαν οἱ γονεῖς του.

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ προλαμβάνεται ὁ καταρράκτης, ἢ γιὰ νὰ σταματήσῃ ἀφοῦ ἀρχίσῃ. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε γι' αὐτό, εἶναι νὰ διατηροῦμε σὲ καλὴ κατάστασι τὴ γενικὴ ὑγεία μας.

Ὁ διαβήτης φαίνεται πὼς συντελεῖ σημαντικὰ στὸν καταρράκτη.

Ἀντίθετα, τὸ διάβασμα, τὸ ράψιμο, ὁ κινηματογράφος, κλπ., μπορεῖ νὰ κουράζουν τὰ μάτια ἀλλὰ δὲν προκαλοῦν ποτὲ καταρράκτη, οὔτε καὶ ἐπιταχύνουν τὴν ἐξέλιξί του.

Ὅταν ὁ καταρράκτης προχωρήσῃ πολὺ καὶ στὰ δυὸ μάτια, περιορίζοντας τὴν ὅρασι στὸ ἐλάχιστο, ὁ μόνος τρόπος θεραπείας εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τοῦ πιὸ ἀλλοιωμένου φακοῦ.

Δὲν ἔχει καμμιὰ βάσι αὐτὸ ποὺ πιστεύουν πολλοί: ὅτι ὁ καταρράκτης πρέπει νὰ «ὡριμάσῃ» γιὰ νὰ χειρουργηθῇ. Ἡ ἐγχείρησι μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ ὁποιοδήποτε στάδιο ἐξελίξεως τοῦ καταρράκτου, ἀκόμα καὶ στὴν ἀρχή του – μόνο ποὺ τότε δὲν εἶναι ἀναγκαία.

Εὐτυχῶς, σήμερα, ἡ ἐγχείρησι τοῦ καταρράκτου εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀκίνδυνες καὶ τὶς πιὸ ἐπιτυχημένες, χάρις στὰ καινούργια ἐργαλεῖα καὶ μεθόδους.

Τελευταίως μάλιστα, βρέθηκε ἕνα («ἔνζυμον») ποὺ τὸ διευκολύνει, χαλαρώνοντας τὴν προσκόλλησι τοῦ φακοῦ στοὺς γύρω ἱστούς. Κατὰ τὴν ἐγχείρησι, εἰσάγεται μέσα στὸ μάτι μιὰ διάλυσι αὐτοῦ τοῦ ἐνζύμου, κι' ἔτσι ὁ γιατρὸς κάνει εὐκολώτερα τὴ δουλειά του.

Ἡ ἐγχείρησι μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ γενικὴ ἢ μὲ τοπικὴ ἀναισθησία, ἀναλογα μὲ τὴν περίπτωσι.

Οἱ δυσκολώτερες γιὰ τὸν ἄρρωστο εἶναι οἱ πρῶτες 24 ὧρες, γιατὶ πρέπει νὰ μένῃ τελείως ἀκίνητος, μ' ἕνα ἐπίδεσμο ποὺ σκεπάζει καὶ τὰ δυὸ του μάτια.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὁ ἐγχειρισμένος μπορεῖ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ νὰ βγάλῃ τοὺς ἐπιδέσμους. Τὸ μάτι δὲν παρουσιάζει πιὰ ὁμοιους. Τὸ μάτι δὲν παρουσιάζει πιὰ κανένα ἴχνος τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως.

Μετὰ 6 βδομάδες, ὁ γιατρὸς θὰ συστήσῃ στὸν πάσχοντα τὰ κατάλληλα στήση στὸν πάσχοντα τὰ κατάλληλα γυαλιά, ποὺ θ' ἀντικαθιστοῦν τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ.

Δίχως αὐτὰ τὰ γυαλιά, ὁ πάσχων δὲ βλέπει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα διάχυτο φῶς, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει φακὸς ποὺ νὰ σχηματίσῃ τὶς εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ματιοῦ.

— Οἱ ὑπάλληλοι τῆς καθαριότητος σᾶς εὔχονται καλὰ Χριστούγεννα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Γελιοθεραπεία

Μέτρα ἀσφαλείας.

— Πῶς τὸπαθες, Ἀνδρέα, κι' ἀποφάσισες ξαφνικὰ νὰ καθαρίσῃς τὰ τζάμια μας;

Ἀποφεύγετε
ΤΙΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΣΤΗ ΜΥΤΗ!..

Χειροτερεύουν τὸ συνάχι καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν βρογχοπνευμονία

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, μόλις καταλάβουν πὼς συναχώθηκαν, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ ρίχνουν σταγόνες στὴ μύτη τους. Αὐτὲς οἱ σταγόνες ἔχουν, βέβαια, ἀποσυμφορητικὲς κι' ἀπολυμαντικὲς ἰδιότητες. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τελείως ἀκίνδυνες καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴ χρῆσι τους.

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν στὴ βάσι τους ἐφεδρίνη ἢ ἀδρεναλίνη. Οἱ σταγόνες αὐτὲς ξεβουλώνουν προσωρινὰ τὴ μύτη καὶ συσφίγγουν τὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ ρινικοῦ βλεννογόνου. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἐπέρχεται διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ ἰδίως ἐκείνων τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτὴ ἡ διαστολὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἰδίως στὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, ἀπότομη πτῶσι τῆς θερμοκρασίας, ψυχρούς ἱδρῶτες, ἀκόμη καὶ λήθαργο. Στοὺς μεγάλους, τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι τόσο σοβαρά. Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, ἡ ἀνακούφισι διαρκεῖ ἐλάχιστα. Μόλις περάσουν μερικὲς ὧρες, ἡ μύτη βουλώνει καὶ πάλι καὶ τὸ συνάχι εἶναι πιὸ ἔντονο ἀπὸ πρίν.

Ἄλλες σταγόνες γιὰ τὴ μύτη, ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο, περιέχουν ἀντιβιοτικά. Ἀλλὰ τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἐπίδρασι στὸν ἰό, ποὺ προκαλεῖ τὸ συνάχι. Ὑπάρχει κίνδυνος, ἐξ ἄλλου, νὰ προκαλέσουν ἐθισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ σ' αὐτά. Ἔτσι, τὰ ἀντιβιοτικὰ θὰ εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα, σὲ περίπτωσι ποὺ τὸ συνάχι ἐξελιχθῇ σὲ σοβαρώτερη ἀσθένεια (ἰγμορίτιδα, ὠτίτιδα, πνευμονία). Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, προκαλοῦν ἀτροφία τοῦ ἐξαιρετικὰ εὐαισθήτου βλεννογόνου τῆς μύτης καὶ μποροῦν νὰ μεταχηματίσουν ἕνα ἁπλὸ συνάχι, ποὺ τὸ πολὺ-πολὺ θὰ κρατοῦσε 8 ἡμέρες, σὲ χρόνιο, ποὺ θὰ διαρκῇ ὅλο τὸ χειμῶνα.

Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ σταγόνες ἢ οἱ ἀλοιφές, ποὺ περιέχουν φυτικὰ ἢ ζωϊκὰ ἔλαια. Τὰ παρασκευάσματα αὐτὰ ἀντενδείκνυνται ἀπόλυτα στὰ μικρὰ παιδιά, ἰδιαίτερα ὅταν περιέχουν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διεισδύσουν στοὺς βρόγχους καὶ τοὺς πνεύμονες, νὰ βουλώσουν τὶς πνευμονικὲς κυψελίδες καὶ νὰ προκαλέσουν μιὰ «ἐλαιώδη βρογχοπνευμονία», ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι θανατηφόρος. Οἱ περιπτώσεις αὐτές, εὐτυχῶς, παραπηροῦνται σπανιώτατα. Ἀλλὰ τὰ ἔλαια αὐτὰ ἀντενδείκνυνται καὶ στοὺς μεγάλους, γιατὶ κάνουν τὶς τρίχες τῶν ρουθουνίων νὰ κολλᾶνε ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Ὁ ρόλος, ποὺ ἔχουν αὐτὲς οἱ τρίχες εἶναι νὰ κλείνουν τὸ δρόμο στὰ μικρόβια. Ἀλλ' ὅταν εἶναι κολλημένες, δὲ μποροῦν νὰ ἐκμικροβίων εἰσχωροῦν στὸν ὀργανισμό.

Σὲ ὡρισμένα ἄτομα, οἱ σταγόνες ποὺ περιέχουν πενικιλλίνη προκαλοῦν οἰδήματα, ποὺ ἐξαπλώνονται κάποτε σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρόκειται γιὰ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι στὴν πενικιλλίνη, ποὺ πρέπει νὰ κινήσῃ τὴν προσοχή μας.

Τὸ μόνο ἀκίνδυνο φάρμακο γιὰ τὴ μύτη εἶναι ὁ φυσιολογικὸς ὀρρός, ποὺ μπορεῖτε νὰ βρῆτε μέσα σὲ ἀμπούλες σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ἡ οὐσία του εἶναι παρεμφερὴς μ' ἐκείνη τῶν δακρύων. Ὁ ὀρρὸς αὐτὸς δὲν ἐρεθίζει τὸ βλεννογόνο καὶ συντελεῖ στὴν ἀπολύμανσι τῶν βλεννῶν, ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῇ μέσα στὴ ρινικὴ κοιλότητα. Ὅλοι οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι εἶναι τὸ καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο μέσο γιὰ τὸ ξεβούλωμα τῆς μύτης.

Ἡ καλύτερη στάσι γιὰ νὰ ρίξετε σταγόνες μέσα στὴ μύτη σας εἶναι νὰ ξαπλώσετε ἀνάσκελα καὶ νὰ μείνετε σ' αὐτὴ τὴ θέσι 2—3 λεπτά. Προσέξετε, ὅμως! Δὲν πρέπει νὰ ρουφήξετ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησοῦλες

ΕΔΩ καὶ λίγο καιρό, σχεδὸν μόνιμα, ἀφιχίζομε τὴ σελίδα αὐτὴ μὲ τὴν εἴδησι τοῦ θανάτου ἑνὸς διασήμου καλλιτέχνη. Ὁ θάνατος τοῦ 'Ανρὺ Βιντάλ εἶναι ἄφαρ· λῶς ἐκεῖνος, ποὺ ἐξέπληξε περισσότερο τὸν κόσμο. Ὁ νέος αὐτὸς καλλιτέχνης, ποὺ ἦταν μόλις 40 χρόνων, δὲν ἦταν μόνο ὑγιέστατος, ἀλλὰ καὶ πρῶην ἀθλητής. Ἦταν μάλιστα ὁ πιὸ ἀθλητικὸς τύπος τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Τὸ φράδυ τῆς προτεραιούσης Τετάρτης, τὸ ζευγος Μισὲλ Μορυκάν — 'Ανρὺ Βιντὰλ ἀπὸ γιὰ πάνω στὴν ἐπίσημη πρεμιέρα τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Λίντο», προτίμησε νὰ περάση τὸ φράδυ του σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Ἐκεῖ γευμάτισαν καὶ οἱ ὧρες πέρασαν γρήγορα μὲ εὐχάριστη συ-

Ὁ Στέφεν Μπόϋντ

ζήτησι. Στὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ 'Ανρὺ ἔνοιωσε ξαφνικὰ μιὰ ἀδιαθεσία. Ἡ γυναῖκα του τότε κάλεσε ἔνα γιατρό, ὁ ὁποῖος διέγνωσε συγκοπὴ καὶ δήλωσε στοὺς φίλους του πὼς οἱ ἐλπίδες διασώσεώς του ἦσαν ἐλάχιστες. Ἡ Μοργκὰν κάλεσε ἀκολούθως ἕνα φορεῖο καὶ τὸν μετέφερε στὸ πλούσιο διαμέρισμά τους, στὸ "Ιλ Σαὶν Λουΐ». Οἱ οἰκογενειακοὶ γιατροὶ τοῦ ζεύγους, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ, φρισκόταν ἤδη ἐκεῖ καὶ τοῦ ἔκαναν μιὰ ἔνεσι καμφορᾶς. Τίποτε ὅμως δὲν ἔκανε τὸν ἠθοποιὸ νὰ ἐαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις του καὶ ὁ 'Ανρὺ Βιντὰλ πέθανε τὰ ξημερώματα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μιὲλ Μοργκάν.

Μαθαίνοντας τὸ θάνατο τοῦ φίλου του ὁ Φίλιπ Λεμαίρ εἶπε: «Ἦταν ἕνας θαυμάσιος φίλος καὶ ὁ θάνατός του μοῦ φαίνεται ἀπίστευτος. Οἱ καλύτεροι ἠθοποιοὶ φεύγουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὁ χάρος δείχνει τὸν τελευταῖο καιρὸ μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ τοὺς ἀστέρες».

Ὁ Πὼλ Μερὶν εἶπε: «Ἦταν ὁ πιὸ ρωμαλέος ἀπ' ὅλους μας. Ὅταν μοῦ ἀνήγγειλαν τὸ θάνατό του νόμισα πὼς μοῦ ἔκαναν φάρσα».

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ 'Ανρὺ Βιντὰλ ἦταν ὁ παλαιὸς πρωταθλητὴς τῶν 800 μέτρων Σέρα Μαρτίν, ὁ ὁποῖος ἔγινε βιομήχανος.

— Ὁ 'Ανρὺ ἀναπόδασε τὴν ἔξοχή καὶ τὸ ψάρεμα, εἶπε ὁ Μαρτίν. Ξέροντας πὼς ἔχω πολὺ ἀδύνατη καρδιά, μὲ συμβούλευε τελευταία: «Παράτησε τὸ ἐργοστάσιο καὶ τὶς ἔγνοιες καὶ πήγαινε νὰ μείνη στὴν ἔξοχή. Πρόσεξε τὴν ὑγεία σου. Τίποτα δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε πὼς ἡ δική του καρδιὰ θὰ σταματοῦσε πρὶν ἀπὸ τὴ δική μου;»

Ὁ γυιὸς τοῦ Σέρα Μαρτὶν ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τοῦ Μάϊκ, τοῦ γυιοῦ τῆς Μισὲλ Μοορνκάν, καὶ τὸν εἶχε πάρει μαζί της ἡ στάρ κατὰ τὸ ταξίδι, ποὺ ἔκανε τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ δῆ τὸ γυιό της.

Ὁ 'Ανρὺ Βιντὰλ εἶχε γεννηθῆ στὸ Κλερμὸν Φερράν στὶς 26 Νοεμβρίου 1919. Ἡ Ἐντιθ Πιάφ τοῦ ἔγραψε τὰ πρῶτα τῶν κινηματογραφικῶν στουντίο. Παίρνοντάς τον τὸ 1941 γιὰ παρτεναίρ της στὸ φίλμ «Μονμάρτρη», μὲ τὸ ὁποῖο ἀγτεμπουτάρισε καὶ ἡ ἴδια στὸν κινηματογράφο. Τὸ 1948 ὁ 'Ανρὺ Βιντὰλ γνώρισε τὴν Μισὲλ Μοργκάν, παίζοντας μαζί της στὴ «Φαμπιόλα». Ἕνας κεραυνοβόλος ἔρωτας γεννήθηκε μεταξύ τους.

Ἡ Μισὲλ ἦταν ὅμως ἀκόμα ἡ σύζυγος τοῦ 'Αμερικανοῦ πρωταθλητὴ τοῦ μπέϊζ-μπώλ Μπίλ Μάρσαλ κι' ἔτσι δὲν παντρεύτηκαν παρὰ τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1950, μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου της. Ἀπὸ τότε οἱ δυὸ καλλιτέχνες ἔπαιζαν πάντοτε γωνιστὰ καὶ μόνο τελευταῖα εἶχαν ξανασμίξει μπροστὰ στὸ φακό, γιὰ νὰ γυρίσουν τὸ «Γιατὶ ἤρθες τόσο ἀργά;» Τὸ φίλμ «Θέλετε νὰ χορέψετε μαζί μου», ποὺ γύρισε μὲ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ μένει ἔτσι τὸ τελευταῖο τοῦ διασήμου καλλιτέχνη.

★ Μαζὶ μὲ τὸν 'Ανρὺ Βιντάλ, 13 διάσημοι ἠθοποιοὶ πέθαναν μέσα στὸ τελευταῖο τρίμηνο. Ὅλοι σχεδὸν ὑπέκυψαν σὲ καρδιακὴ κρίσι, σὲ καρκίνο ἢ σὲ λευχαιμία.

Ὁ μαῦρος πίνακας ἀνοίγει μὲ τὴν Κάϊη Κέντάλ, ἡ ὁποία πέθανε στὸ Λονδῖνο ἀπὸ λευχαιμία, στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1959, σὲ ἡλικία 32 χρόνων.

Ὁ Πὼλ Ντάγκλας πέθανε στὶς 11 Σεπτεμβρίου στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, σὲ ἡλικία 51 χρόνων.

Ὁ 'Ανρὺ Γκαρὰ στὶς 13 Σεπτεμβρίου στὸ Ὑὲρ τῆς Γαλλίας, σὲ ἡλικία 57 χρόνων. Ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη ἀρρώστεια.

Ἡ Μαρσὲλ Ζενιὰ στὶς 25 Σεπτεμβρίου στὸ Παρίσι, σὲ ἡλικία 79 χρόνων.

Ὁ Μάριο Λάντσα στὶς 7 Ὀκτωβρίου στὴ Ρώμη, πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, σὲ ἡλικία 38 χρόνων.

Ὁ "Ερρολ Φλὺνν πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολὴ κι' αὐτὸς στὸ Βανκούβερ τοῦ Καναδᾶ, στὶς 14 Ὀκτωβρίου καὶ σὲ ἡλικία 50 χρόνων.

Ὁ Ζὰν Βὰλ στὶς 25 Ὀκτωβρίου πέθανε στὸ Παρίσι ἀπὸ καρκίνο, σὲ ἡλικία 59 χρόνων.

Ὁ Βίκτωρ Μὰκ Λάγκλεν στὶς 9 Νοεμβρίου στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, σὲ ἡλικία 72 χρόνων.

Ἡ Σόλβια Λοπὲζ πέθανε στὸ Παρίσι ἀπὸ λευχαιμία στὶς 20 Νοεμβρίου σὲ ἡλικία 28 χρόνων.

Ὁ Ζὰν Κρεμιγιὸν καὶ ὁ Ζεράρ Φιλίπ πέθαναν καὶ οἱ δυὸ στὸ Παρίσι ἀπὸ καρκίνο τοῦ ἥπατος στὶς 25 Νοεμβρίου 1959. Ὁ πρῶτος ἦταν 57 χρόνων, ὁ δεύτερος μόνο 38.

Ὁ Ἔντμουν Γκουὶν στὶς 8 Δεκεμβρίου πέθανε στὸ Παρίσι ἀπὸ ψευδοκαρδιτίδα. Ἦταν 59 χρόνων.

Τέλος ὁ 'Ανρὺ Βιντὰλ πέθανε στὸ Παρίσι στὶς 10 Δεκεμβρίου ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, λίγες μέρες μετὰ τὴν 40ή ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του.

★ Ὁ Στέφεν Μπόϋντ, ποὺ εἴδαμε πέρυσι μὲ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὸ φίλμ «Ξεκίνησα 17 χρονῶν» εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς θασικοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς τελευταίας ὑπερπαραγωγῆς «Μπὲν Χούρ». Ὁ Στέφεν γνώρισε κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ στὴ Ρώμη τὴν Ἰταλίδα καλλιτέχνιδα Μαριέλλα ντὶ Σαζάνα, ἡ ὁποία ἔπαιξε κι' αὐτὴ στὸ φίλμ καὶ τὴν παντρεύτηκε τελευταῖα. Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς ὁ Στέφεν γεννήθηκε στὸ Μπέλφαστ στὶς 4 Ἰουλίου 1928. Ἦταν δὲ τὸ 9ο παιδὶ μιᾶς φτωνῆς οἰκογενείας καὶ ἔξαλλου ἔτυχε νὰ ἔνη καὶ σήμερα 4 ἀδελφὲς καὶ 4 ἀδέλφια ποὺ τοῦ ὀφείλουν πολλά.

★ Ἡ στάρ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου Μπελίντα Λὴ, δήλωσε ἐπισήμως πὼς τίποτα δὲν ὑπάρχει πιὰ μετ-ξὺ Σ'-- --ι κ--κηπος 'Ορσίνι. Αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὸν ἀμαρτωλὸ πρίγκηπα νὰ ἐγκαταλείψη τὴ γόησσα καὶ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴ γυναῖκα του. Ὁ Πάπας Ἰωάννης 23ος εἶναι ἐτοιμος νὰ συγχωρήση κι' αὐτὸν τὸν Φίλιππο Ὀρσίνι, καὶ νὰ τοῦ ἐσναδώση τὴν παλιά του θέσι στὰ ἀνάκτορα τοῦ Βατικανοῦ.

★ Μιὰ νεαρὰ μαθήτρια τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, ἡ Περὲτ Πραντιέ, θ' ἀντικαταστήση τὴ Μαρίνα Βλαντὺ στὸ φίλμ τοῦ Ρουμπὲρ Ὅσσεν «Τὰ καθάρματα». Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ Μισὲλ Μοργκὰν καθυστέρησε κατὰ τρεῖς μέρες τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Δὲ θέλησε ὅμως νὰ παρατείνη τὴν ἀπουσία της ἀπὸ τὸ στούντιο, πιστεύοντας πὼς μὲ τὴν ἐργασία θὰ ξεγνοῦσε εὐκολώτερα τὸν πόνο της.

★ Ὁ Ρὸκ Χάτσον, ποὺ ἀποφάσισε νὰ γίνη παραγωγός, ἵδρυσε ὄχι μιά, ἀλλὰ δυὸ ἑταιρεῖες συγχρόνως, στὶς ὁποῖες ἔδωσε πραγματικὰ παράξενες ἐπωνυμίες: Ἡ μιὰ λέγεται «7 εἰκόνες» καὶ ἡ ἄλλη «Γιβραλτάρ». Ὡς πρῶτο δεῖγμα δραστηριότητος, οἱ δυὸ ἑταιρεῖες θὰ γυρίσουν ἀπὸ 4 ταινίες ἡ καθεμιά. Ὁ Ρὸκ Χάτσον βρίσκει πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ σκοπᾶ ἔτσι τὰ λεφτὰ του παρὰ νὰ τὰ δίνη στὸν ἀδηφάγο φίσκο.

★ Σωστὸ ἀνθρώπινο ράκος, μὲ τὰ νεῦρα του κατατσακισμένα, ὁ Ζὰκ Σαρὶὲ ἐαναγόρισε κοντὰ στὸ Μπριζὶτ Μπαρντό, θὰ ξαναπαρουσιαστῆ μπροστὰ στὴν ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ στρατοῦ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ τότε θ' ἀποφασιστῆ ἂν θὰ ὑπηρετήση τὴ θητεία του ἢ ἂν θὰ τοῦ δοθῆ ἀπαλλαγή. Ἡ «Ὑπόθεσι Σαρὶὲ» ἔχει γοητεύσει τοὺς Γάλλους σὲ δυὸ στρατόπεδα. Οἱ μισοὶ τὸν θεωροῦν ἀξιολύπητο καὶ οἱ ἄλλοι πιστεύουν πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι κόλπα, γιὰ νὰ γλυτώση τὸ στρατιωτικό. Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπο-

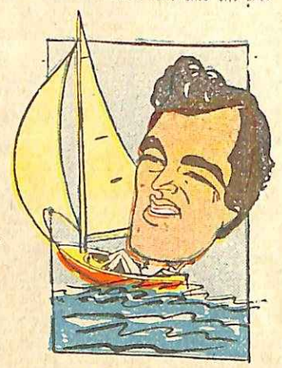

Ὁ Ρὸκ Χάτσον

φασι τῆς προσωρινῆς ἀπαλλαγῆς του ἡ Μπριζὶτ εἶχε ἐπισκεφτῆ τὸν ἄντρα της στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο καὶ ὅπως δήλωσε κατόπιν, δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίση, τόσο ἦταν χλωμὸς καὶ ἀδυνατισμένος. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς δημοσιογράφους καὶ φωτογράφους, ποὺ τριγύριζαν διαρκῶς ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, τὸν εἶχαν φυλακίσει σ' ἕνα δωμάτιο μὲ κατάκλειστα παράθυρα καὶ δὲν τὸν ἄφηναν οὔτε γ' ἀναπνεύση λίγο καθαρὸ ἀέρα. Δὲν ἄφηναν ἀκόμα τοὺς ἄλλους στρατιῶτες νὰ τὸν πλησιάσουν. Ἀπὸ φόβο μήπως κανένας "Αμπ' αὐτοὺς μιλήση στοὺς δημοσιογράφους.

«Ἂν ὅλα αὐτὰ λέγονται «προνομιοῦχος μεταχείρισις», εἶπε ἡ Μπαρντισιάζα τους. Γιατὶ ὅλα ὅσα γίνονται εἶναι εἰς βάρος τοῦ Ζάκ».

Τώρα τὰ βάσανα τοῦ ζεύγους τελείωσαν καὶ θὰ μπορέσουν νὰ συνεχίσουν τὴ ζωή τους περιμένοντας μαγὲς τοῦ 1960.

★ «Τὸ ζεῦγος Ο'Κάλλαγκαν εἶναι οἱ πραγματικοὶ γονεῖς τῆς "Αννας Κάσφι». Τὴ δήλωσι αὐτὴ ἔκανε στὸ Λονδῖνο ἡ μὶς Γκλὸν Μόρτιμερ παλαιὰ φίλη τῆς πρώην συζύγου τοῦ Μάρλον Μπράντο. Εἶναι γνωστὸ ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ "Αννα Κάσφι ἀρνήθηκε πὼς οἱ Ο'Κάλλαγκαν εἶναι γονεῖς της. Ἡ μὶς Μόρτιμερ ὅμως ἐπιμένει καὶ παρακαλεῖ τὴν "Αννα ν' ἀναγνωρίση τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ πάψη νὰ τοὺς στενογωρῆ μὲ τὴν ἀνόητη ἄρνησί της. «"Ημουν, λέει, πογράφη τὸ πρῶτο της καλλιτεχνικὸ συμβόλαιο στὸ γραφεῖο τοῦ θεατρικοῦ ἐπιχειρηματία "Ερικ Γκλάς. Τὸ ὑπέγραψε ὡς "Ιωάννα Ο'Κάλλαγκαν καὶ πρόσθεσε ἀπὸ κάτω τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο "Αννα Κάσφι. Κατόπιν, συνεζήτησε, ἡ μὶς Μόρτιμερ ἦταν ἐπώνυμο ἑνὸς πρώην δικοῦ μου συμβόλαιο στὸ γραφεῖο τοῦ θεατρικοῦ ἐπιχειρηματία "Ερικ Γκλάς. Τὸ ὑπέγραψε ὡς "Ιωάννα Ο'Κάλλαγκαν γ

Ὁ βασιλιᾶς περιπλανιέται μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, φυτεμένο μὲ κρῖνα, ὅσο φτάνει τὸ μάτι!...

Ἡ Παναγία τῶν Κρίνων

ΤΙΑΤΙ ἡ δόνα Τερεζίτα, ἡ μονάκριβη κόρη τοῦ μαρκησίου ντὲ λὸς Λόβος, ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς Ἱσπανίας, πῆγε νὰ κλειστῆ ἀπ' τὰ 18 της χρόνια στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Κρίνων: "Ὄχι γιατὶ εἶχε ἀηδιάσει τὸν κόσμο, οὔτε γιατὶ συχάθηκε τὴν ἀγάπη. "Ὁλοι τὴ λάτρευαν καὶ τὴν καμαρώνανε, κι' οἱ πιὸ γενναῖοι, οἱ πιὸ πλούσιοι οἱ πιὸ ἐλκυστικοὶ ἱππότες ἦταν ἕτοιμοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους γιὰ μιὰ ματιά της...

Μὰ αὐτὴ κλείστηκε στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ βδελυρὸ πάθος τοῦ βασιλιᾶ· τοῦ Δὸν 'Αλόνσου, τοῦ γέρου ποὺ εἶχαν σαπίσει οἱ σάκκες του ἀπ' τὶς ἀσωτεῖες καὶ τὶς ἀκολασίες καὶ ποὺ τὸν εἶχαν βγάλει «βασιλιᾶ—Φρῦνο» ἢ «Δὸν 'Αλόνσο Φουσκαλιάρη».

Παρὰ νὰ γίνη δική του ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὥρα, ὅπως ἤθελε ἐκεῖνος, παρὰ νὰ μολυνθοῦνε τὰ ἀνθηρά της νειάτα μὲ τὸ ρυπαρὸ φιλί του, προτίμησε νὰ θάψη ὅλη της τὴ ζωὴ στὸ μοναστήρι.

Μὰ ὁ δὸν 'Αλόνσος ὁ Φουσκαλιάρης εἶναι καὶ δὸν 'Αλόνσος ὁ Πεισματάρης, κι' ὁ Βασιλιᾶς Φρῦνος εἶναι καὶ Βασιλιᾶς Τίγρις. Γιατὶ ἔχει ψυχὴ ἄσχημη σὰν τὴ μορφή του.

Συνοδευμένος λοιπὸν ἀπ' τὴ λαιμπρὴ ἀκολουθία του, φτάνει στὴν πύλη τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τὴ χτυπάει ἄγρια, βροντοφωνάζοντας:

— 'Ανοῖχτε, κυρὰ-ἡγουμένη! Εἶμαι ὁ Βασιλιᾶς! 'Εγὼ ἐξουσιάζω!

'Η πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Βασιλιᾶς μονάχος, ἐνῶ μιὰ ψαλμωδία γεμάτη πίστι κι' ἐλπίδα στὴν Παναγία ἀνεβαίνει ἀπ' τὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου εἶναι μαζεμένες τρακόσιες καλόγρηες μὲ τ' ἄσπρα ράσα τους σὰν κοπάδι ἀπὸ περιστέρια.

'Αἰσίνητος, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ λάγνες φλόγες, μὲ τὸ αἷμα πυρωμένο ἀπ' τὸν πόθο, ὁ Βασιλιᾶς-Φρύνος ἀκούει τὶς δροσερὲς αὐτὲς φωνὲς κι' ὁσφραίνεται ἀπὸ μακρυὰ τὶς δροσερὲς σάρκες... Δὲ λαχταράει τώρα τὴ δόνα Τερεζίτα μονάχα, μὰ ὅλες ἐκεῖνες τὶς παρθένες. Στὴν καθεμιὰ τους νομίζει πὼς ἀναγνωρίζει τὴ δόνα Τερεζίτα. Εἶναι τὸ πρῶτο θαῦμα τῆς Παναγίας τῶν Κρίνων, ποὺ τοῦ θολώνει τὰ μάτια καὶ τὸ λογικό...

— Προσέχτε, ἀφέντη Βασιλιᾶ μας, μὴν ἐξοργίσετε τὴν προστάτισσά μας, τὴν Παρθένο Μαρία! τοῦ λέει ἡ ἡγουμένη. "Ἴσως θάτανε πιὸ φρόνιμο γιὰ σᾶς νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ.

— 'Εγὼ νὰ φύγω; φωνάζει ὁ Βασιλιᾶς. Νὰ φύγω δίχως νὰ χαρῶ ὅ,τι θέλω; Δίχως νὰ πάρω τὴν πεντάμορφη δόνα Τερεζίτα; Ὤ, ὄχι! Τὴ θέλω!... κι' αὐτὴν καὶ τὶς ἄλλες! "Ολες τὶς θέλω! "Ολες! 'Εγὼ εἶμαι ὁ ἐξουσιαστής! Σῶπα, κυρὰ-ἡγουμένη! Σῶπα, γιατὶ σὲ σκότωσα!

Τραβάει τὸ σπαθί του καὶ τὸ σηκώνει ψηλά. 'Η ἡγουμένη πέφτει στὰ γόνατα. Αὐτὸς κάνει νὰ χτυπήση... Μὰ στὴ θέσι τῆς ἡγουμένης δὲ βρίσκει παρὰ ἕνα μεγάλο κρῖνο!

Τὸ κόβει. Τὸ αἷμα ποὺ ξεπετιέται ἀπ' τὸ μίσχο, τὸν κάνει νὰ φρενιάση. Καὶ χυμάει πρὸς τὶς τρακόσες παρθένες, ὁ Βασιλιᾶς-Φρῦνος ὁ Βασιλιᾶς-Τίγρις!

Ξετρελλαμένες ἀπὸ τὸν τρόμο, ἐκεῖνες σκορπίζονται μέσα στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ, ὅλες ἴδιαι ὁλόλευκες, γλωμὲς ἀπ' τὴ φρίκη, ὅλες ὅμοιες μὲ τὴ ντόνα Τερεζίτα, τὴν ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς 'Ισπανίας.

Τὸ μιαρὸ φρένιασμα τοῦ Βασιλιᾶ ἀνάβει καὶ κορώνει. Μὰ τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας τῶν Κρίνων ἐπαναλαμβάνεται ὁλοένα: Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Βασιλιᾶς κάνει ν' ἁρπάξη μιὰ καλόγρηα, ἡ Παναγία τὴ μεταμορφώνει ἀμέσως σὲ μεγάλο ἄσπρο κρῖνο.

Τουλάχιστον ἔτσι τὶς βλέπουνε τὰ μάτια του, θολωμένα ἀπ' τὴ λύσσα.

Βρίζει τὸν ἑαυτό του δὲ θέλει νὰ πιστέψη ἕνα τέτοιο θαῦμα. Κι' ὅμως... Περιπλανιέται μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, φυτεμένο μὲ κρῖνα ὅσο φτάνει τὸ μάτι!

"Ἴσως νάναι κι' ἀλήθεια, αὐτό, γιατὶ τὰ κρῖνα τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Λεύκων Καλογραιῶν εἶναι περίφημα σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὸ πλῆθος τους καὶ τὴν ὁμορφιά τους. Καὶ ἀποτελοῦνε ἕνα ὁλόκληρο δάσος λουλουδένιο...

Σὲ κεῖνο τὸ δάσος λοιπὸν ὁ Βασιλιᾶς-Φρῦνος πηγαινοέρχεται, τρέχει, στριφογυρίζει, χάνεται, πέφτει. Σέρνεται ἀγκομαχῶντας πίσω ἀπὸ ἕνα ἄσπρο ράσο ὅλο κάνει νὰ τ' ἁρπάξη κι' ὅλο πιάνει μυρωμένο χέρι...

'Απ' τὰ χαστούκια ἐκεῖνα θαμπώνουνε τὰ μάτια του. Μὲ τὶς εὐωδιὲς ἐκεῖνες τοῦρχεται ζάλη.

Κυλιέται κατάχαμα, κάθε φορὰ ποὺ πέφτει. Βουτάει μέσα στὰ κρῖνα. Παντοῦ κρῖνα πάντα κρῖνα, ποὺ ἡ δυνατὴ μυρωδιά τους τὸν τυλίγει, τὸν πνίγει, τὸν παραζαλίζει.

"Οταν σηκώνεται πάλι κολυμπάει μέσ' στὰ κρῖνα ὅλο κρῖνα, κρῖνα, κρῖνα, ποὺ λικνίζονται γύρω του σὰν ἀφρισμένη θάλασσα.

Θέλει νὰ φωνάξη νὰ ζητήση βοήθεια. Μὰ δὲ μπορεῖ. Μιὰ χρυσὴ σκόνη τοῦ γεμίζει τὸ στόμα, γίνεται σὰν ζύμη πάνω στὴ γλῶσσα του, κολλάει στὸν οὐρανίσκο, κατεβαίνει στὸ λαιμό, τὸν πνίγει.

Βογγάει, ψυχομαχᾶντας καὶ τὸ βογγητό του ἔχει τὴ μυρωδιὰ τῶν κρίνων, τῶν κρίνων, τῶν κρίνων ποὺ τοῦ ἀνεβαίνει στὰ ρουθούνια, φτάνει ὡς τὸ μυαλό του καὶ τὸν μεθάει...

Καὶ καθὼς ξεψυχάει ἔτσι, ὁ δὸν 'Αλόνσος ὁ Φουσκαλιάρης, ὁ Βασιλιᾶς-Φρῦνος, καθὼς φεύγει ἡ ψυχή του μέσ' στὰ κρῖνα, κάτω ἀπ' τὰ κρῖνα καὶ χάρις στὰ κρῖνα, ξαναρχίζει ἡ ψαλμωδία τῶν τρακόσιων παρθένων, μαζὶ μὲ τὴ δόνα Τερεζίτα. Κι' οἱ φωνὲς τους, δροσερές ἀνεβαίνουνε στὰ οὐράνια, χαρούμενα...

Χαρμόσυνα χτυπᾶνε τώρα κι' οἱ καμπάνες στὸ παρεκκλήσι. Σημαίνουν τὴν ἀκολουθία γιὰ τὴν Παναγία τῶν Κρίνων, γιὰ τὴν προστάτισσα τῶν Λευκῶν Καλογραιῶν γιὰ τὴν 'Υπεραγία καὶ "Αχραντη Παρθένα, τὴν παντοδύναμη, τὴν αἰώνια θαυματουργή.

Μὰ κι' οἱ ἀσημένιες καμπάνες τοῦ μοναστηριοῦ εἶναι κρῖνα κι' αὐτές, μεγάλα ἀνάστροφα κρῖνα, ποὺ ἔχουν γιὰ χρυσὸ γλωσσίδι τὰ στημόνια τους... κρῖνα μεγάλα, ποὺ γίνονται τὰ χτυπήματά τους μυρωδᾶτοι ἀντίλαλοι καὶ φέρνουνε τὸ μεθύσι, τὴ ζάλη καὶ τὴ φρίκη στὸ Βασιλιᾶ-Φρῦνο. Κρῖνα μεγάλα, ὁλόλευκα ἀπ' ὅπου σκορπίζονται σὰν μελίσσια οἱ μαῦρες μύγες τοῦ θανάτου γιὰ τὸ δὸν 'Αλόνσο τὸ Φουσκαλιάρη.

Κι' ὁ δὸν 'Αλόνσος ὁ Φουσκαλιάρης, ὁ βδελυρὸς Βασιλιᾶς-Φρῦνος, πεθαίνει ἀπὸ θάνατο κακό.

Πεθαίνει ἀπ' τὴν ἁμαρτία του, τὴν παραχορτασμένη. Πεθαίνει ἀνασαίνοντας κρῖνα καὶ κρῖνα καὶ κρῖνα...

Πεθαίνει, ἐνῶ χτυποῦν οἱ ἀσημένιες καμπάνες τοῦ παρεκκλησιοῦ, ἐνῶ σημαίνουν τὰ κρῖνα, τὰ σύμβολα τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ τὰ κρῖνα τὰ αἰθέρια, ὑμνῶντας χαρμόσυνα τὴ δόξα καὶ τὸ θρίαμβο τῆς Παναγίας τῶν Κρίνων...

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

'Αμέτρητοι ἄνθρωποι σ' ὅλο τὸν κόσμο θεωροῦν γρουσούζικο τὸ 13. Οἱ Γιαπωνέζοι ὅμως ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι.

"Οχι πὼς δὲν εἶναι προληπτικοί. Κάθε ἄλλο μάλιστα! 'Αλλά, ἀντὶ γιὰ τὸ 13, αὐτοὶ ἔχουν γιὰ γρουσούζικο ἕναν ἄλλο ἀριθμό: τὸ 4. 'Η ὀνομασία του στὴν ἰαπωνικὴ γλῶσσα εἶναι «σί». κι' ἡ λέξι αὐτὴ σημαίνει ἐπίσης «θάνατος».

'Ο Γιαπωνέζος δὲν ἀνησυχεῖ καθόλου ὅταν περάση κάτω ἀπὸ μιὰ σκάλα, ἢ ὅταν χύση ἁλάτι, ἢ ὅταν ἀνοίξη μιὰ ὀμπρέλα μέσα στὸ σπίτι του, ἢ ὅταν διασταυρωθῆ στὸ δρόμο μὲ μιὰ μαύρη γάτα. Δὲν ἔχει καιμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς προλήψεις τῶν λευκῶν. 'Αντίθετα ὅμως, δὲ θὰ δεχθῆ ποτὲ νὰ τὸν φωτογραφίσουν καθὼς στέκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ θεωρεῖ γρουσουζιά, ὅπως καὶ τὸ νὰ μείνη πολλὴ ὥρα γυρισμένος πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ἢ νὰ κοιμηθῆ σ' ἕνα κρεβάτι μὲ κατεύθυνσι ἀπ' τὴν ἀνατολὴ πρὸς τὴ δύσι. Γρουσούζικο θεωρεῖται ἐπίσης γιὰ τοὺς Γιαπωνέζους τὸ νὰ προσθέτουν ζεστὸ τσάϊ σὲ κρῦο καὶ νὰ τὸ πίνουν—γιατὶ αὐτὸ τὸ ἔκαναν ἄλλοτε οἱ καταδικασμένοι σὲ θάνατο.

"Οταν δοῦνε ἕνα φίδι, πρέπει νὰ προφέρουν ἀμέσως, σὰν ἐξίρκι, τὶς λέξεις «ἀμπουραβακασοῦ κασασαμπουρέντο» ποὺ δὲ σημαίνουν τίποτα στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ διώχνουν τὴ γρουσουζιά!

"Αν ἕνας Γιαπωνέζος πατήσῃ συχνοὺς πονοκεφάλους, ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ τοὺς «ξορκίση»: Δὲν ἔχει παρὰ νὰ φορέση ἕνα ψάθινο καπέλλο, σκεπασμένο μὲ διάφορα σύμβολα κι' ὕστερα νὰ βουτήξη στὸ κοντινότερο ποτάμι. Πρέπει ὅμως νάναι τόσο βαθὺ τὸ νερό, ὥστε νὰ βουλιάξη τελείως, ἐνῶ τὸ καπέλλο του θὰ ἐπλεύση καὶ θὰ παρασυρθῆ ἀπ' τὸ ρεῦμα... παίρνοντας μαζί του καὶ τὸν πονοκέφαλο!...

ΞΕΝΕΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ Ἕλληνες Ναυτάς

Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΡΙΜΙ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα. 'Η ἐπίμονη βροχὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπ' τὰ χαράματα, ἐξακολουθοῦσε νὰ μουσκεύη τοὺς ἔρημους δρόμους τῆς 'Αθήνας. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἕνας ἄνθρωπος κουλουμένος καλὰ μὲ τὴν κάπα του, στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα ἑνὸς παλιοῦ ἀρχοντικοῦ, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Πόλη τοῦ 'Αδριανοῦ. "Ηταν ἕνας ψηλὸς φουστανελλοφόρος, νέος καὶ ὡραῖος ἄντρας. "Ερριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα γύρω του, δὲν εἶδε κανένα καὶ χαμογέλασε ἀόριστα. "Εσπρωξε κατόπι τὴ μεγάλη πόρτα καὶ μπῆκε στὸν κῆπο τοῦ ἀρχοντικοῦ. Μιὰ γυναικεία χαμηλὴ φωνὴ ἀκούστηκε τότε κι' ἕνα χέρι ἔπιασε τὸ δικό του.

— 'Απὸ δῶ, παλληκάρι μου...

'Ο ἄγνωστος ἀφέθηκε μ' ἐμπιστοσύνη νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. "Ενα ἡμίφως βασίλευε παντοῦ. 'Ανέβηκαν μερικὲς σκάλες, πέρασαν ἕνα στενὸ διάδρομο καὶ στάθηκαν μπρὸς σ' ἕνα βελούδινο παραπέτασμα.

— Φτάσαμε, ψιθύρισε ἡ γρηά. Σήκωσε τὴν κουρτίνα καὶ μπὲς ἀφοβα. 'Εκεῖ πίσω σὲ περιμένει...

'Ο φουστανελλοφόρος ὑπάκουσε. 'Ανασήκωσε τὸ χαλὶ καὶ πέρασε σ' ἕνα μικρὸ χαρούμενο δωμάτιο. Μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα. Στὸ παραγώνι ἔτριζαν τὰ κούτσουρα. Ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα χαμηλοντίβανο, μιὰ πεντάμορφη γυναίκα τὸν κυττοῦσε μὲ τὸ γαλάζιο της βλέμμα, ἐνῶ, κυρά, δὲν τόχω σκοπὸ νὰ σκοτώσω. Δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια ἀστραφναν ἀνάμεσα στοὺς ρόδινους κάλυκες τῶν χειλιῶν της.

— Καπετὰν Βασίλη, ἀποκρίθηκε μὲ ξενικὴ προφορά, δὲν ἀξίζει τάχα νὰ κινδυνέψῃς γιὰ χάρι μου; Σὲ κάλεσα, γιατὶ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω. 'Απὸ καιρὸ τώρα προσπαθοῦσα νὰ μάθω ποῦ βρίσκεσαι. Καὶ μόλις τὸ μάθα, ἔστειλα τὴ Φωτεινή, γιὰ νὰ σοῦ μηνύσῃ τὴν ἐπιθυμία μου. Εἶμ' ἕνα χρόνο χήρα, κυρά, καὶ ἔχω σκοπὸ νὰ παντρευτῶ ἀκόμη.

'Η γυναίκα ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ χαμογέλασε. Δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια ἀστραφναν ἀνάμεσα στοὺς ρόδινους κάλυκες τῶν χειλιῶν της.

— Καπετὰν Βασίλη, ἀποκρίθηκε μὲ ξενικὴ προφορά, δὲν ἀξίζει τάχα νὰ κινδυνέψῃς γιὰ χάρι μου; Σὲ κάλεσα, γιατὶ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω. 'Από καιρὸ τώρα προσπαθοῦσα νὰ μάθω ποῦ βρίσκεσαι. Καὶ μόλις τὸ μάθα, ἔστειλα τὴ Φωτεινή, γιὰ νὰ σοῦ μηνύσῃ τὴν ἐπιθυμία μου. Εἶμ' ἕνα χρόνο χήρα, κυρά, δὲν τό

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ!

Ξεκίνησε ἀπὸ τὰ πυκνὰ τὰ ἐρέβη τοῦ οὐρανοῦ
καὶ γλύστρησε σὰν ἀσημένιο δάκρυ
σὲ κάποιου κόσμου μακρυνοῦ
τὴν ἄκρη...
"Αστρο λαμπρό, πρωτοξαδέρφι τοῦ Σειρίου,
—τί κόσμημα πανάκριβο μὲ λάμψι ποὺ θαμπώνει!—
Γιὰ νὰ στολίση ὁρίστηκε τὴ Φάτνη τοῦ Κυρίου,
ποὺ μέσ' στὸ χειμωνιάτικο τοπίο ξεφυτρώνει...
Στὸ δρόμο του συνάντησε πλανῆτες κι' ἀπλανεῖς
μὲ ἥλιους διασταυρώθηκε, μὲ γαλαξίες πλῆθος...
Ὁ ἀντίλαλος τὸ ἠλέκτριζε μιᾶς ὑπερκόσμιας φωνῆς
Κι' ἕνας γαλήνιος γιὰ Αἰώνια 'Αγάπη μῦθος...
"Αστρο λαμπρό! Πῶς φώτισε τοῦ γάους τὰ σκοτάδια
μ' ἕνα γλυκὸ φῶς ποὺ οὔτε χάνεται, οὔτε σβύνει
καὶ ποὺ μπορεῖ τὰ ζοφερὰ νὰ γρυσοντύνη βράδυα
μὲ καλωσύνη!

*

Κι' ἔτσι, τὸ "Αστρο, δρόμο παίρνει... δρόμο ἀφίνει...
"Εχει μιὰ λάμψι ποὺ ποτὲ δὲ θὰ πνιγῆ...
'Ηταν σὰ στάλα ἀπὸ ἕνα ὁλόχρυσο καμίνι
ποὺ ἔσταξε ἀπάνω στὴ σκοτεινιασμένη Γῆ...
'Η τροχιά του χάραξε μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ
σὲ δάση, σὲ βουνὰ καὶ σὲ πελάγη...
Στὸ διάβα της γκρεμίστηκαν εἴδωλα καὶ βωμοὶ
καὶ φωτιστήκαν ἄπλετα τρεῖς ὁδοιπόροι Μάγοι...
Ποῦ πήγαιναν; Ξεκίνησαν κατάφορτοι μὲ δῶρα,
μὲ ὁδηγὸ τους τὸ ἔνστικτο μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πηχτό,
κι' ἔλεγε κάτι μέσα τους πὼς νὰ—ὥρα τὴν ὥρα...—
τὸ Νεογέννητο θὰ βρίσκανε Χριστό!
Περπάτησαν ἀκούραστα... Δύσκολος δρόμος καὶ πολύς.
Σμύρνα, χρυσὸς καὶ λίβανος—φορτίο βαρὺ στοὺς ὤμους—
δῶρα ἀκριβά, πολύτιμα—δῶρα γιὰ βασιλεῖς—
ποὺ ἡ θέλησι τους κυβερνάει πάνω ἀπ' τοὺς νόμους.
Σὲ ποιὸν πηγαίναν ἄγνωστο, μεγάλο βασιλιᾶ;
Οὔτε κι' αὐτοὶ δὲ θάξεραν νὰ ποῦνε...
Στὰ χείλια τους ἑτοίμαζαν τοῦ σεβασμοῦ φιλιὰ
καὶ τὶς καρδιές τους τρυφερὰ μάθαιναν ν' ἀγαποῦνε...

*

Κι' ἀπὸ ψηλὰ τὸ "Αστρο τὸ Λαμπρό!
"Ομως, τὸ κρῦο τσουχτερὸ
τῶν Μάγων πάγωνε τὰ μέλη.
Μὰ—τί περίεργο!—μπόρεσε καθένας τους νὰ βρῆ
μιὰ ζεστασιὰ πολὺ γλυκειά, μιὰ θαλπωρή,
ποὺ τοῦ βορριᾶ ἔκμηδένισε τὰ παγωμένα βέλη...
Γεμάτοι ἀπὸ ἄγνωστη χαρὰ τὴ νύχτα σκίζανε γοργά...
Κι' εἶχαν χαρὰ αἰσιόδοξη τὸ στῆθος τους νεμάτο...
"Ωσπου, σὲ μιὰ στιγμή, τὰ σήμαντρα ἀντηχήσανε σιγὰ
κι' ἡ νύχτα ἐσκίστηκε μὲ φῶς λαμπρὸ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω!
'Απ' τὸ ἄνοιγμα χυμήξανε ἄγγελοι μὲ τραγούδια
—τὰ χερουβεὶμ τί χορωδοί! Συνθέτης τους ἡ Πίστις...—
Κι' οἱ Μάγοι μείναν ἔκθαμβοι, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀγγελούδια
ἀκούγανε νὰ ψάλλεται τὸ «Δόξα ἐν 'Υψίστοις!»
Κάτι μεγάλο εἶχε συμβῆ! Τὸ ξέραν, τὸ πιστεύανε...
"Ομως ἀπάντησι κανεὶς δὲν ἤταν νὰ τοὺς δώση.
Κι' ἀρχίσανε νὰ ψάγνουνε παντοῦ καὶ νὰ γυρεύουνε
τὸ πῶς ἡ Γεννησι μὲ φῶς τὴ νύχτα εἶχε προδώσει...
'Ηταν νυχτιὰ παράξενη! Νυχτιὰ γεμάτη μάγια
ποὺ ἀπάνω στὸν αἰθέρα της πλανιόταν κάτι ὑπέροχο!

'Η ἀτμόσφαιρα ξεχείλιζε μὲ μιὰ κατάνυξι ἁγία·
νικοῦσε ἡ κούνια ἡ ταπεινὴ τὸ θρόνο τὸν ἀγέρωχο!
Τὸ θρόνο ποὺ ἀπὸ πάνω του ὁ σκυθρωπὸς 'Ηρώδης
μετροῦσε πόσα νήπια ὑπάρχουνε στὴ Γῆ,
γιὰ νὰ προστάξη—ἀλύγιστος δικτάτωρ, θηριώδης—,
ν' ἀρχίση ἀλύπητη καὶ γενικὴ σφαγή!
Τοῦ εἶπανε καὶ τὸ πίστεψε πὼς μέσ' στ' ἀθῶα νήπια
κρυβόταν ἕνας κίνδυνος ὑπουλος γιὰ τὸ θρόνο...
'Η βία ἡ σιδερόφραχτη κι' ἡ καλωσύνη ἡ ἥπια
θὰ ὑψώνονταν ἀντίπαλοι μὲ διαιτητὴ τὸν πόνο...

*

Μέσα στὴ Φάτνη, ἀμέριμνο κοιμόταν τὸ Βρέφος·
τὰ προβατάκια δίπλα του βελάζανε...
Στὴ νύχτα ποὺ ἤταν ξάστερη, χωρὶς κανένα νέφος
τὰ πούπουλά τους οἱ ἄγγελοι σὲ χιόνι ἄχνὸ τὰ ἀλλάζανε...
Δίπλα στὴν κούνια ὁ 'Ιωσὴφ, καὶ πλάι του ἡ Μαρία·
τὸ περιβόλλον ταπεινό· ἡ σκηνοθεσία ἁπλοϊκή...
Μὰ ἡ Φάτνη μὲ τὰ ζωντανά, ἡ ἀπέριττη καὶ κρῦα,
μὲ ζεστὴ γεμιζε γλυκειὰ καὶ χάρι θεϊκή!
Τὰ πλούτη ἐδῶ ἀπουσιάζανε, ἡ φτώχεια ἐδῶ βασίλευε
—μιὰ φτώχεια μεγαλόπρεπη, στὰ ὁλόχρυσα ντυμένη—
τοῦ πιὸ μεγάλου βασιλιᾶ παλάτι θὰ τὴ ζήλευε
τὴ Φάτνη αὐτὴ ποὺ ἀστραφτε κουρέλια στολισμένη.
'Απ' τὰ κουρέλια αὐτὰ λαμπρὸ θὰ ξεπηδήση φῶς
πιὸ δυνατὸ κι' ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ ἡλιου ἴσως...
'Απόψε ἕνας γλυκύτατος γεννήθηκε Σοφός
ποὺ ἀπ' τὰ τεφτέρια τῆς καρδιᾶς σβύνει τὴ λέξι «μῖσος»...
Εἶναι ὁ Θεὸς τῶν ταπεινῶν!...
Τὰ χερουβεὶμ τῶν οὐρανῶν
τοῦ στέλνουν αἴνους ποὺ κυλοῦν ἀπὸ ψηλά...
Τοὺς παίρνει ἡ νύχτα ἡ μαγικὴ
καὶ τοὺς, σκορπίζει στοργικὴ
γύρω ἀπ' τὸ Νεογέννητο ποὺ ἀμέριμνο γελᾶ...

*

Οἱ Μάγοι, νά τους, φτάσανε στὴ Φάτνη ἐμπρὸς τὴν ταπεινή·
κάποια συγκίνησι ἄγνωστη τοὺς κόβει τὴ μιλιά...
'Η νύχτα αὐτὴ ἡ παράξενη πῶς λάμπει φωτεινή!
Τὸ "Αστρο ἀπὸ πάνω στάθηκε σὰ στέμμα βασιλιά!
Μπαίνουνε μέσα, σκύβουνε, τρέμοντας γονατίζουν,
κι' οἱ ἀρχοντες περήφανοι, ξεγνοῦν τὴν περηφάνεια...
'Εδῶ μαθαίνουν οἱ ἄνθρωποι τὸ πόσο λίγο ἀξίζουν
μπροστὰ σ' Αὐτὸν ποὺ κυβερνᾶ μαζὶ καὶ Γῆ καὶ Οὐράνια!...
'Ανοίγουνε τὰ δῶρα τους: Λίβανον, σμύρναν καὶ χρυσὸν
κι' οἱ Μάγοι τὰ σκορπίζουνε στὸ κρῦο ἀπάνω χῶμα...
Στὸ βασιλιὰ τῶν Οὐρανῶν, τῆς Γῆς, τῶν θαλασσῶν,
εἶναι φτηνὸ κι' ἀσήμαντο καὶ τὸ χρυσάφι ἄκομα...
Βοσκοὶ μαζὶ καὶ ἄγγελοι, ἀρχοντες καὶ ζητιᾶνοι,
—ὑπέροχο μωσαϊκό, πλοῦτος μαζὶ καὶ φτώχοι—
ψάλλουν τὸν "Υμνο τῆς Χαρᾶς μὲ 'Αγάπη στὴν ψυχή
ποὺ ἀπὸ τοῦ μίσους τὰ φριχτὰ λυτρώθηκε τὰ βρόγια...
Λέν: «'Η Παθθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει...
Καὶ ἡ Γῆ τὸ σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει...»
'Η νύχτα τούτη λάμπουνε καὶ τὸν ἠμεροδείκτη
ποὺ τὸν κυττᾶν μὲ δέος οἱ τρεῖς Μάγοι...
Νύχτα λαμπρή, μοναδική: Εἰκοσιπέντε Δεκεμβρίου!
Καθεμιὰ μαύρη σκοτεινιὰ στὸ φῶς ντύνεται τώρα...
Οἱ ἄνθρωποι πορεύονται στὴ Φάτνη τοῦ Κυρίου:
—«Κι' "Αστρο Λαμπρὸ τοὺς ὁδηγεῖ χωρὶς νὰ λείψη ὥρα...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— "Εφαξα παντοῦ νὰ σὲ βρῶ, μὰ δὲν τὸ κατάφερνα! εἶπε στὴν Ἔλεν ὁ Γκονζάλες.

Χαμένες στην Παμπα

ΑΥΤΟ ποὺ κάνουμε, εἶναι σωστὴ τρέλλα. Ἔλεν! Δυὸ γυναῖκες ὁλομόναχες, νὰ ταξειδεύουμε μέσα στὴν «πάμπα», κινδυνεύοντας ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ πέσουμε στὰ χέρια τῶν ληστῶν ποὺ τριγυρίζουνε σ' αὐτὰ τὰ μέρη!...

Ἐκείνη ποὺ μιλοῦσε ἔτσι, ἦταν μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα, ποὺ φαινόταν πὼς στὰ νειάτα της θὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη.

Ἡ Ἔλεν γέλασε καὶ τράβηξε τὰ χαλινάρια, γιὰ νὰ κάνῃ νὰ τρέξουν γρηγορώτερα τ' ἄλογα ποὺ σέρνανε τὸ ἀνοιχτὸ ἁμάξι.

— Μὴν εἶσαι τόσο ἀπαισιόδοξη, μητέρα! εἶπε ξένοιαστα. Κι' ἂν ἀκόμη μᾶς πιάσουν οἱ ληστές, δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ μᾶς πάρουν, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλογα κι' ἕνα μπογαλάκι ροῦχα.

Ἡ μητέρα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀριμονικὸ κορμὶ καὶ στὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς δεκαοχτάχρονης κόρης της κι' ἀναστέναξε:

— Τί καλλίτερο θέλουν ἀπὸ σένα, μικρή μου;...

Ἡ Ἔλεν κοκκίνισε καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

"Αν κι' ἦταν ἄφοβη κοπέλλα, θὰ προτιμοῦσε—ὅπως κι' ἡ μητέρα της—νὰ μὴν ἔκαναν αὐτὸ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι. Κι' ὅμως τὸ εἶχαν ἐπιχειρήσει γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα, γιατὶ ὁ πατέρας τῆς Ἔλεν εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ τοὺς ἀφίσῃ καμμιὰ περιουσία, καὶ γιὰ νὰ ζήσουν ἔπρεπε νὰ πᾶνε σὲ κάποιο θεῖο της, ποὺ ἔμενε 100 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ Σάντα - Ρίς. Δεύτερον, γιατὶ ἡ μητέρα της εἶχε ἀπαγορέψει νὰ ξαναδῇ τὸ νέο ποὺ ἀγαποῦσε, τὸ Γκονζάλες, καὶ γιὰ νὰ μὴ τὴν παρακούσῃ προτιμοῦσε νὰ φύγῃ μακρυά του.

«Ἂν ἔμενα στὸ Σάντα - Ρίς, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ μὴ τὸν συναντῶ καὶ νὰ μένω ἀδιάφορη στὶς ἐπιφυλακὲς τῶν ματιῶν—σκεφτότανε τώρα ἡ κοπέλλα. Ἴσως ἡ ἀπόστασι νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸν ξεχάσω».

Σὰν νὰ κατάλαβε ἡ μητέρα της τὶς σκέψεις της, δὲν ξαναμίλησε...

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι εἶχε σηκωθῆ τώρα στὴν «πάμπα» καὶ σιγὰ-σιγὰ δυνάμωνε. Πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα, ἄγριοι ἀνεμοστρόβιλοι σήκωσαν σύννεφα σκόνης καὶ παρασύρανε ὅ,τι βρίσκανε στὸ διάβα τους.

— Πρέπει νὰ σταματήσουμε, εἶπε ἡ Ἔλεν στὴν τρομοκρατημένη μητέρα της.

Πήδησε ἀπ' τὸ ἁμάξι καὶ, παλεύοντας μὲ τὸν ἄγριο ἄνεμο, κατώρθωσε νὰ στήσῃ τὴ μικρὴ σκηνὴ ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους.

Βοήθησε τὴ μητέρα της νὰ μπῇ μέσα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ γύριζε γιὰ νὰ δέσῃ τ' ἄλογα, εἶδε μὲ φρίκη τ' ἁμάξι νὰ χάνεται μέσα στὴ σκόνη! Τὰ ζῶα εἶχαν ἀφνιάσει κι' ἔτρεχαν μὲ τρελλὸ καλπασμό! Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ φτάσῃ πιὰ καὶ νὰ τὰ σταματήσῃ...

— Θεέ μου! Τί θ' ἀπογίνουμε τώρα; φώναξε μ' ἀπελπισία ἡ μητέρα της, ὅταν ἔμαθε τὶ εἶχε συμβῆ. Ἡ κοντυνότερη φάρμα ἀπέχει τὸ λιγώτερο 50 μίλια ἀπὸ δῶ! Εἴμαστε χαμένες!

Καὶ ξέσπασε σὲ ὑστερικοὺς λυγμούς.

Ἡ Ἔλεν προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Μὰ τὴν ἔπνιγε κι' αὐτὴν ἡ ἀγωνία...

Τὸ νερὸ καὶ τὰ τρόφιμά τους εἶχαν μείνει μέσα στ' ἁμάξι. Ἦταν ἀδύνατο νὰ διασχίσουν μὲ τὰ πόδια τὰ 50 ἐκεῖνα μίλια, νηστικὲς καὶ διψασμένες...

Ἡ μοναδικὴ τους ἐλπίδα ἦταν νὰ περάσῃ κάποιος ἀπὸ κεῖ. Μὰ οἱ ταξειδιῶτες σπανίζανε σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ποὺ τὰ μάστιζαν οἱ ἄνεμοι κι' οἱ ληστές...

★

Τ' ἄλλο πρωῒ, ἄρχισε νὰ τὶς βασανίζῃ τὸ μαρτύριο τῆς δίψας.

— Θὰ ψάξω μήπως βρῶ καμμιὰ πηγή, δήλωσε ἡ Ἔλεν.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὴ σκηνή.

Μὰ οἱ κόποι της πῆγαν χαμένοι. Ἡ γῆ ἦταν ὁλόστεγνη, κι' ἀπάνω της δὲ φύτρωναν παρὰ κάτι ἀγκαθωτοὶ θάμνοι, ποὺ τοὺς ἀνατολή...

Μιὰ τρελλὴ ἰδέα πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς νέας.

Ἔσκισε ἕνα κομμάτι ὕφασμα ἀπ' τὴν κόκκινη φούστα της, τὸ δεσε σ' ἕνα θάμνο μὲ τὴν κορδέλλα ποὺ συγκρατοῦσε τὰ κατάμαυρα μαλλιά της, καὶ τ' ἄφισε νὰ φύγῃ.

"Αν ὁ θάμνος ἔφερνε σὲ κανένα μέρος κατοικημένο τὸ μήνυμα τοῦ κινδύνου ποὺ ἔστελνε ἡ Ἔλεν, θὰ σώζονταν ἴσως!

Ἡ μητέρα της ξέσπασε σὲ λυγμούς, βλέποντάς την νὰ γυρίζῃ μ' ἄδεια χέρια.

Ἡ Ἔλεν τὴς ἐξήγησε τί εἶχε κάνει, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ πιά. Κατὰ βάθος ὅμως, ἡ ἴδια δὲν περίμενε καμμιὰ βοήθεια...

«Κι' ἂν ἀκόμα ὁ θάμνος φτάσῃ σὲ κάποιο ράντσο, ποιὸς θὰ καταλάβῃ τὴ σημασία του;» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

Ἡ μέρα πέρασε. κι' ἔπεσε ἡ νύχτα, κατάσκοτεινη καὶ γεμάτη ἀπ' τὰ βογγητὰ τοῦ ἀνέμου.

Οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ μιὰ σφιγμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, προσπαθοῦσαν νὰ ξεχάσουν τὴ σκληρὴ τους μοῖρα...

Πέρασαν ἄλλες 12 ὧρες. Καί, ξαφνικά, ἀντίχησαν ποδοβολητὰ ἀλόγων!

— Σωθήκαμε!... φώναξε ἡ Ἔλεν.

— Δόξα νάϊη ὁ Μεγαλοδύναμος! ἀναστέναξε ἡ μητέρα της.

Πετάχτηκαν ἔξω... καὶ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ τρεῖς ἄντρες ἀγριωποὺς καὶ βρωμικους, μὲ μακρυὰ γένια καὶ κουρελιασμένα ροῦχα!

— Οἱ ληστές!... μουρμούρισε ἀχνὰ ἡ μητέρα τῆς Ἔλεν.

Κι' ἔπεσε λιπόθυμη.

Οἱ τρεῖς ἄντρες —ποὺ ἦσαν πραγματικὰ ληστὲς— ἔβαλαν τὰ γέλια.

— Τὰ κακάρωσε ἡ γρηά! μούγκρισε ὁ πρῶτος.

—Δὲ βαρυέσαι!... ἔκανε ἀδιάφορα ἕνας ἄλλος. Ἡ μικρὴ μᾶς ἐνδιαφέρει...

— Εἶναι ὅμως σπουδαία, ἔ; γέλασε ὁ τελευταῖος δαγκάνοντας τὰ μουστάκια του.

Πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ πλησίασε τὴν Ἔλεν.

— Κοῦκλα μου, ἂν φανῇς καλὴ μαζί μας, δὲ θὰ σὲ σκοτώσουμε, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπ' τὸν πόθο.

Ἡ κοπέλλα ἐνοιωσε τὴ βαρειὰ ἀνάσα του στὸ πρόσωπό της κι' ἀποτραβήχτηκε μὲ φρίκη.

Ὁ ληστὴς ἔκανε ἕνα κοροϊδευτικὸ μορφασμὸ καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Μὴν κάνης τὴ δύσκολη. γιατὶ ἀλλοίμονό σου! τὴ φοβέρισε. Στὸ κάτω-κάτω, μπορεῖς νὰ φωνάξῃς ὅσο θέλεις, ἂν σοῦ κάνη κέφι. Δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀκούσῃ κανείς!

Τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση καὶ προσπάθησε νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ στόμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσε μιὰ πιστολιά, κι' αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὴν Ἔλλεν σωριάστηκε στὸ χῶμα σὰν κεραυνοχτυπημένος.

— Τὸ ἀπόσπασμα! φώναξαν οἱ δυὸ ἄλλοι.

Καί, χωρὶς νὰ ρίξουν οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ σκοτωμένο σύντροφό τους, σπηρούνισαν τ' ἄλογά τους καὶ χάθηκαν.

Πρὶν προλάβῃ ἡ Ἔλεν νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε, βρέθηκε μπροστά της ὁ Γκονζάλες, πάνω στὸ περήφανο ἄτι του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ καραμπίνα ποὺ κάπνιζε ἀκόμη, καὶ τραβοῦσε πίσω του τ' ἄλογα ποὺ εἶχαν ἀφηνιάσει!

Ἡ κοπέλλα ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του. γεμάτη ἀνακούφισι κι' εὐτυχία.

Ὅταν τὰ διψασμένα χείλια τους χόρτασαν φιλιά, ὁ νέος τῆς ἐξήγησε πὼς εἶχε ἀκολουθήσει ἀπὸ μακρυὰ τ' ἁμάξι καὶ πὼς τὸ εἶχε χάσει ὅταν ἄρχισε ἡ θύελλα.

Λίγο ἀργότερα, εἶχε βρῆ τ' ἄλογα, ποὺ σέρνανε ἀκόμα τὰ συντρίμμια τοῦ ἁμαξιοῦ.

— Ἔψαχνα παντοῦ νὰ σὲ βρῶ, μὰ δὲ θὰ τὸ κατάφερνα, ἂν δὲν ἀναγνώριζα ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ φούστα σου καὶ τὴν κορδέλλα σου, δεμένα σ' ἕνα θάμνο, τῆς εἶπε. Προχώρησα τότε ἀντίθετα στὸν ἄνεμο... κι' εὐτυχῶς ἔφτασα πάνω στὴν ὥρα!...

Ἡ μητέρα τῆς Ἔλεν ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' ἀναστέναξε βαθειά. Πῶς μποροῦσε πιὰ ν' ἀρνηθῇ τὴν κόρη της στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὶς εἶχε σώσει;...

Α. ΣΩΛΚ

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ καὶ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΜΟΝΗ καὶ θλιμμένη, ἡ πεντάμορφη Φραγκίσκα, γύριζε μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο της. Τὰ ρόδα τοῦ φθινοπώρου μοσχοβολοῦσαν. Ἦταν φυλακισμένη στὸν πύργο τοῦ αὐθέντη τῶν Σαλώνων Θωμᾶ τοῦ Γ'. Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ βγῇ πιὸ ἔξω. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθαναν τὰ γονικά της, ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ θείου της ποὺ τὴ μισοῦσε θανάσιμα. Τὴ μισοῦσε, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ στὶς διαταγές του. Ἤθελε νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸ Σιγισμόνδο, τὸ γυιὸ τοῦ βαρώνου Γκοτροὺπτ, ἕναν ἄνθρωπο βάναυσο καὶ μέθυσο, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἀντάξιό του. Γιατὶ ἦταν ὅπως κι' αὐτός: Ἀμείλικτος πρὸς τὸ λαό, δὲ δίσταζε νὰ κρεμάῃ στὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου του τοὺς χωρικοὺς ἐκείνους, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ πληρώσουν τὸ φόρο τους.

Ἡ δυστυχισμένη Φραγκίσκα εἶχε ἀκόμη στ' αὐτιά της τὰ βαρειὰ τοῦ λόγια:

— Πήγαινε στὰ διαμερίσματά σου! τὴν πρόσταξε. Θὰ ξαναβγῇς ἀπὸ ἐκεῖ μόνο γιὰ νὰ παντρευτῇς τὸ βαρῶνο ἢ γιὰ νὰ κλεισθῇς στὸ μοναστῆρι. "Εχεις ὀχτὼ μέρες προθεσμία γιὰ νὰ διαλέξῃς.

Μὰ εἶχε φτάσει ἡ ἕβδομη μέρα κι' ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα δὲν εἶχε ἀποφασισει ἀκόμη. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῇ τὸν ἑαυτό της σιμὰ στὸ Σιγισμόνδο, ποὺ τὸν ἔτρεμε ὁλάκερη ἡ περιοχὴ τῆς Ἀνδραβίδας. Ἀλλ' ἀνατρίχιαζε κιόλας μοιάζα μὲ τὴ σκέψι πὼς μποροῦσε νὰ θαφτῇ ζωντανὴ στὸ μοναστῆρι. Ἔκλαιγε ἀπελπισμένα κι' οἱ λυγμοὶ συγκλόνιζαν τὸ στῆθος της.

— Δὲν ἔχω κανένα γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ! ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Ἂν ἤξερα τουλάχιστον ποῦ βρίσκεται ὁ Λεονάρδος, θὰ τοῦ μηνοῦσα νάρθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ὁ Λεονάρδος ἦταν ἕνα ἐλεύθερο πουλί, ὅπως ὅλοι οἱ τροβαδοῦροι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γύριζε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἀπὸ πύργο σὲ πύργο, τραγουδώντας εὐθυμα ἢ λυπημένα τραγούδια, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι. Ἡ φωνή του ἦταν φημισμένη σ' ὅλα τὰ δουκάτα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ διαφέντευαν τότε τὴ μεσαιωνικὴ Ἑλλάδα. Ἡ Φραγκίσκα τὸν γνώριζε καλά, γιατὶ εἶχαν σχεδὸν μαζὶ μεγαλώσει. Ἦταν γυιὸς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυπλίου. Μὰ ὁ πατέρας τῆς κι' ἡ μητέρα της, σημάντου ἱππότη τοῦ Ναυπλίου. Μὰ ὁ πατέρας τῆς κι' ἡ μητέρα της, ὑποσχεσί του. Γρήγορα ἔγιναν πασίγνωστος σ' ὁλόκληρο τὸν τόπο καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄρχοντας, δὲν ὑπῆρχε συμπόσιο, ποὺ νὰ μὴ τὸν καλέσουν. "Ολοι ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὰ πειραχτικὰ τραγούδια ποὺ ἔλεγε γιὰ τὸν ἀδέκαστο, τὸν κλέφτη καὶ τὸν ἄρπαγα Θωμᾶ, τὸν κύριο καὶ αὐθέντη τῶν Σαλώνων». Ὁλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θωμᾶ. Καὶ μόνο ἡ Φραγκίσκα πικραινόταν κι' ἔλυωνε στὴ θλίψι του. Εἶχαν περάσει τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ χώρισαν. Κι' ὡστόσο οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶδε οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τὸν ἀντίκρυσε ἔστω κι' ἀπὸ μακρυά.

— Ποῦ νὰ βρίσκεται; ἀναρωτιόταν τώρα καθὼς γύριζε μέσα στὸν κῆπο τοῦ πύργου της. "Αραγε νὰ μὲ θυμᾶται ἀκόμη ἢ μὲ ξέχασε; "Ἠμουνα ἡ μικρὴ του φίλη καὶ τώρα τὸν χρειάζομαι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

"Ενα θρόϊσμα στὰ φύλλα, τὴν ἔκανε ξαφνικὰ νὰ σταθῇ φοβισμένα. "Ενας ψηλόκορμος νέος πρόσβαλε πῖσω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ ὑποκλίθηκε βαθειὰ μὲ τὸ φτεροστόλιστο καπέλλο του στὸ χέρι. Ἡ Φραγκίσκα ἀναγνώρισε τὸ Λεονάρδο. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι ἐκεῖνος, γονάτισε μπροστά της, πῆρε τὰ χέρια της καὶ τῆς τὰ φίλησε. Ἡ πεντάμορφη νέα τὸν ἀνέβασε στὰ διαμερίσματά της, κρυφά, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανείς. "Αρχισαν νὰ μιλοῦν χαμηλόφωνα. "Οταν ὁ τροβαδοῦρος ἄκουσε τὰ μαρτύρια ποὺ δοκίμασε ἡ ἀγαπημένη του, ἔνοιωσε τὴν ἀγανάκτησι νὰ τὸν πνίγῃ.

—"Ορκίζομαι νὰ σὲ σώσω! τῆς εἶπε μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος. Ἡ εὐτυχία σου εἶναι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Λεονάρδο τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀσυναίσθητα τὴ φίλησε στὰ χείλη. Ἦταν τὸ πρῶτο φιλί τους. Ἡ Φραγκίσκα κάθησε σιμά του καὶ κατέστρωσαν μαζὶ τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς τους. Τὸ πολὺ σὲ μιὰ βδομάδα θὰ βρισκόντουσαν στὴν Ἀθήνα.

—Ὁ Γουΐδος ποὺ διαφεντεύει ἐκεῖ εἶναι φίλος μου, τῆς εἶπε. Καὶ ἡ μητέρα του, ἡ Ἐλένη Ἀγγελίνα, μὲ συμπαθεῖ πολύ. Δὲ θ' ἀρνηθοῦν. λοιπὸν νὰ μᾶς φιλοξενήσουν, ὥσπου νὰ κατορθώσουμε νὰ φύγουμε κρυφὰ γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἐκεῖ θὰ χρισθῶ ἱππότης καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ παντρευτοῦμε. ἀγαπημένη μου...

Ἦταν πιὰ περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι μισοκρυμμένο ἀπὸ τὰ σύννεφα, φώτιζε ἀμυδρὰ τὸν πύργο καὶ τὸν κῆπο.

— Φοβᾶμαι τὸ θεῖο μου! ψιθύρισε ξαφνικὰ ἡ Φραγκίσκα. Τὸν ἔχω δῆ πολλὲς φορὲς τὰ βράδυα νὰ τριγυρίζῃ σ' αὐτὸ τὸν κῆπο.

— Διῶξε ἀπ' τὸ μυαλό σου τὶς φρίχτες αὐτὲς σκέψεις, τὴν παρακάλεσε ὁ τροβαδοῦρος. Ὁ Θωμᾶς σκότωσε καὶ τὸ δικό μου πατέρα, τὸ ξέρεις καλά. Μὰ θἄρθῃ ἡ ὥρα καὶ τῆς δικῆς του τιμωρίας. Δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔβαψε τὰ χέρια του τόσες φορὲς σὲ αἷμα ἀθῶων. "Ας κάνουμε ὅμως πιὸ γρήγορα. ἀγαπημένη μου. Στὸ δάσος μᾶς περιμένουν κρυμμένα δυὸ ἄλογα.

"Αρχισαν πάλι νὰ προχωροῦν βιαστικά. Εἶχαν περάσει σχεδὸν τὴ μισὴ δεντροστοιχία, ὅταν ἄξαφνα ἡ Φραγκίσκα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ τρόμου. Μιὰ σκιὰ ὀρθώθηκε μπροστά τους, φράζοντάς τους τὸ πέρασμα. Ὁ Λεονάρδο δὲν ἦταν μόνο καλὸς τραγουδιστής. "Ἤξερε νὰ χειρίζεται θαυμάσια καὶ τὸ σπαθί του. Μονομιᾶς τὸ χέρι του ἁπλώθηκε μπρὸς στὴ νέα γιὰ νὰ τὴν προστατέψῃ.

— Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε τὸν ἄγνωστο. Τί ζητᾶς;

Ἡ σκιὰ δὲν ἀποκρίθηκε. Μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα γυμνὸ σπαθί.

— Φυλάξου, Λεονάρδο! φώναξε φοβισμένη ἡ νέα. Εἶναι ὁ θεῖος μου! Ἀμέσως κατόπιν ἔβγαλε μιὰ κατινούργια σπαραχτικὴ κραυγή:

—Ἀγαπημένε μου, μὲ σκοτώνουν!

Ἡ καρδιὰ τοῦ τροβαδούρου χοροπήδησε στὰ στήθη του. Κύτταξε δίπλα του. Ἡ Φραγκίσκα εἶχε χαθῆ. Λίγο μακρύτερα μόνο. εἶδε μιὰ σκιὰ ποὺ ἔφευγε κρατώντας κάτι. Τὴν κυνήγησε καὶ τὴν ἔφτασε. Ἀναγνώρισε τότε τὸν Τίτο, τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ Θωμᾶ, ἕνα φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο ἱππότη. Μέσα στὰ μπράτσα του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε τὴ Φραγκίσκα. Τὴν εἶχε μαχαιρώσει προδοτικά, κατὰ διαταγὴ τοῦ «αὐθέντου καὶ κυρίου τῶν Σαλώνων», ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς τους καὶ θέλησε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ σκληρά. Ὁ Λεονάρδο ἔχωσε τὸ σπαθὶ στὸ πλευρό του καὶ τὸν ἔσπλωσε κάτω νεκρό. Πῆρε ἔπειτα τὴν τραγικὴ νέα καὶ τὴν ἀπόθεσε τρυφερὰ ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ κήπου ποὺ μοσχοβολοῦσαν μεθυστικά.

Ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη. "Ανοιξε τὰ μάτια της καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Μὴν κλαῖς, τοῦ ψιθύρισε. Τραγούδησέ μου μόνο... τραγούδησε ν' ἀκούσω γιὰ τελευταία φορὰ τὴ φωνή σου.

Ὁ Λεονάρδο τὴν ξαναπῆρε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔφερε τὸ στόμα του σιμὰ στ' αὐτί της. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τῆς πῇ οὔτε τὴν πρώτη στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσε κι' αὐτὸς νεκρὸς σιμὰ στὴν ἀγαπημένη του. Τὸν εἶχε χτυπήσει ὕπουλα ἀπὸ πίσω ὁ Θωμᾶς.

Ὁ τρομερὸς πρίγκηπας ξανάβαλε τὸ σπαθὶ στὴ θήκη του. Μιὰ σύσπασι ἄλλοίωσε τὰ χαρακτηριστικά του, ἐνῶ κύτταζε διαδοχικὰ τὰ δύο του θύματα.

Κι' ἄξαφνα, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, ψιθύρισε σαρκαστικά, ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

—"Ετσι πεθαίνουν ὅσοι δὲν ὑπακοῦνε στὶς θελήσεις μου! Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος καὶ αὐθέντης τῶν Σαλώνων...

Καὶ γύρισε, γιὰ νὰ μπῇ ἀδιάφορος στὸν πύργο του. Ἦταν φθινόπωρο τοῦ 1295

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΡΑΣ

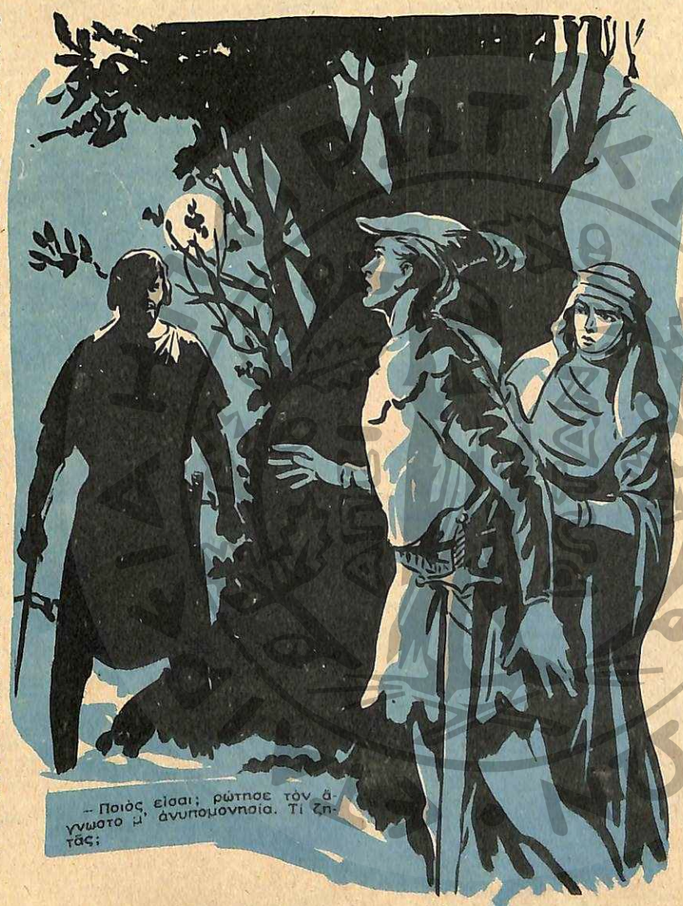

— Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε τὸν ἄγνωστο μ' ἀνυπομονησία. Τί ζητᾶς;

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Είναι ἀπαραίτητη μιὰ ἐξέτασι κάθε μῆνα

Του ΜΚΟΟΠΕΜ

Ο καρκῖνος εἶναι ἡ δεύτερη κατὰ σειρὰν αἰτία θνησιμότητος — μετὰ τὶς καρδιακὲς παθήσεις. Κι' ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους εἶναι, στὶς γυναῖκες, ἡ πιὸ συχνὴ μορφὴ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, μετὰ τὸν καρκῖνο τῶν γεννητικῶν ὀργάνων (στοὺς ἄντρες συναντᾶται σπάνια).

Κι' ὅμως μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ ἀποτελεσματικότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη μορφὴ καρκίνου, γιατὶ βρίσκεται σὲ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ σώματος, ἀνακαλύπτεται εὔκολα καὶ ἐγκαίρως, χωρὶς πολύπλοκες ἐξετάσεις, καὶ θεραπεύεται συνήθως ἂν βρίσκεται στὴν ἀρχή του.

Γιατί, λοιπόν, σημειώνει τόσα θύματα; Οἱ αἰτίες εἶναι δύο: ἄγνοια καὶ καθυστέρησι.

Πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι πιστεύουν, ὅτι καρκῖνος σημαίνει πάντα θάνατος. Κι' αὐτό, ἐπειδὴ συνέβη νὰ πεθάνουν συγγενεῖς ἢ φίλοι τους ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια. Ἀγνοοῦν ὅμως, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ κείνους, ποὺ ἔχασαν τὴ ζωή τους, θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν, ἂν ἀναγνώριζαν ἐγκαίρως τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας τους καὶ ὑποβάλλονταν ἀμέσως στὴν κατάλληλη θεραπεία.

Ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ σὲ κάθε ἡλικία. Εἶναι ὅμως ἐξαιρετικὰ σπάνιος στὰ παιδιά. Γίνεται κοινότερος, ὅσο προχωροῦν τὰ χρόνια. Κυρίως παρουσιάζεται μετὰ τὰ 40, ὅταν τὸ στῆθος δὲ χρειάζεται πιὰ νἄναι ἕτοιμο γιὰ νὰ παράγη γάλα, κι' ἀρχίζη μιὰ ἀνάλογη μεταβολὴ τῶν ἱστῶν του.

Ὡρισμένοι καλήθειες ὄγκοι τοῦ στήθους μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ νὰ γίνουν καρκινώδεις. Ἐπίσης ἡ παρατεταμένη πίεσι, τρίψιμο ἢ ἄλλος ἐρεθισμός, συντελεῖ στὴ δημιουργία καρκίνου. Στήθη, ποὺ δὲν ἔδωσαν ποτὲ γάλα, ποὺ ἔπαθαν χρόνιες μολύνσεις, ἢ ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἄλλες ἀσθένειες τοῦ μαστοῦ ἢ τῆς θηλῆς, εἶναι πιὸ ὑποκείμενα σὲ καρκῖνο.

Ἕνα ἁπλὸ χτύπημα δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ πὼς μπορεῖ νὰ προκαλέση καρκῖνο — ὅπως νομίζουν πολλοί. Τὸ πιθανώτερο, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, εἶναι, ὅτι προϋπῆρχε ὁ καρκῖνος κι' ὅτι τὸ χτύπημα ἔκαμε ἁπλῶς τὴ γυναῖκα νὰ δώση προσοχὴ στὸ στῆθος της καὶ ν' ἀνακαλύψη τὸν ὄγκο, ποὺ βρισκόταν ἤδη ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε ποτὲ προσέξει.

Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ἐκτεθειμένες σὲ μιὰ ἢ περισσότερες ἀπὸ τὶς αἰτίες, ποὺ συντελοῦν στὴ δημιουργία καρκίνου. Συγχρόνως ὅμως εἶναι εὐκολώτερο σ' αὐτές, παρὰ στὸ γιατρό, ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀσθένεια, στὴν ἀρχή της.

Πράγματι, μποροῦν νὰ βροῦνε τὸ μικρὸ ἀκόμη ὄγκο μὲ τὴν ψηλάφησι. Ὁ ὄγκος αὐτὸς δὲν πονάει συνήθως.

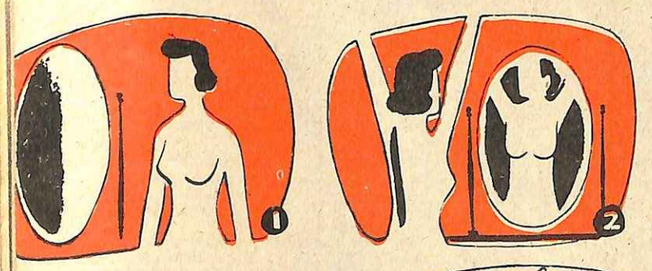

Οἱ τέσσερις φάσεις τῆς ἐξετάσεως τοῦ στήθους.

Δὲν εἶναι ὡστόσο καρκῖνος κάθε βῶλος, ποὺ ἔχει σχηματισθῆ στὸ στῆθος. Ἀντίθετα, οἱ πιὸ πολλοὶ ὀφείλονται σὲ ἄλλη αἰτία. Ἡ διάγνωσι ὅμως μπορεῖ νὰ γίνη μόνον ἀπ' τὸ γιατρό, στὸν ὁποῖο πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ καταφύγετε μόλις ἀντιληφθῆτε ἕνα τέτοιο σύμπτωμα.

"Αν ὑπάρχουν ἀρκετοὶ βῶλοι καὶ στὰ δυὸ στήθη, εἶναι ἀκόμα πιὸ πιθανό, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ καρκῖνο. Ἀλλὰ καὶ τότε πάλι θ' ἀποφανθῆ μὲ βεβαιότητα ὁ γιατρός. Ἀξίζει πάντως νὰ τὸν συμβουλευθῆτε, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε.

Ἀλλὲς γυναῖκες τὸ ἀμελοῦν, ἐπειδὴ δὲν τὶς ἐνοχλεῖ ὁ βῶλος, ποὺ ἔχουν στὸ στῆθος τους. Ὅπως εἴπαμε ὅμως, σπάνια πονάει ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους, στὴν ἀρχή του. Ὅταν ὑπάρχουν πόνοι, πράκειται εἴτε γιὰ ἄλλη ἀσθένεια (μαστίτιδα, κλπ.), εἴτε γιὰ προχωρημένο καρκῖνο. Ποτὲ μὴν περιμένετε νὰ πονέσετε, γιὰ νὰ πᾶτε στὸ γιατρό!

Καθὼς ὁ καρκῖνος εἰσβάλλει στοὺς φυσιολογικοὺς ἱστοὺς καὶ τοὺς καταστρέφει, μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὸ σχῆμα τοῦ στήθους. Μπορεῖ π. χ. νὰ προκαλέση τὸ ζάρωμα τοῦ συνδετικοῦ ἱστοῦ, ποὺ συγκρατεῖ τὸ γαλακτοπαραγωγὸ ἀδένα. Σὲ τέτοια περίπτωσι, σχηματίζει γοῦβες τὸ δέρμα τοῦ στήθους, ἢ ἡ θηλὴ βουλιάζει μέσα στὸ μαστό. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ καρκῖνος τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ στήθους μπορεῖ νὰ τραβήξη πρὸς τὰ πάνω ὁλόκληρο τὸ μαστὸ ἢ τὴ θηλή.

"Αν λοιπὸν παρατηρήσετε μιὰ τέτοια μεταβολή, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ βρίσκετε βῶλο μὲ τὴν ψηλάφησι, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

"Αν ὁ ὄγκος βρίσκεται στους ἐσωτερικοὺς ἀγωγούς, ἀπ' ὅπου τὸ γάλα φτάνει στὴ θηλή, μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπ' τὴ θηλὴ λίγο αἷμα ἢ ἕνα διαυγὲς ὑγρό. Αὐτὸ εἶναι πολλὲς φορὲς τὸ πρῶτο σημάδι τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους. Μπορεῖ δὲ νὰ συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕνα ἐξάνθημα γύρω ἀπ' τὴ θηλή, σὰν ἔκζεμα.

"Οταν ὁ ὄγκος προσβάλη τὸ δέρμα τοῦ στήθους, μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ πληγή.

"Αν τὰ καρκινώδη κύτταρα ἔχουν εἰσβάλει στὰ λεμφικὰ ἀγγεῖα, μπορεῖ νὰ σταματήσουν προσωρινὰ στὰ γάγγλια, στοὺς ἀδένες δηλαδή, ἀπ' ὅπου περνάει ἡ λύμφη. Στὴν περίπτωσι τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους, τὸ σταμάτημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἕνα πρήξιμο στὴ μασχάλη, ποὺ ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα.

Γιὰ ν' ἀνακεφαλαιώσουμε λοιπόν, τὰ σημάδια, ποὺ πρέπει νὰ σας κάνουν νὰ πᾶτε ἀμέσως στὸ γιατρό, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Κάθε βῶλος στὸ στῆθος. 2) Κάθε μεταβολὴ τοῦ συνηθισμένου σχήματος τοῦ στήθους. 3) Τὸ ἀνασήκωμα τοῦ στήθους ἢ τῆς θηλῆς. 4) Τὸ βούλιαγμα τῆς θηλῆς μέσα στὸ στῆθος. 5) Τὸ ζάρωμα ἢ γούβιασμα τοῦ δέρματος τοῦ στήθους. 6) "Ενα ἐξάνθημα γύρω ἀπ' τὴ θηλή. 7) Ἡ ἔκροὴ αἵματος ἢ ἄχρωμου ὑγροῦ ἀπὸ τὴ θηλή. 8) Τὸ πρήξιμο τῶν ἀδένων τῆς μασχάλης. 9) Μιὰ πληγὴ τοῦ δέρματος τοῦ στήθους.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲ σημαίνουν ἀπαραιτήτως πὼς ἔχετε καρκῖνο. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ δῆτε ἀμέσως τὸ γιατρό σας, γιὰ νὰ τὰ ἑρμηνεύση. Μπορούμε νὰ προλάβωμε τὸν καρκῖνο τοῦ στήθους; Ναί, ὡς ἕνα σημεῖο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει ν' ἀφαιρῆται κάθε καλοήθης ὄγκος, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη ἀργότερα καρκινώδης. Ὕστερα, πρέπει νὰ περιορίζωνται στὸ ἐλάχιστο ὅλοι οἱ παράγοντες, ποὺ ἐνοχλοῦν τὸ στῆθος. Στῆθη πολὺ μεγάλα ἢ πολὺ πεσμένα, πρέπει νὰ συγκρατοῦνται στὴν κανονική τους θέσι μὲ καλοφτιαγμένα σουτιέν. Κάθε ἀφύσικη θέσι, ποὺ ἐμποδίζει τὴ λειτουργία τῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀδένων, μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴ συσσώρευσι στάσιμου γάλακτος μέσα στὸ στῆθος, ἢ πίεσι, τρίψιμο ἢ ἄλλο ἐρεθισμό, ποὺ εὐνοεῖ τὸ σχηματισμὸ τοῦ καρκίνου.

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅμως, ὅτι ἡ καλύτερη προφύλαξι εἶναι ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι, ποὺ θὰ γίνη ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια! Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ μάθη νὰ ἐξετάζη τὸ στῆθος της μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ἀμέσως μετὰ τὴν ἔμμηνο ρῦσι (καὶ νὰ συνεχίση τὴν ἴδια τακτικὴ καὶ μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι, κάθε μῆνα πάντα). Νὰ πῶς θὰ γίνεται αὐτὴ ἡ ἐξέτασι:

1) Στέκεσθε μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα στὰ πλευρά σας (εἰκ. 1) καὶ μελετᾶτε τὸν περίγυρο τοῦ στήθους σας. Ἔχει ἀλλάξει καθόλου, ἀπὸ τὴν προηγούμενη φορά;

2) Σηκώνετε τὰ χέρια σας ψηλὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι (εἰκ. 2) καὶ παρατηρεῖτε ἂν ὑπάρχη καμμιὰ μεταβολὴ στὸ σχῆμα ἢ στὸ μέγεθος τοῦ στήθους ἢ κανένα γούβιασμα τοῦ δέρματος.

3) Ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα, βάζοντας μιὰ διπλωμένη πετσέτα κάτω ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ὦμο σας, καὶ σηκώνετε τὸ ἀριστερό σας χέρι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας (εἰκ. 3). Μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ ψαχουλεύετε μαλακὰ τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ στήθους.

4) Κατεβάζετε τὸ ἀριστερό χέρι σας, παράλληλα πρὸς τὸ σῶμα σας, καὶ ψαχουλεύετε τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ στήθους, ἰδίως δὲ πρὸς τὰ πάνω (εἰκ. 4). Ἐξετάζετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ ἄλλο στῆθος.

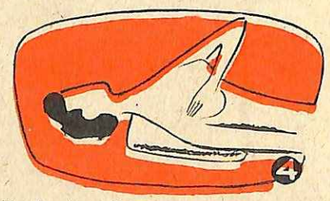

"Αν ἀνακαλύψετε ἕνα βῶλο ἢ μιὰ μεταβολὴ τοῦ σχήματος τοῦ στήθους, θὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Προσοχὴ ὅμως! "Οταν βρῆτε ἕνα βῶλο, μὴ τὸν ψαχουλεύετε κάθε τόσο, γιὰ νὰ δῆτε ἂν μεγαλώνη.

Προπάντων, μὴ τὸν τρίψετε ποτέ, γιατὶ αὐτὸ εὐνοεῖ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ καρκίνου (ἂν ὑπάρχη).

"Αν ὁ γιατρός σας ὑποπτευθῆ, ὅτι πράκειται γιὰ καρκῖνο, ἢ γιὰ καλοήθη ὄγκο, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη καρκῖνος, θὰ συστήση τὴν ἀφαίρεσι του μὲ ἐγχείρησι καὶ τὴν ἱστολογικὴ ἐξέτασί του. Μπορεῖ νὰ χρειάζεται, μαζὶ μὲ τὴν ἐγχείρησι, καὶ μιὰ θεραπεία μὲ ράδιο ἢ μὲ ἀκτῖνες Χ. Ἡ θεραπεία αὐτὴ μονάχη της, δίχως ἐγχείρησι, γίνεται μόνο σὲ ὡρισμένους σπανίους τύπους τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους, εἴτε ὅταν γιὰ κάποιο λόγο δὲν πρέπει νὰ γίνη ἐγχείρησι.

Ὑπάρχει καὶ ἡ μέθοδος τῆς ὁρμονοθεραπείας, αὐτὴ ὅμως δὲν ἐφαρμόζεται συνήθως στὸν καρκῖνο τοῦ στήθους.

Συναρπαστικὸ Ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η Κόκκινη Σφίγγα

20ον

Ὁ φυλακισμένος τοξότης τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἡ ἀκόλουθος τῆς βασίλισσας, ποὺ τῆς εἶχε παραδώσει τὸ μικρὸ δέμα.

— Τί μὲ θέλετε; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ τοξότης τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος κι' ἄρχισε νὰ λέη ἀσυνάρτητα λόγια. Τὸ μόνο νόημα, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' αὐτὰ ἦταν, ὅτι θὰ εὐγνωμονοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τὴ Μάμπελ γιὰ τὸ καλό, ποὺ θὰ τοὔκανε.

— Ἀκολούθησέ με, τοῦ εἶπε ἡ Μάμπελ. "Αν θέλης νὰ μὴ σὲ ξαναπιάσουν, δὲν πρέπει νὰ βγάλης τὴν παραμικρὴ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Ὁ τοξότης ἀπάντησε μὲ νοήματα, ὅτι θὰ συμμορφωνόταν τυφλὰ μὲ τὶς διαταγές της. Βγῆκαν κατόπιν ἀπὸ τὸ κελλὶ κι' ἡ Μάμπελ ἔκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα πίσω της. Ἀκολούθησαν ὕστερα κάμποσους σκοτεινοὺς διαδρόμους καὶ μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὸ Λούβρο. Ὁ στρατιώτης δὲ μπόρεσε τότε νὰ κρατηθῆ. Γονάτισε κι' ἔφερε τὸ χέρι τῆς Μάμπελ στὰ χείλη του.

— Ἡ ζωή μου εἶναι δική σας τῆς εἶπε. Διαθέστε την ὅπως θέλετε.

— Ἔλα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ἄρχισαν νὰ περπατᾶνε γοήγορα. Ἔφτασαν ἔτσι στὸ σπίτι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ Κοιμητήριο τῶν Ἀθῶων... Ἡ Μάμπελ ἀνέβηκε πρώτη κι' ἄνοιξε ἕνα κερί.

Ὁ τοξότης τὴν ἀκολούθησε.

— Θὰ πρέπει νὰ πεινᾶς, δυστυχισμένο παιδί, τοῦ εἶπε ἡ Μάμπελ.

Ἄνοιξε ἀμέσως ἕνα ἀρμάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα κομμάτι παστὸ κρέας, ψωμὶ καὶ κρασὶ καὶ τἄβαλε πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

— Φᾶε πρῶτα κι' ἔπειτα κουβεντιάζομε, τοῦ εἶπε.

Ὁ τοξότης καταβρόχθισε στὴν κυριολεξία αὐτὸ τὸ λιτὸ γεῦμα. Γελοῦσε εὐτυχισμένος σὰν παιδί.

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησε ἡ Μάμπελ ὅταν τέλειωσε τὸ φαγητό του.

— Ρόλλερ. Βίλχελμ Ρόλλερ, τῆς ἀπάντησε.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὸ Οὐϊντερβάλντεν.

— Νομίζω πὼς εἶναι ἕνα βουνὸ τῆς Ἑλβετίας...

— Ναί.

Μοῦ εἶπαν, ὅτι οἱ Ἑλβετοὶ δύσκολα ξεχνοῦν μιὰ εὐεργεσία. Εἶναι ἀλήθεια;

— Σᾶς εἶπα, κυρία, ὅτι ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, ἀπάντησε ὁ Ἑλβετός. Κάμετέ την ὅ,τι θέλησετε.

— Μοῦ εἶπαν ἀκόμη, ὅτι οἱ Ἑλβετοὶ δύσκολα ξεχνοῦν τὴν προδολή, ποὺ τοὺς ἔκαμαν, συνέχισε ἡ Μάμπελ.

— Ἂν ὁ ἀξιωματικός, ποὺ μ' ἔστειλε στὸ κελλὶ πέση ποτὲ στὰ χέρια μου, θὰ τοῦ στοιχίψω τὸ λαούγγι, ἀπάντησε ὁ Ἑλβετός.

— Ἀλλὰ θὰ σὲ ξαναπιάσουν, ἂν σκοτώσης τὸν ἀξιωματικό σου κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ σου, γιὰ νὰ σὲ σώσω, εἶπε ἡ Μάμπελ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μὲ νοιάζει, ποὺ θὰ πεθάνω, ἀπάντησε ὁ Ἑλβετός. Γιατὶ θὰ εἶμαι, σωστὸ νὰ πεθάνω... Ἐνῶ τώρα μὲ κατάδικοσαν χωρὶς λόγο.

— Τέλος πάντως. αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ἡ Μάμπελ. Ἀλλ' ἀφοῦ σκοτώσης αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, δὲ θὰ ἤθελες νὰ ξαναγυρίσης στὴν πατρίδα σου;... Δὲν ἔχεις ἐκεῖ κάτω κάποιον ποὺ νὰ σὲ περιμένη;

Τὰ μάτια τοῦ Ἑλβετοῦ βούρκωσαν.

— Ἐκεῖ κάτω, στὴν πλαγιὰ τοῦ Οὐϊντερβάλντεν, βρίσκεται μιὰ γυναίκα μὲ γκρίζα μαλλιά, ποὺ δὲν πέφτει ποτὲ στὸ κρεβάτι της, χωρὶς νὰ προσευχηθῆ στὸ Θεὸ γιὰ τὸν Βίλχελμ της, ἀπάντησε μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα μου.

— Τὴν ἀγαπᾶς τὴ μητέρα σου; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ Ρόλλερ ἀναστέναξε.

— Μ' ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τὴν ἀγαπάω, ἀπάντησε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη, ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ μητέρες, εἶπε ἡ Μάμπελ. Ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι αὐτὰ τὶς ἀγαποῦν... Ἄκουσε, δὲ θέλω νὰ πεθάνη ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὴ λύπη, μαθαίνοντας, ὅτι ὁ γυιός της δὲ βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή. Ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ ἀγάπη κι' ὁ πόνος τῆς μητέρας... Βίλχελμ. θὰ ξαναζῆς τὴ μητέρα καὶ τὴν πατρίδα σου.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν πάνω στὰ μάγουλα τοῦ Ἑλβετοῦ.

— Θὰ σοῦ δώσω ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ γυρίσης στὴν πατρίδα σου, συνέχισε ἡ Μάμπελ. Θὰ φροντίσω νὰ σὲ φυγαδεύσω μὲ τρόπο, ποὺ νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ βροῦν ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπιθυμοῦν τὸ θάνατό σου. Κι' ὅταν φτάσης στὸ χωριό σου, μ' ὅλα τὰ ἔξοδα, ποὺ θὰ κάμης στὸ ταξίδι σου. θὰ σοῦ μείνουν καὶ πάλι ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης τὰ γηρατειὰ τῆς μητέρας σου... Τὸ μόνο, ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω, γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι νὰ πῆς στὴ μητέρα ν' ἀναφέρη κάθε βράδυ στὴν προσευχή της, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό σου ὄνομα... καὶ τ' ὄνομα μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας, μιᾶς μητέρας ὅπως εἶναι κι' ἐκείνη. Ἡ γυναίκα αὐτὴ λέγεται Ἄννα ντὲ Ντραμάν.

— Ἄννο ντὲ Ντραμάν εἶπε ὁ Βίλχελμ, χτυπώντας μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπό του. Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲ θὰ φύγη ποτὲ πιὰ ἀπὸ δῶ.

— Καὶ τώρα ἄκουσέ με, συνέχισε ἡ Μάμπελ. Ὁ ἀξιωματικός σου, ποὺ θέλεις νὰ τὸν σκοτώσης, δὲν εἶναι ἔνοχος ἀπέναντί σου. Τὸ μόνο, ποὺ ἔκαμε ἦταν, ὅτι ὑπάκουσε στὶς διαταγές, ποὺ τοῦ ἔδωσαν. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι οἱ στὴ θέσι του Χτυπώντας αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, λοιπόν, θὰ κάμης ἕνα ἔγκλημα. χωρὶς τὴν παρουσικὴ δικαιολογία.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Βίλχελμ μὲ συλλογισμένο ὕφος. Ποιὸς τότε θέλησε τὸ θάνατό μου; Ποιὸν πρέπει νὰ μισῶ καὶ νὰ σκοτώσω;... Ὤ, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μοῦ τὸ πῆτε!

— Θὰ σοῦ πῶ ποιὸς ἀποφάσισε τὸ θάνατό σου, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Ὁρκίσου μου, ὅμως, πρῶτα, ὅτι δὲ θὰ κάμης τίποτα ἀν δὲ σοῦ πῶ κεῖναι καιρός.

— Πό ὁρκίζομαι εἶπε ὁ Ρόλλερ.

— Θὰ μείνης ἐδῶ καὶ δὲ θὰ φανερωθῆς σὲ κανένα...

— Τὸ ὁρκίζομαι.

— Θὰ σοῦ φέρνω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὰ τρόφιμα, ποὺ σοῦ χρειάζονται... Καὶ τώρα ὁρκίσου μου πώς, ὅταν σοῦ πῶ εἶναι καιρός», θὰ ἐνεργήσης χωρὶς διαταγμὸ καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες μου.

— Τὸ ὁρκίζομαι, ξαναεῖπε ὁ Ἑλβετός. Καὶ τώρα εἶναι ὁ σειρά σας νὰ μοῦ φανερώσετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔδωσε τὴ διαταγὴ νὰ μὲ σκοτώσουν.

— Τὴ διαταγὴ αὐτὴ τὴν ἔδωσε μιὰ γυναῖκα...

— Μιὰ γυναῖκα;

— Ναί. Ἡ Βασίλισσα Μαργαρίτα.

— Ἡ Βασίλισσα! εἶπε ὁ Βίλχελμ Ρόλλερ. Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἕνας δαίμονας ποὺ τὸν ξέρασε ἡ κόλασι... Τὸ βλέμμα της ἦταν λαίμαργο καὶ προκλητικό... Κι' ἂν τολμοῦσα...

— Κράτησε τὶς σκέψεις σου γιὰ τὸν ἑαυτό σου, εἶπε ἡ Μάμπελ. Καὶ τώρα, ποὺ ξέρεις ποιὰ εἶναι ἡ ἔνοχος πές μου ἂν ἡ ἀπόφασί σου νὰ τὴ χτυπήσης εἶναι ἡ ἴδια ὅπως καὶ πρωτύτερα.

— Ἡ ἴδια; ἀπάντησε ὁ Ἑλβετός. "Οχι... Εἶχα τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσω τὸν ἀξιωματικό μου. Ἀλλὰ δὲ θἄθελα νὰ σκοτώσω μ' ἕνα μόνο χτύπημα τὴ Βασίλισσα.. Γιατὶ αὐτὸ θἄπρεπε νὰ πεθάνη ὄχι μιὰ φορά, ἀλλὰ σιάσο τὴ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας;... Πῶς μπορέσω νὰ πληθᾶ μπορέσω νὰ ξαναμπῶ στὸ Λούβρο;

— Δὲ θὰ χρειαστῆ οὔτε νὰ τὴν πλησιάσης, οὔτε νὰ τὴ χτυπήσης εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Κι' ὡστόσο, θὰ μπορέσης νὰ τὴ σκοτώσης τὸ ἴδιο σίγουρα δσο καὶ μὲ μιὰ στιλέτα στὴν καρδιά.

— Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμω;

— Μοῦ εἶπες, ὅτι ἕνας εὐπατρίδης σὲ πλησίασε κι' ὅτι σοῦ ἐμπιστεύθηκε ἕνα μικρὸ δέμα γιὰ νὰ τὸ δώσης στὴ Βασίλισσα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Θυμᾶσαι πάνω κεῖ θὰ θυμηθῆς ὅταν ἔρθη ἡ κατάλληλη στιγμὴ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ εὐπατρίδη;

— Τὸ ὄνομά του τὸ ξέρω. Λέγεται Φίλιππος ντ' Ὠλναί. Καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀπὸ κεῖνα, ποὺ δὲν τὰ ξεχνάει κανεὶς ποτέ.

Ἡ Μάμπελ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη της κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα μικρὸ δέμα.

— Νά τὸ δέμα, ποὺ σοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί, γιὰ νὰ τὸ παραδώσης τό, τοῦ εἶπε. Τὴν ἀνταμοιβή, ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ Βασίλισσα τὴν εἶδες.

Ὁ Ἑλβετὸς ἀνατρίχιασε. Τὸ δέμα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Μάμπελ ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο μ' ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί.

— Ἄνοιξέ το, τοῦ εἶπε ἡ Μάμπελ.

Ὁ Ἑλβετὸς ὑπάκουσε.

— Δυὸ πολύτιμα πετράδια! φώναξε ἔκπληκτος.

— Δυὸ σμαράγδια, εἶπε ἡ Μάμπελ. "Οταν εἶναι καιρὸς θὰ μπορέσης νὰ ἐκδικηθῆς μ' αὐτὰ τὰ δυὸ σμαράγδια τὴ Βασίλισσα καὶ τότε κανένας δὲ θὰ μπορέση νὰ τὴ σώση ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου. Φύλαξε καλὰ αὐτὰ τὰ σμαράγδια. "Οταν ἔρθη ὁ καιρός, θὰ πῆς νὰ βρῆς κάποιον, ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Κι' ἂν αὐτὸς σὲ ρωτήση ποιὰς σοῦδωσε αὐτὰ τὰ σμαράγδια, τί θ' ἀπαντήσης;

— Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί.

— Κι' ἂν σὲ ρωτήση ποιὰ παραγγελία

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Γαλοπούλα

Τὰ πιτσιρίκια στὰ σπίτια
μὲ τὸ «Καλημέρα» ξανὰ
δονοῦν την ἀτμόσφαιρον
κι' ὅμως σὲ νηρίνια ἐοῦ ἐεσιᾶς
καὶ δὲ μ' ἀφήνεις, ὅπως πᾶς,
νὰ δω... καλὴν ἡμέραν.

Ὅλο τὸν καλὸ μου πατᾶς
καὶ γαλοπούλα μοῦ ζητᾶς,
συμφώνως μὲ τὰ ἤθη
κι' ἔτσι τὴ γνωμη, δηλαδή,
ὅτι μπορεῖς νὰ μὲ μασῆ—
σὰν νάμα ... κουτσαρνιθι!

Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, ὡς φρόσσι,
πῶς μὲ τὴν ταεπὴ μου κι' ἐοὺ
ὀφειλεις νὰ βαδίζης
καὶ γαλοπούλες γεμιστὲς
η σουβλιστὲς καὶ φουρ-
(νιστὲς
να μη μοῦ... ξεφουσνί-
(ζησ!

κι' ἂν θες, ἐν τέλει, ὁ-
(μοφωνία,
να μὴ γραφτῆς Χοιστου
(γεννιά—
στὰ μαῦρα μου κιτάπια
βγάλε απ' τὴ σκέψι σου
(ταχεῖα
τὴ γαλοπούλα τὴν πα-
(χειὰ
καὶ ποίησε γιὰ μᾶς πα-
(γώ!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

σοῦδωσε ὁ Φίλιππος ντ' 'Ωλναί, τί θ' ἀπαντήσης;

— "Οτι μοῦ εἶπε νὰ τὸ παραδώσω ἐκ μέρους του στὴ Βασίλισσα, λέγοντάς της πὼς προέρχονται ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Νέλ.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, εἶπε ἡ Μάμπελ. Καὶ τώρα δὲν ἔχεις παρὰ νὰ περιμένης ὥσπου νἀρθῆ ὁ καιρός.

'Η Μάμπελ ἔφυγε σὲ λίγο, ἀφίνοντας μόνο του τὸν Βίλχελμ Ρόλλερ, ποὺ ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὸ τρομερὸ δρᾶμα, ὅπου βρισκόταν μπλεγμένος.

'Η Ζιλμπέρτη κι' ὁ Μαλὲγκρ

Οἱ ἀναγνῶστες μας θυμοῦνται, ὅτι τὴ στιγμή, ποὺ ἡ Ζιλμπέρτη ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, ὁ Μαλὲγκρ ἅπλωσε τὰ χέρια του καὶ τὴν τράβηξε κοντά του. Τὴν ἔρριξε ὕστερα κάτω καὶ τὴν ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ πόδια του, ποὺ σφίχτηκαν σὰν τανάλιες πάνω της.

'Η Ζιλμπέρτη δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κινηθῆ. 'Αλλὰ τὸ κεφάλι της ἦταν ἐλεύθερο... Γύρισε τότε τὸ λαιμό της καὶ τὰ δόντια της χώθηκαν μὲ λύσσα στὸ χέρι τοῦ Μαλὲγκρ. Αὐτὸς σήκωσε τότε τὸ ἄλλο κι' ἡ γροθιά του κατέβηκε μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ κεφάλι τῆς Ζιλμπέρτης, ποὺ σωριάστησε ἀμέσως λιπόθυμη.

'Ο Μαλὲγκρ, μ' ὅλο τὸν τρομερὸ πόνο, ποὺ αἰσθανόταν στὸ χέρι του, ξέσπασε τότε σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο.

— "Ετσι, τοὐλάχιστο, θὰ καθίσης φρόνιμα, ἀγαπημένη μου Ζιλμπέρτη, εἶπε στὴ γυναῖκα, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ πόδια του. "Ας δοῦμε τώρα τί μπορῶ νὰ σὲ κάμω... "Α, τὸ βρῆκα! Θὰ πάρω τὰ κλειδιά, ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ φέρης μαζί σου, θ' ἀνοίξω τὰ λουκέτα κι' ἔτσι οἱ βαρειὲς ἀλυσίδες, ποὺ μοῦ σφίγγουν τὸ κορμί θὰ πέσουν μόνες τους... Παρακάτω, τώρα! Μὲ τὶς ἴδιες αὐτὲς ἀλυσίδες θὰ σὲ δέσω ἔπειτα καὶ θὰ σὲ βάλω στὴ θέσι μου... Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου; Θἄθελα νὰ δῶ τί μοῦτρα θὰ κάνης ὅταν θὰ συνέλθης!

Κι' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ γελάη.

— "Ετσι, συνέχισε, ἀντὶ γιὰ μένα, θὰ σιγοψήσουν ἑσένα στὴ φωτιά. Εἶπα πὼς θἄθελα νὰ δῶ τί μοῦτρα θὰ κάνης ὅταν θὰ συνέλθης;... 'Αλλ' ὄχι! Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ φύγω τὸ συντομώτερο ἀπὸ ἐδῶ... "Ας βροῦμε πρῶτα τὰ κλειδιά, ποὺ ἀνοίγουν τὰ λουκέτα. Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά;

"Αρχισε νὰ ψάχνη στὰ φορέματα τῆς Ζιλμπέρτης. 'Επιπόλαια καὶ βιαστικὰ τὶς πρῶτες στιγμές. "Επειτα, μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Καί, στὸ τέλος, μὲ ἀληθινὴ μανία... Κόπος χαμένος! 'Η Ζιλμπέρτη δὲν εἶχε πάνω της τὰ κλειδιά. Κι' ὅμως, ὁ Μαλὲγκρ θυμόταν καλὰ πὼς τὰ εἶχε δῆ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὰ χέρια της... "Α, νά τα! 'Ηταν πεσμένα στὸ πάτωμα!

'Ο Μαλὲγκρ ἀνασηκώθηκε καὶ τέντωσε ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὶς ἀλυσίδες. 'Αλλὰ δὲν κατάφερε νὰ φτάση τὰ κλειδιά... Δυὸ ἢ τρεῖς ἀκόμη ἀπόπειρες, ποὺ ἔκαμε, δὲν εἶχαν καλύτερο ἀποτέλεσμα.

Κατάλαβε, τέλος, ὅτι οἱ προσπάθειές του ἦταν μάταιες. Ξαναγύρισε τότε στὴ γωνιά

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 9) μιὰ ἐξαιρετικοῦ καὶ συναρπαστικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἀπὸ γλαφυρὰ ἀφηγήματα μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ τῆς Ἱστορίας

Πρόκειται γιὰ τὴ θρυλικὴ ζωή, τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ τὰ συγκινητικὰ δράματα τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ποὺ συγκλόνισαν καὶ ἀναστάτωσαν τὴν ἐποχή τους καὶ ποὺ κανεὶς ὡστόσο δὲν ξέρει μὲ ἀκρίβεια καὶ κάθε λεπτομέρεια πῶς ἄρχισε καὶ πῶς τελείωσε αὐτὴ ἡ ἔνδοξη καὶ τρικυμιώδης ζωή τους. Οἱ γυναῖκες αὐτές, ὡστόσο, ποὺ ἔγιναν διάσημες ἀπὸ κάποιο φλογερὸ ἔρωτα ἢ κάποια ἀλλόκοτη περιπέτειά τους, ἔκουν μιὰ ἄγνωστη ζωὴ ποὺ συγκινεῖ καὶ συναρπάζει σὰν τὸ πιὸ γοητευτικὸ μυθιστόρημα.

'Η Πηνελόπη. — 'Η 'Ιφιγένεια. — 'Η Πασιφάη. — 'Η 'Ανδρομάχη. — 'Η 'Αγριππίνα. — 'Η Ποππαία. — 'Η Κλεοπάτρα. — 'Η Δομιτία κτλ. κτλ.

του κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ μῖσος στὴ Ζιλμπέρτη.

— 'Αφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ πεθάνης μαζί μου! εἶπε.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ἡ Ζιλμπέρτη ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της φανέρωνε μεγάλη ἔκπληξι, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς ἦταν ἀκόμη ζωντανή... Γυρίζοντας τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸν Μαλὲγκρ ποὺ ἔκλαιγε.

— Γιατί κλαῖς, ἠλίθιε; τὸν ρώτησε.

— Κι' εἶναι νὰ μὲ ρωτᾶς; ἀπάντησε ὁ Μαλὲγκρ. 'Αναρωτιέμαι πῶς μπόρεσες ἐσύ, ποὺ σ' ἀγαπάω τόσο πολὺ καὶ ποὺ εἶσαι ἡ μηντή μου, νὰ μὲ παρασύρης σ' αὐτὴ τὴν παγίδα, ποὺ θὰ μοῦ στοιχίση τὴ ζωή! Τὸ χειρότερο γιὰ μένα δὲν εἶναι τὸ ὅτι θὰ πεθάνω, ἀλλὰ τὸ ὅτι κατάλαβα πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς.

— 'Αλλὰ νομίζω πὼς σ' ἄκουσα νὰ λὲς πρωτύτερα πὼς θὰ πεθάνω μαζί σου, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη. Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσης αὐτό;

— "Οπως μοῦ εἶπες, ὁ ἀφέντης μας ἀποφάσισε νὰ μὲ σιγοψήση, ἀπάντησε ὁ Μαλὲγκρ. 'Αλλὰ προηγουμένως θὰ θελήση νὰ μ' ἀνακρίνη κι' ἐγώ, ποὺ δὲ λέω ψέμματα ποτέ, θὰ βρεθῶ στὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ τοῦ φανερώσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, νὰ τοῦ πῶ, δηλαδή, πὼς εἶσαι συνένοχός μου.

'Η Ζιλμπέρτη ἔκαμε πὼς σκεφτόταν.

— 'Αναρωτιέμαι ἂν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεθάνης, εἶπε ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Καὶ βέβαια εἶναι, ἀφοῦ πρόδωσα τὸν ἀφέντη μου, ἀπάντησε ὁ Μαλὲγκρ. Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔμπασα μέσα στὸ μέγαρο κάμποσους ληστὲς καὶ πὼς ἤθελα νὰ τοὺς παραδώσω τὴ Μυρτίλλη... Τὰ σκηνοθέτησες πολὺ ὄμορφα τὰ πράγματα, ἀγαπημένη μου Ζιλμπέρτη, καὶ μ' ἔκαμες νὰ πιαστῶ σὰν τὸν ποντικὸ μέσα στὴ φάκα. Γιὰ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα, ἡ μόνη τιμωρία εἶναι ὁ θάνατος.

'Η Ζιλμπέρτη ἀναστέναξε.

— 'Αγαπημένε μου Στιμόν, δὲ θέλω νὰ πεθάνης! εἶπε.

— 'Εγώ, ὅμως, θέλω νὰ πεθάνω, ἀπάντησε ὁ Μαλὲγκρ.

«Γιατί δὲ μὲ στραγγάλισε πρωτύτερα, ἐνῶ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη; ἀναρωτιόταν ἡ Ζιλχρησιμοποιώντας τὰ κλειδιά, ποὺ τοῦ ἔδειξα;».

— "Ακουσε, ἀγαπημένε μου Στιμόν, εἶπε δυνατά. Θὰ ἦταν τρομερὸ δυὸ ἄνθρωποι σὰν κι' ἐμᾶς νὰ πού, πως ὅλες τὶς φιλονεικίες μας, ἀγαπιόμαστε τόσο πολύ, νὰ καταδικάσωμε μόνοι μας τὸν ἑαυτό μας σὲ θάνατο... Συχώρεσέ με, σὲ παρακαλῶ, ποὺ σὲ συκοφάντησα χωρὶς λόγο στὸν ἀφέντη μας... Συχώρεσέ με, ποὺ σὲ παρέσυρα σ' αὐτὴ τὴν παγίδα... Σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι τὸ ἔκαμα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ τρομάξω, ὅπως μὲ τρόμαξες καὶ σύ. 'Αλλά, προτοῦ ξημερώση, θὰ σ' ἐλευθερώνα. Κι' ἡ ἀπόδειξι εἶναι, ὅτι ἔφερα τὰ κλειδιά, ποὺ ἀνοίγουν τὰ λουκέτα, ποὺ βρίσκονται στὶς ἁλυσίδες σου.

'Ο Μαλὲγκρ σκούπισε τὰ δάκρυά του μὲ τὸ ἕνα του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἐξακολούθησε νὰ κρατᾶη σφιχτὰ τὴ Ζιλμπέρτη.

— Λὲς ἀλήθεια, ὅτι ἤθελες νὰ μ' ἐλευθερώσης; τὴ ρώτησε.

— "Ακουσέ με καὶ θὰ δῆς, ὅτι ἡ συμφιλίωσί μας θὰ εἶναι ὁριστική αὐτὴ τὴ φορά, ἀπάντησε. "Εχω ἕνα σχέδιο, ποὺ θὰ μᾶς πλουτίση, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὸ παλιό μας σχέδιο γιὰ τὸ Μπουριντάν.

— Σ' ἄκουω.

— 'Ορκίσου μου πρῶτα, ὅτι δὲ θὰ κάμης τίποτα γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆς.

— Τὸ ὁρκίζομαι.

— Σωθήκαμε κι' οἱ δύο τότε, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη. "Ετσι, ἀντὶ νὰ πεθάνωμε τὴν ἀποψινὴ νύχτα, θὰ κάμωμε τοὺς ἁρραβῶνες μας. 'Απ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἄλλωστε, εἴμαστε ἑνωμένοι, ἀφοσίωσι... "Ακουσέ με, λοιπόν. Πρῶτα-πρῶτα, θ' ἀνοίξω τὰ λουκέτα καὶ θὰ σ' ἐλευθερώσω...

— 'Η ἀρχὴ εἶναι καλή, μούγκρισε ὁ Μαλὲγκρ.

— Θ' ἀνεβοῦμε ὕστερα καὶ θὰ πάρωμε τὴ μικρὴ Μυρτίλλη.

— 'Αλλὰ ποῦ θὰ τὴν πᾶμε;

— Στὸ σπίτι μὲ τὶς τριανταφυλλιές, κοντὰ στὸ Τέμπλο. Θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐκεῖ, ἐγὼ γιὰ νὰ ἐπιτηρῶ τὴ Μυρτίλλη καὶ σὺ γιὰ νὰ φυλᾶς τὸ θησαυρό σου. Θὰ εἰδοποιήσωμε ὕστερα τὸ Μπουριντὰν καὶ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ἔχει ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα κι' ὅτι θὰ κάμη ὅ,τι θὰ τοῦ πῶ. Θὰ τοῦ πάμε, λοιπόν, τὴ Μυρτίλλη καὶ θὰ πάρωμε κι' οἱ δυὸ μιὰ καλὴ ἀνταμοιβή...

— Κατάλαβα τὰ ὑπόλοιπα, εἶπε ὁ Μαλὲγκρ. Θὰ εἰδοποιήσωμε κατόπιν τὸ Βαλουὰ καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ καταφέρωμε ὄχι μόνο νὰ μᾶς συχωρέση, ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα νὰ μᾶς ἀνταμείψη πλουσιοπάροχα. Κι' ἄλλωστε, θὰ τὰ κανονίσωμε ὅλα προτοῦ τὸν πᾶμε στὸ μέρος, ὅπου θὰ βρίσκεται ἡ Μυρτίλλη.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ τοῦ παραδώσωμε ταὐτόχρονα καὶ τὸν Μπουριντάν, ποὺ θὰ τοῦ ἔχωμε πῆ ἀπὸ πρίν, ὅτι εἶναι γυιός του, συμπλήρωσε ἡ Ζιλμπέρτη. "Ετσι, ὁ ἀφέντης μας, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ πάρη στὴν ἐξουσία του τὴ Μυρτίλλη κι' ἀπὸ τ' ἄλλο θὰ ξεφορτωθῆ τὸν ἐνοχλητικὸ γυιό του... Θὰ μπορέσωμε τότε νὰ τοῦ πάρωμε ὅσα χρήματα θελήσουμε.

— Τὸ σχέδιό σου εἶναι ὑπέροχο! φώναξε ὁ Μαλὲγκρ.

— "Ας μὴ χάνωμε, λοιπόν, καιρό, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη. Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά μου;

— Νά τα, ἀπάντησε ὁ Μπουριντάν. 'Εκεῖ στὶς πλάκες...

'Η Ζιλμπέρτη ἔκαμε ν' ἀνασηκωθῆ, γιὰ νὰ τρέξη νὰ τὰ πάρη.

— Μιὰ στιγμή! τῆς εἶπε ὁ Μαλὲγκρ ποὺ ξανάφιξε τὰ πόδια του.

'Η Ζιλμπέρτη δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν κίνησι.

— 'Αλλ' ἀγαπημένε μου Στιμόν, ἂν θέλης νὰ βγῆς ἀπὸ δῶ, ἂν θέλης νὰ ἐκτελέσωμε τὰ σχέδιά μας, πρέπει νὰ μ' ἀφίσης νὰ πάρω τὰ κλειδιά... Πῶς θὰ μπορέσω, διαφορετικά, νὰ σοῦ βγάλω τὶς ἁλυσίδες;

— "Εχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ Μαλὲγκρ. 'Αλλ' ἂν σ' ἀφίσω νὰ σηκωθῆς μόνη σου, μπορεῖ νὰ πέσης καὶ νὰ χτυπήσης... Καὶ δὲ θέλω, στὴν προσπάθειά σου γιὰ νὰ μὲ σώσης, νὰ πάθης κακό... "Ας προσπαθήσωμε, λοιπόν, νὰ σηκωθοῦμε μαζί...

Τὴν ἔπιασε σφιχτὰ μὲ τὸ ἕνα του χέρι. 'Η Ζιλμπέρτη ἅπλωσε τὸ ἄλλο καὶ πῆρε τὰ κλειδιά. "Ανοιξε ὕστερα τὰ λουκέτα καὶ τοῦ ἔβγαλε τὶς ἁλυσίδες "Ετσι, ὁ Σιμὸν Μαλὲγκρ βρέθηκε ἐλεύθερος.

Τὸ φάντασμα

'Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά, μόλις γύρισε στὸ μέγαρο του, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸ βασιλιά, ζήτησε ἀμέσως πληροφορίες γιὰ τὸ Μαλὲγκρ καὶ τὴ Ζιλμπέρτη. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων του, ἀφοῦ τοῦ ἔξεφρασε τὴ χαρά του γιὰ τὴ σωτηρία του, τοῦ ἀπάντησε, ὅτι εἶχε πιάσει ἀπὸ τὴν πρωτη στιγμὴ τὸν Μαλὲγκρ.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται ὁ προδότης; ρώτησε ὁ πρίγκηπας.

— Τὸν ἐρριξα ἁλυσοδεμένο μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιὰ τοῦ ὑπογείου, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

— Νὰ τὸν κρεμάσετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ πύργου! βρυχήθηκε ὁ Βαλουά. 'Αλλ' ὄχι!... Πρέπει νὰ τὸν ρωτήσω πρωτα... Φέρτε τὸν μου ἐδῶ!

'Ο ἀξιωματικὸς ἔφυγε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Βαλουα ἔφερνε βόλτες πάνω-κάτω μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ μεγάρου του, φτιάνοντας τρομερὰ σχέδια ἐκδικήσεως μέσα στὸ μυαλό του.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά... 'Η πόρτα ἄνοιξε τέλος... 'Αλλ' ἀντὶ γιὰ τὸν Μαλὲγκρ, ὁ Βαλουὰ εἶδε μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἦταν ντυμένη ὁλόμαυρα καὶ ποὺ τὸ πρόσωπό της σκεπαζόταν μὲ μιὰ μαύρη ἐπίσης μάσκα... 'Η γυναῖκα αὐτὴ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του.

'Ο Βαλουά, ποὺ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως, χλώμιασε.

— Εἶσαι, λοιπόν, μάγισσα; ψιθύρισε. "Η μήπως εἶσαι φάντασμα;... Σὲ εἶδα πεθαμένη στὴ Ντιζὸν κι' ὅμως ὅλα δείχνουν πὼς ζῆς πάντοτε. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ἤσουν κλεισμένη μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ δὲν εἶχε ἔξοδο... Κι' ὅμως, κατάφερες νὰ βγῆς ἀπὸ κεῖ. "Ερχεσαι, λοιπόν, ἀπὸ τὴν κόλασι, σταλμένη ἀπὸ τὸ Σατανά;

— "Ερχομαι σταλμένη ἀπὸ τὸ Θεό, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ μὲ ῥῆξη φωνή. 'Η "Αννα ντὲ Ντραμὰν ἤρθε γιὰ νὰ σοῦ θυμίση τὴ συμφωνία, ποὺ εἶχες κάμει μαζί της... Ναί, βαλουά, μᾶς ἔνωνε μιὰ συμφωνία! Σοῦ χρειαζόταν μιὰ μάγισσα γιὰ νὰ τὴ ῥίξης μέσα στὴ φωτιά, μᾶς ἔνωνε μιὰ συμφωνία! Σοῦ χρειαζόταν μιὰ μάγισσα γιὰ νὰ τὴ ῥίξης μέσα στὴ φωτιά, μιὰ δυστυχισμένη, ποὺ κελλιὰ τοῦ Τέμπλου, μιὰ δυστυχισμένη, που θὰ τὴν παρέδιδες κατόπιν στὸ δήμιο, γιὰ νὰ τὴν κάψη ζωντανή. Προσφέρθηκα νὰ πάρω τὴ θέσι ἐκείνης, ποὺ ζητοῦσες. Δέχτηκες τὴν προσφορά μου, ποὺ σ' ἔβγαζε ἀπὸ μιὰ πολὺ δύσκολη θέσι καὶ μοῦ ὁρκίστηκες, ὅτι δὲ θὰ ἐνοχλοῦσες τὴ Μυρτίλλη. "Οταν ἤρθες νὰ μὲ δῆς μέσα στὸ κελλὶ τοῦ Τέμπλου, σὲ προειδοποίησα, ὅτι θἄβρισκα τὸν τρόπο νὰ μάθω ἂν εἶχες τηρήσει τὸν ὅρκο σου. "Ετσι ἔμαθα πὼς ἤσουν ἄλλη μιὰ φορὰ ἐπίορκος... "Οπως βλέπεις, ἔφυγα ἀπὸ τὸ Λοῦβρο, μ' ὅλους τοὺς φρουροὺς, ποὺ βρίσκοντάν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου μὲ εἶχαν κλεισμένη, πέρασα ἀπὸ τὴν τάφρο καὶ τὰ τείχη τοῦ σπιτιοῦ σου, γλύστρησα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς φρουρούς σου κι' ἤρθα τώρα νὰ σὲ ρωτήσω: «Ποῦ εἶναι ἡ Μυρτίλλη;».

'Ο Βαλουά ποὺ πίστευε πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ μιὰ μάγισσα ἢ μ' ἕνα πλάσμα ἄλλου κόσμου, θἄπρεπε νὰ βρῆ παράξενη αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Γιατί, ἂν ἡ Μάμπελ ἦταν ἡ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, ἔπρεπε νὰ ξέρη αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθη. 'Αλλὰ τὸ ταραγμένο μυαλό του δὲ μποροῦσε νὰ κάμη αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς.

— Σοῦ μένει ἕνας μόνο τρόπος γιὰ νὰ σώσης τὸ σῶμα σου καὶ τὴν ψυχή σου, συνέχισε ἡ Μάμπελ. Αὐτὴ ἡ νέα βρίσκεται ἐδῶ, μέσα στὸ μέγαρό σου. Δός μου την καὶ σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ ξεχάσω καὶ θὰ σοῦ συχωρέσω ὅλα τ' ἄλλα.

'Ο Βαλουὰ ἔτρεμε.

— "Αν ὅμως, ἀνηθῆς ξαναεῖπε ἡ Μάμπελ, σὲ καλῶ νὰ ἐμφανιστῆς σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ σήμερα μπροστὰ στὸ Θεό, ποὺ θὰ εἶναι ὁ ὑπέρτατος κριτής σου.

— Κι' ἂν σοῦ δώσω τὴ Μυρτίλλη; ρώτησε ὁ Βαλουά.

— Σοῦ ὑπόσχομαι τότε τὴ σωτηρία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄλλο, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Εἴτε εἶσαι ζωντανὸ πλάσμα, εἴτε φάντασμα τοῦ ἄλλου κόσμου, θὰ γίνη τὸ θέλημά σου, ἀπάντησε ὁ Βαλουά.

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

— 'Ακολούθησέ με, πρόσθεσε, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του.

'Αλλὰ δὲν εἶδε τὴ Μάμπελ στὸ μέρος, ὁπου τὴν εἶχε ἀφίσει.

Ὡστόσο, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι γι' αὐτό.

«'Η μάγισσα ἔγινε ἀόρατη σκέφτηκε. 'Αλλὰ βρίσκεται κάπου ἐδῶ καὶ μὲ παραμονεύει

'Από τὸ ἐρχόμενο πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συναποστικὸ ἱστορικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ δημοφίλου Γάλλου συγγραφέως

ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Συναρπαστικὸ σὲ πλοκή, ἀφθαστο σὲ περιπέτειες, ὑπέροχο σὲ σύλληψι καὶ πρωτοτυπία, τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐμφανίζεται ὡς συνέχεια τῆς «ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΣΦΙΓΓΑΣ», ποὺ παρηκολούθησαν οἱ ἀναγνῶστες μας. 'Η Μυρτίλλη, ἡ νέα μὲ τὴ ἀθῶα ψυχὴ καὶ τὰ ἀγνὰ αἰσθήματα, ἀπὸ ἕνα περίεργο καπρίτσιο τῆς μοίρας βρίσκεται ἀντιμέτωπη στὸν πατέρα της, ποὺ εἶναι ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργὸς 'Αγγλερὰν ντὲ Μαρινὺ καὶ στὴ μητέρα της ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαργαρίτα. 'Ο πρῶτος μισεῖ θανάσιμα τὸν Μπουριντὰν ποὺ ἀγαπάει ἡ Μυρτίλλη καὶ ποὺ θέλει νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὰ χέρια του. 'Η μητέρα της, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἀγαπάει κι' αὐτὴ τὸν Μπουριντάν, ἐπιθυμεῖ τὸ θάνατο τῆς κόρης της... 'Η Μυρτίλλη, ἐξ ἄλλου, ἔχει ἐμπνεύσει ἕνα φλογερὸ αἴσθημα στὸ θεῖο τοῦ βασιλιᾶ Κάρολο τοῦ Βαλουᾶ, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Μπουριντάν... 'Η δυστυχισμένη νέα ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προστατεύση τὴν ἀγάπη της, ἐνῶ ὁ Μπουριντὰν εἶναι ἕτοιμος νὰ αἱματοκυλίση τὸ Παρίσι γιὰ νὰ σώση τὴ γυναῖκα ποὺ λατρεύει:...

δωματίου, ὅπου εἶχατε διατάξει νὰ μὴν πλησιάση κανείς.

— Θ' ἀνοίξης αὐτὴ τὴν πορτα, εἶπε ὁ Βαλουά. Στὸ δωμάτιο, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτὴν εἶναι κλεισμένη ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες μιὰ νέα... Αὐτὴ τὴ νέα θὰ μοῦ τὴ φέρης ἀμέσως ἐδῶ.

'Ο ἀξιωματικὸς ξανάφυγε. 'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξαναγύρισε μόνος του.

— Τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο, εἶπε.

'Ο Βαλουὰ ἔδιωξε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τὸν ἀξιωματικό. "Εκλεισε ὕστερα προσεχτικὰ τὴν πόρτα καὶ διευθύνθηκε στὸ μέρος, ὅπου στεκόταν πρωτύτερα ἡ Μάμπελ.

— Εἶσαι ἐδῶ; ρώτησε. Μὲ βλέπεις;... Μ' ἀκούς;... Σ' ἐξορκίζω νὰ μοῦ φανερωθῆς!

Πέρασαν μερικὲς στιγμές. 'Αλλ' ἡ Μάμπελ δὲν ἐμφανίστηκε.

— "Οπως εἶδες κι' ὅπως ἄκουσες, αὐτὴ τὴ φορὰ τήρησα τὸ λόγο μου, ξαναεῖπε ὁ Βαλουά. Θέλησα νὰ σοῦ δώσω τὴ Μυρτίλλη, ὅπως μοῦ ζήτησες καὶ δὲ μπορεῖ νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της.

'Αλλ' οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἀξιωματικὸς μπῆκε τρέχοντας μέσα στὴν αἴθουσα.

— Δὲ βρήκαμε οὔτε τὴ Ζιλμπέρτη, οὔτε τὸ Μαλέγκρ, οὔτε τὴ νέα, φώναξε. 'Αλλὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν ξαναεῖδε ποτὲ ἐδῶ... μιὰ γυναῖκα ντυμένη ὁλόμαυρα καὶ μὲ μάσκα στὸ πρόσωπο...

'Απὸ τὴν περιγραφὴ αὐτή, ὁ Βαλουὰ ἀναγνώρισε τὴ μάγισσα.

— Καὶ τί ἀπόγινε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; βρυχήθηκε.

— "Ενας φρουρὸς τὴν εἶδε τὴ στιγμή, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐλή, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς ἀνατολῆς, ἀπάντησε ὁ φρουρός. "Ενας ἀπὸ τοὺς δικούς μας τὴ συνώδευε... 'Ο φρουρὸς τοὺς φώναξε νὰ σταματήσουν, ἀλλ' αὐτοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πύλη. 'Υπάρχει προδοσία, ἀφέντη!

'Ο Βαλουὰ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος. "Ετρεξε ὕστερα καὶ τράβηξε τὰ παραπετάσματα, ποὺ βρίσκονταν στὸ βάθος τῆς αἴθουσας. Πίσω ἀπ' αὐτὸ ἄρχιζε μιὰ σκάλα... 'Εκεῖνο, ποὺ εἶχε νομίσει, λοιπόν, γιὰ θαῦμα, ἦταν ἁπλούστατα προδοσία. 'Η Μάμπελ εἶχε κρυφτῆ σίγουρα πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα κι' εἶχε φύγει κατόπιν ἀπὸ τὴ σκάλα, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

'Ο Βαλουὰ πρόσταξε νὰ κρεμάσουν τρεῖς ἀπὸ τοὺς φρουρούς του, ποὺ τοῦ φάνηκαν ὕποπτοι. 'Απέλυσε κατόπιν ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ πῆρε στὴν ὑπηρεσία του καινούργιους. 'Αλλὰ καὶ πάλι δὲ νόμισε πὼς ἦταν ἀσφαλισμένος στὸ μέγαρό του. "Εφυγε, λοιπόν, ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Τέμπλο. 'Έδωσε ταὐτόχρονα, στὸν ἀρχιδίκαστή Ζὰν ντὲ Πρεσσὺ τὴ διαταγὴ νὰ τοῦ βρῆ μὲ κάθε θυσία τὸ Μαλὲγκρ καὶ τὴ Ζιλμπέρτη καὶ νὰ τοῦ τοὺς πάη ζωντανοὺς ἢ νεκροὺς.

Ὁ βασιλιὰς τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων

'Αφίσαμε τὸ Μπουριντὰν καὶ τοὺς συντρόφους του μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων. Λίγο πιὸ πέρα, ἦταν καρφωμένο πάνω σ' ἕναν πάσσαλο ἕνα κομμάτι κρέας, ποὺ βρωμοῦσε ἀρκετὰ καὶ ἦταν ἔμβλημα κι' ἡ σημαία τῶν

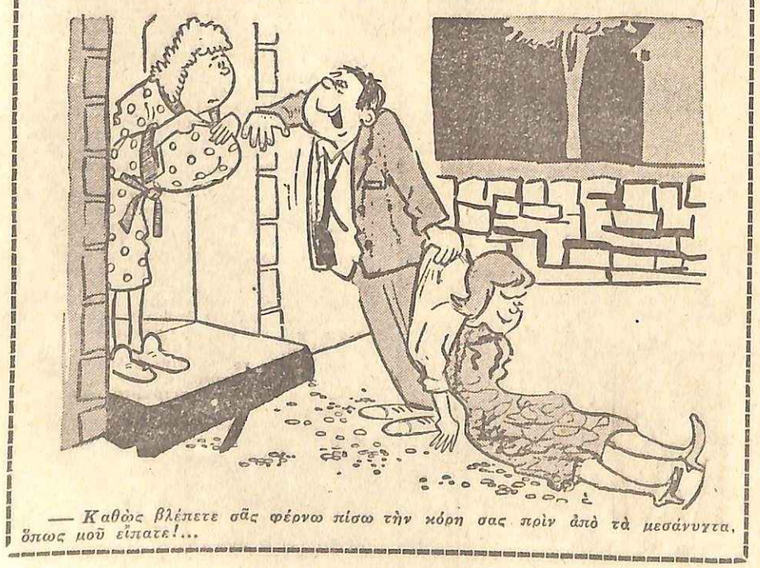

— *Καθὼς βλέπετε σᾶς φέρνω πίσω τὴν κόρη σας πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅπως μοῦ εἴπατε!...*

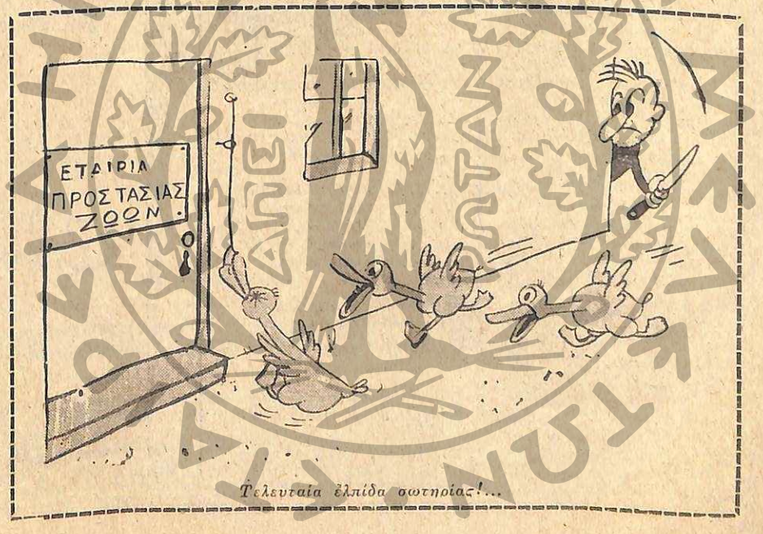

Τελευταία ἐλπίδα σωτηρίας!...

ἀποκλήρων, ποὺ ζοῦσαν μέσα σ' αὐτὸ τὸν περίβολο.

Στὸ σπίτι, ὅπου ὁ Λανσελὸ Μπιγκὸρν εἶχε ὁδηγήσει τοὺς συντρόφους του, ἔμενε ὁ βασιλιὰς τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων. Γιατὶ κι' οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς εἶχαν τὸ βασιλιά τους, ποὺ λεγόταν Χάνς. Μέσα στὶς φλέβες του κυλοῦσε πιθανὸν γερμανικὸ αἷμα. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἡράκλειο δύναμι. Μὲ τὴ γροθιά του μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ἕνα βῶδι, χτυπῶντας το στὸ κεφάλι.

Ὁ Λανσελὸ Μπιγκὸρν μπῆκε πρῶτος μέσα στὸ σπίτι. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Μέσα στὸ ἰσόγειο μιὰ γριά, μὲ κοκκαλιάρικο πρόσωπο καὶ μάτια χωμένα μέσα στὶς κόχες, ἔγνεθε.

— Ποῦ εἶναι ὁ Χάνς; τὴ ρώτησε ὁ Μπιγκόρν.

Ἡ γριὰ σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὰ πάνω γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ βασιλιὰς βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ Λούβρου τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

— Θὰ κατεβῇ;

Ἡ γριὰ ἔγειρε πρὸς τὰ κάτω τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ σήμαινε «ναί».

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκούστηκε ἕνα βαρὺ βῆμα στὴ σαραβαλιασμένη σκάλα, ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἦταν ὁ Χάνς, ποὺ σούφρωσε τὰ φρύδια, βλέποντας αὐτοὺς τοὺς ἄγνωστους μπροστά του.

— Ποιοὶ εἶσαστε; τοὺς ρώτησε. Καὶ τί ἤρθατε νὰ κάμετε ἐδῶ; Πῶς μπήκατε μέσα στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων;

Ὁ Μπιγκὸρν ἔκαμε ἀμέσως ἕνα μυστηριῶδες σημεῖο μὲ τὸ χέρι του. Ὁ Χάνς τὸν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Πῆρε ὕστερα ἕνα σκαμνὶ καὶ κάθισε.

— Καλῶς ἤρθατε, εἶπε δείχνοντάς τους τὰ σκαμνιά, ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα. Ἔ, γριά, πήγαινε νὰ μᾶς φέρῃς νὰ πιοῦμε...

Ἡ γριὰ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ βγήκε.

— Χάνς, πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσωμε γιὰ ποιὸ λόγο ἤρθαμε ἐδῶ, εἶπε ὁ Μπιγκόρν.

— Θὰ τὸ κάμετε ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμή, ἀπάντησε ὁ Χάνς. Πρέπει πρῶτα νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι κρασί, γιὰ νὰ ἐπισφραγίσωμε τὴ φιλία μας... Ἂς ἀρχίσωμε, ὅμως ἀπὸ τὰ ὀνόματά σας...

Ὁ Μπουριντὰν ἔγνεψε στὸ Μπιγκὸρν νὰ μιλήσῃ.

— Ἐγὼ λέγομαι Λανσελὸ Μπιγκόρν, ἄρχισε αὐτός. Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ χοντρὸς εἶναι ὁ Γκυγιὼμ Μπουρράσκ, αὐτοκράτορας τῆς Γαλιλαίας. Ὁ ἄλλος, μὲ τὴ σουβλερὴ μύτη, εἶναι ὁ Ρικὲ Ὠντρυώ, βασιλιὰς τῆς Αἰγύπτου... Αὐτὸς ποὺ στέκεται πίσω του καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σὲ συναγωνιστῇ στὴ δύναμι εἶναι ὁ εὐπατρίδης Γκωτιὲ ντ' Ὠλναί. Κι' ὁ ἄλλος πλάϊ του εἶναι ὁ Ζὰν Μπουριντάν.

Ὁ Χάνς κύτταξε κάμποσα λεπτὰ τὸν τελευταῖο.

— Σεῖς εἴσαστε ὁ Ζὰν Μπουριντάν; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Μπουριντάν.

Ἡ γριὰ εἶχε φέρει, στὸ μεταξύ, κάμποσες μπουκάλες μὲ κρασί.

Ὁ Χάνς ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕξη ἀσημένιες κοῦπες.

— Εἶχα καιρὸ νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὲς τὶς κοῦπες, εἶπε. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἐπίσημη...

Ἀφοῦ ἄδειασαν τὶς μπουκάλες, ποὺ εἶχε φέρει ἡ γριά, ὁ Χάνς ξαναπῆρε τὸ σοβαρὸ ὕφος του καὶ εἶπε:

— Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο ἤρθατε ἐδῶ

— Χάνς, ἀπάντησε ὁ Μπουριντάν, ξέρω πῶς, ἂν πήγαινα νὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ ἢ τῆς βασίλισσας, δὲ θὰ δυσκολεύμουν νὰ πάρω χάρι γιὰ τοὺς συντρόφους μου καὶ γιὰ μένα. Ξέρω ἀκόμη, ὅτι, ἂν ἔλεγα μερικὰ πράγματα στὸν πρωθυπουργὸ Ἀνγκερράν ντὲ Μαριὺ ἢ στὸ θεῖο τοῦ βασιλιᾶ Κάρολο τοῦ Βαλουά, θὰ γλυτώναμε ὅλοι. Κι' ὡστόσο, ἤρθα γιὰ λογαριασμὸ τῶν συντρόφων μου καὶ δικό μου νὰ ζητήσω φιλοξενία ἀπὸ ἑνα, τὸ βασιλιὰ τῶν ζητιάνων.

— Σᾶς δέχομαι σὰ φίλους μέσα στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ἀπάντησε ὁ Χάνς. Ζὰν Μπουριντάν, Γκυγιὼμ Μπουρράσκ, Ρικὲ Ὠντρυώ, Λανσελὸ Μπιγκόρν, παρακολουθῶ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὶς πράξεις σας καὶ χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζω, σκεφτόμουν: «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἐπαναστάτες. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, λοιπόν, θὰ καταλήξουν στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦν νὰ σταθοῦν πουθενὰ ἀλλοῦ...». Ἔτσι, σᾶς περίμενα. Καὶ νά, ποὺ ἤρθατε! Εἴσαστε τώρα οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Μπουριντὰν κι' οἱ σύντροφοί του συμμερίστηκαν τὴ ζωὴ τῶν ἀποκλήρων, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὸν περίβολο τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων. Γιὰ τὴ στιγμή, ἦταν ἀσφαλισμένοι ἐκεῖ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 75) τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΓΟΥΕΪΝΤ ΜΙΛΛΕΡ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Τὸ πιὸ ἀγωνιῶδες ἀνθρωποκυνήγι, ποὺ ἔχει γραφῆ μέχρι σήμερα καὶ ποὺ χάρισε στὸν Γουέϊντ Μίλλερ τὸ πρῶτο βραβεῖο γιὰ τὸ ὡραιότερο ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τῆς χρονιᾶς. Κι' ἀλήθεα, ποτὲ ἄλλοτε δὲ δόθηκε μὲ τόση δραματικὴ ἔντασι καὶ τόση δύναμι περιγραφῆς ἡ ἀδυσώπητη καταδίωξι τοῦ μυστηριώδους γκάνγκστερ Μπόκοκ ἀπὸ τὸν ἀτρόμητο ντέτεκτιβ Φάρρου. Οἱ συναρπαστικὲς περιπέτειες τοῦ μοιραίου αὐτοῦ κυνηγιοῦ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲ λείπουν οἱ στυγερὲς δολοφονίες καὶ οἱ συγκλονιστικοὶ ἔρωτες, κρατοῦν μὲ συγκίνησι ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη μέχρι τέλους.

«ΔΙΣΚΟΦΙΛ»

Ἀμερικῆς 15 — Τηλ. 617-242

✪✪

✪ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ — ΝΕΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ
✪ Ὁ,ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΑ Η ΑΘΗΝΑ
✪ ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΣΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΑΙ

✪✪

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

2) — PL 6020 ΚΑΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΓΑΠΗ, τὸ βραβευθὲν τοῦ φεστιβὰλ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ..... ΛΟΛΑ ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ
4) PL 6019 Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ.... Σ. ΜΑΡΟΥΣΗΣ
ΔΕΝ ΜΕ ΛΥΠΑΣΑΙ..... Μ. ΜΑΚΑ
4) PL 6024 ΜΗΝ ΤΟΝ ΡΩΤΑΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΛΟΛΑ ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ
ΛΑΤΕΡΝΑ..... »
3) PL 6021 ΜΑΝΙΤΣΑ ΜΟΥ..... ΝΙΤΣΑ ΠΟΛΥ
ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ ..... » »
— MG55 ΜΑΡΟΥΔΙΑ ..... ΜΑΝΤΕΛΟΣ
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ..... »
— MG59 ΤΟ ΕΠΗΡΕ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ..... ΙΩΑΝΝΑ ΑΛΒΑ
ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΛΑΤΡΕΙΑ ..... ΚΙΤΣΑ ΔΑΜΚΑ
MG60 ΟΛΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ..... ΜΑΚΑ — ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΧΩΡΙΣΩΜΕ ΠΟΤΕ ..... ΔΑΜΚΑ »
MG61 ΕΙΜΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΞΥΠΝΗ ..... ΑΝΝΑ ΜΠΕΛΑ
Μ' ΑΡΕΣΕΙΣ ΒΡΕ ΠΑΛΙΟΠΑΙΔΟ ... » »

Καὶ πολλὰ ἄλλα μοντέρνα τραγούδια ποὺ τραγουδᾶ ἡ Ἀθήνα.

« ΔΙΣΚΟΦΙΛ »

Ἀμερικῆς 15 — ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ. 617-242

Οἱ συμπολίτες εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γράψατε:

SCHIAPARELLI
SI
ἕνα ἄρωμα γεμᾶτο θηλυκότητα

SCHIAPARELLI
SHOCKING
μιὰ γοητευτικὴ γυναικεία πνοή

Schiaparelli

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΜΕΝΤΩΡ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ κὰρτ - ποστὰλ

Ποῦ καὶ πῶς ἐπεκράτησαν

Ἡ ΠΑΤΡΙΔΑ τῆς χριστουγεννιάτικης κάρτ ποστὰλ εἶναι ἡ Ἀγγλία.

Στὰ 1906, τὴν πρώτη μέρα τῶν Χριστουγέννων, τὸ Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο τοῦ Λονδίνου μοίρασε 35 ἑκατομμύρια χριστουγεννιάτικες κάρτες.

Ὡστόσο, στὰ 1844 τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἔστειλε μιὰ μόνο κάρτα. Τὴν κάρτα αὐτὴ τὴν ἔστειλνε κάποιος Ἄγγλος σὲ μιὰ συγγενική του οἰκογένεια.

Ἡ περίφημη αὐτὴ κάρτα χρησίμευε ὡς ἀφορμὴ τῆς συνηθείας ποὺ διαδόθηκε τόσο κατόπιν: τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν χριστουγεννιάτικων κάρτ-ποστάλ. Ἀποστολέας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς κάρτας ἦταν ὁ ζωγράφος Ντούμσων. Νεαρώτατος ἀκόμη, θέλησε νὰ χαιρετήσῃ μὲ πρωτότυπο τρόπο μιὰ συγγενική του οἰκογένεια, χωρὶς ποτὲ νὰ φανταστῇ, ὅτι θὰ ἐπικρατοῦσε ὁ πρωτότυπος αὐτὸς χαιρετισμός του.

Ἡ πρώτη Χριστουγεννιάτικη κάρτα τοῦ Ντούμσων σχεδιάστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ παρίστανε μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι, γύρω στὴν δπολα ἦταν ἕνα διπλὸ κλαδὶ μυρσίνας καὶ δάφνης.

Ἡ κάρτα αὐτὴ τοῦ Ντούμσων ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ πολλοὶ ζητοῦσαν νὰ βροῦν παρόμοιες. Ἔτσι, τὸν ἄλλο χρόνο ὁ Ντούμσων σχεδίασε καὶ λιθογράφησε πολλὲς τέτοιες κάρτες, ποὺ τὶς ἔστειλε γιὰ χριστουγεννιάτικο χαιρετισμὸ σὲ φίλους του.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ λοιπὸν ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ γενικεύεται καὶ ὡς ἐπιχείρησι καὶ τὸ 1850 ἔγινε μόδα.

Ἐνοεῖται ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης ὑπολείπονταν πολὺ ἀπὸ τὶς σημερινὲς καλλιτεχνικώτατες κάρτες. Ἡ συνηθισμένη παράστασί τους ἦταν ἕνα γιορτισμένο χωριό, κάποιο βασιλικὸ ἢ ἐκκλησία γιορτισμένη καὶ τριγύρω φύλλα καὶ καρποὶ γκί.

Τὸ 1870 ἔγινε ἡ πρώτη ἀπόπειρα νὰ γίνουν καλλιτεχνικώτερες οἱ χριστουγεννιάτικες κάρτες. Τὸ ἐκδοτικὸ κατάστημα τοῦ Ραφαὴλ Τοὺκ στὸ Λονδῖνο προεκήρυξε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα διαγωνισμὸ μὲ μεγάλα χρηματικὰ βραβεῖα. Τὸ 1880 ἔγινε ἕνας δεύτερος διαγωνισμὸς ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς καλλιτέχνες τῆς Εὐρώπης. Ὡς ἐπαθλο εἶχε ὁριστῇ ποσὸν ἀπὸ 15 χιλιάδες φράγκα. Στὸ διαγωνισμὸ αὐτὸν ἔλαβαν μέρος ὁ Τσάουσον, ὁ Οὐέλμπουρν, ὁ Μιλλάν, ἡ Ρεβέκκα Κούντερικ

Αγοράζετε ποιότητα

Έκατομμύρια γυναίκες στην Αμερική και Εύρώπη γιά νά έχουν καλοβαμμένα και γερά νύχια χρησιμοποιούν τά μοναδικά βερνίκια όνύχων

DURA-GLOSS

ΠΡΟΣΟΧΗ· Είναι τά μόνα πού περιέχουν FLEX - FILM συστατικό γιά νά δυναμώνη τά νύχια.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΕΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 6 ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ
ΤΗΛ. 28.580 · ΑΘΗΝΑΙ

3 ΣΚΟΥΤΕΡ Lambretta

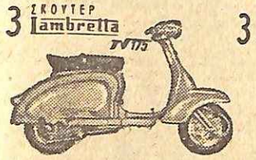

3 ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ Servis

15 ΚΟΥΖΙΝΕΣ-ΦΟΥΡΝΟΙ Hafaz

15 ΚΟΥΖΙΝΕΣ Hafaz

Πού άπ' όλα σάς άρέσει νά κερδίσετε;

15 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ GRUNDIG

15 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ GRUNDIG

6 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ YASHICA

6 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ YASHICA

600 ΖΕΥΓΗ ΚΑΛΤΣΕΣ N.YLON

1 ΜΟΡΓΙΤΑΝ 2 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

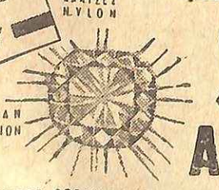

Agipgas

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΥΓΡΑΕΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Olympic/A

ΚΟΜΨΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

Ή διακεκριμμένη στάρ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου, ποὺ χαρήκαμε τελευταίως σὲ τόσες ταινίες, ἡ Ξένια Καλογεροπούλου, ὅπως τὴν συνέλαβε ὁ φακός μας στὸ καμαρίνι της στὸ «Νέο Θέατρο», σ' ἕνα διάλειμμα τοῦ ἔργου «Τὰ δέντρα πεθαίνουν ὄρθια», ποὺ παίζεται ἐκεῖ μὲ τόση ἐπιτυχία. Ἡ συμπαθητική στάρ φοράει μιὰ κομψότατη μπουκλὲ μπλοῦζα πλεκτὴ καὶ ἕνα πλεκτὸ πανταλόνι Τρικόζα, πού, ὅπως μᾶς δήλωσε, εἶναι τὰ δῶρα ποὺ δέχτηκε μὲ περισσότερη χαρὰ φέτος.

Μία ἀπὸ τὶς δέκα κομψότερες Ἑλληνίδες, ἡ γοητευτικὴ καὶ διακεκριμένη στάρ, ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ κινηματογράφου, ἡ Ξένια Καλογεροπούλου, διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό της δῶρα Τρικόζα.

Κάθε κομψὴ κοπέλλα θὰ ἤθελε νὰ τῆς χαρίσουν φέτος κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους μπουναμάδες. Θὰ λαχταροῦσε νὰ τῆς χαρίσουν φέτος κομψότητα, νὰ τῆς χαισουν ὁμορφιὰ καὶ χάρη, νὰ τῆς χαρίσουν φινέτσα... Παρίσι, Μιλάνο, Φλωρεντία. Νὰ τῆς χαρίσουν, μὲ μιὰ λέξι, δῶρα Τρικόζα.

Δίπλα στὶς ἀκριβές της δημιουργίες, στὰ ἔξοχα βραδυνά της μοντέλλα, στὰ γαρνιρισμένα πλεκτὰ ποὺ μόλις ἐφθασαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ κατ' ἀποκλειστικότητα στὴν Τρικόζα, δίπλα στὰ ἐπαναστατικὰ πλεκτὰ πανταλόνια καὶ τὶς πλισέ φοῦστες, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς πολυτελείας, ποὺ προσφέρονται στὰ ἐντελῶς τελευταῖα χρώματα 1959 τῆς μόδας (οἱ πιὸ ἰδιότροπες ἀποχρώσεις τοῦ γκρὶ — ἀντρασίτ, τοῦ μπέζ — καφέ, οἱ διάφορες ἀποχρώσεις τοῦ λαδί, τοῦ ἀλκοόλ, τοῦ μπαμπού, τοῦ γκρέζ), δίπλα στὶς μπουκλὲ μπλοῦζες καὶ ζακέττες στὰ γνήσια κασμὶρ καὶ βικούνια πλεκτά, ἡ Τρικόζα, ἡ μεγάλη καὶ μοναδικὴ φίρμα πλεκτῶν τῆς χώρας μας, λανσάρει καὶ μιὰ καινούργια ἀπειρία δυνατοτήτων γιὰ φτηνὰ δῶρα, σὲ τιμὲς καταπληκτικές.

Κομψότατα ὁλόμαλλα γυναικεῖα μπλουζιὰ Τρικόζα μὲ 55, 60, 65, 70, 75 καὶ 85 δραχμές, χωρὶς ἀπολύτως κανένα ἐλάττωμα σὲ ἔξοχα χρώματα.

Μακρυμάνικες γυναικεῖες ζακέττες Τρικόζα, ὁλόμαλλες, πραγματικὰ ἀριστουργήματα, μὲ 95 δραχμές.

Χοντρὲς χειμωνιάτικες ὁλόμαλλες μακρυμάνικες ζακέττες Τρικόζα μὲ 220 δραχμές.

Ἕνα μπλουζὶ ριγὲ ραγκλὰν μὲ 80 δραχμές, ὁλόμαλλο, λαχταριστό, ποὺ χαλάει κόσμο. Ἕνα ἄλλο μπλουζάκι μὲ ἰδιότροπο ντεκολτέ, γιὰ μόνον 65 δραχμές, ὁλόμαλλο, ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ μαλλιά.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ὁλόμαλλα ἀνδρικὰ πλεκτὰ Τρικόζα εἶναι ἀνυπέρβλητα. Δὲν τὰ βρίσκεις πραγματικὰ πουθενὰ ἀλλοῦ. Ἕνα ἀραιότατο ὁλόμαλλο ἀνδρικὸ πουλόβερ, σὲ χρώματα εὐρωπαϊκὰ ποὺ μόλις τὰ παρέλαβε ἡ Τρικόζα, μὲ μόνον 160 δραχμές. Ὁλόμαλλα ἀνδρικὰ πουκάμισα Ἰταλίας, ποὺ κυριολεκτικὰ χαλοῦν τὸν κόσμο, μονόχρωμα καὶ ριγέ, ἀπὸ 190 δραχμές. Ὁλόμαλλες ἀνδρικὲς γραβάττες, μονόχρωμες καὶ ριγέ, ἡ τελευταία λέξις τῆς ἀνδρικῆς κομψότητος, μὲ μόνον 50 καὶ 55 δραχμές.

Ἀκόμα ἀνδρικὰ ὁλόμαλλα γιλέκα ἁμάνικα, πουλόβερ στὸρ φαντζί, πουλόβερ πολυτελείας ντούπλ - φάς, ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος ἀπὸ τὰ πιὸ φίνα, ἀπὸ τὰ πιὸ εὐπρόσδεκτα ἀνδρικὰ δῶρα, μὲ κλοῦ τὸ καινούργιο μπουκλὲ ἀνδρικὸ πουλόβερ, ποὺ μόλις ἔχει φτάσει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα.

Ἀκόμα, παιδικὰ ὁλόμαλλα μπλουζάκια μὲ συμπαθητικώτατα γιακαδάκια, ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ μαλλιά, μὲ 65 δραχμές. Παιδικὲς ζακεττοῦλες ὁλόμαλλες μακρυμάνικες μὲ 95 δραχμές.

Τραπεζομάντηλα Κοκκινέλλα, γαρνιρισμένα μὲ μοντέρνα καὶ χαρούμενα μοτίβα, ἐγγυημένα ἀνεπάθλητα. Ὁλόκληρο τὸ σὲτ μὲ τὰ πετσετάκια του, μόνον 135 δραχμές.

Τρικόζα στὴν Ἀθήνα, στὴ στοὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 6, δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Τρικόζα στὴν Θεσσαλονίκη, Μητροπόλεως 51 (γωνία Καρόλου Ντήλ).

Τὰ πιὸ κομψά, τὰ πιὸ πολιτισμένα, τὰ μοναδικὰ δῶρα γιὰ τὶς φετεινὲς γιορτές.

Ἀνατολίτικο χιούμορ

Ψητὲς κόττες

Κάποτε, στὶς παραμονὲς τοῦ Μπαϊραμιοῦ, ὁ Χότζας, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ξελιγωθῆ ἀπὸ τὴ νηστεία, ἀποφάσισε νὰ φάη κρυφὰ ἀπὸ τὴ Φατμέ, τὴ γυναῖκα του, λίγο κρέας...

Κι' ἀφοῦ ἔσφαξε μιὰ κόττα, πῆγε καὶ τὴν ἔψησε κρυφά, κι' ὅταν ἡ Φατμὲ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔτρωγε κι' ἀπὸ λίγο, γιὰ νὰ στηλωθῆ.

— Μωρέ, νηστεῖες καὶ κουρουφέξαλα!... Εἴπαμε νὰ νηστέψουμε μιὰ-δυὸ μέρες, γιὰ τὴ δόξα τοῦ Προφήτη, μὰ ὄχι κι' αὐτὸ τὸ κακό!... Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στοὺς φίλους του στὸν καφενέ.

— Αὐτὰ ποὺ λές, Χότζα, εἶναι μεγάλη ἁμαρτία!... τοῦ εἶπε τότε αὐστηρὰ ὁ Ἰμάμης. Μὰ ξέρω πὼς εἶσαι λογᾶς ξέρω καὶ χωρατατζῆς καὶ δὲ σὲ πιστεύω... Εἶμαι σίγουρος μάλιστα πὼς κράτησες τὴ νηστεία αὐτὲς τὶς μέρες...

Ὁ Ναστραδὶν τὰ χρειάστηκε...

Καί, γιὰ νὰ δώση τόπο στὴν ὀργή, σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸν καφενέ. Μὰ σὰν ἔφτασε στὸ κονάκι του καὶ δὲ βρῆκε τὴ Φατμὲ ἐκεῖ, πέταξε ἀπ' τὴ χαρά του.

— Μωρέ, εὐκαιρία νὰ τσιμπήσω λίγο ἀπ' τὸ κοττόπουλο, ποὺ ἔχω φυλαγμένο κι' ἂς λέη ὁ Ἰμάμης ὅ,τι θέλει!... εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κρυψώνα.

Κι' ἔτσι, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχε ἀποτελειώσει τὸ κοττόπουλο.

Μὰ ἔμειναν κάτι κόκκαλα καὶ ἐκεῖ ποὺ σκεφτόταν ποῦ θὰ τὰ καταχώνιαζε, νάσου καὶ μπαίνει ἡ Φατμὲ καὶ τὸν κάνει τσακωτό!...

— Μωρὲ γκιαούρη, τί κάνεις ἐκεῖ, μέρες ποῦναι; Τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ κόκκαλα στὰ χέρια σου; τοὔμπηξε τὶς φωνές.

— Ἄστα, γυναῖκα... Μᾶς ψόφησε ἡ καϋμένη ἡ καρδερίνα μας... ἀποκρίθηκε τότε μιξοκλαίγοντας ὁ Χότζας.

— Τί λές, μωρὲ ζουρλέ; Γιὰ κουτὶ μὲ πέρασες; Ἔχεις δῆ ποτὲ σου καρδερίνα μὲ τόσο μεγάλα κόκκαλα; Οὔτε πέρδικα νάτανε... φώναξε πάλι ἔξω φρενῶν ἡ Φατμέ. Κι' ἂν ψόφησε, ὅπως λές, ποὺ εἶναι τὸ φαχνό της;

— Τόδωσα στὴ γάτα μας, ποὺ τὴν ἔχεις κι' αὐτὴ νὰ νηστεύη ὅλο τὸ Ραμαζάνι, σὰ νάτανε ἄνθρωπος ἁμαρτωλός... συνέχισε τὶς ψευτιές του ὁ Ναστραδίν.

— Μωρὲ τί κάθεσαι καὶ μοῦ τσαμπουνᾶς; Στάσου καὶ θὰ δῆς τί ἔχεις νὰ πάθης... τὸν φοβέρισε ἡ Φατμὲ καὶ κίνησε νὰ φύγη.

— Ἄμάν, μωρὲ γυναῖκα, ποῦ σκέφτεσαι νὰ πᾶς; τὴ ρώτησε τρομαγμένος ὁ Χότζας.

— Κατ' εὐθεῖαν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ νὰ τὸ κάνω βούκινο πὼς ἔφαγες κρέας παραμονὴ τοῦ Μπαϊραμιοῦ...

Κι' ἔφυγε τρεχάτη, πρὶν προλάβη νὰ τὴ σταματήση.

Ἀπαρηγόρητος τότε ὁ Ναστραδίν, κάθησε στὸ σοφὰ κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ δικαιολογίες. Μά, σὰν ἀπελπίστηκε, τράβηξε ἴσα στὸ κοττέτσι ἔ, ἔβαλε σφαξε μάνι-μάνι τρεῖς κόττες, τὶς ἔβαλε στὴ χόβολη κι' ἔστρωσε τραπέζι.

— Μιὰ ποὺ ἁμάρτησα, ἂς ἁμαρτήσω γιὰ καλὰ τουλάχιστον... εἶπε ἀπὸ μέσα του κι' ἔβαλε τὶς ψημένες κόττες σὲ μιὰ πιατέλλα, πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκριβῶς, νά καὶ μπαίνουν ὁ Ἰμάμης, ἡ Φατμὲ καὶ κάμποσοι συχωρεμένοι.

— Ἄϊντε, κοπιάστε στὸ τραπέζι!... Τὸ Ραμαζάνι τέλειωσε πιά... Κάτι ὧρες μόνο μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ Μπαϊράμι. Μ' αὐτὰ εἶναι φιλοδουλειὲς τοῦ Ἰμάμη καὶ τῶν γυναικῶν... τοὺς εἶπε χαμογελῶντας ὁ Χότζας.

Καὶ, καθὼς ἤτανε ὅλοι πεινασμένοι κι' ἡ μυρουδιὰ τοὺς ἔσπαγε τὴ μύτη, στρώθηκαν μὲ μιᾶς στὸ τραπέζι, ἐνῶ ὁ Ἰμάμης μὲ τὴ Φατμὲ προσπαθοῦσαν μὲ δυσκολία νὰ μαζέψουν τὰ σάλια τους!...

— Γιὰ δοκίμασε τὴ σούπα τοῦ μωροῦ, Γιάνη... Μήπως μοῦπεσε πολὺ ἁλάτι;...

Γυναῖκες στὴν ἀστυνομία.

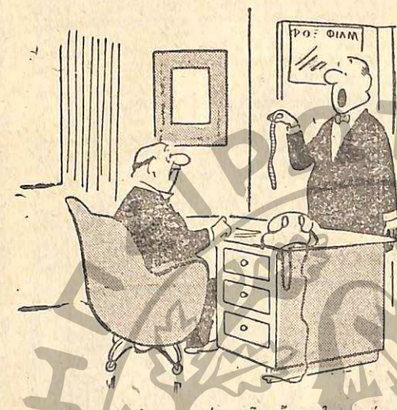

— Ἀπὸ τὴ λογοκρισία μᾶς ἔστειλαν πίσω τὴν τελευταία μας ταινία «Ἡ γυμνὴ Ἀφροδίτη». Τὶς ἄλλες σκηνὲς τὶς κόψανε!

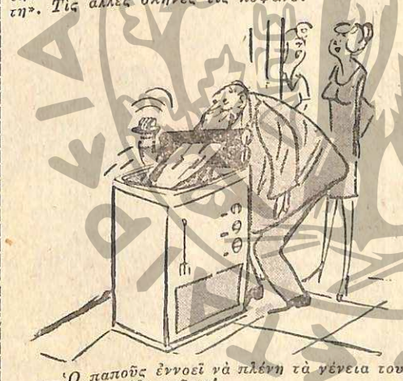

— Ὁ παποῦς ἔννοεῖ νὰ πλένη τὰ γένεια του ὕστερα ἀπὸ κάθε γεῦμα!...

Τὰ βάθανα

ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὰ ριγάλα

Σ ΟΥΡΠΟΥ·Ι·ΤΣΑ ὑναῖκα μου, ἀναγνώστα ἐφέντη, σὲ καινούργια ντέρτια καὶ μπελάδες ἤβαλε ἐμένα.

— Οὐλὲν Καραμπὲτ οὐτανιάσιν! φώναζε ἀπὸ πρωτοῦ. Γιατὶ μπὲ χρονιάρα μέρα ἴτς νὰ ντεχτοῦμε ντὲν τέλεις γιαθρούμ;

Κι' ἔτσι αὐτὴ μεάλη καταφερτζοῦ, λάουλάου κατάφερε χαπῆρι τση νὰ κάνω νὰ δεχτοῦμε κι' ἐφέτο. Κι' εὐτὺς μὲ γλάστρες, πάστρες, μπαργιάκια, σαντζάκια στόλισε ντέστωσε μέσα κι' ὅξω.

Καὶ σαμπάλα-σαμπάλα κισλᾶς, ταμποῦρι, μπουλούκια, μπουλούκια, κουβαλήτηκε σουρουσούτλεν ἔπιρι σοῦ καὶ συγγενολοῦ μας, ἀναγνώστα ἐφέντη. Καὶ Σουρπουΐτσα ὑναῖκα μου λουσαρισμένη, μπανταναντιασμένη, σουβαντισμένη, φχαριστημένη, στὰ σίζτια ἤλεγε:

— Γενὶ μπουγιουρουνούζ, κουσουρουνούζ, μπάκια.

Κι' ἔτσι ἄμα τὸ θράντυ ἰσπίτι γύρισα Σουρπουΐτσα ἀγκαλιὰ μαγκαλιὰ μου μέσα ἤπεσε καὶ μὲ παράπονο εἶπε ἐμένα:

— Γκὲλ μπακαλοῦμ νὰ θλέπης γκιόζ γκιορινὲ πόσα ριγάλα φέρανε, κι' ὅμως ντὲν ἤτελες νὰ δεχτοῦμε ἀθανάκ, μπουνταλᾶ Καραμπέτ.

Κι' ἐντουσιασμένη μπιχλιμπίδια, στολίντια, μπουκάλια, κουτιὰ-μουτιά, μ' ἀραδιάζει:

— Αὐτὸ ζευγάρι θάζα Βιλκινὴ κουμπάρα μας ἤφερε, αὐτὸ Λεγτρικὸ σίδερο. Ἀραξῆ ξαντρέφη μου ἤφερε αὐτὴ κολώνια Ἀγαμνῆ ἤφερε, αὐτὴ πουντιρέρα Τακουΐτσα ἤφερε. Ἔπψι ριγάλα χρήσιμα πρακτικὰ εἶναι Καραμπέτ.

— Οὐλέν, τυμωμένος φώναξα, ἀγμὰκ μπουνταλᾶς ντὲν εἶμαι τὸ ξέρω, γιὰ σένα ριγάλα χρήσιμα πρακτικὰ εἶναι, γιὰ μένα ὅμως καμπιάλες εἶναι, ποὺ ζόρ-ζορινὰ νὰ πλερώσω πρέπει μπίρ ταμάι!

Καὶ τότες αὐτὴ μεάλη ἀλεποῦ, μιξοκλαίει καὶ λέει:

— Καὶ τώρα Ἰστὲρ Ἰστεμὲζ πρέπει σιρὰ ἰλλέν, παρὰ ἰλλὲν αὐτὰ ριγάλα νὰ ἀνταποδώσω Καρασμπέτ.

— Ἔβετ. ντικιο ἔκεις, τὸ ξέρω, παρὰ ἰλλέναι, μὰ γουζοῦρι, οὖλα αὐτὰ ριγάλα πιστοσὴ νὰ τὰ κάνης κουζούμ.

— Χαΐρ, χαΐρ, Καραμπέτ. Ἔτσι τὰ ρεζιλεύτοῦμε, πιὸ πολύ, γιαμπάρ τὰ πάρουνε πὼς παλιὰ ἐγκὼ καφάσι μου ζουλοῦσα, νὰ φῶ φιγκλε σ' αὐτὴ μεάλη κοζικιὰ ποῦβαλε.

Κι' ἔτσι μπὶ-αὖ σώρα σὰν στρουπελέκι καὶ φώναξα:

— Μπουλιντούμ! Μπουλιντούμ!...

Εὐτὺς Σουρπουΐτσα ἤπαψε νὰ ψευτοκλαίη καὶ ξανιασμένη ρώτησε:

— Τί φρῆκες; Λεφτά;

— Ὄκι λεφτά, ἀλλὰ ἕνα διμορφο ἐξυπνο κόλπο, ἴτς νὰ μὴ γίνης ρεζίλι γιαθρούμ. Σίμγτι, σοῦλε μπακαλοῦμ, πές μου τί ριγάλο σοῦστειλε Βιλκινή;

— Ντὺὸ θάζα. Καραμπέτ!

— Λοιπὸν ἐσὺ θὰ τση στέλνης τὸ Λεγτρικὸ σίδερο, ποῦστειλε ἐσένα...

— Ἠ Ἀραξῆ.

— Μπράβο! Στὴν Ἀραξῆ τὰ στέλνης τὸ ριγάλο ποῦστειλε ἐσένα Ἀγαμνῆ. Ἀγαμνῆς πάλι θὰ στέλνης πουντιρέρα ποὺ σοῦστειλε ἡ Τακουΐτσα ριγάλο, Τακουΐτσας πάλι τὰ στέλνης κολώνια ριγάλο.

— Μπιλὲ ὅλσαν ἐμένα: ρώτησε περίεργη ἡ Σουρπουΐτσα.

— Τί ἐσένα;

— Ἐμένα τί τὰ πομένη;

— Ἐσένα ἕνα πλούσιο, σπάνιο ριγάλο τὰ πομείνη ὑναῖκα γιαθρούμ ὁ Καραμπέτ. Ἀγάπησε σου. Γι' αὐτὸ τέλος ἀπὸ χαρὰ σου νὰ κλαῖς. "Αϊντε γρόνια πολλά. Κλάψε τώρα.

Σήμτι ἀναγνώστα ἐφέντη, τὰ ρωτᾶς καὶ τὰ λές;

— Γιατί μπὲ νὰ κλάψη;

Γιατὶ γντάκραμα, Σουρπουΐτσα μου σὰν τρέγουνε γτιαμάτια, μπριλιάντια εἶναι κι' ἔτσι ἐγκὼ τότες ὅπως ἀγκαλιὰ μου, μέσα τσαβάω μαχαρανιὰς ἔνομαι! Ἀναντίω; Ἰστὲ μποῦ!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ τύχη τῆς Μηλιᾶς

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνα καλόκαρδο κορίτσι ποὺ ὅ,τι εἶχε τὸ μοίραζε στοὺς φτωχούς. Καὶ τὰ χέρια της νὰ ἦταν ἀδειανά, ἡ καρδιὰ της κοὶ τὸ στόμα της ἦτον γεμάτα αἰσθήματα καὶ καλὰ λόγια. Ἔτσι ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ σπιτικὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ δάσους τὴν ἀγαποῦσον. Σὰν τὴν ἔβλεπαν νὰ περνάῃ, κατέβαιναν ἀπὸ τὰ δέντρα σίγουρα πὼς κάτι θὰ τοὺς ἔδινε.

Τὴν ἔλεγαν Μηλιά, γιατὶ μωρὸ τὸ εἶχαν βρῆ ἕνα πρωῒ κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά. Τὸ ἀντρόγυνο, ποὺ τὴν εἶχε υἱοθετήσει, ἦτον φτωχό. Γιὰ νὰ μὴν πεινάνε, ἡ γρηὰ ξενόπλεκε κι' ὁ γέρος ἔκοβε ξύλα καὶ τὰ πουλοῦσε. Ἡ Μηλιὰ πάλι μάζευε μενεξέδες κι' ἄλλα λουλούδια καὶ τὰ πρόσφερε μὲ τόσο γλυκὸ χαμόγελο στοὺς διαβάτες, ποὺ σπάνιο ἦτον νὰ τῆς ἀρνηθοῦν τὴ δεκάρα τους. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἦταν πολλοί. Καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὰ κάστανα ποὺ ἔτρωγαν οἱ γέροι ἦταν λιγώτερα ἀπὸ τὴν ὄρεξή τους.

Μιὰ νύχτα, ἡ Μηλιὰ ἄκουσε τὸ γέρο νὰ λέῃ κρυφὰ στὴ γυναίκα του:

— Δὲν ξέρω τί θὰ γίνουμε, ἂν δὲν κάνῃ ὁ Θεὸς κανένα θαῦμα. Ἡ γέρικη πλάτη μου δὲν σηκώνει πιὰ ξύλα. Κι' ἐσὺ κάνεις πέντε μέρες νὰ πλέξῃς μιὰ κάλτσα. Ἡ Μηλιὰ τρώει βέβαια λίγο, γιατὶ μοιράζει τὸ ψωμὶ της στοὺς φτωχούς. Μὰ συλλογίμαι τί θὰ γίνῃ, ἂν κλείσουμε τὰ μάτια μας. Ἂν ἦταν δοῦ χρόνια πιὸ μεγάλη, θὰ τὴν ἔστελνα στὴν πόλι νὰ βρῇ τὴν τύχη της. Φρόνιμη εἶναι καὶ προκομμένη κι' ἐλπίζω πὼς κάτι θὰ πετύχῃ. Ἔτσι δὲ θὰ ξεχάσῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀνοθρέψανε.

Ἡ Μηλιὰ ποὺ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ γέρου, σηκώθηκε τὸ πρωῒ, μάζεψε τὸ μπογαλάκι της καὶ σφίγγοντας τὴν κοδιά της πῆγε ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς γέρους. Ἐκεῖνοι ἔκαναν πὼς δὲν ἤθελαν νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ συλλογίστηκαν πὼς ἦταν θέλημα Θεοῦ καὶ τὴν ἄφησαν.

Ἡ Μηλιά, ἀφοῦ περπάτησε κοντὰ δέκο ὥρες, πῆγε νὰ ξεκουραστῇ κάτω ἀπὸ μιὰ κατσινιά. Μὰ σὲ λίγο ἄκουσε δυὸ ντουφεκιὲς καὶ γαυγίσματα σκύλου. Γύρισε τὸ κεφάλι της κι' εἶδε ἕνα κοπάδι πουλιὰ νὰ πετοῦν φοβισμένα.

— Ἐλᾶτε κοντά μου νὰ κρυφτῆτε! τοὺς φώναξε ἡ καλόκαρδη Μηλιά.

Τὰ πουλιὰ εὐθὺς συνάχτηκαν γύρω της καὶ κρυφτήκαν στοὺς θάμνους. Ἡ Μηλιὰ ἄκουγε τὶς κορδοῦλες τους νὰ χτυποῦν «τὶκ-τάκ» σὰν ρολόγια.

Σὲ λίγο πρόβαλε ὁ κυνηγὸς μὲ τὸ σκύλο του.

— Κοριτσι μου, τὴ ρώτησε, μήπως εἶδες νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ κανένα κοπάδι πουλιά; Ἀπ' τὸ πρωῒ γυρίζω καὶ δὲν ἔχω σκοτώσει τίποτα. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, ἂν μοῦ δειξῇς τὸν καλὸ τὸ δρόμο.

— Κυνηγέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά, λίγο πρὶν ἔρθῃς, εἶδα πολλὲς πέρδικες ποὺ πετοῦσαν κατὰ τὸ νοτιά, ἕνα ζαρκάδι ποὺ τραβοῦσε κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ τρία ζευγάρια περιστέρια ποὺ πήγαιναν πρὸς τὴ δύσι. Ὅ,τι θέλεις διάλεξε, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσῃς οὔτε στιγμή...

Ὁ κυνηγὸς τῆς ἔδωσε τὸ νόμισμα καὶ κίνησε γιὰ τὴν Ἀνατολή.

Ὅταν πιὰ χάθηκεν κυνηγὸς καὶ σκύλος, τὰ πουλιὰ βγῆκαν ἀπ' τὴν κρυψώνο τους. Καὶ γιὰ νὰ δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους, πετοῦσαν γυρνὰ στὴ Μηλιὰ καὶ τῆς τσιμποῦσαν τὰ χέρια σὰν νὰ τὰ φιλοῦσαν. Οἱ σπίνοι ξεκίνησαν νὰ τῆς φέρουν βατόμουρα καὶ φραγκοστάφυλα. Ἐνῶ τὰ σπουργίτια τῆς ἑτοίμασαν ἕνο στρῶμα ἀπὸ καστανόφυλλα καὶ λεβάντες γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ Μηλιά, ἀφοῦ ἔκανε τὴν προσευχή της, πλάγιασε, καὶ τὰ πουλιὰ τὴ σκέπασαν μὲ φτέρη γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ.

Τὸ πρωῒ τὴν ξύπνησε τὸ κελαΐδημα τοῦ κορυδαλοῦ. Ἤρθαν κι' ἄλλα πουλιὰ νὰ τὴν κοτλημερίσουν. Σὲ λίγο τὸ ἀηδόνι τῆς εἶπε:

— Χτὲς μᾶς εἶπες πὼς πᾶς στὴν πόλι γιὰ νὰ βρῇς τὴν τύχη σου. Λοιπὸν ἄκουσέ με! Ἡ φλύαρη κίσσα ἔμαθε πὼς ὁ βασιλιᾶς, ἀπ' τον καιρὸ ποὺ χήρεψε, ἔχει πέσει σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Ὑποσχέθηκε μάλιστα νὰ δώσῃ τὸ μισὸ βασίλειο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ λίγη χαρά, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὥρα. Πολλοὶ κουβαλήθηκαν γιὰ νὰ δοκιμάσουν. Ἡ δοκιμὴ θὰ γίνῃ αὔριο, παρασκευὴ Χριστουγέννων. Σήκω, λοιπόν, Μηλιὰ νὰ πᾷς στὸ παλάτι. Θὰ σὲ συνοδέψω μαζί μὲ τ' ἄλλα πουλιὰ καὶ θὰ σοῦ κελαϊδῶ στ' αὐτί τί πρέπει νὰ κάνῃς.

— Πουλιά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά, ἔχετε βέβαια καλὴ καρδιά, μὰ σᾶς λείπει ἡ γνῶσι.

— Χτὲς μᾶς εἶπες πὼς πᾶς στὴν πόλι γιὰ νὰ βρῇς τὴν τύχη σου... εἶπε στὴ Μηλιὰ τὸ ἀηδόνι.

Ἐσεῖς ἔχετε τὰ ὡραῖα σας φτερά, μὰ ἐγὼ πῶς θὰ πάω στὸ βασιλιὰ μ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ φουστάνι;

—Δὲν εἶναι τὰ πουλιὰ ἀνόητα, ὅπως πιστεύει ὁ κόσμος, εἶπε τὸ ἀηδόνι. Ἔχουμε φροντίσει γιὰ τὸ στολισμό σου. Οἱ φίλοι μας οἱ μεταξοσκώληκες σοῦ ἑτοίμασαν ἕνα φόρεμο ποὺ δὲν ὑπάρχει δεύτερο στὸν κόσμο.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ μελισσουργὸς ἔτρεξα νὰ σοῦ βρῶ κι' ἄσπρο τριαντάφυλλο γιὰ νὰ στολίσῃς τὸ μαλλιό σου!

— Ἐγώ, εἶπε ἡ καρδερίνα, μάζεψα δροσιὰ καὶ σούκανα περιδέραιο ποὺ λάμπει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ διαμάντια!

— Κι' ἐγώ, εἶπε ἡ σουσουράδο, σοῦφερα αὐτὰ τὰ πλουμιστὰ φτερά, ποῦδωσε κάθε πουλί, γιὰ νὰ κάνῃς βεντάλια!

Ἡ Μηλιὰ ἀφοῦ φόρεσε ὅλα τὰ στολίδια, εἶπε:

—Ὡραία εἶμαι ἔτσι, μὰ τί θὰ γίνω, ὅταν μοῦ μιλήσῃ ὁ βασιλιᾶς καὶ δῆ ὅτι εἶμαι μιὰ χωριάτισσα;

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, εἶπε τὸ ἀηδόνι. Ἡ φίλη μας ἡ κουρούνα, ποὺ φωλιάζει ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια στὴ στέγη τοῦ παλατιοῦ, ξέρει τὰ φανερὰ καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ βασιλιᾶ. Τὴν ἐφερα γιὰ νὰ σοῦ μάθῃ ὅλα χρειάζοντοι.

Ἤρθε κι' ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἡ Μηλιὰ μὲ τὸ ἀσημένιο νόμισμα νοικιασε ἕνα ἁμάξι καὶ στὶς ἕντεκα ἐφτασε στὸ παλάτι. Ἡ ὁμορφιά της ἔκανε ὅλες τὶς κυρίες τῆς αὐλῆς νὰ κιτρινίσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Ὁ βασιλιᾶς πῆρε τὴ Μηλιὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ πλάϊ του, ρωτώντας την ἀπὸ ποιο βασίλειο ἐρχόταν.

Ἡ Μηλιὰ μὲ σεμνότητα τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι εἶναι ταπεινὴ χωριάτισσα κι' ὅτι ἤρθε μοιάχα γιὰ ν' ἀγωνιστῇ μὲ τοὺς ἄλλους.

Κι' ὁ βασιλιᾶς ποὺ εἶχαν θαμπώσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της, πρόσταξε ν' ἀρχίσῃ ὁ ἀγώνας.

Ὁ πρῶτος ἦτον ἕνας ταχυδακτυλουργός. Ἔκανε διάφορα παιγνίδια ὥσπου ἔφτασε στὸ τέλος νὰ ψήσῃ σύγά στὸ καπέλλο τοῦ αὐλάρχη. Ὁ βασιλιᾶς δὲ μπόρεσε μ' αὐτὰ οὔτε νὰ χαμογελάσῃ κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ διώξουν τὸν χωματατζῆ. Ὁ δεύτερος ἦταν ἕνας σοφὸς χημικός. Αὐτὸς ἔρριξε σ' ἕνα γυάλινο δοχεῖο διάφορα πράγματα κι' ἀφοῦ τ' ἀνακάτεψε μ' ἕνα μηχάνημο, παρουσίασε ἕνα σωρὸ διαμάντια. Ὁ βασιλιᾶς ἀντὶ νὰ χαρῇ θύμωσε καὶ φώναξε:

— Τρελλέ, δὲ σκέφτηκες πὼς ἄμα γίνουν τὰ διαμάντια κοινὰ σὰν χαλίκια, θὰ χάσουν τὴν ἀξία τους τὰ δικά μου;

Κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν διώξουν κι' αὐτόν.

Ὁ τρίτος ἦταν ἕνας ἐπιστήμονας, ποὺ εἶχε κατορθώσῃ νὰ κλείσῃ τὶς ἡλιακὲς ἀχτῖδες σὲ μπουκαλάκια ποῦχαν τὸ σχῆμα ἀχλαδιοῦ. Τόσο ὅμως ἦταν φωτερά, ποὺ ὅλοι θαμπώθηκον. Κι' ἀφοῦ μισοστράβωσε τὸν κόσμο, ἀρχισε νὰ ἐξηγῇ πὼς τ' ἀχλάδια αὐτὰ ἦταν ἕνα νέο σύστημα φωτισμοῦ καὶ πὼς μ' αὐτὸ θὰ ξέπεφτε ἡ τιμὴ τοῦ λαδιοῦ, γιατὶ θὰ χανόντουσαν τὰ λυχνάρια.

—Ἄχρειε, φώναξε ὁ βασιλιᾶς, δὲν ξέρεις ὅτι τὰ χτήματο τὰ δικά μου καὶ τοῦ λαοῦ μου εἶναι γεμάτα ἐλαιῶνες κι' ἔρχεσαι ἐσὺ νὰ μοῦ ξεπέσῃς τὴν τιμὴ τοῦ λαδιοῦ;

Κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ διώξουν καὶ τὸν τρίτο.

Ἤρθε τότε ἡ σειρὰ τῆς Μηλιᾶς. Λίγο πρὶν πρεπε νὰ κάνῃ.

Ἡ Μηλιὰ παρακάλεσε ν' ἀνοίξουν καὶ τὰ εἴκοσι παράθυρα τῆς αἴλος. Κι' εὐθὺς πέταξαν μέσα λογιῶν-λογιῶν πουλιά: Μελισσουργοί, καρδερίνες, φασοπούλια, κοτσίφια, τσιροῦγες, κορυδαλλοί, τρυποκάυδα καὶ κεφαλάδες. Ἤρθε τέλος καὶ τὸ ἀηδόνι. Στάθηκε στὴ μέση καὶ σὰν ὀρχιμουσικὸς χτύπησε τὶς φτερούγες του μὲ ρυθμό. Κι' ἀκούστηκε τότε μιὰ ἦταν θεϊκὴ Ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ ἄρεσε μιὰ τεκίσσας.

— Χορέψτε τώρα, πουλιά μου! φώναξε ἡ Μηλιά.

Εἴκοσι ζευγάρια καναρίνια ἀρχισαν νὰ χορεύουν. Ἔπειτα χόρεψαν καντρίλλιες περπατητὰ οἱ τσαλαπετεινοί. Σὲ λίγο τὰ νάζια μισοκαρδίνας ἔκαναν ὅλους νὰ ξεκαρδιστοῦν στὰ γέλια. Δέκα χορευτάδες πῆγαν νὰ τὴν πάσουν γιὰ χορό, μὰ κανένας δὲν τῆς ἄρεσε. Μόνο τὸν ἐνδέκατο δέχτηκε. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν προτίμησί της, τοῦδωσε νὰ χάψῃ μιὰ μυγα ποὺ εἶχε πιάσει...

Κι' ἀφοῦ χόρεψαν ὅλα τὰ πουλιά, ἡ δισκέβοσι ἔκλεισε μὲ βροχὴ ἀπὸ σπάνια λουλούδια, ποὺ εἶχαν φέρει τὰ χελιδόνια ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

Τὸ πιὸ σπάνιο ἦταν ἕνας γαλάζιος λωτὸς τοῦ Νείλου, ποὺ πρόσφερε ἡ Μηλιὰ στὸ βασιλιᾶ.

Ἐκεινος τώρα ἦταν ὅλο χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τοὺς προγόνους του, οὔτε τί θὰλεγαν οἱ γύρω πρίγκηπες, δοῦκες, στρατάρχες κι' ὁ τοπο, στὰ μάγουλο, στὸ σαγόνι. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦταν ἴσο μὲ ἀπαράβωνα. Σὲ ὅλους καὶ σ' ὅλες σὰν νὰ μὴν καλάρεσε αὐτὸς ὁ ἀρραβώνας. Μὰ θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάστηκαν νὰ φωνάξουν:

— Ζήτω ἡ βασίλισσα! Ζήτω ἡ βασίλισσά μος!

Τὸ ἴδιο φώναξαν στὴ γλῶσσα τους κι' ὅλα τὰ πουλιά. Βλέποντος ὅμως τὴ Μηλιὰ ποὺ ἔκλαιγε, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσαν τῆς ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ ξαναγύριζαν νὰ τὴ βλέπουν συχνά.

Οἱ γάμοι ἔγιναν τὴ δεύτερη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων μὲ μεγαλοπρέπεια. Σ' αὐτοὺς ἦταν καλεσμένοι κι' οἱ θετοὶ γονεῖς τῆς Μηλιᾶς, ὁ γέρος κι' ἡ γρηά, ποὺ ἡ χαρὰ τοὺς ἔκανε νὰ φαίνωνται πιὸ νέοι. Κι' ἔτσι ἔζησαν οὐτοι καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Κικίτσα, Γιαννάκη, Μιχαλάκη. Ἐλᾶτε, ἕτοιμο τὸ δέντρο σας!...

Συγκινητικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. ΝΤΕ ΚΕΡΑΝΝΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΡΧΟΥΣΑ

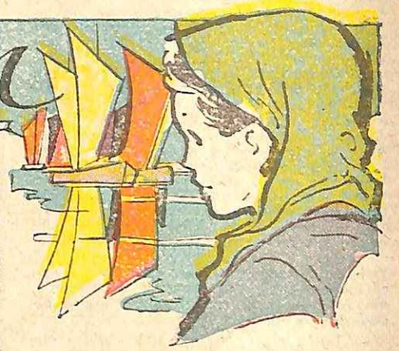

—Πῶ! πώ! Ὅλ' αὐτὰ εἶναι φαντασίες καὶ μονο φαντασίες!

Εἶναι ἡ πέμπτη φορά, μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ποὺ ἡ μὶς Βαρβάρα ἀποκρίνεται μ' αὐτὰ τὰ λόγια στὰ ἐξωφρενικὰ σχόλια, ποὺ τῆς κάνει ἡ μαθήτριά της σχετικὰ μὲ τὴ θέσι, ποὺ βρίσκονται. Καί, κάθε φορά, τὰ λόγια της αὐτὰ τὰ συνοδεύει μ' ἕνα ἀνασταναγμό, τόσο πονεμένο, ποὺ ἀσφαλῶς θ' ἀκουγόταν σὲ εἴκοσι μέτρα ἀπόστασι, ἂν ὁ ἀέρας, ἡ βροχὴ καὶ τὰ κύματα δὲν ἔκαναν ὅλα μαζὶ τόσο μεγάλο θόρυβο.

— Σολὰνζ, θὰ πεθάνουμε ἐδῶ. Καὶ τὸ φταίξιμο θἄναι ὅλο δικό σου! Ἡ ἀποψινὴ συμβολοσειρὰ ἐμπνευσι ἦταν καθαρὴ τρέλλα. Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

— Ἡ θειὰ Γκὼτ ὅμως ἐπιμένει πὼς ὑπάρχουν φαντάσματα!...

— Ἡ θειὰ Γκὼτ μυρίστηκε πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ μιὰ θεότρελλη μικρὴ Παριζιάνα καὶ κύτταξε νὰ σὲ κοροϊδέψῃ...

— Ἐκεῖνος, ποὺ θέλει μάλωμα, εἶσαι ἐσύ, Σολάνζ!

— Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ὁ μπαμπᾶς δὲ μὲ μαλώνει ποτέ!...

— Δυστυχῶς! μουρμούρισε ἡ Ἰρλανδὴ παιδαγωγός.

Ὁ νέος αὐτὸς ἀνασταναγμὸς χάθηκε ὅπως κι' οἱ ἄλλοι μέσα στὴ θύελλα.

Ἡ Σολάνζ ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε. Προσπάθησε νὰ μαζέψῃ τὸ φουστάνι της, ποὺ τὸ ἀνασήκωνε ἡ καταιγίδα.

Ἡ Σολάνζ ἦταν μοναχοκόρη.

Ἡ μητέρα της πέθανε, ὅταν ἐκείνη ἦταν πολὺ μικρή. Ὁ πατέρας της, ποὺ τὴ λάτρευε, τὴ μεγάλωσε μὲ χίλιες-δυὸ προφυλάξεις. Μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἐμπεδώσῃ μιὰ καλὴ ὑγεία ἀρρώστεια. Ὕστερα ἀπὸ τὴ μηνιγγίτιδα, ποὺ σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων ἔφερε τὴ ζωή της σὲ κίνδυνο, ὑποχωροῦσε στὶς πιὸ ἀλλόκοτες ἰδιοτροπίες της. Κι' ἀκόμη ἀπαιτοῦσε ἀπ' ὅλους τοὺς δικούς του νὰ τῆς φέρνωνται μὲ τὴν ἴδια ἀδυναμία.

Ἡ μὶς Βαρβάρα, ποὺ βρισκόταν κοντά της δεκαοχτὼ μῆνες τώρα, ἔβλεπε τὴν ὑπομονή της νὰ περνάῃ ἀπὸ μιὰ σκληρὴ δοκιμασία. Καί, ὑποχωρῶντας πάντα στὶς ἐπιθυμίες τοῦ κ. Σαρσέν, δὲν ἔπαυε ν' ἀνασταναζῇ, γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Σολάνζ, μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά της, μὲ τὴν ἰδέα τοῦ τί θὰ γινόταν ἡ μαθήτριά της σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων...

Αὐτὴ τὴ χρονιά, ἐπειδὴ ἡ Σολὰνζ εἶχε γίνει ἀναιμικὴ ἀπὸ πρόωρη ἀνάπτυξι, ὁ γιατρὸς συμβούλεψε νὰ τὴν πάνε σὲ καμμιὰ ἀκροθαλασσιά.

Ὁ κ. Σαρσέν, γιὰ καλὴ τύχη, θυμήθηκε πὼς ἦταν κάτοχος ἑνὸς παλιοῦ πύργου, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς Βρετάνης, ἀπέναντι στὸ νησὶ Σέν.

Τὸν πύργο αὐτὸ τὸν εἶχε πρῶτα ἕνα πλούσιο καὶ ἰδιότροπο γεροντοπαλλήκαρο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ἔχτισε σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο του, κατόπιν δὲ τὸν πούλησε, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἐπιπλα.

Τοῖχοι ξυνατοὶ τὸν προστάτευαν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ σιρόκου, μόλις δὲ ἀνοίγονταν τὰ παράθυρα, τὸ θαλασσινὸ ἀεράκι ἔφερνε τὴν ὁμορφη μυρουδιὰ τοῦ ἰώδιου καὶ τῶν φυκιῶν.

Ὁ κ. Σαρσὲν συγύρισε τὸν πύργο αὐτὸ γιὰ τὴ Σολάνζ καὶ τὴν παιδαγωγό της, μὶς Βαρβάρα. Κι' ἀφοῦ τὶς ἐγκατέστησε ἐκεῖ, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ ὑποθέσεις του.

Γιὰ τὴν πατρικὴ αὐτὴ ἀπόφασι ἡ Σολάνζ δὲ διαμαρτυρήθηκε καθόλου, γιατὶ τῆς ἄρεσαν τὰ ἀπρόοπτα. Κι' ἦταν ἀκόμη ἀρκετὰ περήφανη, ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρῃ, ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν πατέρα της κι' ἀπὸ τὶς μικρὲς φίλες της τοῦ Παρισιοῦ.

Σ' αὐτὸν τώρα τὸν πύργο, ἡ Σολὰνζ βασίλευε σὰ μιὰ παντοδύναμη ἀρχόντισσα. Γύρω κατοικοῦσαν ψαράδες καὶ θαλασσινοί. Δεν τὴν ἀγαποῦσαν ὅμως καθόλου. Ὁ λόγος ἦταν γιατὶ ἡ Σολὰνζ εἶχε δεσποτικὸ κι' ἀγέρωχο χαραχτῆρα. Τῆς ἄρεσε καὶ κολακεύοταν ὅταν τὴν ἔλεγαν ἐκ μικρῆ δεσποινίδα τοῦ πύργου».

Στὸ χωριὸ παραξενευόντουσαν ὅλοι, ὅταν τὴν ἔβλεπαν νὰ συμπαθῇ πολὺ τὴ θεία Γκώτ, ποὺ γι' αὐτὴν μιλοῦσε λίγο πρὶν μὲ τὴν παιδαγωγό της. Ὁ λόγος εἶναι πὼς ἡ γριὰ αὐτὴ τὴ διασκέδαζε, λέγοντάς της τρομακτικὲς ἱστορίες γιὰ φαντάσματα. Καί, σίγουρα, ἡ ἴδια θὰ ἔτρεμε μέσα στὸ μικρὸ της κοεβάτι. Γιατὶ ἡ Σολὰνζ δὲν ἦταν γενναία. Ἀλλά, ὅπως ὅλοι οἱ δειλοί, ἀγαποῦσε νὰ τὴν τρομάζουν.

Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, ἀπόψε, μαθαίνοντας πὼς τὰ φαντάσματα ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ γυρίζουν στὶς ἀκρογιαλιὲς τὶς φουρτουνιασμένες νύχτες, τόσκασε ἀπὸ τὸν πύργο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα! Βρῆκε μάλιστα τὴ στιγμή, ποὺ ἡ μὶς Βαρβάρα τακτοποιοῦσε τὰ βιβλία της γιὰ τὰ μαθήματα τῆς αὐριανῆς ἡμέρας.

Ἡ Ἰρλανδὴ μόλις κατάλαβε πὼς ἡ Σολὰνζ ἐξαφανίστηκε, ἄρχισε νὰ τὴ γυρεύῃ παντοῦ. Καὶ τὴ βρῆκε πάνω στοὺς βράχους. Προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ κάνῃ τὴν ἀφοβη καὶ νὰ πειράξῃ τὴ δασκάλα της. Μά, κατὰ βάθος, εἶχε τρομοκρατηθῆ.

Ἂν καὶ μόλις εἶχε μπῆ ὁ Αὔγουστος, ἡ νύχτα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια ἀκτή, ἦταν σκοτεινὴ καὶ ψυχρή. Ἄρχισε μάλιστα νὰ πέφτῃ μιὰ βροχὴ ψιλὴ καὶ διαπεραστική. Ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ πάγωσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Σολάνζ.

— Ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο καὶ τὸ κρύο καὶ σφιγγόταν ἀπάνω στὴν παιδαγωγό της.

— Νά, κάποιος! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ἰρλανδή.

Μιὰ μεγάλη σκιὰ γλυστροῦσε πιὸ πέρα. Μέσα στὸ σκοτάδι φαινόταν πὼς ἦταν πελώρια. Ἡ Σολάνζ ἀνατρίχιασε. Καὶ ψιθύρισε:

— Ἂν εἶναι κανένα φάντασμα;...

Ἡ μὶς Βαρβάρα σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Μικρὴ ἀνόητη, σοῦ ἔχω πῆ τόσες φορὲς πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Ὁ δρόμος, ποὺ βγάζει στὸν πύργο ἀπὸ ποῦ εἶναι, παρακαλῶ;

Ἡ σκιά, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἔκανε μιὰ χειρουνμία φόβου κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ πεποίθησι τῆς Σολάνζ δυνάμωσε ἀκόμα πιὸ πολύ:

— Εἶναι φάντασμα!...

— Οὔτε φάντασμα εἶναι οὔτε τίποτα! Εἶναι ἕνας κακοναθρεμένος! φώναξε ἡ μὶς Βαρβάρα, ἀγανακτισμένη. Ἔμπρός Σολάνζ! Κάνε κουράγιο! Ἂς κυττάξουμε νὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας.

Πῆρε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ δρόμος τους συνεχίστηκε πιὸ δασκάλικος ἀπὸ πρίν, γιατὶ τώρα ἡ Σολὰνζ πίστευε στὰ σοβαρὰ πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ὑπερφυσικὰ ὄντα.

Ἡ Ἰδέα της αὐτὴ στερεώθηκε ἀκόμη πὸ πολὺ μέσα της, ὅταν εἶδε ξαφνικὰ νὰ περνάῃ μιὰ νέα σκιά, φευγαλέα καὶ στιωπηλὴ ὅπως καὶ ἡ πρώτη. Ἡ μὶς Βαρβάρα ἦταν καταγανακτισμένη. Κι' ὅταν τὴν ἄγγιξε ἐλαφρὰ ἕνα τρίτο «φάντασμα», τὸ ἅρπαξε ἀπὸ μιὰ ἄκρη του. Κι' αὐτό, ἀντὶ νὰ διαλυθῇ σὲ καπνό, τῆς ἔμεινε μέσα στὰ δάχτυλα.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ βαρειὰ πανωφόρια, ποὺ φοροῦσαν οἱ γυναῖκες τοῦ τόπου ἐκείνου, καμωμένο ἀπὸ ὑφασμα τόσο χοντρό, ποὺ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ σ' ὅλες τὶς κακοκαιρίες.

Ἡ μὶς Βαρβάρα παραξενεύτηκε λιγάκι, ποὺ πέτυχε ἕνα τέτοιο λάφυρο. Κι' ἔπειτα, καθὼς ἡ Σολὰνζ ἔτρεμε, τῆς ἔριξε τὸ παλτὸ στὶς πλάτες της. Κατάπληκτη τότε, εἶδε πὼς αὐτὸ πήγαινε περίφημα στὸ σῶμα τῆς μικρῆς.

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ τὴν ἔκανε ἄνω-κάτω. Ποῦ νὰ φανταζόταν πὼς μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας τῆς μαθήτριάς της, περιπλανιόταν τέτοια ὥρα στὶς ἀγριες ἀκροχιαλιές!...

Καθὼς ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἄκουσε ἕνα ξεφωνητὸ τῆς Σολάνζ.

— Βλέπω τὸ φάρο!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Χιόνια

Χειμῶνας ἔφτασε. Χιονιὰ
τὴ γῆ παγώνει μ' ἀπονιὰ
καὶ στοῦ φτωχοῦ τὸ καλυβάκι
καπνίζει ἀδιάκοπα τὸ τζάκι.

⁂

Χιονόνερο σταλιά, σταλιὰ
τοῦ παραθύρου τὰ γυαλιὰ
πιτσιλίστα καθὼς τὰ βρέχει
γλυστρᾷ καὶ στὸ πεζοῦλι τρέχει.

⁂

Σάββατο ἀπόγευμα κινῶ,
κάπου σημαίνει ἑσπερινὸ
βραχνὴ καμπάνα, καὶ πηγαίνω.
Στὴν ἐκκλησιὰ μὲ πίστι μπαίνω.

⁂

Τί κι' ἂν χιονίζῃ; Τάχα τί;
Οὔτε τὸ χιόνι μὲ κρατεῖ,
οὔτε βροχή, μήτε τ' ἀγιάζι,
μιὰ ποὺ ὁ Χριστούλης μὲ φωνάζει...

ΑΝΑΣ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Οἱ παραγγελίες τῆς Ζωῒτσας στὸν Ἂν Βασίλη

Πραγματικά, ένα διαπεραστικό φως πέρασε ξαφνικά την όμίχλη. "Αν δεν το είχαν δη ως τότε οι δυο γυναίκες, ήταν γιατί σκεπαζόταν άπό κάτι ψηλούς βράχους.

— Πάμε στό φάρο! πρότεινε ή μικρή. Θά ζεσταθούμε έκεί γιά καλά κι' ό φαροφύλακας θά μάς πάη έπειτα στόν πύργο.

Η Ιδέα φάνηκε καλή. Η μις Βαρβάρα ύποχώρησε, θέλοντας καί μή στήν έπιθυμία της μαθήτριάς της. Καί, έχοντας γιά όδηγό τή ζωηρή λάμψι, πού άστραφτε κατά διαλείμματα, γιατί ό φάρος είχε φώς περιστροφικό, ή Σολάνζ καί ή παιδαγωγός της τράβηξαν γιά τό χαμηλό σπιτάκι, πού καθόταν ή οίκογένεια τού φαροφύλακα. Έκεί, παρατήρησαν μέ Ικανοποίησι πώς τά παράθυρα ήταν φωτισμένα. "Ενας θόρυβος άπό δυνατές φωνές τίς έκανε νά καταλάβουν πώς δέ κοιμόταν κανένας μέσα καί πώς δέ θάταν άδίκαιρτες.

Η μις Βαρβάρα χτύπησε τό τζάμι. "Ολοι σώπασαν. "Επειτα, άκούστηκαν ψιθυρίσματα, πνιγμένες φωνούλες καί τέλος, ή πόρτα μισοανοίχτηκε μέ προφύλαξι.

— Ποιός είναι; ρώτησε μιά παιδική φωνή, κάπως άνήσυχη.

Τίποτα δέν ήσυχάζει πιό πολύ ένα δειλό, παρά όταν άνταμώση κάποιον άλλο πιό φοβιτσιάρη άπ' αύτόν. Η Σολάνζ άρχισε νά γελάη. Κι' όλη της ή πολυλογία τής ξαναήρθε.

— Είμαι έγώ, είπε, ή Σολάνζ Σαρσέν. "Εκανα βόλτες στήν άκρογιαλιά, γιά νά μπορέσω νά δώ κανένα φάντασμα...

— Φάντασμα!...

— Ναί. Η θειά Γκώτ μέ βεβαιώνει πώς βγαίνουν φαντάσματα τά φουρτουνιασμένα βράδυα. Θαρρώ δμως πώς μέ κοροϊδεύει.

— Η Γκώτ δέν κοροϊδεύει κανένα! άπεκρίθηκε μιά φωνή αύστηρή.

Κι' ή Σολάνζ, σκύβοντας λίγο, ξεχώρισε, κοντά στή φωτιά, μιά μεγαλόσωμη γυναίκα μέ παρουσιαστικό μάγισσας. Τό πρόσωπό της ήταν χλωμό. Στό κεφάλι φορούσε τό μαύρο μαντήλι τών γυναικών τού νησιού Σέν.

— Πώς! Έσείς είσαστε έδώ, θειά Γκώτ; φώναξε κατάπληκτη ή μικρή.

— Η Γκώτ δέν καλησπερίζει έκείνους, πού δέν πιστεύουν τά λόγια της! άπάντησε μ' έτοιμότητα ή γριά.

— Δέν είπα πώς δέ σάς πιστεύω, θειά Γκώτ. Είπα μονάχα πώς δέν είχα τύχη. Είδαμε δμως μέσα στήν όμίχλη κάτι σκιές!...

— Σκιές; ρώτησε ή γριά κάπως άνήσυχη.

— Ναί, δέν είν' έτσι, μίς Βαρβάρα; Δυό μεγάλες καί μιά μικρή...

— Καί ποιός σάς βεβαιώνει πώς δέν ήταν φαντάσματα;

— Αύτό έδώ! άπεκρίθηκε ή Σολάνζ, γελώντας καί πετώντας στά γόνατα τής Γκώτ παλιοπανωφόρι. Τά φαντάσματα δέ φορούν τόσο βαρειά ρούχα! Μήπως αύτό ήταν τής μικρής σας άγνωστης;

Η γριά Γκώτ άναπήδησε άπότομα.

— Αύτή τήν ώρα, ή μικρή μου άγνωστη, δπως τή λέτε, είμαι βέβαιη πώς κοιμάται στήν καλύβα μου. Δέν τρέχει έξω σά φάντασμα, δπως μερικές δεσποινίδες πού ξέρω...

— Ωραία! άπεκρίθηκε ή Σολάνζ είρωνικά. Τό ξέρουμε δά πώς ή Θυμιούλα έχει όλα τά προτερήματα τού κόσμου. Η μις Βαρβάρα μού τόπε τόσες φορές!... Μά γιατί δέν έρχεται πιά στόν πύργο;

— Γιατί, πρώτα-πρώτα, δέν προορίζεται νά ζήση μέ πλούσιους, άν καί τό θέλει. Κι' έπειτα, δταν τ' άγόρια μου είναι έκεί, έχει άρκετές δουλειές στό σπίτι.

— Νόμιζα πώς τ' άγόρια σας, αύτή τή στιγμή, βοίσκονται στή θάλασσα.

— Μήπως είπα έγώ τό άντίθετο; ρώτησε κάπως τραχειά ή γριά.

Η Σολάνζ άρχισε νά γελάη. Οί θυμοί τής Γκώτ τή διασκέδαζαν. Η μις Βαρβάρα, άπεναντίας, φαινόταν συλλογισμένη.

— Λείπει ό πατέρας σας; ρώτησε τή μικρή, πού τούς είχε άνοίξει τήν πόρτα, μιά ξανθούλα όχτώ χρόνων.

Η ξανθούλα αύτή, μαζί μέ τή μεγαλύτερη άδελφή της καί τά μικρότερα άδέλφια της, άποτελούσε τό άκροατήριο τής Γκώτ.

— Είναι στό φάρο, άπεκρίθηκε έκείνη.

— Αλλοιώτικα, δέ θάμουν έδώ, είπε ή Γκώτ μέ είρωνικό ύφος. Ο Μουρϊέ δέ μ' άγαπάει σχεδόν καλλιά καί δέ μέ δέχεται στό σπίτι του μέ κολό. Μ' έπιασε στό δρόμο ή βροχή κι' ήρθα νά ζητήσω καταφύγιο κοντά σ' αύτά τά παιδιά. Καί, γιά νά περάση ή ώρα, τούς δηγούμαι ώραίες Ιστορίες.

— Μιά Ιστορία!... Μιά Ιστορία!... φώναξε ή Σολάνζ.

— Θά σάς δηγηθώ μιά πολύ δμορφη, άν τό έπιτρέψη ή κυρία παιδαγωγός. άπεκρίθηκε ή Γκώτ μ' ένα ύφος πολύ ταπεινό.

— Ναί, ναί, τό έπιτρέπει, είπε ή χαϊδεμένη κόρη. 'Εμπρός, Γκώτ, άρχισε γρήγορα!

Ξεθαρρεμένα άπό τή Σολάνζ τά παιδιά τού φαροφύλακα περικύκλωσαν πάλι τή γριά.

Τίποτα δέν είναι πιό μεταδοτικό άπό τήν άνυπακοή. Η Ιουλιάνη, ή Φραγκίσκα κι' ό Πέτρος, γιατί ό μπέμπης δέ λογαριαζόταν άκόμη, τήν άποφασισμένα, άν ό πατέρας τους τά μάλωνε, νά ζητήσουν γιά ύπεράσπισί τους, τό παράδειγμα τής μικρής κυρίας τού πύργου.

Καί θάχαν γερό μάλωμα, δίχως άλλο, γιατί ή γριά Γκώτ δέν έλεγε ψέμματα, βεβαιώνοντας πώς ό τίμιος Μουριέ δέν τήν άγαπούσε. Ούτε ήταν ό μόνος, σ' έκείνο τό παράλιο μέρος, πού έκλεινε τήν πόρτα τού σπιτιού του στή γριά Γκώτ Κλεντέρ.

Β'.

Η Γκώτ Κλεντέρ δέν είχε καλό δνομα στή χώρα. Είχε τρία μεγάλα παιδιά, μέ πολύ κακή άνατροφή. "Ηταν ψαράδες καί είχαν μιά όμορφη καί γερή βάρκα, πού άντεχε καί στήν πιό μεγάλη θαλασσοταραχή. Άπό χρόνια, δμως, είχε προστεθή στήν οίκογένειά τους ένα μικρό κορίτσι. Τά άγόρια τής γριάς Γκώτ τή βρήκαν — έτσι τουλάχιστον ίσχυριζόντουσαν — κρεμασμένη άπό τά ρούχα της, σ' ένα συντρίμι ναυαγισμένου καραβιού, χωρίς νάχη άπάνω της κανένα σημάδι γιά τήν ταυτότητά της.

Η Ιστορία αύτή φάνηκε ψεύτικη. Πολλοί δέ θέλησαν νά τήν πιστέψουν. Σώπασαν, ώστόσο, στήν άρχή, γιατί φοβόντουσαν τήν έκδίκησι τών Κλεντέρ. Κι' έπειτα, γιατί έκείνη τήν έποχή ζούσε άκόμα ή χαριτωμένη Μόνα.

Η Μόνα ήταν καλόκαρδη κοπέλλα. Περιποιόταν τούς άρρωστους μέ γιατρικά άπό βότανα, πού ήξερε νά τά έτοιμάζη ή θειά Γκώτ, σάν άληθινή μάγισσα, πού ήταν.

Η Μόνα άγάπησε άπό τήν πρώτη στιγμή τή μικρή. Τής έδωσε τό δνομα Θυμιούλα, κείνα τά μέρη. Μά τό κοριτσάκι έγινε πιό πολύ γνωστό, μέ τό παρανόμι τής «μικρής άγνωστης».

Γιά νά τά έχη καλά μέ τόν κόσμο, ή Γκώτ τήν είχε βαφτίσει κανονικά καί δέ τολμούσε ρο-παπά.

Ο παπάς, λοιπόν, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια στή μικρή.

Η μις Βαρβάρα ή παιδαγωγός. ένδιαφερόταν πολύ κι' αύτή γιά τή «μικρή άγνωστη». Έπιθυμούσε νά τήν άποτραβήξη άπό τό χαμένο περιβάλλον δπου ζούσε. Αύτό δμως ήταν δύσκολο, γιατί τίποτα, στό έξωτερικό φέρσιμο τών Κλεντέρ, δέ δικαιολογούσε μιά τέτοια αύθαίρετη πράξι.

Η Μόνα, ώστόσο, σκοτώθηκε λίγους μήνες άργότερα, πέφτοντας άπό ένα ψηλό βράχο τού γιαλού. Έκείνοι, πού τή βοήκαν κάτω στήν άμμουδιά πρόσεξαν πώς προσπαθούσε νά μιλήση. Μά τά χείλη της δέ μποροϋσαν πιά νά βγάλουν ούτε μιά λέξι. Καί ξεψύχησε χωρίς νά μπορέση νά φανερώση τό μυστικό, πού τήν τύραννούσε...

Η Σολάνζ, ή μικρούλα άριστοκράτισσα τού πύργου, ζήλευε τή Θυμιούλα. Προτιμοϋσε τή συντροφιά τής γριάς Γκώτ, γιατί έξαιτίας της ήξερε νά κολακεύη τή ματαιοδοξία της! Γι' αύτό, έκείνο τό βράδυ, πού τής έδειχνε ή μις Βαρβάρα, κάθησε στό πλάϊ της, γιά νά τής δηγηθή τήν Ιστορία, πού τής ύποσχέθηκε.

— Πρώτα-πρώτα, πώς λέγεται αύτή ή Ιστορία; ρώτησε ή Σολάνζ τή γριά-Γκώτ. Εξ Διαβόλου»;

— Όχι, τίς ξέρετε αύτές. Θά σάς δηγηθώ τήν περιπέτεια τού Ρονάν τού σφουγαρά μέ τό «καρροτσάκι τού θανάτου».

— Θά τρομάξουμε, θειά Γκώτ, μ' αύτή τήν Ιστορία;

— Αύτό έξαρτάται άπό σάς, άπεκρίθηκε ή γριά. Πάντως, είναι ένα καλό μάθημα γιά τίς περίεργες. Μπορεί νά ώφελήση, μάλιστα, κάποια δεσποινίδα, πού ξέρω καί πού πάει νύχτα νά φαρέψη φαντάσματα στίς άκρογιαλιές...

Η Σολάνζ κατάλαβε πώς τά λόγια αύτά τήν άφοροϋσαν. Ζάρωσε τά μούτρα της γιά λίγο, μά ύστερα τέντωσε τ' αύτιά της πιό πολύ.

Η γριά Γκώτ τότε άρχισε:

— Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας φτωχός σφουγαράς, πού δέν κέρδιζε μέσα σ' ένα χρόνο δσα τσέτωνε κάθε μήνα γιά μισθό του ό Φαζιόλ, ό τελωνοφύλακας. Ο σφουγαράς ήταν τόσο εύθυμος καί τόσο εύχαριστημένος, πού δλοι τόν έλεγαν «ό χαρούμενος Ρονάν». Ένα μονάχα έλάττωμα είχε: καημιά δουλειά. Ούτε καί τό έκεί πού δέν είχε ύγάμο τή Μαϊκ, τήν πιό δμορφη κοπέλλα τού τόπου. Έκείνη δέν άρνήθηκε. παρά μόνο τού είπε:

»— Δώσε μου τό λόγο σου πώς, τρείς νύχτες στή σειρά, δέ θά κυττάξης άπό τήν πόρτα, ούτε άπό τό παράθυρο, δποιο θόρυβο κι' άν άκούσης άπ' έξω.

»Γιατί ή δμορφη Μαϊκ, πού ή μητέρα της ήταν μάγισσα, ήξερε πώς, έκείνη τή βδομάδα, θάρχόταν τό «καρροτσάκι τού θανάτου» καί θά τριγυρνούσε έξω άπό τήν καλύβα τού σφουγαρά.

»Ο Ρονάν ύποσχέθηκε δ,τι τού ζήτησε ή Μαϊκ. Κράτησε δμως τό λόγο του μονάχα τίς δυό πρώτες νύχτες. Τήν τρίτη άκουσε έναν τέτοιο θόρυβο, άπό ρόδες, καμουτσικιές, πού έσκαζαν καί άξονες, πού έτριζαν ώστε νόμισε πώς θάταν τό άμάξι τού βασιλιά, πού έκανε τόν περίπατό του στήν άκρογιαλιά.

»Επειδή δμως θυμήθηκε πώς είχε ύποσχεθή νά μήν άνοίξη ούτε παράθυρο, ούτε πόρτα, άποφάσισε ν' άνεβή άπό τό άνοιγμα τής καμινάδας. Κι' αύτό τού ήταν πολύ εύκολο, γιατί ήταν άδύνατος σά ρέγγα. Σκαρφάλωσε, λοιπόν, μέ πόδια καί μέ χέρια, μά, δταν έφτασε στήν κορυφή, κοκκάλωσε άπό τόν τρόμο του, γιατί ό κακόμοιρος είδε τό «καρροτσάκι τού θανάτου»!...

»Θέλησε νά ξανακατεβή, μά ήταν πολύ άργά πιά. "Οσοι βλέπουν τό καρροτσάκι αύτό, δέν έχουν καμμιά δουλειά σ' αύτό τόν κόσμο... Τσίφ! τσάφ! Τό καμουτσίκι σφύριξε... Τσίφ! τσάφ! Τό καμουτσίκι σφύριξε πάλι καί δέ θά βαστοϋσα πώς, κι' άν τόξερα, πώς πολύ εύχαριστήθηκα τή γλώσσα μου. Τόσο πολύ εύχαριστήθηκε ένας σκοτωμένος πού βάζετε στή θέσι της ύποσχέθηκε.

Η Ιστορία αύτή φάνηκε ψεύτικη. Πολλοί δέ θέλησαν νά τήν πιστέψουν. Σώπασαν, ώστόσο, στήν άρχή, γιατί φοβόντουσαν τήν έκδίκησι τών Κλεντέρ. Κι' έπειτα, γιατί έκείνη τήν έποχή ζούσε άκόμα ή χαριτωμένη Μόνα,

Η Μόνα ήταν καλόκαρδη κοπέλλα. Περιποιόταν τούς άρρωστους μέ γιατρικά άπό βότανα. πού ήξερε νά τά έτοιμάζη ή θειά Γκώτ, σάν άληθινή μάγισσα. πού ήταν.

Η Μόνα άγάπησε άπό τήν πρώτη στιγμή τή μικρή. Τής έδωσε τό δνομα Θυμιούλα, κείνα τά μέρη. Μά τό κοριτσάκι έγινε πιό πολύ γνωστό, μέ τό παρανόμι τής «μικρής άγνωστης».

Γιά νά τά έχη καλά μέ τόν κόσμο, ή Γκώτ τήν είχε βαφτίσει κανονικά καί δέ τολμούσε ρο-παπά.

Ο παπάς, λοιπόν, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια στή μικρή.

Η μις Βαρβάρα ή παιδαγωγός. ένδιαφερόταν πολύ κι' αύτή γιά τή «μικρή άγνωστη». Έπιθυμούσε νά τήν άποτραβήξη άπό τό χαμένο περιβάλλον δπου ζούσε. Αύτό δμως ήταν δύσκολο, γιατί τίποτα, στό έξωτερικό φέρσιμο τών Κλεντέρ, δέ δικαιολογούσε μιά τέτοια αύθαίρετη πράξι.

Η Μόνα, ώστόσο, σκοτώθηκε λίγους μήνες άργότερα, πέφτοντας άπό ένα ψηλό βράχο τού γιαλού. Έκείνοι, πού τή βοήκαν κάτω στήν άμμουδιά πρόσεξαν πώς προσπαθούσε νά μιλήση. Μά τά χείλη της δέ μποροϋσαν πιά νά βγάλουν ούτε μιά λέξι. Καί ξεψύχησε χωρίς νά μπορέση νά φανερώση τό μυστικό, πού τήν τύραννούσε...

Η Σολάνζ, ή μικρούλα άριστοκράτισσα τού πύργου, ζήλευε τή Θυμιούλα. Προτιμοϋσε τή συντροφιά τής γριάς Γκώτ, γιατί έξαιτίας της ήξερε νά κολακεύη τή ματαιοδοξία της! Γι' αύτό, έκείνο τό βράδυ, πού τής έδειχνε ή μις Βαρβάρα, κάθησε στό πλάϊ της, γιά νά τής δηγηθή τήν Ιστορία, πού τής ύποσχέθηκε.

— Πρώτα-πρώτα, πώς λέγεται αύτή ή Ιστορία; ρώτησε ή Σολάνζ τή γριά-Γκώτ. Εξ Διαβόλου»;

— Όχι, τίς ξέρετε αύτές. Θά σάς δηγηθώ τήν περιπέτεια τού Ρονάν τού σφουγαρά μέ τό «καρροτσάκι τού θανάτου».

— Θά τρομάξουμε, θειά Γκώτ, μ' αύτή τήν Ιστορία;

— Αύτό έξαρτάται άπό σάς, άπεκρίθηκε ή γριά. Πάντως, είναι ένα καλό μάθημα γιά τίς περίεργες. Μπορεί νά ώφελήση, μάλιστα, κάποια δεσποινίδα, πού ξέρω καί πού πάει νύχτα νά φαρέψη φαντάσματα στίς άκρογιαλιές...

Η Σολάνζ κατάλαβε πώς τά λόγια αύτά τήν άφοροϋσαν. Ζάρωσε τά μούτρα της γιά λίγο, μά ύστερα τέντωσε τ' αύτιά της πιό πολύ.

Η γριά Γκώτ τότε άρχισε:

— Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας φτωχός σφουγαράς, πού δέν κέρδιζε μέσα σ' ένα χρόνο δσα τσέτωνε κάθε μήνα γιά μισθό του ό Φαζιόλ, ό τελωνοφύλακας. Ο σφουγαράς ήταν τόσο εύθυμος καί τόσο εύχαριστημένος, πού δλοι τόν έλεγαν «ό χαρούμενος Ρονάν». Ένα μονάχα έλάττωμα είχε: καημιά δουλειά. Ούτε καί τό έκεί πού δέν είχε

»Ύστερ' άπό καιρό ό Ρονάν ζήτησε σέ

Παρακολουθήστε άπό τό σημερινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ. 63) τό νέο συγκινητικό παιδικό μυθιστόρημα τού Γάλλου συγγραφέως

Λ. ΝΤΕ ΚΕΡΑΝΝΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

Πρόκειται γιά τήν πονεμένη Ιστορία τής ζωής ένός μικρού κοριτσιού, τής άγνής καί καλόκαρδης θυμιούλας, πού μιά παράξενη μοίρα τήν έρριξε σέ μιά λυκοφωλιά λαθροεμπόρων, σ' ένα φτωχό κι' άπόμερο ψαράδικο χωριό τής Βρεττάνης. Οί άλλόκοτες περιπέτειες τής θυμιούλας, μέσα σ' ένα κόσμο γεμάτο φόβο καί μυστήριο, τό μυστικό τής καταγωγής της καί ή άνέλπιστη άνακάλυψι τών γονέων της κάνουν τό άριστουργηματικό αύτό μυθιστόρημα τόσο συναρπαστικό, πού θά γοητεύση άπό τήν πρώτη στιγμή, όχι μόνο τούς μικρούς, άλλά καί τούς μεγάλους άναγνώστες του.

✪✪

Παρακολουθήστε άπό τό σημερινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ. 97) τήν έκπληκτικοΰ ένδιαφέροντος έγκυκλοπαιδική σειρά, πού μορφώνει καί συναρπάζει.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Μιά καινούργια έπιστήμη έπιτρέπει στούς κατόχους της νά πραγματοποιοΰν άληθινά θαύματα, νά έξαφανίζουν τόν πόνο, νά ύποτάσσουν τή θέλησι καί νά έξερευνοΰν τά μυστηριώδη βάθη τής ψυχής. "Ολοι μιλοΰν γι' αύτήν, κανείς δμως δέν τήν έχει άκόμα έξηγήσει. Είναι προσιτή στόν καθένα, προσφέρει άνεκτίμητες ύπηρεσίες στήν ψυχιατρική, κρύβει δμως κινδύνους φοβεροΰς γιά δσους έπιχειροΰν νά παίζουν μ' αύτήν.

Θέλετε νά σχηματίσετε μιά ίδέα γιά τά θαύματα πού μπορεί νά έπιτύχη σήμερα ένας έμπειρος ύπνωτιστής; Παρακολουθήστε τά άποκαλυπτικά άρθρα τής έξαιρετικής αύτής σειράς μας.

✪✪

Παρακολουθήστε άπό τό σημερινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ. 53) τήν αίσθηματική καί δραματική σειρά τού έκλεκτοΰ συνεργάτου μας κ.

ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

άπό τήν έλληνική μεσαιωνική έποχή, δταν ό έρωτας άναβε μέ τό σπαθί καί τό τραγούδι:

ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ & ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Συναρπαστικές περιπέτειες στά κάστρα τών Βυζαντινών, τών Βενετσιάνων καί τών Ισπανών, φλογεροί καί μοιραίοι έρωτες, στυγεροί φόνοι καί άπάνθρωπες άρπαγές; μιά συγκλονιστική έποποιία, πού βασίζεται στά έξακριβωμένα στοιχεία, πού μάς δίνουν ξένοι κι' Έλληνες συγγραφείς τού Μεσαίωνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία ..... Δρχ. 240.—
Εξάμηνος ..... » 120.—
Τρίμηνος ..... » 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία ..... Λίρες Άγγλίας 6 —
» ..... Δολλάρια 17 —
» ..... Φρ. Βελγ. 840
» ..... Φρ. Γαλλ. 8 650
» ..... Μάρκα Γερμ 72 —

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής καί Έξωτερικού διά τραπεζιτικής τοιαύτης πρός τό περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος). ΑΘΗΝΑΙ.

Έκδ. Μπακλατζής καί Σία Ε. Ε. Έκδοτική Έτσιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής Διαχειριστής καί ύπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Όδός Ζωοδόχου Πηγής 38

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας. Όδός Βουλγαρη 11 Α θ ή ν α ι.

...Κάθε γυναίκα μπορεί νά άποκτήση τά ώραιότερα λαμπερά μάτια

Η Κρέμα βλεφαρίδων Sabrina μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς άδύνατες κοντές καί σπασμένες βλεφαρίδες

Το Ριμμελ Sabrina διατηρεί τίς βλεφαρίδες γυρισμένες πρός τά έπάνω καθ' όλην τήν διαρκειαν τής ήμέρας

Το μολύβι φρυδιών Sabrina συμπληρώνει τήν γοητεία τής γυναικείας όμορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά σάν άστέρια μέ Sabrina

ΑΚΜΗ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΦΑΚΙΔΕΣ - ΡΥΤΙΔΕΣ

Χιλιάδες Κυρίες καί Δεσποινίδες θεραπεύθησαν ριζικά άπό ΑΚΜΗΝ – ΛΕΚΕΔΕΣ – ΦΑΚΙΔΕΣ – ΡΥΤΙΔΕΣ – ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ Πλαδάρωσιν με την νέαν βιολογικήν μέθοδον μεγάλων ξένων έπιστημόνων, που έφαρμόζεται μόνον είς τό Ίνστιτούτον μας. Έγγυώμεθα τήν τελείαν άπαλλαγήν σας.

Καί συνεργαζόμενη γυναίκα ήμπορείς νά περιποιηθής τήν όμορφιά σου μέ όλίγα χρήματα. Έπιστημονικόν Ίνστιτούτον Αίσθητικής ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ «ΠΛ. Καπνικαρέας 8, τηλ. 25.562, Ώραι 10-2 & 4-8

Φάρμακον κατά τού ΕΚΖΕΜΑΤΟΣ

CURESKIN

(ΚΙΟΥΡΕΣΚΙΝΗ)

Πωλείται είς τά Φαρμακεία Παρασκ. Δημοκρίτου 21. Τηλ. 613.482. ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 612-010

100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ άπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εύθυμος άσυναγώνιστος Ή ύπερτρίχωσις θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ Δ. ΚΟΛΩΝΑΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ με PLACENTA

Μ. KASTRIOTIS

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Κατ' εύθειαν

Στό μάθημα τών Θρησκευτικών ό δάσκαλος δίνει τήν εικόνα τού Παραδείσου μέ πολύ ώραία λόγια. "Έτσι τά παιδιά ένθουσιάζονται. Ωστόσο ό δάσκαλος γιά νά βεβαιωθή πώς ή περιγραφή του είχε τήν έπίδρασι, πού έπρεπε στούς μικρούς μαθητάς του άποφασίζει νά ρωτήση:

— Ποιός θέλει τώρα, παιδιά μου, νά πάη στόν Παράδεισο;

— Έγώ!... άκούγεται τήν φωνή.

— Έγώ!... Έγώ!... άκούγεται τήν ίδια στιγμή νά φωνάζουν δλα μαζί.

Μέ μόνη έξαίρεσι τό Σάκη, πού μένει άκίνητος κι' άμίλητος στό θρανίο του.

Ο δάσκαλος παραξενεύεται κι' άφού πλησιάζει, τόν ρωτάει:

— Κι' έσύ, παιδί μου Σάκη;

Έκείνος τότε κατεβάζοντας τό κεφάλι, άπαντά:

— Νά μέ συγχωρήτε, κύριε, άλλ' έμένα ό μπαμπάς μου μού είπε νά γυρίσω κατ' εύθειαν στό σπίτι μετά άπ' τό σχολείο!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

πού μέ βλέπετε, πέρασα τριάντα χρόνια τής ζωής μου, γυρίζοντας άπό γιαλό σέ γιαλό, κι' όμως ποτέ δέν άντάμωσα παράξενα άμάξια καί φαντάσματα...

Τά παιδιά έσκασαν στά γέλια μέ τά λόγια τού Φαζιόλ.

Η γριά Γκώτ δμως πετάχτηκε άπάνω καί μέ ύφος άνθρώπου, πού προσβλήθηκε, τού φώναξε:

— Φυλάξου, Φαζιόλ, μή σού βγοΰν ξυνά αύτά τά λόγια.

— "Αν είχα νά φοβηθώ μονάχα αύτό, θάμουν ήσυχος!... άπεκρίθηκε ό τελωνοφύλακας. Είμαι βέβαιος πώς, άν αύτά τά λόγια μοΰβγαιναν ξυνά, όπως λές, δέ θά μοΰκαναν πειοσσότερο κακό άπ' αύτή τή διαβολοβροχή. Αλήθεια, είμαι μουσκεμένος ώς τό κόκκαλο καί θάπινα μ' ευχαρίστησι ένα ποτήρι κρασί, άν ή Ιουλιανή ήβελε νά μέ κεράση...

Η Ιουλιανή, ή μεγαλύτερη κόρη, έτρεξε στό μπουφέ, λέγοντας γιά δικαιολογία πώς δέν είχε προβλέψει τήν έπιθυμία τού μουσαφίρη της. Η Γκώτ σηκώθηκε καί τράβηξε γιά τήν πόρτα.

— Τί; Δέ θά τσουγκρίσης μαζί μου; τή ρώτησε ό τελωνοφύλακας.

— Όχι, άποκρίθηκε έκείνη, φεύγω! Η Θυμιούλα θ' άνησυχήση, άν άργήσω νά γυρίσω. Μήπως περάσατε κοντά άπό τήν καλύβα μου. Φαζιόλ;

— Έγώ; άποκρίθηκε έκείνος, μέ κάποια άπορία. Τί νάκανα άπό κεί;

— Στ' άστεία τό είπα! Ξέρω καλά πώς τό φτωχικό τής Γκώτ δέν άξίζει νά τιμηθή μέ τήν έπίσκεψι ένός άνθρώπου τής άξίας σας! Χωρίς παρεξήγησι, κύριε τελωνοφύλακα! Καληνύχτα, κοπέλλες μου!

Καί, κουνώντας τό βαρύ πανωφόρι της, άπ' δπου πέρτανε σταλαγματιές, ή γριά Γκώτ γύρισε καί κύτταξε μέ τό σκοτεινό της βλέμμα δλους όσοι βρίσκονταν έκεί.

Τά παιδιά τρόμαξαν λιγάκι.

Τή στιγμή, λοιπόν, πού έβγαινε ή Γκώτ άπό τό σπιτάκι, ή καταιγίδα ξέσπασε.

— Μή φεύγης άκόμη, τής είπε ό Φαζιόλ, καλόκαρδα.

Μά ή γριά δέν τού άποκρίθηκε. Μονάχα βρήκε μιά στιγμή, πού δέ μποροϋσε έκείνος νά τήν άκούση κι' είπε μέ χαμηλή φωνή στά κατατρομαγμένα παιδιά:

— Μήν ξεχνάτε τήν Ιστορία τού Ρουάν τού σφουγαρά. Κι' άν άπόψε άκούσετε φασαρία άπό ρόδες στήν άκρογιαλιά, κλείστε τά μάτια σας καί τά παραθυρά σας, γιατί θάναι τό «καρροτσάκι τού θανάτου»...

Τό καρροτσάκι τού θανάτου

Η άναχώρησι τής γριάς Γκώτ έγινε δεκτή μέ φανερή άνακούφισι άπό τή μικρή συντροφιά.

"Οταν άπαλλάχτηκαν άπό τήν παρουσία της, άνάσαναν δλοι έλεύθερα. Η Ιουλιανή έβαλε στό τραπέζι μιά μπουκάλα μέ κρασί κι' ένα κομμάτι μαύρο σταρένιο ψωμί, τυλιγμένο προσεχτικά σέ μιά πετσέτα.

Κι' ή Σολάνζ τής έδωσε μεγάλη χαρά μέ τό νά δεχτή νά λάβη μέρος στό φτωχικό της δείπνο.

Η μεγαλύτερη κόρη τού φαροφύλακα ήταν μιά τολμηρή κοπέλλα, πού άπό τόν καιρό πού πέθανε ή μητέρα της λίγους μήνες πρίν, είχε φορτωθή στούς ώμους της μιά δουλειά πολύ βαρειά γιά τά δεκαπέντε της χρόνια. "Ηταν ύποχρεωμένη νά βαστάη τό σπίτι καί νά προσέχη τήν άδελφή της καί τά μικρά της άδέλφια. Τό πιό μεγάλο πήγαινε στό σχολείο, ένώ τό άλλο ήταν άκόμη μικρό. "Επρεπε άκόμη, πού καί πού, ν' άντικαθιστά τόν πατέρα της στή δουλειά τού φάρου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιούμορ

Ο Γεωργάκης άπελπισμένος έχει σκύψει πάνω στό βιβλίο τής Γεωγραφίας του.

— Άχ! δέ βρίσκω στό χάρτη αύτή τήν πόλι!

— Ποιά πόλι;

— Τήν άλλη, δπου γίνονται καπνά.

— Μά νά Η Γεωγραφία μου λέει: «Καπνά γίνονται στή Ξάνθη, στήν Καβάλλα κι' άλλαχοΰ. Τήν Ξάνθη καί τήν Καβάλλα τή βρήκα. Τήν «άλλαχοΰ» δμως δέ μπορώ νά βρώ!

*

Δάσκαλος: Γιαννάκη, ποιός σού έφτιαξε τήν έκθεσί σου;

Γιαννάκης: Ο μπαμπάς μου.

Δάσκαλος: Όλόκληρη;

Γιαννάκης: Όχι, τόν έβοήθησα κι' έγώ!

*

— Γιατί, Λάκη, βγάζεις κάθε τόσο τήν καραμέλλα άπό τό στόμα σου;

— Γιά νά δώ μήπως έχει τελειώσει καί κουράζομαι άδικα!...

Τὸ μικρὸ χωριὸ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΛΟΥΣΙΟ!...

Στὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι τῆς 'Ιταλίας, ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶναι τώρα μέτοχοι τῆς Τράπεζας τῆς 'Αμερικῆς!...

ΕΝΑ φτωχό, ὀρεινὸ χωριὸ κοντὰ στὴ Τζένοβα, ποὺ μόλις τὸ σημειώνανε μὲ μιὰ κουκίδα οἱ χάρτες καὶ ποὺ πολὺ λίγοι στὴν 'Ιταλία ξέρανε ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξή του, αὐτὸ ἦταν ὡς τώρα τὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι. Σήμερα, ὅμως, δὲν εἶναι πιὰ οὔτε φτωχὸ οὔτε ἄσημο. Ὁ ἰταλικὸς τύπος ἀνάφερε τ' ὄνομά του μ' ἐντυπωσιακοὺς τίτλους στὴν πρώτη σελίδα, δημοσιογράφοι καὶ φωτορεπόρτερς, ἀπὸ τὴ Ρώμη, τὸ Τουρῖνο καὶ τὸ Μιλᾶνο, συρρεύσανε ἐκεῖ, γιὰ νὰ πάρουν φωτογραφίες καὶ συνεντεύξεις τῶν χωρικῶν καὶ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, σ' ὅλη τὴν 'Ιταλία, φθονοῦν τὴν τύχη τῶν κατοίκων του.

Πολὺ πάψη νὰ εἶναι ἄσημο, τὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι ἔπαψε νὰ εἶναι φτωχό. Καὶ ὁ ξαφνικὸς πλουτισμός του στάθηκε ἡ αἰτία τῆς διασημότητας, ποὺ ἀπόχτησε. Κάθε κάτοικός του ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά, ἀκόμη καὶ τὰ νεογέννητα βρέφη, ἔγινε μέτοχος τῆς Τράπεζας τῆς 'Αμερικῆς! Σωστὸ θαῦμα ὅπου τὸ ρόλο τῆς καλῆς νεράϊδας τὸν ἔπαιξε ἕνας «θεῖος» ἀπὸ τὴν 'Αμερική», ὁ Λεοπόλντο Πιέτρο Σατοῦρνο, ποὺ εἶχε φύγει σὲ ἡλικία 17 μόλις χρονῶν ἀπὸ τὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι γιὰ τὴ «γῆρα τῶν ἀπεριορίστων δυνατοτήτων» καὶ ἔνινε ἐκεῖ μέγας καὶ πολύς.

'Εβδομῆντα χρόνια ἔχουν κλείσει σήμερα ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ νεαρὸς Λεοπόλντο Πιέτρο ἄφησε τὸ μικρὸ χωριό του, γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη του στὴν 'Αμερική. Στὸ μεταξύ, ἐνῶ ὅλοι πιὰ ἐκεῖ τὸν εἶχαν ξεχάσει, αὐτὸς ἀνέθηκε, μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη θέλησι, ὅλα τὰ σκαλιὰ τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἱεραρχίας, ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους καὶ ἰσχυρότερους μετόχους τῆς Τράπεζας τῆς 'Αμερικῆς καὶ μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου της. Ὥσπου πέθανε πρόπερσι.

"Αν, ὅμως, οἱ πατριῶτες του, στὴν 'Ιταλία, εἶχαν ξεχάσει τὸν Λεοπόλντο Πιέτρο Σατοῦρνο καὶ δὲν εἶχαν οὔτε ἰδέα γιὰ τὸ πόσο ψηλὰ ἔφτασε, αὐτὸς δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ θυμᾶται μὲ συγκίνησι καὶ μὲ τρυφερότητα τὸ μικρὸ χωριὸ ὅπου πρωταντίκρυσε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Κι' αὐτὸ διαπιστώθηκε, ὅταν ἀνοίχτηκε ἡ διαθήκη του: "Ο Σατοῦρνο κληροδοτοῦσε 7.000 μετοχὲς τῆς Τράπεζας τῆς 'Αμερικῆς στὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μοιρασθοῦν σὲ ἴση ἀναλογία σὲ καθένα κάτοικό του!

"Οταν ὁ 'Ιταλοαμερικανὸς 'Αντόνιο Γκαντίνο, ἀπὸ τοὺς διευθυντὲς τῆς Τράπεζας τῆς 'Αμερικῆς, ποὺ ὁ Σατοῦρνο τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὸ ρόλο τοῦ ἐκτελεστῆ τῆς διαθήκης, ἔφτασε στὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι, γιὰ νὰ μοιράσῃ ὁ ἴδιος τὶς 7.000 μετοχὲς σὲ κάθε κάτοικο, οἱ χωρικοὶ εἶχαν κιόλας μάθει τὸ συνταρακτικὸ νέο καὶ εἶχαν ὀργανώσει μιὰ ἐπιβλητικὴ ὑποδοχὴ γιὰ τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ μακαρίτη εὐεργέτη τους. Δὲν ἔλειψαν οὔτε οἱ ἀνθοστόλιστες ἐξέδρες, οὔτε οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι.

"Επειτα, στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἔγινε ἡ διανομὴ τῶν μετοχῶν. Βομβαρδιζόμενοι ἀπὸ τὰ φλὰς τῶν φωτογράφων, γέροι, γρηές, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ πέρασαν, γιὰ νὰ πάρη ὁ καθένας τὸ μερίδιό του, βάζοντας μόνο ἀπὸ μιὰ ὑπογραφή. Οἱ 284 κάτοικοι, ποὺ εἶχε τὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς διανομῆς, πῆραν ὁ καθένας ἀπὸ 24 μετοχὲς στὸ μερίδιό του. Καθὼς ἡ καθεμιὰ ἔχει σήμερα τὴν ἀξία τῶν 48 δολλαρίων, αὐτὸ σημαίνει πὼς κάθε χωρικὸς ἔγινε κύριος μιᾶς μικρῆς περιουσίας ἀπὸ 35.000 περίπου δραχμές. "Οσο γιὰ τὶς μετοχές, ποὺ περισσέψανε ἀπὸ τὴν διαίρεσι τοῦ ἀριθμοῦ τους μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ, ἀντιμετωπίζουν τώρα τρεῖς λύσεις γιὰ τὴν τύχη τους. Ἡ μιὰ εἶναι νὰ μείνουν στὴν κοινότητα ἡ δεύτερη νὰ μοιρασθοῦν στὶς πιὸ φτωχὲς οἰκογένειες καὶ ἡ τρίτη ἡ πιὸ πρωτότυπη, νὰ προσφέρεται ἀπὸ μιά. Ὥσπου νὰ ἐξαντληθοῦν, σὲ κάθε παιδὶ ποὺ θὰ γεννιέται στὸ Μάρκο ντ' Οὔρρι!

Τώρα τὶς γιορτές... τὸ **ROL** μαζὺ μὲ τὶς εὐχές του σᾶς χαρίζει σὲ ἕνα ὁλόχρυσο γιορταστικὸ κρυτί καὶ τὸ πιὸ πρωτότυπο ΔΩΡΟ — ΕΚΠΛΗΞΗ... πραγματικὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ σας. **ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΓΙΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ROL**

ΤΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ τοῦ γάλλου

Γκρινιάρης, καυγατζῆς καὶ ἐρωτιάρης

Ὁ Ἰνδιάνος ἢ Ἰνδόρνις ἢ γάλλος (κοιν. κούρκος) εἶχε τὴν τιμὴ νὰ μεταφερθῇ στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο, κατὰ τὸ δεύτερο ταξίδι του.

Ὁ μεγάλος ἐξερευνητὴς εἶχε ξεκινήσει, ὡς γνωστόν, μὲ τὴ σκέψι ὅτι θἄφτανε στὶς 'Ινδίες, ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὲς βρέθηκε στὴν 'Αμερική. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τοὺς συγχρόνους του ν' ἀποκαλοῦν γι' ἀρκετὸ καιρὸ 'Ινδίες τὴν καινούργια ἤπειρο ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει (καὶ σήμερα ἀκόμη, οἱ αὐτόχθονες τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, οἱ 'Ερυθρόδερμοι, καλοῦνται 'Ινδιάνοι). "Ετσι καὶ τὸ πουλὶ ποὺ εἶχε μεταφέρει ἀπὸ κεῖ ὀνομάστηκε πετεινὸς τῶν 'Ινδιῶν ἢ Ἰνδιάνος.

Ὁ Κολόμβος εἶχε φέρει ἐπίσης ἀπὸ τὴν καινούργια ἤπειρο κι' ἕνα ἄλλο πουλί, τὸν τουκάνο, ποὺ δὲ μπόρεσε, ὅμως, νὰ ἐγκλιματιστῇ στὴν Εὐρώπη.

Ἀπὸ τὴν 'Ισπανία, ὁ Ἰνδιάνος πέρασε στὴ Γαλλία καὶ εἶχε τὴ δεύτερη μεγάλη τιμὴ νὰ φιγουράρῃ στὸ τραπέζι ποὺ δόθηκε μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ βασιλιᾶ Καρόλου 9ου, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1575. Ἀπὸ τότε, ἡ συνήθεια νὰ φιγουράρῃ ὁ Ἰνδιάνος στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι διαδόθηκε καὶ σὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες.

Στὴν Ἑλλάδα, ὁ Ἰνδιάνος πολιτογραφήθηκε μὲ τὸ ὄνομα τῆς δεύτερης ἢ καλύτερα τῆς τρίτης πατρίδας του. "Εγινε ἔτσι γάλλος.

Ὁ Ἰνδιάνος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἄσχημα πουλιὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο. "Οταν πρωτοέκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν Εὐρώπη, τὰ παιδιὰ ἔτρεμαν μόλις τὸν ἔβλεπαν καὶ τὸ φόβο τους συμμερίζονταν πολλὲς φορὲς καὶ οἱ μεγάλοι. "Ετσι, σὲ πολλὰ γαλλικὰ χωριά, οἱ κοινοτικὲς ἀρχὲς ἀπαγόρευαν γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὴν εἰσαγωγὴ Ἰνδιάνων...

Ἀλλ' ὁ Ἰνδιάνος εἶχε ἕνα σοβαρὸ πλεονέκτημα, ποὺ ἔκαμε ἀργότερα τοὺς χωρικοὺς νὰ τὸν ἰδοῦν μὲ μεγαλύτερη συμπάθεια. Ἦταν πολὺ προσοδοφόρος. Μιὰ γαλλοπούλα γεννάει 18—25 αὐγά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνουν ἰσάριθμα γαλλόπουλα. "Ετσι, ἦταν εὔκολο νὰ σχηματίσῃ κανεὶς ὁλόκληρα κοπάδια ἀπὸ Ἰνδιάνους, χωρὶς μεγάλο κόπο.

"Οταν μιλᾶμε γιὰ Ἰνδιάνους, πρέπει νὰ διακρίνωμε τοὺς ἀρσενικούς, τὶς θηλυκὲς καὶ τὰ παιδιά τους, ποὺ παρουσιάζουν μεταξύ τους ἀξιοσημείωτες «ψυχολογικὲς» διαφορές.

Ὁ ἀρσενικὸς εἶναι σκληρός, γκρινιάρης καὶ ἐρωτιάρης σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ τὸν πετεινό. Ἀνικανοποίητος πάντα, διεκδικεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅλες τὶς γαλλοπούλες ποὺ βρίσκονται στὴν ἀκτίνα τῆς δράσεώς του. Οἱ πτηνοτρόφοι χωρίζουν τὰ κοπάδια τους σὲ μικρὲς ὁμάδες καὶ βάζουν τὴν καθεμιὰ σὲ ὡρισμένο χῶρο, ποὺ τὸν φράσσουν ὁλόγυρα, μὲ καλάμια βάτα κτλ.

'Επὶ κεφαλῆς κάθε ὁμάδας βρίσκεται ἕνας ἀρσενικός, ποὺ χαίρεται μόνος του τὸ χαρέμι του. "Αν ὑπῆρχαν στὴν ἴδια ὁμάδα περισσότεροι ἀρσενικοί, θὰ ἐπακολουθοῦσαν ὀμηρικοὶ ἀγῶνες μεταξύ τους. Στὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Ἰνδιάνος δὲν ἀστειεύεται. Μάχεται μὲ πεῖσμα γιὰ τὴν κατοχὴ μιᾶς θηλυκῆς καὶ πέφτει ἡρωϊκά, ὅταν δὲ μπορέσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Μέση λύσι δὲν χωρεῖ: Νίκη ἢ θάνατος!

Συμβιώσι, ἐξ ἄλλου, μεταξὺ Ἰνδιάνων καὶ ἄλλων πουλερικῶν δὲν εἶναι δυνατή. Ὁ Ἰνδιάνος κυνηγάει τὶς κόττες, τὶς χήνες, τὰ κλωσσόπουλα κτλ.

Λέμε τὴν κίσσα φλύαρη, τὸ σπουργίτη ἀεικίνητο, τὸ καναρίνι κουτό, τὸν παπαγάλο ἐξυπνο, τὸ παγῶνι περήφανο, τὴν κουκουβάγια σοφή... Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀρσενικοῦ Ἰνδιάνου εἶναι ὁ θυμός. Ὀργίζεται μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ τὸ σαρκώδες ἔκφυμα (κοιν. ποδιά) ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ κεφάλι του γίνεται τότε κατακόκκινο.

'Αντίθετα μὲ τὸν ἀρσενικό, ἡ θηλυκὴ διακρίνεται γιὰ τὸν καλόβολο χαρακτῆρα της καὶ στὴν ἀπεριόριστη ὑποταγή της στὸ δεσπότη καὶ κύριό της. Ζῇ στὸν ἴσκιο του, παραδίδεται ἀδιαμαρτύρητα στὰ καπρίτσια του κι' ἀγαπάει μὲ στοργὴ τὰ παιδιά της.

Τὰ τελευταῖα εἶναι ὅσο δὲν πάρη πιὸ ἡλίθια. "Οταν βγαίνουν ἀπὸ τὰ αὐγά, οἱ πτηνοτρόφοι τὰ βάζουν μαζὶ μὲ κλωστόσπουλα, γιὰ νὰ τὰ ὁδηγοῦν πῶς πρέπει νὰ βρίσκουν τὴν τροφή τους. Διαφορετικά, εἶναι τόσον κουτά, ποὺ μπορεῖ νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα τους, χωρὶς νὰ κάμουν τὴν παραμικρὴ κίνησι, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα σπόρο ἢ ἕνα σκουληκάκι καὶ νὰ τὰ φέρουν στὸ στόμα τους. Ἀργότερα, ὅμως, τὸ μυαλό τους ξυπνάει καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐκπαιδευτή.

"Οπως εἶναι γνωστό, οἱ καλλοφαγάδες προτιμοῦν τὶς γαλλοπούλες. Τὸ κρέας τοῦ ἀρσενικοῦ εἶναι σκληρό, μαυρουδερὸ κι' ὄχι πολὺ νόστιμο.

"Οταν ἀγοράζετε μιὰ γαλλοπούλα, πρέπει νὰ ψάχνετε τὸ στομάχι της (γούσσα) γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι εἶναι ἄδειο. Διαφορετικά, θὰ πληρώσετε τὸ ἀχώνευτο γεῦμα της γιὰ κρέας.

Μιὰ ζωντανὴ γαλλοπούλα, ποὺ ζυγίζει κατὰ μέσον ὅρο 5 κιλά, μᾶς δίνει καθαρὸ κρέας μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν φτερῶν καὶ τῆς κοιλιᾶς 4 κιλὰ καὶ 400 γραμμάρια (περίπου). Ἀπ' αὐτά, πρέπει ν' ἀφαιρέσωμε 800 — 1200 περίπου γραμμάρια, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὰ πόδια, τὸ κεφάλι, τὰ κόκκαλα κτλ.

'Η γαλλοπούλα περιέχει στὰ 100 γραμμάρια 65 — 68% νερό, 19 — 20% ἀζωτοῦχες οὐσίες καὶ 12—13% λίπη. 100 γραμμάρια κρέας (χωρὶς κόκαλα) μᾶς δίνουν 190 — 210 θερμίδες, ἀνάλογα μὲ τὸ πάχος τῆς γαλλοπούλας.

ΙΤΑΛΙΚΑΙ
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
"ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ"
ΔΙΑ 'ΒΙΟΤΕΧΝΙΑΝ & ΟΙΚΟΤΕΧΝΙΑΝ
Εὐκόλου χρήσεως
Μεγάλης παραγωγῆς
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΚΑΛΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

-ΤΙΑ ξανακάνε τὴν πρόσθεσι! μοῦ εἶπε ἡ γυναίκα μου, μ' ἕνα ὕφος περισσότερο αὐταρχικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, λὲς κι' ἦταν συνταγματάρχης κι' ἀπευθυνόταν στὸ δεκανέα τῆς ὑπηρεσίας.

Βλαστημώντας ἀπὸ μέσα μου, ξανάπιασα τὸ μολύβι καὶ ξανάπεσα μὲ τὰ μοῦτρα στοὺς λογαριασμούς.

— Τζίφος! τῆς ἀνεκοίνωσα μονολεκτικὰ καὶ φιλοσοφικά.

— Μήπως ἔκανες λάθος; μὲ ρώτησε γιὰ χιλιοστὴ φορά, γεμάτη κακία καὶ δυσπιστία.

— "Οχι, Μερόπη μου! τὴ διαβεβαίωσα. Καθὼς εἶδες καὶ μόνη σου, ὅπως κι' ἂν τὴν ἔκανα τὴ σούμα — κι' ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, κι' ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω — τὸ ἄθροισμα βγαίνει πάντα τὸ ἴδιο.

— Δηλαδή, τὸ περίφημο «ζῶρον» δὲ φτάνει οὔτε γιὰ τὰ στοιχειῶδη, μουρμούρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε.

— Δυστυχῶς! μουρμούρισα κι' ἐγώ, παίρνοντας τὸ πιὸ λυπητερό μου ὕφος.

Καὶ λούφαξα στὴν κώχη μου, ξέροντας πὼς μιὰ λέξι μου, ἡ παραμικρὴ κίνησί μου, ἀκόμη κι' ἡ ἀνάσα μου, μποροῦσαν νὰ τὴν ἐξαγριώσουν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ βρῇ θέμα ἡ γειτονιὰ γιὰ κουτσομπολιὸ διαρκείας ἕξη μηνῶν καὶ βάλε.

Τὸ χειρότερο, ὅμως, εἶναι, ὅτι αἰσθανόμουνα σὰν ἔνοχος, ἐνῶ δὲν ἔφταιγα σὲ τίποτα. "Αν, βέβαια, περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ φρόντιζα νὰ βελτιώσω τὴ θέσι τῶν ἐργατοϋπαλλήλων — εὐλογώντας, φυσικά, πρῶτα τὰ γένεια μου. Καὶ θὰ κανόνιζα, ἔξὸν τὸν 13ο μισθό, νὰ εἰσπράξουμε καὶ περισσοὺς ἀκόμα, μέχρι καὶ 38ο, ποὺ λέει ὁ λόγος.

'Αλλὰ ποῦ τέτοια τύχη! "Ημουν, λοιπόν, ὑποχρεωμένος νὰ σκύψω τὸ κεφάλι καὶ ν' ἁπλώσω τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρω ὅ,τι ὁρίζει ὁ νόμος. Κι' ὅσο γιὰ τὸ ἂν τὸ περιβόητο αὐτὸ «ζῶρον» δὲν ἔφτανε «οὔτε γιὰ τὰ στοιχειῶδη», κατὰ πῶς εἶπε κι' ἡ Μερόπη μου — κακὴ της ὥρα! — σκοροδοκαίλα καὶ τῶν προϊσταμένων μου καὶ τοῦ νομοθέτη.

Στὸ μεταξὺ τὸ «τρυφερόν μου ἥμισυ», ὁ «πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος» τοῦ μισθοσυντηρήτου βίου μου, ἡ δυναμικὴ καὶ ἀκαταμάχητη Μερόπη, δάγκανε τὶς χειλάρες της, ἀνεβοκατέβαζε νευρικὰ τὰ ὑπολείμματα τῶν φρυδιῶν της καὶ κτύπαγε σὲ ρυθμὸ πολυθόρυλο τὰ τακούνια τῶν πασουμιῶν της. Καὶ ξαφνικά, σὰν νἄπαιρνε μιὰ μεγάλη καὶ σκληρὴ ἀπόφασι, στέναξε:

— Δὲ γίνεται ἀλλιῶς!

Καί, διαπερνώντας με ὡς τὰ μύχα τῆς εὐαίσθητης καὶ ματωμένης ψυχῆς μου μὲ τὸ περιφρονητικὸ βλέμμα της, μοῦ ἐξήγησε:

— Θὰ στείλω τὰ παιδιὰ νὰ τὰ ποῦνε!

— Τί νὰ ποῦνε; ρώτησα σαστισμένος.

— Τί ἄλλο, Κουτεντιάδη; μὲ ἀποπῆρε. Τὰ κάλαντα! Θὰ τοὺς κάνω ἕνα μεγάλο κατάλογο συγγενῶν, φίλων καὶ γνωστῶν, ὥστε νὰ τοὺς πάρουν σβάρνα ὅλους καὶ νὰ μαζέψουν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πολλὰ λεφτά. Κι' ἔτσι, θὰ συμπληρώσουμε τὶς χριστουγεννιάτικες ἐλλείψεις μας.

— Μά, βρὲ καλή μου γυναίκα, τόλμησα νὰ ἐναντιωθῶ, εἶναι σωστὸ νὰ τρέχουν τὰ παιδιὰ μας στοὺς δρόμους καὶ νὰ τὰ λένε;

— Τότε τρέχα νὰ τὰ πῆς τοῦ λόγου σου! τοὶριζε. 'Αλλὰ οὔτε καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶσαι ἄξιος, ἀνίκανε ἄνθρωπε, ποὺ δὲν κατάφερες ποτὲ νὰ βγάλῃς μιὰ δραχμὴ πάρα πάνω, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ καὶ δυστυχῇ ἡ οἰκογένειά σου!

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, διαπίστωσα πὼς ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί της. Καὶ περιορίστηκα νὰ τῆς πῶ:

— Σκέψου το πάλι τὸ ζήτημα, ποιὸν τὸ ἀποφασίσης. Γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ πέσῃς ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς σου.

— 'Εσὺ νὰ κυττᾶς τὴν τύφλα σου! ἀγρίεψε. Καὶ νὰ τὸ δέσῃς κόμπο πὼς ἐγὼ δὲν πέφτω ποτὲ ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μου! Τὰ παιδιὰ θὰ γυρίσουν μὲ τὶς τσέπες τους νεῦμα τες! Γιατί εὐτυχῶς δὲ σοῦ μοιάζουν

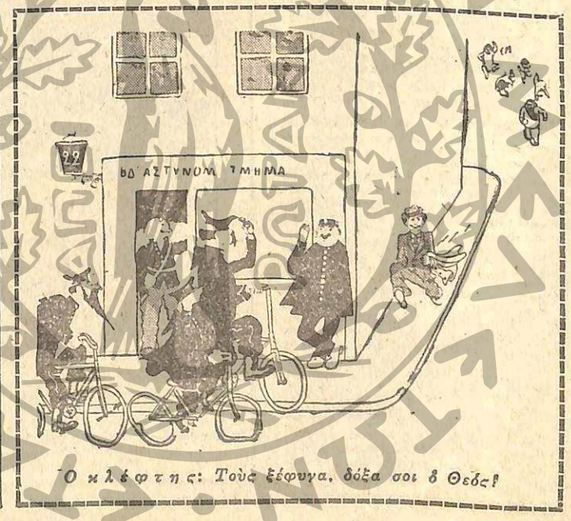

Ὁ κλέφτης: Τοὺς ἔφυγα, δόξα σοι ὁ Θεός!

νε! Πῆραν ἀπό μένα—δόξα τῶ Θεῶ!

Εἶπε καί ἐλάλησε καί ἀντίρρησι ἄλλη δέν ἐσήκωνε. Κι' ἔτσι, πρωΐ-πρωΐ τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, τά χρυσᾶ μας τά παιδάκια – δύο χαριτωμένα μαντραχαλούδικα ἀγοράκια, δέκα τεσάρων χρονῶν τό πρῶτο, δῶδεκα τό δεύτερο—φόρεσαν τά καλά τους ρουχαλάκια, πήραν ἀπό ἕνα ἀντίγραφο τοῦ καταλόγου τῶν «ἀκροατῶν» τους καί ξεκίνησαν γιά τήν καλαντοκρουαζιέρα τους.

—Στήν εὐχή μου! τούς φώναξε αυγκινημένη μέχρι δακρύων ἡ Μερόπη, καθώς κατρακύλαγαν τίς σκάλες τοῦ φτωχοῦ, ἀλλά τίμιου σπιτιοῦ μας.

Καί, στρέφοντας σέ μένα, μέ κατακεραύνωσε μέ μία ματιά καί δύο λέξεις:

—'Ανάξιε πατέρα!

Κατάπια κι' αὐτή τήν προσβολή, γιατί ἀνέκαθεν ἀπόφευγα τούς καυγάδες τίς χρονιάρες μέρες. Ἄλλωστε, παρηγορίμουνα μέ τή σκέψι πώς θά βγαινε ἀλληθινή ἡ Μερόπη καί πώς τά γλυκά μας τ' ἀγοράκια — ὁ Νικολάκης κι' ὁ Μανωλάκης — θά γύριζαν σέ λίγο φορτωμένοι χοντρά κέρματα καί ψιλά χαρτονομίσματα.

Ἀλλά οἱ ὧρες περνοῦσαν καί τά παιδιά δέ φαινόντουσαν. Κι' ἀπάνω πού ἄρχισα νά τρελλαίνωμαι ἀπό τήν ἀνησυχία μου — περασμένες ἐννέα — ἤρθανε ἐπί τέλους! Ἡ, μᾶλλον, γιά τήν ἀκρίβεια, τόν ἕνα—τόν μικρότερο — μᾶς τόν φέρανε σπικωτό. Εἶχε τουυπανιαστῆ ἀπό τίς ἀπίθανες ποσότητες γλυκῶν πού τόν εἶχανε κεράσει καί τά εἶχε καταβοοχθίσει. Κ'' δσο γιά τόν πρεσβύτερο, ὥρμησε κατά πάνω μας ἀπειλώντας μας μέ δυό πελώρια κι' ὁλοκαίνουργα πιστόλια, πού τ' ἀγόρασε μέ τό παραδέκι πού μάζεψαν λέγοντας τά κάλαντα.

—Θά πάρη τήν Πρωτοχρονιά καί μιά στολή, μᾶς.. καθησύχασε, καί θά γίνω τέλειος κάου μπόϋ.

—Νά, βρωμόπαιδο, γιά νά μάθης ν' ἀγοράζης ψεύτικα πιστόλια! τοῦ φώναξα ἀστράφτοντάς του ἕνα γερό χαστοῦκι.

Κι' ἐννοοῦσα ὅτι θἄπρεπε ν' ἀγόραζε, τουλάχιστον, ἕνα ἀληθινό, γιά νά σκότωνα τήν ἐξυνάκαινα τή Μερόπη.

Καί θά βλέπαμε ἄν θά βρισκότανε δικαστής νά μέ δικάση. Ἀρκεῖ νά τοῦ ἐξιστοροῦσα τά καθέκαστα καί νά ἐτύγχανε παντρεμένος!...

Γ. Γ.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΛΤΣΟΝ...

Μέ **260** δραχμάς ἀγοράζετε ἕνα πλήρες Ἑλβετικό ΜΗΧΑΝΙΚΟ βελόνι ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ, μέ δήκη καί μέ κύπελλο ἐργασίας. Δέν ἀπαιτεῖται εἰδικότης καί μαντάρει ἡ κάθε μιά αὐτομάτως μέ τό χέρι ταχύτατα. Δέν ἀφίνει τόν πόντο, οὔτε σημάδια. Ἀπαραίτητο δι' ὅλες. «ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ, Ο. Ε.» ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά) ΑΘΗΝΑΙ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ, Ο.Ε.» Π. ΜΕΛΑ 12, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Λιλίκα μου,

Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ ποῦ ἡ χαρά σου καί ἡ εὐτυχία σου εἶναι καί δικά μου. Μήν σοῦ κάνη ἐντύπωσι γιατί κι' ἐγώ εἶχα τά ἴδια προβλήματα μέ τόν δικό μου. Νευρικός καί τζαναμπέτης· "Ολο νεῦρα καί φωνές. "Ας εἶναι καλά τό «Φλόϊντ» ποῦ κατάφερε αὐτό τό θαῦμα καί ἡ ἰδέα μου νά πᾶμε στήν Εὐρώπη καί νά τό δοκιμάση. Τό ὡραῖο τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὅτι ἔχει γίνει τόσο φίλος αὐτῆς τῆς λοσιόν γιά μετά τό ξύρισμα, ποῦ τήν προπαγανδίζει σ' ὅλους τούς φίλους του λές καί εἶναι δική του ἡ ἔχει ποσοστά!

Δέν κυττῶ τήν ὥρα καί τή στιγμή νά δῶ τό παλτουδάκι σου, μπᾶς καί καταφέρω τόν δικό μου καί μοῦ κάνη κανένα δῶρο παρόμοιο.

Σέ γλυκοφιλῶ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1 Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως.
2 Ἱστορικός ἐμπρηστής.
3 Συνένωσις ἐπιχειρήσεων ἡ βιομηχανιῶν.
5 Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
6 Προσωπική ἀντωνυμία (α' προσ.).
7 Ἐξέτασις νεφροῦ σώστος.

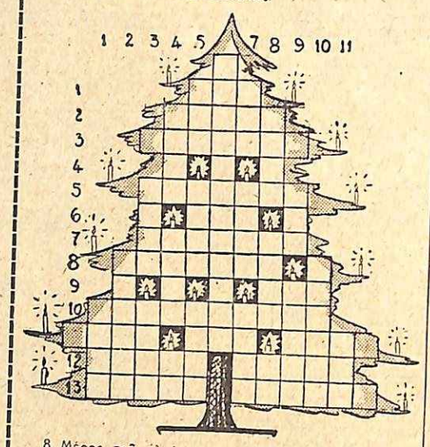

8 Μέρος τοῦ πλοίου.
9 Κάνει τούς Σκωτσέζους νά ξεγωρίζουν.
10 Ἐπίρρημα: ἐνάντια πρός τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.
11 Ὀδηγῶ. — Διπλασιάζεται στό ξεπούλημα. — Ὑπερήφανο ζῶο.
12 Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος. — Μιά ἀπό τίς τρεῖς διαστάσεις.
13 Ἐκεῖ ἔμενε ἡ Κίρκη καί ἀπ' ἐκεῖ κατά τόν "Ομηρο, ἀνέτελλε ὁ "Ηλιος. — Διακοπή ἐργασίας γιά ἀνάπαυσι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1 Πρόθεσις.
2 Πρόσωπα ποῦ σχετίζονται μέ τή Γέννησι τοῦ Χριστοῦ.
3 Πέρσης ποιητής ἡ ἀνεστραμμένο μαχαίρι. — Φροντίζουν πάντα νά τά ἐξασφαλίζουν οἱ πολεμιστές.
4 ... Ντούρια: στάρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἡρωΐς δίωμόνυμου γαλλικοῦ μυθιστορήματος. — Ἔπώνυμο διασήμου στάρ. — Περίφημο τσίρκο. — Εἶναι συνήθως χρηματικά.
5 Ἔχει τήν ἱκανότητα νά ἐκφράζη τά πράγματα μέ τόν καλύτερο τρόπο.
7 Πόγονοι τῶν Ρώσων. — Ἀδιακρίτως μεγέθους. — Γάλλος μουσικοσυνθέτης ἕνα ἀπό τά ἔργα τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ «Μινιόν».
8 Ἄρλην...: γόησσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. — Ἀγαπημένο πρόσωπο. — Ἀναφορική ἀντωνυμία (θηλ.).
9 Ἡ ἀκμή τῆς ἡλικίας. — Ἀνεξωθη ἐξασφάλισις διαφόρων πραγμάτων.
10 Λέμβος πολεμικοῦ πλοίου.
11. Ἴδια μέ ἄλλα στό μέγεθος.

Δ.

Πέσα πόδια:

Ἀπέναντι στό ὄνομα τοῦ κάθε ζώου, πού ἀναφέρεται κατωτέρω τοποθετῆστε τόν ἀριθμό τῶν ποδιῶν του. "Αν βρῆτε τούς σωστούς ἀριθμούς, τότε προσθέτοντας ὅλα αὐτά τά πόδια θά βρῆτε γιά σύνολο 50.

Λεπτόπτιλος (μαραμπού)	...
Ἀράχνη	...
Ἀλλιγάτωρ	...
Κώνωψ	...
Δράκαινα	...
Σκορπιός	...
Ἀρά (ἡ Ἀράρα)	...
Ἐρίθακος ὁ Ἐρυθρόλαιμος	...
Τέττιξ (τζίτζικας)	...
Σαλαμάνδρα	...
Θαλασσοδρόμος	...
Βέσπη (σφῆγκα)	...
	...

Σύνολον πόδια: 50

Μαγικό τετράγωνο

Χαράξετε ἕνα τετράγωνο καί χωρίστε το σέ 9 μικρότερα τετραγωνίδια, τοῖα στήν κάθε του πλευρά. Τοποθετῆστε κατόπιν μέσα σ' αὐτό τούς 9 ἀκολούθους συνεχόμενους ἀριθμούς.

6	7	8
9	10	11
12	13	14

Φάζοντας ἕναν ἀριθμό μέσα στό κάθε τετραγωνίδιο. Ἔτσι ὥστε προσθέτοντας τούς τρεῖς ἀριθμούς τῆς κάθε σειρᾶς, ὁριζοντίως, διαγωνίως καί καθέτως, νά βρίσκετε πάντα γιά σύνολο 30.

Δώδεκα κινηματογραφικά ἀστέρια

"Ενας διευθυντής κινηματογράφου ἀνέθεσε σέ μιά διαφημιστική ἑταιρεία τήν κατασκευή φωτεινῆς ἐπιγραφῆς μέ τά ὀνόματα δώδεκα ἡθοποιῶν, ποῦ θά πρωταγωνιστοῦσαν στά φίλμ, τά ὁποῖα ἐπρόκειτο νά προβληθοῦν στήν αἴθουσά του.

Δυστυχῶς ὅμως ἕνα βράδυ, ἡ ἐγκατάστασι, ἔπαθε κάποια βλάβη κι' ἔμειναν μόνο τά μισά γράμματα ἀνάμεμένα, παρουσιάζοντας τό θέαμα ποῦ σᾶς δίνουμε κατωτέρω:

1) — Ε — Ι — Α — Ε — Κ — Υ — Η
2) Α — Δ — Ε — Σ — Π — Ρ — Ο — Λ — Σ
3) — Α — Ι — Α — Α — Υ — Η
4) Α — Ε — Ο — Α — Ε — Α — Δ — Α — Η —
5) — Ν — Ι — Ο — Η — Α — Α — Ο —
6) Κ — Σ — Α — Χ — Τ — Η — Ρ — Σ — Ο —
7) — Λ — Ν — Χ — Τ — Η — Ρ — Υ — Η
8) Μ — Χ — Λ — Σ — Ι — Ο — Ι — Α — Ο —
9) — Λ — Κ — Β — Υ — Ι — Υ — Λ — Κ —
10) Ο — Ε — Τ — Σ — Α — Ρ — Σ
11) — Ζ — Ν — Κ — Ρ — Ζ —
12) Α — Δ — Ε — Σ — Η — Ι — Α — Ο —
13) — Π — Α — Α — Σ — Μ — Κ — Π — Υ — Ο —
14) Κ — Σ — Α — Κ — Κ — Β — Σ
15) — Μ — Ρ — Υ — Α — Ι — Υ — Η
16) Ν — Κ — Σ — Α — Η —

Δεδομένου ὅτι κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει ἕνα σβυσμένο γράμμα, δέ θά δυσκολευθῆτε νά ξαναφτιάσετε τά ὀνόματα τῶν ἡθοποιῶν τῆς ἐπιγραφῆς.

20 μικροδιαφορές

Οἱ δυό αὐτές γοιστουγενγιατικες εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὁμοιες κι ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σέ 20 σγιαεία. Πρέπει μέσα σέ τρία λεπτά νά βρῆτε καί τίς 20 αὐτές μικροδιαφορές. Ἄν θέλετε νά ὑπερφανεύεστε γιά τήν παρατηρητικότητά σας. Τό παινίδι γίνεται πιό ἐνδιαφέρον ἄν πάρουν μέρος σ' αὐτό δυό ἤ καί τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Κεοδίζει ἐκεῖνος ποῦ θά βρῆ πρῶτος καί τίς 20 μικροδιαφορές ἤ τίς περισσότερες μέσα στό μικρότερο γρονικό διάστημα.

Οἱ λύσεις στή σελ. 84

Ὁ γιατρός σας

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἀλίκη Π.: Σύμφωνα μέ τήν προσωπική σας ἐκτίμησι, ἀναφορικῶς μέ τήν κατάστασι τοῦ δέρματος, σας συνέστησα τή Mousse Phyllis. Ἐπομένως ἡ εἶναι πρόωρα ἀκόμα γιά τό ἀποτέλεσμα ἤ ἡ γνώμη σας ἀπέχει ἀπό τήν πραγματικότητα, ὁπότε θά ἐξακολουθήσετε τήν ἴδια Creme Phyllis σέ συνδυασμό μέ τήν Perle Phyllis καί μοῦ ξαναγράφετε.

Ἀναγνώστη: Δέν εἶναι δυνατό νά σᾶς φανῶ χρήσιμος. Πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἐξεταστῆ ἀπό εἰδικό ἡ ρινοφαρυγγική κοιλότης.

Ε. Μ. Κ.: Δέν εἶναι δυνατό ἀπό μακρυά καί χωρίς ἐξέτασι νά ἔχω γνώμη στό ποῦ ὀφείλεται ὁ βήχας ποῦ σᾶς βασανίζει ὅπως λέτε. Πιθανόν νά ὀφείλεται σέ μιά ὀξεία ἤ καί χρονία βρογχίτιδα ἤ ἄλλο πνευμονικό νόσημα, ποῦ μόνο τό ἐργαστήριο θά τό διαπιστώση. Ἐπίσης μπορεῖ νά ὀφείλεται σέ πάθησι τοῦ φάρυγγος ἤ τῆς τραχείας. Μπορεῖτε, μέχρις ὅτου ἐξεταστῆτε, νά κάμετε χρῆσι τοῦ Sival κατά τήν δόσηγία.

Ἀπογοητευμένο Ε. Μ. Δ.: Γιά νά εἶμαι εἰλικρινής ἀπέναντί σας, πρέπει νά σας πῶ ὅτι πορά τήν καλή μου θέλησι νά σᾶς φανῶ χρήσιμος, δέ θά κατορθώσω νά σᾶς ἐπαναφέρω στήν πρώτη σας κατάστασι. Θά ὑποβληθῆτε σέ μία θεραπευτική ἀγωγή, ἡ ὁποία θά σταματήση τήν ἐξέλιξι καί πιθανῶς θά βελτιώση τήν κατάστασι. Γιά τούτο θά κάμετε μέ δίμηνες διακοπές 15 ἐνέσεις Tes'on ἤ Arenorm τῶν 25 Mg. 2 τήν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς καί ἐπί 10 ἡμέρες ἀπό τρία κατασπότια ἀπό τό ἴδιο μέ τίς ἐνέσεις φάρμακο.

Θ. Κ. Μ.: Σᾶς συνιστῶ νά κάμετε δυό κουτιά ἐνέσεις N. Multi B forte ἤ ἰσάριθμα B. Complex. Ἐφόσον ἐπιμένει θά κάμετε 9—12 ἐνέσεις Bedoc B12 ἤ Dodec τῶν 1000γ 2—3 τήν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς.

Ἀγνωστον Χ.: Δέ νομίζω ὅτι εἶναι δυνατό πλέον νά σᾶς βοηθήση ἡ φαρμακευτική ἀγωγή. Προτιμῶ νά συμβουλευθῆτε τό χειρουργό.

Παπαδόπουλο Ω.: Λυποῦμαι γιατί οὔτε ἐγώ, οὔτε κανείς ἄλλος γιατρός δέ θά ἔχη τή δυνατότητα νά σᾶς διαφωτίση στό βέμα ποῦ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἄν δέν τεθοῦν ὑπ' ὄψιν του οἱ ἀπαιτούμενες κλινικές καί ἐργαστηριακές ἐρευνες. Ἀκόμα ὁλιγώτερο θά σᾶς ἐξυπηρετήση ἡ ἀνάγνωσι σχετικῶς μέ τό νόσημα βιβλιογραφίας ἡ ὁποία ἀντιθέτως θά συσκοτίση τήν ὑπόθεσι. Πάντως οἱ εἰδικοί ἔχουν τή γνώμη ὅτι ὁ κλινικός ἰαθείς ἀρρωστος εἶναι σέ θέσι νά ζῆ τοῦ λοιποῦ ἐλευθέρως.

Ἀρσινόη: Τό περιστατικό, ποῦ μοῦ περιγράφετε, εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ νευρολόγου. Ἐφόσον ἐκεῖ ποῦ διαμένετε δέν ὑπάρχει εἰδικός νευρολόγος τότε θά κάμετε 15 —20 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως μία τήν ἡμέρα καί τρία κουταλάκια ἡμερησίως Passineurol ἤ Atarax. Αὐτά ἐνοείται προσωρινῶς.

Ἀναγνώστη Φ.: Ὑπάρχουν ἄφθονα ἀντιγριππικά σκευάσματα. Προτιμῶ τή Natralgine Drag. ἤ τό Algon.

Σημαδεμένο Β. Ξ.: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ αἰσθητική χειρουργική σήμερα ἔχει θαυμάσια ἀποτελέσματα. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νά σας δῆ προσωπικά ὁ εἰδικός αἰσθητικός χειρουργός, ὁ ὁποῖος καί θά σᾶς συμβουλεύση σχετικῶς.

Μία μητέρα: Τό φαινόμενο ποῦ μοῦ περιγράφετε εἶναι συνηθισμένο. Θά ἀποκατασταθῆ μέ μιά μικρή χειρουργική ἐπέμβασι, τώρα ἤ μέσως ἤ ὅταν ἀποφασίσετε.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

45 — Ο. Ξ. Μ. Κ. ἤ Α Λ Β Α, Ἐντάῦθα: Πρόκειται γιά ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καί ἀδένων ἐπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καί ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Τά συνθηματικά στό βισώ ἐκκρίσεως. Τά συνθηματικά στό βιόλιαρο ἀσθενείας εἶναι: 1) ὑπομηνόρροια, 2) ὀπισθία κάψις τῆς μήτρας ἤ καθήλωσι λόγω συμφύσεων. Φάρμακα EVIOL — Lutocycline — Ovocycline, τά ὁποῖα δόθηκαν γιά τή θεραπεία τῆς ἀνεπαρκείας.

Μ. Δ. Γ. 7, Θεσ/νίκη: Διατρέχετε τόν ἕβδομο μῆνα τῆς κυήσεως καί πρέπει νά ἀποφεύγετε τίς κολπικές πλύσεις καί τά ἐνδοκολπικά χάπια. Γιά τή βελτίωσι τῆς κατάστασεως θά κάνετε κάθε βράδυ ἐξωτερική τοπική καθαριότητα μέ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ 1 κιλό νερό χλιαρό. Στή συνέχεια θά ἁπαλείφετε τά ἐξωτερικά μέρη μέ τήν ἀλοιφή Pommade Mycostatin. Ἡ θεραπεία θά συνεχιστῆ μέχρις ὑποχωρήσεως τῶν ἐνοχλημάτων.

Δυστυχισμένη Πο-λιτοπούλα. Πόρον: Τά δυσαρεστα συμπτώματα ὀφείλονται σέ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπό τριχομονάδες καί μονίλια. Θεραπευτικῶς, ἐπί ὀκτώ ἡμέρες πρό τῆς περιόδου θά τοποθετῆτε κάθε βράδυ βαθειά ἐνδοκολπικῶς δυό κολπικά ὑπόθετα ἀπό τό φάρμακο Tabl. Gynopir x. Στή συνέχεια θά ἐπαναλέβετε τά ἐξωτερικά μέρη μέ τήν ἀλοιφή Pommade Mycostatine. Ἡ θεραπεία θά διακοπῆ κατά τήν ἔναρξι τῆς περιόδου καί θά συνεχιστῆ ἐπί ὀκτανήμερο κατά τόν ἴδιο τρόπο, μετά τή λήξι της. Ἡ δέη θεραπεία θά ἐπαναληφθῆ καί τόν ἑπόμενο μῆνα.

V. V. F., Φιλιάτες: Ἡ θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως μέ τά χάπια Delta - cortril τῶν 5 mg. ἐλπίζω νά μᾶς δώση καλά ἀποτελέσματα ὄχι παροδικά. ἀλλά θεραπευτικά. Θά ἐπαναλάβετε τή θεραπεία, μετά εἰκοσαήμερο διακοπή, ὅπως καί προηγουμένως.

Ν. Μ., Θεσ/νίκη: Θά πρέπει νά ὑποβληθῆτε ἐγκαίρως σέ νέα ἐξέτασι ποῦ θά μᾶς δώση καλά ἀποτελέσματα τοῦ αἵματος κατά Rhesus καί τοσι τοῦ αἵματος κατά Rhesus καί τοσι σέ περίπτωσι ἀσυμφωνίας νά ἀποφύγετε τό ἐγκυμοσύνη, διότι δέν ὑπάρχει θεραπεία τοῦ κακοῦ.

Μιά γεροντοκόρη, Θεσ/νίκη: Τά ἐνοχλητικά συμπτώματα ὀφείλονται σέ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπό τριχομονάδες καί μονίλια. Ἡ θεραπεία εἶναι κυρίως ἐνδοκολπική λόγω δέ τῆς εἰδικῆς σας θέσεως, αὐτή πρέπει νά γίνη ἀπό γυναικολόγο. Γιά τή βελτίωσι τῆς κατάστάσεως, θά κάνετε κάθε βράδυ πλύσι ἐξωτερικῆς καθαριότητος μέ ἐνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ ἕνα κιλό νερό ζεστό. Στή συνέχεια θά ἐπαλείφετε τά ἐξωτερικά μέρη τό βράδυ καί κατά τό διάστημα τῆς ἡμέρας, μέ τήν ἀλοιφή Pommade Mycosialine. Ἡ θεραπεία θά διαρκέση καθ' ὅλο τό μῆνα καί θά ἐπαναληφθῆ καί τόν ἑπόμενο, μετά τήν παῦσι τῆς περιόδου.

Χρυσάνθεμο, Κρήτη: Ἡ ψυχρότης στήν περίπτωσί σας ὀφείλεται στήν ἰδιοσυγκρασία σας καί σέ σχετική ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καί ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιά τή βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετά τή λήξι τῆς περιόδου, θά πάρνετε ἕξη χάπια τήν ἡμέρα ἀπό τό φάρμακο Tabl. Thelygan No 1 flacon καί θά κάνετε συγχρόνως ἕξη ἐνέσεις — μιά κάθε δυό ἡμέρες — ἀπό τό φάρμακο Amp. Thelygan. Δέκα ἡμέρες πρό τῆς περιόδου καί μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς, ὁπότε θά διακόπτετε, θά διαλύετε κάτω ἀπό τή γλῶσσα καθημερινῶς ἀπό ἕνα ὑπογλώσσιο δισκίο ἀπό τό φάρμακο Linguettes Perandren τῶν 10 mg. Ἡ θεραπεία θά συνεχιστῆ ἐπί τετράμηνο.

A. E. D., 24 Bristol St. Brisbane: Γιά νά ἐπιτύχη ἡ τεχνητή γονιμοποίησι, ἀσφαλῶς πρέπει νά λειτουργοῦν ὁμαλά οἱ ὠοθῆκες, γιά νά γίνεται φυσιολογική ἡ ὠοτοκία. Πρίν ἀποφασίσετε νά τήν ἐφαρμόσετε, θά κάνετε ἐπί τετράμηνο τήν κάτωθι θεραπεία: Ἀμέσως μετά τή λήξι της περιόδου θά παίρνετε τρία χάπια τήν ἡμέρα καί ἐπί δέκα ἡμέρες, ἀπό τό φάρμακο Tabl. Progynon C. Ὁκτώ δέ ἡμέρες πρό τῆς ἀναμενομένης θά διαλύετε κάτω ἀπό τή γλῶσσα ἐπί πέντε ἡμέρες ἀπό ἕνα χάπι τήν ἡμέρα ἀπό τό φάρμακο Tabl. Orgasteron τοῦ 1 mg. Ἡ θεραπεία ποῦ σᾶς ἔκανε ὁ γιατρος σας ἦτο καλή, ἀλλά ἀνεπαρκής.

M. Kyriak. Squadron, New York: Λόγω τοῦ θέματος, γράφω λεπτομερῶς στή διεύθυνσι ποῦ μοῦ στείλατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ι. Κ., Ζάκυνθος: Ὁ ὀργανισμός σας καί τά νεῦρα ἔχουν ἐξαντληθῆ καί κουραστῆ ἀπό τή γρίπη, τά φάρμακα καί κυρίως τή συνεχῆ κατάκλισι. Ἀποτέλεσμα τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι ἡ ἀϋπνία καί οἱ διαταραχές, ποῦ μοῦ γράφετε. Νά πάρετε Tabl. Iremol 400 mg. No 50, ἀπό τρία ἡμερησίως μετά τό φαγητό. Νά γίνουν Amp. Néo - Superbée - B12 No 12 καί Amp. S.P.A. Serie II No 10, ἐναλλαξ ἐνδομυϊκῶς.

L. P. L., Ἀμερική: Οἱ φόβιες σας ἔχουν πολλές φορές ἀλλάξει ἀντικείμενο καί περιεχόμενο. Ὁ καρκίνος, ἡ φυματίωσι καί ἄλλες διάφορες ἀρρώστιες συνεχῶς σᾶς φοβίζουν καί ἀπασχολοῦν τόν ψυχισμό σας. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα λόγω τῶν παιδικῶν ἐντυπώσεων καί ψυχικῶν τραυμάτων, ἡ φοβία σας περιστρέφεται γύρω ἀπό ψυχικές ἀρρώστιες. Ἐπίμονη σκέψι καί φοβία μήπως τρελλαθῆτε συνεχῶς σᾶς βασανίζει. Τοῦτο ὅμως μόνο στίς ὧρες, ποῦ δέν ἀπασχολεῖτε τή σκέψι σας. Ἡ ἔσωστροφή ἡ εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐνοχλημάτων ἀκριβῶς τήν ὥρα, ποῦ θά πέσετε στό κρεβάτι. Ἔχετε ἀνάγκη κλινικῆς ὑπνοθεραπείας ἡ ψυχαναλύσεως, γιατί εἶναι πολύ φορτωμένο τό ὑποσυνείδητό σας. Νά πάρετε Tabl. Serpasil forte de 1 mg. No 100. ἀπό τρία ἡμερησίως μετά τό φαγητό, ἀφοῦ ἀρχίσετε ἀπό μικρές δόσεις καί βαθμιαίως αὐξάνετε.

Τ. Σ., Κοζάνη: Ἡ αὔξησι τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ καί ἡ διόγκωσι τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος δείχνουν, ὅτι πρόκειται γιά βρογχοκήλη. Ὅλα τά συμπτώματα ἀπό τό νευρικό σύστημα καί τόν ψυχικό τομέα, ἔχουν ὡς αἰτία τήν ὑπερλειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς. Ὁ γιατρός σας θά σᾶς βοηθήση μέ φάρμακα, ἤ στήν ἀνάγκη μέ ἐγχείρησι ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς ἀρρώστιας σας. Νά πάρετε Tabl. Prazol 400 mg. No 100, ἀπό τρία ἡμερησίως μετά τό φαγητό. Οἱ φοβίες σας σιγά-σιγά θά ὑποχωρήσουν. Νά προσέξετε τή βραγχοκήλη.

Π. Χ. — Σ. Γ. 910: Πολλές φορές εἶναι ἀσφαλιστική δικλείδα τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐφόσο βέβαια δέν ἐπιτείνεται ἡ φυσιολογική λειτουργία. Ἡ ἀνησυχία σας εἶναι κάπως ὑπερβολική. Νά γίνουν Amp. Bédoz 1000γ +B1 100 mg. No 10 καί Amp. S.P.A. Serie II No 10, ἐναλλαξ ἐνδομυϊκῶς.

Ἀπογοητευμένο νέο Α. Β. Γ., Ἐντάῦθα: Τά διάφορα χτυπήματα τῆς ζωῆς καί οἱ ἀλλεπάλληλες ἀπογοητεύσεις σας ἔχουν προκαλέσει τή σημερινή ψυχική κατάστασι. Ἡ ἀντοχή τῶν νεύρων ἐκάμφθη καί ἄρχισαν νά παρουσιάζωνται τά συμπτώματα τῆς νευρονευρώσεως. Ἰδεές αὐτομομφῆς καί εἰσφημα κατωτερότητος συνεχῶς σᾶς βασανίζουν. Ἡ ψυχική κατάστασι ἔχει ἐπηρεάσει τήν ἐρωτική λειτουργία, τό ἀνοποίητο τῆς ὁποίας ἐπηρεάζει τήν ψυχική κατάστασι καί ἔτσι δημιουργεῖται φαῦλος κύκλος, μέσα στόν ὁποῖο σεῖς ζῆτε καί ὑποφέρετε. Νά ἐπισκεφτῆτε τόν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας καί ν' ἀκολουθήσετε πιστά τίς συμβουλές του. Ἔχετε ἀνάγκη ψυχαναλύσεως καί ἴσως ἀναλόγου φαρμακευτικῆς θεραπείας. Μήν ἀφίνετε τήν κατάστασι νά χρονίση, γιατί καί ἡ θεραπεία τότε γίνεται πιό δύσκολη καί τ' ἀποτελέσματά της εἶναι ἀμφίβολα.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

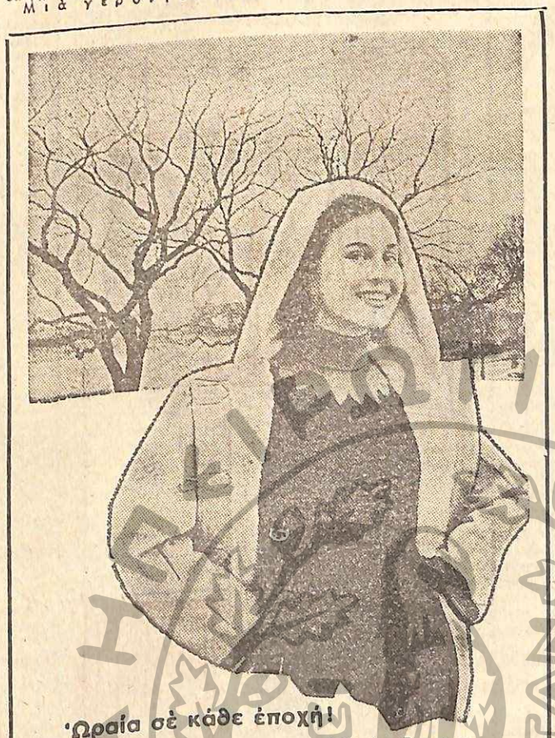

Ὡραία σέ κάθε ἐποχή!

"Αν εἶχε λεκιασμένο πρόσωπο ἡ ξεφλουδισμένη μύτη, θά τήν λέγατε ὡραία;

"Εχει καθάριο, φρέσκο πρόσωπο διότι περιποιεῖτε τήν ἐπιδερμίδα της μέ τά ἐπιστημονικά καλλυντικά «Φυλλίς», ποῦ εἶναι μελετημένα στό δικό μας κλῖμα καί στήν δική μας ἐπιδερμίδα.

Crème τροφή τοῦ δέρματος
Neige βάσις τῆς πούδρας καί τοῦ μακιγιάζ
Mousse (διά ξηρά δέρματα) } δύο ἰδεῶδη
Perle (διά λιπαρά δέρματα) } ντεμακιγιάζ

Φυλλίς

Οἱ λωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ἡ γαλοπούλα

Ἡ καρσινὴ τ' Ἐφταλίας βγῆκε πρωΐ-πρωΐ στὸ ντουρσέκι κι' ἤλεγε στὴν γυναικογειτονιά:

—Δὲν νταγιαντῶ νὰ τρώγω μὲ τὸν ἄντρα μου γουρουνίσια μπούτια καὶ μπριζόλες κι' οἱ ἄλλοι ψωμὶ κι' ἐλπές.

—Πολὺ σωστά! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία. Καὶ γέλασε πονηρά.

—Ἐγώ, συνέχισε ἡ ἄλλη μὲ ὕφος πονόψυχο, ἔχω προοδευτικὲς ἰδέες. Σήμερα μεροῦ πρέπει δικαιοσύνη, ἰσορροπία. Ἰστὲ μπού!

—Μπράβο σου! ξαναφώναξε ἡ Ἐφταλία.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ τση ψιθύρισε:

—Δάσκαλε ποὺ δίδασκες! "Αχ μωρὴ ψεύτρα, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς!...

—Δὲ θὰ ξεχάσω, ξακολούθησε ἡ καρσινή τση, τὸ 41. Ὁ Χριστὸς γνώρισε δυὸ λησταῖς, ἐμεῖς ὅμως γνωρίσαμε χιλιάδες, λησταὶ καὶ Βαραββᾶδες! Θυμᾶμαι οὔλα τάχανε κρυφεί, ἀκόμα καὶ στὰ φρουταρτζίνικα δὲν πᾶρισκες νὰ ἀγορράσης οὔτε φλιδες! Καὶ τρῶγαμε ἀέρα γιὰ φαΐ καὶ γιὰ προσφαΐ... ἐλπίδες! Γιὰ λίγο λίπος σούρτα μάδες, κι' ἔτσι ἀπ' τὸ γκουστοῦρι ἠκάδες! Ἀπὸ τὸ δικό μας λίπος ἔξη ὀκάδες!

—"Αχ, μὴ μᾶς τὰ θυμίζης, γιατὶ μερακλαντῶ, εἶπε ἡ Ἐφταλία κι', ἤκανε πώς μυξοκλαίει.

Μὰ ἡ καρσινὴ τὸ βιολί τση:

—"Οσοι πουλούσανε ρῦζι καὶ καφὲ στὴ μαύρη ἀγορά, κάθε σπυρὶ κουκοῦ-χρουσὲς λίρες σπεκουλάρανε, σαρλίκι καὶ χρυσὴ πάθανε στὰ κορμιά τους. Κι' ὅσοι τσοὶ κονσέρβες ξαφανίζανε μ' αὐτὲς κόψανε τὰ λαιμά τους. Γι' αὐτὸ ἐγὼ πάω μὲ τὸ Βαγγέλιο. («Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»). "Οχι οἱ ἄλλοι ψωμὶ κι' ἐλπές! καὶ 'γὼ γαλοπούλα! Εἶναι καούρνημα.

Κι' ἡ Ἐφταλία ξοπίσω τση κουνοῦσε δεξιὰ-ζερβὰ τὸ κεφάλι καὶ μουρμούριζε ὀλοένα:

—"Αχ μωρὴ θεατρίνα, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς;

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ καρσινὴ τση, ἀποῦντο μεσημέρι, ἤστειλε τὸν ἄντρα τση στὸ φοῦρνο νὰ πάρη τὴν γαλοπούλα ποὖχε στείλει ἀπ' τὸ πρωῒ παραγεμισμένη μὲ κάστανα, σταφίδες καὶ κουκουνάρια.

Σὲ λίγο μ' ἄδεια χέρια ἀρριβάρισε ἀπ' τὸ φοῦρνο ὁ φουκαρᾶς καὶ τῆς εἶπε μὲ στενοχώρια·

—Γυναῖκα, περίμενα νὰ βγῆ κι' ὁ τελευταῖος ταβᾶς. Στὸ τέλος δὲν βάσταξα καὶ ρώτησα: «Ποῦ εἶναι ἡ γαλοπούλα μας;» Κι' ὁ φούρναρης μοῦπε: «—Τὴν γαλοπούλο σας ἤρθε καὶ τὴν πῆρε ἡ κερὰ-Φταλία!»

Σὰν ἀνεμοσίφουνας ἤπρεξε τότε καὶ χύμηξε νὰ τὴν ξεμαλλιάση.

—Μωρὴ λοῦγκρα, λυξοῦ λωλο-ἀταλία δὲ ντράπηκες νὰ μ' ἀφήσης χρονιάρα μέρα χωρὶς φαΐ;

Καὶ χύμηξε νὰ τὴν γδάρη νὰ τῆς φτὴ τὸ λαρούγκι.

Τρέξανε, κόσμος καὶ ντουν ἄς. Μπῆκε στὴ μέση κι' ἕνας περαστικὸς ἀστυφύλακας;

—Γιατί, κερὰ ἀταλία, τῆς εἶπε ἔξω φρενῶν, ἤκανες αὐτὸ τ' ἀστεῖο, γιὰ νὰ μὴν πῶ τὴν μεγάλη ἀπάτη;

—Γιὰ νὰ τὴν εὐχαρ στήσω, κύριε πολιτομάνε μου.

—"Ασε τὰ δικηγοριστικα... Τί θὲς νὰ πῆς;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι χτὲς μοῦπηρξε τὸ τζιγέρι νὰ μοῦ γουδοκοπανέ, ἂν σοῦ πῶ ἐγὼ ἑκατὸ φορές, ἐσὺ νὰ μου πῆς χίλιες, καὶ νὰ μοῦ λέη: «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τρῶγω ἐγὼ γουρουνίσια ρόστα καὶ γαλοπούλες κι' οἱ ἄλλοι ψωμὶ κι' ἐλπές!» Λοιπὸν σήμερα ποὺ δὲ μαγειρεῦω, εἶπα ἀφ' τὰ ψὰ νὰ πάρω τὸν ντα θᾶ τση κι' ἐτσ νὰ γίνη ἡ θεωρία τση.

Κι' ἡ καρσινὴ τση τὸ φυσάει ἀκόμα καὶ δὲν κρυώνει!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—Εἶναι ἕνα κορδόνι ἀπὸ κολλιὲ μαογαϊταριῶν, Καίτη μου! Τὰ μαογαϊτάρια μποεῖς νὰ τ' ἀγοράσης ἀργότερα ἕνα - ἕνα!

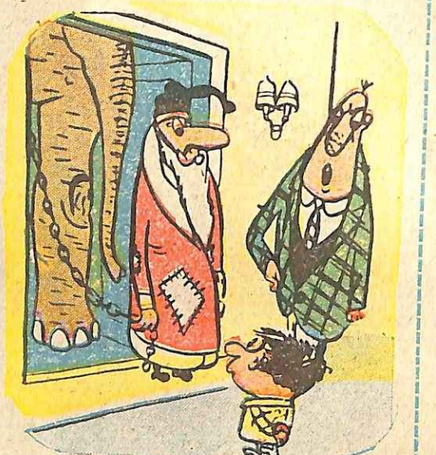

—Δὲ μπορεῖς ποῶτα νὰ λὲς πῶς θέλεις ελέφαντα κι' ἔπειτα ν' ἀνῆσαι νὰ τὸν παοαλάβης!

—Μὴ φωνάζης ἔτσι, βρὲ γυναῖκα! Θέλω ἐπὶ τέλους νὰ δώσω λίγη ναρὰ καὶ στὴ ψιψινα μας!...

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ πρόβλημα

Πῶς εἶπατε, κύριε Δημοσθένη; Μὲ ρωτᾶτε πῶς σκέπτομαι ν' ἀντιμετωπίσω τὴν ὑπόθεσι τῶν ἑορταστικῶν δώρων; Μὰ εἶναι ἐρώτησι αὐτὴ ποὺ μοῦ ὑποβάλλετε; Αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἐγὼ τὴν ἔχω λύσει κατὰ τὸν πρακτικώτερο τρόπο. Ὁρίστε; Μὲ ρωτᾶτε ἂν ἐννοῶ πρακτικὰ δῶρα; Ὄχι, χρυσέ μου, λάθος κάνεις. Ὁμιλῶ περὶ πρακτικῆς λύσεως καὶ ὄχι περὶ πρακτικῶν δώρων καὶ παρακαλῶ νὰ δίνης προσοχὴ ὅταν ὁμιλῶ, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια πράγματα. Λοιπόν, ἡ πρακτικὴ λύσι εἶναι, ὅτι δὲν κάνω ποτὲ δῶρα. Τὰ ἔχω καταργήσει ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κι' ἔχω βρῆ τὴν ἡσυχία μου.

Τί εἶπες, κύριε Δημοσθένη; Τὸ ἔθιμο ἐπιβάλλει, καὶ τὰ λοιπά; Καὶ λοιπόν; Ἐγὼ τὸ καθιέρωσα τὸ ἔθιμο; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸ ν' ἀκολουθήσω ἐγὼ ἕνα ἔθιμο, ποὺ δὲν τὸ παραδέχομαι καὶ μὲ τὸ ὁποῖο διαφωνῶ ριζικῶς; Τί εἶμαι; Ἄνθρωπος ἄβουλος, ἐνεργούμενο ἢ μέλος κοπαδιοῦ προβάτων ν' ἀκολουθῶ τὰς ἐντολὰς τοῦ τσέλιγκα; Ἐγώ, κύριε Δημοσθένη, εἶμαι ἄνθρωπος ἀνεξάρτητος καὶ ἐφαρμόζω δικά μου ἔθιμα. Καὶ τὸ δικό μου ἔθιμο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων θεμάτων, εἶναι νὰ κάνω ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι ὁρίζουν τὰ ἄλλα ἔθιμα.

Μὲ ρωτᾶς γιατί; Γιατὶ ἔτσι μοῦ κάνει γοῦστο.

Ὁρίστε μας. Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα. Νὰ φτιάξω ἕνα κατάλογο συγγενῶν καὶ φίλων καὶ νὰ τρέχω μιὰ βδομάδα στὰ μαγαζιὰ καὶ νὰ σπάζω τὸ κεφάλι μου τί νὰ πάρω στὸν καθένα κι' ἂν θὰ τοῦ ἀρέση ἢ ὄχι, κι' ἂν τοῦ χρειάζεται ἢ ὄχι καὶ νὰ ξεπαραδιάζωμαι. Νὰ γίνω δηλαδὴ ἴδιος κι' ὅμοιος μὲ σᾶς τοὺς ἀνόητους ποὺ σπᾶτε στὰ πόδια σας καὶ περιφέρεστε μὲ τὸ χαρτὶ στὸ χέρι καὶ σᾶς βλέπω καὶ σᾶς λυποῦμαι. Κι' ἔπειτα νάχω τὸν ἄλλο πονοκέφαλο, νὰ τρέχω νὰ τὰ μοιράσω.

Ἂμ' ὄχι, κύριε Δημοσθένη μου. Τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ μένα νὰ μὴν τὸ περιμένης. Διότι ἐγὼ — τὸ ἐπαναλαμβάνω — δὲν εἶμαι μέλος τῆς ἀγέλης.

Δῶρα, λέει. Καὶ γιατί; Γιατὶ λέει, ἐρχεται πρωτοχρονιά. Καὶ λοιπόν; Τί εἶναι ὀηλαδὴ ἡ πρωτοχρονιά; Μιὰ ἡμέρα ὅπως ὅλες. Μιὰ ἡμέρα ποὺ φέρει ἕνα ὡρισμένο νούμερο. Πρώτη Ἰανουαρίου. Ὅπως λέμε πρώτη Φεβρουαρίου, 7 Μαρτίου, 25 Μαΐου, 14 Ἰουλίου καὶ τὰ λοιπά. Γιατί, δηλαδή, σώνει καὶ καλὰ ὀφείλω αὐτὴ τὴν ἡμέρα νὰ μεταβληθῶ σὲ διανομέα χρησίμων καὶ ἀχρήστων πραγμάτων; Καὶ ἐπὶ πλέον: Γιατί νὰ μοιράσω δῶρα καὶ σὲ ποίους;

Στὰ γνωστά μου πρόσωπα; Μωρὲ τί μοῦ λές! Μὲ ὑποχρεώσανε, βλέπεις, τὰ γνωστά μου πρόσωπα καὶ πρέπει νὰ στὰ μου πρόσωπα, κύριε Δημοσθένη, τὸ μόνο ποὺ μοῦ κάνουν εἶναι, ὅτι μοῦ δίνουν στὰ νεῦρα ὅπως τοῦ λόγου σου κασὰν νὰ μοῦ γίνουν ἀγνωστα. Ὄχι ποὺ θὰ ἤθελα νὰ μποροῦθᾶ τοὺς δώσω καὶ δῶρα, γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.

Τί εἶπες, κύριε Δημοσθένη; Σὲ ἀπογοητεύω; Πῶς καὶ διατί σὲ ἀπογοητεύω; Τί, τί; Ἐσκόπευες νὰ μὲ ρωτήσης μὲ τρόπο τί θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κάνης δῶρο τὴν Πρωτοχρονιά; Μὰ δὲ μοῦ λές, χριστιανέ μου, τί λέμε τόση ὥρα; Κινέζικα σοῦ μιλάω;

Δὲν εἴπαμε πῶς δὲν κάνω δῶρα, ἀλλὰ οὔτε καὶ δέχομαι; Ὁρίστε; Ἐὰν θὰ μοῦ κάνης κάτι κι' ἂς λέω; Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω νὰ μὴν ἀποπειραθῆς τέτοια χειρονομία. Γιατί, ὄχι μόνο θὰ ἀρνηθῶ νὰ τὸ πάω, ἀλλὰ θὰ στὸ κοπανήσω καὶ στὸ κεφάλι.

Γιὰ τόλμησε καὶ θὰ ἰδῆς! Ἀγέλη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

«Γιατί νὰ μὴν ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, μιὰ καὶ δὲν πρόκειται νἄρθη στὸ σπίτι μας ὁ Χριστούλης;...» σκεπτόταν ἡ Μίρκα.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τὸ Ἄστρο...

Ἡ Ρένα ἀποτελείωσε τὴν ἑτοιμασία τοῦ χριστουγεννιάτικου δέντρου καὶ κάθησε στὴ μεγάλη πολυθρόνα. Ἀμέσως οἱ ἀναμνήσεις χύμηξαν καὶ τὴν πνίξανε...

Πέρυσι, εἶχαν ἑτοιμάσει τὸ δέντρο μαζὶ μὲ τὸν Ἄγγελο τὸν ἄντρα της. Εἶχαν γεμίσει μὲ παιχνίδια τὴν κάλτσα ποὺ εἶχε κρεμάσει στὸ τζάκι ἡ μικρή τους Μίρκα. Ὕστερα ὁ Ἄγγελος κάθησε σ' αὐτὴ τὴν ἴδια πολυθρόνα κι' ἡ Ρένα στὰ γόνατά του. Ἐκεῖνος τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ πηγοῦνι, τῆς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴ φίλησε.

«Εἴμαστε ἑφτὰ χρόνια παντρεμένοι, κι' ὅμως τὰ φιλιά του μὲ κάνουν εὐτυχισμένη ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά!» συλλογίστηκε ἡ Ρένα.

Ὕστερα ὁ Ἄγγελος σοβαρεύτηκε ξαφνικά.

—Πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι, Ρένα... ἄρχισε.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἀπορία καὶ μὲ κάποια ἀνησυχία.

—Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω πιά, συνέχισε ὁ Ἄγγελος. Σ' ἀγαπῶ πάντα... ἀλλὰ γνώρισα μιὰ ἄλλη, μιὰ κοπέλλα... καὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω δίχως αὐτή!

Τῆς φάνηκε σὰν νἄπεφτε σ' ἕνα σκοτεινὸ πηγάδι. Ἦταν τόσο ξαφνικὸ τὸ χτύπημα, ὥστε τὴ ζάλισε. Δὲ μπόρεσε οὔτε νὰ κλάψη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἡ πρώτη ἀντίδρασί της ἦταν ἔκπληξι κι' ὕστερα δυνατὸς φόβος.

—Θὰ μ' ἀφίσης λοιπόν; τραύλισε ἀπελπισμένα.

—"Οχι, ἂν μὲ θέλης ἀκόμη.

Ἡ Ρένα τὸν ἤθελε. Δὲ μποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῆ πὼς θἄμενε μόνη, πὼς θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἤθελε νὰ πικράνη τὴν ψυχὴ τῆς Μίρκας. Ἔπρεπε νὰ κάνη ὑπομονή, γιὰ χατῆρι τῆς μικρούλας της...

Μὰ ἡ θυσία της πῆγε χαμένη. Δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση πολὺ ἡ παράξενη αὐτὴ κατάστασι. Κατὰ τὰ μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ Ἄγγελος ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι.

Μίλησαν στὸ τηλέφωνο γιὰ τὴ Μίρκα. Κι' ἀπὸ τότε, ἡ μικρὴ πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τί εἶχε συμβῆ... Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήση ἐξηγήσεις ἀπ' τὴ μαμά της, βλέποντάς την θλιμμένη πάντα. μελαγχολική...

Ἡ Ρένα σκούπισε τὰ δάκρυά της, σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ πάη νὰ πλαγιάση. Προηγουμένως ὅμως, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης της...

*

Ἡ Μίρκα εἶχε μείνει ὥρα πολλὴ ἄγρυπνη στὸ κρεβατάκι της. Σκεπτότανε... Θυμόταν αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀνακατέψει ξαφνικὰ κι' ἔνοιωσε μὲ πεῖσμα ἕνα ἀνεξήγητο θυμὸ ἐναντίον τῆς μαμᾶς της. Ἔπειτα εἶχε καταλάβει τί ἔκανε! Εἶχε λύσει πέρυσι, τέτοια μέρα... Εἶχε ξυπνήσει ἐκείνη τὴ νύχτα καὶ εἶχε ἀκούσει τὸν Ἄγγελο νὰ μιλάη στὸ τηλέφωνο. Ἀμέσως ὁ «Χριστούλης» σκυμμένο πάνω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της. Τρόμαξε τότε κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Ἀμέσως ὁ «Χριστούλης» πέταξε τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια του... καὶ φάνηκε ἡ γελαστὴ μορφὴ τοῦ μπαμπᾶ της.

—Μὴ φοβᾶσαι, κορούλα μου! τῆς εἶπε ἀγκαλιάζοντάς την στοργικά. Δὲν εἶμαι ὁ «Χριστούλης», ποὺ σοῦ φέρνει τὰ δῶρα!

Κι' ἡ Μίρκα κράτησε πραγματικὰ τὸ μυστικό. Δὲν εἶπε τίποτα στὴ μαμᾶ της... Ναί, μὰ ἐφέτος, ἀφοῦ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι ὁ μπαμπᾶς, δὲ θἀρχόταν ὁ «Μπαμπᾶ-Χριστούλης», σὰν τ' ἄλλα χρόνια, καὶ θὰ ἔφερνε ἕνα ἀστέρι ποὺ ἔλαμπε δυνατώτερα ἀπὸ τὸ παραθυρό της ἔβλεπε ἕνα ἀστέρι ποὺ ἔλαμπε δυνατώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, ψηλὰ στὸν οὐρανό. Μήπως ἦταν τὸ Ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει οἱ Μάγοι γιὰ νὰ βροῦνε τὴ Φάτνη καὶ τὸ Θεῖο Βρέφος;...

«Γιατί νὰ μὴ τὸ ἀκολουθήσω κι' ἐγώ, μιὰ καὶ δὲν πρόκειται νἄρθη στὸ σπίτι μας ὁ Χριστούλης;...» σκεπτόταν ἡ Μίρκα.

*

Μονάχος στὸ μικρὸ διαμερίσμά του, ὁ Ἄγγελος καθότανε κοντὰ στὴν ἠλεκτρικὴ θερμάστρα καὶ κάπνιζε τὴν πίπα του.

Πόσο ἀνυπόφορη τοῦ φαινόταν ἡ ζωὴ τοῦ ἐργένη! Κι' ὅμως εἶχε νοιώσει τέτοιον ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀρχή, ὅταν ἄφισε τὴ Ρένα! Ἦταν καὶ πάλι ἐλεύθερος! Μὰ ἡ ἐντύπωσί του αὐτὴ εἶχε κρατήσει μόνο μιὰ βδομάδα. Ἔπειτα εἶχε καταλάβει τί ἔχασε! Εἶχε μετανοιώσει πικρά... μὰ δὲν τόλμησε νὰ ζητήση ἀπ' τὴ Ρένα νὰ τὸν συχωρέση καὶ νὰ τὸν ξαναδεχτῆ κοντά της. Ἐνοιωσε μονάχα πὼς δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὴν ἄλλη, πὼς ἦταν ἕνα καπρίτσιο ποὺ τοῦ εἶχε περάσει. Καὶ τῆς τὸ γράψε...

Ἀπόψε—παραμονὴ Χριστουγέννων—νοσταλγοῦσε τὸ σπίτι του, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ξαφνικά, ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὸν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήση... Κι' ἡ καρδιά του χτύπησε τρελλά, ὅταν ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Ρένας:

—Ἄγγελε! Εἶναι μαζί σου ἡ Μίρκα;... Χάθηκε!

—Ἄγγελε! Εἶναι μαζί σου ἡ Μίρκα;... πρόφερε σαστισμένος.

—Ἡ Μίρκα;... Χάθηκε;... Μήπως τὴν κλέψανε;

—Ναί! Μπῆκα στὴν κάμαρά της καὶ δὲν τὴ βρῆκα στὸ κρεβάτι της! Ἔψαξα παντοῦ, σ' ὅλο τὸ σπίτι... Μήπως τὴν κλέψη;

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ποιός νὰ τὴν κλέψη;

—Ποῦ εἶναι λοιπόν;... φώναξε ἡ Ρένα. Ἤμουν βέβαιη πὼς ἤρθε ἐδῶ σὲ μένα.

—Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τὸ δρόμο... εἶπε ὁ Ἄγγελος προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ἀγωνία του. Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Ὕστερα θἀρθῶ ἐκεῖ. Περίμενέ με...

Ἡ Ρένα τὸν περίμενε στὴν ἐξώπορτα. Τῆς φάνηκε αἰώνας ἡ ὥρα ποὺ πέρασε, ὥσπου νὰ τὸν δῆ νὰ φτάνη.

—Ἡ ἀστυνομία θὰ ψάξη νὰ τὴν βρῆ. Ἡσύχασε! τῆς εἶπε.

Μπῆκαν μαζὶ στὸ σπίτι. Ἡ φωτιὰ κόντευε νὰ σβύση στὸ τζάκι. Τὸ στολισμένο δέντρο ἦταν στημένο στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ. Ἡ Ρένα κάθησε στὴ μεγάλη πολυθρόνα.

—"Ω, Ἄγγελε, δὲ μπορῶ νὰ περιμένω ἔτσι, ἄπρακτη! Βόγγησε... Μὰ ποῦ μπορεῖ νὰ πήγε. Θεέ μου;

—Ἡ λογικώτερη ἐξήγησι εἶναι πὼς θέλησε νἄρθη στὸ σπίτι μου κι' ἔχασε τὸ δρόμο.

Ἡ Ρένα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ναί, βέβαια... εἶπε. Ἕνα παιδὶ δὲ μπορεῖ εὔκολα νὰ μοιράση στὰ δυὸ τὴν καοδιά του...

—Οὔτε κι' ἕνας μεγάλος! εἶπε πικραμένα ὁ Ἄγγελος.

Ἡ Ρένα τὸν κύτταξε, ξαφνιασμένη... Τὴν ἄλλη στιγμή, ὁ Ἄγγελος εἶχε γονατίσει μπροστά της.

—Συχώρεσέ με! τὸν μουρμούρισε ἱκετευτικά. Ἂν ἤξερες πόσο ὑπόφερα, πόσο τιμωρήθηκα γιὰ τὴν τρέλλα μου! Ὅλα τελειώσανε, μιὰ βδομάδα ἀφοῦ ἔφυγα ἀπὸ δῶ. Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ ξαναγυρίσω κοντά σου...

—Ἐφταιγα κι' ἐγώ, εἶπε μαλακὰ ἡ Ρένα. Σὲ θεωροῦσα σὰν κάτι τὸ τέλειο. Μὰ κανεὶς μας δὲν εἶναι τέλειος. Ὅλοι κάνουμε λάθη...

Ὁ Ἄγγελος ἔπιασε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ τὴ φίλησε στὰ χείλια.

Πέρασαν τὴ νύχτα μισοκοιμισμένοι στὴν πολυθρόνα. Σὲ κάθε θόρυβο, πετάγονταν ἀπάνω μὲ λαχτάρα. Τέλος, κατὰ τὶς 7 τὸ πρωῒ, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ἄγγελος ἅρπαξε τ' ἀκουστικό. Ἡ Ρένα στεκόταν δίπλα του, καὶ τὰ γόνατά της λύγιζαν...

—Δόξα σοι ὁ Θεός!... εἶπε ὁ Ἄγγελος στὸ τηλέφωνο Ναί, ναί, θὰ πάμε ἀμέσως νὰ τὴν πάρουμε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ...

Ἄφισε στὴ θέσι του τ' ἀκουστικὸ κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς γυναίκας του. Τρέμανε κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴ συγκίνησι.

—Πῆγε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα... τῆς ἐξήγησε. Τὴν ἀνακάλυψε τὸ πρωῒ ὁ κτηματίας καὶ τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία.

—Μὰ γιατί;... Γιατί ἔφυγε;... εἶπε ἡ Ρένα.

Ἡ Μίρκα τῆς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο:

—Ἀκολούθησα τὸ Ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, μαμά. Βρῆκα τὸ σταῦλο καὶ κοιμήθηκα μέσα... Ἔφυγα, γιατὶ δὲ θἀρχόταν ἐφέτος ὁ μοῦ φερη δῶρα ὁ «Μπαμπᾶ-Χριστούλης».

—Ἤρθε, μικρούλα μου! ἀπάντησε ἡ Ρένα, γεμίζοντάς την φιλιά. Ἡ κάλτσα σου σὲ περιμένει, γεμάτη παιχνίδια.

Ἡ Μίρκα κύτταξε μ' ἀμφιβολία τὸν πατέρα της.

—"Ωστε ἤρθες στὸ σπίτι;... τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος κατάλαβε ξαφνικὰ κι' ἀπάντησε:

—Ναί, ἤμουν ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα. Ἔλα, Μίρκα, πᾶμε...

Καὶ ξεκίνησαν πρῶτα οἱ δυὸ τους, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, ἐνῶ ἡ Ρένα τοὺς ἀκολουθοῦσε, νοιώθοντας ἕνα κόμπο στὸ λαιμό...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η θέλεις της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

Η ΦΕΤΕΙΝΗ μεγάλη μόδα τῶν φανταιζί ὑφασμάτων θά συνεχιστῆ ὅλο τό χειμῶνα. Για ἐπανωφόρια καί ντέ-πιές σέ συνδυασμό φούστας καί βέστας χρησιμοποιοῦνται πολύ λαινάζ μέ χρωματιστά φόντα καί ὡραιότατα σχέδια.

Τά ντέ-πιές ἀκολουθοῦν τόν σπορτίφ τύπο καί ἔχουν τίς βέστες πότε ριχτές καί πότε μέ ζώνη ἀπό τό ἴδιο ὑφασμά.

Οἱ ριχτές βέστες παρουσιάζουν μιά χτυπητή ἀντίθεση μέ τήν εὐθύγραμμη φούστα, ὅπως πάλι οἱ βέστες ποῦ ἔχουν ζώνη ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τήν πλισσεδωτή φούστα.

Οἱ βέστες μέ ζώνη ἔχουν ὡς ἐπί τό πλεῖστον σταυρωτό κούμπωμα καί τά ἀνοίγματα τοῦ λαιμοῦ εἶναι καμωμένο στόν κλασσικό τύπο μέ γιακᾶ καί ρεβέρ.

Ἀντιθέτως στίς ριχτές βέστες ἡ μόδα συμβουλεύει τό εὐθύγραμμο κούμπωμα καί τό κλείσιμο ἐπάνω ὡς τή ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

Τά ἐπανωφόρια, ποῦ γίνονται ἀπό φανταιζί ὑφάσματα ἔχουν μακρυά μανίκια ἡ ἀπέχουν μόλις λίγα ἑκατοστά ἀπό τούς καρπούς τῶν χεριῶν. Στά ντέ-πιές ὅμως τό συνηθέστερο μάκρος τῶν μανικιῶν τῆς βέστας, εἶναι τό τρουά-κάρ.

ΤΑ ΦΕΤΕΙΝΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Τά πλεχτά εἶναι πάντοτε τῆς μόδας, ἰδίως γιά νά συμπληρώνουν τήν ὅλη ἐμφάνισι.

Μέ τά σπορτίφ ντέ-πιές ἀπό λαινάζ καρρεδάτα ἡ γενικῶς φανταιζί, εἶναι πολύ ταιριαστά τά μονόχρωμα πουλόβερ, ποῦ φροντίζομε νά τά συνδυάζωμε μέ τό ἕνα ἢ τό ἄλλο χρῶμα τοῦ φανταιζί λαινάζ.

Τά φετεινά πουλόβερ φοριοῦνται λιγάκι μακρύτερα ἀπό ἄλλοτε καί ἄνετα στό σῶμα μέ τελεῖως ἁπλῆ πλέξι. Αὐτό τούς προσδίδει μεγάλη ἀφέλεια.

Τό στρογγυλό κλείσιμο γύρω στό λαιμό μέ τή φάσα ἀπό λάστιχο συνηθίζεται πολύ. Ὅπως ἐπίσης συνηθίζεται τό τελείωμα κάτω μέ μιά φαρδειά φάσα, ποῦ σχηματίζει δυό-τρεῖς δίπλες.

Τά πουλόβερ ἔχουν ὡς ἐπί τό πλεῖστον ζωηρά χρώματα, ἀλλά δέν ἀποκλείεται καί ἕνα μαῦρο, γιά νά φορεθῆ μέ καρρεδάτο λαινάζ.

Φυσικά τό καρρεδάτο θά ἔχη ἀπαραιτήτως καί μαῦρο χρῶμα στά καρρό του.

ΑΛΛΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Μέ τά καρρώ ντέ-πιές ἀπό λαινάζ ἡ τουίντ πολύ τῆς μόδας εἶναι νά συμπληρώνωμε τή φούστα καί τή βέστα μ' ἕνα τρίτο ἐξάρτημα. Τό ἐξάρτημα αὐτό εἶναι ἕνα εἶδος κορσάζ, ἐλεύθερο ἀπό τή φούστα, σέ τύπο καζάκας, ποῦ ξεπερνᾶ τή μέση μερικά ἑκατοστά πάνω ἀπό τή φούστα καί συμπληρώνεται στή μέση μέ μιά ζώνη μονόχρωμη σέ ζωηρό χρῶμα, ποῦ νά ταιριάζη μ' ἕνα ἀπό τά χρώματα τοῦ φανταιζί. Ἔτσι ἔχομε ἕνα κομψότατο τρουά-πιές, ποῦ τό μεταβάλλομε ὅποτε θέλομε σέ ντέ-πιές συνδυάζοντάς το μέ ἕνα πουλόβερ.

Οἱ συνδυασμοί αὐτοί μᾶς δίνουν τήν εὐκαιρία γ' ἀνανεώνωμε διαρκῶς τήν ἐμφάνισί μας. Πρᾶγμα πού προξενεῖ μεγάλη εὐχαρίστησι καί ο' ἐμᾶς καί στούς ἄλλους, ποῦ τό βλέπουν.

Τό κομψό ντύσιμο εἶναι κάτι ποῦ ὅλοι τό θαυμάζουν καί μή ἐξενᾶμε πώς, γιά νά τό πετυχαίνωμε πρέπει νά προσέχωμε καί τήν παραμικρότερη λεπτομέρεια: Τό καπελλάκι, τά γάντια, τά παπούτσια, τήν τσάντα καί ἀκόμη καί τήν ἐσάρπα, ποῦ θά συμπληρώνη τό σύνολο.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Μαζί μέ τό νέο χρόνο ἀρχίζει σέ λίγες μέρες καί ὁ μήνας, ποῦ συνεχίζοντας τίς γιορτές τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιᾶς παρουσιάζεται πλούσιος σέ δεξιώσεις κάθε εἴδους: Ἀπογευματινές συγκεντρώσεις γιά τσάϊ, γιά κοκταίηλ, γιά γεύματα, γιά σουπέ, γιά χορούς. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀφορμές, γιά νά δείχνη κάθε γυναῖκα τίς τουαλέττες της, τό γοῦστο της στό ντύσιμό της.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μαζί ποιές εἶναι οἱ τελευταῖες ἐμπνεύσεις τῆς μόδας γύρω ἀπό τά ἀμπιγιέ φορέματα.

Καί πρῶτα τά ὑφάσματα:

Εἶναι φέτος ἐκθαμβωτικά σέ ἐμφάνισι καί πολυτέλεια. Πολλά βελοῦδα καί μάλιστα βελοῦδα φανταιζί μέ ποικιλία συνδυασμῶν, χρωμάτων καί σχεδίων. Σατέν ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Ἰδιαιτέρως ἁπαλά. Ταφτάδες σέ σανζάν ἀποχρώσεις. Δαντέλλες καί μουσελίνες καί τούλια φανταιζί. Τό καθένα ἀπ' ὅλα αὐτά ἔχει τήν ξεχωριστή του χάρι, τόν ξεχωριστό χαρακτῆρα του.

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ

Ἐκεῖνα πού θά πρωτοστατήσουν εἶναι τά πολύ ἄνετα ἀμπιγιέ φορέματα. Καί βέβαια γιά τήν κατασκευή τους ἀπαιτεῖται ἄφθονο ὑφασμα. Οἱ φοῦστες γίνονται μέ πολλές σοῦρες ἢ μέ πιέτες κι' αὐτό τούς δίνει τήν ἐβαζέ γραμμή, πού ἀπαιτεῖ ἡ μόδα. Ἐπίσης τά κορσάζ γίνονται μέ ἄφθονο ὑφασμα, γιατί ἔχουν ντραπαρίσματα καί πολύ φαρδυά μανίκια. Αὐτά ὅλα δίνουν μεγάλη ἄνεσι στό φόρεμα, ἄνεσι ποῦ ἐπιτείνεται μέ τή φαρδειά ζώνη, ἡ ὁποία φοριέται σφιχτή στή μέση, σχηματίζοντας πολλές φορές μιά γραμμή κορσελέ.

Τά ντεκολτέ θά εἶναι πάντα πολύ μεγάλα ἰδίως στήν πλάτη εἴτε ἔχει εἴτε δέν ἔχει μανίκια τό φόρεμα.

Τά δεσίματα σέ φιόγκους, εἶναι κι' αὐτά πολύ τῆς μόδας. Ἄλλοτε στολίζουν τή μέση καί ἄλλοτε σπολίζουν τά μισά τῆς φούστας ἢ καί τό κορσάζ.

Ἀλλά, ὅσο καί ἄν εἶναι ἀμπιγιέ τό φόρεμα, ἡ φούστα διατηρεῖ πάντα τό γνωστό μάκρος, δηλαδή αὐτό πού μόλις καλύπτει τά γόνατα. Αὐτό ἐν τούτοις δέν παραμερίζει ἐντελῶς τή μακρειά φούστα. Στίς πολύ ἐπίσημες περιστάσεις κάνει κι' αὐτή τήν ἐμφάνισί της.

Καί σχετικῶς μέ τά χρώματα τί πρέπει νά προτιμήσωμε;

Ἔχομε βέβαια τά φανταιζί μεταξωτά καί τά βελοῦδα, ποῦ συνδυάζουν διάφορους χρωματισμούς, διάφορες ἀποχρώσεις στά πολυποίκιλα σταμπαρίσματά τους. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιά βελοῦδα ἢ μεταξωτά μονόχρωμα, ἐκτός ἀπό τό μαῦρο καί τό ἄσπρο, πού θά φορεθοῦν πολύ φέτος, θά ἰδοῦμε πολλά ζωηρά χρώματα, ὅπως τό φωτεινό πράσινο, τό κόκκινο, τό χρυσαφί καί κοντά σ' αὐτά τό κάπως σοβαρότερο βιολέ.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν πρόκειται γιά δαντέλλα, τοῦλι ἢ μουσελίνα, προτιμοῦνται οἱ ἁπαλές ἀποχρώσεις στόν τύπο τῶν παστέλ.

1) Ντέ πιές ἀπό λαινάζ καρρεδάτο μέ εὐθύγραμμη φούστα καί βαθύχρωμο μονόχρωμο πουλόβερ. 2) Ριχτό καντριγιέ ἐπανωφόρι μέ σταυρωτό κούμπωμα. 3) Βραδυνή τουαλέττα ἀπό βελοῦδο μέ ντραπαριστό κορσάζ καί φαρδειά φούστα. 4) Βραδυνή τουαλέττα ἀπό ταφτά μέ κορσάζ «μπυστιέ» καί φούστα μέ βολάν.

Ἀριστερά: φόρεμα σπορτίφ σέ ἐβαζέ γραμμή μέ ἀνοιχτόχρωμο γιακᾶ καί δίχρωμη ζώνη. Δεξιά: Κι' ἄλλο σπορτίφ φόρεμα ἀπό λαινάζ πτί-καρρώ γαρνιρισμένο μέ διαγώνιες φάσες.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Κάθε ὥρα ἔχει τήν ἐμφάνισί της. Ἄν τά πλούσια πολυτελῆ φορέματα, εἶναι ἐνδεδειγμένα γιά τίς αἴθουσες τῶν δεξιώσεων, εἶναι κι' ἄλλα ἁπλᾶ φορέματα, ποῦ φοριοῦνται σέ λιγώτερο ἐπίσημα σαλόνια. Πρέπει ὅμως καί αὐτά νά εἶναι κομψά καί καλοδιαλεγμένα.

Τά περισσότερα ἔχουν μιά γραμμή ἁπλῆ ἴσια ἢ ἐβαζέ. Λεπτά καί πιό βαρυά λαινάζ χρησιμοποιοῦνται γιά τήν κατασκευή τους, μονόχρωμα, ἀλλά καί μελανζέ σέ πρωτότυπες ὑφάνσεις ψαθωτές, μπουκλέ καί ἄλλες. Τό καθένα ἐνδείκνυται γιά τή μιά ἢ τήν ἄλλη κόψι.

Ἄς δοῦμε μερικά μοντέλα, γιά νά σᾶς δώσουμε τήν εὐκαιρία νά διαλέξετε τί σᾶς ἀρέσει καί τί συνηθίζεται.

Μ' ἕνα ἁπαλό, ἀλλά ἀρκετά βαρύ λαινάζ μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε ἕνα φόρεμα πολύ πρακτικό καί κομψό. Δίδετε ἀρκετή ἄνεσι στό κορσάζ καταλήγοντας σέ μερικές σοῦρες στή μέση.

Στά δυό πλάγια μιά ντεκολτέ προσδίδει τόν ἀπαιτούμενο ἀέρα στό στῆθος, ἐνῶ τό ἄνοιγμα τοῦ κορσάζ σταματᾶ στή γραμμή τοῦ στήθους, χωρίς κούμπωμα, ἀλλά μ' ἕνα γαζί γύρω-γύρω.

Ἕνας μεγάλος γιακᾶς ἀνοιχτόχρωμος ἢ λευκός στολίζει τό λαιμό, ἐνῶ τά μανίκια, ὄχι πολύ φαρδυά, εἶναι κοντά.

Ἡ φούστα ἀκολουθεῖ τήν ἐβαζέ γραμμή σχηματίζοντας ἀφ' ἑνός λόξεμα πρός τά κάτω στίς πλαϊνές ραφές, ἐνῶ τό φόρεμα συμπληρώνεται μέ μιά ζώνη δερμάτινη ἢ ἀπό κορδέλλα σέ δυό χρώματα. Τό ἕνα θ' ἀκολουθῆ τό χρῶμα τοῦ γιακᾶ καί τό ἄλλο θά εἶναι βαθύτερο ἀπό τό χρῶμα τοῦ λαινάζ.

ΤΟ «ΠΤΙ—ΚΑΡΡΩ ΛΑΙΝΑΖ»

Ἐξαιρετικά ταιριαστό ἀνάμεσα στά φανταιζί ὑφάσματα, εἶναι γιά ἕνα σπορτίφ ὕφασμα τό «πτί-καρρώ λαινάζ».

Τό βλέπομε σέ συνδυασμούς διαφόρων χρωμάτων: ἄσπρου καί μαύρου, ἄσπρου καί κόκκινου, μαύρου καί κίτρινου, μπέζ καί μαρόν, πράσινου καί κίτρινου κ.ἄ.

Χρησιμοποιῶντας τό πτί-καρρώ λαινάζ σ' ἕνα σπορτίφ φόρεμα ἐπωφελοῦμεθα νά τό γαρνίρωμε μέ φάσες καμωμένες μέ τό πτί-καρρώ τοποθετημένο διαγωνίως.

Σ' ἕνα ἁπλό λ.χ. φόρεμα μέ ἴσιο κορσάζ, τό ἄνοιγμα τοῦ στήθους καί τό γιακαδάκι, ποῦ στολίζει τό λαιμό, ἔχουν ἀκριβῶς γιά τελείωμα μιά τέτοια διαγώνια φάσα καί στό τέλος τοῦ ἀνοίγματος ἕνα φιόγκο μέ ἐπίσης διαγώνιο πτί-καρρώ.

Ἡ φούστα ἀποτελεῖται ἀπό τέσσερα φύλλα, πού κλοσάρουν ἐλαφρῶς πρός τά κάτω μέ τίς ραφές μπροστά, πίσω καί στά πλάγια.

Τό συμπλήρωμα εἶναι δύο ὁριζόντιες κοφτές τσέπες, ποῦ ἔχουν κι' αὐτές γιά τελείωμα μιά διαγώνια ἀρκετά φαρδειά ζώνη συμπληρώνει τό σπορτίφ αὐτό φόρεμα. Τό χρῶμα τῆς ζώνης εἶναι σ' ἕνα βαθύτερο τόνο ἀπό τό καρρώ λαινάζ.

Τέλος μιά δερμάτινη ζώνη εἶναι σ' ἕνα βαθύτερο τόνο ἀπό τό καρρώ λαινάζ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Γιά τά παιδικά καθημερινά φορέματα συνηθίζονται πολύ τά ὡραιότατα εἰδικά γιά παιδιά ὑφάσματα τά γνωστά μέ τήν ὀνομασία «Μπομπλαίν».

Τά ὑφάσματα αὐτά συνδυάζουν τό μαλλί μέ τό βαμπάκι καί πλένονται σάν τά κοινά βαμπακερά ὑφάσματα.

Τά βλέπομε μονόχρωμα, ἀλλά καί σέ δίχρωμα. Σχηματίζουν σχέδια ντιέ ἢ καρρώ, σέ διαφόρους συνδυασμούς χρωμάτων, ἀνάμεσα στούς ὁποίους φιγουράρει καί τό λευκό.

Γιά μιά κοπελλίτσα 8 ὡς 10 ἐτῶν βλέπομε ἕνα ὁμορφο μοντελάκι ἀπ' αὐτό τό ὕφασμα μέ μπουστάκι σταυρωτό, πού κλείνει ὡς τό λαιμό συμπληρωνόμενο μ' ἕνα γιακαδάκι μικρό. Δύο κοφτές ὁριζόντιες τσέπες στό μπουστάκι γαρνίρονται μέ μιά διαγώνια φάσα καί τό ἴδιο γαρνίρισμα ἔχουν τά κοντά μανίκια στό τελείωμά τους.

Ἡ φούστα τοῦ φορέματος εἶναι φαρδειά μέ σοῦρες ὁλοτρίγυρα καί μιά φαρδειά ζώνη ἀπό τό ἴδιο ὕφασμα συμπληρώνει τό φορεματάκι σχηματίζοντας μιά κορσελέ γραμμή.

Γιά ἕνα μικρότερο παιδάκι 4 ἢ 6 ἐτῶν ἀκολουθοῦμε μιά ἄλλη κόψι. Βάζομε στό κορσάζ ἕνα νωμίτη μέ τά καρρώ τοῦ ὑφάσματος διαγώνια. Ὁ νωμίτης αὐτός κουμπώνει σταυρωτά μπροστά μέ δυό ζεύγη, κουμπάκια. Ἀπό κεῖ καί κάτω τό φουστάνι συνεχίζεται ριχτό μέ σοῦρες στήν ἕνωσί του μέ τόν νωμίτη καί συμπληρώνεται μέ μανικάκια, φούστες κι' ἕνα γιακαδάκι.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Σ' ἕνα κοριτσίστικο ντέ-πιές μποροῦμε νά συνδυάσωμε μονόχρωμο καί καντριγιέ «Μπομπλαίν». Τό ντέ-πιές ἀποτελεῖται ἀπό τή φούστα καί τήν καζάκα. Ἡ φούστα τοῦ ντέ-πιές θά γίνη ἀπό τό μονόχρωμο ὕφασμα καί ἡ καζάκα ἀπό τό καντριγιέ, γαρνιρισμένη ὅμως χαμηλά γύρω ἀπό τό λαιμό μέ μιά μονόχρωμη φάσα, ἡ ὁποία δίνει τήν ἐντύπωσι νωμίτη.

Ἐξ ἄλλου ἕνα ὁλόκληρο φορεματάκι ἀπό μονόχρωμο «μπομπλαίν» τό γαρνίρομε μέ φάσες καντριγιέ.

Μιά ὁριζόντια φάσα στό κορσάζ σχηματίζει σάν νωμίτη, δυό φάσες τελειώνουν τά μανικάκια καί τρεῖς φάσες στολίζουν σέ ἀποστάσεις τήν πλατειά φουρωτή φούστα.

Μποροῦμε δέ νά κάμωμε καί τόν ἀντίθετο συνδυασμό: νά γαρνίρωμε δηλαδή ἕνα παιδικό φόρεμα ἀπό καντριγιέ «μπομπλαίν» μέ μονόχρωμες φάσες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Παιδικό φόρεμα ἀπό καντριγιέ «μπομπλαίν» μέ σταυρωτό μπουστάκι. 2) Φόρεμα μέ νωμίτη γιά μικρό κοριτσάκι. 3) Κοριτσίστικο ντέ-πιές μέ μονόχρωμη φούστα καί καντριγιέ καζάκα. 4) Μονοκόμματο φόρεμα καντριγιέ γαρνιρισμένο μέ καντριγιέ φάσες. 5) Μονόχρωμο φόρεμα στολισμένο μέ καντριγιέ φάσες. 6) Μονόχρωμο ντέ-πιές μέ πλισσεδωτή φούστα καί καζάκα. 7) Ἀγοριστικο μπλουζόν ἀπό καντριγιέ «μπομπλαίν».

Τά ψάρια ΘΑ ΣΩΣΟΥΝ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΓΕΝΟΣ!

Μὲ τὰ «ἁλιευτικὰ ὑποβρύχια» καὶ τὸ «ἠλεκτρικὸ ψάρεμα» θὰ προμηθεύωμαστε στὸ μέλλον τεράστιες ποσότητες ψαριῶν ἀπὸ τὰ ἀνεκμετάλλευτα θαλάσσια βάθη.

ΚΑΘΕ 24 ὧρες ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς αὐξάνει κατὰ 140.000 κατοίκους. Αὐτὸ σημαίνει πὼς, πρὶν περάσουν πολλὰ χρόνια, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἕνα ἀδυσώπητο πρόβλημα: τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπισιτισμοῦ τους. Καὶ πὼς, ἂν οἱ λύσεις στὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν βρεθοῦν ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμη, οἱ συνέπειες θὰ εἶναι κυριολεκτικὰ τραγικές. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι θὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐφιαλτικὸ θάνατο ἀπὸ πείνα.

Οἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν, ποὺ δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ μὲ τὰ συνδεόμενα μὲ τὸ ἄμεσο παρὸν προβλήματα, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν δραματικὴ αὐτὴ ἀπειλή, ποὺ ἂν σήμερα ὑπάρχῃ θεωρητικὰ μόνο, αὔριο θὰ εἶναι μιὰ στυγνὴ πραγματικότητα, γιὰ τὴν γενεὰ ποὺ βρίσκεται σήμερα στὰ σπάργανα καὶ γιὰ τὶς ἐπερχόμενες. Οἱ σοφοί, ὅμως, ποὺ δὲν εἶναι τόσο κοντόφθαλμοι ὅσο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν λαῶν, ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ τώρα νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ κεφαλαιωδέστατο αὐτὸ πρόβλημα καὶ νὰ ἐξετάζουν τὶς λύσεις, ποὺ θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ δοθοῦν. Στὴν προσπάθεια αὐτή, ὅλων ἀνεξαίρετα τὰ βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴ θάλασσα. Ὅπως ξέρουν οἱ ἀναγνῶστες μας ἀπὸ παλαιότερα δημοσιεύματα, τὸ πλαγκτὸν καὶ τὰ φύκια θεωροῦνται κιόλας σὰν δυὸ ἀπέραντες καὶ ἀνεκμετάλλευτες «βιομηχανίες» γιὰ τὴν τροφοδότησι αὔριο ἀνύπαρκτης ἀνθρωπότητας. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἀποδείξανε, μάλιστα, πὼς τὸ ψωμί, ποὺ θὰ κατασκευάζεται στὸ μέλλον ἀπὸ τὴ σημερινή, ὑπερδιπλάσιας σὲ πληθυσμὸ ἀπὸ τὴ σημερινή, ποὺ θὰ ἐκπελῆ αὐτόματα τὸν διαχωρισμὸ τῶν ψαριῶν ἀπὸ τὰ ἀντλούμενα μαζί τους θαλάσσιο νερό, ὥστε στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου δὲ θὰ φτάνουν παρὰ μόνο τὰ ψάρια, γιὰ νὰ παραδοθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ—στὸ σημεῖο αὐτὸ συμπίπτουν ὁ Γερμανὸς μὲ τὸν Ρῶσο ἐπιστήμονα—στὸ «πλοῖο—ἐργοστάσιο», ποὺ θὰ διενεργῇ ἐπὶ τόπου τὴν συσκευασία τους.

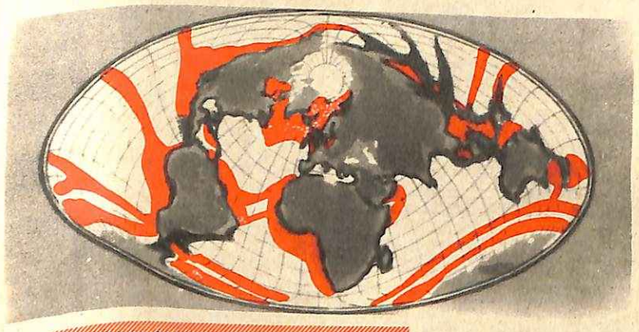

Μεγάλες θαλάσσιες ἐκτάσεις — οἱ εἰκονιζόμενες μὲ κόκκινο χρῶμα—εἶναι ἐν τελεῖ ἀνεκμετάλλευτες ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἁλιεία.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ ἐξαγγικάζει τὰ ψάρια, ἀπ' ὅποιο σημεῖο κι' ἂν βρίσκωνται, νὰ πλεύσουν πρὸς τὸ θετικὸ ἠλεκτρόδιο μέσα σὲ μερικὰ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου, ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες «ἠλεκτροταξία» καί, ὡς θεωρητικὴ ἀρχή, ἦταν γνωστὸ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια.

Ἡ ἐφαρμογή, ὅμως, τῆς θεωρητικῆς αὐτῆς ἀρχῆς στὴν πρᾶξι δὲν ἦταν τόσο εὔκολη ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ καὶ ἀπαιτηθήκανε τρία χρόνια συστηματικῶν προσπαθειῶν γιὰ νὰ καταλήξουν τὰ πειράματα τοῦ Γύργκεν Ντέτλοφ καὶ τῶν συνεργατῶν του σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ κυριώτερη δυσκολία, ποὺ διαπιστώθηκε στὰ πρῶτα πειράματα, ἦταν πὼς πολλὰ ψάρια φοφοῦσαν «ἠλεκτροπληγέντα» πρὶν φτάσουν στὸ στόμιο τῆς ἀντλίας καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὴν ἀντλία ἀνέβαιναν νεκρὰ στὴν ἐπιφάνεια ἢ παρασύρονταν στὰ βάθη.

Ἡ δυσκολία, ὡστόσο, αὐτὴ ὑπερπηδήθηκε καί, σ' ὅλα τὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν τελευταίως, τὰ ψάρια βρίσκανε τὸν θάνατο, ἄμεσο, σίγουρο καὶ ἀνώδυνο κατὰ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς τῆς ἀπορροφήσεώς τους ἀπὸ τὴν ἀντλία.

Ἔτσι, ἡ μέθοδος αὐτὴ παρουσιάζει ἐπιπλέον το πλεονέκτημα πὼς τὸ ψάρι, μὲ τὸν κεραυνοβόλο αὐτὸν θάνατο ποὺ τὸ βρίσκει, διατηρεῖ στὸ ἀκέραιο τὴ νοστιμάδα του καὶ τὴν θρεπτικὴ του ἀξία, ποὺ τὶς χάνει συχνὰ κατὰ ἕνα μέρος, ὅταν πιάνεται ἀπὸ τὸ δίχτυ ἢ ἐξ αἰτίας τῶν χημικῶν ὀξέων, ποὺ παράγονται κατὰ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθειά του νὰ διασωθῇ.

Τὸ βασικό, ὅμως, τὸ ἀληθινὰ τεράστιο πλεονέκτημα, ποὺ παρουσιάζει τὸ «ψάρεμα μὲ ἠλεκτρισμὸ» εἶναι πὼς ἐπιτρέπει νὰ ἀλιεύωνται, μὲ ὁποιεσδήποτε καιρικὲς συνθῆκες, κολοσσιαῖες ποσότητες ψαριῶν μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ ρεκόρ.

Στὸ τελευταῖο πείραμά τους, ποὺ ἔγινε στὰ ἀνοιχτὰ τοῦ Μαρόκου, ὁ Ντέτλοφ καὶ οἱ συνεργάτες του πιάσανε, μέσα σὲ ὀχτὼ λεπτά, ὀχτὼ τόννους ψάρια!

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τί ἀληθινὴ ἐπανάστασι θὰ εἶναι γιὰ τὴν ἁλιεία, ὅταν, γύρω στὸ 1980 — ὁπότε, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Γερμανῶν σοφῶν, θὰ γενικευτῇ ἡ μέθοδος αὐτὴ — πρόκειται νὰ πιάνωνται περίπου ἕνας τόννος ψάρια σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας!

Θὰ ἀναρωτηθῆτε, ὅμως: Μ' ἕναν τέτοιο τρόπο ψαρέματος, δὲ θὰ ἀπογυμνωθοῦν σύντομα ὅλες οἱ θάλασσες τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ στοιχεῖα τους;

Ὄχι! ἀπαντοῦν ἀδιστάκτα οἱ εἰδικοί. Γιατὶ τὰ ἀνεξερεύνητα καὶ ἀνεκμετάλλευτα θαλάσσια βάθη περιέχουν ἕναν τόσο τεράστιο πλοῦτο σὲ ψάρια, ὥστε τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲ θὰ δημιουργηθῇ πρὶν βρεθῇ καὶ ὁ τρόπος γιὰ τὸν τεχνητὸ πολλαπλασιασμό τους!

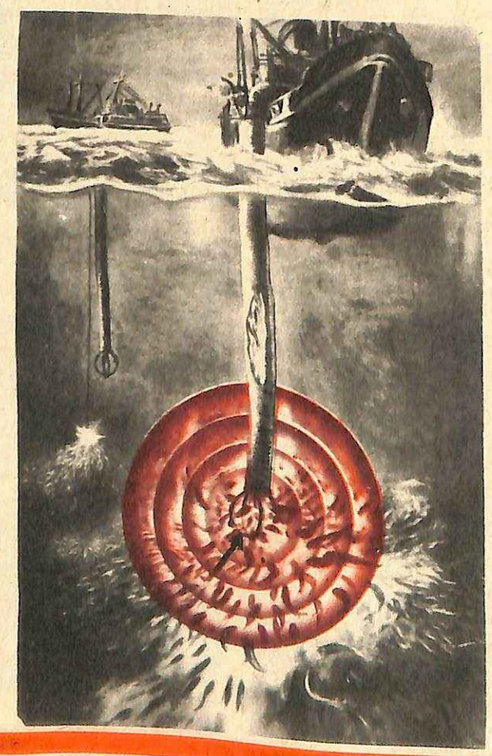

Μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἠλεκτρονικῶν δονήσεων, τὰ ψάρια θὰ συρρέουν πρὸς τὸ στόμιο τῆς ἀντλίας (βέλος), ποὺ θὰ τὰ ἀπορροφήσῃ, ἀφοῦ τὰ διαχωρίσῃ ἀπὸ τὸ θαλάσσιο νερό, γιὰ νὰ τ' ἀνεβάσῃ στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

νειας τοῦ πλανήτη μας, δὲ θὰ ἔχῃ μόνο τὸ πλαγκτὸν καὶ τὰ φύκια νὰ προσφέρῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν γηΐνο ὑπερπληθυσμὸ ἀπὸ τὸν λιμό. Γιατὶ ὑπάρχουν, ἂς μὴν ξεχνοῦμε, καὶ... τὰ ψάρια! Ἀπέραντες θαλάσσιες ἐκτάσεις, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν παρτιθέμενο χάρτη, εἶναι ἀνεκμετάλλευτες ἀπὸ τὴν ἁλιεία. Ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες θάλασσες ἡ ἐκμετάλλευσι τοῦ τεράστιου πλούτου, ποὺ κρύβει τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ἔχει περιορισθῆ στὰ ἀνώτερα στρώματα σὲ ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ—ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ τὶς πρόσφατες καθόδους, ποὺ ἐπιχειρήθηκαν σὲ μεγάλα βάθη—πὼς καὶ τὰ κατώτερα στρώματα δὲν εἶναι ἐξ ἴσου «πυκνοκατοικημένα». Σὲ βάθη 4.000 καὶ 5.000 μέτρων, ἐξακριβώθηκε, ὑπάρχουν γαρίδες, καλαμάρια καὶ ὄρθωνων εἰδῶν ψάρια, ποὺ τὸ κρέας τους ὡρισμένων δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι νοστιμώτερο καὶ ἀπὸ ἐκείνων, ποὺ γνωρίζομε! Μὲ τὰ σημερινὰ ὅμως μέσα ἁλιείας δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ψαρευτοῦν τὰ ψάρια καὶ τὰ μαλάκια τῶν μεγάλων βυθῶν.

Ἀλλὰ ὅ,τι δὲν εἶναι σήμερα δυνατό, θὰ εἶναι στὸ μέλλον. Ἕνας Ρῶσος σοφός, ὁ Λ. Α. Σέγκεβιτς συνέλαβε τὴν ἰδέα τοῦ «ἁλιευτικοῦ ὑποβρυχίου», ποὺ θὰ ψαρεύῃ σὲ βάθη ἀπλησίαστα γιὰ τοὺς σημερινοὺς ψαράδες. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν συνεργατῶν του, ὁ Σέγκεβιτς κατάρτισε ὡς τὶς τελευταῖες τους λεπτομέρεια τὰ σχέδια τοῦ ὑποβρυχίου αὐτοῦ, ποὺ χρησιμοποιώντας δίχτυα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, τὰ ὁποῖα θὰ «ἀπλώνωνται» καὶ θὰ μαζεύωνται μ' ἕναν εἰδικὸ μηχανισμό, τοποθετημένο κάτω ἀπὸ τὴν «κοιλιὰ» τοῦ ὑποβρυχίου, θὰ κατορθώνῃ νὰ ψαρεύῃ μέσα σὲ μιὰ καὶ μόνη ἐξόρμησί του τεράστιες ποσότητες ψαριῶν. Μόλις τὸ δίχτυ θὰ γεμίζῃ, τὸ ὑποβρύχιο θὰ ἀνεβαίνῃ στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ παραδώσῃ τὰ ψάρια σ' ἕνα «πλοῖο—ἐργοστάσιο», ὅπου θὰ γίνεται ἀμέσως ἡ συσκευασία τους. Ἔτσι, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ θὰ μπορῇ νὰ καταδυθῇ γιὰ τὴν δεύτερη ἐξόρμησί του, ἔπειτα γιὰ τὴν τρίτη κ.ο.κ. Ἀξίζει ἀκόμη νὰ σημειωθῇ πὼς τὸ «ἁλιευτικὸ ὑποβρύχιο» δὲ θὰ χρειάζεται πολυμελὲς πλήρωμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κυβερνήτη, δὲ θὰ περιλαμβάνῃ παρὰ μόνο δυὸ ἄνδρες, ποὺ θὰ εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ θέτουν σὲ λειτουργίαν τὸν μηχανισμό, ποὺ θὰ ἁπλώνῃ καὶ θὰ μαζεύῃ τὰ δίχτυα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη.

Ἀκόμη πιὸ ἐντυπωσιακὸ ἀπὸ τὸ σχέδιο τοῦ Ρώσου Σέγκεβιτς εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ συνέλαβε ὁ Γερμανὸς Γύργκεν Ντέτλοφ, διευθυντὴς αὐτῶν Ἠλεκτρονικῶν Ἐργαστηρίων τοῦ Ἀμβούργου, καὶ ποὺ τὸ ἔθεσε κιόλας σὲ πειραματικὴ φάρμογή, μὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Γιὰ τὴν ἁλιεία ψαριῶν σὲ τεράστιες ποσότητες ἀπὸ τὰ μεγάλα βάθη, ὁ Ντέτλοφ εἰσηγεῖται, ἀντὶ γιὰ τὴν χρησιμοποίησι ὑποβρυχίων, τὴν χρησιμοποίησι πλοίων ἐπιφανείας ὅπου, ὅμως, τὸ δίχτυ θὰ ἔχῃ ἀνηλεκτρόδιο!

Ὅπως διαπίστωσε ὁ Ντέτλοφ στὰ πειράματά του, κανένα ψάρι δὲ θὰ μπορῇ νὰ ἀντισταθῇ στὸ «κάλεσμα» τῶν ἠλεκτρικῶν δονήσεων, ποὺ θὰ παράγωνται ἀπὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ πηγή, τὸ συνδεδεμένο μὲ τὸ στόμιο τῆς ἀντλίας. Σὰν νὰ τὰ ἐλκύῃ ἕνας τὸ ἠλεκτρικὸ πεδίο, ποὺ θὰ σχηματίζεται γύρω ἀπὸ τὸ ἠλεκτρόδιο, καί... θὰ συνωστίζωνται γιὰ νὰ μποῦν στὸ στόμιο τῆς ἀντλίας! Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ συσκευή, ποὺ θὰ «τρομπάρῃ» στὴν κυριολεξία τὰ ψάρια ἀπὸ τὴ θάλασσα, θὰ εἶναι ἐφωδιασμένη στὸ μέσο της, καὶ μὲ ἕναν μηχανισμό, ποὺ θὰ ἐκπελῆ αὐτόματα τὸν διαχωρισμὸ τῶν ψαριῶν ἀπὸ τὰ ἀντλούμενο μαζί τους θαλάσσιο νερό, ὥστε στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου δὲ θὰ φτάνουν παρὰ μόνο τὰ ψάρια, γιὰ νὰ παραδοθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ—στὸ σημεῖο αὐτὸ συμπίπτουν ὁ Γερμανὸς μὲ τὸν Ρῶσο ἐπιστήμονα—στὸ «πλοῖο—ἐργοστάσιο», ποὺ θὰ διενεργῇ ἐπὶ τόπου τὴν συσκευασία τους.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ ἐξαγγικάζει τὰ ψάρια, ἀπ' ὅποιο σημεῖο κι' ἂν βρίσκωνται, νὰ πλεύσουν πρὸς τὸ θετικὸ ἠλεκτρόδιο μέσα σὲ μερικὰ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου, ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες «ἠλεκτροταξία» καί, ὡς θεωρητικὴ ἀρχή, ἦταν γνωστὸ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια.

Ἡ ἐφαρμογή, ὅμως, τῆς θεωρητικῆς αὐτῆς ἀρχῆς στὴν πρᾶξι δὲν ἦταν τόσο εὔκολη ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ καὶ ἀπαιτηθήκανε τρία χρόνια συστηματικῶν προσπαθειῶν γιὰ νὰ καταλήξουν τὰ πειράματα τοῦ Γύργκεν Ντέτλοφ καὶ τῶν συνεργατῶν του σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ κυριώτερη δυσκολία, ποὺ διαπιστώθηκε στὰ πρῶτα πειράματα, ἦταν πὼς πολλὰ ψάρια φοφοῦσαν «ἠλεκτροπληγέντα» πρὶν φτάσουν στὸ στόμιο τῆς ἀντλίας καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὴν ἀντλία ἀνέβαιναν νεκρὰ στὴν ἐπιφάνεια ἢ παρασύρονταν στὰ βάθη.

Ἡ δυσκολία, ὡστόσο, αὐτὴ ὑπερπηδήθηκε καί, σ' ὅλα τὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν τελευταίως, τὰ ψάρια βρίσκανε τὸν θάνατο, ἄμεσο, σίγουρο καὶ ἀνώδυνο κατὰ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς τῆς ἀπορροφήσεώς τους ἀπὸ τὴν ἀντλία.

Ἔτσι, ἡ μέθοδος αὐτὴ παρουσιάζει ἐπιπλέον το πλεονέκτημα πὼς τὸ ψάρι, μὲ τὸν κεραυνοβόλο αὐτὸν θάνατο ποὺ τὸ βρίσκει, διατηρεῖ στὸ ἀκέραιο τὴ νοστιμάδα του καὶ τὴν θρεπτικὴ του ἀξία, ποὺ τὶς χάνει συχνὰ κατὰ ἕνα μέρος, ὅταν πιάνεται ἀπὸ τὸ δίχτυ ἢ ἐξ αἰτίας τῶν χημικῶν ὀξέων, ποὺ παράγονται κατὰ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθειά του νὰ διασωθῇ.

Τὸ βασικό, ὅμως, τὸ ἀληθινὰ τεράστιο πλεονέκτημα, ποὺ παρουσιάζει τὸ «ψάρεμα μὲ ἠλεκτρισμὸ» εἶναι πὼς ἐπιτρέπει νὰ ἀλιεύωνται, μὲ ὁποιεσδήποτε καιρικὲς συνθῆκες, κολοσσιαῖες ποσότητες ψαριῶν μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ ρεκόρ.

Στὸ τελευταῖο πείραμά τους, ποὺ ἔγινε στὰ ἀνοιχτὰ τοῦ Μαρόκου, ὁ Ντέτλοφ καὶ οἱ συνεργάτες του πιάσανε, μέσα σὲ ὀχτὼ λεπτά, ὀχτὼ τόννους ψάρια!

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τί ἀληθινὴ ἐπανάστασι θὰ εἶναι γιὰ τὴν ἁλιεία, ὅταν, γύρω στὸ 1980 — ὁπότε, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Γερμανῶν σοφῶν, θὰ γενικευτῇ ἡ μέθοδος αὐτὴ — πρόκειται νὰ πιάνωνται περίπου ἕνας τόννος ψάρια σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας!

Θὰ ἀναρωτηθῆτε, ὅμως: Μ' ἕναν τέτοιο τρόπο ψαρέματος, δὲ θὰ ἀπογυμνωθοῦν σύντομα ὅλες οἱ θάλασσες τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ στοιχεῖα τους;

Ὄχι! ἀπαντοῦν ἀδιστάκτα οἱ εἰδικοί. Γιατὶ τὰ ἀνεξερεύνητα καὶ ἀνεκμετάλλευτα θαλάσσια βάθη περιέχουν ἕναν τόσο τεράστιο πλοῦτο σὲ ψάρια, ὥστε τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲ θὰ δημιουργηθῇ πρὶν βρεθῇ καὶ ὁ τρόπος γιὰ τὸν τεχνητὸ πολλαπλασιασμό τους!

Μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἠλεκτρονικῶν δονήσεων, τὰ ψάρια θὰ συρρέουν πρὸς τὸ στόμιο τῆς ἀντλίας (βέλος), ποὺ θὰ τὰ ἀπορροφήσῃ, ἀφοῦ τὰ διαχωρίσῃ ἀπὸ τὸ θαλάσσιο νερό, γιὰ νὰ τ' ἀνεβάσῃ στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΓΟΥΕ'ΙΝΤ ΜΙΛΛΕΡ

Τὸ κυνήγι τοῦ δολοφόνου

Α'.

Πέμπτη, 26 Ἀπριλίου, ὥρα 13

Ὁ Τζάκομπ Φάροου εἶχε τὸ ντουφέκι του ἀκουμπισμένο πάνω στὰ γόνατά του. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο ὅπλο, μάρκας «Τζέφρι». Εἶχε χαραγμένο στὸ βαρὺ κοντάκι του τ' ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτη του. Ἄξιζε πάνω ἀπὸ 200 λίρες, καὶ πολλοὶ κυνηγοὶ θὰ τὸ φύλαγαν σὲ μιὰ βιτρίνα ἢ κρεμασμένο σὲ μιὰ πανοπλία. Ἀλλ' ὁ Φάροου δὲν ἦταν αἰσθηματίας. Γι' αὐτόν, τὸ ντουφέκι ἀποτελοῦσε ἕνα χρήσιμο ἐργαλεῖο, προωρισμένο γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετῇ.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ καθημερινὸ καθάρισμά του, πέταξε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ πανί, ποὺ εἶχε μεταχειριστῇ. Τὸ χέρι του ψαχούλεψε τὸ κοντάκι, μὲ μιὰ μηχανικὴ κι' αἰσθησιακὴ χειρονομία.

Μιὰ σκέψι πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του:

«Μοῦ λεί.. ἴσως μιὰ γυναῖκα...».

Μά, ὕστερα, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἐτύχοχωροῦσε καὶ τὸν νευρίαζε, ἦταν ἄλλο: ὅτι δὲν εἶχε ρίξει μὲ τὸ ὅπλο του οὔτε μιὰ ντουφεκιὰ ἀπ' τὸ Γενάρη.

Ἀπ' τὰ πολλὰ ἄλλα ντουφέκια του, εἶχε χρησιμοποιήσει μόνο ἕνα στοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες: τὸ Μάουζερ, γιὰ νὰ τρομάξῃ τὶς ὕαινες, ποὺ γλυστροῦσαν μέσα ἀπ' τοὺς φράχτες, γιὰ νὰ ἀφανίσουνε τὰ κοττέτσια καὶ νὰ σκαλίσουνε στὰ σκουπίδια στὰ προάστια τοῦ Ναϊρόμπι.

Ἀφοῦ ἔβαλε μὲ προσοχὴ στὴ θέσι του τὸ «Τζέφρι», δὲ βοῆκε πιὰ τίποτα εὐχάριστο νὰ κάνῃ κι' ἀνακάλυψε ὅτι ἐπλήττε.

— Γουρούνια!... μουρμούρισε. Ἐννοοῶντας τοὺς στενοκέφαλους ὑπαλλήλους, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει τὴν ἄδεια κυνηγιοῦ του.

Γέμισε ἕνα ποτήρι, τζίν καὶ κοατῶντας το στὸ χέρι, διέσχισε τὰ τρία δωμάτια τοῦ τουβλοχτισμένου σπιτιοῦ του μὲ τὴ στοιχειώδη ἐπίπλωσι. Βγῆκε στὴ βεράντα, κάθησε στὸν ἵσκιο κι' ἤπιε τὸ τζίν του.

— Ἴσως μιὰ γυναῖκα... σκέφτηκε πάλι. Ἀλλὰ μὲ δυνατὴ φωνή.

Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ περάσῃ τὴ ὥρα του καὶ νὰ ἐξεχάσῃ τὴν πλῆξι του μὲ κάποια ἀπ' τὶς εὐκολες ἐκεῖνες γυναικούλες, τὶς συνηθισμένες ν' ἀπατοῦνε τοὺς ἄντρες τους. Ἤξερε ἀρκετὲς ἀπ' αὐτές, ποὺ τοῦ ρίχνανε ματιὲς πόθου...

Ἡ, ἀκόμη, θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ βρῇ στὴν ἀραβικὴ συνοικία ἐκεῖνη τὴ μιγάδα, μὲ τὴ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ τὸ λαχταριστὸ κορμί, ποὺ τὴν εἶχε ἐξασκεῖ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο...

«Ἠλίθιε!», εἶπε στὸν ἑαυτό του, σαρκαστικὰ καὶ θυμωμένα.

Ὄχι, δὲν τοὺλειπε μιὰ γυναίκα. Χρειαζότανε κάτι ἄλλο κάποιο πιὸ μόνιμο ἐρεθισμό. Ἡ μᾶλλον ἕνας ἄνθρωπος δυναμικὸς καὶ δὲ μποροῦσε νὰ συνηθίσῃ στὴν ἀμπαξία.

Ἦταν ψηλός, γεροδεμένος, ὅλο μῦς. Εἶχε ἡλιοκαμμένο πρόσωπο καστανὰ μαλλιὰ καὶ μουστάκι, καὶ μάτια ἀνοιχτογκρίζα — ποὺ γυαλίζανε τώρα, γιατὶ ἦταν λίγο μεθυσμένος. Συνήθως, τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν ἀπάθεια μιᾶς μάσκας.

Φοροῦσε μονάχα ἕνα κακὶ σόρτ κι' ἕνα ζευγάρι μπότες λυμένες. Ξαναπῆρε τὸ «Τζέφρι» ἀπ' τὴν ὁπλοθήκη του καί, ὄρθιος στὴ βεράντα, τὸ στήριξε στὸν ὦμο του καὶ σημάδεψε στὴν τύχη μιὰ φυτεία καφέ. στὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Διασκέδαζε σκοπεύοντας τὰ λουλούδια τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Ὕστερα γύρισε πρὸς τὴν πόλι. Καθὼς τὴν κύτταξε, μιὰ ἰδέα ἤρθε ξαφνικὰ στὸ μυαλό του κι' ἐδιώξε τὴ νάρκη του.

— Δὲν τοὺς γράφουμε στὰ παλιά μας παπούτσια; εἶπε ἐμπιστευτικὰ στὸ τουφέκι του. Δὲν πᾶμε οἱ δυό μας νὰ κυνηγήσουμε;...

Τὴν ἴδια στιγμή, εἷδε ἕνα κινητὸ στόχο: Ἕνα αὐτόκινητο ποὺ τρεχε στὸ δρόμο μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ γανότανε κάθε τόσο γύρω ἀπ' τοὺς γιγάντιους εὐκαλύπτους. Γύρισε τὸ ὅπλο κατὰ πάνω του καὶ τὸ σημάδεψε στὸ χερούλι τῆς μπροστινῆς πόρτας. Ἐκεῖ θὰ βρισκόταν ἡ καρδιά. ἂν τ' αὐτοκίνητο ἦταν θηρίο...

Ὁ δοῦ"ος εἶχε νεμίσει λασπό. ἀπὸ τὴ βροχή. Ἀλλ' ὁ λακκους ἀπ' τὴ βουλειά του.

Ὁ Φάροου χαμήλωσε τὸ ὅπλο του βλέποντας μὲ περιέργεια τ' αὐτοκίνητο νάσχεται πρὸς τὸ σπίτι του. Πρόσεξε πὼς ἦταν ἀπὸ κεῖνα, ποὺ νοίκιαζε ἕνα γκαράζ στὸ Ναϊρόμπι. Συνεπῶς, ὁ ὁδηγός του πρέπει νὰ ἦταν ξένος.

Ὁ Φάροου σκέφθηκε πὼς ὁ αὐτοκινητιστὴς θάχε κάνει βλάβος στὸ δρόμο.

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του. Ὁ σωφέρ πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ χαμηλωμένο τζάμι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο καὶ στογγυλό. Φοροῦσε ματογυάλια δίχως σκελετό.

— Εἴσαστε ὁ Τζάκομπ Φάροου; ρώτησε μὲ φωνὴ λίγο ἐξοργισμένη.

— Ὁλόκληρος! Περάστε μέσα, ἂν θέλετε.

Ἀπ' τὴν προφορὰ τοῦ ἀγνώστου, ὁ Φάροου κατάλαβε πὼς ἦταν Ἀμερικανός.

Μπῆκε στὸ σαλόνι κι' ἄφησε στὴ θέσι του τὸ ὅπλο του, ἐνῶ ὁ ξένος σταματοῦσε στὸ κατώφλι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἀδιάβροχο του.

— Λέγομαι Ὄουερ. Πὼλ Ὄουερ... εἶπε ὁ ἐπισκέπτης.

Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μὲ γλυκὸ πρόσωπο. Παρ' ὅλα τὰ ἄσπρα μαλλιὰ του καὶ τὸ πάχος του, εἶχε ἀνεβῇ γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, νωρὶς νὰ λαχανιάσῃ.

Φοροῦσε ἕνα μαῦρο κοστοῦμι καὶ γραβάτα μαύρη. σὰ νὰ πενθοῦσε. Τὸ σκληρὸ κολλάρο του ἐφιγγε τὸν παχουλὸ λαιμό του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του στὸ σαλόνι.

— Νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα τζίν; τοῦ πρότεινε ὁ Φάροου.

— Μὴν ἐνοχλήσθε. σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Ὄουερ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Τὰ μάτια του, ζωηρὰ καὶ διαπεραστικά ἐξέτασαν τὸ Φάροου πίσω ἀπ' τοὺς φακοὺς τῶν γυαλιῶν του. Κύτταξε τὶς μυῦδες καὶ τριχωτὲς γάμπες του, τὸ ἀριστερό του μπράτσο, αὐλακωμένο ἀπὸ τρία παράλληλα σημάδια ἀπὸ δαγκωματιὰ θηρίου.

— Θὰ σᾶς ξεηγήσω ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, εἶπε ὁ Ὄουερ. Ἔμαθα πὼς εἶσαστε ὁ καλύτερος κυνηγὸς ὅλης τῆς περιφερείας. Ἔτσι μοῦ εἶπαν ὅλοι. στὸ Ναϊρόμπι...

— Καλωσύνη τους! πρόφερε ὁ Φάροου, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Κοπνίζετε;

Κι' ὁ Ὄουερ πρόσφερε τὴν ταμπακέρα του, ἀνοιχτή. Ἀλλ' ὁ Φάροου ἔκαμε μιὰ ἀρνητικὴ χειρονομία. Ὁ Ὄουερ πῆρε ἕνα τσιγάρο, τὸ ἄναψε.

— Κύριε Φάροου. Ἔλεγε συχρόνως, εἴσαστε διαθέσιμος γιὰ ἕνα κυνήγι;

Ὁ Φάροου ἀνατρίχιασε ἀπὸ ἐλπίδα. Ὕστερα ὅμως θυμήθηκε καὶ μουρμούρισε:

— Ὄχι, δὲ μπορῶ...

Μὰ ὁ ἄλλος φάνηκε σὰ νὰ μὴν τὸν εἶχε ἀκούσει, καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ πάρετε 5 χιλιάδες δολλάρια, ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ 10 χιλιάδες ἀκόμα ἂν σκοτώσετε τὸ ζῶο...

Ὁ Φάροου τὸν κύτταξε λίγο σαστισμένος.

— Ἴσως νὰ μὲ περάσετε γιὰ βλάκα, ποὺ δὲν ξέρω τὸ συμφέρο μου, ἀπάντησε. Ἀλλὰ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ ἀκριβότερο κυνήγι ἀγριμιῶν ποὺ ξέρω, κόστισε μονάχα 2½ χιλιάδες δολλάρια ὅλα-ὅλα. Ἔχει μείνει δὲ ἱστορικό!

— Δὲν πειράζει. Ἐγὼ σᾶς προσφέρω αὐτά, ποὺ σᾶς εἶπα. Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ πρότασί μου...

— Καὶ βέβαια μ' ἐνδιαφέρει! Ἀλλά... Ξέρετε, δὲ μπορῶ γιὰ τὴν ὥρα νὰ κυνηγήσω.

— Ναί. Ἔμαθα πὼς γάνατε κάποια παράβασι καὶ γιὰ τιμωρία σᾶς ἀπαγορέψανε τὸ κυνήγι σὲ Βρεταννικὸ ἔδαφος ὡς τὸ Δεκέμβριο...

— Εἴσαστε πολὺ καλὰ πληροφορημένος. Βλέπω εἶπε ἐρεθισμένος ὁ Φάροου. Τότε λοιπόν, εἶπε ἐρεθισμένος ὁ Φάροου. Τότε λοιπόν, εἶπε ἐρεθισμένος ὁ Φάροου. Τότε λοιπόν, εἶπε ἐρεθισμένος ὁ Φάροου. Τότε λοιπόν, εἶπε ἐρεθισμένος ὁ Φάροου. Τότε λοιπόν, εἶπε ἐρεθισμ

λάτη μου, πῶς θὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ τὴν πληρωμή μου;...

— Εἶμαι ἐξουσιοδοτημένος νὰ σᾶς δώσω τώρα ἀμέσως μιὰ καλὴ προκαταβολή.

Κι' ὁ "Οουερ ἔβγαλε ἕνα καρνὲ τῶν τσέκ. Μὰ ὁ Φάροου κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Θὰ προτιμοῦσα, ἀντὶ γιὰ προκαταβολή, μιὰ σύστασι ἀπὸ κάποιο γνωστό μου, σοβαρὸ πρόσωπο.

Ὁ "Οουερ πρόφερε ἀμέσως ἕνα ὄνομα:

— Γουώλτερ Στένις.

Ὁ Φάροου ἤξερε πολὺ καλὰ τὸ Στένις. Ἦταν ὁ ὁδηγός του, κάθε δυὸ χρόνια, ποὺ ἐρχόταν στὴν Κένυα γιὰ κυνήγι. Τὸν θεωροῦσε φίλο καὶ τὸν σεβότανε ὡς κυνηγό. Τ' ὄνομά του τὸν ἐπηρέασε εὐνοϊκά. Ὁ "Οουερ τὸ κατάλαβε καὶ τοῦ πρόσφερε ἕνα τσὲκ 1000 δολλαρίων.

— Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν; εἶπε.

Ὁ Φάροου δίστασε ἀκόμα. Λίγο ἔλειψε νὰ πῆ ὄχι... Μὰ τρόμαξε στὴ σκέψι πώς, ἂν δὲ δεχόταν αὐτὴ τὴν προσφορά, κινδύνευε νὰ μουχλιάση ἄπρακτος ὅλη τὴν ὑπόλοιπη χρονιά.

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε, παίρνοντας τὸ τσέκ.

Ὁ "Οουερ χαιρογέλασε — γιὰ πρώτη φορά. "Εβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μακρὺ ἄσπρο φάκελλο.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι τὰ εἰσιτήρια μας, ἐξήγησε. Θὰ φύγουμε τὸ σούρουπο, μὲ τ' ἀεροπλάνο. Ἐλπίζω νὰ προφτάνετε νὰ ἑτοιμαστῆτε.

Ὁ Φάροου ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ εἰσιτήρια. Ἦταν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, μέσω Χαρτοὺμ καὶ Λονδίνου.

Κύτταξε μ' ἀπορία τὸν ἐπισκέπτη του.

— Δὲν ἔχω κυνηγήσει ποτὲ θηρία στὴ Βόρειο Ἀμερική! παρατήρησε.

— Ἔ, θὰ κάνετε ἀρχὴ τώρα, ἀπάντησε ὁ "Οουερ. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πάρω μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο μας, ἀλλὰ σκέφθηκα πὼς θὰ νοιώθουμε περισσότερη ἄνεσι στὰ ἐπιβατικὰ τῆς γραμμῆς.

Τώρα ποὺ εἶχε πάρει πιὰ ὁ Φάροου τὴν ἀπόφασι, ἡ δυσπιστία του εἶχε διαλυθῆ κι' εἶχε διορθωθῆ τὸ κέφι του. Γύρισε, κύτταξε τὸ ἀγαπημένο του ντουφέκι καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὶς διατυπώσεις, τοὔλεγε ὁ "Οσερ. Πέρασα ἀπ' τὰ γραφεῖα σήμερα τὸ πρωΐ. Σᾶς περιμένουνε κατὰ τὶς 5, γιὰ τὴ θεώρησι τοῦ διαβατηρίου σας.. Δὲ χρειάζεσθε πολλὲς ἀποσκευές. Θὰ προμηθευθῆτε στὴν Ἀμερική ὅ,τι σᾶς λείπει.

— Τί ὅπλα πρέπει νὰ πάρω μαζί μου;

— Αὐτὸ θὰ τὸ κανονίσετε σεῖς.

— Μὰ πῶς, χωρὶς νὰ ξέρω τί θὰ κυνηγήσουμε; παρατήρησε ὁ Φάροου:

Ὁ ἄλλος σκέφθηκε μιὰ στιγμή. Ὁ Φάροου περίμενε, ἐλπίζοντας σὲ κάποια ἀποκάλυψι.

Τέλος, ὁ "Οσερ ἀπάντησε, μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὴ φωνή του:

— Νἄσαστε ἕτοιμος γιὰ κάθε εἴδους κυνήγι.

Β'

Κυριακὴ 29 Ἀπριλίου.ὥρα 10.

Ὁ Φάροου ἦταν συνηθισμένος νὰ ταξιδεύη πεζή, στὸ ὕπαιθρο καὶ ἀθόρυβα. Δὲν ἦταν φτιαγμένος γιὰ τὴν ταχύτητα, τὸ θόρυβο καὶ τὶς κλειστὲς καμπίνες...

Στὶς τρεῖς μέρες ποὺ κράτησε τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι τους, ἀναρωτιότανε μὲ κάποια ἀνησυχία ἂν θὰ ἄντεχε ὡς τὸ τέλος.

Ὁ "Οσερ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πιὸ γέρος καὶ πιὸ χοντρὸς ἀπ' αὐτόν, δὲ φαινότανε νὰ ὑποφέρη καθόλου. Ὡστόσο, δὲ μιλοῦσε περισσότερο ἀπ' τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο.

Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, φτάσανε στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ ἀεροδρόμιο Λαγκουάρντια.

Ἀφοῦ περίμεναν ἐκεῖ νιὰ λίγο, ἐπιβιβάσθηκαν σ' ἕνα ἄλλο, μικρότερο ἀεροπλάνο. Ὁ Φάροου ἐγκαταστάθηκε στὴ θέσι του ὅσο πιὸ ἄνετα μποροῦσε, κι' ἀποκοιμήθηκε...

"Οταν ξύπνησε, τὸ ρολόϊ του ἔλεγε 10

— Φτάσαμε, τοῦ εἶπε ὁ "Οσερ. Νὰ τὸ Ἄλμπανυ.

Ζήτησαν τὶς ἀποσκευές τους καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου. Ὁ Φάροου κρατοῦσε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τὴ βαλίτσα του καὶ μὲ τὸ δεξὶ τὴ θήκη μὲ τὰ ὅπλα του — τὸ «Τζέφρι», ἕνα Μάουζερ καὶ μιὰ ἐλαφρειὰ καραμπίνα.

Ὁ "Οσερ ἄνοιξε τὴν πόρτα μιᾶς μαύρης Λίνκολν. Ὁ Φάροου ἄφησε τὰ πράγματά του στὸ πίσω κάθισμα. καὶ ξεκινήσανε.

Ὁ "Οσερ σωφάριζε ἐπιδέξια καὶ προσεχτικά. Ὁ ἄλλος κύτταζε ἀφηρημένα τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο τοπίο κι' ἀναρωτιότανε ποῦ πηγαίνανε...

Ὁ φαρδὺς δρόμος ἀκολουθοῦσε τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Χοὺδσον. Ὅσο πλησιάζανε στὸ κέντρο τῆς πόλεως, τὰ κτίρια γίνονταν πιὸ πυκνὰ γύρω τους. Φαίνονταν μοντέρνα, κι' ὅμως εἶχαν κάτι τὸ παληὸ—σὰν τὴ λεπτὴ σκόνη ποὺ σκεπάζει τὰ ἐκθέματα ἑνὸς μουσείου.

Τ' αὐτοκίνητο ἄλλαξε κατεύθυνσι σὲ λίγο κι' ἄφισε πίσω του τὶς κατάφωτες κεντρικὲς συνοικίες. Ἀκολουθοῦσε τώρα μιὰ ἥσυχη δευτερεύουσα ἀρτηρία, μὲ κομψὲς βίλλες.

— Ἐδῶ μένουν ὅλες οἱ μεγάλες, οἱ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες, ἐξήγησε ὁ "Οσερ. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια χτίστηκαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ Ναϊρόμπι δὲν ἦταν παρὰ ἕνα χωριὸ μὲ λίγες καλύβες.

Τ' αὐτοκίνητο ἔκοψε ταχύτητα, πέρασε μιὰ σιδερένια καγκελλόπορτα καὶ προχώρησε σὲ μιὰ ἀλλέα. Στὸ βάθος ὑψωνόταν ἕνα κτίριο παληό, ἀλλὰ θαυμάσια διατηρημένο.

Ὁ Φάροου ἔνοιωσε ἀνακούφισι γιατὶ τελείωνε πιὰ τὸ ταξίδι τους..

Σταμάτησαν μπροστὰ στὴ μεγάλη ἐξώπορτα. Οἱ χάλκινοι φανοστάτες ἦταν ἀναμένοι. Δὲ φάνηκε ὅμως κανεὶς στὸ κεφαλόσκαλο, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς νεοφερμένους.

— Ἄφιστε προσωρινὰ τὰ πράγματά σας μέσα στ' αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ "Οσερ.

Εἶχε τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ. Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα, ὁ Φάροου, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἔνοιωσε ἀόριστα κάτι τὸ πένθιμο στὴν ἀτμόσφαιρα κι' ἀνατρίχιασε...

Διασχίσανε ἕνα ὀκτάγωνο χὼλ κι' ἕνα φαρδὺ διάδρομο. "Ολα ἦταν κατάφωτα καὶ ἔρημα.

Ὁ "Οσερ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο λίβινγκ-ρούμ. Τὸ τζάκι ἦταν ἀναμμένο, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐκεῖ.

Ὁ "Οσερ κύτταξε τὸ ρολόϊ του, μ' ἕνα ὕφος σὰν ν' ἀποροῦσε...

Ἀκούγοντας ἕνα θόρυβο ἀπὸ ψηλά, ὁ Φάροου σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε μιὰ γυναίκα ἡλικιωμένη, μὲ μαῦρο φόρεμα, ποὺ τοὺς κύτταζε ἀπ' τὴ κορυφὴ τῆς σκάλας. Ἀλλὰ δὲν τοὺς μίλησε. "Οταν εἶδε μάλιστα πὼς τὴν εἶχε ἀντιληφθῆ ὁ Φάροου, γύρισε τὴν πλάτη της κι' ἔφυγε.

— Ἴσως νάναι κάτω... μουρμούρισε ὁ "Οσερ. Ἐλᾶτε μαζί μου, κύριε Φάροου.

Ξαναπέρασαν τὸ μεγάλο διάδρομο καὶ κατέβηκαν ἀπὸ μιὰ σκάλα στὰ ὑπόγεια. Δὲν ἀκουγότανε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ βήματά τους, πνιγμένα κι' οὐτὰ ἀπ' τὰ παχιὰ χαλιά.

Ὁ "Οσερ σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ συρτὴ πόρτα κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ Φάροου.

— Ἔκανα ἕνα εὐχάριστο ταξεῖδι μαζί σας, τοῦ εἶπε Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ξαναδῶ Καλὴ τύχη.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε μ' ἕνα τυπικὸ φιλοφρόνημα καὶ τὸν κύτταξε νὰ ξανανεβαίνη τὴ σκάλα.

Εἶχε μείνει μονάχος μπροστὰ στὴν πόρτα. Τέντωσε τ' αὐτί του κι' ἄκουσε κάτι πνιγμένους κρότους, μὲ κανονικὰ διαλείμματα. Δίστασε λίγο, κι' ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα.

"Ενα δυνατό, ἐκτυφλωτικὸ φῶς τὸν θάμπωσε. "Οταν συνήθισαν κάπως τὰ μάτια του, εἶδε πὼς βρισκότανε σὲ μιὰ αἴθουσα γυμναστικῆς, ἐφωδιασμένη μὲ ὅλα τὰ σχετικὰ σύνεργα.

"Ενας ἄντρας γυμναζόταν, γυπνώντας ρυθμικὰ μὲ τὶς γροθιές του ἕνα κρεμασμένο σακκὶ μὲ ἄμμο.

Ἦταν ψηλός, πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' τὸ Φάροου. μὲ γκρίζα μαλλιά. Τὸ μυώδες κορμί του εἶχε ἀρχίσει νὰ γάνη κάπως τὶς γραμμές του. ἀπὸ τὴν καθιστικὴ ζωή.

Ἀκούγοντας τὴν πόρτα πίσω του, σταμάτ--- τὴν ἐξάσκησί του, γύρισε καὶ κύτταξε. "Ενα χαμόγελο ἄνθισε στὸ πρόσωπό του.

— Τζάκομπ! φώναξε μὲ φανερὴ χαρά.

Μὰ κι' ὁ Φάροου εἶχε δοκιμάσει μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι: ἀναγνωρίζοντάς τον.

— Γειά σου, Γουώλτ! ἀπάντησε. Δὲν περίμενα νὰ σὲ βρῶ ἐδῶ! Ποτὲ δὲ φανταζόμουνα πὼς ἤμουν στὸ σπίτι σου!...

Ὁ Γουώλτερ Στένις προχώρησε κι' ἔβγαλε τὸ γάντι τοῦ μπός, γιὰ νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι. Εἶχε χαθῆ ἡ θλιμμένη ἔκφρασι ποὺ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ λίγο στὰ μάτια του.

Δώσανε τὰ χέρια, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι ποὺ ξαναβρίσκονται. Ἔπειτα ἀπὸ μακρὺ χωρισμό. Ὁ Φάροου ἀναρωτήθηκε ἂν εἶχε ἀλλάξει κι' αὐτὸς ὅσο ὁ Φάροου στὰ δυὸ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει...

— Δὲ νρειάζεται νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαριστεῖ ἡ ἐπίσκεψί σου, Τζάκομπ, πρόσθεσε ὁ Στένις. Σ' εὐγνωμονῶ ποὺ ἦρθες ἀπὸ τόσο μακρυά...

— Θάρχόμουνα νρηγορώτερα, ἂν ἤξερα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ σένα τὸν ἴδιο.. Μὰ δὲ μοῦ εἶπε τίποτα ἐκεῖνος ὁ τύπος ποὺ μοῦστειλες...

—Ὁ "Οσερ; Σοῦ φάνηκε λίγο Ἰδιόρρυθμος. Ἐ; Εἶναι ὅμως ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. "Ἤξερα πὼς θὰ σ' ἔφερνε ἐδῶ ὁπωσδήποτε.

— Μποροῦσε ὡστόσο νὰ μοῦ ἐξηγήση...

— Τοῦ εἶχα δώσει ἐγὼ αὐτὲς τὶς ὁδηγίες, Τζάκομπ. Δὲν ἤθελα νὰ μάθη κανεὶς τίποτα... Ἔλα πάνω. Ἔχουμε νὰ ποῦμε ἕνα σωρὸ πράγματα.

Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα. Ὁ Στένις πήγαινε μπροστά.

— Τί καινούργιο ἀπ' τὴ ζούγκλα; ρώτησε, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του.

— Τίποτα. Γουώλτ. "Ολα εἶναι ὅπως τὰ ἤξερες.

— Σὲ ζηλεύω, φίλε μου! Περνᾶς μιὰ ἥσυχη, μακάρια ζωή, πάντα ὅμοια...

Διασχίσανε τὸ φαρδὺ διάδρομο τοῦ ἰσογείου κι' ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ποῶτο πάτωμα.

— Θάθελα νὰ σὲ συστήσω στὴ γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Στένις μὲ χαμηλότερη φωνή. Σοῦ ἔχω μιλήσει ἄλλοτε γι' αὐτήν. Μόνο ποὺ τώρα... δὲ θέλει νὰ δῆ κανένα.

Ὁ Φάροου σκέφθηκε τὴ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα ποὺ τὸν κύτταζε πάνω ἀπ' τὴ σκάλα...

— Κι' ὁ γυιός σου τί κάνει; ρώτησε τὸ Στένις.

Ἐκεῖνος ἀνέβηκε ἄλλα δυὸ σκαλοπάτια, πρὶν ἀπαντήση, μὲ μεταλλικὴ φωνὴ ποὺ πρόδινε τὴν προστάθειά του:

— Πέθανε!

Ὁ Φάροου σώπασε. Στὸ πρῶτο πάτωμα. ἀκολούθησαν τὸ διάδρομο, ὡς τὴν πόρτα μιᾶς μεγάλης κρεβατοκάμαρας.

Ὁ Στένις μπῆκε πρῶτος κι' ἄναψε τὸ φῶς.

— Κάθησε, εἶπε στὸ φίλο του. Περίμενε μὲ λίγο. "Αν θέλης νὰ πιῆς κάτι, θὰ βροῦς μέσα σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι.

Καὶ μπῆκε στὸ διπλανὸ λουτρό γιὰ νὰ κάνη ἕνα ντούς.

Ὁ Φάροου ἔβαλε τζὶν σ' ἕνα μεγάλο ποτῆρι. "Υστερα ξαπλώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ τζάκι. Ποσπάθησε νὰ ἡρεμήση, νὰ μὴ σκέπτεται πιὰ τὸ γυιὸ τοῦ Στένις τὸ Στήβεν ποὺ εἶχε πεθάνει 30 χρόνων... Ἴσως νάχε πόδῃ συγκοπή, ὅπως τόσοι κα· τόσοι ἐπιχειρηματίες.

— Πόσο θὰ ὑποφέρανε, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα του!... μουρμούρισε ὁ Φάροου μὲ συμπόνια.

"Ηπιε μιὰ γουλιὰ τζίν. "Ετριψε τὰ πόδια του τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Τὰ σκαρπίνια ποὺ φοροῦσε, τοῦ σφίγγανε τὰ δάχτυλα. Πόσο νοσταλγοῦσε τὶς εὐρύχωρες μπότες του!...

Ὁ Στένις βγῆκε σὲ λίγο ἀπ' τὸ λουτρό. μισόγυμνος. Κι' ὁ Φάροου πρόσεξε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα μακρόστενο σημάδι, σὰν ἀπὸ ἔγκαυμα κάτω ἀπ' τὸ ἀριστερό του μπράτσο.

Ἐνῶ ντυνόταν, ὁ Στένις ἔλεγε στὸ φίλο του:

— Σοῦ φαίνεται ἴσως παράξενο ποὺ ἔκανα γυμναστικὴ τέτοια ὥρα. Μὰ εἶμαι τόσο ἀπασχολημένος ὅλη τὴ μέρα!...

—"Εχω τὴν ἐντύπωσι πὼς δουλεύεις πάρα πολύ, Γουώλτ.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Τὸ ἀναγνωρίζω κι' ἐγὼ πὼς κινδυνεύω νὰ πάθω ὑπερκόπωσι. Τὸ ἴδιο κάνουν ὅμως ὅλοι. Χρειάζεται μόνθος σκληρός. γιὰ νὰ βγάλης λεφτά... Μάλιστα οἱ μπελάδες μου πολλαπλασιαστήκανε ἀπὸ τότε ποὺ δημιούργησα τὴ «Στένισφαμπ»...

— Τί εἶν' αὐτὸ πάλι;

— Δὲ θὰ ξέρης ἴσως ὅτι ὑπάρχει μεγάλη κρίσι στέγης στὴν Ἀμερική. Τὰ οἰκοδομικὰ ὑλικὰ σπανίζουν, τὰ ἐργατικὰ ἔχουν ἀνεβῆ σὲ ὕψη δυσθεώρητα. "Ολοι θέλουν ὅμως ν' ἀποκτήσουν ἕνα δικό τους σπίτι... Πιστεύω λοι-

ΜΕ ΤΟ ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Ἐξαιρετικὰ 100%

★ Δίδει στὰ μαλλιά σας ἕνα φυσικὸ ἢ μοντέρνο χρωματισμό, γιὰ κάθε τύπο.
★ Ἐπαναφέρει τὰ γκρίζα μαλλιὰ στὸν φυσικό τους χρωματισμό.
★ Προσδίδει στὰ μαλλιά σας μιὰ νεανικὴ στιλπνότητα.

ΔΙΑΦ. ΑΛΕΞΟΥΔΗ

ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ
ΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14 - ΤΗΛ. 32.844

WELLA

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἐρευνες ἔχει βεβαιωθῆ: βασικὸς συντελεστὴς γιὰ τὴν νεανικὴ φρεσκάδα καὶ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ περιεκτικότης του σὲ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα δὲν μπορεῖ μόνο του νὰ διατηρήση τὴν ποσότητα τοῦ ὑγροῦ ποὺ χρειάζεται · τότε ἀρχίζει νὰ διψᾶ. Πρώτη ἐνδειξι εἶναι οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω στὰ μάτια καὶ τὸ στόμα

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ προστασία

Ἡ κρέμα NIVEA σᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐξουδετερώσετε αὐτὸ τὸ μειονέκτημα.
Τὰ ὑγρο · δημιουργὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA δίνουν στὸ δέρμα νὰ πιῆ καὶ ἀποκαθιστοῦν τὴν ἰσορροπία τοῦ ὑγροῦ, ξαναδίνοντας ἔτσι στὸ δέρμα τὴν ὁμορφιά του.

Δοκιμάστε καὶ σεῖς !

Μιὰ ἁπλὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας:
Χρησιμοποιεῖτε κάθε βράδυ κρέμα NIVEA γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος

Κρέμα NIVEA

Τακτικὴ περιποίησις τοῦ δέρματος μὲ NIVEA εἶναι μιὰ ἀληθινὴ εὐεργεσία γιὰ τὴν ὁμορφιά του
Τὸ διψασμένο δέρμα ἀπορροφᾶ μὲ ἀπληστία τὰ θρεπτικὰ καὶ ὑγρο · δημιουργὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA. "Ετσι, τρέφεται, ξαναπαίρνει τὸ χαμένο ὑγρό του καὶ γίνεται φρέσκο καὶ ἀνθηρὸ μὲ ὡραῖο ρόδινο χρῶμα.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

πὸν πῶς βρῆκα μιὰ λύσι, γιὰ ν' ἀνταποκριθῶ στὴν τόση ζήτησι, πραγματοποιώντας συγχρόνως ἕνα λογικὸ κέρδος. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα μέθοδο κατασκευῆς «ἑτοιμων» σπιτιῶν, ποὺ φτιάνονται στὸ ἐργοστάσιο καὶ συναρμολογοῦνται, μέσα σὲ λίγες ὧρες.

»Αὐτὴ ἡ καινούργια ἐπιχείρησί μου εἶναι ἡ «Στενισφαμπ»... Θέλεις ναρθῆς τώρα μαζί μου;

'Ο Φάρουου ἑτοιμαζόταν νὰ βγάλη τὰ παπούτσια του, γιὰ ν' ἀνακουφιστοῦνε τὰ πόδια του. Σηκώθηκε ἔκπληκτος.

— Ποῦ θὰ πάμε; ρώτησε.

— Στὴν πόλι. Στὸ γραφεῖο μου.

'Ενῶ κατεβαίνανε τὴ σκάλα, ὁ Στένις συνέχισε τὶς ἐξηγήσεις του:

—"Εχω ρίξει ὅλα μου τὰ κεφάλαια σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἐπιχείρησι. Προσπάθησα μάλιστα νὰ πετύχω καὶ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Κράτους... Τώρα πιστεύω πὼς μπῆκε πιὰ ἡ δουλειὰ στὸ δρόμο της...

Καθὼς περνούσανε τὸ διάδρομο, ὁ Φάρουου ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα μιᾶς σκάλας κι' εἶδε, πάνω ἀπ' τὸ τζάκι, δυὸ κυνηγετικὰ τρόπαια: τὰ κεφάλια ἑνὸς βούβαλου κι' ἑνὸς ταράνδου. Τὸ βούβαλο τὸν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς ὁ ἴδιος. "Οσο γιὰ τὸν τάρανδο, θὰ προερχόταν ἴσως ἀπ' τὸν Καναδᾶ, ὅπου κυνηγοῦσε συχνὰ ὁ Στένις.

Βγῆκαν ἀπ' το σπίτι.

Τ' αὐτοκίνητο βρισκότανε πάντα ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει ὁ "Οσερ. 'Ο Στένις κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἱκανοποίησι, βλέποντας τὴ θήκη μὲ τὰ ντουφέκια πάνω στὸ πίσω κάθισμα.

"Εβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Υστερα φόρεσε ἕνα ζευγάρι ματογυάλια μὲ χοντρὸ σκελετό.

— Τὰ χρειάζομαι στὸ σωφάρισμα καὶ στὸ διάβασμα, ἐξήγησε στὸ φίλο του. Γεράσαμε, Τζάκομπ.

— Αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλους!

—"Οχι σὲ σένα. 'Εσὺ δὲν ἔχεις ἀλλάξει καθόλου... Δὲν ξέρεις πόσο θάθελα νὰ κάνω τὴ δική σου ζωή!...

—"Ελα δά! Τὸ κυνήγι τοῦ χρήματος εἶναι γιὰ σένα πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ κάθε ἄλλο... "Εχεις συνηθίσει νὰ ζῆς μὲ γοργό, ἐντατικὸ ρυθμό... 'Εγὼ θ' ἄφινα τὸ κόσμο ὅπως εἶναι. 'Εσὺ πασχίζεις νὰ τὸν ἀλλάξης.

— Ναί, εἶπε σοβαρὰ ὁ Στένις ἐνῶ πατοῦσε γκάζι γιὰ νὰ ξεκινήσουνε. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ χρειάζομαι, Τζάκομπ. Κάτι μοῦ λείπει, ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες...

'Ο Φάρουου δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι. "Αφινε τὸ σύντροφό του νὰ ἐξηγηθῆ ὅταν θὰ ἤκρινε ὁ ἴδιος πὼς ἔφτασε ἡ στιγμή...

Οἱ δρόμοι τῆς ἐμπορικῆς συνοικίας τοῦ "Αλμπανυ ἦταν σχεδὸν ἤρημοι, αὐτὴ τὴν ὥρα. Που καὶ που μονάχα. ἔβλεπε κανεὶς ἕνα ἀνοιχτὸ μπὰρ ἢ ρεστωράν.

Σταμάτησαν σ' ἕνα σταυροδρόμι. Στὴ πρόσοψι ἑνὸς ἑπταώροφου πέτρινου κτιρίου, ὁ Φάρουου εἶδε μια τεράστια ἐπιγραφή: «Τράπεζα Στένις».

'Ο Φάρουου πρόσεξε ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς βιτρίνες τοῦ ἰσογείου εἶχε ἀκόμα κολλημένη στὸ κρυσταλλό της τὴ μάσκα τοῦ κατασκευαστοῦ — πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχε σπάσει καὶ το εἶνον ἀλλάξει τελευταίως.

'Ο Στένις πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ τῆς ἐξώπορτας. Μέσα ἀπ' τὰ κάγκελα ποὺ τὴν προφυλάγανε γιὰ τὴ νύχτα, φάνηκε τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ γκρίζα στολὴ ποὺ πλησίαζε προσεχτικά, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Μόλις ἀναγνώρισε τὸ Στένις ὁ φύλακας ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοίξη.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Στένις. δικαιολογήθηκε. Δὲν ἤξερα...

— Καλά, καλά Μπέν. τὸν διέκοψε ἐκεῖνος. Θὰ μείνουμε λίγο ἐδῶ. "Εχω κάποια δουλειά.

'Ο φύλακας κύτταξε μὲ περιέργεια τὸ Φάρουου. ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ Στένις.

Οἱ δυὸ ἄντρες διασχίσανε τὴν ἀπέραντη καὶ μαρμαρόστρωτη αἴθουσα τῆς Τραπέζης. Στὴ μιὰ πλευρά της βρίσκονταν οἱ θυρίδες τῶν ταμείων καὶ στὴν ἄλλη τὰ γραφεῖα τῶν ὑπαλλήλων.

'Ο Στένις σταμάτησε κι' ἔδειξε κάτι στὸ σύντροφό του. Κάτω ἀπὸ μιὰ θυρίδα. ὑπῆρχε μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο, καὶ στὸ βάθος της διακρίνονταν μερικὰ καινούργια ἠλεκτρικὰ σύρματα.

— Θύμα τοῦ καθήκοντος. εἶπε λακωνικὰ ὁ Στένις.

Τὸ καινουργοβαλμένο κρύσταλλο τῆς βιτρίνας, ἡ τρύπα στὸν τοῖχο... 'Ο Φάρουου ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνη.

—"Εγινε καμμιὰ διάρρηξι; ρώτησε τὸ φίλο του.

— Μάλλον μιὰ ληστεία. ἀπάντησε ἐκεῖνος σιγανά. "Ελα ἀπὸ δῶ...

'Οδήγησε τὸ Φάρουου σ', ἕνα φαρδὺ μαρμαρένιο διάδρομο, ποὺ κατέληγε σὲ μιὰ γερὴ καγκελλόπορτα. 'Ανάμεσα στὰ κάγκελλα φαινόταν ἡ χοντρὴ πόρτα τοῦ θησαυροφυλακίου. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸ διάδρομο, βρίσκονταν τέσσερα γραφεῖα. μὲ μεγάλες τζαμόπορτες. Στὸ τελευταῖο — τὸ πλησιέστερο στὰ κάγκελλα — τὰ τζάμια τῆς πόρτας ἦταν ὅλα σπασμένα κι' εἶχαν ἀντικατασταθῆ μὲ κοφομένες σανίδες.

'Η πινακίδα ποὺ ὑπῆρχε πάνω σ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ἔγραφε. μὲ χρυσὰ γράμματα:

«Στὴβεν Στένις — Πρόεδρος»

'Αργά. μὲ σφιγμένα τὰ χείλια ὁ Γουώλτερ Στένις ἄνοιξε τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ προχώρησε ἕνα βῆμα μέσα στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀνάψη τὸ 'λεκτρικό. Στὸ λίγο φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ διάδρομο, φάνηκε ἕνα μεγάλο τραπέζι, μερικὲς πέτσινες πολυθρόνες κι' ἕνα πορτραῖτο τοῦ πατέρα Στένις. κρεμασμένο στον τοῖχο.

'Ο Στένις φαινόταν τώρα πὼς εἶχε γεράσει ἀκόμα πιὸ πολύ. μέσα σὲ λίγα λεπτά. "Ορθιος δίπλα του, ὁ Φάρουου περίμενε, ἀμίλητος.

—'Εγὼ τὰ ἑτοίμασα, ὅλ' αὐτά, φιθύρισε ὁ Στένις. "Ηταν τὸ γραφεῖο του...

Σώπασε μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα συνέγισε:

— Μὲ ἀπογοήτευε κάποτε. κι' ἄλλοτε πάλι ξεπερνοῦσε τὶς ἐλπίδες μου... Εἶχε , κάτι δικό μου...

— Λυπᾶμαι, Γουώλτ. εἶπε ὁ Φάρουου μὲ συμπόνια.

— Κάθησε, Τζάκομπ. "Ηθελα νὰ σοῦ δείξω τὴ μέρη κι' ὕστερα νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία ἐπὶ τόπου... 'Εδῶ μοῦ τὸν σκοτώσανε, μπροστὰ στὰ μάτια μου!

'Ο Φάρουου κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ στένεψε κάτω ἀπ' τὸ βάρος του.

— Θὰ σ' ἀκούσω ὅταν θέλης, εἶπε ἤρεμα. Μπορῶ ὅμως νὰ περιμένω.

'Ο Στένις κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του. "Εκανε τὸ γῦρο τοῦ γραφείου κ.ι κάθησε στὴν ἀδειανὴ πολυθρόνα τοῦ γιοῦ του.

— Αὔριο κλείνουν δυὸ βδομάδες ἀπὸ τότε... ἄρχισε. 'Ηταν Δευτέρα. 16 'Απριλίου.

Σταμάτησε, σὰ νὰ τοῦ εἶχε κοθήσει στὸ λαιμὸ αὐτὴ ἡ μοιραία ἡμερομηνία. "Επειτα συνέχισε, μὲ φωνὴ ἤσυχη καὶ σταθερή:

—'Η ὥρα ἦταν 3 τ' ἀπόγεμα, ἢ ἴσως λίγο νωρίτερα γιατὶ δὲν εἶχαν κλείσει ἀκόμα τὶς πόρτες. 'Υπάρχει συνήθως μεγάλη κίνησι, ὅταν κοντεύουμε νὰ κλείσουμε... προπάντων δὲ τὴ Δευτέρα. 'Ερχονται πολλοὶ βιαστικοὶ τὴν τελευταία στιγμή. γιὰ νὰ κατοθέσουνε τὶς εἰσπράξεις τοῦ Σαββατοκύριακου. Τὸ θησαυροφυλάκιο ἦταν ἀνοιχτό. γιὰ νὰ δεχτῆ τὶς κατοθέσεις τῆς ἡμέρες.

»Δυὸ αὐτοκίνητα σταμάτησαν ἀπ' ἔξω. δίπλα στὸ πεζοδρόμιο. Κανεὶς δὲν τοὺς ἔδωσε ἰδιαίτερη προσοχή. Μέσα στὸ πρῶτο βρίσκονταν τρεῖς ἄντρες κι' ἄλλοι δυὸ στὸ δεύτερο. Σημείωσε.

Στεμουαζέλλες

'Εσεῖς ποὺ εἶστε ἀπὸ 15 ἕως 22 ἐτῶν, γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο μας ἀποκτᾶτε τὸ δικό σας εἰδικὸ καλλυντικό, τὸ

Arlette

Τὸ Arlette ἐπιμελεῖται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον τὸ νιόσιμο ποὺ ταιριάζει στὴν ἡλικία σας, γιὰ νὰ ἐμφανίζεσθε μὲ τὴν ἴδια χάρι καὶ φινέτσα, ὅπως οἱ εὐρωπαῖες καὶ οἱ παριζιάνες συνομήλικές σας.

Γνωστὴ μοντελίστα, ποὺ ἐσπούδασε 4 χρόνια στοὺς μεγαλύτερους εἰδικοὺς οἴκους μόδας τῆς Γαλλίας, παρουσιάζει αὐθεντικὰ παρισινὰ μοντέλλα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη γυναικεία μόδα, καταλλήλλα διασκευασμένα γιὰ νὰ ταιρίζουν τὴν χαριτωμένη γραμμὴ καὶ τὴν νεανικὴ ὁμορφιά σας.

Τὸ φόρεμα, τὸ ἐπανωφόρι, ἡ φούστα, τὸ πλεκτό, τὰ ἐσώρρουχα - καὶ γενικὰ τὸ νιόσιμο στὸ νέο κατάστημα Arlette δὰ σᾶς χαρίσῃ ἕναν ξεχωριστὸ ἀέρα καὶ δὰ προβάλῃ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν φρεσκάδα τῆς νεότητός σας.

Arlette

'Οδὸς 21

(Εἴσοδος ἀπὸ τὸ συνεργαλόπουλο ταπήτιον Bambino)

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 86-394

Ταχεῖα καὶ ἀσφαλὴς καταπολέμησις ρυτίδων, Λεκέδων, Φακίδων, Ὑπερτριχώσεως, Παχυσαρκίας - Ἐγχειρήσεις μύτης, στήθους, ρυτίδων
— Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ —

Δοκιμάστε! τὴν ΝΕΑ BRAUN 530

26 λεπίδες αὐτοφοκιζόμενες, ὅπως ὁδοντωτὲς μεγίδες, ἱκανότητος

ΑΠΟΚΛ. ΕΙΣΑΓ. Ν. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ. ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ 27

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΣΚΛΗΡΑ ΓΕΝΙΑ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟ ΔΕΡΜΑ

Τζάκομπ. ὅτι δὲν τὰ εἶδα ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅλ' αὐτά. Σοῦ τὰ λέω ὅπως τἄμαθα κατόπιν, ἀπ' τοὺς μάστυρες καὶ τὴν ἀστυνομία.

»'Ο διάδρομος αὐτὸς ἦταν σχεδὸν ἀδειανός. Οἱ ἄλλοι διευθυνταὶ βρίσκονταν στὴ μεγάλη σάλλα. Μονάχα ὁ Στήβεν ἦταν στὸ γραφεῖο του, μαζί μου. Εἴχα κατεβῆ — τὸ δικό μου γραφεῖο εἶναι ἀπάνω — γιὰ νὰ συζητήσω μαζί του γιὰ διάφορα ζητήματα τῆς δουλειᾶς. Διαφωνήσαμε μάλιστα κι' εἴχαμε ἀρχίσει νὰ λογομαχοῦμε ὅ.αν ἀκούσαμε μιὰ ντουφεκιὰ στὴ σάλλα.

»Εἶχαν πυροβολήσει μ' ἕνα κυνηγετικὸ ὅπλο, γιὰ νὰ κόψουνε τὰ σύρματα τῶν σημάτων κινδύνου. Εἶδες τὴν τρύπα ποὺ ἀνοίξανε στὸν τοῖχο... Ξέρανε τὸ εὐαίσθητο σημεῖο τῆς ἐγκαταστάσεως. Αὐτὸ κι' ἄλλα δυὸ - τρία στοιχεῖα δείννουνε πὼς εἶχαν προπαρασκευάσει τὴ ληστεία.

»Τρεῖς γκάνγκστερς εἶχαν μπῆ στὴν Τράπεζα. Οἱ δυὸ κρατοῦσαν ρεβόλβερ κι' ὁ τοίτος τὸ κυνηγετικὸ ὅπλο. Οἱ δυὸ ἄλλοι φυλάγανε τ' αὐτοκίνητα... 'Επρόκειτο γιὰ τὴ συμμορία Μπόκοκ. Οἱ τοεῖς ποὺ μπήκανε, ἦταν ὁ Κλὲλ Μπόκοκ. τὸ πρωτοπαλλήκαρό του Βίτο Ντουκόνε κι' ἕνας τύπος ἀνισόροποος ποὺ τὸν λένε "Εγκαν ἢ «Ποντικὸ» — αὐτὸς μὲ τὸ ντουφέκι. Οἱ δυὸ πρῶτοι κρατοῦσαν μεγάλες ταξειδιωτικὲς τσάντες.

»'Η ἀστυνομία ἀναζητοῦσε ἤδη αὐτὴ τὴ συμμορία γιὰ μιὰ παρόμοια ληστεία ποὺ εἶχε κάνει στὴν Πενσυλβανία. πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα... Εἶναι ὅλοι τους κτήνη. πρωτόγονοι! Χτυπᾶνε ἀλύπητα. τρομοκρατοῦνε τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μὴν κουνηθῆ κανεὶς κι' ἔτσι νὰ τοὺς δοθῆ καιρὸς νὰ ξεφύγουνε...

»Βρισκόμουν λοιπὸν ἐδῶ μέσα, ὅταν καταστρέψανε τὸ σύστημα τῶν σημάτων κινδύνου. Δὲν κατάλαβα στὴν ἀρχὴ τί συνέβαινε. 'Ο Στὴβ ὅμως μάντεψε ἀμέσως... "Αρπαξε ἕνα ρεβόλβερ ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του κι' ἔτοεξε στὴν πόρτα.

»'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ὁ Μπόκοκ ἔφτανε στὸ διάδρομο. Πήγαινε πρὸς τὸ θησαυροφυλάκιο. Κρατοῦσε στὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ σάκκο του. Στὸ δεξί, δὲν κρατοῦσε τίποτα. Δὲν εἶχε τραβήξει κὰν τὸ ρεβόλβερ του, ἀπὸ τὴ θήκη ποὺ κρεμότανε στὸ γοφό του. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε τὸ Στὴβ νὰ σοστίση. Δίστασε μιὰ στιγμὴ νὰ πυροβολήση. Κι' ὁ ἄλλος ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν καθυστέρησι, γιὰ νὰ σκύψη ἀπότομα, νὰ βγάλη τὸ πιστόλι του, καὶ νὰ τοῦ ρίξη!...

»'Εγὼ βρισκόμουν ἀκόμα ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι τώρα ἐσύ. 'Ο Μπόκοκ δὲ μὲ εἶχε δῆ, δὲν εἶχε κυττάξει κὰν πρὸς τὸ μέρος μου. Συνέχισε τὸ δρόμο του, μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία, καὶ μπῆκε στὸ θησαυροφυλάκιο.

»'Ο γυιός μου εἶχε μείνει στὸν τόπο. Τουλάχιστον δὲν ὑπόφερε. δὲν κατάλαβε τίποτα. Κάτι εἶναι κι' αὐτό... Προσπάθησα νὰ τὸν σηκώσω, δίχως νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τὸ γιατί. "Ημουν ἀνίκανος νὰ σκεφτῶ... Τὸ ρεβόλβερ γλύστησε, ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι του. Τὸ πῆρα καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κλὲλ Μπόκοκ ξανάβγαινε ἀπ' τὸ θησαυροφυλάκιο. μὲ τὸ σάκκο του γεμάτο.

»Μὲ εἶδε. Πυροβολήσαμε κι' οἱ δυό. Τότε ἀκριβῶς σπάσανε τὰ τζάμια τῆς πόρτας...

'Ο Στένις σταμάτησε λίγο

"Υστερα συνέχισε:

— Σκέψου Τζάκομπ! Νάμαι κυνηγὸς τόσα χρόνια, μαθημένος μὲ τὰ ὅπλα, καὶ σὲ μιὰ τέτοια κρίσιμη στιγμὴ ν' ἀστοχοῦν οἱ σφαῖρες μου!... Εἶμαι σίγουρος ὡστόσο πὼς τὸν πλήγωσα. Ἐμεθα ἀπ' τοὺς μάρτυρες πὼς κούτσαινε φεύγοντας... Μὲ χτύπησε κι' αὐτός. Θὰ εἶδες ἴσως τὸ σημάδι. στὸ πλευρό μου. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ γρατζουνιά, κι' ὅμως μ' ἔρριξε χάμω.

MENTOP

Les 3 parfums de Christian Dior

Miss Dior
Diorama
Diorissimo

Τὸ μοναδικὸ Δῶρο τῆς Ἐποχῆς μας

Christian Dior

ΧΗΜΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ "VITOCRIN„ ΠΑΤΡ. ΙΩΑΚΕΙΜ 5 Ν. ΣΜΥΡΝΗ ΤΗΛ. 611.756

»Οταν μπόρεσα νὰ ξαναστηκωθῶ, ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά... 'Ακούγοντας τὶς πιστολιές, ὁ Ντουκόνε κι' ὁ "Εγκαν πυροβολήσανε κι' αὐτοί, πλήγωσαν ἕνα φύλακα καὶ σκότωσαν μιὰ πελάτισσα. 'Απολογισμὸς τῆς ἐπιχειρήσεως: δυὸ νεκροὶ καὶ δυὸ τραυματίες.... Η συμμορία ἅρπαξε 120 χιλιάδες δολλάρια. "Ενα μικρὸ μέρος ἀπ' αὐτὰ ἦταν σὲ μετρητά, ποὺ ὑπῆρχαν στὰ ταμεῖα, καὶ τὰ πιὸ πολλὰ σὲ χρεώγραφα πληρωτέα στὸν κομιστή, ποὺ τὰ βρῆκε ὁ Μπόκοκ μέσα στὸ θησαυροφυλάκιο. Φυσικὰ μὲ ἀποζημίωσε ἡ ἀσφάλεια. Μὰ ποιὸς θὰ μοῦ δώση πίσω τὸ παιδί μου;...

»Οἱ κακοῦργοι! Σκοτώσανε, πληγώσανε, κλέψανε καὶ φύγανε ὕστερα ἀνενόχλητοι. Μὲ τόνα αὐτοκίνητο ὁ Μπόκοκ καὶ μὲ τὸ δεύτερο ὅλοι οἱ ἄλλοι... "Εχουν περάσει δυὸ βδομάδες ἀπὸ τότε, κι' ὅμως εἶναι ἀκόμα ἐλεύθεροι!

'Ο Στένις εἶχε τελειώσει τὴν ἀφήγησί του. Μιὰ σιωπὴ νεκρικὴ ἀπλώθηκε μέσα στὸ σκοτεινὸ γραφεῖο... "Υστερα ὁ Φάρουου εἶπε. μὲ τὴ στενοχώρια ποὺ νοιώθει ἕνας δυνατὸς ἄντρας μπροστὰ στὸν πόνο ἑνὸς φίλου του:

— Δὲ χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ πόσο σὲ συμπονάω, Γουώλτ. Τὸ καταλαβαίνεις...

'Ο Στένις σηκώθηκε ἀπότομα καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του πάνω στὸ γραφεῖο.

—"Ολοι μὲ συμπονᾶνε, Τζάκομπ. ἀπάντησε. Μὰ δὲ μοῦ φτάνει, αὐτό. Θέλω κάτι περισσότερο ἀπ' τὴν κατανόησι· καὶ τὰ συλλυπητήρια! 'Ο γυιός μου πέθανε κι' ὁ φονιὰς του εἶναι ἀκόμα ζωντανός!

— Θὰ τὸν πιάση ἡ ἀστυνομία. Μὴν ἀφιβάλλης.

— Τὸ πιστεύεις;... "Ε, κι' ἂν τὸν πιάση, τί θὰ γίνη; Δὲν εἶναι βέβαιο πὼς θὰ τὸν ἐκτελέσουνε. Μπορεῖ νὰ τὸν κλείσουνε ἁπλῶς στὴ φυλακή, ὅπου θὰ τρώη, θὰ κοιμᾶται καὶ θὰ χοντραίνη... "Οχι, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἀνεχόμουνα ποτέ! Τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου ζητάει ἐκδίκησι... Νὰ γιατὶ σ' ἔφερα ἐδῶ, Τζάκομπ.

'Ο Φάρουου εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνη... Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

— Σὲ ζήτησα, ἐξακολούθησε ὁ Στένις, γιατὶ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ μπορεῖς νὰ ξαναφέρης κάποια γαλήνη στὴν ψυχή μου.

»Σὲ γνωρίζω χρόνια. Μοῦ ἔχεις διηγηθῆ τὴ ζωή σου. Ξέρω πὼς ἤσουν ἄλλοτε ντέτεκτιβ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιὸ καλούς, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ κάποια ἀσχημη ἱστορία, ὅπου βρέθηκες μπλεγμένος δίχως νὰ θέλης, σ' ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψης τὴ σταδιοδρομία σου καὶ νὰ πᾶς νὰ γίνης ἐπαγγελματίας κυνηγὸς θηρίων στὴν 'Αφρική... Ξέρω ἀκόμα πὼς ἡ σφαῖρα σου δὲ λαθεύει ποτέ...

"Εσκυψε πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ γυιοῦ του καὶ πρόφερε:

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν κατάλαβες τί θέλω ἀπὸ σένα. Τζάκομπ!

— Ναί, τὸ κατάλαβα... μουρμούρισε ὁ Φάρουου.

— Θέλω ν' ἀνακαλύψη ὁ ντέτεκτιβ τὰ ἴχνη τοῦ Κλὲλ Μπόκοκ... κι' ὁ κυνηγὸς νὰ τὸν σκοτώση!

Γ'

Κυριακὴ 29 'Απριλίου. μεσάνυχτα.

'Απλώθηκε γιὰ λίγο σιωπή. "Επειτα ὁ Στένις εἶπε μελαγχολικά:

— Ξέρω πόσο σοβαρὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητῶ... Πάμε ἀπάνω. ἂν θέλης. Θὰ συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας καὶ θὰ σοῦ δείξω μερικὰ πράγματα ποὺ θὰ σ' ἐνδιαφέρουνε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

DIANA

ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΦΕΡΜΟΥΑΡ

"Οχι πιὰ ἄνοστα φαγητά

✓ ΣΤΟ ΠΙΛΑΦΙ
✓ ΣΤΙΣ ΣΟΥΠΕΣ
✓ ΣΤΑ ΟΣΠΡΙΑ
✓ ΣΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

Ρίξτε 1 κύβο ζωμοῦ κόττας Κνόρρ

Knorr - ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΣΑΣ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΟ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ. — ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Λόγῳ ἐπεκτάσεως τῆς Σχολῆς

Τὴν 1ην καὶ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΤΗΛ. 612.588

ΑΘΗΝΑΙ

Κι' ὁ καθεὶς νὰ μὴν ξεχνᾶ λίγο **Κάμελ** καὶ συχνά

ΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ 16 ΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Ἀπόδοσις, πλεονεκτήματα, μειονεκτήματα προοπτική

Μολονότι ἔχει διανυθῆ κιόλας τὸ ἕνα τρίτο τῆς διαδρομῆς γιὰ τὴν περάτωσι τοῦ πρωταθλήματος Ἐθνικῆς Κατηγορίας ἐν τούτοις ἡ κατάστασι περιμένει ἐντελῶς ἀσαφής, ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλες χρονιές. Στὸ παρελθὸν πολὺ σύντομα ξεχώριζαν δύο ἢ τὸ πολὺ τρεῖς ὁμάδες ποὺ ἔβλεπαν ὅτι θὰ διεκδικοῦσαν τελικὰ τὸν τίτλο. Καμμιὰ φορὰ ξεχώριζε καὶ μόνο μία!

Ἐφέτος τὸ ἀληθινὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον πρωτάθλημα τῆς Ἐθνικῆς Κατηγορίας ἔχει ἀρκετά... μπερδέψει τὰ πράγματα καὶ σίγουρα γιὰ πολὺ ἀκόμη καιρό, οἱ διεκδικηταὶ τοῦ ἐπιζήλου τίτλου θ' ἀποτελοῦν σημαντικό, σὲ ἀριθμὸν ὁμάδων, ὅμιλο.

*

Ὀχτὼ ὁμάδες — δηλαδὴ οἱ μισὲς ἀπ' ὅσες μετέχουν στὸ πρωτάθλημα — παρουσιάζονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὡς ὑπολογίσιμες διεκδικήτριες τοῦ τίτλου. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς εἶναι ἡ ΑΕΚ, ὁ Ἀπόλλων Ἀθηνῶν, ὁ Παναθηναϊκός, ὁ ΠΑΟΚ, ὁ Ὀλυμπιακός, ὁ Πανιώνιος, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἡ Δόξα Δράμας. Ἡ κλιμάκωσί τους στὸ βαθμολογικὸ πίνακα ὁρίζεται ἀπὸ ἀνεπαίσθητη διαφορά, τέτοια ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποστῆ ἀνατροπή, ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ὁμάδος, κατὰ τὸ ὑπόλειπόμενο σημαντικὸ διάστημα ποὺ ἔχουν νὰ διανύσουν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ οἱ 8 ἀνωτέρω ὁμάδες ἀποτελοῦν τὸν σύσπαστικὸ ὅμιλο τῶν «πρωτοπόρων», οἱ ὁποῖοι θὰ δώσουν, ἀσφαλῶς, σκληροτάτους καὶ πεισματῶδεις ἀγῶνες γιὰ τὴν τελικὴ ἐπικράτησι.

*

Πρὶν μποῦμε στὴν ἀναλυτικώτερη ἐξέτασι τῆς δυναμικότητος τῶν ὁμάδων, βάσει τῶν μέχρι τώρα ἐμφανίσεών τους, καὶ τῆς προοπτικῆς, ποὺ διαγράφεται γι' αὐτές, ἐξεταζομένης πάλι μὲ τὸν ἴδιο γνώμονα, θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε μερικὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, ποὺ μᾶς παρουσίασε μέχρι στιγμῆς τὸ πρωτάθλημα.

Σὰν πρῶτο καὶ σημαντικώτερο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτά, ποὺ ἔφτασε τὰ δρια μιᾶς ἐντυπωσιακῆς ἐκπλήξεως, ἦταν ἡ ἀπροσδόκητη κάμψι τοῦ ἐπὶ ξξη συνεχεῖς περιόδους πρωταθλητοῦ Ἑλλάδος Ὀλυμπιακοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς, ὅμως, ἡ πτῶσι τῆς θρυλικῆς ὁμάδος, εἶναι καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς αἰτίες τῆς ἐξάψεως τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ φετεινὸ πρωτάθλημα. Ἂν, ὅπως πολλὲς φορὲς στὸ παρελθόν, ὁ Ὀλυμπιακὸς εἶχε ξεχωρίσει καὶ παρουσιαζόταν ἀήττητος, τότε, φυσικά, τὸ ἐνδιαφέρον θὰ ἦταν μειωμένο καὶ ὅλοι θὰ πίστευαν — μὲ τὴ... φόρα, μάλιστα ποὺ εἶχε πάρει τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Ὀλυμπιακὸς — ὅτι αὐτὸς πάλι θὰ ἦταν ὁ πρωταθλητής. Τώρα, ὅμως, ἡ βεβαιότης αὐτὴ ἔχει ἐκλείψει.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ — μέχρι στιγμῆς—τοῦ φετεινοῦ πρωταθλήματος εἶναι ὅτι ὅλες οἱ ἀθηναϊκὲς ὁμάδες κατέχουν ἐξέχουσες θέσεις καὶ περιλαμβάνονται (καὶ οἱ τέσσερις) στὸν ὅμιλο τῶν πρωτοπόρων, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ πειραϊκὲς (ἐπίσης τέσσερις) ἔχουν ὑποστῆ — ἐκτὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ κι' αὐτὸς πάντως παρουσίασε καμψι — ἕνα σχεδὸν ἀπροσδόκητο καταποντισμὸ στὴ βαθμολογία.

Ἔτσι οἱ ΑΕΚ, Παναθηναϊκός, Ἀπόλλων Ἀθηνῶν καὶ Πανιώνιος παρουσιάζονται σοβαρώτατοι διεκδικητὲς τοῦ τίτλου, ἐνῶ ἀπὸ τὶς 4 πειραϊκὲς ὁμάδες οἱ τρεῖς, δηλαδὴ Προοδευτική, Ἐθνικός καὶ Νίκαια καταλαμβάνουν μέτριες καὶ τελευταίες θέσεις στὴ βαθμολογία καὶ δὲν πρόκειται φυσικά, νὰ ἔχουν καμμιὰ τύχη στὴ διεκδίκησι τοῦ τίτλου.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ὁμάδες τῆς Θεσσαλονίκης—ἀπὸ τὶς ἐξεταζομένες πλευρὲς — παρουσιάζουν «ἐνδιάμεση» κατάστασι, μεταξὺ ἀθηναϊκῶν καὶ πειραϊκῶν. Ἔτσι οἱ δύο ἀπ' αὐτὲς (ΠΑΟΚ, Ἡρακλῆς) βρίσκονται στὸν ὅμιλο τῶν πρωτοπόρων, ἐνῶ οἱ ἄλλες δύο (Ἀρης, Καλαμαριάς) κατέχουν ἡ μία μέτρια κι' ἡ ἄλλη χαμηλὴ θέσι.

Τέλος, ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ τοῦ φετεινοῦ πρωταθλήματος εἶναι ὅτι ἡ «ἰσοπαλία» παίζει σημαντικώτατο ρόλο, ἐμφανιζομένη συνηθέστατα κοὶ πληθωρικὰ κάθε Κυριακή, μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀγώνων Ἐθνικῆς Κατηγορίας.

*

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τώρα πλησιέστερα τί μᾶς ἔδωσαν καὶ τί πιθανώτατα θὰ παρουσιάσουν οἱ 16 ὁμάδες, ποὺ ξεκίνησαν ἀπ' ὅλες σχεδὸν τὶς περιφέρειες τῆς χώρας, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ τόσο ἐνδιαφέρον πρωτάθλημα τῆς Ἐθνικῆς Κατηγορίας.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὶς πρωτοπόρες ἀθηναϊκὲς ὁμάδες θ' ἀσχοληθοῦμε πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴν ΑΕΚ. Ἡ δημοφιλὴς ὁμάδα τοῦ «Δικεφάλου Λετοῦ» βρίσκεται, ὁμολογουμένως, σ' ἕνα ξαιρετικὴ «φόρμα» καὶ κατάστασι, τόσο, ὥστε νὰ προσβάλλη δικαιωματικὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὡς ἡ κυριώτερα διεκδικήτρια τοῦ τίτλου.

Ἐν τούτοις ἡ ΑΕΚ δὲν ἱκανότης αὐτὴ τῆς ἀδιάλλακτη δυναμικότητα ἀπὸ καθολικὴ ἄποψι ὀφείλεται σὲ καθολικὴ καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ἕνα «ἐξαίσιοτο» σημεῖο ποὺ μπορεῖ ἀργότερα νὰ παρουσίαση δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀθηναϊκὴ ὁμάδα. Ἀναλύοντας ἀκόμη περισσότερο τὴ διαπίστωσι αὐτὴ καὶ οἱ ἐπιτυχίες τῆς ΑΕΚ ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος στὴ δραστηριότητα ἐπιθεσι τῆς καὶ κυρίως στὸν ἡγέτη αὐτῆς Νεστορίδη, ὁ ὁποῖος ἔχει ξεχωρίσει ὡς πρῶτος «σκόρερ» τοῦ πρωταθλήματος, μὲ σημαντικὴ διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἑπομένους.

Ἐπίσης ἡ ΑΕΚ δὲν ἔχει ἰσότιμη πρὸς τὴν ἐπίθεσί της ἄμυνα. Στὸν ἑξ ἴσου, πρὸς τὸν ἐπιθετικό, σοβαρώτατο αὐτὸ τομέα, ἡ ΑΕΚ παρουσιάζει σχετικὴ ἀδυναμία ἡ ὁποία καθίσταται περισσότερο ἐκδηλη μὲ τὴν ἀστάθεια χρησιμοποιήσεως μονίμων παικτῶν στὶς ἀμυντικὲς θέσεις. Βέβαια αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ ν' ἀντιμετωπισθῆ δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν ἱκανὰ στελέχη (Μαρδίτσης, Μελισσῆς, Βερνέζης, Ἀναστασιάδης, Τσαγγάρης, Σταματελόπουλος) ποὺ μποροῦν νὰ προπονηθοῦν ἐντατικὰ ἀπὸ τὸν προπονητὴ κ. Χάρο Ἀουρετνικ καὶ νὰ καταλάδουν κάπως μονιμώτερες θέσεις στὸ ἀμυντικὸ τμῆμα τῆς ΑΕΚ.

*

Ὁ μέγας καὶ ἱστορικὸς ἀντίπαλος τῆς ΑΕΚ, ὁ δημοφιλὴς Παναθηναϊκός, τὴν ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας καὶ ἡ πορεία του φαίνεται πὼς εἶναι παρεμφερὴς μὲ τὴ δική της.

Ἡ ἰδιαιτέρως σημαντικὴ ἐφετεινὴ ἐμφάνισι τοῦ Παναθηναϊκοῦ γίνεται πολὺ ἐντυπωσιακώτερη λόγῳ τῆς τεραστίας διαφορᾶς ποὺ παρουσίασε ἡ ἀγωνιστικὴ ὁμάς τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τὴν περυσινή της κατάστασι. Ὁ Παναθηναϊκὸς πέρυσι ἔφτασε στὸ πρωτοφανὲς γιὰ τὴ λαμπρὰ Ἱστορία του σημεῖο νὰ γίνη (ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα) οὐραγὸς τοῦ πρωταθλήματος μὲ διαφορὰ δύο βαθμῶν ἀπὸ τὴν προτελευταία ὁμάδα. Τὴ μεγάλη του ἐκείνη κρίσι κατώρθωσε νὰ παρακάμψη καὶ νὰ καταλάδη τελικὰ τὴν 4η θέσι. Ἡ «ἀντεπίθεσι» αὐτὴ τῆς ὁμάδος τοῦ «τριφυλλιοῦ» συνεχίστηκε κι' ἐφέτος, ἐντονώτερη μάλιστα, κι' ἔτσι ἤδη ὁ ΠΑΟ προδάλλει μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἐφετεινῶν διεκδικητῶν τοῦ τίτλου.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀναμφισδητήτως ἰσχυροῦ ἐφέτος Παναθηναϊκοῦ εἶναι ὅτι ἐνῶ συνολικῶς ἔχει ἱκανώτατα στελέχη, μὲ γενικὸ καταμερισμὸ τῆς δυναμικότητος του, σὲ ἄμυνα καὶ ἐπίθεσι, δὲν παρουσιάζει ἐν τούτοις ὀργανωμένο σύνολο καὶ κυρίως ὁμοιογενῆ ἐπίθεσι. Στὸν τελευταῖο αὐτὸ τομέα βρίσκεται καὶ τὸ εὐπαθὲς σημεῖο τοῦ πρωταθλητοῦ Ἀθηνῶν τὸ ὁποῖο ἂν ἀντιμετωπισθῆ μὲ τὴν ἐνταξι σὲ ὁμαδικὸ πνεῦμα καὶ σύστημα τῶν ἱκανῶν κυνηγῶν του Δρομάζου, Παπαεμμανουήλ, Γεωργιάδη, Θεοφάνη, Πανάκη, Μπεγλέρη, Ζαφειροπούλου κ. ἄ., τότε οἱ πιθανότητες τελικῆς ἐπιτυχίας τῆς «πράσινης» ὁμάδας θ' αὐξηθοῦν ἀκόμη περισσότερο.

*

Στὶς σημαντικὲς ἐκπλήξεις τοῦ φετεινοῦ πρωταθλήματος περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὁμάς τοῦ ἀθηναϊκοῦ Ἀπόλλωνος, ποὺ ἐμπῆκε ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἰσότιμος τους καὶ τροχοπέδη ἀντιπαλός τους.

Ἡ δυναμικότης αὐτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐτόνωσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος. Διαθέτοντας ἀρτια ὁμάδα καὶ πρὸ παντὸς σύστημα (ὁ Ἀπόλλων παίζει μὲ τὸ Βραζιλιάνο σύστημα 4—2—4) ἔχει ἐπιτύχει ὡς τώρα ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα. Ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψι ἀκόμη ὅτι ὁ Ἀπόλλων θὰ δώση ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀγῶνες τοῦ δευτέρου γύρου στὸ ἀνακατασκευαζόμενο γήπεδό του, τότε μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι θὰ παραμείνη μέχρι τέλους... τρομερὸς ἀντίπαλος τῶν ἄλλων καὶ σοβαρώτατος διεκδικητὴς τοῦ τίτλου.

Ὁ Πανιώνιος τέλος—ἀπὸ ἀθηναϊκὴς πλευρᾶς—παρουσιάζεται φέτος μὲ τὴν ἴδια δυναμικότητα ποὺ εἶχε πέρυσι ὅτε τελικὰ κατετάγη 3ος. Εἶναι πάντα μιὰ ὁμάδα ὁμοιογενής, δεμένη καὶ τεχνική, ποὺ στερεῖται ὅμως τῆς «ἐξστροφίας» γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς νίκης. Ἔτσι συνήθως κινεῖται στὴ μέτρια, φυσικά, ἐπιτυχία τοῦ ἰσοπάλου ἀποτελέσματος, ἀλλὰ διακρίνεται γιὰ τὶς ἐπιτυχίες της στοὺς «ἐκτὸς ἔδρας» ἀγῶνες. Πάντως ὁ Πανιώνιος θὰ ἐξακολουθήση νὰ διεκδική τὸν τίτλο καὶ θ' ἀποτελῆ πάντα ἐξαιρετικὸ ὑπολογήσιμο ἀντίπαλο γιὰ ὁποιαδήποτε ὁμάδα.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσουμε στὸ ἑπόμενο φύλλο μὲ τὴν ἐξέτασι τῶν ὑπολοίπων ὁμάδων.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΡ. 2) ΝΕΡΩΝ. 3) ΤΡΑΣΤ. 5) ΑΝΑΤΟΛΗ. 6) ΜΑΣ. 7) ΑΝΑΤΟΜΗ. 8) ΚΑΡΙΝΑ. 9) ΜΑΚ. 10) ΑΝΗΠΟΤΑΜΑ. 11) ΑΓΩ — ΟΣΟ — ΑΤΙ. 12) ΝΟΤΟΣ — ΜΗΚΟΣ. 13) ΑΙΑΙΑ — ΑΝΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΝΑ. 2) ΜΑΓΟΙ. 3) ΑΜΑΚ — ΝΩΤΑ. 4) ΝΤΑΝ — ΝΑΝΑ — ΟΙ. 5) ΚΕΡ — ΑΜΑΡ — ΠΟΣΑ. 6) ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ. 7) ΡΩΣ — ΟΣΟΝ — ΤΟΜΑ. 8) ΝΤΑΛ — ΜΑΜΑ — ΗΝ. 9) ΗΒΗ — ΑΜΑΚΑ. 10) ΑΚΑΤΟΣ. 11) ΙΣΑ.

Πόσα πόδια:

Λεπτόπτιλος (2), Ἀράχνη (8), Ἀλλιγάτωρ (4), Κάνιψ (6), Δράκαινα (ψάρι) (0), Σκόρπιός (8), Ἀρά (2), Ἐρίθακος (2). Τζίτζικας (6), Σαλαμάνδρα (4), Θαλασσοδρόμος (2). Σφῆγκα (6).

Μαγικὸ τετράγωνο

7	12	11
14	10	6
9	8	13

Δώδεκα κινηματογραφικὰ ἀστέρια

1) Μελίνα Μερκούρη. 2) Ἀνδρέας Μπάρκουλης. 3) Κάκια Ἀναλυτῆ. 4) Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης. 5) Ἀντιγόνη Βαλάκου. 6) Κώστας Χατζηχρήστος. 7) Ἑλένη Χατζηαργύρη. 8) Μιχάλης Νικολινάκος. 9) Ἀλίκη Βουγιουκλάκη. 10) Ὀρέστης Μακρῆς. 11) Τζένη Καρέζη. 12) Ἀνδρέας Ζησιάτος. 13) Μπεττα Ἀσπιακοπούλου. 14) Κώστας Κακαδᾶς. 15) Σμαραυλα Γιουλη. 16) Νίκος Καζῆς.

20 μικροδιαφορές

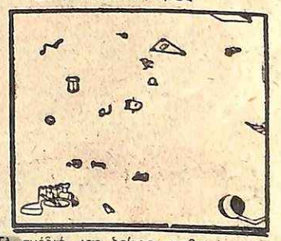

Τὸ σχεδιό μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 776 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΔΑΜΑΣΟΣ — ΑΛΗΘΗΣ. 2) ΝΙΓΗΡΙΑ — ΑΒΟΛΑ. 3) ΙΚΑΝΩΣ — ΤΡΑΧΗΛΙΚΑΙ. 4) ΚΑΤΩΝ — ΜΗΡΙΑ — ΑΟΚΝΑ. 5) ΑΠΙΣ — ΜΕΡΙΔΙΑ — ΝΟΕΣ. 6) ΙΩΝ — ΛΑΓΩΝ — ΙΦ. 7) ΑΝΑΛΑΤΑ — ΑΣΩΤΙΑ — ΕΝ. 8) ΣΙΡΑΝ — ΡΟΠΑΛΑ. 9) ΑΣΚΕΠΗΣ — ΣΚΑΛΗΝΑ. 10) ΑΓΩΝΙΑ — ΑΤΟΝΑ. 11) ΜΗ — ΑΟΣΜΑ — ΝΟΣΗΡΑΙ. 12) ΜΑ — ΕΛΛΑΣ — ΜΑΤ. 13) ΜΑΚΟ — ΙΔΙΩΤΑΙ — ΚΟΡΑ. 14) ΕΤΕΡΑ — ΟΑΣΙΣ — ΛΑΔΩΝ. 15) ΤΑΡΙΧΕΥΣΙΣ — ΚΗΡΙΝΑ. 16) ΚΟΡΙΣ — ΣΩΜΑΤΙΑ. 17) ΑΝΙΣΑΙ — ΝΕΩΣΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΔΙΚΑΙΑΙ — ΑΜ — ΜΕΤΑ. 2) ΚΑΠΩΝ — ΑΓΗΜΑΤΑ. 3) ΑΝΑΤΙΝΑΣΣΩ — ΑΚΕΡΚΑ. 4) ΜΙΝΩΣ — ΛΙΚΝΑ — ΟΡΙΟΝ. 5) ΑΓΩΝ — ΑΡΕΙΟΣ — ΑΧΡΙ. 6) ΣΗΣ — ΤΑΛΑΣ — ΕΙΣ. 7) ΟΡ — ΜΕΛΝΗ — ΜΕΔΟΥΣΑ. 8) ΣΙΤΗΡΑ — ΙΑΙΑΣ. 9) ΑΡΡΙΓΑ — ΑΛΩΣΙΣ. 10) ΑΙΔΩΣ — ΑΤΙΣΩΝ. 11) ΛΑΧΑΙΝΩ — ΚΑΝΣΑΣ — ΜΕ. 12) ΗΒΗ — ΤΡΑΤΟ — ΚΑΦ. 13) ΘΟΛΑ — ΑΙΟΛΟΣ — ΛΗΤΩ. 14) ΗΛΙΟΝ — ΑΠΗΝΗ — ΚΑΡΙΣ. 15) ΣΑΚΚΟΙ — ΑΝΑΡΜΟΔΙΑΙ. 16) ΑΝΕΦΕΛΑ — ΑΑΡΩΝ. 17) ΑΙΑΣ — ΝΑ — ΤΙΤΑΝΑΣ.

ο ο ο

Ἡ «Χριστουγεννιάτικη Δενδροστοιχία»

Μὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, χιλιάδες κάτοικοι τῆς πόλεως Πασαντένα τῆς Καλιφορνίας, κάνουν τὸν περίπατό τους στὴ «Χριστουγεννιάτικη Δενδροστοιχία». Τὰ δέντρα, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, φυτεύτηκαν πρὸ 120 ἐτῶν, εἶναι δὲ ὅλα ὁμοια — ἕνας τύπος ἐλάτου. Ἔχει μῆκος 1½ χιλιομέτρου περίπου. Καί, κάθε Χριστούγεννα, φωτογραφίζεται ὁλόκληρη μὲ μικροσκοπικὰ ἠλεκτρικὰ λαμπόνια.

ΔΙΑΔΗΜ

-Έφέτος όμως φέρνω δώρα
πού άντέχουν αίώνια...

Διότι είναι τά μόνα θερμοσάρ σέ σχῆμα ψαροκόκκαλο πού κατασκευάζονται μέ χυτοπίεση 60 άτμοσφαιρῶν σέ τρόπο πού τό μέταλλο γίνεται ἕνα σῶμα μέ τήν κορδέλλα καί ἔτσι τά δοντάκια δέν μετακινοῦνται σέ ὁποιαδήποτε κίνησι.

ZAMA

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΖΑΧ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 68 (ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ) - ΤΗΛ. 23.463 & 26.570 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ τῆς Σουηδίας

Τὸ παράξενο ταξίδι ἑνὸς Ἄγγλου περιηγητοῦ

ΠΟΙΟΣ θὰ πίστευε ποτέ πὼς ὑπάρχει ἕνα χωριὸ - φάντασμα στὴν ὑπερπολιτισμένη σημερινὴ Σουηδία; Κι' ὅμως τὸ εἶδε σ' ἕνα ταξεῖδι του καὶ τὸ περιγράφει ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Χάρολντ Ἔλβιν.

Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος, ἔκανε μιὰ περιοδεία 5.000 χιλιομέτρων, ἀπ' τὸ Μπέργκεν ὡς τὸ Τροντχάϊμ.

Ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ ποδήλατό του ἕνα δρόμο τελείως ἐρημικό.

Ξαφνικὰ περνῶντας ἕνα μικρὸ ὕψωμα, ἀντίκρυσε τὰ κόκκινα κτίρια ἑνὸς χωριοῦ. Συγχρόνως ὅμως πρόσεξε πὼς δὲ φαινότανε γύρω τους ψυχὴ ζωντανὴ καὶ πὼς κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια δὲν ἦταν ἀνοιχτό.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν μονόροφα καὶ διώροφα. Ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ τριώροφα. Ὅλα ἦταν ξύλινα καὶ βαμμένα κόκκινα.

Στὴ μέση τοῦ χωριοῦ ὑψωνότανε μιὰ πελώρια ἐκκλησία μ' ἕνα ψηλὸ τετράγωνο καμπαναριό. Ἦταν ὅμως κι' αὐτὴ κλειστή. Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλωνότανε παντοῦ...

«Εἶχα δῆ «πεθαμένα» χωριὰ στὸ Χόρν καὶ στὸ Ἐνκχοΐζεν τῆς Ὁλλανδίας —συνεχίζει ὁ περιηγητὴς— χωριὰ πού, ἐνῶ εὐημερούσαν πρῶτα, ἐγκαταλείφτηκαν κατόπιν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τους. Πάντα ὅμως ἔμενε πίσω κάποιος... Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τελείως ἔρημο. Ὡστόσο φαινόταν περιποιημένο, σὰν νὰ κατοικεῖτο κανονικά.

»Περιπλανήθηκα λίγη ὥρα στοὺς λιθόστρωτους καὶ χορταριασμένους δρόμους. Ὁ κεντρικὸς ἦταν στρωμένος μὲ τσιμέντο καὶ εἶχε μάλιστα στὴ μέση του τὴν ἄσπρη διαχωριστικὴ γραμμὴ γιὰ τὴν κίνησι τῶν αὐτοκινήτων.

»Τὸ μυστήριο κι' ἡ σιωπὴ εἶχαν τόσο ἐπηρεάσει τὰ νεῦρα μου, ὥστε θὰ τρόμαζα σίγουρα ἂν παρουσιαζότανε κάποιος, ἢ ἂν ἄνοιγε ἕνα παράθυρο, ἢ ἂν γιαούριζε μιὰ γάτα...

»Ξαφνικά, δοκίμασα μιὰ ἐξάρτηση ἐκπληξι: Εἶδα ἕνα μικρὸ καφενεῖο, μὲ τὴν πόρτα του ἀνοιχτή!

»Μπῆκα μέσα καὶ βρῆκα μιὰ κοπέλλα, ὡς 20 χρονῶν. Φοροῦσε τὸ ἐθνικὸ σουηδικὸ κοστοῦμι.

»Τῆς ζήτησα καφέ. Χαμογέλασε καὶ πῆγε νὰ μοῦ τὸν ἑτοιμάσῃ.

»Ζήτησα ὕστερα νὰ φάω κάτι. Ἡ κοπέλλα μοῦ εἶπε πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ σερβίρῃ αὐγὰ μὲ μπαίηκον, ἀλλ' ὅτι θὰ χρειαζότανε μιὰ ὥρα. Στὸ μεταξύ, μοῦφερε μερικὰ περιοδικά, γιὰ νὰ περάσω τὸν καιρό μου.

»— Πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ χωριό; τὴ ρώτησα.

»— Γκάμελσταντ, μοῦ εἶπε.

»— Γιατί δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι;

»— Γιατί δὲν ἐπιτρέπεται. Εἶναι Τετάρτη σήμερα...

»— Καὶ τί μ' αὐτό;...

»— Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἀπαγορεύεται.

»— Πότε φεύγουν οἱ κάτοικοι;

»— Κάθε Δευτέρα.

»— Καὶ πότε γυρίζουν πίσω;

»— Μερικοὶ τὴν Παρασκευὴ κι' οἱ πόλοιποι τὸ Σάββατο.

»— Καὶ τὶς ἄλλες μέρες;

»— Μένουνε στὰ κτήματά τους.

»Ἀφοῦ μοῦ σερβίρισε τ' αὐγὰ μὲ τὸ μπαίηκον, ἡ κοπέλλα μοῦδωσε περισσότερες ἐξηγήσεις γιὰ τὸ Γκάμελσταντ:

»— Εἶναι ἕνα ἐκκλησιαστικὸ χωριό, μοῦ εἶπε. Σ' αὐτὴ τὴν περιφέρεια, δὲν ὑπάρχουνε κανονικὰ χωράφια, ἀλλὰ μονάχα «φάρμες» ἀπομονωμένες καὶ σκορπισμένες σὲ μιὰ μεγάλη ἔκτασι. Ὡστόσο, οἱ ἄνθρωποι θέλανε μιὰ ἐκκλησία. Τὴ χτίσανε, λοιπόν, τὸ 15ο αἰῶνα, καὶ γύρω της δημιουργήθηκε σιγὰ-σιγὰ τὸ χωριό, γιὰ τὴν προσωρινὴ στέγασι τῶν σπιτιῶν, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ πολὺ μακρυά, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν κυριακάτικη λειτουργία, καὶ δὲ μποροῦν νὰ ξαναφύγουν ἀμέσως. Κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέρες.

»Ὅταν, λίγο ἀργότερα, ξεκίνησα γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ ταξεῖδι μου, μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα ξαναγυρίσει ἀπὸ κάποιο φανταστικὸ κόσμο στὴν πραγματικότητα» τελειώνει τὴν ἀφήγησί του ὁ περιηγητής.

Μία έφαναβατική έφεύρεσις

ELECTROTHERM

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΟΦΟΡΑ

- Η Ηλεκτροθέρμ συνδεομένη με την πρίζα μόνον 2 - 3 λεπτά τής ώρας, αποδίδει την θερμότητά της επί 4 ώρες στό κρεββάτι και εξασφαλίζει ένα γλυκό και εύχάριστο ύπνο στις παγερές νύχτες τοΰ χειμώνα.
- Ένεργεί κατά εξαιρετικό τρόπο θεραπευτικώς όπου ένδείκνυται ξηρά θερμότης (Ρευματισμοί, άδροπικά, Ισχυαλγίες κλπ.).
- Είναι ή πιό οίκονομική ηλεκτρική συσκευή πού ύπάρχει. Η χρησιμοποίησίς της άπαιτεΐ 1 δραχμή τόν μήνα.
- Δέν καταστρέφεται ποτέ και δέν έχει άνάγκη έπισκευής και έπιδιορθώσεως.-

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΣΤΥΛ. ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 2 - ΤΗΛ. 31-823
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 109 - ΤΗΛ. 70-272

Τό πιό εύπρόσδεκτο δώρο . . .

Lotion Parfum

ΕΣΥΠ

Chat Noir

Μιλάει ή σειρά τών... μικρών

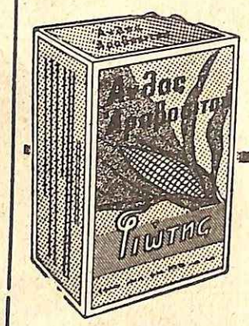

Κάθε μέρα κρέμες άπό ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ
Δύναμις - ύγεία

Ένα έξαιρετικό προϊόν τής Βιομηχανίας

"ΓΙΩΤΗ"

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΕΤΙΝΟΥ 3

Πλέκετε με Pernelle

Ζητήσατε τα στά είδικά κατ/ματα

ΣΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:
ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ: Εύαγγελιστρίας 31
Ε. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ: Εύαγγελιστρίας 30 / Αίόλου — Εύριπίδου
Π. ΖΕΝΕΛΗΣ: Εύαγγελιστρίας 22
Μ. ΠΡΑΤΙΚΑΚΗΣ: Έρμοΰ 50

Η Αλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ή Γιούλια καί ή Γιολάντα Στεφάνου, Κρήτης Νο 9, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπό τήν Έλλάδα. Παρακαλοΰν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ό Άνδρέας Έλπιδώρου, (19 χρόνων), Άθανασίου Διάκου 19, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν Έλληνική καί άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ μέ φωτογραφίες Έλλήνων ήθοποιών.

Ό Πανίκος Ίακώβου, (20 χρόνων), Co C.I.T.A., Λογιστήριο, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική, άγγλική ή γαλλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Νίκος Άγκαστινώτης, (16 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 220, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ προσκόπους καί όδηγούς άπό τήν Έλλάδα.

Ό Άντώνης Χ. Ίωάννου, Ταχ. Κιβ. 57, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Άντιγόνη» άπό τήν Καρδίτσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων καί τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Γεώργιος Χίντικος, (18 χρόνων), Άθηνών 16, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νέλλη».

Ό Κυριάκος Χαραλάμπους, (29 χρόνων), Ήρακλέους Νο 87, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Κωστάκης Βανέζης, (16 χρόνων), Άχιλλέως 9, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Ίωάννης Γερολατίτης, Άρρεναγωγείου Νο 14, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νέλλη» άπό τή Σπάρτη.

Ό Λίνος Μιχαηλίδης, Ταχ. Κιβ. 345, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νανά» καί τήν «Τιτίκα».

Ό Φειδίας Λαζάρου, Κάτω Γιάλια, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνωστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Τερεζίτα», «Φαίδρα» καί «Άστέρω».

Ό Θεοχάρης Άποστόλου, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν Έλλάδα καί άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ό Χαράλαμπος Π. Χριστοδουλίδης, Μακαρίου Β' Νο 3, Πελλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Βάνα».

Ό Γιανυάκης Μ. Σ., Ταχ. Κιβ. 272, D) C Dept Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς τρεις φίλες, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Πηνελόπη», «Νίτσα» καί «Κουκλίτσα».

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ό Dimitrios Margetis S)S Evanthia Orion Ship. Co, 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας κάτω τών 20 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα, μέ σκοπό δ,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Ό A. Callas, S)S Armar Co Trans Ocean Steamship 52 Broadway, Room 1002, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό, τήν Αύστραλία καί τόν Καναδά μέ σοβαρό σκοπό.

Ό Bil Jaki καί ό Jim Peters, S)S Auromar Co Eastern, Agency Steamship 1 Broadway, New York N.Y.4, USA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνωστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπ' τά ψευδώνυμα «Άλίκη» καί «Τολμηρή».

Ό Christos Katechis, S)S Popi, Ch. El. Paleras Ltd. 194 200 Bishopsgate, London E.C.2, England, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 18—25 χρόνων στήν έλληνική καί άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό M. Zafiris, T.S.S. Olympia, 8—10 Bridge St., New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Nick Issaris, S)S Evanthia, Orion Ship. Co. 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κόρη τής Άσιωπής». Ό Antonios Basiotis, S)T Viscount Co Marine Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Nick Issaris, S)S Evanthia, Orion Ship. Co. 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κόρη τής Άσιωπής». Ό Antonios Basiotis, S)T Viscount Co Marine Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Nick Issaris, S)S Evanthia, Orion Ship. Co. 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κόρη τής Άσιωπής». Ό Antonios Basiotis, S)T Viscount Co Marine Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Nick Issaris, S)S Evanthia, Orion Ship. Co. 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κόρη τής Άσιωπής». Ό Antonios Basiotis, S)T Viscount Co Marine Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Nick Issaris, S)S Evanthia, Orion Ship. Co. 29 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κόρη τής Άσιωπής». Ό Antonios Basiotis, S)T Viscount Co Marine Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ό Leo Marou1is, S)T Andros Tower, Orion Shipping Co 29 Broadway St., New York, USA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες, ήλικίας 18—25 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα άπ' όλο τόν κόσμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ό Charalabos Kalaitzides, S)T Atlantic Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Έλλάδα. Παρακαλοΰν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ό Nicolaos Skitsas, ό Antonios Yianoulatos καί ό A. Amanatides, S)S Yiannis Messrs Goulandris Bros Ltd., 61 St. Mary Axe, London E.C.3, England, ζητοΰν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, τήν Άμερική καί τόν Καναδά, ήλικίας μέχρι 25 χρόνων. Παρακαλοΰν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ό Spyros Karanas, S)S Tharros, Triton Shipping 26 Broadway, New York, USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνωστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Χωρίς προστάτη».

Ό Alexandros Kotzias, S)T World Intelinges Amerikan Eastern P.O. Box 486, Port Said, Egypte, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Τίνα Τ.».

Ό Nicolaos Vasilopoulos, S)S Dynamic Triton Shipping Ing 26 Broadway, New York 4, N.Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Εύθυμη Νότα».

Ό George Sophianos, S)S NICKY, A.C. Papadakis and Co. 44) 46 Leadenhalle St. Africa House, London E.C.3., England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες άπό τήν Άθήνα, ήλικίας 17—24 χρόνων.

Ό Anastasios Stavrides, S)S Cosmic Triton Shipping Inc., 26 Broadway St., New York N.Y.4, USA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ελα αύριο». Ό Vasilios Athanasatos, γιά τόν όποίο ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Λίζα».

Ό Pantelis Manelis, M)V Costis, Co C.M. Los (London) Ltd, Dashwood House Old Broad St., London E.C.2, England, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νανά».

Ό Georgios Dotsolor, S)T World Sea. Co Niarchos London Ltd, 41) 48 Park St., London W.1, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Ρένα» άπό τή Χαλκίδα.

Ό Notis Bouchlas, S)T World Unity, Co Niarchos London Ltd, 41) 43 Park Street, London W.1, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τό Λονδίνο, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Λάϊκα».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ή Hedi Marie Meyer, Ring 4. Zwickau, Germany, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Δυό άδελφές, ή Kakla, (24 χρόνων), καί ή Linta Metaxaki, (18 χρόνων), Firuzaga H'u'seyin Bance Sok Νο 2)3 Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητοΰν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 22—27 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας καί ό,τι άλλο ήθελε έπακολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ή Kleopatra Taksim Hacl Ahmet Sok Νο 1013, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική, γαλλική καί τουρκική γλώσσα.

Ή Maria Louiza Gregoriadou, (17 χρόνων), Tarlabasi Sakiz Agaz Νο 106, Beyoglu Istanbu, Turkiye, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κυρίως άπό τήν Άμερική, ήλικίας 18—25 χρόνων, στήν έλληνική καί γαλλική γλώσσα.

Ή Gabriele Eberhardt, Geschwister Scholl St. 4, Meerane, Germany, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Δυό φίλες φοιτήριες άπό τή Βιέννη, ή Louiza, (20 χρόνων) καί ή Iren, (21 χρόνων), Fluchtgasse Νο 8)8, Ix Wen, Austria, ζητοΰν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλη τήν Έλλάδα.

Ή Bessy Michalopoulou, (19 χρόνων) Marry — Ville St. Kilda, Vic. Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν Άμερική, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ή Rita Marinopoulou, (16 χρόνων), καί ή Lizeta Granadou, 18, Taksim Elinadag Olcek Sok Kaya Ap. Νο 19)5, Istanbul, Turkiye, έπιθυμοΰν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ίδιαιτέρως άπό τόν Καναδά καί τή Νέα Ύόρκη, στήν

Άπουτήστε τα

- Άνοξείδωτα Μαχαιροπήρουνα PITSOS ROSTFREI
- Θαυμασίας ποιότητος, λεπτής κατεργασίας, διατηροΰνται άμετάβλητα άπό γενεάς είς γενεάν.
- Σέ πολλά εύγενικά σχέδια.

Μαχαιροπήρουνα ΠΙΤΣΟΣ

Τ' ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Βιβλία λογοτεχνικά - παιδικά
Πολυτελή είδη γραφείου
Παιδικά παιχνίδια - Μπιμπλό

Σταδίου 49 ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἑλληνική ἢ γαλλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ-ποστάλ.

Ἡ Jonie Moschou, 4532 Ave. Du Parc Montreal, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 28 — 35 χρόνων, κατὰ προτίμησι πολιτικοὺς μηχανικούς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Tina Martelli, (16 χρόνων), Pangalti Bay Sunxur Sok., Kurtulus, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ Lena Paris, (16 χρόνων), Kivilcim Sok. No 24, B'uyuk Ada, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 19 —21 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Georgia Siemekl, Mental Hospital, Kew E.4, Vic., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 25 —35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ Ivi, Kadikoy Bazar Yo'y Cesme Cikmazi 2'nci Kat. No 2, Istanbul, Turkiye, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, εὐπορουσίαστη καὶ μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἕναν εὔπορο κύριο, ἡλικίας 40—48 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Dimitrios Xenakis Tassim Sira Selviler Cadd. Kaynak Ap. 144)9. Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χωρὶς ὀνειρα».

Ὁ Nick Sfon, 1513 E. 74 PL., Chicago 19, Ill., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ροδεσία «Νίκη Τ.».

Ὁ J. Asimopoulos, 115 Nelson St., Annandale Sydney N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἡλικίας 18—25 χρόνων.

Ὁ Dimos Andreatidis, Dogruluk Emprime Eui, Feriköy, Evranozzde 22)24, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπο τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Paul Bokos, (28 χρόνων), 32 Block Place C.I., Melbourne, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Alex Hondros, (22 χρόνων), 32 Block Place C.I., Melbourne Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Leg. C. Fakitsas, S.P. 87297 AFN, 1 R.E.P. 2E Cie Par B.C.M.C., France, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἢ ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. ἡλικίας 18 —30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο.

Ὁ A. Malitas, Kurtulus Fazil Arifs. No 20 Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ P. Faranda, Viale Italia Is. 197, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸ Κάιρο καὶ τὸ Παρίσι, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ P. Catsirumpi, Via G. Fiore Is. 253, P)SO Stanze In Famiglia, Messina, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ A. Christeas, 7 MC. Pherson St. Horsham Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ George Kolokotronis, ὁ J. Eliad's καὶ ὁ J. Christopoulos, (24 χρόνων ὅλοι), 78 Stanley St. East Sydney, Sydney, N.S.W., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ E. Erlewels, Obeve Z'egelei 2, Stuitgart, Bad, Cannstatt, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα. ἡλικίας 40—22 χρόνων, ποὺ νὰ γνωρίζη τὴ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ Dimitrios Vasilopoulos, 10, Rue Du Vieux Paas, Marseille, France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ G'u'nther D'u'thmann, Wuppertal Elberfeld Laurentius strasse 4—6, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ ὡραία Ἑλληνίδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι ὁ G. Zaphirellis, (28 χρόνων), ὁ G. Moros, (28 χρόνων) καὶ ὁ I. Vatos, (25 χρόνων), 17 Warrawong, N.S.W. Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ.

Ὁ Antonios Alexandrou, 124 Allison RD. Harrincay London N. 8, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Georgios Toufexis, (25 χρόνων) 9 Glocestier Crescent, London 9, N.W.1, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἡβικὲς καὶ εὐπορουσίαστες νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 23—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ G. Fotopoulos, 68 First Str. Bousburg North Transvaal, South Africa, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ μορφωμένη νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Christos Setharες καὶ ὁ Peter Sideris, 266 Broukline St. Cambridge Mass. USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Paris Tsatsoulis, P.O. Box 496, Klerksdorp S. Africa, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας. ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ναυσικά».

Ὁ Peter Kaumann, (15 χρόνων), Velbert) rhld, Schlossstrasse 35, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 15 χρόνων καὶ ἄνω, στὴ γερμανικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Panos Georgalis, (19 χρόνων), 87 Surrey Road Seh; Yarra, Melbourne, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. ἡλικίας 16—19 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Antonios Argiropoulos, 2346 Sherbrooke East, Montreal Canada, P.Q., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Takis Argiridες, Köln Riehl, Phillip Zomst. 78, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτα».

Ὁ Theodor. Wolf, Köln Longerich, Volkhovener Weg. 69, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δυστυχισμένη ζωντοχήρα».

Ὁ F. Scarpelos, 5197 Washington St., West Box 32, Boston Mass. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Jonny Gerasimos, 4072 Clark St., Montreal, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ G. Marketos, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἄσπα».

Ὁ St. Crisis, 34 Chalmers St. Redfern, N.S.W. Sydney, Australia. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτονουφία τους.

Ὁ Fotis Kanellos, P.G.E. Mile 146, Prince George Box 610, Lemoray, Canada. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες. μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Elefterios Zambrakoukos, 128 Robsan Str. Vancouver B.C., Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—19 χρόνων, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Λάρισα. μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσει.

Ὁ Paul Loyd, 17 Washington Street, Bexley Sydney, N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ N. Zervas, Commonwealth Hostels, Bradfield Park, N.S.W., Australia ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Σκλάβα σὲ χρυσὰ κάγκελα».

Ὁ Angelos Ladas, 67 Ivey St. Ottoway, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Harry Poulos, 80E 16St., Chicago Heights Ill. USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαργαρίτα» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ὁ N. Leontidis, 118—27, 223 St. Cambria. Heights, Long Island, New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλέκα» ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Ὁ D. Goutakis γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες σπουδάστριες τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, τῆς τάξεως τοῦ πιάνου.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Κλαίρη Ἀθανασιάδου, Β. Γεωργίου Β' No 26, Ἀλεξανδρούπολις, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Βολέττα Βλαχοπαύλου, Μενελάου 22, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Μαρία Βερβέρη, Ἀμπελικό, Μυτιλήνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ἡ Χρύσα, (22 χρόνων) καὶ ἡ Ἰουλιέττα Σκεντέρη, (24 χρόνων), Ἀγησιλάου 8, Σέρραι. Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους 28 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλες, ἡ Ἀγγελικὴ Φωτούκου, Ἱππολύτου 52 καὶ ἡ Ντία Κοκκινοπούλου, Ἱππολύτου 51, Ἀθῆναι, 8 Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ-ποστάλ καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Εὐμορφία Κατσίνα, (25 χρόνων) καὶ ἡ Ἀλίκη Δημουλῆ, (25 χρόνων), Δ. Μουτσοπούλου 34, Καμίνια, Πειραιεύς. Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ Μάχη Τσαρτσιλή, Ἐρμοῦ No 70, Ἐξάρχεια. Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Χαρίκλεια Σίδου, Φραγκλίνου Ρούσβελτ 9, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Ἑλένη Φρυγανά, Περιγιάλι, Κορινθία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ζωὴ Σαμάνου, (40 χρόνων) Λασκαρίδου 161, Καλλιθέα, Ἀθῆναι. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Γιὰ τὶς κάτωθι ἀναγνωστριές μας, ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας γράμματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ περάσουν νὰ τὰ πάρουν.

Ἡ «Τέντυ Γκὲλ» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ἡ «Ντιάνα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S)SGT. Γράμματα ἐστάλησαν ἐπίσης γιὰ τὴ «Μανίνα», «Ἡ ἀδιαφορία» δόηγεῖ στὴν ἀπεξένωσι», «Μικρὴ χανομισα», «Ναυσικάα».

Καθίσες Ἀκύρου Β' 15
Ἔξτρα 20
Ἀκύρου πεντὲς 25
Τύπου Ἀμερικῆς 30
Περιπάτου γαμ. 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ 59

«Σὲ μιὰ ὥρα κληρώνουνε!» Χιουμοριστικὸ σκίτσο μεθητοῦ μας, ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΛΗΩΝΕΙ

ἐφόδιο πολύτιμο, ποὺ θὰ δώσῃ τώρα ἀμέσως τὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ καὶ ἀναψυχὴ σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ποὺ ἡ ἀξία του γίνεται ὅλο καὶ μεγαλύτερη ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, εἶναι μιὰ ἐγγραφὴ στὴ Σχολὴ Α.Β.Γ. γιὰ σχέδιο—ζωγραφική, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Ζητῆστε πληροφορίες καὶ γιὰ τὸ βολιτσάκι—δῶρο τῆς Α.Β.Γ., μὲ σύνεργα καὶ ὑλικὰ σχεδίου καὶ ζωγραφικῆς, ποὺ τώρα προσφέρεται στοὺς ἐγγραφομένους πλουσιώτερο παρὰ ποτέ. Ἐπισκεφθῆτε μας ἀμέσως ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία γράψτε μας τὸ ταχύτερο χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας. Γιὰ τὶς ἑορτὲς μεγάλες εἰκολίες ἐγγραφῆς.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Γ.

Πανεπιστημίου 10 Τηλ. 21.473

ΣΕΒΑΣΤΗ ΖΟΡΝΤΟΥ—ΤΣΟΥΤΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Χειρουργὸς—Ὀδοντίατρος

Δώρου 10 (Ὁμόνοια), 2ος ὄροφος
Δέχεται 9—12 π.μ. καὶ 4—7½ μ.μ.
Τηλ. 522.867

ENICAR

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀφθάστου κομψότητος
Καταπληκτικῆς ἀκριβείας.
Μεγάλης ἀντοχῆς
Ἀσυναγώνιστα σὲ τιμή
Σὲ νέα πρωτότυπα μοντέλλα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6
(ΠΛ. ΚΑΛΥΜΝΟΥ Β' Ὄροφος)
ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 30.909
ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΕΠΙΠΛΑ Γ. ΚΕΖΙΡΗ

Μενάνδρου 75 καὶ 72
Πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 525.638
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ
Φιλελλήνων καὶ Ψύλλα 2
Τηλ. 32-916
ΜΕΓΑΛΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

«Ροδαμάνθη», «Μιμίνα» «Καυκλίτσα», «Νίνα». «Χαρούμενη συμφωνία», «Τραγανή», «Κυρία Ἀμαλία» «S.O.S.», «Δυὸ κόκκινα χείλη». Ἡ «Πετα-λούδα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ 3)3 Polyxeni.

Γράμματα ἐστάλησαν ἐπίσης γιὰ τὴ «Ζίζη», «Ριτούλα», «Σπουτνίκ», «Σοφία Ρέντη», «Σωσίας τῆς Ντόροθυ Λαμούρ», «Ἀστιλο χιόνι», «Ἀνθισμένη μυγδαλιά», «Σαμπρίνα», «Μουσίτσα», «Συννεφιασμένη Κυριακή» καὶ «Τζὲν Λέϊν».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Δ. Κλεάνθης καὶ ὁ Γ. Σταματίου, Poste Restante, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀναγνώστριες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Χρῆστος Κουγιουμτζῆς, Μυριοφύτου 22, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τούλα». Μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Β. Χρήστου, Ἅγιος Κωνσταντῖνος Λοκρίς, Grèce..

Ὁ Λ. Παπανικολάου, Λουτρόπολι, Σελιανίτικα, Αἴγιο, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαριάνα».

Μὲ τὴ «Χουανίτα» ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ ὁ Δ. Πλαφούτζης, Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως Περίπτερο 11, Πειραιεύς, Grèce.

Ὁ Γ. Καρκάνης, Τεκκέ, Κατερίνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μίνα».

Ὁ Ε. Γενιτσαριώτης, Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου 76, Γκρὸμ. Χαριλάου, Στάσις Ἀναπήρων, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κόρη τῆς Ρούμελης».

Ὁ Γ. Κιννάτος, Ὁμήρου 11, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τιτίκα Χ.» ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Ὁ Μάριος Σαμάλης, Γυμνάσιο Λευκίμμης, Κέρκυρα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χλόη».

Ὁ Λ. Σαβρανάκης, (17 χρόνων), Σταματιάδου 40, Καισαριανή, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιας καλῆς καὶ στοθερῆς φιλίας.

Ὁ Λάμπρος Κοτσιμπασάκος, Φλεγίου 12, Τρίκαλα, Θεσσαλία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Θὰ ἀπαντήσῃ σ' ὅλες ὅσες τοῦ γράψουν.

Ὁ Θεόρωρος Τσικούλης, Νίκαια, Λάρισα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀνγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χρυσῆ πέστροφα».

Ὁ Ἀνδρέας Πρασσάς, Ἡμέρας 5, Πταλεμαΐς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάτια».

Ὁ Ἠλίας Πετρούλιας, Κονίτσης No 10, Ἀνθούπολις, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Φίλιππος Κυριακάκης, Βρύσες, Κυδωνίες, Χανιά, Κρήτη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μπὲ - Μπέ».

Ὁ Παναγιώτης Κουσίδης, (17 χρόνων), Ξενόφρονος 3, Ζωγράφου, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Σπυρίδων Μηνάς, (20 χρόνων), Βραχνέϊκα. Πάτρα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων.

Ὁ Βασίλειος Καπετάνιος, Ν. Βλαχοπούλου 10, Νεάπολις, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωνὴ τῆς ἀγάπης».

Ὁ Εὐθύμιος Σιαδήμος, Poste Restante, Τρίκαλα Θεσσαλία, Grèce, πτυχιοῦχος Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 22 — 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Βασίλειος Α. Ταρουχᾶς, Βάγια Θηβῶν. Βοιωτία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Καναδὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία.

Ὁ Ἀθανάσιος Κανέλλος, (18 χρόνων), Ἀγριὰ Βόλου. Βόλος. Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φώφη». Μὲ τὴν ἴδια ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Νικόλαος Κόκκαλης, Ἀθανασίου Διάκου No 40, Πάτραι, Grèce.

Δυὸ φίλοι, ὁ Χρῆστος Τσατσουλῆς καὶ ὁ Χ. Μπάλλας, Α.Τ.Π. Ψυχικό, Π. Ψυχικό, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Δ. Γκιγκέλος, Μύρων 26, Ἀθῆναι. Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀνθισμένη γαζία».

Ὁ Κωνος Πυθαρούλης, Σπιλίου No 1, Ὑμηττός, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινή».

Ὁ Ε. Μάργαρης, (20 χρόνων), Ραιδεστοῦ 11 Βύρων, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλέκα».

Ὁ Βασίλειος Κουλούρης, Σάμη, Κεφαλληνία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ντο» ἀπὸ τὴ Ν. Γώρκη.

Ὁ χωροφύλαξ Βασίλειος Ντάγκαλας, (27 χρόνων), Ἀνάβρα. Ἀλμυρός, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—25 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Κων/πολι.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀθανάσιος Ἐλευθερίου καὶ ὁ Κ. Δρόσος, Ἀρχάνι, Λαμία, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Ἀρνούλα» καὶ τὴ «Χαϊηγουωρδ».

Ὁ Ἰωάννης Κωστόπουλος, Ἀραχώβης No 46, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ταναγραία».

Ὁ Νίκος Γιαννακόπουλος, Poste Restante, Κεντρικό, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες. ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιας κοινῆς φιλίας.

Ὁ Παῦλος Μαυρομμάτης, Βενιζέλου 84, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀστέρω» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Α. Ρουμελιώτης, Ἁγίου Νικολάου 66 Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 25 μέχρι 45 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Καρφάκης, Μαργαρίτες Ρεθύμνης. Κρήτη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λευκὴ πεταλούδα».

Ὁ Δημήτριος Καραγκούνης, Ἑρμοῦ No 59, Πάτραι, Grèce ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λευκὴ πεταλούδα».

Ὁ Ἀγγελος Φραγκίσκατος, Β. Ἀλεξάνδρου 8, Ἀγιος Δημήτριος, Μπραχάμι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀσυστη φλόγα».

Ὁ Χρῆστος Βασουλῆς, Ἐναντι Ἁγίας Αἰκατερίνης, Νέα Λόσια, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Γ. Παπατζίκος, Μαρκούσια, Ὀλυμπία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαύρη ἀμαζόνα». Ὁ Χ. Χατζημιχαήλ, Νέα Ἐπίδαυρος, Ναύπλιο, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τερέζα».

Ὁ Νικήτας Βασιλόπουλος, Βαλύρα, Καλαμάτα, Μεσσηνία. Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Ἰταλία καὶ Ἀμερική. Ὁ Ἀθανάσιος Πενουδάκης, Περιβολίων 31, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τούλα» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Ἀνδρέας Μπακανδρίτσος, Κλατσόβιο, Λοκρίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ ἀρφανή». Ὁ Λ. Ζερβός, Πάρου 25, Ἁγία Παρασκευή, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δωροθέα».

Ὁ Ἀθανάσιος Μαρμίρης, Μαλεσσίνα, Λοκρίς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φοίδη». Ὁ Δημήτριος Τσιλάκος, Σιβιτανίδειος Σχολή, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀμφιτρίτη».

Ὁ Γ. Γεωργακόπουλος, Μύλωμα (Μαχαλά), Ἀνδρίτσαινα, Ὀλυμπία, Ἠλεία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Γεώργιος Παντελέων, Κολοκοτρώνη 6, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐχασα τὴν ἐλπίδα» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Χρῆστος Παπαγεωργακόπουλος, Σολωμοῦ 62Β Ἀθῆναι. Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες μέχρι 20 χρόνων ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ «ΠΑΧΟΥΛΗ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΟΥΜΕ

Κατὰ συμπεράσματα συγχρόνων αἰσθητικῶν, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ποὺ στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἀποτελοῦσε πρότυπο ἢ μᾶλλον ποὺ ἐδημιουργήθη βάσει τῶν θεωρουμένων ὡς ἰδανικῶν ἀναλογιῶν ἑνὸς τελείου καὶ ἁρμονικοῦ γυναικείου σώματος, θὰ χαρακτηριζόταν σήμερα μᾶλλον «παχουλή». Ὅσο γιὰ τὶς ἰδανικὲς γυναῖκες τῶν ζωγραφικῶν πινάκων τῆς Ἀναγεννήσεως, προσθέτουν οἱ αἰσθητικοί, αὐτὲς ἀνταποκρίνονται στὴν ἐποχὴ μας θὰ τὶς χαρακτηρίζαμε «παχειές». Ὁ τέλειος καὶ ἰδανικὸς τύπος γυναικας τῆς σύγχρονης αἰσθητικῆς εἶναι ὁ λεπτὸς καὶ κομψὸς τύπος τῶν μαννεκέν, ὁ τύπος ποὺ στὸν κινηματογράφο ἐνσαρκώνει ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ οἱ ἀπομιμήσεις της. Μ' ἄλλα λόγια οἱ παχειὲς γυναῖκες στὴν ἐποχὴ μας εἶναι κάτι ἔξω ἀπὸ τὶς αἰσθητικὲς προτιμήσεις τῶν ἀνδρῶν. Γι' αὐτό, συμπεραίνουν, καθῆκον κάθε γυναίκας ποὺ θέλει ν' ἀρέσῃ, εἶναι νὰ φροντίζῃ νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα της στὴ λεπτὴ γραμμὴ τῶν μαννεκέν. Ἕνας ἀποτελεσματικὸς καὶ ἀνώδυνος τρόπος νὰ ἀποβάλῃ κανεὶς τὸ περιττὸ βάρος του, εἶναι νὰ πίνῃ τακτικὰ τσάϊ «Ρίχτερ». Πρόκειται γιὰ ἕνα φυτικὸ παρασκεύασμα, ποὺ πίνεται εὐχάριστα σὰν τὸ συνηθισμένο τσάϊ. Τὸ «Ρίχτερ» εἶναι ἕνα μίγμα ἀπὸ εἰδικὰ χόρτα καὶ ἄνθη, ποὺ στὴ Γερμανία ὀνομάζεται «θαυματουργὸ χόρτο» χάρις στὴν καταπληκτική του ἰδιότητα νὰ ἀδυνατίζῃ. Εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνο, πίνεται εὐχάριστα καὶ παλεύεται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε μιὰ κομψὴ σιλουέττα μαννεκὲν γιὰνὶς νὰ ὑποβάλλεσθε, σὲ βασανιστικὲς δίαιτες καὶ ἀσκήσεις, ἂν θέλετε ν' ἀρέσετε, πίνετε ἀπὸ σήμερα τσάϊ «Ρίχτερ». Εὐτυχῶς μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ; Πάρετε Alka-Seltzer Ἄλκα-Σέλτζερ

Διαλύστε 1—2 δισκία σ' ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ πιῆτε τὸ σπινθηρίζον διάλυμα. Τὸ Ἄλκα-Σέλτζερ σταματᾶ ἀμέσως τὸν πονοκέφαλο

Κυρία μου
Κάνοντας μιὰ Περμανάντ Λαμπροπούλου θὰ εἴσθε πάντοτε μοντέρνα κτενισμένη.
Μ. Λαμπρόπουλος. Ἁγίου Κων/νου 12 (ἐντὸς τῆς στοᾶς δεξιά). Τηλέφ. 523.100.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Ariette ΔΗΜΟΣ

Διὰ πρώτην φορὰν ἐκυκλοφόρησαν στὴν Ἑλλάδα καλλυντικὰ ἀνώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὰ καλλυντικὰ «ARIETTE» δίνουν στὸ δέρμα τροφή, τὸ προστατεύουν καὶ τὸ διατηροῦν νεανικὸ καὶ δροσερό.
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ARIETTE» ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Πωλοῦνται παντοῦ

ΔΗΜ. ΠΕΡΠΙΝΙΩΤΗΣ

Ἰατρὸς
Νευρολόγος — Ψυχίατρος
Τ. Ἐπιμελητὴς Δημ. Ψυχιατρείου
Assistant τοῦ Πανεπ. Παρισίων
Ἐπανελθὼν
ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ
Δέχεται 5 — 7
Λαμψάκου 9, Πάρ. Βασ. Σοφίας ἐναντι νέας Ἀμερικ. Πρεσβείας
Τηλέφ. 673.217

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ 4 ΤΥΠΩΝ:

ΚΟΛΙΜΠΡΙ ΚΟΜΕΤ ΠΕΡΦΕΤΤΑ ΠΡΟΤΑΡΙ	Μὲ 3 βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ ἐκάστη. Δωρεὰν ἐκμάθησις. 3 χρόνια ἐγγύησις. Εὐκολίαι πληρωμῆς.

"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ"
Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) Ἀθῆναι

ΣΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικ. 113. Τηλ. 613-610.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 - Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760

Ἀπὸ τὴ μιὰ γενιὰ ἔως τὴν ἄλλη
σεντόνια γερὰ
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ
Λευκὰ ποὺ μένουν λευκὰ
Χρωμαστιστὰ ποὺ δὲν ξεθωριάζουν

No 120 Γερό, κατάλευκο ἢ σὲ εὐγενικοὺς χρωματισμούς.

ΙΡΛΑΝΔΑ Σεντόνι πολυτελείας, στερεό, χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ Λεπτὸ καὶ φίνο σεντόνι, μεγάλης ἀντοχῆς.

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἡ
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.
ντύνει, στολίζει, νοιαυουμεύει!

ΧΛΩΡΙΟ Λευκίνη
ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

Ἀπὸ σήμερα... καὶ ἐντελῶς δωρεὰν μὲ 2 ἄδεια μπουκάλια ΛΕΥΚΙΝΗΣ παίρνετε ἀπὸ τὸν παντοπώλη σας ΜΙΑ ΠΟΔΙΑ ἢ ΕΝΑ ΔΙΧΤΥ ἀπὸ πλαστικό.

Ἡ ὡραία συνοδὸς

Τὸ ἴνδαλμα τῆς ἰσραηλινῆς νεολαίας

Οἱ Ἰσραηλινοὶ λατρεύουν μιὰ ἱπταμένη συνοδό, ἡλικίας 23 χρόνων, τὴν Ἴλα Χὰρ Ἔλ, ποὺ σήμερα ἔχει γίνει τὸ Ἰνδαλμά τους.

Πράγματι, λίγες εἶναι οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ σὲ ἡλικία 23 χρόνων, ἔχουν τόση δημοτικότητα ὅση ἡ ἱπταμένη συνοδὸς Ἴλα, ἡ ὁποία θαυμάζεται ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μόρφωσί της.

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς ὁμορφης αὐτῆς Ἰσραηλινῆς παρουσιάζει ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἴλα γεννήθηκε στὸ Λέμπεργκ τῆς Πολωνίας τὸ 1936, στὴν ἐποχή, ποὺ ἡ Πολωνία εἶχε ὑποστῆ τὴν εἰσβολὴ τῶν Ναζί. Μικρὸ κορίτσι ἀκόμη εἶχε κρυφτῆ σ' ἕνα μοναστήρι καὶ ἀργότερα μεταφέρθηκε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔζησε πέντε χρόνια πάλι σὲ μοναστήρι.

Στὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς ἔχασε τὸν πατέρα της. Μιὰ ἐκθρικὴ σφαῖρα τὸν ἄφησε νεκρό. Ἡ μητέρα της, ὅμως, παρακολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ τὰ ἴχνη τῆς μονάκριβης κόρης της καὶ τέλος τὴν ἔφερε πίσω στὴν Πολωνία, ὅταν ἡ Ἴλα ἦταν 13 ἐτῶν. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1951, ἡ Ἴλα μετανάστευσε στὸ νέο κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκεῖ ἔμεινε στὸ «κιμπούτς» Κὰν-Σμουήλ.

— Κάθε στιγμὴ ποὺ πέρασα ἐκεῖ μοῦ ἦταν ἀναπνοή, λέει σήμερα ἡ Ἴλα. Ἔζησα στὸ «κιμπούτς» 2½ χρόνια... Ἔκανα ὅλες τὶς δουλειές, ἄρμεγα τὶς ἀγελάδες, τάϊζα τὰ κοτόπουλα, μάζευα πορτοκάλια, καλλ·εργοῦσα, ἀλλὰ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι αἰσθανόμουν, ὅταν ἐρχόταν ἡ σειρά μου νὰ περιποιηθῶ τὰ ωὰρά...

Ἡ Ἴλα, πρὶν ἀπὸ τὰ 17 χοόνια της, ἐγκατέλειψε τὴ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία τῶν Πολωνῶν καὶ κατετάγη στὸ ναυτικό. Ὅλα τὰ κορίτσια στὸ Ἰσραήλ, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, ὀφείλουν νὰ ὑπηρετήσουν δύο χρόνια στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Ἡ Ἴλα, ὅμως, ἤθελε νὰ περάσῃ αὐτὰ τὰ δύο χρόνια γρήγορα, γιατὶ εἶχε φιλοδοξίες νιὰ τὴν καρριέρα της. Ὅταν ντύθηκε μὲ τὴν ὁμορφη στολὴ τοῦ ναύτη, τὸ ἐπίσημο ἰσραηλινὸ ναυτικὸ περιοδικὸ τῆς ζήτησε νὰ ποζάρῃ γιὰ τὸ ἐξώφυλλό του.

Μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τῆς Ἴλα Χὰρ Ἔλ

Μιὰ μέρα ζήτησε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐθελοντικῶς στὸ Σῶμα τῶν Ἀλεξιπτωτιστῶν. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφησαν. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὡστόσο δὲν ἐμπόδισε τίποτα τὴν Ἴλα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπό της. Ἔτσι, δέχτηκε νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὴν τουριστικὴ Ἰσραηλινὴ ἑταιρία ὡς συνοδὸς ἐδάφους, στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Λύντα.

Χαριτωμένη, ὑπομονετική, μὲ ἀγγλικά, πολωνικὰ καὶ γερμανικά, ἦταν καταλληλη γιὰ τὴ θέσι αὐτή.

Ὅταν ἡ ἰσραηλινὴ ἀεροπορικὴ ἑταιρία προκήρυξε διαγωνισμὸ γιὰ τὴν πρόσληψι συνοδῶν ἀέρος, ἡ Ἴλα ὑπέβαλε αἴτησι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα τῆς σχολῆς τῶν ἱπταμένων συνοδῶν. Ἐξελέγη μεταξὺ τῶν 10 συνοδῶν καὶ πῆρε τὸ πτυχίο της μὲ ἔπαινο μεταξὺ 1.000 διαγωνιζομένων. Στὸ μεταξὺ ἕνας παραγωγὸς τηλεοράσεως ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ βρίσκεται στὸ Ἰσραήλ, τῆς ἔκανε μιὰ ἐλκυστικὴ πρότασι νὰ παρουσιαστῇ στὴν τηλεόρασι. Ἐκείνη, ὅμως, ἀρνήθηκε.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου τοῦ Σινᾶ ἡ Ἴλα παρουσιάστηκε πάλι στὴ ναυτικὴ μοίρα της γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσία. Ἐκεῖ ὅμως οἱ ἀρχὲς τῆς εἶπαν πὼς τὸ καθῆκον της ἦταν πιὰ νὰ παρακολουθῇ «ἂν ὅλα πήγαν ὁμαλὰ» στὸ ἀεραδρόμιο.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1958, σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, ἡ Ἴλα ἔκανε τὴν πρώτη της πτῆσι στὸ Παρίσι. Ἀπὸ τότε πέταξε σὲ ὅλα τὰ μακρυνὰ δρομολόγια τῆς ἀεροπορικῆς της ἑταιρίας καὶ πολλὲς φορὲς ποζάρισε σὲ διάσημους ὁπερατὲρ μὲ τὴ στολὴ τῆς ἱπταμένης συνοδοῦ γιὰ διαφημιστικὲς ἐξορμήσεις. Ἀπὸ τότε ἔχει λάβει πολλὰ γράμματα ἀπὸ θαυμαστές της ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, στὰ ὁποῖα ταξίδευσε καὶ στὰ ὁποῖα ἔχει γίνει γνωστὴ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες της, ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὰ μεναλύτερα περιοδικά.

Ἡ Ἴλα δὲν ἔχει σκεφθῆ ἀκόμη σοβαρὰ γιὰ γάμο. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκεῖται νὰ λέῃ, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τοὺς ἀεθέρες...

— Ὅσο περισσότεοο πετῶ, λέει, τόσο περισσότερο μοῦ ἀρέσει!

Καὶ προσθέτει:

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ πληκτικὴ στιγμὴ μέσα στὸ ἀεροπλάνο!

Ἡ τελευταία ἐπιτυχία τῆς Ἴλας σημειώθηκε πέρυσι τὸ Μάϊο στὴν πλάζ τοῦ Μαϊάμι, ὅπου ἔλαβε μέρος στὸν διεθνῆ ἀεροπορικὸ διαγωνισμὸ συνοδῶν. Ἡ Ἴλα Χὰρ Ἔλ ἔλαβε τὸ πρῶτο βραβεῖο, μεταξὺ 28 ὑποψηφίων ἀπὸ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου. Μετὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἡ Ἴλα θεωρεῖται στὴν πατρίδα της ἡ πιὸ δημοφιλὴς κοπέλλα.

Σ. Π.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Οἱ καλοὶ τρόποι

Τὰ ὑστερόγραφα στὰ γράμματα δὲν ἐπιτρέπονται, παρὰ μόνο ὅταν γράφουμε σὲ πολὺ δικά μας πρόσωπα.

Ἡ σωστὴ θέσι τοῦ γραμματοσήμου στὸ φάκελλο εἶναι πάντα ἀπάνω δεξιά. Τὸ κόλλημά του ὅπου τύχη φανερώνει ἔλλειψι καλῆς ἀνατροφῆς.

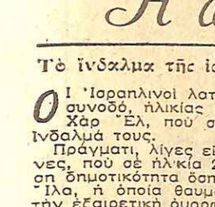

Σ' ὁποιον κι' ἂν γράφουμε, τὸ γράμμα μας πρέπει νάναι πάντα καθαρὸ καὶ καλογραμμένο. Πρέπει ἐπίσης ν' ἀφίνουμε πάντα λίγο περιθώριο, ἀπάνω, κάτω καὶ στὰ πλάγια.

Ὅταν ἀπευθυνόμαστε σὲ ἐπίσημο πρόσωπο, γράφουμε μόνο στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Ἡ ἄλλη μένει ἄγραφη. Τὸ ἐπίσημο γράμμα διπλώνεται μόνο μιὰ φορά. Ὁ τόπος διαμονῆς κι' ἡ ἡμερομηνία σημειώνονται στὸ τέλος μετὰ τὴν ὑπογραφή.

Τὰ διάφορα χρωματιστὰ κι' ἀρωματισμένα χαρτιὰ δὲν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητα οὔτε καὶ τῆς μόδας πιά. Ἕνα γιαοτὶ καθαρὸ καὶ ἀτσαλάκωτο εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

Ἀτμόλουτρο προσώπου

Γιὰ νὰχετε ἁπαλὸ καὶ δροσερὸ δέρμα κι' ὡραῖο χρῶμα, κάνετε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ λιγώτερο, τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάσετε, ἕνα ἀτμόλουτρο τοῦ προσώπου μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Σὲ μιὰ μικρὴ καὶ καθαρὴ κατσαρολίτσα ρίχνετε μισὸ φλυτζάνι ἁπαλὸ καθαρὸ οἰνόπνευμα, ἕλλο τόσο ροδόνερο καὶ 20 σταγόνες μύρρα. Βάζετε τὴν κατσαρόλα στὸ καμινέτο. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ βγαίνῃ ἀχνός, σκεπάζετε μ' ἕνα καθαρὸ ὑφασμα τὸ κεφάλι σας καὶ τὴν κατσαρόλα μαζί, ὥστε νὰ πηγαίνουν οἱ ἀτμοὶ στὸ πρόσωπό σας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, βρέχετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ φρέσκο γάλα

Μ' αὐτὸ τὸ ἀτμόλουτρο διατηροῦσαν τὴν ὁμορφιά τους οἱ ἀρχαῖες Ρωμαῖες.

Προσέξετε ὅμως νὰ μὴν ἐκθέσετε ὕστερα τὸ πρόσωπό σας στὸν κρύο ἀέρα.

Φρεντίδες νιὰ τὸ σπαράννι

Τὸ σπαράγγι, τὸ λεπτὸ καὶ χαριτωμένο αὐτὸ φυτό, εἶναι ὡραιότατο στολίδι γιὰ τὸ σπίτι. Ἀπαιτεῖ βέβαια πολλὴ φροντίδα καὶ προσοχή.

Γιὰ νὰ τὸ διατηρήσουμε πράσινο κι' ἀνθηρὸ πρέπει νὰ τὸ ραντίζουμε κάθε μέρα μὲ βρόχινο νερό, μ' ἕνα μικρὸ ποτιστῆρι — προπάντων δὲ ὁ καλοκαίρι — καὶ νὰ τόχουμε τοποθετημένο μπροστά σ' ἕνα παράθυρο ἀπ' ὅπου δὲ μπαίνει καθόλου ἥλιος.

Πρέπει ἀκόμα νὰ φροντίζουμε ὥστε ἡ γλάστρα του νάναι γεμάτη μὲ γῆμα πολὺ ἐλαφρό, ποὺ θὰ τ' ἀλλάζουμε κάθε ἀνοιξι.

Συνταγὴ νιὰ μουστάρδα

Θέλετε νὰ φτιάξετε μιὰ καλὴ μουστάρδα;

Κοπανίζετε καλὰ κόκκους σιναπιοῦ, ὅσπου νὰ γίνουν πολὺ λεπτὴ σκόνη. Ἀνακατεύετε τὴ σκόνη αὐτὴ μὲ ζεστὸ νερό, ἡ καλλίτερα μὲ ἄσπρο κρασί, καὶ προσθέτετε λίγο ἁλάτι κι' ἕνα φύλλο δάφνης. Ἀφίνετε τὸ μίγμα νὰ μείνῃ πολλὲς μέρες. Ὕστερα προσθέτετε ἕνα-δυὸ κροκοὺς αὐγῶν (ἀναλόγως τῆς ποσότητος), τ' ἀνακατεύετε καλὰ καὶ τὸ φυλᾶτε σὲ μικρὰ βάζα σὲ μέρος δροσερό

Ἡ μουστάρδα αὐτὴ εἶναι πολὺ δρεντική.

Μάλλινες κουβέρτες

Ὅταν πλένετε τὶς μάλλινες κουβερτίτσες τοῦ ωωροῦ σας, μὴ τὶς κρεμᾶτε ὅπως-ὅπως στὸ σκοινί, γιατὶ ξεχειλίζουν καὶ γάνουν τὸ σνῆμα τους ἀπ' τὸ βάρος τοῦ νεροῦ. Τὶς διπλώνετε ἀκριβῶς στὴ μέση καὶ φροντίζετε ὥστε οἱ τέσσερις γωνίες τους νὰ βρίσκωνται ἀκριβῶς στὸ ἴδιο ὕψος. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀλλάζετε τὴ θέσι τῆς κουβέρτας, κρεμώντας την ἀντίθετα — ἂν δηλαδὴ πρὶν τὴν εἴχατε ἁπλώσει κατὰ μῆκος, τώρα τὴν ἁπλώνετε κατὰ πλάτος. Κι' ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο, ὥσπου νὰ στεγνώσῃ τελείως. Ὕστερα τὴ χτυπᾶτε μ' ἕνα ξύλο, ἔτσι ὥπως εἶναι κρεμασμένη, γιὰ νὰ γίνῃ ἀφράτη. Τὸ οἰδέρωμα ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Γιὰ τὰ ἔπιπλα

Πλένετε τὶς πέτσινες πολυθρόνες καὶ καναπέδες σας μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα, τὶς ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν κι' ὕστερα περνᾶτε τὰ σκασμένα μέρη τοῦ δέρματος μ' ἕνα πινέλο βουτηγμένο στὴν ἑξῆς διάλυσι:

Καστανὸν τοῦ Μπίσμαρκ ..... 1 γραμ.
Οἰνόπνευμα 10 »

Ἂν τὰ σκασίματα εἶναι πολὺ βαθιά, τὰ φράζετε μὲ λίνη γόμα λυωμένη σὲ νερό. Ὅταν στεγνώσῃ τὸ δέρμα, τὸ τρίβετε μ' ἕνα μάλλινο κουρέλι καὶ μὲ λίγη ἁλοιφὴ βερνικώματος.

Ἔτσι τὰ πέτσινα ἐπιπλά σας θὰ φρεσκαριστοῦν καὶ θὰ ξαναγίνουν σὰν καινούργια.

Λιπαρὸ καὶ ξηρὸ δέρμα

Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ ξέρῃ καλὰ τὴν ποιότητα τοῦ δέρματός της, ἂν δηλαδὴ εἶναι ξηρὸ ἢ λιπαρό, γιατὶ ὅ,τι ὠφελεῖ τὸ ἕνα δέρμα βλάπτει τὸ ἄλλο.

Ὅσες ἔχουν ξηρὸ δέρμα, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὸ ξύδι, τὸ τσάϊ, τὸν καφὲ καὶ τ' ἁλμυρὰ καὶ νὰ τρῶνε λιπαρὲς τροφές.

Ὅσες πάλι ἔχουν δέρμα λιπαρό, θ' ἀποφεύγουν τὶς λιπαρὲς τροφές, θὰ τρῶνε ἀθρονα γόρτα καὶ θὰ πίνουν λεμονάδες καὶ πορτοκαλάδες.

Ἐπίσης, στὸ ξηρὸ δέρμα κάνει καλὸ ἡ ἑξῆς ἁλοιφή:

Ἀμυγδαλέλαιο	60	γραμ.
Βούτυρο κακάου	60	»
Σαλικυλικὸν ὀξὺ	2	»
Γιὰ τὸ λιπαρὸ δέρμα ἕνας διάσημος θεραπευτολόγος συνιστάει τὴν ἑξῆς κρέμα:		
Γριασταφυλλόνερο	100	γραμ
Χυμὸς βολβῶν κρίνου	20	»
Λευκὸ κερί	30	»
Βάμμα βενζόης	10	»
Στύψη σὲ σκόνη	6	»

Γιὰ τὸ ράψιμο

Κάθε τέχνη θέλει τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα της. Κι' ἡ ὑφαντικὴ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀπαραίτητα γιὰ τοὺς ἁρχαίους.

Γιὰ τὸ ράψιμο λοιπὸν χρειάζονται τὰ ἑξῆς: Ἕνα μεγάλο φαλλίδι γιὰ τὰ ὑφάσματα, ἕνα μικρότερο γιὰ τὶς κλωστές, μιὰ δαχτυλήθρα, φελόσ' ἕνα μαξιλαράκι γεμισμένο μὲ πριονίδι (γιὰ τοῦ σιδερώματος), ἕνα μέτρο, μιὰ σανίδα τῶν μανικιῶν, τὰ κατάλληλα σίδερα τοῦ σιδερώματος καί, τέλος, ἡ ραπτομηχανὴ μὲ τὶς ἀνάλογες κλωστές, γιὰ κάθε ὕφασμα. Μόνο ἀφοῦ τὰ ἑτοιμάσετε ὅλ' αὐτά, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε τὸ ράψιμο.

Γιὰ τὶς πανάδες

Καμφορὰ		
Χυμὸς ἑνὸς λεμονιοῦ	8	γραμ.
Μέλι		
Θὰ τὰ ἀνακατέψετε καλὰ, ὥσπου νὰ σχηματιστῇ μιὰ ἡμίρρευστη πομμάδα. Τὴν πομμάδα αὐτὴ θὰ τὴν βάζετε στὸ πρόσωπό σας κάθε βράδυ.	50	»

Μιὰ ἀνταμορφη ΝΥΦΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : ΛΟΥΛΟΥ
ΛΟΥΪ' ΖΟΥΡΝΤΑΝ : ΜΙΣΕΛ
ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ : ΤΖΟΥΝΤΥ
ΜΑΡΣΕΛ ΑΜΟΝ : ΤΟΝΥ

Ἡ ἱστορία αὐτὴ μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ στὴ σημερινὴ ὑλιστικὴ ἐποχή μας, μοιάζει ὅμως μὲ ὡραῖο παραμύθι τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ. Εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Λουλοῦ, μιᾶς χαριτωμένης νέας, ποὺ ζοῦσε κοντὰ στὶς θεῖες της σ' ἕνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι, μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' ἀρχίζει μιὰ ἡλιόλουστη ἀνοιξιάτικη μέρα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ κάνουν τὴ ζωὴ νὰ μᾶς φαίνεται πολὺ πιὸ ὁμορφη. Εὐκαιρία, λοιπὸν γιὰ ἕναν περίπατο μὲ ποδήλατο. Ἡ Λουλοῦ ἡ ἡρωΐδα μας, ἀνέβηκε στὸ δικό της καὶ ξεκίνησε, ὁλόχαρη, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδες καὶ πόθους. Κι' ἡ χαρά της αὐτὴ δὲν ἦταν ἀδικαιολόγητη. Ὁ Ντεντὲ Λωραντὲν τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Δὲν ἦταν οὔτε ὁμορφος, οὔτε ἄσχημος. Ὅλες οἱ φίλες της ὅμως εἶχαν διάφορα φλέρτ καὶ δὲν ἔπρεπε κι' ἐκείνη νὰ ὑστερῇ. Μόλις, λοιπόν, ὁ Ντεντὲ τῆς ζήτησε αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ, ἐκείνη τὸ δέχτηκε ἀμέσως.

Ἡ Λουλοῦ παρήγγειλε μιὰ πορτοκαλάδα, πρὶν ὅμως ἀκόμα τὸ γκαρσόνι τῆς τὴ φέρῃ, ἕνας ὅμορφος νέος πέρασε ἀπὸ μπροστά της καὶ τῆς χαμογέλασε. Τί συμπαθητικὸς ποὺ ἦταν! Νὰ ἦταν τοὐλάχιστον καὶ ὁ Ντεντὲ Λωραντὲν τόσο ὅμορφος..

Ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦν στὴν ταράτσα ἑνὸς ἑστιατορίου - μπάρ. Ἦταν ἕνα μέρος στὸ ὁποῖο σύχναζε πολὺ κόσμος. Γι' αὐτὸ ἡ Λουλοῦ ἀνέβηκε μὲ κάποιο δισταγμὸ τὶς σκάλες, κοκκίνισε μόλις εἶδε ἕνα ἄλλο ζευγάρι νὰ κάθεται σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Τέλος ὅμως ἐπιβλήθηκε στὸν ἑαυτό της καὶ κάθησε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι.

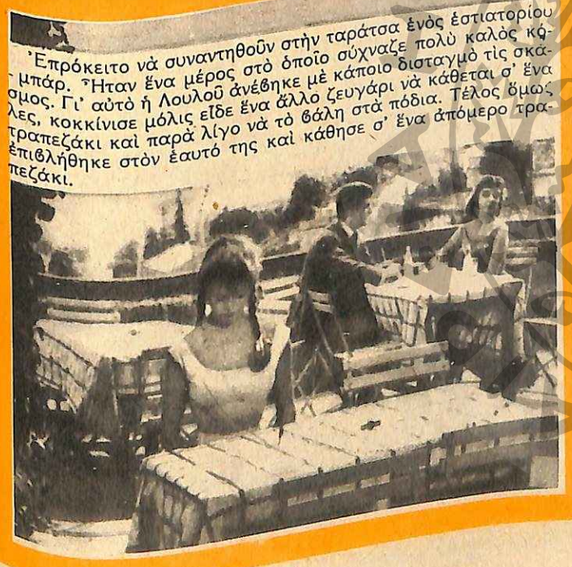

Περίεργη ἡ Λουλοῦ τὸν παρακολούθησε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της καὶ τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὸ ἴδιο τραπεζάκι, ὅπου βρισκόταν καὶ τὸ ζευγάρι. Κάθησε μάλιστα κοντὰ στὴ νέα καὶ ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ οἰκειότητα μαζί της.

Ἐκείνη μάλιστα ἔσκυψε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί. Ἡ Λουλοῦ δὲν ἄκουσε βέβαια τί τοῦ εἶπε, πρόσεξε ὅμως πὼς ὁ νέος ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον στὰ λόγια της.

Καὶ ξαφνικὰ ἔγινε κάτι τελείως ἀπροσδόκητο. Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε καὶ ἦρθε νὰ καθήση στὸ τραπεζάκι τῆς Λουλοῦ, φέρνοντας μάλιστα μαζί καὶ τὸν καφέ της.

— Ἐπιτρέψετέ μου, τῆς εἶπε, νὰ παρουσιαστῶ: Εἶμαι ἡ Τζοῦντυ Ὡριγκώ, διευθύντρια τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς».

Ἡ Λουλοῦ χαμογέλασε εὐγενικά, χωρὶς νὰ πῆ λέξι καὶ ἡ συνομιλήτριά της συνέχισε:

— Δὲ σᾶς εἶπαν ποτὲ πὼς μοιάζετε μὲ τὴν «Πεντάμορφη» τοῦ παραμυθιοῦ;

Στὸ μεταξὺ πλησίασαν καὶ οἱ δύο νέοι.

— Τί λὲς κι' ἐσὺ Μισέλ; Δὲν ἔχω δίκηο; Δὲν εἶναι ὁλοζώντανη ἡ «Πεντάμορφη»;...

— Ἔχεις ὅπως πάντα δίκηο, μένει μόνο νὰ δοῦμε, ἂν θὰ δεχτῆ τὴν πρότασί σου...

Ἡ Λουλοῦ δὲν καταλάβαινε τίποτα. Γιὰ ποιό πρᾶγμα μιλοῦσαν; Μήπως ἤθελαν νὰ τὴν κοροϊδέψουν, συγκρίνοντάς τη μὲ τὴν «Πεντάμορφη» τοῦ παραμυθιοῦ; Κι' ὅμως ὄχι, γιατί ἡ Τζοῦντυ Ὡριγκὼ τῆς ζήτησε σὲ λίγο νὰ τοὺς ὁδηγήση ἀμέσως στὶς θεῖες της.

Ξεχνῶντας τὸν Ντεντέ, ἡ Λουλοῦ ἀνέβηκε μαζί τους στὸ θαυμάσιο αὐτοκίνητο ποὺ ὁδηγοῦσε ἡ Τζοῦντυ. Ἂν τὴν ἔβλεπαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ φίλες της, πόσο θὰ τὴ ζήλευαν! Ἀλλὰ καὶ τί μοῦτρα θὰ ἔκανε ὁ Ντεντέ, ἂν ἐρχόταν ξαφνικὰ ἐκείνη τὴ στιγμή..

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ Τζοῦντυ, ὁ Μισέλ, ὁ νέος μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ ἡ Λουλοῦ βρίσκονταν κοντὰ στὶς καλὲς θεῖες της, ποὺ ἑτοίμασαν τσάϊ μὲ βουτήματα. Χωρὶς καλὲς θεῖες της, ποὺ ἑτοίμασαν τσάϊ μὲ βουτήματα. Χωρὶς χρονοτριβὴ ἡ Τζοῦντυ τοὺς φανέρωσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της: Ἤθελε νὰ προσλάβη τὴ Λουλοῦ, γιὰ νὰ ὑποδυθῆ τὴν Πεντάμορφη σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτογραφικὰ ρεπορτὰζ στοὺς γειτονικοὺς πύργους καὶ τὰ δάση, ποὺ θὰ τὰ δημοσίευε στὸ περιοδικό της.

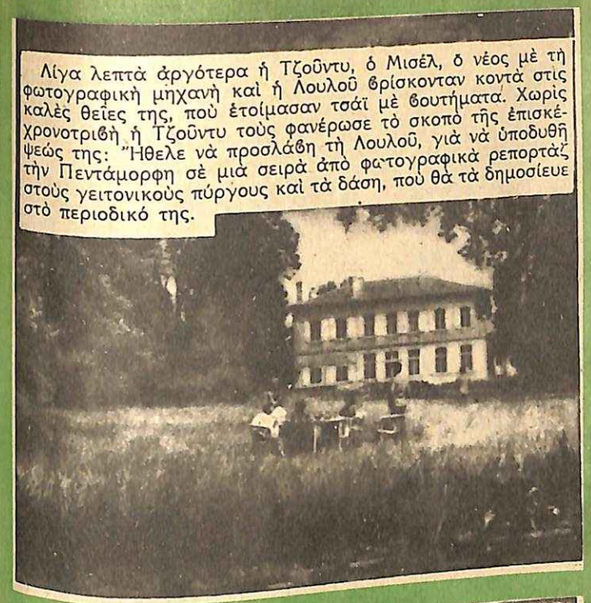

Ἡ θεία Ἀγνὴ καὶ ἡ θεία Ὑβόννη τὴν ἄκουσαν μὲ προσοχή, ζήτησαν μάλιστα μερικὲς ἐξηγήσεις, ἂν καὶ κατὰ βάθος δὲν εὗρισκαν κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον σ' ὅλα αὐτά. Δὲ θέλησαν ὅμως νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνηψιά τους...

— Ἐσὺ συμφωνεῖς, Λουλοῦ;

Ἦταν γιὰ τὴ Λουλοῦ μιὰ ὡραία περιπέτεια καὶ ἂν οἱ θεῖες τῆς τὸ ἐπέτρεπαν, θὰ τὴ ζοῦσε μὲ μεγάλη προθυμία.

— Μιὰ καὶ μᾶς ὑπόσχεσθε πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ φρόνιμη ἱστορία, ἡ ἀνηψιά μας εἶναι στὴ διάθεσί σας...

Γιὰ νὰ βάλη τέλος στοὺς δισταγμούς, ὁ Μισὲλ κάλεσε τὸ φωτογράφο.

— Βγάλε μιὰ σειρὰ φωτογραφίες τῆς δεσποινίδος, τοῦ εἶπε, καὶ μὴ τὶς ἐμφανίσης ἀμέσως!...

"Ετσι ἄρχισε ἡ καρριέρα τῆς Λουλοῦ ὡς φωτομοντέλου. «Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς» ἦταν ἕνα μεγάλο γυναικεῖο περιοδικό. Ἡ Τζοῦντυ εἶχε πολλοὺς συνεργάτες καὶ τὸν Μισέλ, ποὺ διηύθυναν μαζὶ τὴν ἔκδοσι. Τὸ περιοδικὸ ἀφιέρωνε τὶς μισὲς σελίδες του στὴ μόδα καὶ τὶς μισὲς στὸν ἔρωτα καὶ τὰ αἰσθηματικὰ προβλήματα. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἐπρόκειτο, στὸ ἑξῆς νὰ ζήση κι' ἡ Λουλοῦ. Ἡ Τζοῦντυ ἄρχισε ἀμέσως τὴ διαπαιδαγώγησί της μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάνη τὴν προστατευομένη της ὄχι μόνο φωτομοντέλο, ἀλλὰ καὶ τὸ τελειότερο μαννεκὲν τοῦ Παρισιοῦ.

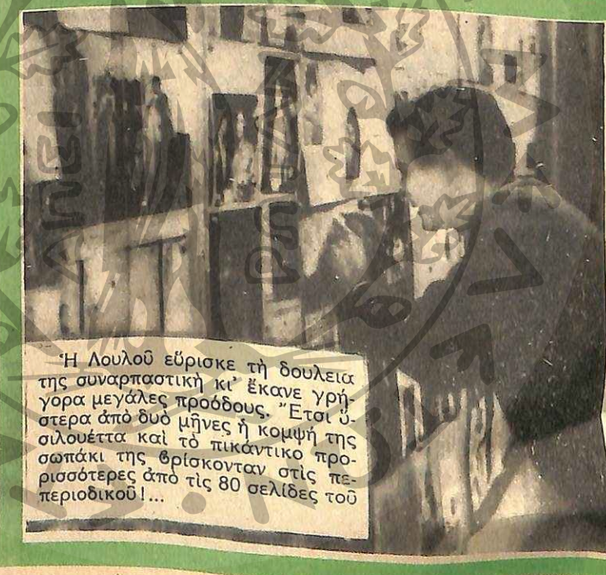

Ἡ Λουλοῦ εὗρισκε τὴ δουλειά της συναρπαστικὴ κι' ἔκανε γρήγορα μεγάλες προόδους. "Ετσι ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἡ κομψή της σωπάκι της βρίσκονταν στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς 80 σελίδες τοῦ περιοδικοῦ!...

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μισὲλ ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ δημοσιεύωνται ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες φωτογραφίες της.

— Αὐτὴ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου. Θέλω νὰ βγάλῃς μιὰ ἄλλη, ποὺ νὰ τονίζῃ περισσότερο τὴν ὁμορφιά της.

Κάθε μέρα ἔκανε ὁ ἴδιος τὸν ἔλεγχο ὅλων τῶν φωτογραφικῶν ρεπορτάζ, στὰ ὁποῖα ἔπαιρνε μέρος ἡ Λουλοῦ.

— Δὲν εἶναι κακό. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃς περισσότερο τὴν ἔκφρασί της. Θέλω κάθε φωτογραφία της νὰ εἶναι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες.

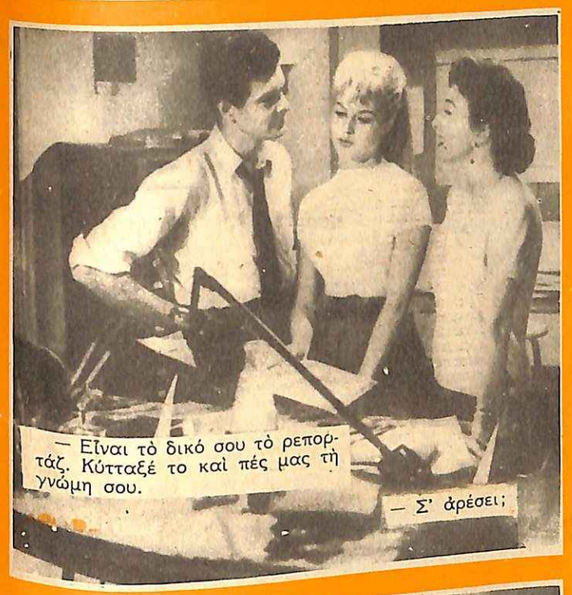

— Εἶναι τὸ δικό σου τὸ ρεπορτάζ. Κύτταξέ το καὶ πές μας τὴ γνώμη σου.

— Σ' ἀρέσει;

"Ολα αὐτὰ ἦταν καινούργια γιὰ τὴ Λουλοῦ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἡ Τζοῦντυ ὅμως διέκοψε γρήγορα τὴ σιωπή.

— Μ' ἕνα προσωπάκι σὰν τὸ δικό σου μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος πὼς θὰ πάῃ μακρυά. Τί λὲς κι' ἐσὺ Μισέλ;

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου γνώμη.

— Μὴ ξεχνᾶς, Μισέλ, πὼς ἑτοιμάζομε τὸ λανσάρισμα τῆς νέας μόδας. Θὰ χρησιμοποιήσωμε τὰ πάντα: Ἐφημερίδες, ραδιόφωνο, τηλεόρασι καὶ κινηματογράφο, γιὰ νὰ κάνουμε ρεκλάμα στὸ περιοδικό μας.

Τί ἀκριβῶς συνέβαινε ἀνάμεσα στὴ Τζοῦντυ καὶ στὸ Μισέλ; Πολλὰ ψιθυρίζονταν μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἔξω ἀπ' αὐτά. Μιὰ μέρα...

— Κατάλαβα, ἦταν ἡ Λοῦσι, μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες κατακτήσεις σου!

— Ἐσὺ εἶσαι; Ἡ Τζοῦντυ ἀπέρριψε τὰ σχέδιά σου;... Νὰ κάνω κάτι γιὰ σένα;... Δυστυχῶς αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς εἶναι ἀδύνατον... Ὄχι μὴ τὰ συσχετίζῃς. Ἔχεις ἄδικο...

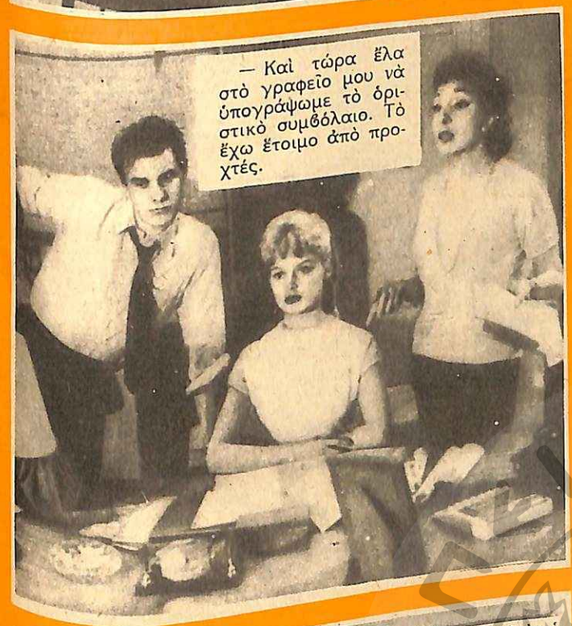

— Καὶ τώρα ἔλα στὸ γραφεῖο μου νὰ ὑπογράψωμε τὸ ὁριστικὸ συμβόλαιο. Τὸ ἔχω ἕτοιμο ἀπὸ προχτές.

Ἡ Λουλοῦ ἀκολούθησε τὴν Τζοῦντυ καὶ τὸ Μισέλ. Ὁ ἴδιος τοποθέτησε μπροστά της τὸ περίφημο συμβόλαιο, ποὺ θὰ ἔδενε ὁριστικὰ τὴ ζωή της μὲ τὴ «Χαρὰ τῆς ζωῆς». Ξαφνικά...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή... Ὁ Ζερὸμ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βόρνεο χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστειλα ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, μοῦ τὸ γύρισαν πίσω...

Χαμογελῶντας ὁ Μισέλ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό.

— Ἀφοῦ μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ νομιμοποιήσουμε τὶς σχέσεις μας σὲ τί χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ φλέρτ;

— Νόμιζα πὼς ἤσουν ἀρκετὰ πολιτισμένη, ὥστε νὰ μὴ δίνῃς σὲ τέτοιες μικρολεπτομέρειες μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει.

Ἡ εἴσοδος τῆς Λουλοῦ στὸ γραφεῖο διέκοψε τὴ συνομιλία τους.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ...

— Καθόλου δὲ μᾶς ἐνοχλεῖς; Ρίχναμε ἀκριβῶς μιὰ ματιὰ στὶς φωτογραφίες, ποὺ θὰ δημοσιεύσωμε.

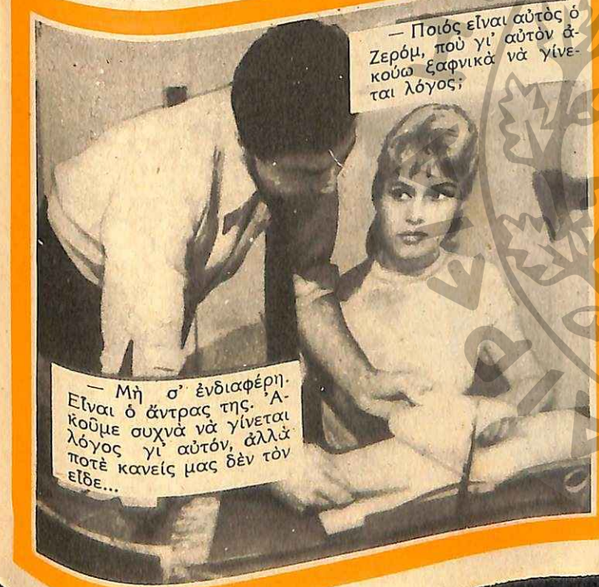

— Μὴ σ' ἐνδιαφέρῃ. Εἶναι ὁ ἄντρας της. Ἀκοῦμε συχνὰ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν, ἀλλὰ ποτὲ κανείς μας δὲν τὸν εἶδε...

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ Ζερόμ, ποὺ γι' αὐτὸν ἀκούω ξαφνικὰ νὰ γίνεται λόγος;

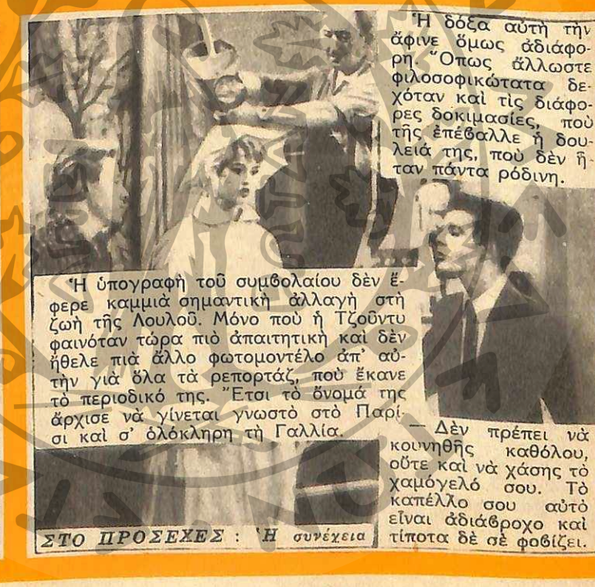

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου δὲν ἔφερε καμμιὰ σημαντικὴ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ τῆς Λουλοῦ. Μόνο ποὺ ἡ Τζοῦντυ φαινόταν τώρα πιὸ ἀπαιτητικὴ καὶ δὲν ἤθελε πιὰ ἄλλο φωτομοντέλο ἀπ' αὐτὴν γιὰ ὅλα τὰ ρεπορτάζ, ποὺ ἔκανε τὸ περιοδικό της. Ἔτσι τὸ ὄνομά της ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸ στὸ Παρίσι καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ Γαλλία.

Ἡ δόξα αὐτὴ τὴν ἄφινε ὅμως ἀδιάφορη. Ὅπως ἄλλωστε φιλοσοφικώτατα δεχόταν καὶ τὶς διάφορες δοκιμασίες, ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ δουλειά της, ποὺ δὲν ἦταν πάντα ρόδινη.

— Δὲν πρέπει νὰ κουνηθῆς καθόλου, οὔτε καὶ νὰ χάσης τὸ χαμόγελό σου. Τὸ καπέλλο σου αὐτὸ εἶναι ἀδιάβροχο καὶ τίποτα δὲ σὲ φοβίζει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ γιά τό γυιό του!

Ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάσει μ' ἀφάνταστη ὁρμή. Τό νερό σκέπαζε ἀπό παντοῦ τό αὐτοκίνητο, σά νά ἐρχόταν ἀπό κάποιο φράγμα, πού εἶχε σπάσει. Ἀληθινός κατακλυσμός... Ὁ Γκλὲν Μπαῖκερ ὁδηγοῦσε στὰ τυφλά, πατῶντας τό πάδι του στό πεντάλ τοῦ γκαζιοῦ, μὲ κίνδυνο νά πέση ἀπό τή μιὰ στιγμὴ στήν ἄλλη πάνω σὲ κάποιο δέντρο ἢ μέσα σὲ κάποιο βάραθρο. Ἀλλ' εἶχε νὰ κάμη κάτι, πού ἄξιζε περισσότερο ἀπό τή ζωή του. Ἔπρεπε νά σώση κάποιον ἄλλο, τό γυιό του, πού, ὡστόσο, δέν τόν εἶχε ἀναγνωρίσει ποτὲ ὡς τότε.

Αὐτή ἡ ἱστορία ἦταν παλιά. Μιὰ μέρα, πρὶν ἀπό δέκα ἐννιὰ χρόνια, ὁ Γκλὲν Μπαῖκερ πῆγε νὰ δῆ στὸ δημοτικὸ μαιευτήριο τή Τζένιη Λήν, τή φίλη του. Ἡ Τζένιη τοῦ ἔδειξε σὲ μιὰ κούνια πλάϊ της, ἕνα τριανταφυλλένιο μωρό, πού εἶχε μισόκλειστα τὰ ματάκια του.

— Εἶναι ὁ γυιός σου... ὁ γυιός μας, τοῦ εἶπε χαρούμενη. Σκέφτηδνομα... Δὲν εἶναι ὅμορφος, Γκλήν;... Μόλις βγῶ ἀπό τὸ μαιευτήριο, θὰ παντρευτοῦμε.

Ἀλλ' ὁ Γκλήν, πού ἦταν μόλις εἴκοσι δυὸ χρόνων, δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ φορτωθῆ στή ράχη του μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα παιδί. Κι' ἔφυγε τότε χωρὶς νὰ γυρίση τὰ μάτια του πίσω.

Ἀπὸ τότε, ἡ ζωή του κύλησε γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες. Ὁ Γκλὴν εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο. Πέτυχε σὲ μιὰ ἢ δυὸ διαρρήξεις, ἀλλὰ φυλακή... Δὲν ἦταν, ὡστόσο, δυσαρεστημένος ἀπὸ τή «δουλειά» του. Εἶχε, βέβαια, τοὺς κινδύνους της, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ βρῆ ὅλα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχή, πού γεννήθηκε ὁ Ρούντυ, εἶχαν περάσει δέκα ἐννιὰ χρόνια. Ὅλο αὐτὸ τὸ καιρό, ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ δὲν εἶχε οὔτε μιὰ στιγμὴ σκεφτῆ τὸ παιδί του. Καί, ξαφνικά, διάβασε μιὰ μέρα, στὸ «Βῆμα τοῦ Σικάγου», τὸ ὄνομα τοῦ Ρούντυ Λήν. Αὐτὸς ὁ Ρούντυ Λήν, πού ἦταν τὸ παιδί του, εἶχε σκοτώσει μιὰ γριὰ καὶ τὴν εἶχε ληστέψει. Βρισκόταν τώρα στὴ φυλακὴ καὶ σὲ λίγο θὰ γινόταν ἡ δίκη του.

Ὁ Γκλὲν Μπαῖκερ ἄρχισε ἀμέσως νὰ παρακολουθῆ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως στὶς ἐφημερίδες. Ὁ γυιός του Ισχυριζόταν πὼς ἦταν ἀθῶος καὶ πὼς τὴ ληστεία καὶ τὸ φόνο τὴν ἔκανε ἕνας φίλος του, κάποιος Ραίη Μίλτονς. Αὐτὸς ὁ Μίλτονς, ὅμως, εἶχε σκοτωθῆ τὴν ἑπομένη τῆς ληστείας, σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα κι' ἔτσι ὁ Ισχυρισμὸς τοῦ Ρούντυ ἦταν χωρὶς ἀξία... Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ ἔνοιωθε τώρα τύψεις γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ παιδιοῦ του. Αὐτὸς ἦταν ὑπεύθυνος, γιατὶ ὁ Ρούντυ ἔγινε ἐγκληματίας... Ἔτσι, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ θυσιαστῆ γιὰ νὰ τὸν σώση. Θὰ παρουσιαζόταν ὁ ἴδιος σὰ δολοφόνος τῆς γριᾶς. Ἤξερε, εὐτυχῶς, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ληστείας καὶ θὰ ἐξιστοροῦσε τὰ πράγματα μὲ τρόπο, πού νὰ γινόταν πιστευτός. Κανείς, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ τὴ σχέσι, πού ὑπῆρχε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν Ρούντυ, ἀφοῦ κι' ὁ ἴδιος ὁ γυιός του τὴν ἀγνοοῦσε. Ἔτσι, ὅλα θὰ πήγαιναν καλά.

Γι' αὐτὸ ἔτρεχε τώρα μέσα στὴ θύελλα πάνω στὸ δρόμο τοῦ Ντητρόϊτ... 60 χιλιόμετρα ἀκόμη... 30... 20... 10... Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ δὲν ἔβλεπε τίποτα, ἀλλὰ προχωροῦσε πάντα... 6 χιλιόμετρα... Καί, ξαφνικά, δεχώρισε στὴ μέση τοῦ δρόμου ἕναν ἄνθρωπο, πού ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα. Ὁ δυστυχισμένος κουνιοῦσε τὰ χέρια του, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

Ὁ Γκλὴν ἔκαμε νὰ προσπεράση, ἀλλ' οἱ φάροι τοῦ αὐτοκινήτου ἔπεσαν πάνω στὸν ἄγνωστο καὶ φώτισαν τὸ πρόσωπό του...

Αὐτὸ τὸ πράσωπο δὲν ἦταν ἄγνωστο στὸν Γκλήν. Τὸ εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς στὶς ἐφημερίδες τὸν τελευταῖο καιρό... Ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ Ρούντυ, τοῦ γυιοῦ του... Πρόσεξε ἀκόμη τὴ ριγωτὴ στολή του καὶ τότε τὰ κατάλαβε ὅλα. Ὁ Ρούντυ εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὶς φυλακές, πού βρίσκονταν στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἡ τρομερὴ θύελλα εἶχε ἐξαντλήσει τὶς δυνάμεις του καὶ τὸν εἶχε κάμει νὰ σωριαστῆ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκουστήκαν μακρυὰ στὸ βάθος οἱ σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀστυνομίας. Ἡ δραπέτευσι εἶχε ἀνακαλυφθῆ.

Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ δὲν ἔχασε καθόλου καιρό. Ἔβαλε μέσα στὸ αὐτοκίνητο τὸ γυιό του, ἔκαμε μιὰ στροφὴ καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο ἀπὸ ὅπου εἶχε ἔρθει... Μὲ τὸ πάδι του πάτησε ὁλόκληρο τὸ πεντὰλ τοῦ γκαζιοῦ. Τὸ αὐτοκίνητο τιναχτηκε σὰ βολίδα καὶ τὸ κοντέρ ἔδειξε 120 χιλιόμετρα. Τὰ αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας, μέσα σ' αὐτὸ τὸν κατακλυσμό, πού συνεχιζόταν πάντα, δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ ξεπεράσουν γάλο πλεονέκτημα ἀπέναντί τους. Τὸ ζήτημα ἦταν ν' ἀπομακρυνθοῦν γρήγορα...

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ κι' ὁ Ρούντυ Κλὲν κάθονταν μέσα σ' ἕνα κομψὸ σαλόνι στὸ σπίτι τοῦ πρώτου. Ὁ Ρούντυ εἶχε συνελθει, πίνοντας μεριὰ οὔτσκυ καὶ φοροῦσε ἕνα κομψὸ κοστούμι.

Τὸ ραδιόφωνο περιέγραφε τὴ δραπέτευσι τοῦ καταδίκου.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ στὸ Ρούντυ, μόλις τέλειωσε ὁ σπίκερ τοῦ ραδιοφώνου. Δὲ θὰ σκεφτοῦν ποτὲ νάρθοῦν νὰ ψάξουν ἐδῶ... Ἀγνοοῦν, ἄλλωστε, τὴ σχέσι, πού ὑπάρχει μεταξύ μας.

Ὁ Ρούντυ κύτταξε μὲ ἀπορία τὸ σωτῆρα του.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε. Μιλήσατε γιὰ κάποια σχέσι, πού ὑπάρχει μεταξύ μας;

Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ τοῦ φανέρωσε τότε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ τώρα εἶναι ἡ σειρά σου, τοῦ εἶπε τελειώνοντας. Σκότωσες τὴ γριά, ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὄχι.

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Ραίη Μίλτονς εἶναι, λοιπόν, σωστή;

— Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

— Πῶς τὴν ξέρεις;

— Τὸν συνάντησα τὴν ἄλλη μέρα καὶ μοῦ τὴν εἶπε... Μοῦ πρότεινε, μάλιστα, νὰ μοῦ δώση καὶ μένα κάμποσα ἀπὸ τὰ χρήματα, πού εἶχε κλέψει, ἀλλὰ δὲν τὰ δέχτηκα. Δὲν ἤθελα νὰ πάρω χρήματα, πού ἦταν βαμμένα μὲ αἷμα... Κι' ὁ Μίλτονς, ἄλλωστε, φαινόταν στενοχωρημένος. Δὲν ἤθελε νὰ σκοτώση τὴ γριά, ἀλλ' αὐτὴ τὸν χτύπησε πρώτη...

— Σταμάτησε, εἶπε ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ. Εἶπες, ὅτι ἡ γριὰ χτύπησε τὸν Μίλτονς; Μὲ τί;

— Μὲ τὴ μασσιά, πού πῆρε ἀπὸ τὸ τζάκι.

— Ποῦ τὸν χτύπησε;

— Στὸ ἀριστερὸ πόδι. Τὸ θυμᾶμαι καλά, γιατὶ ὁ Ραίη κούτσαινε ἀπ' αὐτὸ τὸ πόδι τὴν ἄλλη μέρα, πού τὸν εἶδα. Νομίζω, ὅλλωστε, πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία, πού τὸν παρέσυρε ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα τὸ αὐτοκίνητο. Φαίνεται πὼς δὲν πράφτασε ν' ἀπομακρυνθῆ.

— Τὴν εἶπες αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια στὸ δικαστήριο;

— Ὄχι, γιατὶ δὲν τὴ νόμισα σημαντική.

— Κι' ὅμως εἶναι πολὺ σημαντική.

Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ σκέφτηκε μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα εἶπε:

— Ἄκουσε, Ρούντυ. Ἤμουν ἕνας ἀνάξιος πατέρας γιὰ σένα. Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ ἐξαγνίσω τὸ παρελθόν... Νομίζω πὼς θὰ μπορέσω νὰ σὲ σώσω. Ἐκεῖνο πού θέλω ἀπὸ σένα τώρα εἶναι νὰ γράψης στὸν Ραίη Μίλτονς καὶ ἰδίως ἐκεῖνα, πού ἔχουν σχέσι μὲ τὸ χτύπημά του στὸ πόδι. Πρόσεξε μὴν ξεχάσης τίποτα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θύελλα εἶχε κοπάσει. Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ ξανάφυγε γιὰ τὸ Ντητρόϊτ. Ἐκεῖ, πῆγε νὰ βρῆ ἕναν καλὸ δικηγόρο, στὸν ὁποῖο παρέδωσε τὴν ἔγγραφη κατάθεσι τοῦ γυιοῦ του. Ξαναγύρισε κατόπιν στὸ σπίτι του, πῆρε τὸ Ρούντυ καὶ τὸν πῆγε στὴ φυλακή.

— Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ εἶπε. Ὅλα θὰ πάνε καλά.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ Ρούντυ, ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε νὰ γίνη ἐκταφὴ τοῦ πτώματος τοῦ Μίλτονς. Πάνω στὸ ἀριστερό του πόδι βρέθηκαν τότε τὰ ἴχνη τοῦ χτυπήματος, πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ γριά. Οἱ γιατροὶ ἐπιστοποίησαν, ὅτι τὰ ἴχνη αὐτὰ ἦταν ἀπὸ τὸ χτύπημα μὲ τὴ μασσιά, πού ἡ γριὰ κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι της, ὅταν τὴ βρῆκαν νεκρὴ μέσα στὸ δωμάτιό της. Ἔτσι ἀποδείχτηκε πὼς οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Ρούντυ ἦταν σωστοί.

Σὲ λίγο, ἔγινε ἀναθεώρησι τῆς δίκης του. Τὸ δικαστήριο ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητά του.

Στὴν πάρτα τοῦ δικαστηρίου τὸν περίμενε ὁ πατέρας του.

— Πήραμε κι' οἱ δυὸ τὸν κακὸ δρόμο, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ βοηθήσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε στὸν καλὸ δρόμο... Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅμως, πρέπει νὰ βροῦμε τὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα σου.

— Ἡ μητέρα μου πέθανε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἀπάντησε ὁ Ρούντυ. Ἀπὸ τότε πῆρα τὸν κακὸ δρόμο.

Ὁ Γκλὴν Μπαῖκερ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Ἂς ἀρχίσαμε τὴν καινούργια μας ζωὴ μὲ μιὰ ἐπίσκεψι στὸν τάφο της, εἶπε ἔπειτα. Πᾶμε νὰ τῆς ὑποσχεθοῦμε, Ρούντυ, ὅτι, ἂν καὶ νεκρή, δὲ θὰ ἔχη πιὰ λόγο νὰ ντρέπεται γιὰ μᾶς.

ΧΕΝΡΥ ΣΤΟΥΜΕΡ

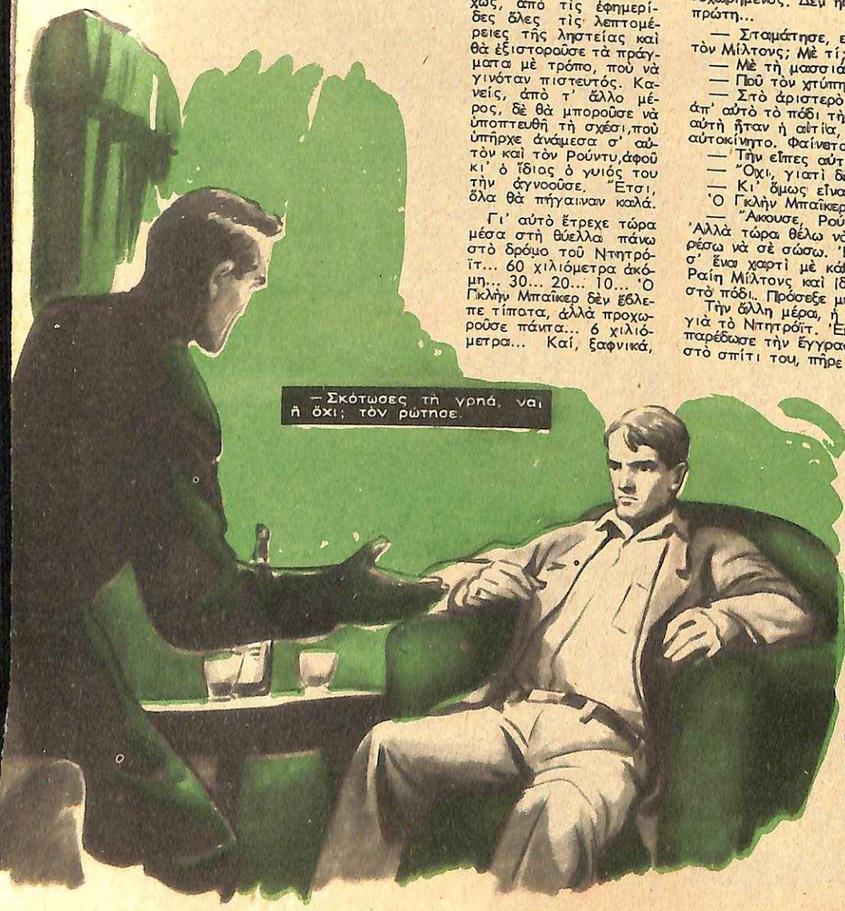

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ τοῦ ὑπνωτισμοῦ

Πῶς θὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὑπνωτίζεσθε εὔκολα

Τί εἶναι ὁ ὑπνωτισμός; Δὲ μπορεῖ νὰ δοθῆ μιὰ πραγματικὰ Ικανοποιητικὴ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἐφόσον ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἀκόμη κατανοήσει τελείως τὰ μυστήρια τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου.

Ὡστόσο, οἱ περισσότεροι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες παραδέχονται, ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς ἀποτελεῖ μιὰ κατάστασι αὐξημένης ἐπιδεκτικότητος στὴ δύναμι τῆς ὑποβολῆς. Στὸ ὑπνωτισμένο ἄτομο, ἐπικρατεῖ τὸ ὑποσυνείδητο, κι' αὐτὸ πάλι ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ ὑπνωτίστου. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ ὑποσυνείδητο ἐνεργεῖ τότε σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἐπηρεάζει τὴ δράσι τῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἀδένων. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ πῶς θεραπεύονται μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ διάφορες ψυχικὲς καὶ νευρικὲς παθήσεις.

Ὅταν χρησιμοποιῆται, ὅπως πρέπει, ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν εἶναι καθόλου ἐπικίνδυνος. Μπορεῖ ὅμως νὰ κάμη κακὸ σὲ ἄτομα, πού παρουσιάζουν ἤδη συναισθηματικὲς διαταραχές, ὅταν ὁ ὑπνωτιστὴς εἶναι ἐρασιτέχνης καὶ ἄπειρος. Ἄλλος πιθανὸς κίνδυνος ἐκ μέρους ἑνὸς ἐρασιτέχνη ὑπνωτιστῆ εἶναι νὰ ξεχάση νὰ σβύση τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, πρὶν «ξυπνήση» τὸν ὑπνωτισμένο.

Εἶναι, ἐξ ἄλλου, τελείως ἀβάσιμος ὁ φόβος μήπως δὲ μπορέση κάποτε νὰ «ξυπνήση» ὁ ὑπνωτισμένος. Ἀρκεῖ γι' αὐτὸ νὰ τοῦ δώση μιὰ ἁπλὴ διαταγὴ ὁ ὑπνωτιστής, ἢ καὶ νὰ πλαταγίση μονάχα τὰ δάχτυλά του. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα τὸν ἀφίση ἔτσι ὑπνωτισμένο, ἡ κατάστασί του θὰ μεταβληθῆ σὲ φυσικὸ ὕπνο, ἀπ' τὸν ὁποῖο θὰ ξυπνήση ἀργότερα μοναχὸς του.

Ἀποκλείεται, ἐξ ἄλλου, νὰ ἐπιβάλη ὁ ὑπνωτιστὴς στὸν ὑπνωτισμένο νὰ κάμη μιὰ πρᾶξι ἀντίθετη πρὸς τὶς ἠθικὲς ἀρχές του (νὰ κλέψη, νὰ σκοτώση, κλπ.). Τὸ ὑποσυνείδητό του ἐξεγείρεται τότε, καὶ ἀρνεῖται νὰ ὑπακούση.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲ μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῆ κανείς, ἂν δὲν τὸ θέλη καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ συνεργασία του εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη.

Τὸ χρονικὸ διάστημα, πού ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ ὑπνωτισθῆ ἕνα ἄτομο, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιδεκτικότητά του στὴν ὕπνωσι, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη, πού ἔχει στὸν ὑπνωτιστή καὶ τὴ συνεργασία του μαζί του. Ἕνα καλὸ «μέντιουμ» ὑπνωτίζεται σὲ 5—10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Στὶς δύσκολες ὅμως περιπτώσεις ἀπαιτεῖται μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη.

Πάντως, τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἐλαττώνεται, τὶς ἑπόμενες φορές, πού θὰ ξαναϋπνωτισθῆ τὸ ἴδιο ἄτομο ἀπ' τὸν ἴδιο ὑπνωτιστή.

Μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῆ ὁ καθένας; Ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι καταφατική. Ἔχει ἀποδειχθῆ πραγματι, ὅτι τὰ 90—95% τῶν ἀνθρώπων μποροῦν νὰ ὑπνωτισθοῦν, ἀλλοι ἐλαφρότερα κι' ἄλλοι βαθύτερα.

Δὲ θέλουμε δηλαδὴ νὰ ποῦμε, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πέφτουν ἀμέσως σὲ βαθιὰ ὕπνωσι. Μόνο τὰ 25% εἶναι τόσο ἐπιδεκτικοί. Ἕνα ποσοστὸ 35% φθάνει μόνο σὲ μετρία ὕπνωσι, ἄλλα 25% σὲ ἐλαφρὰ ὕπνωσι, τὰ δὲ ὑπόλοιπα 10% δὲν προχωροῦν ποτὲ πιὸ πέρα ἀπὸ μιὰ προεισαγωγικὴ κατάστασι, πού λέγεται «ὑπνοειδής».

Πολλὰ ἄτομα δὲ μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθοῦν βαθειὰ τὴν πρώτη φορά, γιατὶ ἐμποδίζονται ἀπὸ ἕναν φυσικὸ φόβο ἢ δυσπιστία. Ὅταν ὅμως ἀποκτήσουν πιὰ ἐμπιστοσύνη στὸν ὑπνωτιστὴ καὶ στὸν ὑπνωτισμό, φτάνουν σὲ βαθειὰ ὕπνωσι.

Ἕνας ἄλλος σπουδαῖος παράγων ἐπιδεκτικότητος εἶναι ἡ ἡλικία: Ἐνῶ τὰ 55% τῶν παιδιῶν ὑπνωτίζονται βαθύτατα, στοὺς ἀνθρώπους ἡλικίας 55—63 ἐτῶν τὸ ποσοστὸ αὐτὸ εἶναι μόλις 7%. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, οἱ ὑπνωτισταί, πού δίνουν παραστάσεις, διαλέγουν πάντα νέους γιὰ μέντιουμ.

Ὑπάρχουν δυὸ τρόποι γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὑπνωτίζεσθε εὔκολα, ἢ ὄχι:

1) Πάνω σ' ἕνα χαρτὶ ἢ σ' ἕνα χαρτόνι σχεδιάζετε ἕνα κύκλο διαμέτρου 20 πόντων περίπου, μὲ δυὸ γραμμὲς διασταυρωμένες στὸ κέντρο του. Παίρνετε ὕστερα ἕνα δαχτυλίδι, ἢ ἄλλο μικρὸ καὶ στιλπνὸ ἀντικείμενο, καὶ τὸ κρεμᾶτε στὴν ἄκρη μιᾶς κλωστῆς μήκους 30 πόντων. Τὸ κρατᾶτε δὲ μετέωρο πάνω ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Τὰ μάτια σας πρέπει νὰ πηγαινοέρχωνται πάνω στὶς γραμμές. Θὰ συγκεντρωθῆτε μόνο στὴν κίνησι αὐτῆ τῶν ματιῶν σας, ξεχνώντας τελείως τὸ δαχτυλίδι. Συχρόνως, ὁ ὑπνωτιστὴς σᾶς λέει πὼς τὸ δαχτυλίδι θ' ἀρχίση σὲ λίγο νὰ ταλαντεύεται μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τῶν κινήσεων τῶν ματιῶν σας. Κι' αὐτὸ συμβαίνει πραγματικά, τόσο πιὸ γρήγορα, ὅσο πιὸ ἐπιδεκτικὸς εἴσαστε στὸν ὑπνωτισμό.

2) Στέκεσθε σὲ στάσι προσοχῆς, μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα καὶ τὰ χέρια τεντωμένα κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Γέρνετε πίσω τὸ κεφάλι, ὥστε νὰ κυττάξετε τὸ ταβάνι. Ὁ ὑπνωτιστὴς στέκεται πίσω σας, μὲ τὰ χέρια του πάνω στοὺς ὤμους σας. Σᾶς διατάζει νὰ κλείσετε τὰ μάτια σας. Ὕστερα σᾶς λέει, ἔντονα κι' ἐπανειλημμένως, ὅτι τὸ σῶμα σας εἶναι ἀλύγιστο, σὰν ξύλο, κι' ὅτι, ὅταν ἀπομακρύνη τὰ χέρια του, θὰ πέσετε πρὸς τὰ πίσω. Ὅσο ἐπιδεκτικώτερος εἴσαστε, τόσο λιγώτερες φορὲς χρειάζεται νὰ τὸ ἐπαναλάβη αὐτό, γιὰ νὰ γείρετε πραγματικὰ πρὸς τὰ πίσω, ἀκούσια, μόλις ἀποτραβήξη τὰ χέρια του ἀπ' τοὺς ὤμους σας.

Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τὸ βάθος τῆς ὑπνώσεως, δὲ μπορεῖ νὰ μετρηθῆ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Πάντως, ὑπάρχουν — ὅπως εἴπαμε — τέσσερες βαθμοὶ ὑπνώσεως, κι' ὁ καθένας ἔχει τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματά του, πού τὰ διακρίνει εὔκολα ἕνας ἔμπειρος ὑπνωτιστής:

Α) Ὑπνοειδὴς κατάστασις.— Ὁ ὑπνωτισμένος εἶναι ἤρεμος καὶ ἀναπαυμένος. Ἀναπτύσσει βαθειὰ καὶ κανονικὰ. Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίζουν καὶ κλείνουν, δὲ μπορεῖ δὲ νὰ τ' ἀνοίξη ἂν τοῦ τὸ ἀπαγορέψη ὁ ὑπνωτιστής.

Β) Ἐλαφρὰ ὕπνωσις.— Μερικὴ καταληψία. Ὁ ὑπνωτισμένος ὑπακούει στὴν ὑποβολή, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ κινήση τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι του, ἢ νὰ μιλήση, ἢ νὰ προφέρη ὡρισμένους ἤχους. Δὲν πονεῖ, ὅταν τὸν τσιμπήσουν μὲ μιὰ καρφίτσα. Ἔχει μερικὲς ἁπλὲς ψευδαισθήσεις. Νοιώθει ζέστη ἢ κρύο, ἀναλόγως τῆς διαταγῆς τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Διατηρεῖ ὅμως τὴ συνείδησι τοῦ περιβάλλοντος καὶ θυμᾶται κατόπιν ὅ,τι συνέβη.

Γ) Μετρία ὕπνωσις.— Μερικὴ ἀμνησία. Ὁ ὑπνωτισμένος μπορεῖ νὰ ξεχάση π. χ. τὸ ὄνομά του. Πιστεύει στὴν ὑποβολὴ πὼς εἶναι ἄλλο πρόσωπο καὶ φέρνεται ὅπως ἐκεῖνο. Ἔχει τελείᾳ ἀναισθησία ἀκόμα καὶ στοὺς δυνατοὺς πόνους, αἰσθάνεται ὅμως τὴν ἐπαφή. Εἶναι ἐπιδεκτικὸς σὲ μεθυπνωτικὲς ὑποβολές.

Δ) Βαθειὰ ὕπνωσις.— Τὰ μάτια τοῦ ὑπνωτισμένου εἶναι ἀνοιχτά. Μπορεῖ νὰ θυμηθῆ πολὺ παλιὰ καὶ ξεχασμένα γεγονότα. Δὲν αἰσθάνεται πόνο, οὔτε καὶ ἐπαφή. Δὲ συγκρατεῖ στὴ μνήμη του τίποτε ἀπ' ὅ,τι τοῦ συμβαίνει κατὰ τὴν ὕπνωσι. Ἔχει ὀπτικὲς καὶ ἀκουστικὲς ψευδαισθήσεις — βλέπει δηλαδὴ καὶ ἀκούει πράγματα ἀνύπαρκτα, ἢ ἀντιθέτως δὲ βλέπει καὶ δὲν ἀκούει ἐκεῖνα πού ὑπάρχουν πραγματικὰ γύρω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θεωρίες γιὰ τὸν ὑπνωτισμό.

Ἡ ὡραία Φινλανδὴ στὰρ τοῦ κινηματογράφου Ἀνέλι Σάουλι, «πέφερε πάντα ἀπὸ τὸν «ἴλιγγο τοῦ ὕψους». Ἀφοῦ ὅμως ὑπνωτίσθηκε, μπόρεσε ν' ἀνεβῆ σὲ μιὰ ξύλινη σκάλα ὕψους 7 μέτρων καὶ νὰ σταθῆ στὴν κορυφή της χωρὶς νὰ κρατιέται καθόλου!

Χρησιμοποιῶντας ἕνα κοινὸ ὀδοντιατρικὸ κάθρεφτάκι ὁ ὀδοντιατρικὸς βυθίζει γρήγορα σὲ βαθειὰ ὑπνωσι μιὰ γυναῖκα, πού πρόκειται νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ δύσκολη ὀδοντιατρικὴ ἐπέμβασι.

ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ

Τὸ ταξίδι, πού πρὶν ἀπὸ 1959 χρόνια ὡδήγησε τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴ γενέθλιο Ναζαρὲτ στὴ Βηθλεέμ, εἶναι σήμερα σχεδὸν ἀδύνατο.

Ἐκεῖνος, πού θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸ κάμη, θὰ διεκινδύνευε τὴ ζωή του.

Τὸ παλιὸ χωριουδάκι τῆς Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰωσὴφ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μαραγκοῦ, εἶναι σήμερα μιὰ συγχρονισμένη πόλις, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ προμηθευτῆ τὰ πάντα. Ἀλλὰ βρίσκεται στὴ μεθόριο μὲ τὴν Ἰορδανία. Καί, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, τὸ τουρεκίδι δὲ σταματᾶει ποτὲ σχεδόν. Ἡ Βηθλεέμ, ἐξ ἄλλου, βρίσκεται στὸ ἀντίθετο μέρος, περιλαμβάνεται, δηλαδή, στὴν Ἰορδανία.

Ἔτσι, ἂν ὁ Ἰησοῦς ξαναγύριζε σήμερα στὴ γῆ κι' ἀποφάσιζε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του, θὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ μουσουλμάνους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὡστόσο, ὅτι ἡ Βηθλεὲμ κι' ἡ Ναζαρὲτ δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία γιὰ τοὺς Ἑβραίους κι' ὅτι μόνον ἐθνικιστικοὶ κι' ἐπεκτατικοὶ λόγοι τοὺς κάνουν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴν πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς πόλεις.

Τὰ σύνορα μὲ τὴν Ἰορδανία κόβουν, ἐξ ἄλλου, στὴ μέση τὴν Ἱερουσαλὴμ (ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Βερολίνο).

Οἱ μοντέρνες συνοικίες, πού βρίσκονται στὸ δυτικὸ μέρος τῆς πόλεως, ἀνήκουν στὸ Ἰσραήλ. Ἡ ἱστορικὴ Ἱερουσαλήμ, ἀντίθετα, πού περιλαμβάνει τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τὸ Γολγοθᾶ, ἀνήκει στὴν Ἰορδανία.

Τὰ δυὸ τμήματα χωρίζονται ἀπὸ ἕνα συρματόπλεγμα. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ συρματόπλεγμα, βρίσκονται τσιμεντένια μπλοκχάους, πού οἱ φρουροί τους ἔχουν πάντα τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου τους.

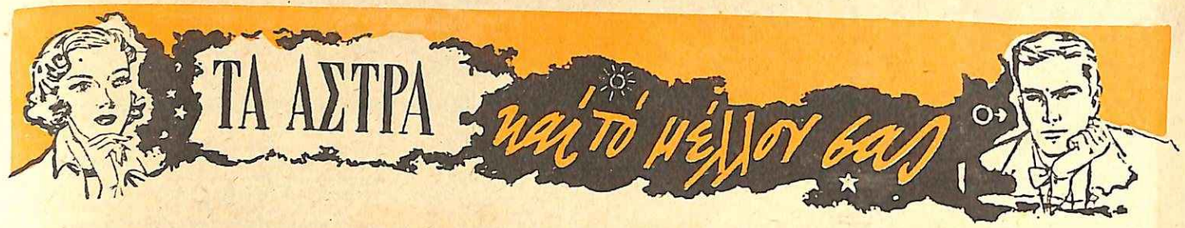

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζῃ σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάῃ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

24—30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

♈ ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Ἀπριλίου

★ Ἡ Νέα Σελήνη ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὰ σχέδιά σας καὶ καθυστερεῖ τὴν πραγματοποίησί τους. ★ Οἱ κοινωνικές σας σχέσεις παρουσιάζουν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον.

★ Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ καρδιὰ δὲ συμβαδίζει μὲ τὴ λογική. ★ Πρόσωπο, ποὺ δὲ σᾶς εἶναι ἀδιάφορο, θὰ ἐπωφεληθῇ φιλικῆς συγκεντρώσεως γιὰ νὰ σᾶς ἐκδηλώσῃ τὸ ἐνδιαφέρο του.

★ Προσοχὴ στὸ φαγητό. Τὰ πλούσια γεύματα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν μποροῦν νὰ θάλουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. Ἀποφύγετε πρὸ παντὸς τὰ φαγητὰ ποὺ ἐρεθίζουν τὸ σηκώτι. ★ Τυχερὸ τὸ 3.

♉ ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου - 21 Μαΐου

★ Ἄρης καὶ Ζεὺς συμβάλλουν σὲ μιὰ σημαντικὴ βελτίωσι τῶν συνηθειῶν διαβιώσεως. ★ Ἀποφύγετε ὅμως τὶς ὑποπτες ἐπιχειρήσεις ἢ ἀμφιβόλου ἐκβάσεως. ★ Γενικά, πολὺ εὐχάριστη περίοδος.

★ Τὰ εἰδύλλια, ποὺ θ' ἀρχίσουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ εἶναι καταδικασμένα νὰ συναντήσουν πολλὰ καὶ μεγάλα ἐμπόδια. ★ Γενικὰ ὁ Οὐρανὸς ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν αἰσθηματική σας ζωή.

★ Ἡ νέα Σελήνη κάνει τὰ αὐτιά σας περισσότερο εὐαίσθητα ἀπὸ συνήθως. Προφυλάξετέ τα ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ ὑγρασία. ★ Τυχερὸ σας πετράδι, τὸ ρουμπίνι.

♊ ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ἰουνίου

★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ἀντίληψι καὶ τὴν ἐξυπνάδα. ★ Μὲ δεξιότητα καὶ διπλωματία θὰ φέρετε σέ αἰσίο πέρας μιὰ λεπτὴ ἀποστολή, ποὺ σᾶς ἀνέθεσαν.

★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις, ποὺ παίρνουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρο. ★ Τὰ φορέματα, ποὺ θὰ παραγγείλετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς θὰ σᾶς κολακεύουν πολύ.

★ Ἡ ὑγεία δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ κατὰ τὶς μέρες αὐτές. Προφυλαχτῆτε μόνο ἀπὸ τὰ κρυολογήματα, γιατὶ ὁ λαιμὸς ἰδίως παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία. ★ Τυχερὸ τὸ 7.

♋ ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου - 23 Ἰουλίου

★ Ἂν πρόκειται ν' ἀλλάξετε ἐπάγγελμα ἢ τόπο ἐργασίας, ἡ στιγμὴ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ κατάλληλες, γιὰ νὰ τὸ ἀποφασίσετε ὁριστικά. ★ Εὐνοϊκὲς μέρες: Σάββατο 25 καὶ Τετάρτη 30.

★ Περίοδος μᾶλλον μονότονη ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς, κατὰ τὴν ὁποία δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ καμμιὰ ἀλλαγὴ καὶ κανένα ἀπρόοπτο, οὔτε εὐχάριστο ἀλλ' οὔτε καὶ δυσάρεστο.

★ Ἡ αὔξησι τῆς ἐργασίας θὰ σᾶς κάνῃ νὰ νοιώσετε μεγάλη κόπωσι, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἑορτὲς τὶς κουραστικὲς ἐκδρομὲς καὶ διασκεδάσεις. ★ Μειωμένη ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ.

♌ ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου - 23 Αὐγούστου

★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν νέες συναντήσεις καὶ βοηθοῦν τὴν πραγματοποίησι καὶ ἐπιτυχία τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ σχεδίων σας. ★ Τὰ ἔξοδα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδα.

★ Οἱ τελευταῖες αὐτὲς μέρες τοῦ Δεκεμβρίου εἶναι κατάλληλες, γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε τὰ αἰσθηματικῆς φύσεως ὄνειρα καὶ σχέδια. ★ Ἡ αὔξησι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ βοηθεῖ σημαντικὰ σ' αὐτό.

★ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ὀργανισμός σας παρουσιάζει μεγάλη ἀντοχή. Τὸ στομάχι παραμένει ὅμως τὸ εὐαίσθητο σημεῖο, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε τὰ βαρυὰ φαγητά, ἰδίως τὸ βράδυ.

♍ ΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Ἐργαζόμενος μὲ μεθοδικότητα θὰ ἐπιτύχετε λαμπρὰ ἀποτελέσματα. ★ Ἡ πραγματοποίησι θὰ καθυστερήσῃ, τελικὰ ὅμως θὰ ἐπιτύχετε ἂν ἐπιμείνετε. ★ Ἀποβάλετε τὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος.

★ Αὔξησι τῆς ἐργασίας θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσετε αἰσθηματικὲς ἔγνοιες. ★ Προσπαθήστε ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ πρόσωπο, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία προκαλεῖ μόνο στενοχώριες. Ἡ φιλία θὰ σᾶς βοηθήσῃ.

★ Ἡ ὑγεία δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἂν ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ ξενύχτια. ★ Ἡ νέα Σελήνη αὐξάνει τὴ ζωτικότητά σας.

♎ ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Ὀκτωβρίου

★ Ἡ θέσι τῆς Ἀφροδίτης εἶναι ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ οἰκονομικά σας. ★ Προσέξτε, γιατὶ κινδυνεύετε νὰ χάσετε χρήματα ἢ κάποιο πολύτιμο ἔγγραφο. ★ Συνεχίστε τὶς προσπάθειες.

★ Θὰ κάνετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα πολὺ εὐχάριστο ταξιδάκι μὲ τὴ συντροφιὰ ἀγαπημένου προσώπου. ★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς ὠθεῖ στὴ μελαγχολία. Ἀντιδράστε ἐγκαίρως.

★ Τρεῖς σοβαροὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὰ νεφρά σας: τὸ κρῦο, ἡ κούρασι καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Προσέξτε τὴν προειδοποίησι αὐτή, γιὰ νὰ περάσετε χαρούμενες γιορτές.

♏ ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Ἀπόφασι, ποὺ πήρατε ἀπερίσκεπτα σᾶς βάζει τώρα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Εὐτυχὼς φιλικὸ πρόσωπο, μὲ σημαίνουσα κοινωνικὴ θέσι, θὰ σᾶς βοηθήσῃ. ★ Καταπολεμῆστε τὸν ἐγωτισμό.

★ Ἡ θέσι τῆς Ἀφροδίτης σᾶς ἐξασφαλίζει μεγάλες χαρὲς αἰσθηματικῆς φύσεως. Τὴν Παρασκευὴ 25 ὅμως οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο θὰ περάσουν ἀπὸ ἐπικίνδυνη καμπή.

★ Ἡ ὑγεία θὰ παραμείνῃ καλή, ἂν ἀποφύγετε τὴ ξενύχτια καὶ καταπολεμήσετε τὴν ἀϋπνία. ★ Ἀποφύγετε τὰ μπαχαρικά, ποὺ θὰ προκαλέσουν ἀναζωπύρωσι τῶν αἱμορροΐδων. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

♐ ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Ἂν μπορέσετε νὰ πάρετε μιὰ μικρὴ ἄδεια, θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολλαπλῶς, ἀκόμα καὶ ἐπαγγελματικά. ★ Ἔχετε συμφέρο νὰ διατηρήσετε ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τοὺς συναδέλφους καὶ συνεργάτες.

★ Μὴ ἀναμίξετε τὰ αἰσθηματικά ζητήματα μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ ἰδίως τὰ οἰκονομικὰ θέματα. ★ Θὰ δοκιμάσετε χαρές, ποὺ θ' αὐξήσουν τὸν ἐνθουσιασμό σας. ★ Εὐχάριστη ἔκπληξι.

★ Κανένας σοβαρὸς κίνδυνος δὲ θ' ἀπειλήσῃ τὴν ὑγεία σας. Ὑπὸ τὸν ὅρο ν' ἀποφύγετε τὶς ἀπερισκεψίες. ★ Οἱ ἀθλητὲς μόνο νὰ προσέξουν τὰ πόδια, ποὺ κινδυνεύουν ἀπὸ ἐξάρθρωσι.

♑ ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ἰανουαρίου

★ Προσέξτε τὶς ἐνέργειές σας, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσετε τὴν ἐμπιστοσύνη προσώπων, μὲ τὰ ὁποῖα συνεργάζεστε. ★ Μὴ χάσετε τὶς εὐκολίες, ποὺ σᾶς παρέχει ὁ Ἥλιος.

★ Περίοδος κατάλληλη γιὰ συμφιλιώσεις. Ἐπωφεληθῆτε, γιὰ νὰ ἀνασυνδέσετε ἕνα φιλικὸ ἢ αἰσθηματικὸ δεσμό, ποὺ κατὰ βάθος ἐπιθυμεῖτε νὰ συνεχίσετε. ★ Οἱ διστάγμοί σᾶς ζημιώνουν ποικιλοτρόπως.

★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλή. Ἡ νέα Σελήνη ὅμως συνοδεύεται ἀπὸ πόνους στὶς ἀρθρώσεις, ποὺ θὰ σᾶς χαλάσουν τὸ κέφι. ★ Γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους κίνδυνος πτώσεως ἀπὸ ἀπροσεξία.

♒ ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Ἀφοσιωθῆτε περισσότερο στὸ καθῆκον, παρὰ στὴν ἐπιδίωξι πραγματοποιήσεως ἐπιθυμιῶν καὶ φιλοδοξιῶν. ★ Τὸ συμφέρο σας ἀπαιτεῖ ν' ἀποφύγετε τὶς διαστικὲς ἐνέργειες. ★ Ἔγνοιες.

★ Γύρω ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα θὰ δοκιμάσετε μιὰ ἀπογοήτευσι αἰσθηματικῆς φύσεως. ★ Γενικὰ οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο παρουσιάζουν μιὰ ὀξύτητα, ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ρῆξι.

★ Ὁ Οὐρανὸς ἐπηρεάζει τὸ νευρικό σύστημα καὶ σᾶς κάνει περισσότερο εὐέξαπτα ἀπὸ συνήθως. ★ Αὐξῆστε μὲ κάθε θυσία τὶς ὧρες ὕπνου, ἄλλως θὰ μετανοήσετε πικρά.

♓ ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Ἀπροσδόκητες δυσχέρειες θὰ ἐπιφέρουν ἀναστάτωσι στὰ οἰκονομικά, τὰ ὁποῖα δὲ θὰ εἶναι τόσο ρόδινα ὅσο τὰ περιμένατε. ★ Μὴ χαλαρώσετε πάντως τὸ ρυθμὸ ἐργασίας.

★ Τὰ ἄστρα ἀπειλοῦν τὴ γαλήνη τῶν αἰσθηματικῶν σας σχέσεων. Ἀπαιτεῖται πολλὴ καλὴ θέλησι, ἐκ μέρους σας, γιὰ νὰ συνεχιστῇ ἡ ὑπάρχουσα ἁρμονία. ★ Μὴ ἀδικῆτε τοὺς ἄλλους.

★ Γιὰ νὰ προφυλάξετε τὴν ὑγεία σας, ἀποφύγετε τὰ ρεύματα καὶ τὴν ὑγρασία. ★ Στὶς γυναῖκες ἰδίως ἀνωμαλίες στὸ οὐροπολογεννητικὸ σύστημα, οἱ ὁποῖες πιθανὸν νὰ ὀφείλωνται σὲ ψῦξι.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἄνθρωπος—φάντασμα στεκόταν ἀκίνητος, ἀναμεσα στὸν κρουπιέρη καὶ στοὺς ἄλλους πάικτες...

Τὸ φάντασμα τῆς ρουλέττας

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν Γκαστὼν Νταρνόν, ἕναν πελάτη ποὺ κατέθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, χωρὶς νὰ πῇ ποῦ πηγαίνη.

— Ὁ κ. Νταρνόν, — ἐξήγησε στὸν ἀστυνομικὸ ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς ἐξαφανίσεως — ἐπιασε δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο μας πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μέρες. Κάθε βράδυ, στὶς ὀκτώ, ἔφευγε καὶ πήγαινε στὸ Καζίνο. Ὑποθέτω ὅτι ἦρθε στὴν πόλι μας ὄχι γιὰ τὶς φυσικὲς καλλονές της, μὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ παίξῃ. Ποτὲ δὲν ἐπέστρεψε πρὶν ἀπὸ τὶς τρεῖς τὸ πρωί...

— Χαμένος ἢ κερδισμένος; ζήτησε νὰ μάθῃ ὁ ἀστυνόμος.

— Χαμένος, βέβαια! ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς πολὺ φυσικά, σὰν νὰ μὴν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσα, θὰ ἔχῃ χάσει στὸ διάστημα αὐτὸ περὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια φράγκα.

»Χτὲς τὸ βράδυ μὲ καλημύχτησε στὶς ὀκτὼ ὅπως πάντα. Ἔμαθα ὅτι στὸ Καζίνο ἔμεινε ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἔχασε κάπου ὀκτακόσιες χιλιάδες φράγκα. Δὲ θὰ εἶχε, φαίνεται, ἄλλα νὰ παίξῃ. Κι' ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, χωρὶς νὰ ξαναδώσῃ ἀπὸ τότε σημεῖα ζωῆς.

— Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὰ πράγματά του; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἐννοεῖται... θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν πειράξαμε τίποτα.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν κοπίασε πολὺ νὰ βρῇ στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ Νταρνόν, ἕνα μικρὸ τετράδιο, μὲ σελίδες γεμάτες ἀπὸ μιὰ ἑξομολόγησι ποὺ γράφηκε μὲ πυρετὸ ἀνήκουστο χαρακτήρα, ποὺ καταντοῦσε ἀδιάβαστος ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Μὲ τὶς πρῶτες γραμμές, καὶ μολονότι τὸ ἐπάγγελμά του τὸν εἶχε κάνει νὰ μὴν ξαφνιάζεται ἀπὸ τίποτα, ἐνοιωσε δυνατὰ ρίγη σ' ὅλο του τὸ σῶμα...

*

«...Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός!... Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, κάτι ποὺ δὲν ἀντικρυσε ποτὲ ἀνθρώπινο ὄν τώρα, μιὰ ὑπερφυσικὴ ἐμφάνισι ποὺ δὲν τὴν ὑποπτεύεται κανείς. Γιατὶ τὰ γράφω αὐτά; Μά, ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ πῶ σὲ κανένα τι εἶδα καὶ τί ἔπαθα, — θὰ μὲ περάσουν γιὰ τρελλό, — πρέπει μὲ κάποιον τρόπο νὰ ἐξωτερικεύσω τὸ φόβερὸ μυστικό μου. Ἀπόψε πάω στὸ Καζίνο νὰ ξαναπαίξω. Καὶ ἂν χάσω καὶ πάλι, ἂν ξαναγίνῃ αὐτὸ ποὺ γίνεται τακτικὰ κάθε βράδυ... τότε... τότε...

»...Τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ ἤρθα σ' αὐτὴν τὴν πόλι, ἔχασα στὴ ρουλέττα κάπου ἑξακόσες χιλιάδες φράγκα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔφυγα ἀπὸ τὸ Καζίνο καὶ πῆγα νὰ κάνω ἕναν περίπατο στὴν ἀκροθαλασσιά, νὰ δροσίσω λίγο τὸ φλογισμένο μου μέτωπο, πρὶν ἐπιστρέψω στὸ ξενοδοχεῖο μου.

»Προχωροῦσα ἀφηρημένος στὴν ἔρημη ἀμμουδιά. Ἡ πρώτη μου ἀποτυχία στὴ ρουλέττα μ' ἔκανε νὰ χάσω τὸ ἠθικό μου. Συλλογιζόμουν ὅτι ἂν δὲν ἐπέστρεφα σ' ἕνα μῆνα στὸ ταμεῖο μου τὰ χρήματα ποὺ σήκωσα φεύγοντας μὲ ἄδεια, θὰ ἔπρεπε νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα.

»Εἶχα ἀπομακρυνθῆ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ τελευταῖο περίπτερο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Σαφνικά, σηκώνοντας τὸ κεφάλι μου, εἶδα ἀπὸ πάνω μου κάτι πελώριους βράχους, μὲ βαθεῖες χουφάλες. Ἔκανα μερικὰ βήματα καί, σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπὸ μιὰ κουφάλα κάποιος ποὺ εἶχε τὴν ἐμφάνισι ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ εἶναι ἄνθρωπος.

»Ἦταν ἕνας μεσόκοπος μὲ ὄχρό, μαραμένο πρόσωπο μὲ γκρίζα μαλλιά. Φοροῦσε σμόκιν. Μά, φαίνοταν σὰν πλασμένος ἀπὸ ἀχλύη οὐσία. Ἦταν σκιὰ μᾶλλον, φάντασμα καὶ ὄχι ζωντανὸς ἄνθρωπος. Πάγωσα ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο μου. Ὁ ἄνθρωπος—φάντασμα μὲ πλησίασε καὶ ὅταν βρέθηκε τρία βήματα μακρυά μου, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καί, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπανγόρευε κάτι, μιὰ ἀπειλητικὴ κίνησι, σὰν νὰ μοῦ ἔδειχνε πὼς αὐτὸ ποὺ μοῦ φάνηκε, διαλύθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

»Προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς αὐτὸ ποὺ μοῦ φάνηκε ὅτι εἶδα ἦταν πλάσμα τῆς ταραγμένης μου φαντασίας. Καὶ γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πέσω σὲ βαθὺ ὕπνο.

»Τὴν ἑπομένη, ὅμως, τὸ βράδυ μόλις μπῆκα σὲ μιὰ αἴθουσα ρουλέττας τράβηξε τὴν προσοχή μου ἕνας νεαρός, ποὺ θὰ εἶχε κερδίσει ἀρκετὰ ὡς τότε, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῆς μάρκες ποὺ ἦταν μπροστά του. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιζε σὰν σ' αὐτὸν — πρωτόπειρο χωρὶς ἀμφιβολία — ἦταν πὼς ἔπαιζε σὲ μιὰ μόνη θέσι, σὲ μιὰ καλὴ ἐμπνευσι.

»Ὅταν τὸν πλησίασα, ἐσπρωχνε μὲ σπασμωδικὲς χειρονομίες τὶς μάρκες ποὺ εἶχε μπροστά του — ὁλόκληρη περιουσία — στὸ 0. Ὅλοι γύρισαν καὶ τὸν κύτταξαν, κατάπληκτοι μὲ τὴν τολμηρή του ἰδέα. Ἐγὼ ἔπαθα τὸ ἴδιο. Ἄν ἡ τύχη τὸν εὐνοοῦσε καὶ πάλι, θὰ τίναζε ἀφροῦν τὸν ἀέρα.

»Μὰ τότε, ἔγινε κάτι... κάτι ποὺ... Σαφνικά, παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος—φάντασμα, ποὺ τὸν εἶχα δῆ πρὸ πολλοῦ στὴν ἀκροθαλασσιά. Στεκόταν ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πάικτες, κοντὰ στὸν κρουπιέρη — χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βλέπῃ ἢ νὰ τὸν ἀσθάνεται κανείς. Ἦταν μιὰ ἀσύλληπτη σκιά, ποὺ τὴν ἔβλεπα μονάχα ἐγώ.

»Δάγκωσα δυνατὰ τὰ χείλη μου γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσω ἀπὸ τρόμο καὶ ἀγωνία. Στὸ μεταξὺ ὁ μπιλλιάρης εἶχε γυρίσει τὴ κρότο ποὺ ἄρχισε νὰ στροβιλίζεται μὲ τὸ χαρακτηριστικό της κρότο. Γιὰ μιὰ στιγμή, ταλαντεύτηκε πάνω ἀπὸ τὸ 0. Μὰ εἶδα τότε τὸν ἄνθρωπο—φάντασμα ν' ἁπλώνη τὸ χέρι του νὰ σπρώξνη πιὸ πέρα τὴ μπιλλιὰ καὶ νὰ τὴν ρίχνη στὸ 13!...

»Κανεὶς δὲν πρόσεξε τὴ χειρονομία αὐτή, κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα! Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ σκιὰ χάθηκε ἀπὸ μπροστά μου...

»Ὁ νέος ἔτριψε δυνατὰ τὰ μάτια του μὲ τὰ δυό χέρια του, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔφυγε σὰν αὐτόματο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι, δὲν ἔβλεπε μπροστά του.

»Μηχανικά, κάθησα στὴ θέσι του. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρω γιατί — ποιὸν ἤθελα νὰ προκαλέσω, τὴν τύχη μου ἢ τὸ φάντασμα;... — ἔβαλα πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στὸ 13. Καὶ ἐνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ κοντεύῃ νὰ σπάσῃ στὰ στήθη μου ἀπὸ τὰ δυνατὰ χτυπήματα ὅταν τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ γυρνᾶ καὶ πάλι ἡ μπίλλια καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ πέσῃ στὸ 13... παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ μὲ μιὰ ἀόρατη κίνησι του στό... 0!

»Ἂν δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ συγκρατηθῶ, θὰ ἔβγαζα οὐρλιάσματα, ποὺ θ' ἀναστάτωναν τὸ Καζίνο. Φοβήθηκα, ὅμως, μὴ μὲ περάσουν γιὰ τρελλὸ ἂν ἔλεγα τί συνέβη—καὶ σώπασα...

»Ὅτοσο, δὲν σηκώθηκα νὰ φύγω. Κάθησα ὡς τὶς δύο τὸ πρωὶ κι' ἐπαιξα λίγα ἀκόμα χωρὶς νὰ ἔχω τὸ νοῦ μου στὸ παιχνίδι. Ἡ σκιὰ δὲν ξαναφάνηκε. Ἄλλοτε κέρδιζα καὶ ἄλλοτε ἔχανα. Γενικά, ὅμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔφυγα χαμένος...

»Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ἀρχὴ κέρδιζα, κέρδιζα κάπου μιὰ ὥρα... Οἱ ἄλλοι πάικτες μ' ἔβλεπαν νὰ γελῶ καὶ νὰ σιγοφιθυρίζω καὶ νόμιζαν πὼς ἦταν ἀπὸ τὴ χαρά μου. Ναί, ἤμουν πράγματι χαρούμενος, ὄχι τόσο ἐπειδὴ κέρδιζα, ὅσο ἐπειδὴ εἶχα βεβαιωθῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος—φάντασμα ἦταν δημιούργημα μονάχα τῆς φαντασίας μου.

»Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μεθυσμένος ἀπὸ τὸ θρίαμβό μου, ἐπαιξα ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στὸ 36, στὰ ζυγὰ καὶ στὸ κόκκινο.

»—Δὲν αἰσθάνεστε καλά, κύριε; ἄκουσα δίπλα μου μιὰ φωνή.

»Φαίνεται ὅτι θὰ εἶχα ἀλλάξει τόσο ἀπὸ τὴν ταραχή μου, ὥστε μὲ πρόσεξαν καὶ οἱ ἄλλοι πάικτες. Μὰ πῶς νὰ μὴ μοῦ ἔρθῃ τρέλλα ὅταν εἶδα ξαφνικὰ νὰ προβάλλῃ ἀντίκρυ μου ὁ ἄνθρωπος—φάντασμα, μὲ τὸ ὠχρὸ μαραμένο πρόσωπο καὶ τὰ γκρίζα μαλλιά;...

»Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκα ν' ἁπλώσω τὸ χέρι μου—ἐνῶ ἡ μπίλλια γυρνοῦσε ἀκόμα — καὶ ν' ἀσπρύνω τὶς μάρκες μου ἀπὸ τὸ ταμπλώ. Μὰ εἶχα παραλύσει ὁλόκληρος. Δὲ μποροῦσα νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνησι.

»Ἔκλεισα τὰ μάτια μου, καὶ περίμενα ν' ἀκούσω... τὴν ἀπόφασι τοῦ φαντάσματος.

»Καὶ τὴν ἄκουσα:

»—Ἰ μαῦρο!...

*

»Ξαναπῆγα καὶ ἄλλα βράδυα στὸ Καζίνο, βέβαιος ὅτι θὰ χάσω, ἀπὸ νοσηρὴ ἐπιθυμία νὰ βεβαιωθῶ ὅτι τὸ φάντασμα ὑπῆρχε πραγματικά. Μά, ποιὰ εἶναι ἐπὶ τέλους, ἡ σκιὰ αὐτή, ποὺ μὲ κυνηγᾶ, ὅπως κυνήγησε καὶ τὸν ἄλλον τὸ νεαρό, ποὺ ἔφυγε ξαφνικά. Μήπως εἶναι τὸ πνεῦμα κανενὸς χαμένου, ποὺ δὲ θέλει νὰ κερδίσῃ κανείς;...

»Θὰ πάω κι' ἀπόψε στὸ Καζίνο... Καὶ ἂν τὸ φάντασμα παρουσιαστῇ καὶ πάλι....

*

Ἡ ἑξομολόγησι τοῦ Γκαστὼν Νταρνὸν σταματοῦσε στὸ σημεῖο αὐτό.

Μιὰ ἀόριστη ὑπόνοια ἔκανε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ πάῃ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ βράχο ποὺ περιέγραφε ὁ πάικτης στὸ τετράδιό του.

Κι' ἐκεῖ, στὸ βάθος μιᾶς κουφάλας, βρῆκε τὸ πτῶμα του, μὲ τὸ κρανίο ἀνοιγμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα περίστροφου.

Ὁ ἀστυνομικός, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔρριξε γύρω του μιὰ ἀθῳμένη ματιά, σὰν νὰ περίμενε ν' ἀντικρύσῃ κι' αὐτὸς κάποιο φάντασμα. Μά, τίναξε δυνατὰ τὸ κεφάλι του καὶ φιθύρισε:

— Δυστυχισμένε! Τὸ φάντασμα, ποὺ νόμισες πὼς εἶδες θὰ μποροῦσε νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή—ἂν ἤθελες κι' ἐσύ, μὲ τὴ δική σου θέλησι, νὰ σωθῇς!...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

✪✪

Τυχερὰ μὲ πετράδια

Οἱ κοπέλλες θὰ... ἀστραποκλοῦνε τὸ φετεινὸ χειμῶνα! Πράγματι, εἶναι τῆς μόδας τὰ πετράδια, ὄχι σὰν ἀξεσουάρ, ἀλλὰ σὰν βασικὸ στοιχεῖο τῶν φορεμάτων. Κυρίως οἱ βραδυνὲς τουαλέτες ἔχουν ἀπάνω τους, σὲ διάφορα μέρη, γαρνιτοῦρες ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ διαμάντια. Φυσικά, ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι γνῆσια πολύτιμα πετράδια, ἀλλὰ πετυχημένες ἀπομιμήσεις.

Ζαχαρίας: Βρὲ γυναίκα, ἄσε νὰ φάη καὶ κανένας ἄλλος γαλοπούλα!...